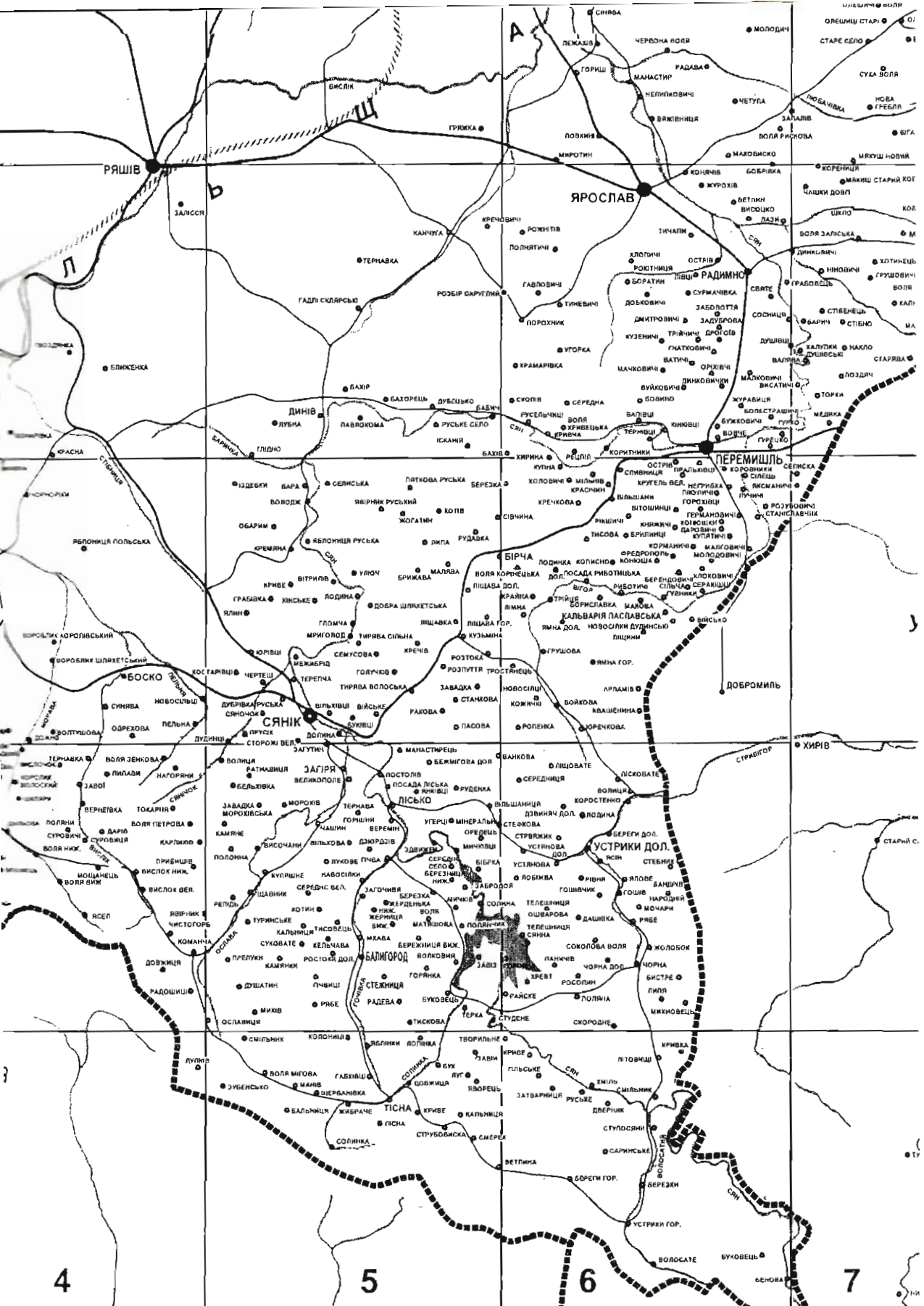

МИХАЙЛО ШПАК

4

5

6

7

Михайло ШПАК

СТЕЖНИЦЯ

До 500 рілля с. Стежники

1498 — 1998

ТзОВ «СОЛЯРІС
м.Самбір - 1999р.

Михайло ШПАК. СТЕЖНИЦЯ

Ш14 Історико - біографічно - публіцистичний нарис
– Самбір: видавнича фірма «Соляріс», 1999 рік, с.420

В числі перших Польща визнала Незалежність України...

Але під її володінням залишилися споконвічні українські землі — Лемківщина, Холмщина, Надсяння, Підляшшя, про що засвідчує зібраний матеріал про одне із сотень українських сіл — СТЕЖНИЦЯ, яке поневолі покинуло десятки українських родин.

Нині Стежниця виповнюється 500 років.

Документи, розповіді, фотографії засвідчують складні будні, трагічні дороги односельчан, яких життєві СТЕЖКИ вели і ведуть по Світах...

Перекотиполе війн, депортацій, людські долі, час відродження Незалежності України, сльози і радості моїх стежничан, українців з різних теренів, зібрано в цій книжці.

СЛОВО ПОДЯКИ

Господу Богу, що зберіг Українську Націю і подарував їй райський куток, що зветься Україною, а Стежниця і стежничани є її частинкою;

– Соні Пицик за численний машинописний видрук зібраного матеріалу для видання книжки;

– Івану Романишину, Івану Філю, стежничанам і друзям у США та Україні за підтримку видання книжки;

– Роману Іванчуку – редактору видання;

– Любомиру Тишку – за художнє оформлення;

– працівникам самбірської фірми «Соляріс» – за видання та видрук книжки.

Спасибі Вам і низький уклін.

Автор

ISBN 966-7721-00-0

ББК 66,5 (4 УКР)

© Михайло ШПАК

© ТзОВ «СОЛЯРІС»

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

За час журналістської праці мені довелося багато читати, вичитувати, але я насправду щасливий від того, що мав честь долучитися до редагування книги Михайла Шпака «Стежниця». Прошу не хвилюватися суворих критиків, бо автор видання — не професійний письменник, не літератор і, можливо, не все тут досконало, але кожен писаний рядок — це свідчення житейської мудрості, неспокою, небайдужості... І вчитуючись у них, я щоразу ловив себе на думці, що не кожен мій ровесник знає, скажімо, своїх троюрідних братів чи сестер. А наші діти — і поготів. Ми в силу різних обставин не зустрічаємося, не відвідуємо могили предків — та ба, почасти навіть не знаємо, де вони поховані. А Михайло Шпак не тільки до купочки зібрав свою родину, він дізнався про кожную сім'ю, яка жила у його рідній — такій близькій і такій далекій нині Стежниці, яку змушений був покинути хлопчиськом десятилітнього віку. Тут описане родинне дерево усього великого по тих мірках села Стежниця. Це — грандіозна робота, це — ціле історичне дослідження. Я навіть подумав грішним ділом, що людина, яка провела таку роботу, залишила такий слід на землі, може померти з почуттям виконаного обов'язку перед своїм красм, своїм народом. Хоча говорити про щось таке надто рано, бо Михайло Шпак, здається, лише розпочинає ту велику дослідницьку роботу, ту боротьбу за відновлення честі і гідності своєї Лемківщини і людей, котрих доля грубо заставила покинути домівки і податися туди, де треба було все розпочинати з нуля.

У цій книзі не тільки про Стежницю та стежничан. Тут розповіді про нинішню добу, про боротьбу за становлення нашої державності, тут документи і листи, які уже стали архівною рідкістю, тут сила-силенна фотографій і наших сучасників, тих, хто не побоявся наприкінці вісімдесятих — початку дев'яностих ламати хребет комуністичній системі.

І останнє. Мені здається, кожен з нас, хто хоч трохи володіє пером, повинен описати свій родовід, свій життєпис, аби пізніше, коли минуть десятиріччя, наші діти і внуки не цуралися нас, пам'ятали, з якого вони роду і які випробування лягали на плечі батьків і дідів. Не пізнавши своєї минувщини — нехай навіть гіркої, ми не здобудемо майбутнього — дай Боже, щасливого!

Я дуже хочу, аби кожен, хто колись вимушено покинув свій край, мав дослідження-спогад Михайла Шпака «Стежниця» і, перечитуючи його, згадував свою домівку, свою церковцю, свою школу, могили предків на рідній і чужій землі...

*РОМАН ІВАНЧУК,
член Спілки журналістів України.*

ВІД АВТОРА

Шановний Друже! В цій книзі ти знайдеш розповідь про історію с. Стежниця Лиського повіту, що було українським, Лемківським, а тепер під Польщею. На фотографіях побачиш церкву, якої нема, цвинтар, на якому природа зрівняла з землею могили, бо нема кому доглядати, школу, в якій тепер «Sklep». Нема окремої фотографії читальні «Просвіти», а фотографія з похорону Пицика Антона («Заблотниково»), що проходив з домовиною біля читальні «Просвіта».

На фотографіях побачиш і, може, впізнаєш себе з шкільною діворою або в групі хористів, в групі драматичного гуртка, або просто в якомусь гурті. На фотографіях, може, впізнаєш, або хтось допоможе це зробити, своїх батьків, сестер, братів, дідів, онуків, когось з родини, когось з с. Стежниця. Тут побачиш своєрідну мапу (карту-схему) села, ескіз якої зробив Антін Черешнівський, а рисував у Самборі стежничанин Іван Романишин - «Лучків» - «Червачок», який проживає в США. В цій справі йому там помагали: Петро Заневчик - «Типів», Михайло Черешньовський - «Ясів», Анна Сушко - «Романишин», Михайло Романишин - «Лучків», Хомич Онуфер «Сафатишин», Михайло Філь, Михайло Шпак - «Семків», Матвій Шашкевич, Микола Філь. На малі описані Стежницькі господарі з сільськими прізвишками. Названі прізвища жидів, які проживали в Стежниця. Названі гори, потоки, інші місця.

Тут вчиташ, як зродилося наше село і що сталося з ним потім, з стежничанами, яких доля порозкидувала, хто живий, хто і де похований. А скільки буде не відомих і живих і мертвих. Зазначу, що не все й мені відомо достеменно.

Отже, якщо ти, читачу, стежничанине, чи родинно, чи знайомо, пов'язаний з стежничанами, доповни, уточни те, що вважаєш за потрібне.

Тут описаний страшний злочин супроти людства, супроти української Нації, і нас, стежничан — примусове виселення з наших прадідівських українських земель. Де ті родини? Де ті добрі, порядні, багатші і бідніші господарі? Де ті баби, діди, брати, сестри, діти, онуки, правнуки, Родини, Стежничани?

Яке воно тепер наше, твоє село Стежниця? Хто тепер там живе? Який тепер наш Стежничанин? Яка вода тече потоками? Як виглядає хата-пустка, або місце, де колись стояли хати, нехай бідні і багаті, убогі, під стріхою, але свої, рідні, українські. Який тепер цвинтар, де наша церква, де наша читальня? Що робить поле? Що роблять гори і ліси, стежки і дороги? Що роблять?! Чекають на свого господаря! Чекають суду за злочин. Тут вчиташ прощальний лист до земляків стежничанина, видатного світового скульптора Михайла Черешньовського, який тепер проживає у США, а також опиши про нього в журналах та американському виданні його ретроспективної виставки.

Тут вчиташ про тих, кого забрали на російсько-німецький фронт у 1944 році, про тих, хто воював в УПА та в першій українській дивізії «Галичина». Тут вчиташ про нашу славу, безсмертну Анну Черешньовську - «Ясьову» - розвідницю, відважну воячку УПА, «Тетяну» якій присвячена книжка «Лемківщина в огні».

Стежничани розкидані по світу: Україна, Росія, Біларусь, Якутія-Саха, Чехія, Польща, Австрія, Німеччина, Англія, Італія, Франція, Бельгія, Сірія, США, Канада, Африка. Не загубімося, стежничани! Сходімося! Пишімо одні одним. Минуло стільки років, як нас розвезли по світах. Дав би Бог, щоб стежничани разом зустрілись або в Стежниця, або в Україні. Багато нас в Самборі і на Самбірщині.

Тут подані документи, що засвідчують людські долі. Тут подані чисельні фотографії, які відображають життя часу, особистостей, учасників різних акцій на теренах Стежниця, Лемківщини, України і поза її межами.

«... ПРИЗНАВАЙМОСЯ! НЕ ЦУРАЙМОСЯ, БО БАГАЦЬКО НАС Є!»

*З повагою і любов'ю стежничанин
з діда-прадіда Михайло ШПАК.*

Поганьблена земля — гуляло тутки зло,
На зло прийшло криваве літо й осінь.
Стурбовано задивлене село
В сліди того, що вчора відбулося:
Палали обрії, тряслись шляхи ...

Іван Ірлявський.

СТЕЖНИЦЯ І СТЕЖНИЧАНИ

Лист до Івана Романишина.

Дорогий Івасю!

Дістав я нині Твою картку, і ось зараз відписую:

Про село Стежницю біля Балтороду пов. Лисько подаю Тобі ті інформації, які маю під рукою в себе:

Вислідн польських переписів з 1921, 1931 року:

СТЕЖНИЦЯ: Імло населення 1921 р. - 699; 1931 р. - 863 мешканців
домів 1921 р. - 110; 1931 р. - 123; 1944 р. - 146.

Поверхня громади, всього: 16.03 км. квадр. в цьому рілїних ужитків: 12.04 км. квадр. в цьому орної рілі: 9.39 км. квадр.

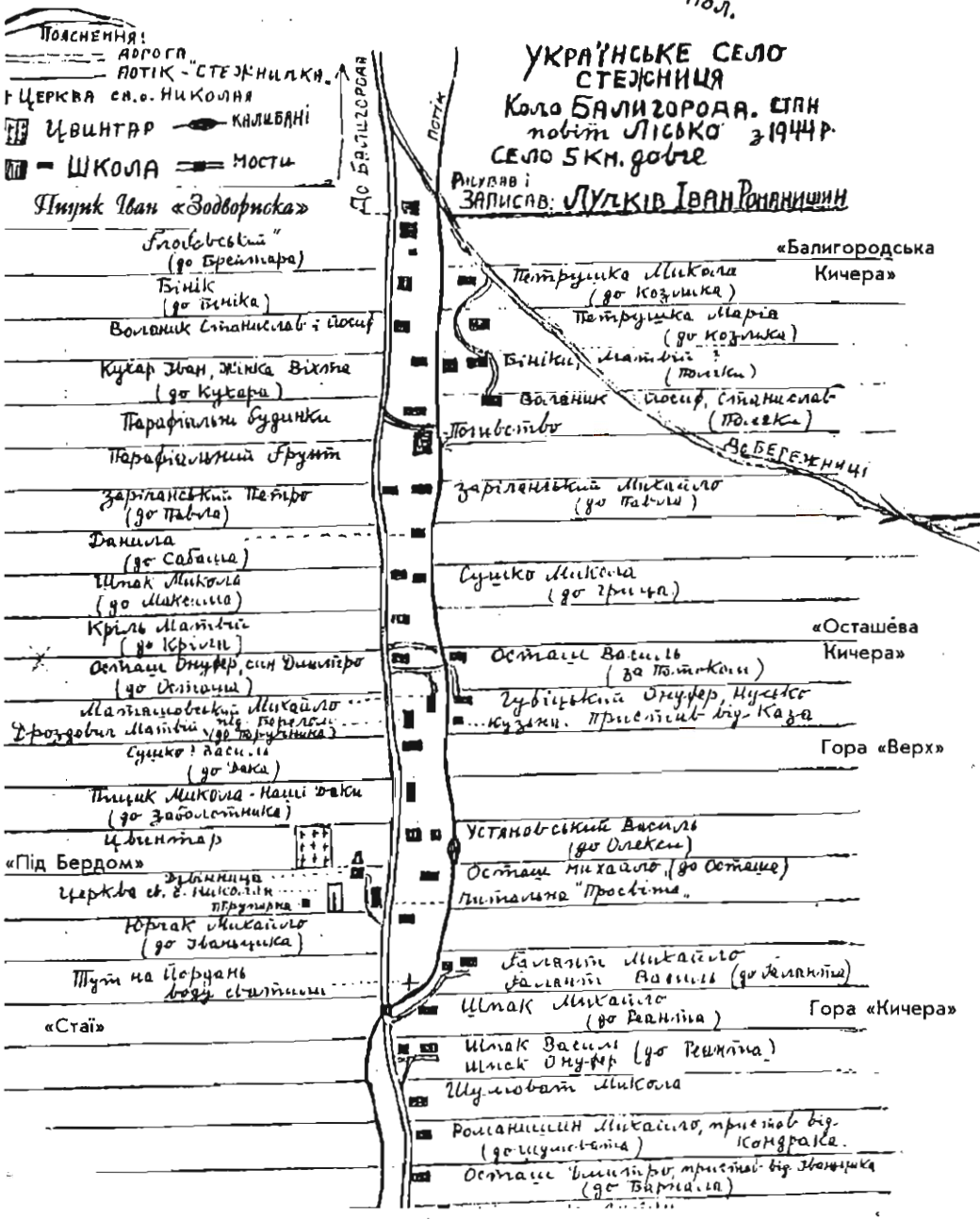
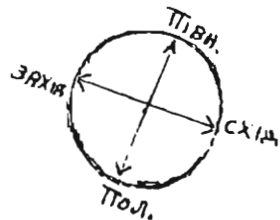
Що до інших даних, головно що до національного і релігійного складу населення, мушу подивитися до Словника Геогр. в Фарварді і це буду мій зробити, як заїду там.

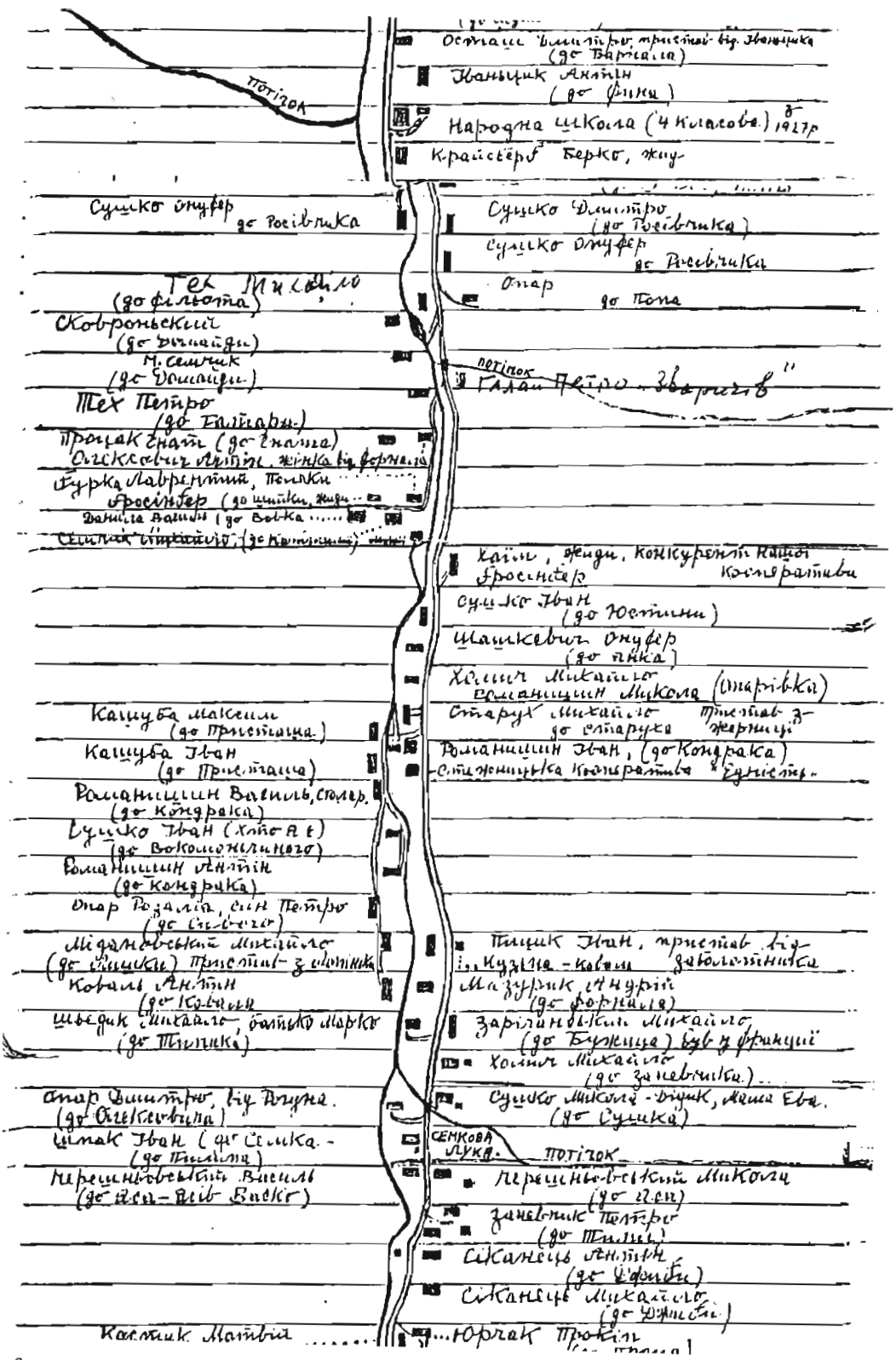
Ще ось пригадав собі що я маю Етнографічну мапу В. Кубіновца і з неї можна витипати приблизно: около 80% українців греко-католиків, 16% латинників і 5% жидів. Отже, майже чисто українське село.

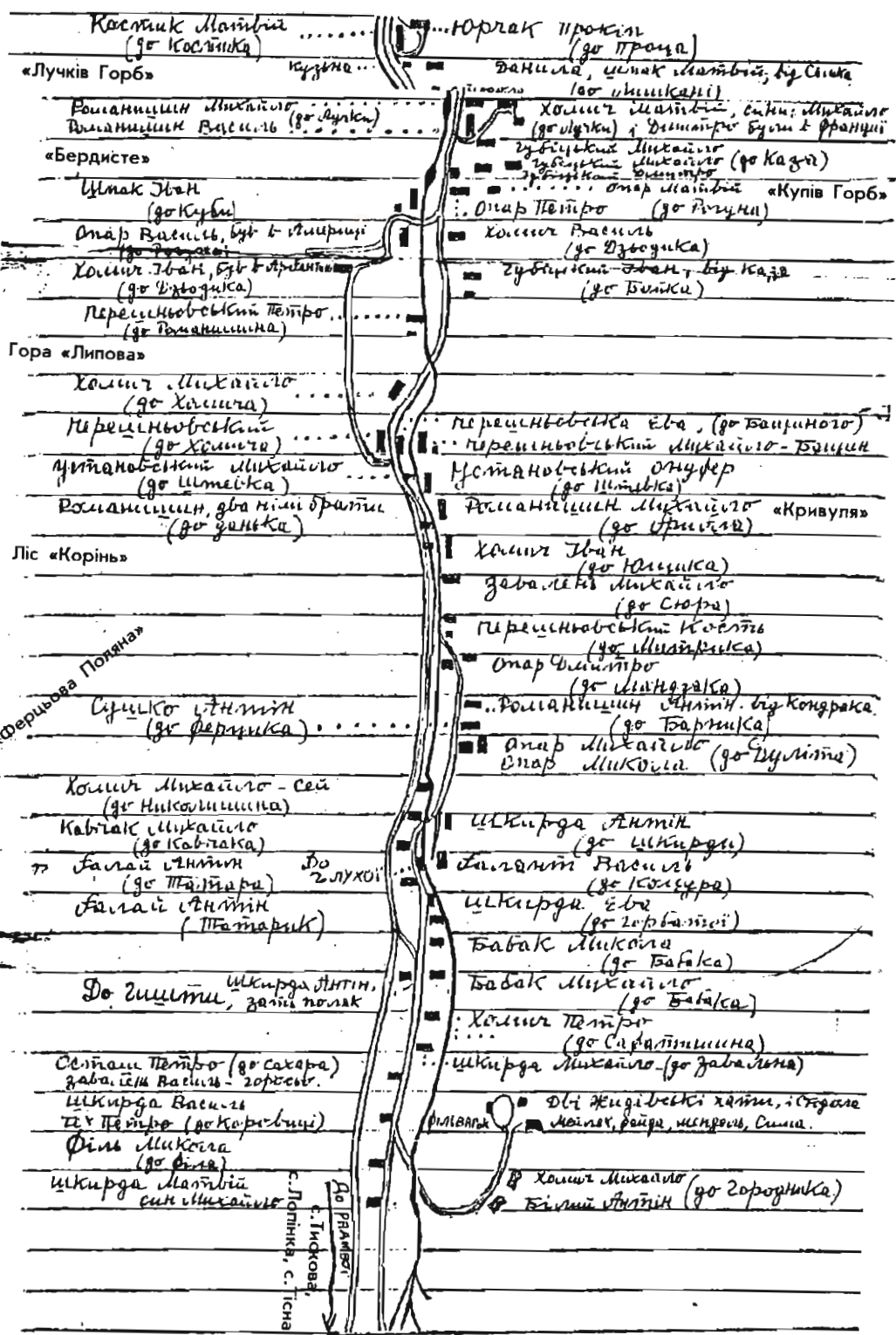
Роман Миколаєвич, Бостон.
14 мая 1977 року

МАПА СЕЛА СТЕЖНИЦЯ

На початку 1944 року в Стежниці було около 1000 осіб.

Костик Михайло (до Косівки) Юрлак Прохор (до Прадла)

«Лучків Горб» Кузьма Ваніла, Іванко Михайло, Ву Сашка (до Шинкари)

Романцишин Михайло (до Дукки) Хомиць Михайло, Сашка, Михайло (до Шинки) і Дмитро Бучи і Франці

«Бердисте» Губчинський Михайло (до Кагні)

Цімак Іван (до Курби) Стар Петро (до Ручки)

Стар Василь, Буч і Шинкари Хомиць Василь (до Вуходика)

Хомиць Іван, Буч і Шинкари (до Вуходика) Губчинський Іван, Ву Кагні (до Бейки)

Перещинівський Петро (до Романцишина)

Гора «Липова»

Хомиць Михайло (до Хомища)

Перещинівський (до Хомища)

Митановський Михайло (до Шинки)

Романцишин, два мілі брата (до Занька)

Ліс «Корінь»

«Фершова Поляна»

Сурько Іван (до Фершика)

Хомиць Михайло - сей (до Николішина)

Кавтлак Михайло (до Кавтака)

Балай Іван (до Шинки) До ЗЛУХОІ

Балай Іван (Штарпук)

До Шинки, Шкирда Іван, Занька поляк

Сейман Петро (до Сахара)

Забалин Василь - Зоржєв

Шкирда Василь і Петро (до Карєвни)

Філь Михайло (до Віла)

Шкирда Михайло син Михайло

с. Липівка, с. Існа

До Прадла

с. Інокова

ПІЛВАГА

Дві Жидівські хати, і Студале Майнак, Райра, Шинков, Сашка

Хомиць Михайло (до Зоржєвника)

Білий Іван (до Зоржєвника)

Зобб Михайло

Група стежничан та кілька наших близьких друзів 18 липня 1993 року відвідали дорогу Стежницю. З розповіді Петра Галянта «Коцура», Катерини Галянт «Калатачки», Єви Задаркової «Казьової», Антона Заневчика «Типового», в Стежниці ми списали родини, які залишились в селі після нашого виселення, але потім поляки акцією «Вісла» майже всіх виселили на західні німецькі терени Польщі.

Отже, з мапи, виготовленої нашими стежничанами в США, і з даних багатьох односельчан, маємо більш-менш точну уяву, куди жорстока доля розкидала наших стежничан. Про тих, що в Україні, вдалося зібрати не великі відомості. Отже, тих, хто розсіяний по Польщі, необхідно буде зібрати дані.

... А було це в 1946 році. В 1996 році — проминуло 50 літ! А як буде виглядати звістка про стежничан у 2046 р., тобто через 100 літ. В с. Стежниця, в Балигороді, Мхаві, Новосілках, Ліську, Сяноку, Прибишові, Смільнику, Радошичах і сотнях українських сіл будуть українці! Стежниця — як і сотні вимордованих загарбниками сіл, буде українською!

З Богом!

Щоб не повторювати, виселені або туди, або сюди, то скорочу повторення.

Опис починається з нижнього кінця села:

1. ПИЦИК Іван «Зодвориска» — виселений з сім'єю в 1946 році з села Стежниця у тодішню Дрогобицьку область, в м. Самбір

2. ГЛОГОВСЬКИЙ Петро «Брийтарові» — в 1947 році акцією «Вісла» виселені на західні терени Польщі

3. ВОЛЯНИК Станіслав — залишились у с. Стежниця

4. ПЕТРУШКА Микола «Козликів» — виселені в м. Ольштин, Польща

5. ПЕТРУШКА Марія «Козликова» — виселені у Дрогобицьку область, м. Самбір

6. КУХАР Іван «Кухарів» — виселені в м. Ольштин

7. БІНІК Матвій «Бініків» — залишилися в с. Стежниця

8. ВОЛЯНИК Йосиф «Воляників» — залишилися в с. Стежниця

9. ВОЛЯНИК Станіслав «Воляників» — залишилися в с. Стежниця

10. *Сващ.* ГАЦАК Михайло — замордований у тюрмі «Явожно», Польща

11. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Петро «Павлів» — виселені у Тернопільську обл.

12. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Михайло «Павлів» — виселені в Тернопільську обл.

13. ДАНИЛО Іван «Сабашів» — виселені в м. Ольштин, Польща

14. ШПАК Микола «Максимів» — виселені в Тернопільську область

15. СУШКО Микола «Гриців» — виселені в Тернопільську область

16. КРІЛЬ Матвій «Кріль» — виселені в Тернопільську область

17. МАТЯШОВСЬКИЙ Михайло «Зпідберега» — виселені в Тернопільську область

18. ОСТАШ Василь «Осташів» — виселені в Тернопільську область

19. ОСТАШ Онуфер «Осташів» — виселені в Тернопільську область

20. ГУБИЦЬКИЙ Онуфер «Стиранка» — виселені в Тернопільську обл.

21. ДРОЗДОВИЧ Матвій «Поручник» — виселені в Тернопільську обл.

22. ГАЛАЙ Василь «Дяків» — виселені в Тернопільську обл.

23. ПИЦИК Василь «Заболотників» — виселені в м. Самбір

24. УСТЯНОВСЬКИЙ Василь «Олексів» — виселені в Тернопільську область

25. ОСТАШ Михайло «Іванчиків» — виселені в Тернопільську обл.

26. ЮРЧАК Михайло «Юрчаків» — виселені в Тернопільську обл.

27. ГАЛЯНТ Михайло «Калатачка» — залишилися в Стежниці

28. ГАЛЯНТ Василь «Бавур» — виселені в Реско, Польща

29. ШПАК Михайло «Риянтів» — виселені в Тернопільську обл.

30. ШПАК Антін «Риянтів» — виселені в м. Самбір

31. ШПАК Онуфер «Риянтів» — виселені в м. Самбір

32. ШУМОВЯТ Микола «Шумовят» — виселений у Вальч, Польща

33. РОМАНИШИН Михайло «Слясьо» — виселені у Тернопільську обл.

34. ОСТАШ Дмитро «Барналів» — виселені у Тернопільську обл.

35. ІВАНЦИК Антін «Финів» — виселені у Пяски, Реско, Польща

36. ІЛЬНИЦЬКА Євгенія *вчителька* школи, виселені в м. Самбір

37. КРАЙСБЕРГ Берко — жид — відомостей немає

38. БОБКО — жид — відомостей немає
39. ГЕРШКО — жид — відомостей немає
40. КРАЙСБЕРГ — жид — відомостей немає
41. СУШКО Антін «Шпаків» — виселені в Ольштин, Польща
42. СУШКО Онуфер «Росівчикові» — виселені в Тернопільську обл.
43. СУШКО Дмитро «Росівчикові» — виселені в Тернопільську обл.
44. ГАЛАЙ Петро «Зваричові» — виселені в Тернопільську обл.
45. ОПАР Іван «Попові» — виселені в Тернопільську обл.
46. ТЕХ Михайло «Фільотові» — виселені в Тернопільську обл.
47. СКОВРОНСЬКИЙ Іван «Домайдові» — виселені в Тернопільську обл.
48. СЕМЧИК Микола «Домайдові» — виселені в м.Самбір
49. ТЕХ Петро «Татарів» — виселені в Ольштин, Польща
50. ПРОЦАК Гнат «Гнат» — виселені у Вроцлав, Польща
51. ОЛЕКСОВИЧ Антін «Олексевичі» — виселені в Тернопільську обл.
52. ГУРКА Василь «Каролів» — залишилися в Стежниці
53. ГРОСІНБЕРГ «Шийка» — жид — відомостей немає
54. ДАНИЛО Василь «Вовкові» — виселені в Ольштин, Польща
55. СЕМЧИК Михайло «Капітанові» — виселені в Тернопільську обл.
56. ГРОСІНБЕРГ «Хайм» — жид — відомостей немає
57. СУШКО Іван «Юстина» — виселені в Ольштин, Польща
58. ШАШКЕВИЧ Онуфер «Янкові» — виселені в Тернопільську обл.
59. ХОМИЧ Михайло «Хомичові» — виселені в Тернопільську обл.
60. РОМАНИШИН Микола «Опарівка» «Никольо» — виселені в Тернопільську обл.
61. СТАРУХ Михайло «Старухів» — виселені в Тернопільську обл.
62. КАШУБА Максим «Присташ» — виселені в Ольштин, Польща
63. РОМАНИШИН Іван «Кондраків» — виселені в Тернопільську обл.
64. КАШУБА Іван «Присташ» — виселені в Ольштин, Польща
65. Кооператива «Єдність»
66. РОМАНИШИН Василь «Кондраків» — виселені в Тернопільську обл.
67. СУШКО Іван «Вокомончин» — виселені в Тернопільську обл.
68. РОМАНИШИН Антін «Кондраків» — виселені в Тернопільську обл.
69. ОПАР Розалія «Сивого» — виселені в с. Округле, Ольштин, Польща
70. МІДЯНОВСЬКИЙ Михайло «Лишка» — виселені в Тернопільську обл.
71. ПИЦИК Іван «Ковалів» — виселені в Тернопільську обл.
72. Кузня ПИЦИКА Івана
73. КОВАЛЬ Антін «Ковалів» — виселені в Ольштин, Польща
74. МАЗУРИК Андрій «Форналів» — виселені в Тернопільську обл.
75. ШВЕДИК Михайло «Типиків» — залишився в Стежниці
76. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Михайло «Француз» — залишився в Стежниці
77. БУЖИЦ Михайло «Франків» — виселені в Пяски, Польща
78. ХОМИЧ Михайло «Заневчиків» — виселені в м.Самбір
79. СУШКО Микола «Дідик» — виселені в Дорово, Реско, Польща
80. ОПАР Дмитро «Рогун» — виїхали в США
81. ШПАК Іван «Семків»-«Пилипів» — виселені в м.Самбір
82. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Василь «Ясів сухий» — виселений в Тернопільську обл.
83. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Микола «Ясів» — виселені в Тернопільську обл.
84. ЗАНЕВЧИК Петро «Типів» — виселені в Реско, Польща, Канада
85. СІКАНЕЦЬ Антін «Джигів» — залишилися в Стежниці
86. СІКАНЕЦЬ Михайло «Джигів» — залишилися в Стежниці
87. ЮРЧАК Прокіп «Проць» — виселені в Тернопільську обл.
88. КОСТИК Матвій «Костиків» — виселені в Тернопільську обл.
89. ДАНИЛО Петро «Семкові» — виселені в Тернопільську обл.
90. ШПАК Матвій «Лішканин» — виселені в Тернопільську обл.
91. РОМАНИШИН Михайло «Лучків» — виселені в Тернопільську обл.
92. ХОМИЧ Матвій «Лучків» — виселені в Тернопільську обл.

93. РОМАНИШИН Василь «**Лучків**» — виселені в Тернопільську обл.
94. ГУБИЦЬКИЙ Михайло «**Казів**» — виселені в Тернопільську обл.
95. ГУБИЦЬКИЙ Дмитро «**Казів**» — виселені в Тернопільську обл.
96. ГУБИЦЬКИЙ Микола «**Казів**» — виселені в Тернопільську обл.
97. ОПАР Матвій «**Рогун**» — виселені в Тернопільську обл.
98. ОПАР Петро «**Рогун**» — виселені в Тернопільську обл.
99. ШПАК Іван «**Кубів**» — виселені в Тернопільську обл.
100. ОПАР Василь «**Рогун**» — виселені в Тернопільську обл.
101. ХОМИЧ Василь «**Дзьодиків**» — виселені в Тернопільську обл.
102. ХОМИЧ Іван «**Дзьодиків**» — виселені в Тернопільську обл.
103. ГУБИЦЬКИЙ Іван «**Бойко**» — виселені в Тернопільську обл.
104. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Матвій «**Романишин**» — виселені в Тернопільську обл.
105. ХОМИЧ Михайло «**Хомичів**» — виселені в Тернопільську обл.
106. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Микола «**Хомич**» — виселені в Тернопільську обл.
107. ЧЕРЕШНЬОВСЬКА Єва «**Бацина**» — виселені в Тернопільську обл., мати скульптура

тора

108. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Михайло «**Бацин**» — виселені в Тернопільську обл.
109. УСТЯНІВСЬКИЙ Михайло «**Штевків**» — виселені в Тернопільську обл.
110. УСТЯНІВСЬКИЙ Онуфер «**Штевків**» — виселені в Тернопільську обл.
111. РОМАНИШИН Іван «**Даньків**» — виселені в Тернопільську обл.
112. РОМАНИШИН Михайло «**Григлів**» — виселені в Тернопільську обл.
113. ХОМИЧ Іван «**Юшиків**» — виселені в Тернопільську обл.
114. ЗАВАЛЕНЬ Михайло «**Сюр**» — виселені в Тернопільську обл.
115. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Кость «**Митриків**» — виселені в м.Самбір
116. ОПАР Дмитро «**Мандзяк**» — виселені в Часкі, Реско, Польща
117. РОМАНИШИН Антін «**Барників**» — виселені в Тернопільську обл.
118. СУШКО Антін «**Ферцик**» — виселені в Тернопільську обл.
119. ОПАР Михайло «**Дулітові**» — виселені в м.Самбір
120. ОПАР Микола «**Дулітів**» — виселені в Тернопільську обл.
121. СУШКО Василь «**Сушків**» — виселені в Тернопільську обл.
122. ХОМИЧ Михайло «**Николишині**»-«**Сей**» — виселені в Тернопільську обл.
123. КАВЧАК Михайло «**Кавчаків**» — виселені в Тернопільську обл.
124. ШКИРДА Антін «**Шкирдів**» — виселені в Тернопільську обл.
125. ГАЛЯНТ Василь «**Коцур**» — виселені в с.Щецін, Польща
126. ГАЛАЙ Антін «**Татарів**» — виселені в Тернопільську обл.
127. ГАЛАЙ Антін «**Глухої**» — виселені в Тернопільську обл.
128. ГАЛАЙ Антін «**Татарик**» — виселені в Тернопільську обл.
129. ШКИРДА Єва «**Горбата**» — виселені в Тернопільську обл.
130. ШКИРДА Антін «**Гишта**» — виселені в Тернопільську обл.
131. БАБАК Михайло «**Бойко**» — виселені в Тернопільську обл.
132. БАБАК Микола «**Бабаків**» — виселені в Тернопільську обл.
133. ХОМИЧ Петро «**Сафатишин**» — виселені в Тернопільську обл.
134. ОСТАШ Петро «**Сахарів**» — виселені в Тернопільську обл.
135. ШКИРДА Михайло «**Завальнів**» — виселені в Тернопільську обл.
136. ЗАВАЛЕНЬ Василь «**Завалень**» — виселені в Тернопільську обл.
137. ШКИРДА Микола «**Шкирдів**» — виселені в Тернопільську обл.
138. ТЕХ Петро «**Коровця**» — виселені в Тернопільську обл.
139. ФІЛЬ Микола «**Філів**» — вивезені Реско Польща, переїхали до США
140. ШКИРДА Матвій «**Шкирдів**» — виселені в Тернопільську обл.
141. МЕЙЛЕХ — жид — відомостей немає
142. ФОЙДА — жид — відомостей немає
143. МЕНДЕЛЬ — жид — відомостей немає
144. ХОМИЧ Михайло «**Городник**» — вивезені в с.Соснова, Реско, Польща
145. БІЛИЙ Антін «**Городник**» — вивезені в с.Соснова, Реско, Польща

З цих списків я, відвідавши десятки родин, зробив родинний опис. За цими прізвищами

— люди — молоді і старші. Їх життєвий шлях не описаний, не описані і шоденні, щорічні життєві турботи, пережите добро і зло, радості і смуток, безліч втрат дорогих людей, одне слово, все те, що супроводжує нас в повсякденні.

м.Самбір, 1 жовтня 1993 р

Цей запис зроблено на підвір'ї Петра Галянта - «**Коцюра**», коли група стежничан 18.07.1993 р. відвідала рідне село.

Присутніми при записуванні були Єва Задарко «**Казьова**», Антін Заневчик «**Типів**».

Хто ж залишився в Стежниці після виселення з села 12.05.1946 р. більшості родин?

-Рахунок ведеться з нижнього кінця села-

1. ГЛОГОВСЬКИЙ Петро «**Брийтарові**»
2. БІНІК Матвій
3. ПЕТРУШКА Микола «**Козликів**» — був виселений в Ольштин, Захід Польщі
4. КОВАЛЬ Вікторія «**Кухарові**» — були виселені в Реско с.Час, Польща
5. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Антін «**Павлів**» — були виселені с.Комарова, Реско, Польща, тепер живуть біля Сянока
6. ДАНИЛО Іван «**Сабашів**» — були виселені в Ольштин, Польща, тепер живуть коло Перемишля
7. МИЦЬО Петро «**Бавур**» — були виселені в с.Луговіно, Реско, Польща
8. ГАЛЯНТ Марія «**Калатачка**» — залишилась в с.Стежниця
9. ШУМОВ'ЯТ Микола — був виселений в м.Валч, Познань, Польща, повернувся в Стежницю, про нього окремо
10. ІВАНЦИК Антін «**Финьові**» — були виселені в с.П'яски, Реско, Польща
11. СУШКО Катерина «**Шпакові**» — були виселені у Вроцлав, Польща
12. ТЕХ Петро «**Татарові**» — були виселені в Ольштин, Польща, про цю сім'ю окремо
13. ПРОЦАК Гнат «**Гнатові**» — були виселені в с.Лужина, Вроцлавщина, Польща
14. ГУРКА Осип «**Карольові**» — залишились в с.Стежниця
15. ДАНИЛО Василь «**Вовкові**» — були виселені в Ольштин, Польща
16. ОПАР Петро «**Сивий**» — були виселені в Ольштин, Польща
17. ПИЦИК Катерина «**Лішкові**» — були виселені в Вроцлав, Польща
18. ШВЕДИК Михайло «**Типикові**» — залишились в с.Стежниця
19. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Михайло «**Французові**» — залишились в с.Стежниця
20. СУШКО Микола «**Дідик**» — були виселені в с.Дорово, Реско, Польща, тепер проживають у США
21. БУЖИЦ Михайло «**Франкові**» — були виселені в П'яски, Польща
22. ЗАНЕВЧИК Петро «**Типів**» — були виселені в Реско, Польща, тепер живуть в Канаді — син Михайло — лікар в Африці
23. СІКАНЕЦЬ Антін «**Джигів**» — залишились в Стежниця
24. СІКАНЕЦЬ Михайло «**Джигів**» — залишились в Стежниця
25. ЧЕРЕШНЬОВСЬКА Єва «**Бацинові**» — були виселені в с.П'яски, Реско, Польща
26. ОПАР Дмитро «**Мандзяків**» — були виселені в с.Часки, Реско, Польща
27. ГАЛЯНТ Василь «**Коцур**» — були виселені в с.Луговіно, Реско, Польща, повернулись в с.Стежницю, про цю сім'ю окремо
28. ФІЛЬ Марія «**Фільові**» — були виселені в Реско, Польща, тепер проживають в США
29. ШКИРДА Михайло «**Шкирдові**» — були виселені в с.Соснівка, Польща
30. БЛІЙ Антін «**Городникові**» — були виселені в с.Соснівка, Реско, Польща

Ось так, мої дорогі стежницькі нащадки, польсько-російські фашисти розправились із Стежницею. Розігнали нас по різних сторонах світу із розрахунком, щоб ми не зійшлись, не побачились, не зустрілись вже ніколи.

Але Бог зруйнував цю злочинну польсько-російську-большевицьку систему і ми, стежничани, хоч трохи познаходились і ще познаходимось.

В час виселення поляки спалили до тла навколишні села: Радива, Тискова, Лопінка, Бук, Бистре, Лубне, Березка, Колоніці, Яблінки, Березницю, Жерницю як і сотні українсь-

ких сіл. До Стежниць в 1947 році повернулося кілька стежницьких родин, а також поляки почали заселяти село польськими родинами з різних кінців Польщі. З розповіді Петра Гаянта «Коцура» поляки за безцінь продавали стежницькі землі, лиш би заселити поляками. За продану гуску можна було викупити будь-який на вибір господарський ґрунт (господарське поле).

Хто і звідки і на чьому ґрунті господарює тепер в Стежниці?

Рахунок з горішнього кінця села:

1. ЗУБЕЛЬ з Пшешетриці-Бжозов-на Гаянтовому
2. КІНАЛЬ з Жерниці Нижньої на Романишиновому
3. МІЛЕР з Радивої — на Романишиновому («Дзьодикового» Васька)
4. ЖЕВЧИК з Варшави — на Романишиновому («Дзьодикового» Івана)
5. СВЕНЦ з Веремені — на «Кубовому»
6. ВАСЕР з Тісної — на Заневчиковому «Типовому»
7. ІЛЬКУВ з Балигорода на Черешньовському «Ясьовому»
8. МІШАЛЬ з Варшави (поліціант) на Опаровому «Сивого» побудував басейн і дачу для відпочинку.
9. ЯНАС з Балигорода на Сушковому «Вокомончиновому»
10. СІДОРСЬКИЙ з с.Горянки — на Романишиновому «Кондраковому»
11. КАЛИНИЧ — циган з с.Лубного — на Семчиковому «Капітановому»
12. КАРЕПІН — з Балигорода на Галайовому «Зваричовому»
13. КІНАЛЬ з с.Жерниці Нижньої — на Осташовому «Іванчиковому»
14. МІЛЕР з Радивої — на Усятнівському «Олексовому»
15. КРУЖЕЛЬ з Балигорода на Пищиковому «Заболотниковому»
16. ПІКО з Перемишля на Галаєвому «Дяковому»
17. БОРГУШ з Балигорода — на Дроздовичовому «Порушниковому»
18. ПОЧОНТЕК з Бжозова — на Матяшовському «Спідбереговому»
19. МАТУШЕК з Балигорода — на Осташовому «Восташевому»
20. ВОЙНАНОВСЬКИЙ з с.Березниці — на Крільовому «Крільовому»
21. МАРЦІНКОВСЬКІ з с.Новосілок — на Сушковому «Грицьовому»
22. МІЛЛЕР з с.Радевої — на Даниловому «Сабашевому»
23. ДРОЗД з с.Радивої — на Зарічанському «Павловому»
24. МАТИНЯК з Львова — на Зарічанському «Павловому»
25. БУДЗІНСЬКИЙ з с.Тискової — на Петрушковому «Козликовому»

На місці плебанії, де століттями проживали священики, теперішні стежничани збудували костел. У горішньому кінці села польська влада розбудувала польський колгосп — ППР, кошари. Цю соціалістичну систему теперішній уряд Польщі переорієнтував на приватне ведення сільського господарства.

РОДИННЕ ДЕРЕВО

ОДНОСЕЛЪЧАН

ПИЦИК ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ — «ЗОДВОРИСКА».

1912 р.н., помер в 1985 р., похований на цвинтарі в м.Самборі. В с.Середньому та в с.Тисковій Лиського повіту вчився на церковного дяка. Мав дуже гарний голос. Був активістом стежницької «Просвіти», був в польському війську, яке залишив і пішов додому. В Самборі багато років працював в сфері торгівлі, керував церковним комітетом в церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Був добрим співрозмовником і патріотом. Не дожив до відродження УГКЦ і до проголошення Незалежності України, яку так любив і хотів бачити. Його дружина КАТЕРИНА, 1912 р.н., з дому ХОМИЧ «Николишина» «Сой», пенсіонерка — добра берегиня сім'ї і родини, хресна мама автора. Їх діти: ЄВГЕНІЯ, МИРОН, ЛЕВКО, ОКСАНА.

Родина Івана ПИЦИКА. Сидять: справа на ліво: Іван Пичик та його дружина Катерина, всередині – дочка Оксана, по чоловікові Ричак. Стоять зліва на право: син Мирон, дочка Євгенія, по чоловікові Кахновець, та син Левко.

В 1946 р. виселені з с.Стежниця в м.Самбір:

ЄВГЕНІЯ — 1936 р.н., по чоловікові КАХНОВЕЦЬ. Пенсіонерка. Багато років працювала в системі торгівлі. Брала активну участь у відродженні УГКЦ. Так як і її батько, неодноразово Євгенія вітала у церкві священнослужителів. Її чоловік **Іван КАХНОВЕЦЬ**, 1934 р.н., родом з с.Биків, Дрогобицького району, інженер, багато років працював на Самбірському ремзаводі. Пенсіонер. Активіст відродження України, член самбірського хору «Діброва». Для нього релігія є потребою. За обряд поховання сина з священником в 1985 році загрожувало звільнення з

роботи. Дотепний співрозмовник. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ОЛЕГ**.

ЯРОСЛАВ, 1959 р.н., закінчив Дрогобицький педінститут, працював вчителем в школі с.Ралівка, помер молодим в 1985 р. похований на цвинтарі в Самборі. Його дружина — **Галія СКРОБАЧ** родом з м.Рогатина, 1959 року народження, педагог.

Їх син **ОЛЕГ**, 1982 р.н., учень школи. Всі проживають в м.Самборі.

ОЛЕГ, 1965 року народження, лікар Львівської лікарні. Його дружина **Олеся ЗАЯЦЬ**, 1966 р.н. родом з м.Львова, лікар. Їх діти: **СОЛОМІЯ**, 1990 р.н., **СОФІЯ** — 1992 р.н., дошкільнята. Проживають в м.Львові.

МИРОН — 1938 р.н., працівник сфери побуту, був добрим майстром-перукарем, доброю людиною, родинним і товаришким. В 1977 році трагічно загинув в автокатастрофі з вини водія військової машини.

ЛЕВКО — 1945 р.н., інженер ліфтоуправління м.Львова. Добрим і завжди бажаний є у будь-якій родині чи товаристві. Його дружина Ганна Мороз, родом з

Родина І.ПИЦИКА поповнилась невісткою Олесєю. 18.02.1989 року

с.Роздільне, Самбірського району, працівниця Львівського меблевого комбінату. Їх діти: **НАДЯ, МИРОСЛАВА**. **НАДЯ** — 1976 р.н., учениця Львівського технікуму легкої промисловості, **МИРОСЛАВА** — 1978 р.н., учениця Самбірського медучилища. Проживають в м.Львові.

ОКСАНА — 1947 р.н., по чоловікові Ричак, працівниця дитячого садка. Родинна, побожна, активна в будівництві церкви св.Андрія на передмісті Самбора. Її чоловік **Іван РИЧАК**, 1942 р.н., інженер, родом з с.Наново, Польща. Добрий сім'янин, родинний і бажаний. Їх син — **ЮРІЙ**, 1972 р.н., студент Дрогобицького педінституту, англо-французького відділення. Вихований, скромний, активіст студентського руху.

*Подала Оксана Ричак з чоловіком Іваном
в присутності мами Катерини Пицик.
25 грудня 1994 року.*

На цій фотографії: Благословення внука Ярослава Кахновця у весільну поїздку за дружиною Галиною у м.Рогатин.

Оксана Пицик, тепер Ричак, в українському однострої.

ГЛОГОВСЬКИЙ Іван — «Брийтарові» — 1852-1926 р.р., похований на цвинтарі в с.Стежниця

ГЛОГОВСЬКА Єва, з дому «Ковалева», похована на цвинтарі в с.Стежниця

ГЛОГОВСЬКИЙ Петро (1894-1949 рр.)

ГЛОГОВСЬКА Марія — дружина з дому «Галай», «Дякові» померли, поховані на цвинтарі в с.Стежниця

Їх діти: **ГАННА, КАТЕРИНА, МАРІЯ.**

ГАННА — 1923-1972 рр., її чоловік **ГВЛОВСЬКИЙ Антін** родом з с.Мхави. Проживає Підкамень на заході Польщі.

Їх діти: **ЯНЕК, БРОНЕК, ЛЮЦИНА, ХРИСТИНА.** З сім'ями проживають у воеводстві Ополе, м.Ніса, Польща.

КАТЕРИНА, пенсіонерка, на ренті. Її чоловік **МЕНТА Базилій**, родом з Гічниць. В 1991 р. помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця.

Їх діти: **ЯНІНА, СОФІЯ, ВІТИК, БРОНІСЛАВ, ЧЕСЛАВ** і близнюки (1950 р.н.) **СТАНІСЛАВ І ФРАНЕК.**

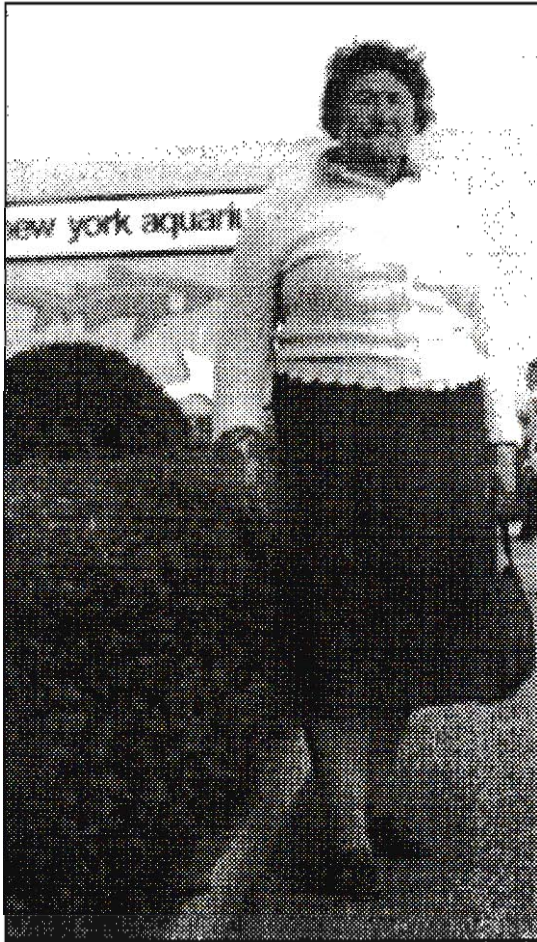
Яніна з чоловіком **Чеславом ЯНКОВСЬКИМ** проживають у Варшаві.

СОФІЯ, 1952 р.н., з чоловіком **СТАХ Станіславом** і дітьми проживають в Тарнаві.

ВІТИК, 1953 р.н. - 1991 р.помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця.

БРОНІСЛАВ 1956 р.н., живе в с.Стежниця і веде господарство.

ЧЕСЛАВ, 1961 р.н. з жінкою **Уршулею** — родовід **СВІДОРСЬКИХ** з с.Горянки з сном **Гжеськом** проживають в Чикаго, США.

СТАНІСЛАВ, 1964 р.н., з жінкою **Гражиною**, сином **Маріушом** проживають в м.Балигороді.

Франек, 1964 р.н., з дружиною **Софією**, родовід з **Волковії**, проживає в Чикаго, США.

Марія, 1929 р.н., померла 1974 р. Її чоловік **ПІНКЕВИЧ** та син **Павло** проживають в м.Колобжег, Богна.

Записав в хаті Брийтарових 30.05.1997 року Михайло Шпак, Микола та Євген Пицик при відвіданні с.Стежниця.

Катерина Глоговська
«Брийтарова» по чоловіку
Мента.

ПЕТРУШКА ПЕТРО «КОЗЛИКІВ»

З с.Стежниця поїхав на заробітки до Аргентини. Там помер і похований.

ПЕТРУШКА Марія Антонівна з родини Шпаків «Рянтових» з с.Стежниця були виселені в Пробіжну, Тернопільської області, а восени переїхали в м.Самбір. Померла в 1974 році, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **АННА**, **ІВАН**.

МИХАЙЛО — помер, похований на цвинтарі в м.Самборі.

Його дружина **Марія** — Христина **ЦИМБАЛЯК**, родом з с.Сприня, медичний працівник, померла, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **ДАРІЯ**, **БОГДАН**.

ДАРІЯ: по чоловікові **ЖУРА** — працівниця Львівського заводу телеграфної апаратури. Її чоловік **Ігор ЖУРА** родом з Кунцово -Росія, працівник мотозаводу, помер. Похований на цвинтарі в м.Львові. Їх діти: **МАКСИМ**, учень ПТУ м.Львова.

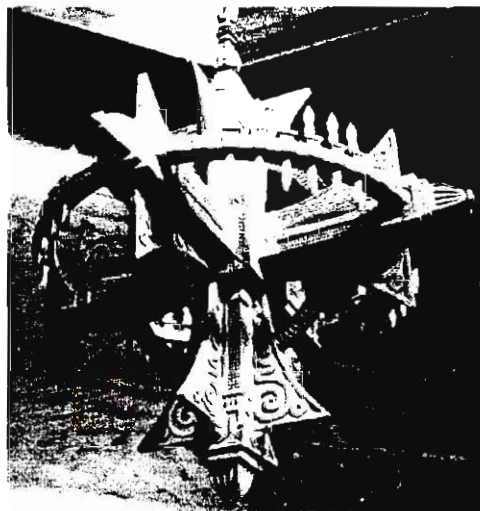
БОГДАН: працівник радгоспу с.Комсомольське Жовтневого району, Миколаївської області. Його дружина **Ольга ЯЦЬКІВ**, родом з с.Кульчиці Самбірського району, працівник торгівлі. Їх діти: **ЮРІЙ**, **МАРІЯ** — учні школи.

АННА — була забрана в Німеччину на роботу. За неточними даними, виїхала до Австралії. Відомостей немає.

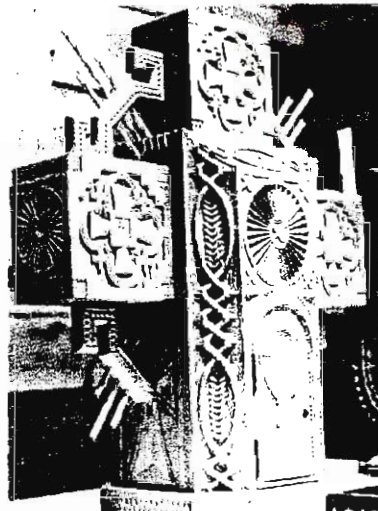
ІВАН — ветеринарний лікар, пенсіонер. Його дружина **Марія**, родом з Добромильщини, працівниця ветеринарної служби, пенсіонерка. Дочка **Люба** — студентка Львівської політехніки. Проживають в м.Добромилі, Львівської області.

*Подала Дарія Жура в присутності Євгена Пицька.
19 жовтня 1994 року, м.Самбір.*

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Панікадило

Кивот

ЗАРІЧАНСЬКИЙ ПЕТРО ПАВЛОВИЧ «ПАВЛОВІ»

Помер, похований в с. Стежниця.

Його дружина — **ЗАРІЧАНСЬКА Катерина**, з дому **СОЛТИС**, з с. Тискова, Лиського повіту. Померла, похована в с. Чернокунці.

Їх діти: **АННА, МИХАЙЛО, МАРІЯ, ДМИТРО, МИКОЛА, ІВАН, ЄВА, ОЛЕНКА, ВАСИЛЬ**.

В 1946 році з с. Стежниця виселені в Тернопільську область, Пробижнянський район, с. Чернокунці. А відтак в с. Ванява, Пустомитівського району.

АННА: по чоловікові **АДАМКО**. Її чоловік **Іван АДАМКО**. Померли обидвоє. З с. Тискова вивезені на Захід, с. Люлявіце, Бялогарт, повіт Кошалін. Відомостей про сім'ю немає. Відомо лише про сина **Ярослава**, що з дружиною **Іриною**, дочкою **Єссею**, яка вийшла за бельгійця заміж, і проживають в Бельгії, та про сина **Івана**, який з дружиною та двома дітьми проживають в м. Бялогарт.

МИХАЙЛО: помер. Його дружина, **АННА**, родом з Гапківців Лиського повіту, Польща.

Їх діти: **МАРІЯ, МИХАЙЛО**.

МАРІЯ — по чоловікові **МАЛЕЦЬКА**, з чоловіком **Іваном МАЛЕЦЬКИМ**, родом з с. Порошна і дітьми **Романом** та **Володимиром** проживають в м. Пустомити Львівської області.

РОМАН — артист Івано-Франківського театру. З дружиною **Галею**, вчителькою англійської мови, та дочкою **Мар'янкою** — студенткою Івано-Франківського університету, проживають в м. Івано-Франківськ.

ВОЛОДИМИР — артист Львівської філармонії. З дружиною **Ларисою** з м. Рівне, дітьми **ГАЛЕЮ** і **РУСЛАНОМ** проживають у м. Львові.

МИХАЙЛО — працівник котельні, його дружина **Люба**, родом з Золочівського району, медпрацівник — пенсіонерка, з дітьми **Ігором, Орестом**. **Ігор** з дружиною **Наталею** проживають в Холодновідці. **Орест** працівник побуту, проживає в м. Львові.

МАРІЯ: її чоловік **ГАЛАЙ Михайло** з дому «**Дяків**», родом з с. Стежниця. Померли, поховані в Парижі.

Їх діти: **КАТЕРИНА, МАРІЯ, ЯРОСЛАВ**.

Марія з чоловіком і п'ятеро дітей проживають у Парижі, а також **Катерина** без сім'ї та **Ярослав** з сім'єю проживають в Парижі.

ДМИТРО: був у Франції. У 82-річному віці з групою стежничан відвідав с. Стежницю. Цікавий співрозмовник та оповідач, добрий сім'янин, пенсіонер. Його дружина — **Катерина ОРИНИЧ**, родом з с. Новосілки Лиського повіту, пенсіонерка.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МАРІЯ**.

Вєерні 1946 р. сім'я **Дмитра ЗАРІЧАНСЬКОГО** переїхала в с. Ванява Пустомитівського району, а в 1953 р. переїхала в с. Ралівка, де проживає до сьогодні.

МИХАЙЛО — працівник залізниці. Його дружина **Ірина Юркевич**, родом з с. Ступниця Дрогобицького району, Львівської області. Їх діти: **Галя, Ігор**.

ГАЛЯ — по чоловікові **ПОТОЧНЯК** — продавець. Її чоловік **Петро ПОТОЧНЯК** родом з с. Ступниця, працівник «Урентгой».

ІГОР — працівник Самбірського меблевого комбінату. Його дружина **Дарія ГОЛЕЦЬ**, родом з с. Вербівка. Дочка **Мар'яна** дошкільниця. Всі проживають в с. Вербівка.

МАРІЯ: по чоловікові **ТАРАСОВИЧ**, директор Самбірського професійно-технічного училища. Її чоловік **Михайло ТАРАСОВИЧ**, родом з с. В. Білина Самбірського району, працівник Самбірського автопарку. Проживають в с. Ралівка.

МИКОЛА: в 1946 році ховаючись від виселення, поїхав до своєї сестри **Анни** в с. Тискова і з жителями с. Тискової виселений на Захід Польщі. Його дружина **Анна** родом з с. Лісневичі Пустомитівського району, діти **Наталія** з чоловіком та трьома дітьми проживають в м. Колобжег Вроцлавського воєводства. **Анна** з чоловіком та двома дітьми проживають в Кошалінському воєводстві с. Люлевіце.

ІВАН: вояка УПА, загинув в с. Устьє, біля Кросно.

ЄВА: пенсіонерка. З чоловіком **Миколою**, родом з с. Завадів Миколаївського району, проживають в с. Семенівка Пустомитівського району. Їх діти: **КАТЕРИНА, ВОЛОДИМИР**.

КАТЕРИНА — по чоловікові **КУРИСЬ**, фінансовий працівник. Її чоловік **Роман КУРИСЬ**

родом з Щирця, Пустомитівського району, працівник Львівської залізниці. Їх діти: **ОЛЕГ, ОКСАНА**. Олег - агроном. Працівник МП. **Оксана** - учениця Львівського педколеджу. Проживають в м.Пустомити.

ВОЛОДИМИР — працівник Львівського танкового заводу. Його дружина **Анна**, родом з Перемишлянського району. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ІВАН** — учні школи, проживають в м.Львові.

ОЛЕНКА: по чоловікові **НАЛИВАНА**, домогосподарка. Її чоловік **Йосиф НАЛИВАННИЙ**, родом з с.Чорне, Ліського повіту. Їх діти: **ГАННА, СТЕФАН, РОМАН**.

ГАННА — працівниця картинної галереї м.Рогіна, Канада. Всі проживають там же.

СТЕФАН з дружиною японкою і двома дітьми проживають в Канаді.

РОМАН — працівник сфери торгівлі, без сім'ї. Проживає в м. Рогіна, Канада.

ВАСИЛЬ: пенсіонер. Вояка Дивізії «Галичина». Був засуджений і відбув покарання в таборі «Бодайбо» Іркутської області. Після покарання був 20 літ на виселенні. Його дружина — **Віра**, родом з Сибіру, пенсіонерка.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МИКОЛА, АННА, ГАЛИНА**.

МИХАЙЛО — інженер-будівельник. Його дружина **Ярослава**, родом з с.Никловичі Пустомитівського району, економіст Львівського науково-дослідного інституту. Їх діти: **ОКСАНА, ІРА**. Учні школи. Проживають в м.Пустомити.

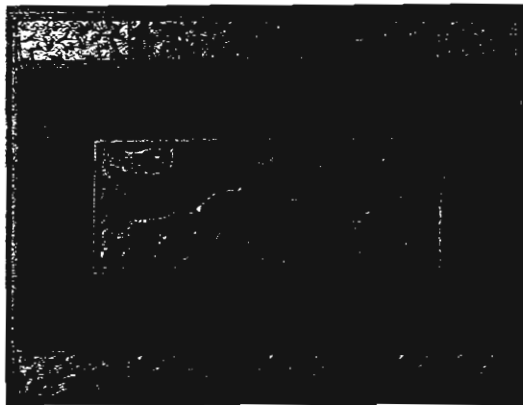
МИКОЛА — з сім'єю проживає в м.Бодайбо Іркутської області. **Анна** з сім'єю проживає в м.Носовка Житомирської обл. **Галина** з чоловіком та двома дітьми проживають в м.Бодайбо, Іркутської області.

*Подали Дмитро та Катерина Зарічанські,
їх зять Михайло та дочка Марія Тарасович і
в присутності Євгена Пицька «Заблотникового».
с.Ралівка, Самбірського району, 2 грудня 1994 року.*

ІЗ СПОГАДІВ ДМИТРА ЗАРІЧАНСЬКОГО:

Ховаючись від виселення, всі жителі с.Тискової, Ліського повіту втекли в ліс. Там побудували тимчасове житло, стайні для худоби і так перебували там до Йордану 1947р. Боячись УПА, поляки довго не наважувалися підступати до цих теренів. Але все-таки оточили ліс, з допомогою авіації, яка скинула листівки, з брехливою гарантією про недоторканість людей під обстрілами кулеметів, змусили нас вийти з лісу і примусово машинами вивезли на західні терени Польщі.

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Біженці

В РОДИННІМ КРАЮ

В родиннім краю, над Сяном.
Я в споминаю начи сон,
Стоїть там місто Лісько назване.
На схилах гір, ліси, поляни.
За ним на полі, на просторі
Стоїть там камінь мимоволі.
Там кажуть люди, підгаляни,
Що то не камінь, лише дівка
Каменем стала, бо за непослух,
Мати її прокляла.
Наче високий чорний дім,
Стоїть по нині
Тамки він.
Часами ворон пролетить,
Закряче, немов питає,
Куди поділось то плем'я козаче.
Куди дівалось, пішло,
Покинув гори,

над Сяном, село.
Ніхто не прийде до каменя того.
Не згадає, не перестремиться.
Не заспіває, як колись.
Вже нині лемки не співають,
Худобу пасти не виганяють.
А чорний камінь,
немов острог, фортеця.
Там мовчить, не обізветься.
А Сян пливе. Насіння враже
Пасе там вівці на підгалю.
У Синіх горах нашого Краю.
Ох тяжко, тяжко як згадаю,
Та не вернеться вже до краю
Наш лемко бідний, з чужини.
А ми? Ось тут, так доживаєм,
Наче чогось іще чекаєм
Сини Лемківщини, гірського краю.

ЗЕМЛЕ МОЯ!

Земле спалахнута вогнем.
Полита кров'ю і мечем.
Був ізгнан з краю нарід наш.
Де ми молились «Отче наш».
Ти мій народе, моя печаль
Сердень б'ється, дуже жаль.
Села сумують і ялиці
Сумують церкви і каплиці.
Сумує рідне там село,
Травою, буряном заросло.

Нині єуралі, там гуляють
Овець на плато вигоняють.
Лишень той ворон, іще кряче,
Там неначе каже він ляхам.
Прийде хвилина, прийде час
Пророчив теє наш Тарас.
Настане час, полетється кров,
Почує Господь людський зов.
Но буде пізно, прийде час
Так, як пророчив наш Тарас.

ВІРШ «ПРО ВОЛЬТЕРА СВЕРЧЕВСЬКОГО»

Приїхав Вольтер до Балігороду,
Унівців шукати
А тим часом наші люди
Дали хлопцям знати,
Ви готуйтесь добре хлопці Вольтера
встрічати,
Він поїде у Карпати,
Мабуть, Вас шукати.
Приїхав Вольтер до Балігороду,
Де наші браття за свободу
Давно боролись, умирали, але підмоги
вони не мали.
Вольтеру парад вчинили,
Вольтеру парад вчинили,
Вольтера іще за іспанські діла хвалили
Виступав Вольтер, кричав,
Щосьте за вояці
З хохлаками козаками
Ради Ви не дали.

Казав Вольтер полякам, слухайце рода-
ки
Виженіми з нашої Польські
То плем'я козаче.
«Не тевскніце братче туж
І юж виисткі з нашої Польські
Ми їх випендзіми».
За тим Вольтер сів в машину
За ним командире
Подались у Карпати, де унівці жили.
Іде Вольтер серед гір,
По вузькій долині,
Салютують там йому, смереки, ялини.
Вийшов Вольтер із машини терен огля-
дати
Та й питає командирів, «где сов те хохлаки
Цо за войско, висьце сов.
Же ради, не даце.
Я Вам повем слова тиши

Пуйдце Ви до сраке».
 В тую мить роздався гул
 Криси затріщали.
 Повалився Вольтер наш
 командири впали.
 Шукав голови чужі, у синіх Карпатах
 А свою там положив у зелених «кшаках».
 Нині Яблінки-села, майже вже немає.
 Шумить вітер, вітер над горами
 Ялиці гойдає.
 У долині шумить річка
 Гучівкою звана.
 А у лемка і по нині

Не гоїться рана.
 З тої землі нас прогнали,
 Де колись ми жили, де до церкви на горі
 В неділю ходили.
 Нині церкви там нема, поляки спалили
 Лиш могили сям і там свідками лиши-
 лись.
 Гураль вівці там пасе, на сопілці грає
 В нього серце не болять,
 Він журби не знає.
 Наші лемки і там, по світу блукають,
 Та й у піснях десь не десь, про свій край
 згадають.

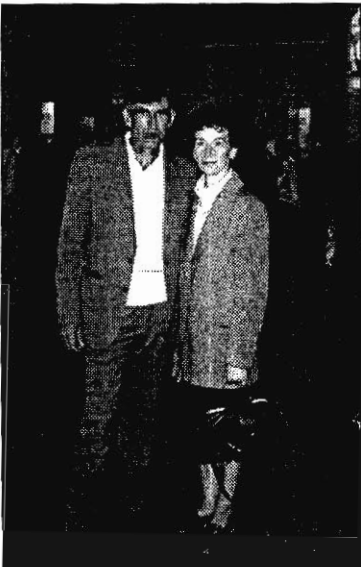
Автор — Василь Зарічанський, вояка
 Першої Української Дивізії «Галичина», учасник боїв під Бродами.

Справа на ліво —
 Дмитро Зарічанський,
 його дружина Катерина
 з дому Оринич, родом
 з села Новосілки, повіт
 Лісько, брат Василь
 Зарічанський, донька
 Марія. 1960 р.

Зарічанський Микола з
 дружиною Анною, родом
 з села Лісневичі Пустоми-
 тівського району, доньки
 Оксана і Ганна. Село Ли-
 повіці, Кошалін,
 Польща.

Стежничани Дмитро Зарічанський та Іван
 Ґалай. Ралівка 1996р.

Марія Зарічанська з чоловіком
 Михайлом Тарасовичом

ШПАК МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ «МАКСИМІВ»

помер, похований в с.Калинів.

ШПАК Катерина Миколаївна, з дому Осташ «Іванцикова», померла, похована в с.Калинові.

З с.Стежниць були виселені в Пробіжнянський район, Тернопільської області, в 1946 році переїхали в с.Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **МАРІЯ**, **ІВАН**.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Катерина з дому Устянівська «Волексова» — пенсіонер. Проживають в м.Комарно Львівської області. Їх син **РОМАН** — працівник МП. Його дружина **Леся РИБАЛТ**, родом з м.Комарно — працівниця військового об'єкту. Їх діти: **УЛЯНА**, **ІГОР** — учні школи. Проживають в с.Булахівка, Павлоградського району, Дніпропетровської області.

МИХАЙЛО пройшов вишкіл в Першій Українській Дивізії «Галичина». В бою під Бродами потрапив в полон і російським судом був засуджений на 7 літ ув'язнення, які відбув у Сибірі. Після того повернувся в Україну, багато років працював на Комарнівському меблевому комбінаті. Активіст відродження України. Член Комбатантської організації у Львові.

МАРІЯ — по чоловікові **МУРДЗА** — пенсіонерка. Її чоловік **Іван МУРДЗА**, родом з с.Гічвиць Ліського повіту, Польща — пенсіонер. Проживають в с.Калинів. Їх діти: **ЛЕСЯ**, **МИХАЙЛО**, **ЯРОСЛАВ**, **РОМАН**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **КІЛОЧКО** — працівниця Львівської фірми «Прогрес». Її чоловік — **Кілочко БОГДАН** — помер, похований в с.Калинів. Їх діти: **ІРИНА**, **УЛЯНА**.

ІРИНА — учениця ПТУ, **Уляна** — учениця школи. Проживають в м.Львові.

ІВАН — пенсіонер, його дружина **Анна** родом з с.Лінина Велика. Їх діти: **ЛЮБА** з сім'єю проживає у м. Самборі, **РОМАН** з сім'єю проживає в м.Старий Самбір.

Родина Миколи ШПАКА «Максимового».

Зліва направо Устянівська Анна, дружина Миколи, молоде весільне подружжя Катерина Устянівська - «Волексова» і Михайло Шпак.

Верхній ряд справа на ліво: другий Антін Шпак «Кубусь», Марія Устянівська, Іван Устянівський, Марія Іванцик, зліва направо: Осташ Анна, Устянівська Ольга.

СУШКО МИКОЛА ГРИГОРОВИЧ «ГРИЦІВ»

СУШКО Єва Михайлівна з дому Губіцька «Казьова».

Виселені в 1946 році з с.Стежниця в Тернопільську область. В 1946 році переїхали в м.Комарно, а відтак — у Львів. Померли, поховані на цвинтарі у м.Львові.

Їх діти: **АННА, КАТЕРИНА, МИХАЙЛО, ЄВГЕНІЯ, ПЕТРО.**

АННА — по чоловікові **Заморська**. Її чоловік **Максим ЗАМОРСЬКИЙ**. Померли, поховані на цвинтарі у м.Львові.

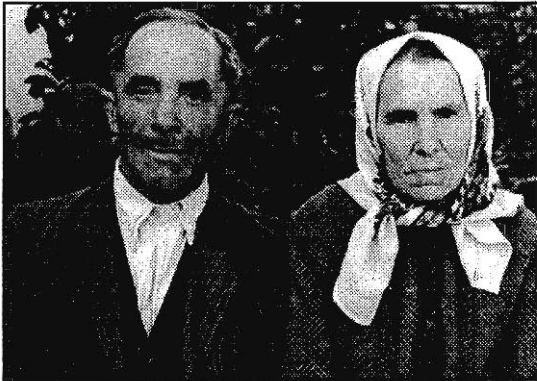
КАТЕРИНА — по чоловікові **Цап**. Її чоловік **Чеслав ЦАП**. Померли, поховані на цвинтарі у м.Львові.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Його дружина **Стефанія СЕНЬКІВ** — пенсіонерка. Їх діти: **БОГДАН, РОМАН. БОГДАН** — працівник-будівельник, його дружина **Євгенія** — працівниця МП. Їх діти: **АННА, АНДРІЙ** — учні школи. **Роман** — працівник МП, його дружина **Світлана**, син **Роман** — учень школи. Всі проживають у м.Львові.

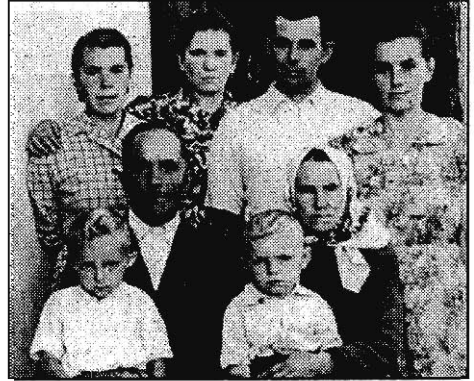
ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **Сеньків** — пенсіонерка. Її чоловік **Ярослав СЕНЬКІВ** родом з Перемишльщини, помер, похований на цвинтарі у м.Львові. Син **Мирон** — працівник МП, його дружина **Леся**. Їх діти: **ОЛЕГ** — учень школи, **РОСТИСЛАВ** — неповнолітній. Проживають у м.Львові.

ПЕТРО — працівник мотозаводу. Його дружина **Валентина**, родом з Вороніжчини — працівниця мотозаводу, дочка **Оленка** — працівниця мотозаводу. Проживають у м.Львові.

*Подала Євгенія Сушко-Сеньків.
Львів, 11.05.1994 р.*

Сушко Микола і Сушко Єва з дому Губіцьких

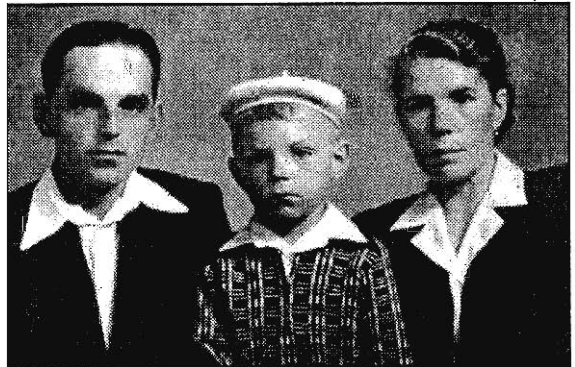

Сушко Микола з дружиною своєю внучками Богданом і Романом, сином Михайлом, невісткою Стефою (справа) і дочками Євгенією і Анною.

Львів, 1958 рік.

Родина: тато, мама, сини Михайло, Петро, дочки Анна, Катерина, Євгенія, Стежниця, 1944 рік.

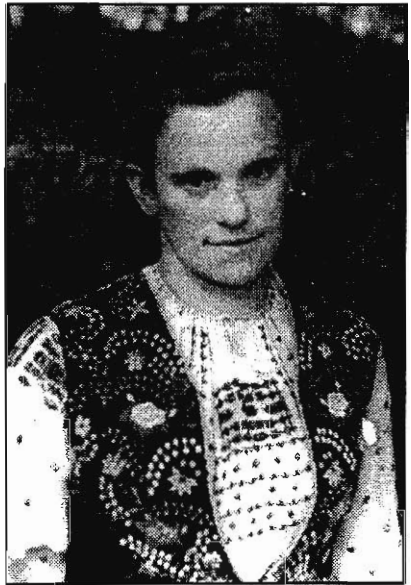
Дочка Євгенія Сушко з чоловіком Ярославом Сеньківим і сином Мироном.

Сушко Михайло «Гриців» з дружиною Стефою Сеньків родом з с.Липи коло Бірчі — Польща та сином Романом. Роман з сім'єю проживає у Зимній Воді. (Львів).

Син Михайла Богдан Сушко з дружиною Євгенією Мінченко, з дітьми Анною і Андрієм проживають на Кіпрі.

Катерина Сушко у с.Стежниці

Сестра Миколи Сушка Анна з дочкою своєю зліва, внучкою Галінкою по середині і чоловіком Андрієм. Михайло Сушко з дружиною Стефою (зправа) та сином Романом гостював у них в Зеленій Гурі — Польща.

КРІЛЬ МИКОЛА МАТВІЙОВИЧ — «КРІЛІВ»

Помер, похований на цвинтарі с.Милошовичі, Пустомитівського району. Його дружина Катерина, з дому **ТИЛИЧКО**, родом з м.Балигорода, Польща. Родовід з Австрії. Померла, похована в Пустомитах.

З с.Стежниця виселені в 1946 році в Тернопільську область, Пробіжнянський район, с.Позина.

Восени 1946 року з надією повернення додому в с.Стежниця, вирушили пішки з с.Позина і за 11 днів з остатками домашніх речей на фірі зупинилися в с.Милошовичі, Пустомитівського району, бо міліція далі їх не пускала.

Їх діти:

МИХАЙЛО, 1913 р.н., **МАРІЯ**, **МАТВІЙ**, **АННА**, **ОЛЕНКА**, **ІВАН**.

МИХАЙЛО — в 1944 році був на фронті, поранений. Активний учасник художньої самодіяльності в с.Стежниця, в читальні — «Просвіта». Проживав самотньо, часто спілкувався з стежничанами. Помер 1991 р., похований на цвинтарі м.Пустомити.

МАРІЯ — 25.10.1918 р. народ., по чоловікові **АГАРКОВА**. Пенсіонерка. З 1941 по 1945 р.р. була вивезена німцями на примусові роботи, працювала в Австрії, Обердану, Пост-Сарлінг, с.Менгерздорф в господарстві **Йогана Ляндора**. На сьогоднішній день вимагає сплати за її працю. Дуже енергійна, знає місце проживання і особисто багато стежницьких родин і стежничан.

МАТВІЙ — 1919 р.н. В 1944 році був забраний на фронт, залишив армію. Поляки його арештували, втік з Балигородської тюрми, був у Збройних формуваннях УПА. З повідомлення **Миколи ЗАРИЧАНСЬКОГО**, в 1948 році **Матвій** знову був впійманий поляками, його зв'язаного везли через Стежницю для впізнання. В Балигороді зв'язаного поставили під мур, але ніхто його не видав. Обставини і місце смерті досі невідомі.

АННА — 1922 р.н., самотня, пенсіонерка. Працівниця медичної установи, проживає в м.Пустомити.

ОЛЕНКА — 1924 р.н., одинока, проживає у м.Пустомити. В даний час працює у Львівському тресті зеленого господарства.

ІВАН — працівник Львівського механічного заводу. Пенсіонер. Його дружина Розалія, родом з с.Піски, Миколаївського району, працівниця селянської спілки, пенсіонерка. Їх діти: **ПЕТРО**, **ВАСИЛЬ**, **БОГДАН**,

АННА. **ПЕТРО** — будівельник, з дружиною **Галею** і двома синами проживають в м.Пустомити. **ВАСИЛЬ** — будівельник з дружиною **Марією** і двома дочками проживають в м.Пустомити. **БОГДАН** —

працівник селянської спілки, з сім'єю проживає в с.Піски, Миколаївського району.

АННА — медична сестра, з чоловіком **Василем КУНЦЕМ** і двома дочками проживають в м.Пустомити.

Подала Марія Кріль. 22.12. 1994 року м.Львів.

КРІЛЬ Матвій.
Фото 1939 року.
Замордований поляками.

Стежницькі дівчата: Сушко, Кріль, Іванчик, Пичик, Галай, Дроздович, Шпак.

Архів М.Сушка «Грицьового» з Львова.

По середині — Михайло Кріль, зліва Антін Пичик, справа Антін Черешнівський, сидять — зліва — Дмитро Осташ, дівчина, справа Василь Шпак.

МАТЯШОВСЬКИЙ Михайло «Зпідберега»

1882-1952 рр., похований на цвинтарі с.Калинів.

МАТЯШОВСЬКА Юлія Павлівна, 1892-1969 рр., родом з с.Горянки, Польща.

Це була релігійна, високопатріотична працююча родина. Михайло МАТЯШОВСЬКИЙ багато літ був дяком і диригентом церковного хору у Стежниці, а після виселення — у с.Калинові.

Їх діти: **ІВАН** (США), **МИХАЙЛО**, 1912-1944 рр., **ВАСИЛЬ**, **ЄВА**, 1916 р.н., **АНТОН** 1925-1985 рр., **ТЕКЛЯ**, 1926-1985 рр., Микола, 1928-1983 рр..

ІВАН молодим виїхав до США, там з сім'єю і проживає.

МИХАЙЛО в 1944 році був заарештований на російсько-німецьку війну і в боях на території Словачки загинув. Його дружина **Марія**, 1912-1984 рр., з дому Пицик «Ковалева», похована на цвинтарі у с.Калинів.

Їх діти: **ПЕТРО**, 1936 р.н., **МИРОН**, 1942 р.н.

ПЕТРО — пенсіонер, багато років працював у Ощадбанку м.Самбора. Був головою сільради в Калинові. Його дружина **Марія СЛАБЧАК**, 1937 р.н., з с.Мисцова, Яслівського повіту, Польща, педагог, директор школи с.Калинів.

Стежниця. 1939 рік. Сидять справа Михайло та Юлія Матяшовські, по середині малий Петро Матяшовський. Стоять справа наліво: Василь Пицик, Михайло Матяшовський, Єва Пицик-Матяшовська, Текля Матяшовська, Марія Пицик-Матяшовська, Микола Матяшовський та Стефа Дроздович.

Учасник подій в Афганістані та Чорнобилі. Його дружина **Люба МАЦЬКІВ**, 1950 р.н., родовід з с.Ямної, Польща, працівниця Калинівської сільської ради.

Їх діти: **НАТАЛЯ**, 1969 р.н., **АНДРІЙ**, 1974 р.н.

НАТАЛЯ — вчителька. Її чоловік **Сергій РУМЯНЦЕВ**, 1966 р.н., родом з Росії, офіцер Збройних Сил України. Їх діти: **ВІКТОР**, 1980 р.н., **ДМИТРО**, 1993 р.н., **ОЛЕКСАНДР**, 1994 р.н. — учні школи і дошкільники.

АНДРІЙ — офіцер Збройних Сил України. Його дружина **Олена** 1975 р.н., родом з Сумської області. Їх син **ПАВЛО**, 1995 р.н. Всі проживають у с.Калинів.

АНТОН з молодих років при стежницькій «Просвіті» зростав патріотом. Така була родина. Німецьке гестапо заслало його в концтабір Освенцім. Про фашистські тортури важко було слухати з розповідей **Антоня**. Будучи з молододу сильним, загартованим, бачив, як голодні в'язні впиналися зубами в тих в'язнів, які вже не могли йти на роботу і падали під ноги іншим. Так і гинули. Після виселення з Стежниці на Тернопільщину вся родина переїхала у с.Калинів, де **Антон** працював багато літ шофером в колгоспі. Німецька катівня відібрала йому здоров'я.

Його дружина **Марія**.

Їх діти: **ОРИСЯ**, 1949 р.н., **МИХАЙЛО**, 1956 р.н., **ПЕТРО**, 1959 р.н.

ОРИСЯ — пенсіонерка. Її чоловік **Микола ПРИХОЩЕНКО**, родом з Кубані. Їх діти

Їх діти: **МИХАЙЛО**, 1962 р.н., **ОЛЕГ**, 1967 р.н.

МИХАЙЛО — педагог, директор школи с.Пиняни. Його дружина **Ганна ЗАБЛОЦЬКА**, родом з Комі, Сиктивкар, вчителька Калинівської початкової школи. Їх діти: **ЮЛІЯ** — 1985 р.н., **ТЕТЯНА** — 1988 р.н. — учениці школи.

ОЛЕГ — військовослужбовець с.Калинів. Його дружина **Олена ЛЕВЧЕНКО** 1970 р.н., родом з Львова, військовослужбовець. Їх діти: **УЛІЯНА** — 1991 р.н., **СЕРГІЙ** — 1997 р.н. — дошкільнята.

МИРОН — військово-

ІРИНА, 1974 р.н., її чоловік Павло з сім'єю проживають у Бурятії.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Його дружина Леся, родом з Старосамбірщини, працівниця торгівлі. Їх діти: **НАТАЛІЯ**, 1978 р.н. — студентка Дрогобицького педінституту, **АНДРІЯНА** —дошкільниця. **ПЕТРО** — не працює.

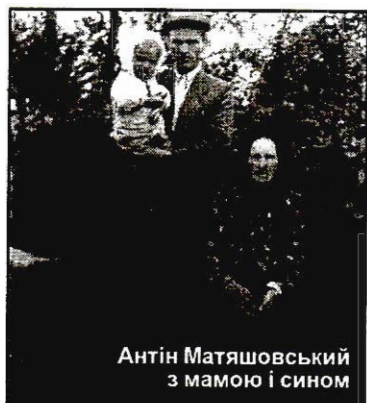
*Подали Петро, Мирон та Марія Матяшовська-Слабчак.
7.07.1998 рік, с.Калниів.*

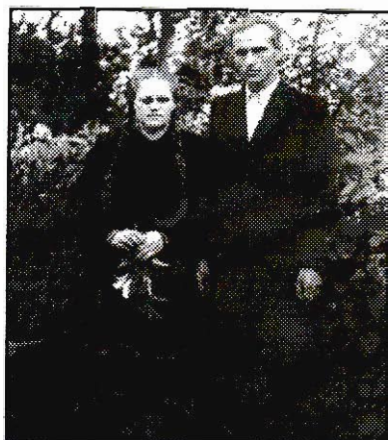
**Антін і Микола
Матяшовські**

**Михайло Черешньовський справа,
Петро і Антін Матяшовські.**

**Антін Матяшовський
з матюю і сином**

**Антін Матяшовський
з дружиною Марією**

**Марія
Матяшовська
-Слабчак
в українському
однострої.
Калинів, 1954 рік.**

**Микола
Матяшовський**

**Весілля дочки Мирона і Люби Матяшовських Наталії та Сергія Румянцева.
с.Калинів, 1988 рік.**

Які всі гарні Діти! Впізнавайтеся!

Весілля Матяшовської Лесі і Дмитра

Весілля Михайла Матяшовського, сина Миколи та Анни Старух.

ОСТАШ МИХАЙЛО «Осташів»

Його дружина **ОСТАШ Марія**. Померли, поховані в с.Стежниця. Їх діти:

ВАСИЛЬ ОСТАШ. Помер, похований в с.Муроване Пустомитівського району. Його дружина **ОСТАШ Олена Матвіївна**, з дому **ХОМИЧ**, родом з с.Стежниця, померла, похована в с.Надиби. Їх діти: **МИХАЙЛО, ЄВА, ІВАН**.

МИХАЙЛО — помер молодим хлопцем, похований на цвинтарі с.Стежниця. В 1946 році з с.Стежниця виселені в Тернопільську область, с.Пробіжне, а восени переїхали в с.Надиби.

ЄВА — по чоловікові Шумлянська, пенсіонерка. Її чоловік **Петро ШУМЛЯНСЬКИЙ**, родом з с.Волковия, Лиського повіту, Польща. Помер, похований в с.Муроване, в яке в 1955 році сім'я Шумлянських переїхала на постійне місце проживання. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ**.

ВОЛОДИМИР — працівник Львівського бавовняно-прядильного комбінату. Його дружина **Тетяна**, родом з с.Калинівка, Жовтневого району, Миколаївської області. Інженер комбінату. Їх син **ТАРАС** — учень школи. Всі проживають в с.Муроване, Дубляни біля Львова.

МАРІЯ — по чоловікові Баглай. Медпрацівниця лікарні м.Львова. Її чоловік **Стефан БАГЛАЙ**, родом з м.Козева Тернопільської області, працівник торгівлі. Їх діти: **ТЕТЯНА, ОКСАНА. ТЕТЯНА** — студентка Львівського держуніверситету. **ОКСАНА** — студентка Львівського торгового технікуму. Проживають в с.Білки Верхні, Пустомитівського району.

ІВАН: пенсіонер. Його дружина **Марія**, родом з Перемишля. Їх діти: **ІРИНА, МАРІЯ, МИХАЙЛО**.

ІРИНА — з чоловіком і двома дітьми проживають в м.Тернополі.

МАРІЯ з чоловіком **Михайлом**, працівником залізниці, дочкою **Галею**, студенткою Львівського держуніверситету, **Іриною**, ученицею школи, проживають в м.Стрий.

МИХАЙЛО з дружиною **Галею**, дочкою **Юлею** проживають в м.Вінниця.

Подала Єва Шумлянська з внуком Тарасом.

26 листопада 1994 року.

ІЗ СПОГАДІВ ЄВИ ШУМЛЯНСЬКОЇ.

Коли я проживала в с.Надиби Старосамбірського району, до мене прийшов вістовий від Анни Черешньовської «Тетяни», яка перебувала в УПА. Охорона спроводила мене в ліс с.Біличі Старосамбірського району, де я зустрілася з двоюрідною сестрою Анною. Вона дала мені гроші і просила мене купити їй шлюбне вбрання і дві обручки для одруження.

... Така їх доля... Молоді, вродливі, активні учасниці Стежницької читальні «Просвіта», церковного хору. Від права наліво: Анна Шпак — Фістер, німці забрали в Німеччину на роботу, тепер проживає у Австрії, м.Капфенберґ. Стефа Іванчик — акцією «Вісла» виселена в Щецинське воєводство, Польща. Від права — Єва Осташ-Шумлянська, проживає у Дублянах коло Львова.

Фото з с.Стежниці.

ГУБИЦЬКИЙ ОНУФЕР «ДЯКІВ-СТИРАНКА»

був кваліфікованим ковалем, мав свою власну кузню в с.Стежниця, пізніше довгі роки був ковалем в колгоспі с.Калинів, Самбірського району.

Помер, похований на цвинтарі с.Калинів.

Його дружина **ОЛЕНКА**, з дому **СТИРАНКА**, родом з с.Стежниця. Померла, похована на цвинтарі в с.Калинів. Виселені з с.Стежниця в 1946 році в Тернопільську область, р-н Пробіжне, с.Позима, а відтак восени переїхали в с.Калинів, Самбірського району.

Їх діти: **МИКОЛА**, **МИХАЙЛО**, **ВОЛОДИМИР**.

МИКОЛА — молодим помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця, Ліського повіту, Польща.

МИХАЙЛО — помер, похований на цвинтарі в с.Калинів.

ВОЛОДИМИР — проживає в с.Калинів.

В с.Калинів з цією сім'єю проживав **СТИРАНКА Іван**, син **Івана**, який багато років працював на Львівській залізниці. Помер, похований на цвинтарі в с.Калинів.

Його дружина **РОЗАЛІЯ**, з дому **ХОМИЧ** - «**НИКОЛИШИНА**», пенсіонерка, проживає в с.Калинів.

Їх діти: **МИРОН**, **ІГОР**, **НАТАЛКА**.

МИРОН — інженер-будівельник виробничого об'єднання «Львівбуд». Його дружина **Анна ЩЕРБА**, родом з Тернопільщини, працівниця сфери торгівлі. Їх діти: **ВАЛЕРІЙ**, **ЮЛЯ**.

ВАЛЕРІЙ — відслужив у Збройних силах України.

ЮЛЯ — учениця школи. Проживають в м.Винники, Львівської області.

Родина Івана і Розалії Стиранків разом з синами, родиною і друзями на весіллі дочки Наталки і зятя Ігоря Грабовських.

ІГОР — інженер-будівельник сільського господарства. Його дружина **Марія МАРКО**, родом з с.Максимовичі, Самбірського району, працівниця сфери торгівлі. Їх діти: **АНДРІЙ**, **ОЛЕГ** — учні школи. Проживають в м.Самборі.

НАТАЛКА — працівниця відділення зв'язку с.Калинів. Її чоловік **Ігор ГРАБОВСЬКИЙ**, родовід с.Ямної, Польща. Працівник в/ч с.Калинів.

Їх діти: **ГАЛЯ**, **АНДРІЙ** — учні школи. Проживають в с.Калинів, Самбірського району.

Подав Ігор Стиранка, 10 грудня 1994 року, м.Самбір

ГАЛАЙ ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ «Дяків» помер, похований в Калинові.

ГАЛАЙ Анна Іванівна з роду Лучко з с.Бук, Ліського повіту, померла, похована в с.Бук.

Друга дружина — **ГАЛАЙ Марія Михайлівна** родом з с.Літня. З с.Стежниці вивезені в с.Коцюбинчики Пробіжнянського району Тернопільської області.

В 1946 році в серпні переїхали в с.Калинів.

Їх діти: **ІВАН** — працівник залізниці, пенсіонер. Його дружина **Ольга** з дому **БИЦЬ** з с.Гічва, Ліського району, Польща — пенсіонерка. Проживають в с. Калинів. Їх діти: **ГАЛИНА, ЛЕСЯ, ГАЛИНА** -бухгалтер Тернопільського телецентру, її чоловік **Ярослав РУДНИЦЬКИЙ** родом з с.Киданці Тернопільської області — працівник сфери побуту. Їх діти: **АНДРІЙ** — учень. Всі проживають в Тернополі. **ЛЕСЯ** — інженер Тернопільського заводу.

Родина по батьковій проживає у Франції.

Подав Іван Ґалай в с.Калинів.

Весілля Івана Ґалая і Ольги Биць. Тут зліва — Губицький Онуфер з дружиною та ще стежничани Юрчак Михайло, Губицька Єва, Семчик Софія, Матяшовський Микола, Стиранка Іван, Пицик Євгенія, Черешньовський Михайло.

Іван Ґалай з дружиною Ольгою, дочкою Лесею — зліва і дочкою Галею.

ПИЦИК МИКОЛА «ЗАБОЛОТНИК»

Народився 21.05.1875 року — помер 20.12.1931 року. Похований на цвинтарі в с.Стежниця. Його дружина **КАТЕРИНА**, з родини **Глоговських**, «**Брийтарові**». Народилася 8.09.1883 року в с.Стежниця, померла 13.10.1952 року, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їхні діти: **ЄВА**, **ОЛЕНА**, **ГАННА**, **ВАСИЛЬ**, **МАРІЯ**, **КАТЕРИНА**, **ІВАН**, **ТЕКЛЯ**, **АНТОН**.

З цієї української великої патріотичної родини розрісся великий родовід і з нього можна зробити цілий життєпис.

В 1946 році до м.Самбора приїхала **Катерина** з дітьми, крім дочок **Єви** і **Ганни**, які залишилися в Польщі і сина **Антоня**, котрий помер і похований на цвинтарі с.Стежниця (20.12.1921р. -25.01.1943р.).

ПИЦИК ВАСИЛЬ «Заболотник» син **Миколи**. Народився 9.12.1906 року, помер 26.10.1976 року, похований на цвинтарі в м.Самборі. Його дружина **ОЛЬГА**, дочка **Івана** з родини **ОРИНИЧІВ**. Народилася 19.03. 1912 року в с.Новосілки, Польща, померла 23.01.1945 року, похована в с.Стежниця.

Василь одружився вдруге. Друга дружина **ПЕТРУШКА** **Олена** **Миколаївна**, з дому «**Козликова**», народилася 5.02.1922 року в с.Стежниця.

Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, **МИКОЛА**, **ІРИНА**, **ЗЕНИК**, **ЄВГЕН**, **ЛІДА**. З другою дружиною два сини: **ОРЕСТ**, **ІГОР**.

ВОЛОДИМИР: народився 1.04.1931 року проживає в м.Самборі, одружений. Дружина **Ярослава-Марія** з родини **ГИМОН**, с.Містковичі, Самбірського району, 8.01.1932 р.н. — померла 17.08.1995 року, похована на цвинтарі в м.Самборі. Володимир —працював заст.на-

Сидить **Анна** **Батрух** з сином **Михайлом**. Зліва сестра **Марія** **Шпак**. Справа сестра **Катерина** **Шпак**. Посередині — їх братова **Ольга** **Пицик** з **Ориничів**

чальника податкової інспекції, закінчив фінансовий технікум. Помер в 1996 р. **Ярослава** закінчила Львівський пединститут, працювала вчителькою української мови в с.Воютичі, Самбірського району. Їх діти: дочки **ОЛЬГА** і **ІРИНА**.

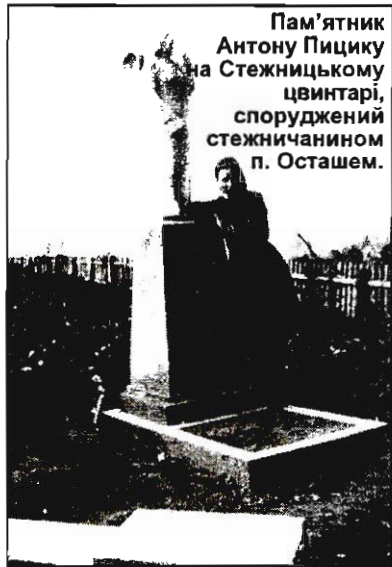
ОЛЬГА — народилася 3.05.1959 року в м.Самборі, закінчила Львівський медичний

інститут, працює лікарем в Самбірській центральній райлікарні, чоловік **МЕЛЬНИКЕВИЧ** **Ігор** **Володимирович** народився 14.05.1959 року в м.Збараж, Тернопільської області, закінчив Львівський медінститут, працює лікарем в м.Самборі. Мають двоє дітей: **КВІТАНА** і **МАРТА**. **КВІТАНА** — 22.04.1981 р.н., навчалася в США чикагська школа, вчиться у Львівському інституті міжнародних відносин. **МАРТА** — 30.10.1986 р.н., школярка СШ №8, бандуристка-співачка.

ІРИНА — 28.07.1967 р.н. закінчила Львівський медінститут працює лікарем в м.Трускавець. Одружена, чоловік **НІЩЕТА** **Юрій** **Миколайович** працює головним лікарем санаторію «Південний» в м.Трускавець.

Їх діти: син **ВОЛОДИМИР**, 31.07.1985 р.н., дочка **КАТРУСЯ** 8.06.1997р.н. наймолодша з роду **ПИЦКІВ**.

МИКОЛА народився 28.08.1934 року в с.Стежниця, закінчив Чернівецький торговельно-економічний інститут, працює заст.директора вантажного автопарку м.Самбора. Проживає в м.Самборі. Дружина —**Ірина** з родини **Луць**, с.Бусовисько, Старосамбірського району, 29.04.1944 р.н., закінчила статистичний технікум, працює бухгалтером на залізниці.

Пам'ятник **Антону** **Пицику** на **Стежницькому** цвинтарі, споруджений **стежничанином** **п. Осташем**.

Їх діти: **ОЛЕГ, ЯРОСЛАВ. ОЛЕГ** народився 12.01.1968 року в м.Самбір, закінчив Дніпропетровський інститут залізничного транспорту, працює на залізниці. Дружина **Богдана** з родини **Вархолів**, закінчила Дрогобицький педінститут. Дочка **ІРИНА**, 22.07.1993 року народження. Проживають в м.Самборі. **ЯРОСЛАВ**, 3.10.1975 р.н., закінчив Харківський університет, працює в органах міліції м.Самбора.

ІРИНА: народилась 1938 р.н. в с.Стежниця, трагічно загинула 1948 р. в м.Самборі, похована на цвинтарі в м.Самборі.

ЗЕНОВІЙ: народився в с.Стежниця, помер в с.Стежниця.

ЄВГЕН: народився 15.08.1940 року в с.Стежниця, закінчив Львівський політехнічний інститут, працює на заводі. Його дружина **ПАСТУХ Софія**, 17.09.1948 р.н., родовід з с.Лішава коло Бірчі, Польща, закінчила Самбірське медучилище, працює головою товариства Червоного Хреста. Їх діти: **ОКСАНА, РОМАН. ОКСАНА** — 5.07.1969 р.н., закінчила Самбірське медучилище, працює медсестрою в поліклініці. Чоловік — **ТЕРЛЕЦЬКИЙ Микола**, 10.03.1965 р.н., с.Росохи, Старосамбірського району, працює інспектором ДАІ. Їх діти: дочка **ОЛЕНКА**, 29.07.1990 року народження. **РОМАН** — 14.05.1974 р.н., закінчив Харківський університет внутрішніх справ, працює в податковій поліції.

ЛІДА: 1.05.1942 р.н. в с.Стежниця, закінчила середню школу, проживає м.Бориславі, на пенсії. Чоловік — **ДЕДЕРЧУК Михайло**, 5.06.1944 року народження, в с.Ворохта, Івано-Франківської області, працює на Бориславському фарфоровому заводі. Їх дочка **СВІТЛАНА** 1.12.1974 р.н., працює в дошкільній установі.

ОРЕСТ: 11.12.1948 р.н., в м.Самборі, закінчив Львівський технікум електроніки. Дружина **Марія** з родини **БАРНА**, дочка **Павла**, народилась 30.10.1953 р. в м.Самборі, закінчила Львівський технікум електроніки. Працює в домашньому господарстві. Їх діти: **НАТАЛЯ** і **ВАСИЛЬ. НАТАЛЯ** — 16.10.1976 р.н., працює в домашньому господарстві. **ВАСИЛЬ** — 25.05.1980 р.н., учень технікуму інформатики.

ІГОР: народився 14.05.1955 року, в м.Самборі, закінчив технікум в м.Турці, працював на ремзаводі електриком, помер 11.07.1986 року, похований на цвинтарі в м.Самборі. Дружина — **Леся**, 12.09.1956 р.н., з родини **КОВАЛИКІВ**, закінчила Чернівецький торгово-економічний інститут. Працює в ощадбанку. Їх діти: дочка **Наталя** — 13.05.1977 р.н., працівниця податкової адміністрації.

Опис родоводу подали Євген і Софія Пицик-Пастух.

26.02.1997 року

Міністерство праці України

ДОВІДКА ПРО ДЕПОРТАЦІЮ

№ 01-ЕС/6 -5297 292610, Львівська обл., м. Самбір, вул. Східна,29, Пицик В.В.

У 1944-1946 роках на підставі Угоди між Урядом УРСР і Польським Комітетом національного визволення від 9 вересня 1944 року було проведено переселення громадян із Польщі на територію УРСР.

В посімейних списках переселенців із Польщі до УРСР по селу Стежниця Лісківського району лічиться сім'я Пицика Василя Миколайовича в такому складі:

Пицик Василь Миколайович, 1906 р.н., глава сім'ї;

Пицик Олена Миколаївна, 1922 р.н., дружина;

Пицик Володимир Васильович, 1932 р.н., син;

Пицик Микола Васильович, 1934 р.н., син;

Пицик Ірина Василівна, 1936 р.н., дочка;

Пицик Євген Васильович, 1940 р.н., син;

Пицик Лідія Василівна, 1942 р.н., дочка;

Пицик Катерина Іванівна, 1889 р.н.

Місце народження членів даної сім'ї — с.Стежниця, Польща.

Дата переселення — 19.05.1946 р.

Підстава: посімейні списки переселенців Лісківського району, книжка 1, стор.50, №58; поешелонні списки — книжка 2, стор. 392, №253 і стор. 387-а.

Начальник Загального відділу М.К. Прощенко

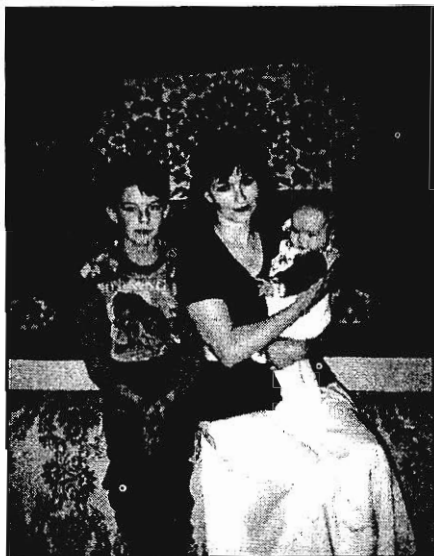
Антін Заневчик та Володимир Пицик у с.Стежниця в 1993 році

Перша зустріч після виселення. Білий Бір. Польща. 1972 рік. Зліва Шпак Марія, Батрухи Володмир, Анна, стоїть їх дочка Нуся, Єва з чоловіком А.Зарічанським та Василь Пицик разом з трьома сестрами.

Володимир, Ярослава-Марія Пицик з дочками Олею, зятем Ігорем та внучками Квітанюю та Мартою

Моя похресниця Іринка Пицик-Нищета з сином Владеком і дочкою Катрусєю. 1998р.

В родинному колі: від права – Анна Батрух, син Зенек, Іван Пицик, Анна Шпак — Фістер з Австрії з внуком, Володимир Батрух, Єва Шпак, Катерина Шпак з Пициків, Андрій Батрух і його дружина м.Білий Бір - Польща.

Під цим скалистим берегом, навпроти Пицикової хати, була глибока калабаня (озеро від ріки), де купалося не одне покоління.

Старший зять Володимира Пицика — Ігор в колі сім'ї. 1992 рік.

Родина Євгена Пицика — справа дружина Софія, внучка Оленка Терлецька, їх Великодній гість Лавдер Віталій з м. Комсомольська, Полтавської обл. Обидва з Романом Пициком вже офіцери Української поліції, син Роман та донька Оксана Терлецька. Фото 1998 р. Великодні свята.

На 40-річному ювілеї Соні Пицик-Пастух. Родина і друзі. 1988 рік.

50-річчя Євгена Пицика. Коло нього дочка Оксана і дружина Сося.
Перший ряд зліва направо: І.Пастух, Л.Дедерчук, Є.Кахновець, А.Горба, О.Ричак, О.Пицик, Д.Корінь, О.Горба, Н.Футрик, М.Криванчик, К.Петрушко, А.Секелик, Д.Осюрак, Я.Пицик, М.Пицик. Другий ряд зліва направо: П.Осюрак, І.Кахновець, І.Тима, В.Пицик, С.Пастух, В.Секелик, П.Хомяк, І.Пицик, Б.Футрик, О.Мельникович.

12 липня 1980 року. Родина і друзі на весіллі в Ольги Пицик і Ігоря Мельникевича.
Якщо не на цій, то обов'язково побачите на іншій того, кого хочете бачити.

Весілля Олега Пицика (сина Миколи «Заболотникового»), з Данусею Верхолюю.

Зверху — Юра Ричак, син Оксани Пицик з родини «Надвориска», Микола Терлецький з жінкою Оксаною Пицик (дочка Геника Заболотникового).

Андрій Секелик (з родини Опар, син Гані), Оксана Опар (Корінь, дочка Дарки), Ярослав Пицик, Володя Яцинич (син Наталі, дочки Катрусі Шпак), Світлана Дедерчук

(дочка Ліди Пицик з родини «Заболотникових»), Ольга Мельникевич з чоловіком Ігорем (дочка Володимира Пицика, «Заболотникового»)

Сидять: Андрій Паранько (син Ярослави Шпак з родини «Риянтових»), Наталя Пицик (дочка Ігоря Пицика «Заболотникового»), Квітана — внучка Владика Пицика, дочка Ольги, Василько Пицик (син Ореста з родини «Заболотникових»), Володя Ніцета (внук Владика Пицика, син дочки Ірини), Марта Мельникевич — внучка Пицика, дочка Ольги, Пицик Роман Пицик — син Геника Пицика з родини «Заболотникових», Роман Футрик — син Наталки Шпак з родини «Заневчик», молодший син.

7.11.1992 року

УСТЯНОВСЬКИЙ ВАСИЛЬ АНДРІЙОВИЧ «ОЛЕКСІВ»

загинув від большевицької кулі в 1944 році в с. Стежниця.

УСТЯНІВСЬКА Анна Михайлівна, померла в 1974 році, похована в м. Комарно.

Діти: **МАРІЯ, КАТЕРИНА, ІВАН, ОЛЬГА, ВОЛОДИМИР**.

МАРІЯ — живе в Черкаській області, Нанівському районі, с. Гамарня, пенсіонерка. Чоловік **БРАТАНИЧ Іван**, в Сургуті, доля невідома.

Діти: **АНАТОЛІЙ** — замордований бандою, був фермером. **ЛЮБА** — в Кіровоградській

Зліва Володимир, Іван, Катерина Устянівська,
від права Михайло Шпак «Максимів»

області. **ТАРАС** — в Сургуті, дружина, мають 2 дітей.

КАТЕРИНА — активна учасниця церковного і міського хорів, — пенсіонерка. Її чоловік **Михайло ШПАК**, Дивізійник, в'язень совєцьких таборів, пенсіонер. **РОМАН** — син.

ІВАН — в Черкаській області, с. Стеблів, пенсіонер, ветлікар. Дружина **Марія**, ветлікар, пенсіонер.

Діти: **ВОЛОДИМИР, АНАТОЛІЙ**.

ВОЛОДИМИР — закінчив педінститут, працює в міліції з важкими дітьми в Дніпродзержинську. Дружина **Тетяна**, педагог, син **АНАТОЛІЙ** — директор школи, в Черкаській області. Його дружина **Тетяна** — вчитель, дочка школярка.

ОЛЬГА — в Алма-Аті, по чоловікові **МЕЛЕХОВА**, пенсіонерка. Має дві дочки.

ВОЛОДИМИР — Усть-Каменогорськ, Казахстан, слюсар, жінка — **Рая** — інженер. Мають дві дочки: **СВІТЛАНА, ГАЛЯ** — працює в Бійську, Урал.

На мій лист Іван з Черкаської обл. не відповів.

Подала Катерина Устянівська-Шпак, м. Комарно. 1993 рік.

ОСТАШ АНТІН МИКОЛАЙОВИЧ «Іванчиків»,

похований на цвинтарі в с. Стежниця.

ОСТАШ Анна Миколаївна з дому «Опар» «Дулітова», похована в с. Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО, КАТЕРИНА, МАРІЯ, МИКОЛА, АННА, ОЛЬГА, ЯРОСЛАВ, МИРОСЛАВ.**

МИХАЙЛО — загинув на полі бою під Бродами в 1944 році. **КАТЕРИНА** — померла дівчиною.

МАРІЯ пенсіонерка — її чоловік **ШАШКЕВИЧ Михайло** родом з с. Стежниця — пенсіонер. Їх діти: **ОКСАНА, ЗОРЯН, МАРІЯ.**

ОКСАНА — по чоловікові **СОЛОВЙОВА** — домогосподарка, її чоловік **СОЛОВЙОВ Віталій** родом з Московської обл. — військовий. Їх діти: **МАРІЯ, ВІКТОРІЯ** — учні. Проживає в Московській області, район Буньково, Ногінськ.

ЗОРЯН інженер, працює в МП — його дружина **Ярослава**, працівниця банку, їх діти **ЮРІЙ, ІРИНА.** Проживають у Львові.

МАРІЯ по чоловікові **ПОПОВИЧ** — працівниця Самбірського радіозаводу, її чоловік **Попович Володимир.** Їх діти: **Ірина, Михайло** — учні школи. Проживають в с. Калинові.

МИКОЛА — помер хлопчиком.

АННА — по чоловікові **СЕМЕНЧУК**, пенсіонерка. Її чоловік **СЕМЕНЧУК Осип** родом з Житомирської обл. Новоград-Волинського району, с. Городище, пенсіонер. Їх діти: **МИХАЙЛО, ОЛЬГА, ГАЛЯ, ОКСАНА. МИХАЙЛО** — працівник заводу «Омега».

ОЛЬГА — по чоловікові **ДЕНИСКО** — працівник Самбірського радіозаводу. Її чоловік **ДЕНИСКО Петро** родом з Луганська — військовий. Проживає в містечку Калинів.

ГАЛЯ — по чоловікові **ЦИГАН** — працівниця Калинівської школи, її чоловік **ЦИГАН Степан** родом з с. Смільника, Лиського повіту, Польща. Їх діти: **ВАСИЛЬ, ЯРОСЛАВА** — учні школи.

ОКСАНА — моловік **ЧЕРНЕГА Анатолій**, військовий в/ч Калинова, родом з Вінниці. Їх діти: **ОЛЕГ, ОЛЬГА** — учні школи. Проживають в Калинові.

ОЛЬГА — по чоловікові **БАЦ** — вчителька школи с. Пиняни. Її чоловік **БАЦ Ярослав** — працівник селянської спілки с. Калинів. Їх діти: **ІГОР, ВІКТОР, МИХАЙЛО. ІГОР** — працівник селянської спілки, його дружина **Ольга** родом з Казахстану, вчителька. Їх діти: **ВІТАЛІЙ, ЯРОСЛАВ** — учні школи. Проживають в с. Калинові. **ВІКТОР** — працівник селянської спілки с. Калинів, його дружина **Олена** — домогосподарка. Їх діти — **ВІКТОРІЯ** — дошкільниця. Проживають в Калинові. **МИХАЙЛО** — служба в армії.

ЯРОСЛАВ — працівник Львівської залізниці, його дружина **Марія**, родом з Оленичів — працівниця сфери харчування. Їх діти: **ГАЛЯ, ДМИТРО, НАТАЛЯ, ОКСАНА. ГАЛЯ** — перукар м. Рудки. **ДМИТРО** — учень ПТУ-76 с. Погірці, **НАТАЛЯ** — учениця, **ОКСАНА** — дошкільниця. Проживають в м. Рудки.

МИРОСЛАВ — працівник будівельної фірми, його дружина **Ярослава**, родом з Золочева, працівниця спортивної фірми. Їх діти: **НАТАЛЯ**, студентка ЛДУ. Проживають у Львові.

ОСТАН ІВАН «Іванчиків» — помер 1961р, його дружина **Розалія** померла в 1966 р., родом з с. Бібрки, тепер Польща, поховані на цвинтарі у м. Самборі. Їх діти: **ДМИТРО**, 1943 р.н., **АННА** 1945 р.н.

ДМИТРО — багато років працював водієм у Самбірському лісгоспзасі, тепер працює на різних роботах. Його дружина **ЛЕВИЦЬКА Катерина** родом з с. Сторона, Дрогобицького району, працівник сфери торгівлі. Їх діти: **ПЕТРО**, 1967 р.н., **ОЛЕГ**, 1969 р.н. **ПЕТРО** — працівник малого підприємства, його дружина **Марія ЦІТА** родом з с. Ваньович Самбірського району, їх діти: **НАДІЯ, ВОЛОДИМИР** — учні школи. **ОЛЕГ** — медпрацівник, його дружина **Наталя**, син **АНДРІЙ**, проживають у Здолбунівському районі, Рівненської області.

АННА — працівниця радгоспу с. Степове, Миколаївської області.

ДМИТРО — 10.09.1966 р.н. закінчив Львівський державний університет ім. Ів. Франка, журналіст, працює у видавництві, проживає у Львові.

*Подала Марія Осташ-Шашкевич з с. Калинів, 1994 рік
Доповнив журналіст Дмитро ОСТАШ.*

**Стежницькі сусіди. 1955 рік.
Зліва Ярослав Іванчик, Мирон Матяшовський, Євген Осташ.**

**Анна Осташ — Семенчук «Іванчикова»
в українському однострої.
с.Калинів, 1954 рік.**

Весілля Оксани Шашкевич-Осташ. Впізнавайтесь!

ЮРЧАК МИХАЙЛО ПРОКОПОВИЧ «Юрчаків» 1900-1945 р.р.

Його, найстаршого стежничанина, забрали до радянської армії, загинув на теренах Чехословачії 2.05.1945 р. Його дружина Марія з дому ЗАПОТІЧНА, померла, похована на цвинтарі в с. Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО** 1924-1977р.р., **ІВАН** 1926-1947р.р., **МИКОЛА** 1929-1947р.р., **ЄВГЕНІЯ** 1934 р.н.

Ця українська патріотична родина, як і багато стежницьких родин, проживала найближче до читальні «Просвіта» і Церкви. Тому батько і сини з молодих років брали участь у відродженні української науки, релігії, освіти.

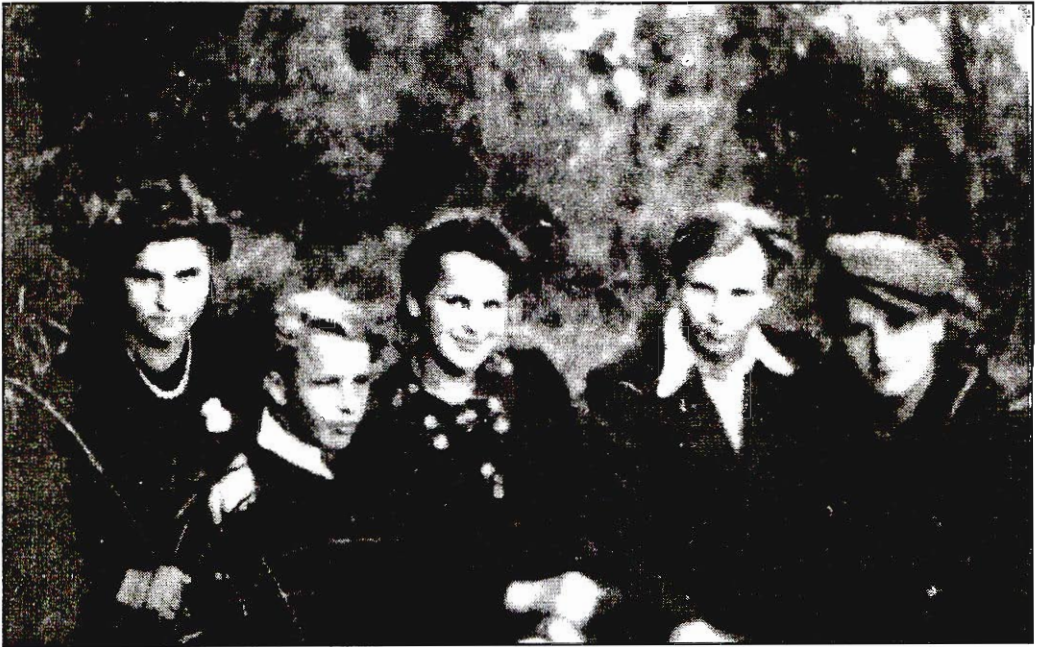
В 1946 р. виселені в Тернопільську обл., а відтак переїхали у с. Калинів.

МИХАЙЛО – обдарований співак, музикант – дякував у церквах, здібний народний ветеринар. Родовід описаний в родині **СЕМЧИК** «Домайдів».

ІВАН – вчився в м.Криниця. **ІВАН-«ДОВБУШ»** впав на Полі Бою в лавах ОУН УПА. Його друзі, по навчанню і боротьбі, тепер активісти Товариства «Лемківщина», з теплою згадують про нього.

МИКОЛА трагічно загинув в с. Калинів, там і похований.

ЄВГЕНІЯ пенсіонерка, її чоловік С. ЧУЛИК, родовід із Лемківщини, помер, похований на цвинтарі у с. Калинів. Їх діти з сім'ями проживають у с. Калинів.

Стежничани. Від права — Ольга Шведик (проживає у м.Балигороді), Іван Юрчак «Довбуш» — впав на Полі Бою, Марія Шпак-Мурдза — проживає в с.Калинів, Іван Черешньовський — член ОУН — закатований в Сяноці, невідома дівчина.

ГАЛЯНТ МИХАЙЛО (1900-1941 рр.).

ГАЛЯНТ Марія (1903-1975 рр.), «Калатачка», родом від Завальньових «Опарів». Поховані на цвинтарі в с. Стежниці. Їх діти: КАТЕРИНА (1925 р.н.), МИХАЙЛО (1928-1945 рр.).

З розповіді дочки Катерини.

Під час виселення у травні 1946 року з с. Стежниці, ми втекли до родини у м. Балигород. З продуктами харчування було скрутно і мама пішла з кошиком у Стежницький ліс по гриби. Польське військо постійно пильнувало, хто підходив до лісу і через люрнету завважило маму. Мама побігла до хати в Стежниці, кинула кошик до комори, але тут же надбігли вояки і заарештували маму. У тюрмі в Явожнім мама відбула 7 місяців.

КАТЕРИНА — стала інвалідом, без ноги, на пенсії. Її чоловік — **Іван ОХМАН** (1922-1993 рр.). Збудували нову хату біля школи, виростили — 33 внуки, 20 правнуків.

Катерина знає багато подій, гарно співає, пам'ятає багато стежницьких пісень. Радо приймає і з тугою, в сльозах проводжає стежничан. Вміє гарно і цікаво розповідати про те, що творилося після виселення стежничан, і як вони жили.

Її сім'я весь час у Стежниці. Їх діти: **ЯНКА**, 1947 р.н.; **ВЛАДЕК**, 1948 р.н.; **СТАШЕК** 1949 р.н.; **ЧЕСЛАВ**, 1951 р.н.; **ЯДВІГА**, 1956 р.н.; **РИСЕК**, 1959 р.н.

ЯНКА — домогосподарка. Її чоловік **Мар'ян СУЧАК**, родом з с. Колониці — пенсіонер. Проживають у м. Балигороді. Їх діти: **ІВАН**, проживає в Балигороді; **МАЛГОСЬКА** — у Волі Горянській; **РЕНАТА** — в Балигороді; **ДОРОТА** — в с. Мхаві; **АГНЕСКА** — в с. Бистре; **КАТЕРИНА** — в м. Лісько; **РИСЕК**, **БЕРНАДА**, **АРТУР** — учні школи, **ЯДВІГА** — учениця школи, **ЮЛІЯ** — учениця школи, **ЕВЕЛІНА** — учениця школи.

ВЛАДЕК — на пенсії, його дружина **Анна ТИРПАК**, родом з Устрик. Їх діти: **ДОРОТА**, в сім'ї 2 дітей.

СТАШЕК з дружиною **СТАНІСЛАВОЮ** — родовід з с. Іздебки-Бжозов, мають 8 дітей: **ЯНУШ**, **РОБЕРТ**, **ВІТЕК**, **ЙОАННА**, **ПЕТРО**, **ЄЖІК**, **КАСЯ**, **ІЗОБЕЛЯ**.

ЧЕСЛАВА — вдова, чоловік Ричинський Андрій, помер, був родом з Шльонська. Живуть у м. Малец. Їх діти — **ДАРУШ**, **СІЛЬВІЯ**.

ЯДВІГА — дуже мила, гарна, шира, вдова. Її чоловік — **Марек Сморуль**, родом з Івоніча-Кросно. Діти: **ЕЛЬЄЖБЕТА** — в м. Ліську. **ПЕТРИК**, **ЛУКАШ** — учні школи. Проживають у с. Стежниця.

ХРИСТИНА — ветеринарний лікар, проживає в м. Люблін;

ДАРЕК — ліцеїст, проживає в Стежниці.

РИСЕК — робітник. Його дружина **ІРИНА СІДОРСЬКА**, родом з с. Горянки. Їх діти: **АННА**, **СІЛЬВІЯ**, **ПШЕМИСЛА** — учні школи. Всі проживають у с. Стежниця.

*Записано від Катерини Галянт-Охман,
її дочки Ядвіги і внуків: Лукаша і Петрика. 1.06.1997 рік*

Катерина Галянт з чоловіком Яном Охманом і дітьми Владеком, Яніною, Ядвігою, Рисеком, Чеславом і Станіславом.

1962 рік. с. Стежниця.

Внуки Катерини, а діти дочки Ядвіги: Лукаш, Ельжбіта і Петрик Сморулі.

ШПАК МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ «Риянтів»

ШПАК Анна Антонівна з **РОМАНИШИНИХ**, з дому «Кондракові».

Їх діти: **Микола, Марія, Василь, Анна, Михайло, Євгенія, Текля, Дмитро.**

ШПАК Василь, 29.09.1913 р.н., пенсіонер, проживає в с.Гординя, Самбірського району. Його дружина померла, похована на цвинтарі в с.Гординя.

МИКОЛА, 28.07.1928 р.н., народився в США. 26.06.1990 р. помер. Їх діти: **МИХАЙЛО, ЛІНА. МИХАЙЛО** помер.

МАРІЯ — народжена в США, померла і похована в США.

ЄВА — народжена в США, проживає у Франції — на пенсії. Її чоловік **Іван**, родом з Волковиї — помер. Їх діти: **МАРІЯ, ПАВЛО.**

Михайло і Анна Шпак «Риянтови» на своєму подвір'ї з сином Дмитром і племінницею Марійкою, тепер Думка. Фото з с.Стежниць, 1944 р.

МАРІЯ по чоловікові **ДУМКА** — проживає у Львові, пенсіонерка. Її чоловік **Степан ДУМКА** с.Підберізця, Львівщина — пенсіонер. Їх діти: **ІГОР, ВОЛОДИМИР.**

ІГОР інженер Львівського автобусного заводу. Його дружина **Ольга**. Їх діти: **ІГОРЧИК, ВАСИЛЬКО.**

ВОЛОДИМИР — інженер ЛПІ.

ПАВЛО — проживає у Франції, відомостей більше нема.

КАТЕРИНА — по чоловікові **ОСТАШ**. Її чоловік **Дмитро ОСТАШ**, родом з Стежниць, загинув на війні в 1944 році. Брат **Дмитра Іван** вояка УПА «Ястреб». Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, ЄВГЕН.**

ВОЛОДИМИР — електрик, проживає в м.Кривий Ріг. **МАРІЯ** — проживає в м.Донецьку, пенсіонерка. Її чоловік **Іван**.

ЄВГЕН — працівник Дніпропетровського управління міліції. Його дружина **Тамара**, троє дітей.

МАРІЯ — народжена в с.Стежниць, виїхала у Францію. Її чоловік **БОЛІВІН Льоніс** — загинув. Мають дві доньки.

АННА — померла, похована в с.Корналовичі. Була

активного співачкою стежницького хору.

МИХАЙЛО — «Дивізійник», учасник боїв під Бродами. Переїхав у США, де й проживав з дружиною і двома дочками, там і похований.

ЄВГЕНІЯ — проживає у м.Львові. Її дочка **ОЛЯ**, чоловік **Михайло МИКИТЯК**, родом з Малої Озимини. Їх діти: **РОМАН і ОКСАНА** —учні школи.

ВАСИЛЬ — пенсіонер, був активним учасником драматичного гуртка с.Стежниць. Його дружина **Марія Соляк** з с.Соковатого Лиського повіту, Польща. Їх діти: **ОРИСЯ, МИХАЙЛО.**

ОРИСЯ — по чоловікові **ІВАНЧУК** — працює в Дублянській лікарні. Її чоловік **Мирон ІВАНЧУК** — шофер КРБ. Їх діти: **ВОЛОДЯ, ЮРКО** —учні школи. Проживають в с.Гординя, Самбірського району.

МИХАЙЛО — шофер селянської спілки. Його дружина **ОРИСЯ**. Їх діти: **ОКСАНА, ВО-**

Дмитро Шпак.

Фото 1959 р. з м.Сталіно.

В 1944 році боївка УПА зробила засаду на польсько-московських грабіжників. Їм вдалося втекти. Коли боївка УПА відступила в ліс, грабіжникам з м.Балигорода підійшла підмога. Потрапив їм до рук **Дмитро**, його били, а потім встановили на голову хлопця ручний кулемет і стріляли в напрямку відходу бандерівців. На його обпеченій голові згоріло волосся, а скільки він пережив...

ЛОДИМИР — учні. Проживають в Дублянах.

ТЕКЛЯ — її чоловік **ПЕТРИНЯК Іван** родом з с. Бабино, поховані на цвинтарі в с.Калинів. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, ЛЮБА**.

Володимир — військовослужбовець. Його дружина **Олександра ДАЦІВ** родом з с.Гордині, домогосподарка. Їх діти: **ТЕТЯНА, ОКСАНА** — учні.

ЛЮБА, по чоловікові **САВРУН** — продавець Дублянського СТ. Її чоловік **Степан САВРУН** родом з с.Бабино, шофер РТП. Їх діти: **ГАЛЯ, ОКСАНА** — учні. Проживають в с.Калинів.

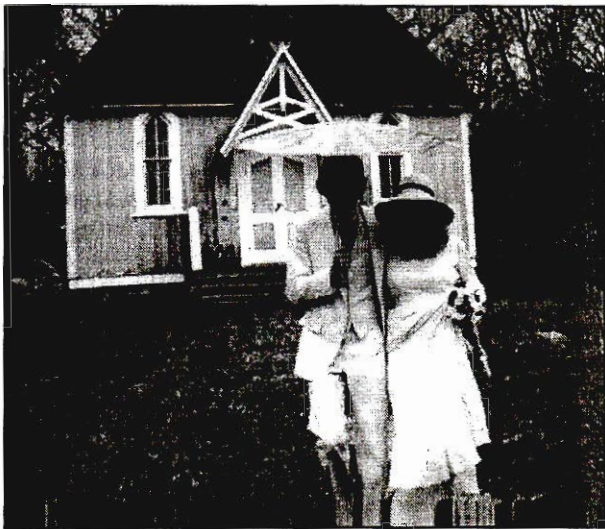
ДМИТРО, 1.02.1933 р., помер, похований на цвинтарі в с.Хлопчиці. Його дружина **Надія**, родом з Хлопчиць, працює в с.Сеникові, в/ч, їдальня. Їх діти: **ГАЛЯ, ІГОР, ОЛЯ**.

ГАЛЯ по чоловікові **ВОЙДОВИЧ**, працівниця д/у м.Львів. Її чоловік **ВОЙДОВИЧ Зеновій** — інвалід. Їх діти: **ТАНЯ, АННА** — дошкільнята. Проживають в м.Львові.

ІГОР — працівник МП, проживає в с.Хлопчиці. **ОЛЯ** — працівниця Львівської фірми «Морозиво», проживає в с.Хлопчиці. Її чоловік **Котик ПЕТРО**, родом з с.Острів. Їх син **ДМИТРО**, 17.07.1996 р.н.

Справа Михайло Шлак «Дивізійник» з дружиною, дочкою Катрін і її чоловіком. США.

Дочка Катрін з чоловіком. США.

Родина. Львів. Біля оперного театру.

Дмитро Шлак з сестрами Марією Думкою та Теклею Петриняк.

Степан і Люба Саврун з дітьми Галиною і Оксаною.

с.Калинів, 1987 рік.

Син Василя Шпака Михайло з дружиною Орисею, родовід з родини Душіль-Палиця з с.Одрехової пов.Ясло з сином Віталієм.

Від права Марія Думка, з дому Шпак з чоловіком Степаном, синами Володимиром (молодший) та Ігорем.

Їх дочка Оксана.

6.02.1990 р.н.

Дочка Василя Шпака Орися, її чоловік Мирон з синами Володимиром і Юрком.

Фото 1984 року.

ШПАК ІВАН — «РІЯНТІВ»

То є мій дідо. Чому він є? Він помер в 1940 році і похований на цвинтарі в селі Стежниця. Його могили вже ніхто не знайде, як і багатьох, блаженної пам'яті стежничан, бо зрівнялися ці святі горбки рівно з землею.

Він є тому, що я його пам'ятаю. Він є в тому, що переді мною збережена фотографія його похорону, або, як у нас називали, Погребу. На цій фотографії — бл.п. отець, священник, парох — **Михайло ГАЩАК**, якого поляки знищили у «Явожній» — в тюрмі-катівні, дяк — **Михайло МАТЯШОВСЬКИЙ**, моя мама, мій тато, мій стрико **Матвій**, моя баба Анна, вуйко Іван Пицик - «Зодвориска», вуйко Михайло Урам з Колониць, якого замучили в лісі жида, **Семчикова** тітка **Катерина** і вуйко **Микола «Домайдові»**, родина, сусіди і односельчани. Я бережу про них пам'ять, відвідую, як знаю де їх могили, молюся за них і тому Вони є, це моя родина — мертві і живі.

На жаль, не знаю, звідки походить мій дідо.

Моя баба **АННА** (1876-1952) — татова мама, походить з роду **ЗАНЕВЧИКОВИХ** — «Типових». Більше я не довідався нічого, навіть від тітки **Єви** з с.Колониці, яка прожила більше 90 років, померла в 1992 році і спочиває вічним сном в селі Слобідка Горішня Монастирського району Тернопільської області — Україна.

Баба наша була надзвичайно доброю, побожною і терпеливою. Народила дванадцятьоро дітей, з яких шестеро поховала за свого життя. Для батьків це трагедія - хоронити своїх дітей, в якому б віці не були одні і другі.

Найстаршим був **МИКОЛА** (1900-) — виїхав до Америки — там похований, адреси не маю. Живуть там його три сини і мають сім'ї.

Дочка **МАРІЙКА** в 19 років захворіла на запалення легенів, пекла хліб і коло цієї праці померла.

Сини **МИХАЙЛО** і **ПЕТРО** — молоді, косили зернові, нагрілися на сонці і від роботи, скупалися в нашій Стежницькій гірській, холодній ріці — сильне охолодження і оба померли, поховані на цвинтарі в селі Стежниця.

Дочка **ЄВГЕНІЯ** у 18 років — грип — смерть.

Син **ДИМИТРО** — помер малим.

Син **ВАСИЛЬ** став тяжким інвалідом на довгі роки, жив у нашій сім'ї, помер, похований на цвинтарі у місті Самборі. Його дружина **Єва** з **ПИЦИКІВ** — «Заболотникових» померла і похована в Австрії. Їх доньку **АННУ**, 1922 р.н. німці вивезли на роботу до Німеччини. Чоловік — **Георг ФІСТЕР** з Закарпаття. Проживають у Австрії в місті Капфенберг. Їх донька **АННА-МАРІЯ**, 1943 р.н. живе там же, має трьох синів — **ГАНСА**, 1963 р.н., **КОТІ**, 1965 р.н., **ВИНАР**, 1967 р.н.

Син **ОНУФЕР** — похований в селі Калинів, Самбірського району — Львівщина

Донька **ЄВА** (1899-1993 рр.) по чоловікові Урам з Колониць — похована в селі Слобідка Горішня на Тернопільщині. Їх діти: **АННА**, 1920 р.н., **ІВАН**, 1922-1990 рр., **КАТЕРИНА**, 1925 р.н., **МАРІЙКА**, 1938 р.н., **ОЛЬГА**, 1940 р.н., **СТЕФА**, 1941 р.н.

АННА — по чоловікові **ФЕДОРКО** з с.Яблїнок Лиського повіту — Польща — тепер проживають в селі Слобідка Горішня. Їх діти: **Мирон** — дружина **Марійка**, їх діти: **ІГОР**, **ТАНЯ**. Син **ІВАН** — помер в 1988 році, похований в с.Слобідка Горішня, його дружина **Оля**, їх діти — **ІГОР**, донька **МАРІЙКА** — по чоловікові **СМОЛІНСЬКА** —працівник Монастирського уряду, їх діти: **ЖАННА** — технік, **ОЛЯ** — учениця.

ІВАН — був на фронті в 1944-1945 роках з с.Слобідки переїхав у м.Стрий (с.Дуліби) — працював на різних роботах, був чудовим скрипалем — помер — похований на цвинтарі с.Дуліби Стрийського району. Його дружина **Марійка** — проживає в с.Дуліби, їх діти: **ІРИНА** 1948-1978 рр., **АННА** 1950 р.н., **МИХАЙЛО** 1955р.н.

ІРИНА померла у віці 25 років, чоловік — Йосип. Їх діти: **Світлана**, 1971 р.н., **Олег**, 1977 р.н. **АННА** по чоловікові Рогова, мають одну доньку — **ІННУ** 1972 р.н., проживають в м.Стрию на Львівщині.

МИХАЙЛО і дружина **Тетяна**, їх діти: **ІРИНА** 1981 р.н., **ІГОР** 1982 р.н.

Всі проживають у Стрию.

КАТЕРИНА, її чоловік **Михайло ГИДА** з с.Колониць, пенсіонери. Їх діти: **МАРІЙКА** з чоловіком **Дмитром БЛЯКОМ** проживають в м.Стрию.

ІВАН з дружиною **Зеновією** і двома дочками, живуть у м.Києві.

ВОЛОДИМИР з дружиною **Люсею** і двома дочками проживають в м.Монастирськ, Тернопільської обл.

ОЛЯ з чоловіком **Віктором ОНУФРІЄВИМ** і дочкою **Тетяною** проживають в Росії.
МАРІЙКА з чоловіком **Василем КУНЦЬОМ**, проживають в с.Слобідка Горішня. Їх діти:
МИХАЙЛО працівник МП. Його жінка **Марійка** — активна учасниця хорового співу,
мають дітей **НАТАЛЮ** та **ВАСИЛЬКА**

ОЛЯ, її чоловік **Воледа БОРИСОВ**, їх діти **ВАЛЯ** і **СЕРГІЙКО** жили у Мурманську,
тепер у Тернополі.

ВОЛОДИМИР з дружиною Тетяною і дітьми проживають у м.Збараж на Тернопільщині.

ОЛЬГА пенсіонерка — чоловік **Роман САВЧАК** — помер, похований на цвинтарі в
Скалі-Подільській — Тернопільщина. Їх діти: **ІГОР** та **ЛЮБА** з сім'ями проживають у Скалі-
Подільській.

СТЕФА, її чоловік **Анатолій ПАВЛОВСЬКИЙ** пенсіонери 1938 р.н. Їх син **МИКОЛА**,
1963 р.н. з дружиною **Аллою ОДИНАК**, 1969 р.н., з сином **МИХАЙЛОМ**, 1990 р.н., доч-
ною **ОКСАНОЮ**, 1993 р.н., проживають в Стрию.

МАТВІЙ-ВОЛОДИМИР, 1916-1948 р.р., працював в українській поліції, був команди-
ром підрозділу УПА, псевдо «**Кармелюк**», загинув на Полі Бою. З дружиною **Іриною**
ШЕВЧУК, 1922 р.н., сестрою капелана УПА «**Кадила**», є син **ІГОР**, 1944 р.н. **Ірина ШЕВ-**
ЧУК тепер по чоловікові **ПЕЧЕРИЦЯ**, **Микола ПЕЧЕРИЦЯ**, 1924 р.н, вчитель, на пенсії,
родом з Липовець, Кагарницький р-н, Київської обл. Їх діти: **ІГОР**, 1944 р.н, **НАДІЯ**, 1953
р.н., **ІРИНА**, 1954 р.н., **ШПАК Ігор**, інженер Львівського мотозаводу, **Люба**, 1956 р.н. його
дружина, працівниця Мостиської філії заводу «Електрон», проживають в с.Твіржа, Мос-
тиського району, Львівщина. Їх діти: **ІРИНА**, 1976 р.н., вчителька, її чоловік **Сергій**, дочка
ДІАНА-СОФІЯ, 1997 р.н., проживають у м.Львові, дочка **ГАЛЯ**, 1978 р.н. вчиться в Дро-
гобицькому педінституті. **ІРИНА** — вчителька, її чоловік **Богдан ГРИНЬКІВ**, прожива-
ють в с.Дубаневичі, Городоцького району — Львівщина. **Надія**, вчителька Львівської шко-
ли сліпих, чоловік **Віктор ОНОПРІЙЧУК** юрист, син **ВІТАЛІК**, 1977 р.н., студент ЛДУ,
юрист. **НАЗАР**, 1982 р.н., учень, проживають у Львові.

Тепер черга дійшла до моєї батьківсько-материнської хати. Де ми тепер?

ШПАК Антін Іванович «Риянтик», 1908-1982 рр. похований на цвинтарі м.Самбора.

ШПАК Марія Миколаївна — з **ПИЦИКІВ «Заболотників»** (1911-1986 рр.) похована
на цвинтарі м.Самбора. Їх діти: **КАТЕРИНА**, **МИХАЙЛО**, **ВОЛОДИМИР**, **ЯРОСЛАВА**.

КАТЕРИНА, 1932 р.н. по чоловікові **ПЕТРУШКА**, родом з Гічвиць-Польща, вчителька,
на пенсії. Їх діти: **ІГОР** 1956р.н. — помер, похований на цвинтарі м.Самбора, **УЛЯНА** 1957р.н.
— її чоловік **Володимир ТУНИЦЬКИЙ** 1958р.н., проживають та працюють у м.Львові, ма-
ють сина **ЯРОСЛАВА** 1982р.н. — учень ліцею, **НАТАЛКА** 1959 р.н — її чоловік **Роман**
ЯЦИНИЧ 1958 р.н. — військовий, **НАТАЛЯ** працівниця СП. Їх діти: **ВОЛОДИМИР** 1989р.н.
— школяр, **ОКСАНА** — трагічно загинула похована в м.Самборі, **ЮЛІЯ** 1994р.н.

МИХАЙЛО 1934 р.н. — працівник тимчасового уряду на Самбірщині. **ЛЮДМИЛА**
1935 р.н., померла в 1978 році. Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, 1958 р.н., **ІРИНА**, 1966 р.н., **ОЛЕГ**,
1957 р.н., **ВОЛОДИМИР** — вчитель, працівник малого підприємства, проживав в Якутії
тепер на Луганщині в м.Кремінна, його дружина **Оля**, 1962 р.н. з дому **СОКОЛОВА**, лікар.
Їх діти: **ЮРІЙ**, 1984 р.н., **НАТАЛЯ**, 1990 р.н. — школярі.

ІРИНА — вчителька, її чоловік **Анатолій РЕВЕНКО**, 1964 р.н., працівник малого
підприємства, їх діти: **ЛЮДМИЛА**, 1988 р.н., **АННА**, 1991 р.н. — учні школи.

ОЛЕГ — працівник малого підприємства, його дружина **Оля**, 1966 з дому **ГОЛЕЦЬ**,
медсестра шпиталю, їх доня **ХРИСТИНКА**, 1991р.н. учениця школи, 19.02.1998 народився
син **ОСТАП**. Всі проживають у м.Самборі.

ПАВЛОСЮК Зоя Павлівна, 1948 р.н. дружина, родом з Волині, с.Озеряни, її донька
Оксана Скоць, 1969 р.н. — вчителька, її чоловік **Олег БЕРЕСЬКИЙ** 1968р.н. — футболіст,
їх діти: **КАТЕРИНА** 1989р.н., учениця школи, **ВОЛОДИМИР**, 1994 р.н. дошкільник. **Ш-**
ПАК Павло 18.04.1983р.н. — наш син, учень училища. Проживають у м.Самборі —
Львівщина.

ВОЛОДИМИР, 1938 р.н. — помер в 1964 році, похований на цвинтарі м.Самбора.

ЯРОСЛАВА, 1952 р.н. народилася в Самборі. Працювала в побуті. Її чоловік — **ПА-**
РАНЬКО Юрій (1949р.н.), багато років працював в Якутії, помер і там похований. Їх син
АНДРІЙ, 1974 р.н., працівник МП. Його дружина **Іринка ЯРЕМКО**, родом з с.Викоти,
медсестра. Їх донечці **Анні-Марії** йде перший рочок, проживають у м.Самборі.

Я описав мою найближчу родину на одному листочку. Було весело, був смуток, було
дуже важко, було легше, але життя без турбот не буває. І з роду в рід продовжується.

Священик Михайло Гащак на похороні Івана Шпака «Риянтового» в с.Стежниці.

1941 рік

Шпак Володимир. 1938р.н.
14.10.1964р.

Похорон Івана Шпака «Риянтового» (дідо автора). Похорон веде о.Гащак. Хата Онуфрія Шпака, Миколи Шумов'ята, Миколи Романишина.

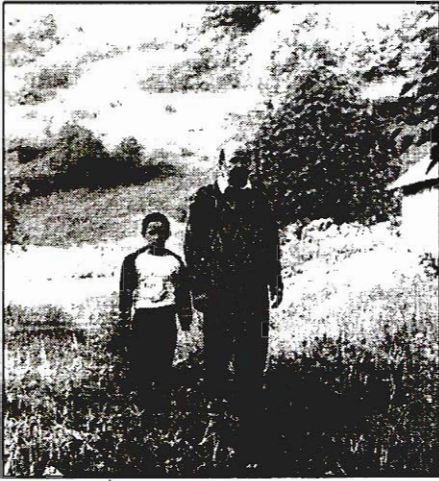
1940 р.

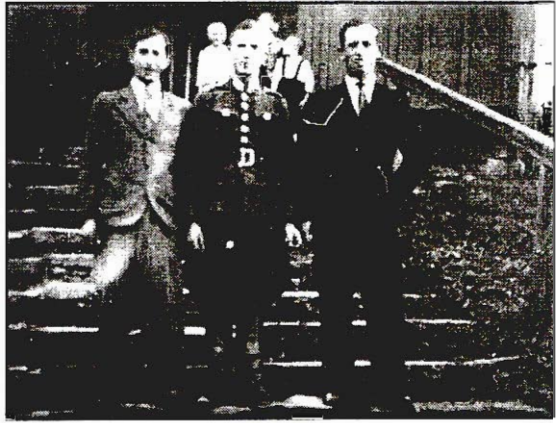
Справа Антін і Марія Шпак з дочкою Славою, Катериною, сином Михайлом і невісткою Лідєю.

Стежниця. Після акції «Вісла». Хата-пуста Миколи Шумов'ята. Зліва місце-пуста, де стояла хата Шпак Івана «Риянтового»

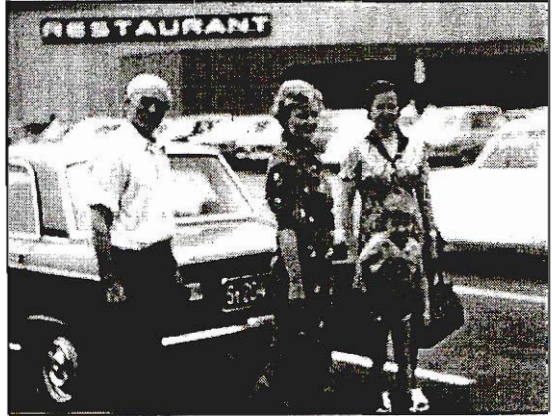
1993 рік. На батьківському подвір'ї Михайло Шпак з сином Павлом

Біля Стежницької дзвіниці. Зліва направо: Дмитро Іванчик «Финів», Володимир Шпак «Риянтів», «Кармелюк» в українській поліції та Василь Шпак. Серед малих хлопчиків Володимир Шпак, син Антона. Фото 1940 року.

Родина Батрухів в Білому Борі (Польща). Від права: В.Батрух, його дружина Анна з дому Пицик, син Мирон, Івась, Зенек, дочка Нуся, дружина Мирона Міся і брат Володимира — Андрій Батрух.

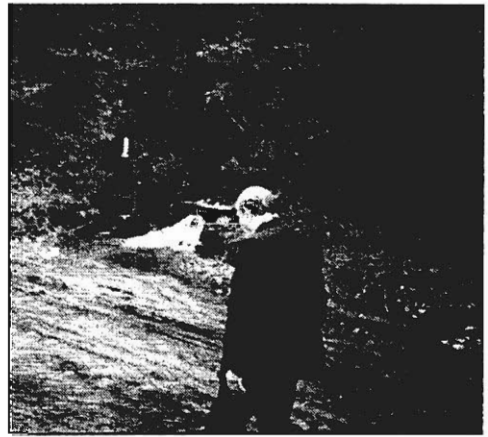
Зліва Георг, справа Анна Фістер (з дому Шпак) з дочкою і внуком. Проживають в м.Копфенбергу — Австрія

На весіллі Романа Яцинича і Наталі Петрушко 30.04.1978 р. Сидять Антін Шпак на руках тримає Іринку Шпак-Ревенко, Марія на руках тримає Андрійка Параньку. Зліва сидить Катерина Шпак «Заневчикова». Стоять зліва на право: Тетяна Черешньовська, Юрій Паранько, Слава Паранько-Шпак, Роман і Наталя, Володимир Шпак, Уляна Петрушко-Туницька, Михайло Шпак, Катерина Петрушко-Шпак.

Андрій Паранько з дому Шпак з дружиною Іриною з дому Яремко і однорічною дочкою Анною-Марією, якій 24 грудня 1997 року виповнився рік. Поки-що — наймолодша з родини.

Такий куток природи біля нашої хати в Стежниці

Михайло Шпак з сином Олегом, м.Бердичів, 1985 рік

Гнатюк Олег з дружиною Нусею, дочками Оксаною, Уляною в колі родини. Самбір 1992р.

Мирон, Славчик і Міся Батрухи. Живуть у м. Слупську, Щецінського воєводства, Польща.

1 вересня 1995 року. Моя внучка Людочка Говелко

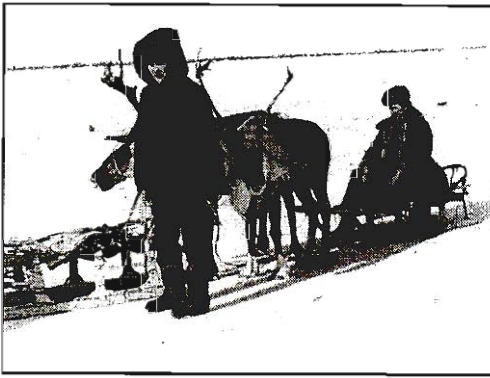
На хрестинах Ігорчика Петрушки. Зліва: Дмитро і Текля Ямельські з дочками Оксанкою і Марусею, Анна Шпак (тепер Тюпіна). Василько і Анна Петровичі, Тарас і Надія Ільчишини, Степан і Осипа Цигилики. Справа: Петро Шпак, Михайло Кріль, Матвій Осташ. Була гарна гостина...

Стоять зліва на право: Михайло Шпак з сином Олегом на руках, дружина Ліда, її сестра Тамара з чоловіком Миколою Бахневим, Анатолій Пархоменко біля нього сидить дружина Неля і дочка Люда. Стоять Віталік і Саша Бахняви, проживають у м.Котовську Одеської області. Сидить Іринка Шпак, за нею Володимир Шпак і мати і баба Марія Стоянова, проживали у с.Першотравневе Одеської області.

Фото 1968 року.

Весілля Уляни Петрушко і Володимира Туницького. Впізнавайтеся!

На оленьчих санях Володимир Шпак в Якутії-Саха

Волинь, с.Полонка.
стоять справа на ліво– Зоя Павлюк Микола Якончук (чоловік сестри), Олег Береський — зять , Люся Якончук, Павлик Шпак. Сидять справа на ліво Сергій Якончук , Оксана Береська, на руках син Володимир, Ірина Якончук, на руках Катруся Береська. 1998 рік.

В родинному колі на Великодні свята. Катерина Петрушко з права наліво внучка Юля Яцинич, Ульяна Туницька з сином Ярославом. Стоять по середині Роман Яцинич, зліва — дружина Наталя справа син Володимир. Зять Володимир Туницький фотографує. 1998 рік м.Самбір.

Родина і друзі на весіллі Іринки Шлак і Анатолія Ревенка. Сидять зліва направо Дана Васюта, Оксана Ричак, наша тітка Катерина Шлак з внучкою Оксаною, бабця Анатолія Ревенка, Михайло Шлак з Павликом і дружиною Зосю Павлосюк, сваха Анна Реванко і сват Михайло Ревенко, староста Наталя Футрик, староста Петро Осюрак, Катерина Петрушко з внучкою Оксанкою. 2-ий ряд зліва на право: Люда Осташ з сином і дочкою Наталею, Люся Павлосюк-Якончук з тіткою Павліною, Євгенія Олар-Осюрак, Сося Пицик, дружка, молоді Іринка і Анатолій, дружка Наталя Бичківська і дружба Степан Грицько, Слава Шлак з сином Андрійком, Люда Пархоменко, вище Ольга Савчак, Роман і Наталя Яциничі, Марія Пицик. 3-ій ряд зліва направо: Іван Ричак, Михайло і Світланка Черешньовські, Футрик Андрій і Роман, Ігор Ванівський і Олег Шлак (Орестів), Микола Сімус і Юрій Ричак, Стефа Ванівська і Марійка Боянівська, Олег Шлак, Олег і Оксана Береські, Роман Савчак, Максим і Дарія Олар-Корнів, Ігор і Люба Савчак, Ліда Пицик-Дадерчук, Володимир Пицик, Ірина і Микола Пицик.

На передньому плані: Володимир Яцинич, Наталя Ванівська і Василько Пицик.

За святковим столом у родини Шпаків. Зліва направо Іван Кахновець, Євген і Надія Татомир.

Михайло Шпак з дружиною Зоєю і частиною родини: зліва направо — внучка Наталя, Анна-Михайлина, Христинка у баби на колінах, Людочка. Стоять зліва направо: син Володимир з дружиною Ольгою, син Олег з дружиною Ольгою, син Павлик, дочка Оксана, дочка Іринка з чоловіком Анатолієм. Фото 1996 року.

Весілля Олега Шпака і Ольги Голець. Впізнавайтеся! Староста—Роман Яцинич, справа від молодого—мама молодої, біля неї — сестра молодої— Анна—весільна старостіна, друзи — Ігор Сидор, Володимир Яцківський

У ДНІ ЧУДОВІ «60» — НА ЮВІЛЕЙ ШПАКОВІ!

Сьогодні в славнім Самборі,
Під сявом сонця і зорі
Зібрались друзі з Лемківщини
На шістдесяти роковини
Шпака Михайла на зорі.

У ці урочисті хвилини
Від Товариства «Лемківщина»
Дозвольте щиро Вас вітати,
Здоров'я, щастя Вам бажати,
Взірцеві справжньої людини,

Михайле, Друже наш і Брате,
Зріднили нас навк Карпати,
Важкі стежки сумної долі,
Суспільна праця в ріднім полі
Й бажання поміч людям дати.

Ви – лемко-красень, повен сили,
Добра немало всім зробили,
У керівництві на роботі,
Хоч досить Вам при сім клопотів
І недруги лихі вчинили.

На мужнє серце все стерпіло
Ви – повні впевненості й сили,
Че дивлячись на всякі зміни,
Працюєте для України,
Чевпинно, гордо, твердо й сміло.

Ви друзів в гурт міцний з'єднали,
Культуру предків показали,
Красу і велич Лемківщини
Во честь і славу України
І земляків цим дух підняли.

Ваш осередок дружно діє,
Щодня і множитья, і зріє,
Дзвенить тут пісня із Бескидів
І дивне слово наших дідів,
Бо дух «шпаківський» в нім міцніє.

А скільки справ лиш в цьому літі
Здійснили в Самбірській «Просвіті»!
По селах наших в різні свята,
Діяльність справді в Вас багата...
Че гнеться Шпак – усе в зеніті!

Мож дай Вам, Боже, довго жити,
Культуру предків боронити
І осередком керувати,
До молодичок все моргати,
Сім'ю і друзів веселити.

На щастя й радість будьте нам,
На лихо всяким ворогам,
Мужайте в праці й розквітайте
І Україну піднімайте...
До сотні літ дожити Вам!

Здоров'я, щастя в ріднім домі
від «Лемківщини» Василь ХОМІК
Львів-Самбір, 20 листопада 1994 року
Грамоту оформив Андрій Хомик

Весілля Олега Березького та Оксани Скоць-Павлосюк. Тут наша велика родина

Весілля Андрія Параньки та Ірини Яремко. На передньому плані наше наймолодше покоління - родинне дерево.

В родинному колі Шпаків. Жовтень, 1996 року. м.Самбір.
В гостях у Ревенків,

ШПАК ОНУФРІЙ ІВАНОВИЧ — «РИАНТІВ»

1897-1984 рр., похований на цвинтарі в с.Калинів. Був в австрійській армії, відтак в Українських Січових Стрільцях, на війні був поранений, потрапив в російський полон. Його дружина — **ШПАК КАРОЛІНА** — 1897 р.н., родом з Черкащини. Перебуваючи в полоні, Шпак Онуфрій познайомився з Кароліною, одружилися, а відтак переїхали в с.Стежниця, Польща. Померла в 1978 році, похована на цвинтарі в с.Калинів. З с.Стежниця виселені в 1946 році в м.Самбір, звідки переїхали в с.Калинів, де проживали весь час.

Їх діти: **СТАНІСЛАВ, МИХАЙЛО, ПЕТРО, МАРІЯ, ЄВГЕНІЯ.**

СТАНІСЛАВ — 1918 р.н., не маючи ніякої спеціальності, проживав в складних матеріальних умовах. Потім переїхав на заробітки в Одеську обл., Цебриковський район, с.Кірово, де працював на різних роботах. Його дружина — **Анна ЛОСИК**, 1920 р.н., родом з с.Горянки. Проживає в с.Кірово. Пенсіонерка.

Їх діти: **МАРІЯ, МИХАЙЛО, МИРОН, АННА.**

МАРІЯ — по чоловікові **СВИНОБОЙ**, робітниця колгоспу. З чоловіком **Володимиром** і дітьми проживають в с.Кірово. Володимир голова селянської спілки.

МИХАЙЛО, МИРОН і **АННА** з сім'ями проживають в колишньому районному центрі Цебриково (тепер Великомихайлівський район Одеської обл.).

МИХАЙЛО — 1924 р.н., вояка Першої Української Дивізії «Галичина», проживає в США. Його дружина **Михайлина** родом з Тернопільщини, пенсіонерка.

Їх діти: **ЛЮБА, СТЕПАН.**

ЛЮБА з сім'єю проживає в м.Підзбург, США. **СТЕПАН** загинув в автокатастрофі.

ПЕТРО — 1927 р.н. В 1944 році брав участь у збройній боротьбі в лавах УПА проти російсько-більшовицьких партизанів, які вчинили морд у нашому селі. В 1993 р. помер, похований на цвинтарі с.Калинів. Багато років працював на Львівській залізниці. Його дружина — **Стефанія КРИМЕР**, 1929 р.н. родом з с.Корналовичі, пенсіонерка.

Їх діти: **ЛЮБА, ВОЛОДИМИР, МИРОН, МАРІЯ.**

ЛЮБА — 1947 р.н., працівниця Самбірського меблевого комбінату. Її чоловік **Мирон ПАЦАЙ**. Їх діти: **ОЛЕГ ОРШАК, ОКСАНА** - її чоловік Ігор Петришак, родом з села Пиняни і неповнолітня донька. Проживають в м.Самборі. **АНДРІЙ**, музикант, закінчив училище культури.Здружиною **Лессю** проживають в м.Самборі.

ВОЛОДИМИР — 1950 р.н., трагічно загинув в м.Севастополі. Його дружина — **Шура**, медпрацівниця, син **РУСЛАН**, 1970 р.н., з сім'єю проживає в м.Самборі. Син **ЛЕОНІД**, працівник МП.

МИРОН — працівник сільськогосподарської спілки с.Калинів. Його дружина **Люба НАГАЙСЬКА** домогосподарка. Їх діти: **ТАНЯ, ВОЛОДИМИР, ХРИСТИНА** — учні і дошкільники. Всі проживають в с.Калинів.

МАРІЯ — 1959 р.н., по чоловікові **ЛЕГІЧКОВСЬКА**, робітниця Самбірської швейної фабрики. Її чоловік **Франек**, 1952 р.н., родом з с.Бісковичі, робітник Самбірської дорожньої установи. Діти: **УЛЯНА**, 1985 р.н., **НАТАЛКА**, 1977 р.н., учні школи. Проживають в с.Калинів.

МАРІЯ — 1929 р.н., колгоспна пенсіонерка. Її чоловік **Михайло ПОПОВИЧ**, 1925 р.н., родом з Ямної, Польща. Був інвалідом добрим кравцем, помер в 1977 році, похований на цвинтарі с.Калинів.

Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, 1953р.н., **НАДІЯ**, 1957р.н., **ІГОР**, 1950р.н.

ІГОР — працівник військової частини. Його дружина **Марія**, родом з с.Калинова, пенсіонерка.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ОЛЬГА, МАРІЯ.**

МИХАЙЛО — служить в Збройних силах України.

ОЛЯ — студентка медучилища

МАРІЯ — учениця школи.Всі проживають в Калинові.

ВОЛОДИМИР — військовослужбовець. Його дружина **Марія**, з дому **ШАШКЕВИЧ**, родовід з с.Стежниця, працівниця Самбірського радіозаводу.Їх діти: **ІРИНА, МИХАЙЛО.**

ІРИНА — учениця школи швейників.

МИХАЙЛО — учень школи.Проживають в с.Калинів.

НАДІЯ — 1957 р.н., домогосподарка. Її чоловік — **ГУРОВ Олександр**, родом з Город-

ка, Львівщина. Військовослужбовець, пенсіонер. Проживають в с.Калинів.

ЄВГЕНІЯ — 1931 р.н., колгоспна пенсіонерка. Її чоловік **Володимир ПОПОВИЧ**, 1932 р.н., родом з с.Ямної, Польща, багато років пропрацював на Львівській залізниці. Помер в 1977 р., похований на цвинтарі в с.Калинів.

Їх діти: **ЯРОСЛАВ**, 1952 р.н., **ЛЮБА**.

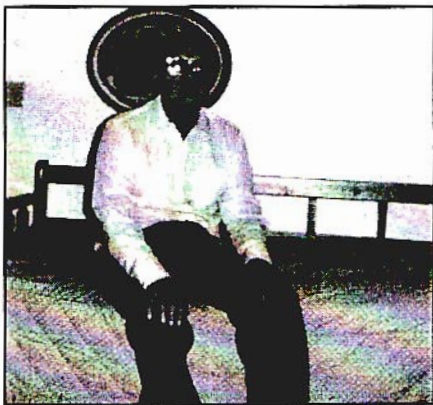
ЯРОСЛАВ — працівник торгівлі.

ЛЮБА — 1956 р.н., по чоловікові **МАТВІЙЧУК** військовослужбовець Калинівської військової частини. **МАТВІЙЧУК Андрій** — 1953 р.н., родом з с.Терешанка, Новоград Волинського району, Житомирської обл. Військовий пенсіонер. Висококласний парашутист, на рахунку якого 4001 стрибок. Майстер спорту.

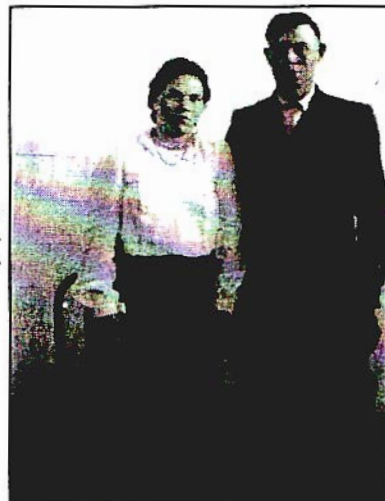
Їх діти: **ВІТАЛІК**, 1980р.н., **ОЛЕГ**, 1983р.н., **ТЕТЯНА**, 1984р.н. — учні школи. Проживають в с.Калинів.

У травні 1998 року **Люба** з сім'єю вперше відвідала прадідівську землю у с. Стежниця.

*Подала Євгенія Попович з сином Ярославом,
дочкою Любою. 18 жовтня 1994 року.*

Найстарший внук Шпака Івана – Михайло в США.

Син Онуфера
Станіслав з дружиною
Анною Лосик

Шпак Онуфер з дружиною Кароліною

Син Онуфера
Михайло з дружиною
Михайлиною, дочкою
Любою і сином
Стефаном

Дочки Марії і Франека – старша Наталя і молодша Уляна.

Справа на ліво: Шпак Онуфер, внук Ярослав, внучка Люба Попович її чоловік Андрій Матвійчук, дочка Онуфрія-Євгенія.

Н а д і я Шпак-Попович-Гурова з сином Тарасом зліва і дочкою Лілією. с.Калинів

Дочка Онуфрія-Євгенія Попович з чоловіком Володимиром і дочкою Любою

Внук Михайла Стефан з подругою на випускному балі. США.

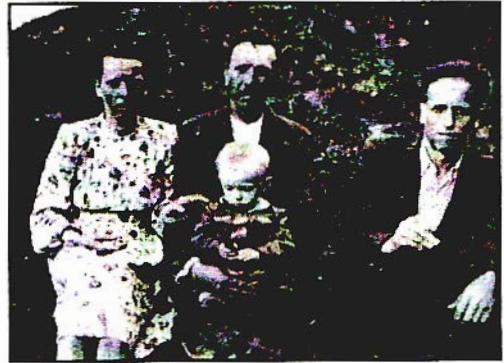
Внук Стефан з бабусею Михайлиною, Євгенією. США.

Весілля Люби Шпак в с.Калинів. Стефа Шпак, Текля Шпак, Ірина і Іван Урам, Онуфер Кароліна, Петро, Марія, Антін Шпак. Софія Семчик, Іван Федорко, Михайло Попович на повір'ї Онуфрія Шпака.
Церква св.Михайла в с.Калинів.

Д о ч к
Онуфрія Марія
(справа) з
чоловіком Ми-
хайлом Попови-
чем сином
Ігорем, сестрою
Євгенією і її си-
ном Яросла-
вом.

Шпак Онуфер з внуком Ігорем і зятем Поповичем та дочкою Марією.

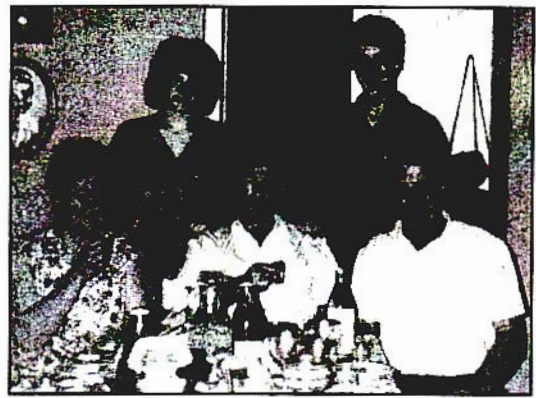
А н д р і й
Матвійчук пе-
ред черговим
стрибком з
парашутом

Син Марії Ігор Попович з дружиною Марією, дочкою Марусею зліва, сином Михайлом та дочкою Ольгою справа.

Дочка Євгенії – Люба з чоловіком Андрієм Матвійчуком і дітьми Оксанкою, посередині – син Віталік і на руках у тата – Олег.

Дочка Петра Люба з чоловіком Мироном Пацаєм, стоять справа — син Андрій, зліва — дочка Оксана. Посередині сидить гість міста Нью-касл, Англія — родич Василь Пацай.

Син Петра – Мирон Шпак з дружиною Любою, сином Володимиром та дочкою Тетяною

Дочка Петра – Марія з чоловіком Франеком і Наталкою.

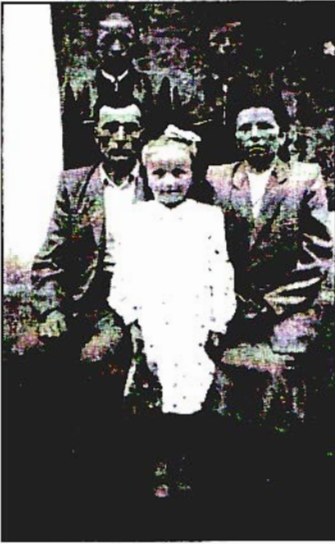
Зліва сидять: Стефа Урам-Павловська з сином Миколою і невісткою. Вгорі зліва – Ярослава Шпак, внизу справа – Катерина Петрушка. У верхньому ряді зліва – Ярослава Шпак, Борис і Марійка Біласи, Ігор та Люба Савчаки.

Стефа з дому Урам з чоловіком Романом Савчаком, дітьми Романом і Любою. Проживають в м. Скала - Подільська, Тернопільської обл.

Михайло Урам з дружиною Тетяною, дочкою Іринкою та сином Ігорем, м. Стрий, 1986 рік.

Анна з дому Урам з чоловіком Василем Федорком синами Мироном і дочкою Марійкою. Проживають в с.Слобідка Горішня, Монастирського району, Тернопільської обл.

Василь і Марія Кунцьо-Урам з сином Михайлом дочкою Ольгою невісткою Марійкою та внучкою Наталкою

Сидять зліва на право: Іван Урам, дочка Анна з чоловіком. Стоять зліва на право: Анатолій Павловський, сват, Ірина, родина, Марія Урам, Шпак Онуфер і Михайло Урам.

Зліва на право Урам Єва з дому Шпак «Риянтова», внук Михайло Урам, чоловік внучки Анни Володимир Роговий, внучка Ірина з чоловіком Йосипом Лехом, їх дочка на руках у брата Йосифа – Василя, їх вуйко, та Іван Урам з дружиною Марією. 1972 рік.

ШУМОВ'ЯТ МИХАЙЛО, 1875 — 1945 рр..

ШУМОВ'ЯТ АННА, 1877 — 1947 рр., родовід від Сушків.

ШУМОВ'ЯТ МИКОЛА, 5.09.1914 р. — 3.12.1992 р.

ШУМОВ'ЯТ АННА, 8.09. 1909-1981 рр. була з дому Зарічанських «Павлових». Поховані в с.Стежниця. На їх могилах встановлені пам'ятники.

Їх діти: **МАРІЯ, 1938 р.н., КАТЕРИНА, 1940 р.н., ЄВГЕНІЯ, 1942 р. н.**

В 1947 році акцією «Вісла» були виселені на Захід, а в 1961 р. повернулися в с.Стежницю і на місці старої хати збудував нову.

Микола Шумов'ят у формі лісничого і Станіслав Зарічанський в с.Стежниця

ШУМОВ'ЯТ МИКОЛА як український патріот був ув'язнений в тюрму. На ньому трималася Стежниця, упорядкував цвинтар, встановив там Хрест і біля нього кожного року відправлялася українська Служба Божа. До костела не ходив, а їздив до УКЦ в м.Устріки. Після смерті батька, дочка **Марія** з чоловіком і сином **Іванком-Янеком** переїхали на постійне місце проживання до Стежниці. Чоловік **Марії Василь Міхалік** 13.11.1933 р.н., родом з с.Тискової, коло с.Лопінки, провадить добру, власну господарку, має багато сільськогосподарської техніки: трактори, плуги, оприскувачі і т.д. Тепер допомагає сину **Янеку** розвивати господарку. **ЯНЕК**, 17.08.1973 р.н. працює на велику господарку.

Син **БОГДАН** — водій автобуса, його дружина **Богдана** (родовід з Бжозова) медсестра, з дітьми **ПЕТРОМ** і **ЄВЛІНКОЮ**, проживають у м.Сяноці. Дочка **АННА**, 1.04.1969 р.н. кондитер, з чоловіком **Мареком-Міхаліком** родовід з с.Радевої, працює на столярному заводі, дочка

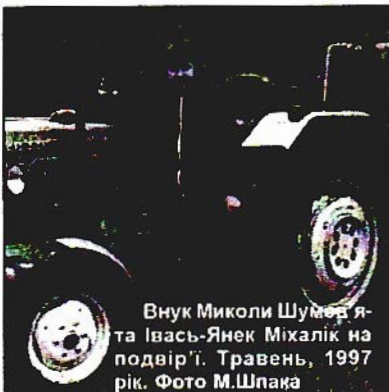
БЕАДКА, 1993 р.н., проживає в с.Загупинь коло Сянока.

Записано від Марії і Василя, Янека Міхаліків в с.Стежниця.

Священик УГКЦ Богдан Прах на Зелені Свята на Стежницькому цвинтарі відправляє за померлими. Зліва: Микола Шумов'ят, другий справа: Петро Галянт.

Янек Міхалік і робітник, що випалює в цьому котлі вугілля з дерева. Село Тискова, де на місці сільського цвинтаря склад з лісом, і розриті тракторами могили.

Внук Миколи Шумов'я-та Івась-Янек Міхалік на подвір'ї. Травень, 1997 рік. Фото М.Шпака

РОМАНИШИН Михайло Іванович «Слясьо», 1902-1982 рр.,

Його дружина **РОМАНИШИН АННА МИХАЙЛІВНА** 1904-1989 рр., з дому **ШУМОВ'ЯТ**. Померли, поховані на цвинтарі с.Мертюки, Стрийського району.

Їх діти: **МАТВІЙ, МАРІЯ, МИХАЙЛО, ДМИТРО, ЄВГЕНІЯ, АННА**. З с.Стежниці виселені в 1946 році в Тернопільську область, Чортківський район, с.Жабінці, переїхали в с.Сидорівку, Журавнівського району, а відтак до с.Слобідки, Стрийського району. Михайло був обдарованим співаком і музикантом. В с.Стежниця в юнацькі роки диригував церковним хором, був організатором весільних музик і з хлопцями з с.Бистрого, Стежниці веселив не одне весілля. Проживаючи в с.Слобідка, з музикантами продовжував весільні забави, довгий час вигравав у Стрийському ресторані «Ромеи». **Романишин Михайло** був порядним батьком і сім'янином і разом з дружиною виховали добрих дітей.

Син **МАТВІЙ** 1922-1944 рр., вояка першої Дивізії «Галичина» впав на Полі Бою під Бродами.

Дочка **МАРІЯ**, 1.01.1930 р.н., пенсіонерка, берегиня родини і сім'ї. Її чоловік **ІВАН ХОМА**, 1925-1995 рр., був родом з с.Волосатого, Польща, помер, похований на цвинтарі в с.Мертюки. Їх дочка **Люба**, 3.06.1952 р.н., працівниця молокозаводу. Її чоловік, **Микола Сороневич**, 14.08.1956 р.н. працівник нафторозвідки та МП. Їх діти: **Любомир** та **Назар** — дошкільники.

Син **МИХАЙЛО**, 20.11.1932 р.н., працівник Стрийської суконної фабрики. Його дружина **Анна**, родом з Василенків, з с.Угерське, Стрийського району, працює в сфері побуту.

Син **РОМАН**, 31.08.1959 р.н. живе у Харківській області, Балаклійському районі, с.Червоний Донець.

Син **ІГОР** — помер.

Дочка **ІРИНА**, 3.05.1972 р.н., вчителька. Проживає у м.Стрий.

Син **ДМИТРО**, 1934-1973 рр. Похований на цвинтарі м.Стрия. Його дружина **Надія Яблонська**, працівниця Стрийської швейної фабрики. Їх діти: **Степан, Орест**.

Син **СТЕПАН** — працівник управління бурових робіт.

Син **ОРЕСТ** — працівник малого підприємства. Проживають у м.Стрию.

Дочка **ЄВГЕНІЯ**, 12.1936 р.н., медсестра Моршинської лікарні. Її чоловік, **Михайло Мельник**, 11.1934 р.н., родом з с.Лукавиця, Стрийського району, працівник заготконтори. Проживають у с.Слобідка.

Дочка **ЛІДА** — 31.08.1959 р.н. — інженер лісового господарства.

Дочка **ЛЕСЯ** — 1964 р.н., лікар. Її чоловік — **Ігор**, юрист. Їх дочка, **МАР'ЯНА**, 1991 р.н.. Проживають у Німеччині.

Дочка **АННА** — 10.04.1938 р.н., пенсіонерка. Її чоловік, **Іван Сенчишин** — 20.07.1940 р.н., родом з с.Дуброво, Дрогобицького району, працівник Стрийського млинокомбінату.

Дочка **МАРІЯ** — 1966 р.н., працівниця торгівлі. Її чоловік, **Ігор Яворів**, з с.Стрільків, Стрийського району.

Дочка **ГАЛЯ** — 2.02.1968 р.н., працівниця швейної фабрики. Її чоловік, **Віктор Попливський**, 1967 р.н.. Дочка **НАТАЛКА**, 1990 р.н., дочка **МАРІЧКА**, 1992 р.н., дочка **ВЕРОНІКА**, 1993 р.н., син **ВІТАЛІК**, 1996 р.н. Проживають у с.Слобідка, Стрийського району.

Записано і уточнено в м.Стрию — 9.02.1997 року в присутності Марії, Михайла, Анни Романишиних, їх зятя Марії — Миколи, дружини Люби, синів Любомира і Назара.

Михайло і Марія пригадали цікаву історію з дитинства. Їх тато **Михайло** їхав до м.Ліська за товаром, взявши на віз сіна і малого **Михайла**, виїхав з дому. Дорога була тоді кам'янистою, встеленою гравієм і з воза разом із сіном зсунувся сонний **Михайло**. Позаду них їхав теж за товаром їх родич, сусід **Микола Шумов'ят**. Підібрав сонного **Михайла**, поклав на свій віз і кличе кілька разів того, хто загубив: «Де твій хлопець?» «Та їде, спить на сіні». Аж коли подивився: та, йой, йой, йой! Де ж я загубив сина?

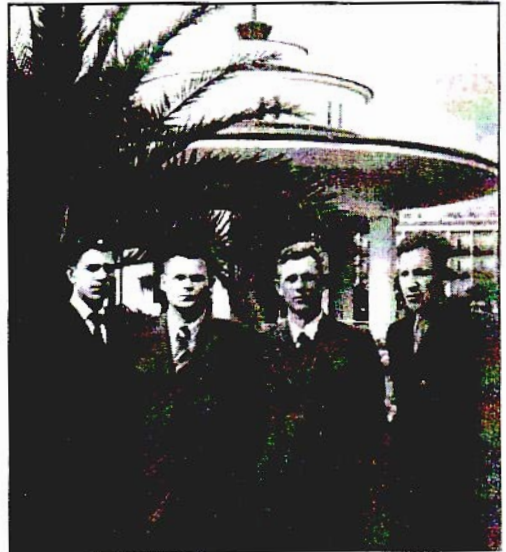
Сестри. Марія Романишин «Кондракова» та Анна Романишин «Сьяльськова». Родовід з Шумо-В'ятових.

Дочки Михайла і Анни Романишин: зліва Євгенія, справа Анна.

Михайло і Анна Романишин з сином Михайлом (зліва) і невісткою Надією, дружиною сина Дмитра.

Справа Дмитро Романишин

Марія Романишин — Хома з чоловіком Іваном Хомою і дочкою Любою тепер Соронovich

Зверху Надя Хомич і Микола Романишин. Сидять зліва направо — Люба Соронovich, сестри Марія, Анна, Євгенія з чоловіком Михайлом Мельником.

ОСТАШ ДМИТРО «Барналів»

пристав від ІВАНЦИКА, помер, похований в с. Стежниця.

РУСНЯК ВОЛОДИМИР, родом з Березниці, «Барналів», помер, похований на Івано-Франківщині. Його дружина Марія ТЕХ — «Татарова», пенсіонерка.

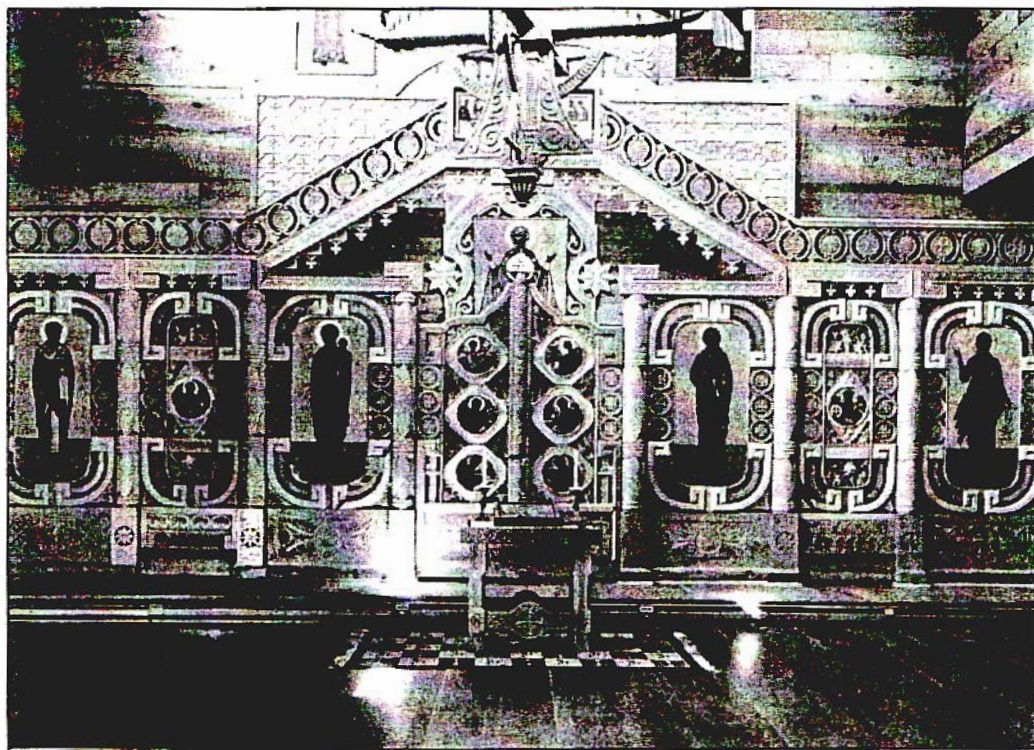
Їх діти: Марія, Богдан.

МАРІЯ з чоловіком і дочкою ОЛЬГОЮ проживала в м. Івано-Франківськ, тепер проживають у США, у вуйка Майка ТЕХА.

БОГДАН з дружиною і сином ВАСИЛЕМ проживають в м. Івано-Франківську. В 1946 році були виселені з с. Стежниця в с. Жабінці Пробіжняського району, а відтак переїхали в Івано-Франківськ.

*Подав Михайло Хомич «Дзбодиків» 7 грудня 1994 року,
с. Оболонь, Долинського району, Ів. Франківської області.*

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Іконостас

ІВАНЦИК АНТІН «ФІНІВ»

ІВАНЦИК ГАННА з дому **БЕНЕВ'ЯТ** з м.Балигорода. В 1946 році виселені з с.Стежниця в с.Пяски, Реско, Лобез. Померли, поховані на цвинтарі с.Пяски.

Їх діти: **ДМИТРО**, **ПЕТРО**, **КАТЕРИНА**, **СТЕФКА**, **ЄВГЕНІЯ**.

З ними проживав **ЙОСИФ ІВАНЦИК**, брат **Антон**, помер, похований на цвинтарі с.Пяски.

ДМИТРО — помер, похований на цвинтарі с.Пяски.

ПЕТРО — 1914 р.н., виїхав до США, помер, похований в Лос-Анжелесі. Каліфорнія. По

Родина Іванцика Антона «Финьового» (другий справа), а коло нього дружина Анна. Зліва на право: Стефа і третя Євгенія, перший справа — син Дмитро. Фотографія на заході Польщі. Ось, де наші стежничани!

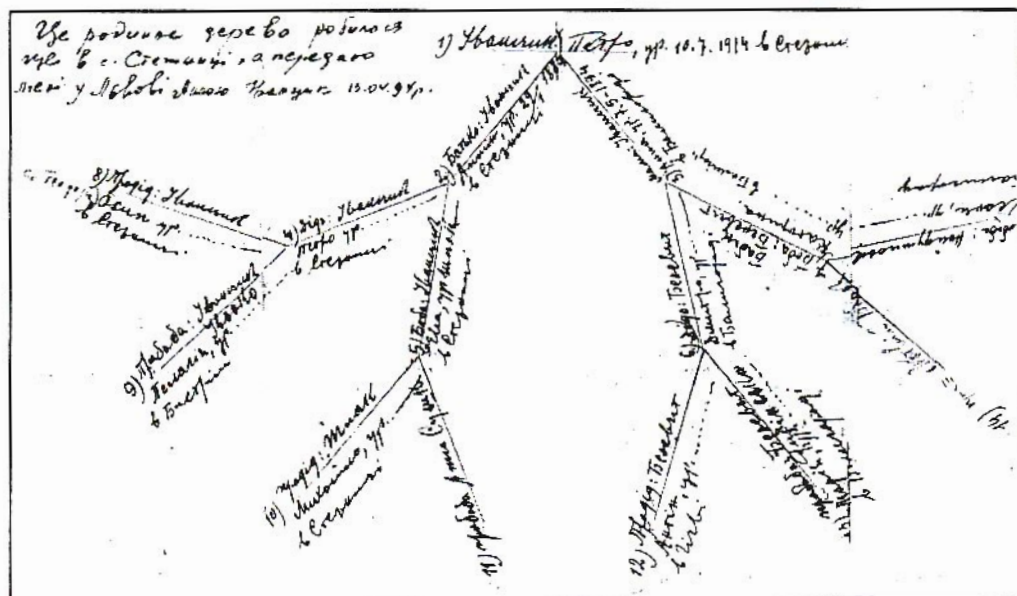
відомостях, там є його син. Його дружина **Анна МЕЛЬНИК** родом з с.Кросів, Миколаївського району з 3-х річною дочкою **МАРТОЮ** в 1945 році «виїхали» в Україну. Їх дочка **МАРТА** по чоловікові **Фурт**, лікар. Її чоловік **Роман Фурт** родом з Львова, помер, похований на цвинтарі у Львові. Їх діти: **МАРКІЯН** — помер. **ОКСАНА** — студентка Львівського медіституту, **ПЕТРО** — студент медичного коледжу. Всі проживають у м.Львові.

КАТЕРИНА — по чоловікові **СЕМЧИК**, проживає у м.Ліль, Франція. Її чоловік, **Іван СЕМЧИК** родом з с.Стежниця «Капітанових». Їх діти: **ЄВГЕНІЯ**, **ДАНИЛО**, **БОГДАН**, **ГАННА**. **ЄВГЕНІЯ** — педагог, працює біля Парижу; **ДАНИЛО** — комерсант; **БОГДАН** — комерсант; **ГАННА** — проживає в Канаді, інших відомостей немає.

СТЕФА — пенсіонерка. Їх діти: **МАРТА**, **ТЕРЕЗА**, **РІЧАРД**. Проживають в с.Пяски-Реско-Польща.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **АНДРУШКІВ** — пенсіонерка. Її чоловік **Андрій АНДРУШКІВ** родом з с.Корчин, Сколівського району. Їх син **ДАНИЛО** — студент учбового закладу. Проживають в Англії.

Подала Анна Іванцик з дочкою Мартою Фурт, проживають у Львові. 13.04. 1994 рік.

Це родинне дерево рисувалося ще в с.Стежниця, а передала мені у Львові Анна Іванцик 13.04.1994 р.

СУШКО ОНУФРІЙ ІВАНОВИЧ «РОСІВЧИКІВ»

Помер, похований в с.Облашничі, Тернопільської області.

Його дружина **СУШКО Марія Петрівна**, з дому **РОГУНИ**. Переїхала до дочки в Дніпропетровську область, померла, там похована. Виселені з с.Стежниця в с.Пробіжне Тернопільської області у вересні 1946 року переїхали в с.Махлінець.

Їх діти: **АНТІН**, 1919-1947 р.р., **ГАННА**, 1920 р.н., **МАРІЯ**, 1923 р.н., **МИХАЙЛО**, **ВОЛОДИМИР**.

АНТІН — вояка УПА, відомостей нема.

ГАННА — пенсіонерка, проживала в м.Караганда. Її чоловік **Володимир НОСОВ**, родом з Києва. Помер.

МАРІЯ — її чоловік **Іван СОЛЯН**, родом з с.Щавне, Ліського повіту, Польща. Працівники с/г спілки. Пенсіонери. Проживають в с.Махлінець.

Їх діти: **Ігор**, 1944 р.н., **Ольга**, 1951 р.н., **Галя**, 1958 р.н., **Іван**, 1964 р.н.

ОЛЬГА — бухгалтер Дрогобицького автокранового заводу. Її чоловік **Дмитро ЖЕБЧУК**, помер. Їх діти: **МАРІЯ** студентка ЛДУ ім. Франка, **АНАТОЛІЙ** — учень школи. Проживають в м.Дрогобич, Львівської області.

ІГОР — працівник МП. Його дружина **Галя** з Дрогобича, їх діти **ЮРА**, **ОЛЕГ**, учні школи. Проживають в м.Дрогобич.

ГАЛЯ — працівниця МП, з сім'єю проживає в м.Дрогобич.

ІВАН — працівник заводу «Граніт» м.Дрогобич, його дружина **Леся СЕМЕНІВСЬКА** походить з Польщі, мають двоє дітей. Проживають у м.Дрогобич.

МИХАЙЛО — працівник зв'язку, пенсіонер. Його дружина **Катерина БОСАК**, родом з Донецької області. Їх діти: **ІВАН**, **МАРІЯ**, **ГАЛЯ**.

ІВАН — служить в Збройних силах України.

МАРІЯ, **ГАЛЯ** — учениці. Проживають в Донецькій області, Новосілівський район, с.Андріївка.

ВОЛОДИМИР — працівник селянської спілки с.Махлінець. Його дружина **Оксана МАТВІЙЧУК**. Родом з с.Махлінець. Працівниця с/г спілки.

Їх діти: **ВІКТОР**, **ГАЛИНА**.

ВІКТОР — працівник МП. Його дружина **Наталка ЯНКО** родом з с.Загірне Стрийського району, працівниця склозаводу. Дочка **БОЖЕНА** — дошкільниця.

ГАЛИНА — лаборант склозаводу. Її чоловік **Іван ВІТАК**, родом з с.Лівчиці, Стрийського району, зав.фермою селянської спілки. Їх діти: **АНДРІЙ**, **ВАСИЛЬ** — дошкільники.

*Подав Сушко Володимир з дочкою Галиною Вітак.
В присутності Миколи Романишина. 18.09.1994 року*

Доповнила Марія Солян, їй 75!

Вперше 23.05.1998 р. після виселення відвідала батьківську землю в с. Стежниця

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Царські врата

ТЕХ МИХАЙЛО «Фільотові»

Похований в с.Стежниця, Польща

ТЕХ Марія Тимківна — родом з Волі Горянської, похована в с.Калинів, Самбірського району.

ТЕХ Петро — похований у Франції, його дружина **Анна СЕМЧИК «Домайдова»** живе у Франції.

ТЕХ Антін Михайлович, був в 1944 р. на фронті, проживає в с.Калинів, інвалід.

ТЕХ Ядвіга — його дружина, з дому **ОГАР**, проживає в с.Калинів. Їх діти: **МИХАЙЛО, МИРОН, ВОЛОДИМИР, ПЕТРО, КАТЕРИНА, ДАНИІЛА, МАРУСЯ, ІВАНКА.**

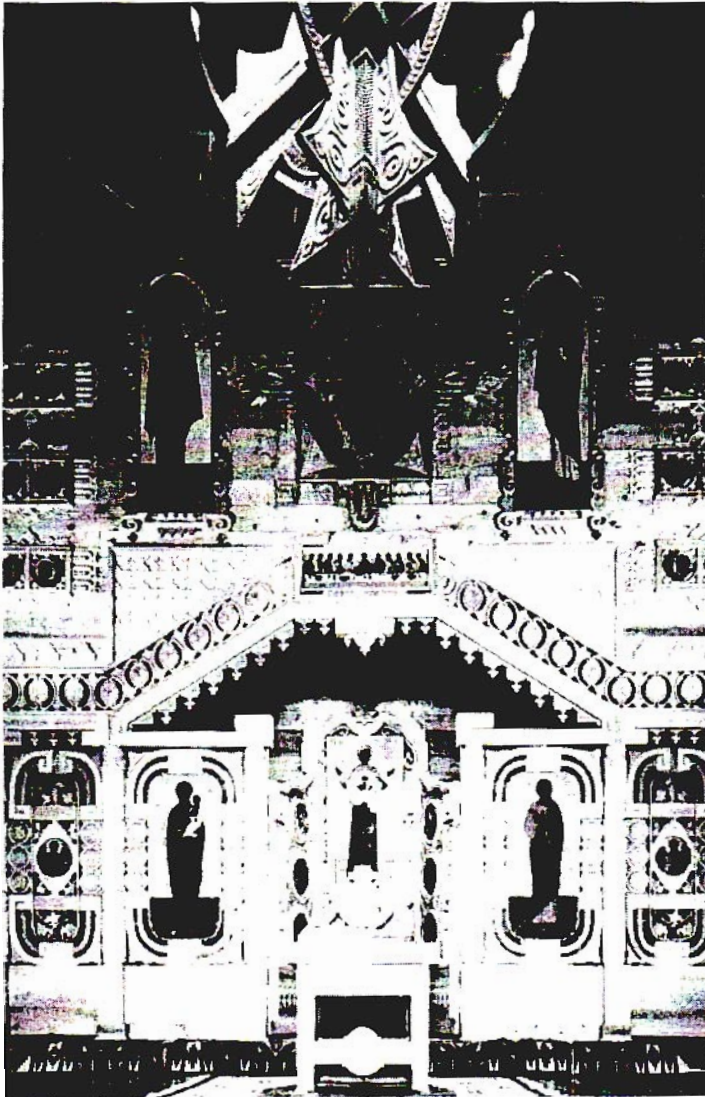
ТЕХ Іван — був при польському війську, похований в м.Перемишлі.

ТЕХ Микола — Дивізійник, був в тюрмі з М.Шпаком (Максимовим).

ТЕХ Марія — похована в с.Калинів.

ТЕХ Анна — проживає в с.Калинів.

Подала Анна Тех в с.Калинів.

Дереворізнєння
Михайла Череш-
ньовського.

Інтер'єр церкви

ГАЛАЙ ПЕТРО Матвійович — 1863-1931 рр. «Зваричів».

Похований в с. Стежниця.

ГАЛАЙ ЕМІЛІЯ Миколаївна — 1886-1960 рр. з родини Солтисів з с. Лопінки, похована в с. Калинів, Самбірського району, Україна.

Їх діти: **МАРІЯ**, 14 травня 1911 р.н., **КАТЕРИНА**, 1914 р.н., **ЄВА**, 17.04.1917 р.н., **АНТІН**, 1919 р.н., **ТЕКЛЯ**, 25.04.1925 р.н.. З с. Стежниці виселені в 1946 році в с. Чорнокінці Великі, Пробижнянського району, Тернопільської області. В 1946 році восени переїхали в с. Калинів.

МАРІЯ — померла, похована в с. Калинів.

КАТЕРИНА — померла, похована в с. Мисліці, Ельблонг-Польща. Її чоловік **ГУРАК**, родом з Полянок, Ліського повіту, Польща. Їх діти: **Володимир**, **Михайло**, **Степан**.

ВОЛОДИМИР — інженер, проживає в м. Дзезгонь. Його дружина — **Ольга**, родом з Ямної-Польща, домогосподарка. Їх діти: **МАРКО**, **ІРИНА**.

МАРКО — з дружиною Анною, українка, працюють в Римському єпископаті.

ІРИНА — з чоловіком Богданом, українець, проживають в м. Дзезгонь-Польща. Мають сина — **ЗОРЯНА**, школяр.

МИХАЙЛО — господар. Хелена, його дружина, полька, домогосподарка. Проживають в с. Мисліцах-р-н-Ельблонг. Їх діти: **ЙОЛЯ**, **МІРЕК**, **ГАННА**, **ОЛЯ**.

Йоля з чоловіком мають двоє дітей. Проживають в Мисліцах.

МІРЕК — працює в Римі.

Ганна, медсестра. Її чоловік — **Юхим**, німець. Проживають в Німеччині.

ОЛЯ — учениця 2-го класу. Проживає в Мисліцах.

СТЕПАН — працівник залізниці. **Ірина**, його дружина, родом з Полянок, Ліського повіту, Польща, домогосподарка. Проживають в с. Мисліцах.

ГАЛАЙ ЄВА — пенсіонерка, проживає в с. Калинів.

ГАЛАЙ АНТІН — брав участь у війні в 1944-45 рр., похований в с. Калинів.

ТЕКЛЯ — пенсіонер, проживає в с. Калинів. Її чоловік — **Михайло Хархан**, родом з Ямної, Перемишльського повіту, Польща, пенсіонер, проживає в м. Самборі. Їх діти: **НАДІЯ**, **ОРИСЯ**, **МИХАЙЛО**, **МИРОСЛАВА**.

НАДІЯ — працівник торгівлі. Її чоловік — **Орест ДОЛИК**, родом з Перемишля, працівник Яворівського В/О «Сірка». Їх діти: **ЮРІЙ**, учень Львівського медучилища.

ОРИСЯ — працівник сфери харчування. Її чоловік — **Кузьма ОСАВОЛЮК** родом з Вінниччини, військовослужбовець. Їх діти: **НАТАЛЯ**, **НАДІЯ**.

НАТАЛЯ — студентка Львівського Державного Університету.

Надія — школярка. Всі проживають в м. Яворові, Львівської обл., Україна.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Його дружина — **Люба ДУБЧАК**, родом з Новояворівська, домогосподарка. Їх діти: **ОЛЕГ**, **ТАРАС**.

ОЛЕГ — учень Львівського училища прикладного мистецтва ім. Труша.

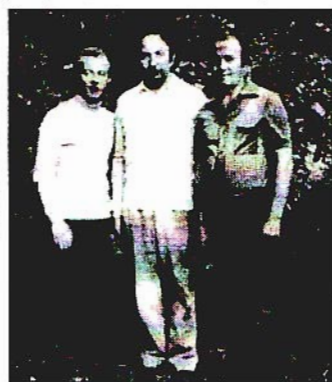
ТАРАС — учень 9-го класу. Всі проживають в м. Яворові, Львівської області.

МИРОСЛАВА — працівниця В/О «Конвейср». Її чоловік — **ЗАЯЦЬ**, працівник В/О. Син **БОГДАН** — школяр 1-го класу. Проживають в с. Калинів.

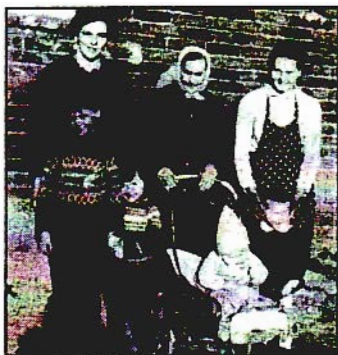
Подала Галай-Хархан Текля, Галай Єва, в приступності дочок: Мирослави, її сина Богданчика (9 років), Орісі, її чоловіка -Кузьми.

Зліва — Єва, справа — Марія
Галай

Сини Катерини
Галай Гураки — Володи-
мир, Михайло,
Стефан. Дзезгонь,
Польща

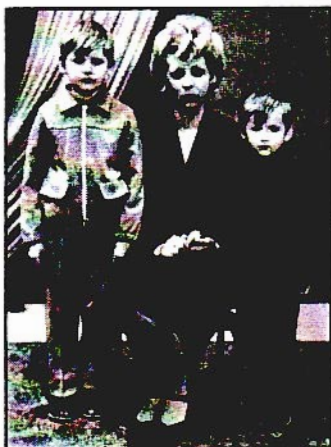
По середині — Катерина Ґалай-Ґурак з невіст-ками Ольгою і Галею. Коло Ольги син Марко, дочка Ірина. Коло Ґалі дочка Йоля, син Мірко.

Ґалай Антін

Ґураки

Дружина Михайла Люба з дітьми Олегом — зліва і Тарасом.

Текля Хархан з дому Ґалай

Син Теклі — Михайло

Дочка Теклі Хархан Мирослава з чоловіком Богданом Заяць і сином Богданом.

Ґалай Сва і Ґалай - Хархан Текля з дочками Надією Долик і Орисею Осавалюк та внуками Наталею, Надією і Юрієм.

Зяті Орест Долик і Кузьма Осавалюк

СЕМЧИК МИКОЛА «Домайдів»

СЕМЧИК КАТЕРИНА Іванівна його дружина, з дому Шпак, обос померли, поховані на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **КАТЕРИНА**, 1928-1992рр., **ЗОСЯ**, 1932-1996 рр.

КАТЕРИНА — її чоловік **Осташ МАТВІЙ** 1922-1977 рр. з Стежниць — обос поховані на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **ІГОР**, 2.05.1993 р.н., **БОГДАН**, 20.07.1977 р.н. **ІГОР** працівник Самбірського заводу «Сигнал». Його дружина **Люда**, з дому **ДОРОФЕЄВА** з Крижополя, Вінницької області. Їх діти: **НАТАЛКА**, 22.03.1979 р.н., її чоловік—Шандрович **Ігор**, **ВОЛОДИМИР**, 27.03.1983 р.н. — учні школи.

БОГДАН — священик УАПЦ на парафії с.П'яновичі, Самбірщина. Марійка його дружина з дому Бенза з Височан, Польща, працівниця держстраху. Їх діти: **ГАЛЯ** і **РОМАН** — учні школи.

ЗОСЯ — дружина **ЮРЧАКА МИХАЙЛА** родом з Стежниць, багатолітній інвалід.

МИХАЙЛО — похований на цвинтарі м.Самбора. Їх діти: **МИРОСЯ**, **МАРІЙКА**, **НАДІЯ-ГАЛЯ** — близнята.

МИРОСЯ, її чоловік **Любомир Кальницький**, родом з м.Самбора, поховані обоє на цвинтарі в м.Самборі. Їх дочка **СВІТЛАНА** закінчила Луганський торговий технікум, проживає в м.Самборі.

МАРІЙКА — працівниця Самбірської швейної фабрики. Її чоловік **Іван СТРУС**, родом з с.Луки Самбірського району, родовід з Польщі, працює «Тюменьгаз» — Росія. Їх діти: **ОЛЕГ**, **ОЛЬГА**, **ІВАНКО**.

ОЛЕГ — студент Львівського університету, **ОЛЬГА** — учениця, **ІВАНКО** —учень. Всі проживають в м.Самборі.

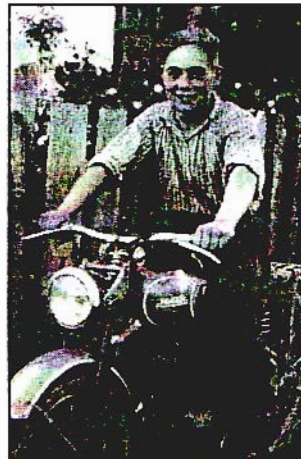
ГАЛЯ — працівниця Львівського жеку, її чоловік **Петро ЧОРНИЙ** родом з Львова — працівник Львівської фірми «Холодкомбінат». Їх діти: **ОЛЬГА**, **ОКСАНА**. **ОЛЬГА** — учениця школи, **Оксана** —дошкільниця. Всі проживають у м.Львові. **НАДІЯ** — працівниця Самбірського заводу «Омега», її чоловік **Ярослав ЦУПРИК**, родом з Самбора, родовід з Боська, Польща, працівник Самбірського заводу «Омега». Їх діти: **ПЕТРО** —учень школи, **НАТАЛІЯ**-дошкільниця.

Катерина з дому Семчик-Осташ з подругою Тетяною Матяшовською. м.Самбір, 1951 рік.

Родина Миколи і Катерини Семчик – сидять справа, зліва – дочка Софія з дочкою Мирославою і Галею. Стоять зліва на право: Михайло Юрчак, 4-а — дочка Катерина з чоловіком Матвієм Остаšem. Молоде подружжя Людмила і Ігор Осташ.

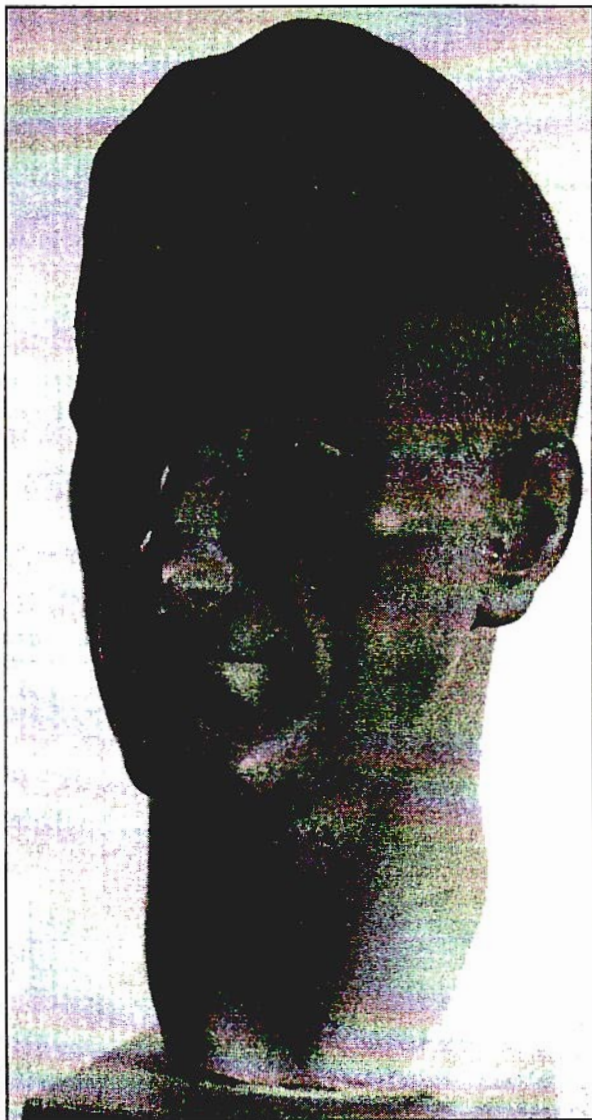

Калинів. 1953 р. Станіслав Семчик. Похований в Казахстані.

Про **Матвія Осташа**, як і про багатьох стежничан, мало хто знав про їх підпільну роботу в ОУН УПА. **Матвій** все своє життя свято беріг в пам'яті спогад про свою участь в охороні при створенні Української Головної Визвольної Ради в с. Сприня, Самбірського району, в 1944 р. Детально пам'ятав про партизанський рейд з Стежниці до с. Недільна, Старосамбірського району, де вони стояли в охороні УГВР. У ті жорстокі енкаведистські часи дуже хотів побувати на місцях партизанських стежок і постойв у с. Недільний, Старосамбірського району біля гори «Діл». Та не дожив до незалежності України, за яку боровся, яку ревно любив.

Михайло Черешньовський.

Генерал Тарас Чупринка.
1952р.Гіпс

ТЕХ ПЕТРО «ТАТАРІВ».

Помер, похований в с.Стежниця. Його дружина — ЄВА, родом з м.Балигорода, Польща, померла на західних теренах Польщі.

Їх діти: **АННА, МАЙКО (МИХАЙЛО), КАТЕРИНА, МИКОЛА, МАРІЯ, АНТІН.**

З с.Стежниця в 1947 році акцією «Вісла» виселені на західні терени Польщі.

АННА по чоловікові **ХОМИЧ** (з **Дзьодикових**) проживають в м.Долина.

МАЙКО з сім'єю проживає в США.

КАТЕРИНА з сім'єю проживала на західних теренах, померла, там і похована.

МИКОЛА тяжко хворіє, має у власності пекарню, магазин, будинок. Його дружина **Єва**, родом з с.Стежниця, **Данило «Сабашова»**. Пенсіонерка. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ, ВОЛОДИМИР, ІРИНА.**

ЗЕНОВІЙ — молодим помер.

ВОЛОДИМИР, ІРИНА проживають у США.

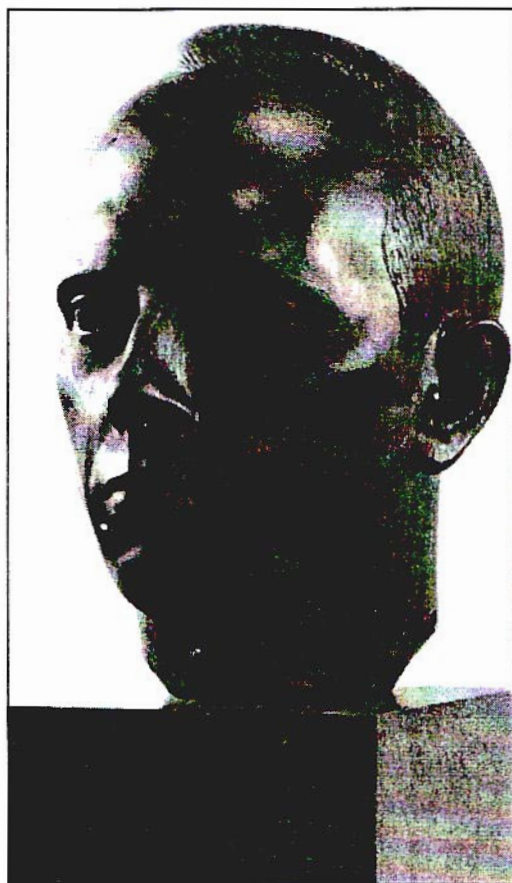
МАРІЯ — описана в родоводі **РУСНЯК «Барналевих»**.

АНТІН — з сім'єю проживає в м.Ольштин, на західних теренах Польщі.

Подав Михайло Хомич («Дзьодиків») і Михайло Романишин «Григлів» з дружиною Іванною. с.Оболонь, 7 грудня 1994 року.

Дереворізблення Михайла Череш-
ньовського.

Степан Бандера.

СЕМЧИК МИХАЙЛО ДАНИЛОВИЧ «Капітанові»

СЕМЧИК Анна Петрівна «Іванчик» — померла, поховані на цвинтарі с.Пробіжне, Чортківського району.

Їх діти: **МАРІЯ, МИКОЛА, ОЛЕЇКА, ВАСИЛЬ, КАТЕРИНА, ТЕКЛЯ, ОЛЯ.**

МАРІЯ — по чоловікові Тонещька, померла, похована в США. Її чоловік — **ТОНЕЦЬКИЙ Михайло** родом з Стежниць.

МИКОЛА — помер, похований в м.Коломия. Його дружина **Марія**. Їх діти: **УЛЯНА, МАРТА.**

УЛЯНА по чоловікові **СОРОЦЬКА** — вчителька. Її чоловік **Василь СОРОЦЬКИЙ** — вчитель. Виховують 2 дочки. Всі проживають в м.Коломия.

ОЛЕНКА — по чоловікові **ТКАЧИК** — пенсіонерка. Її чоловік **Микола ТКАЧИК**, родом з Радехова. Їх діти **ДАРІЯ, ЛЮБА, ГАЛЯ.**

ДАРІЯ — працівниця торгівлі. Її чоловік **ВАСИЛЬ**, працівник театру.

ЛЮБА — працівниця заводу «Іскра». Її чоловік — **Іван**. Мають 2 дітей — **ВОЛОДИМИР і НАСТЯ.**

ГАЛЯ — працівниця фабрики. Її чоловік **Віктор** — працівник автошколи.

ВАСИЛЬ — пенсіонер в с. Пробіжне. Його дружина **Марія**, родом з Польщі, пенсіонерка. Їх діти — **Олег, Люба, Ігор.**

ОЛЕГ, його дружина **Марія**, родом з Бережан. Їх діти **ІГОР, ЛЮДМИЛА**. Проживають в Уренгої.

ЛЮБА — бухгалтер. Її чоловік **Микола** — військовий. Їх діти — **МИХАЙЛИК, ЛЮБА**. Проживають в м.Чортків.

ІГОР — працівник МП. Його дружина **ГАЛЯ** — працівниця школи. Їх діти: **ЛЮДМИЛА, ВОЛОДИМИР** — учні. Проживають в Глинянах.

КАТЕРИНА — по чоловікові **РЕВТЬ**, пенсіонерка. Її чоловік **Йосиф РЕВТЬ**, помер, похований на цвинтарі у Львові. Їх діти — **МИРОН**, працівник фірми «Сял». Його дружина — **Іванка**. Їх діти: **ВОЛОДЯ** — дошкільник. Проживають у Львові.

ОЛЕГ — працівник фірми «Стривігор». Його дружина **Ірина** — працівниця фірми «Стривігор». Їх діти: **ЖАННА, СОФІЯ** — учні школи. Проживають у Львові.

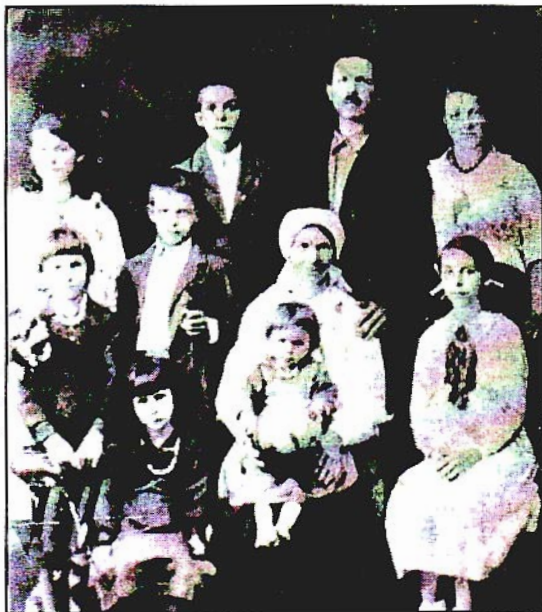
ТЕКЛЯ — по чоловікові **Маланяк**, пенсіонерка. Її чоловік **Микола Маланяк**, родом з Білогорщі. Їх діти: **ІГОР, ГАЛЯ.**

ІГОР — працівник торгівлі. Його дружина **Ірина**, родом з Білогорщі, працівниця сфери побуту. Їх діти: **УЛЯНА, ОЛЕСЯ** — учениця, дошкільниця. Проживають у Білогорщі.

ОЛЯ — по чоловікові **Маланчук**, пенсіонерка. Її чоловік **ЮЛІАН МАЛАНЧУК**, родом з с.Яксманці Перемишльського району, помер, похований в м.Львові. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, ЛЕСЯ.**

ВОЛОДИМИР — працівник фірми «Стривігор». Його дружина **Галина** працює там же. Дочка **ЮЛЯ** школярка.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ХРОМЯК**. Працівниця торгівлі. Її чоловік **Іван ХРОМЯК**, родом з с.Тухолька, Сколівського району. Їх діти — **МАРТА, ХРИСТИНКА** — дошкільнята. Проживають у м.Львові.

Семчик Михайло, його дружина Анна з Іванчиків. Верхній ряд: зліва направо Стефа Іванчик, Василь Семчик та Катерина Іванчик.

2-й ряд: зліва направо Катерина, Василь, мама, Оленка

3-1 ряд: зліва направо – Текля-Ірина на руках у мами – Ольга.

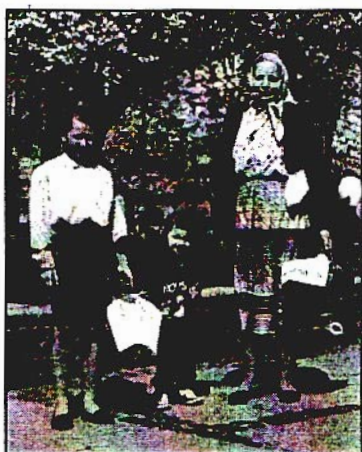
Фотографія зроблена у м.Лісько в 1924 році.

Катерина Ревть з дому Семчик з односельчанкою Марією Коваль в 1990 році у Франції на виставці українських виробів.

Семчик Іван з дружиною Катериною з дому Іванчик «Финьових» у Франції, 1980 рік.

Катерина Ревть-Семчик з внучками Софійкою Ревть і Христинкою Маланчук.

Олена Ткачик з дому Семчик з чоловіком Миколою.

Дочка Ірина Маланчук з дому Семчик з чоловіком Ігорем. Від права син Ірини — Ігор.

Мирон Ревть родовід з Семчиків з дружиною Іванкою та сином Святославом. м. Львів.

Весільні гості Олега та Ірини Ревть. Друга від права – Катерина Ревть з дому Семчик з внучкою сестри Ольги – Юлією. Впізнавайтеся!

Дереворізблення Михайла Черешньовського.

Дияконські двері

ШАШКЕВИЧ ОНУФРІЙ МАТВІЙОВИЧ, «Янків-Шашкевич».

ШАШКЕВИЧ Анна Степанівна «Осташ» його дружина — померли, поховані на цвинтарі в с.Надиби.

З Стежниць виселені в Тернопільську область, с.Чорнокінці Великі. В 1946 році переїхали в м.Скнилів, потім в с.Калинів, а відтак в с.Надиби, Ст.Самбірського району, Львівської області. Їх діти: **ОЛЕНКА, МАРІЯ, КАТЕРИНА, ТЕКЛЯ, МАТВІЙ, ЄВА, МИХАЙЛО, МИКОЛА.**

ОЛЕНКА — по чоловікові **ОПАР «Сивого»** — померла, похована в с.Округле Сувальського повіту, Польща. Її чоловік **ОПАР Петро «Сивий»** — загинув на війні 1941-1945 рр. Їх діти: **АННА, МИХАЙЛО, МИКОЛА, ІРИНА.**

АННА — по чоловікові Тех, домогосподарка. Її чоловік **ТЕХ Антін «Татарів»** родом з с.Стежниць, власник господарства. Мають двоє дітей — син, дочка. Проживають в Сувальському Ольштинському воєводстві.

МИХАЙЛО — власник господарства. Його дружина **Марія** — домогосподарка. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ** і дочка — учні школи. Проживають з батьками.

МИКОЛА — власник господарства. Його дружина **АННА** — домогосподарка. Мають 2 дочки. Проживають з батьками.

ІРИНА — по чоловікові **ЦВІРЕНКО** — домогосподарка. Її чоловік **ЦВІРЕНКО Михайло** — військовослужбовець. Мають 2-х дітей. Проживають в м.Ожеш-Сувальськ, Ольштин.

МАРІЯ — по чоловікові **ФІЛЬ** проживає в США, по другому чоловікові **ЧЕРЕШНЬОВСЬКА «Бациного»** — чоловік помер, похований в США. Їх діти: **МАРІЯ, МИКОЛА, ІВАН, ІРИНА.**

КАТЕРИНА — по чоловікові **КОБ'ЯЛКО** — померла, похована Вроцлавське воєводство, с.Старий Гератов. Її чоловік **КОБ'ЯЛКО Юзик** — власник господарства. Їх діти: Юзек, Гадек, Ванда, Магда, Іван. Проживають у Вроцлавському воєводстві.

ТЕКЛЯ — по чоловікові Комаровська — пенсіонерка. Її чоловік **КОМАРОВСЬКИЙ ПАВЛО** родом з с.Куп'ятичі, Перемишльського повіту, Польща, пенсіонер. Їх діти **МИХАЙЛО, ВАСИЛЬ, МИХАЙЛО** — в селянській спілці с.Скелівка, Старосамбірського району, його дружина **Орися КУРИЛО** родом з с.Катина, працівниця бухгалтерії с/г спілки. Їх діти: **МИХАЙЛО, НАТАЛЯ** — учні школи. Проживають в с.Скелівка, Старосамбірського району.

ВАСИЛЬ — працівник селянської спілки. Його дружина **Євгенія ЦЕЛЮХ** родом з с.Воютичі, працівниця селянської спілки. Їх діти: **ГАЛЯ, АННА** — учні школи.

МАТВІЙ — працівник фірми в США. Його дружина **Анна** родом з с.Мохначка, Польща, на пенсії. Їх діти: **БОГДАН, ХРИСТИНА.**

БОГДАН — спортсмен. **ХРИСТИНА** — журналіст. Її чоловік **Яромир ОРИШКЕВИЧ**, родом з Олеськівщини. Мають 3 сини. Проживають в США.

ЄВА — по чоловікові **КАПИРКА** — померла, похована в с.Надиби. Її чоловік **КАПИРКА Петро Степанович** — родом з с.Бистре, Ліського повіту, Польща — пенсіонер. Їх діти: **СТЕПАН, ЯРОСЛАВ.**

СТЕПАН — інженер Надибського автотранспортного підприємства. Його дружина **Леся КІНДЗЕРА** родом з с.Надиби — працівниця Самбірської нафтобази. Їх діти: **НАТАЛЯ, ОКСАНА.**

НАТАЛЯ — учениця Самбірського училища культури. **ОКСАНА** — учениця школи. Проживають в Надибах.

ЯРОСЛАВ — працівник селянської спілки с.Надиби. Його дружина — **Надія СЕНЕЙКО** родом з с.Воютичі, працівниця ошадбанку. Їх діти: **ОЛЯ, ПЕТРО** — учні школи. Проживають в с.Надиби.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Перша його дружина **Розалія КІНАШ**, родом з с.Доровичі, Перемиш.повіту, Польща, похована в с.Надиби. Друга його дружина **ІВАНЦИК МАРІЯ** — «Іванчикова» — пенсіонерка, проживає в с.Калинів. Їх діти: **ЗОРЯН, МАРІЯ, ОКСАНА.**

ЗОРЯН — інженер заводу кінескопів м.Львів. Його дружина **Ярослава** — працівниця національного банку м.Львова. Їх діти: **ЮРІЙ, ІРИНА** — учні школи. Проживають у м.Львові.

МАРІЯ — по чоловікові Попович — працівниця Самбірського радіозаводу. Її чоловік **ПОПОВИЧ Володимир** — військовослужбовець. Їх діти: **МИХАЙЛО, ІРИНА** — учні школи. Проживають в с.Калинів.

США. Великодні свята.
Матвій Шашкевич з родиною.

працівниця «Сільгоспхімії». Її чоловік **КУРЛЯТОВИЧ Ігор** родом з с.Воютичі — працівник Самбірського ремонтно-транспортного підприємства. Їх діти: **РОМАН, МИКОЛА** — учні школи.

ПЕТРО — медпрацівник с.Лаврів Старосамбірського району. Його дружина **Марія САРАХМАН** родом з Ст.Самбора — вчителька школи в с.Лаврів. Василь — син дошкільник. Проживають в Старому Самборі.

ОКСАНА — виїхала з чоловіком **Віктором** в Москву. Їх діти: **МАРІЯ, ВІКТОР** — учні школи.

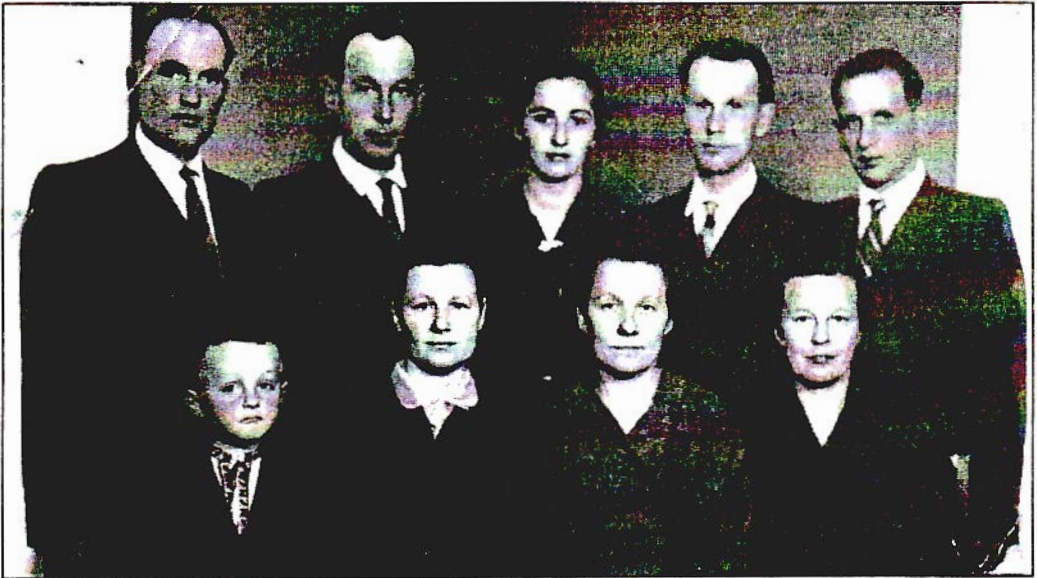
Проживають в Москві.

МИКОЛА — працівник льоностанції с.Надиби. Його дружина **Анна ДЗЮБІНЬСКА** родом з с.Верхомля Велика, Новий-Санч, Польща — працівниця льоностанції. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, ПЕТРО**.

ВОЛОДИМИР — працівник льоностанції. Його дружина **Марія АНДРАШ** родом з с.Надиби — працівниця Самбірського хлібозаводу. Їх діти — **РОМАН** — учень школи. Проживають в с.Надиби.

МАРІЯ — по чоловікові Курлятович —

Подали: Шашкевич Микола з дружиною Анною Дзюбінською, сестра Миколи Шашкевича — Текля по чоловікові Комаровська та їхній швагер Петро Копирко родом з с.Бистрого коло Балигорода. с.Надиби, 16 січня 1994 року.

В сім'ї було восьморо дітей — радість і надія батьків. Доля розкидала по світах.

Оленка і Катерина поховані на Заході Польщі. Марія проживає у США. Матвій вояка ОУН-УПА — похований у США. Михайло похований в с.Калинів, Єва — в с.Надиби. Текля і Микола — проживають у с.Надиби.

Верхній ряд зліва направо: Копирка Петро, Шашкевичі Михайло, Анна, Микола, Комаровський Павло.

Сидять зліва на право: Копирка Ярослав, Єва, Коб'ялко Катерина, Комаровська Текля.

В ПАМ'ЯТЬ МАТВІЄВІ «РИСЬ» ШАШКЕВИЧУ

Мов журавлі всі відлітаєм,
В незнаний край на жаль. –
Лишаєм сум цілій родині,
Бо йдемо у вічну даль.

Й провожаєм один одного,
Бо в нас такий звичай:
В далеку путь у вічну пам'ять,
Хоч в чужині, нехай!

Прощай-же, Друже, ген в далині
Хай Бог душу держить
Твою в опіці, а ця земля,
Пером Тобі лежить.

Лети й сні про Твої Труники,
Як Ти по них топтав,
Як ще в рядах УРА боровся
І волю добував!

Та хоч Ти вже від нас полетів,
Будь гордий, що боровсь!
І бачив вільну Україну,
Бо в славі розійшовсь!

Прощай, Друже, у путь далеку:
У вічність ген лети
І про Твої рідні Труники
У чужині все сні...

20.01. 1994 рік
Із шостої збірки «Мої вірші».
Написав В.Кульчицький. США.

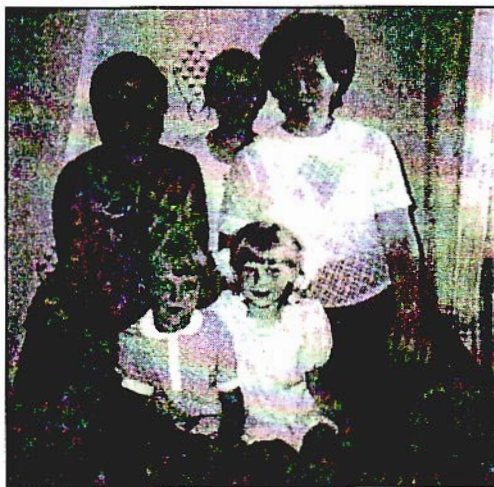

Родина
Шашкевичів,
Копирків і їх нащад-
ки.

Матвій Шашкевич з сином
Богданом, внучкою Ларисою,
внуком Матєєм, невісткою
Вірою.
США. Листопад, 1992 рік.

Зорян Шашкевич з дружиною Ярославою,
сином і дочкою Іриною та мамою Ярослави
Марією Кутною родом з с.Вижняни
Золочівського району

Ярослава Шашкевич з сином і донькою
та сестрою Зоряна Марією Попович і її доч-
кою Іриною.

До читача! Ярослава Шашкевич — не претендує на похвалу
та визнання, а просто так, від душі, пише собі.

Приїзд вперше Шашкевича Матвія «Рись» на Україну
Серпень, 1992 рік

СПОГАД ПРО УКРАЇНУ

Сяду літком у затишку
Почитати дітям книжку.
Сіли діти на коліна
І питають: «Діду, що це Україна?»

Дам я їм такий отвіт:
– Там не був я н'ять десятків літ
Це країна і багата, і чудова
Мелодійна і співуча в неї мова
Є вода прозора у криниці
І пахучий сніп пшениці.

І думками я полинув
До села, до рідної хатини
Де ходив по травах босий
Сонце н'є хрустальні роси

І згадав, як я пішов із хати
Долі кращої шукати,
Де ходив стежками і лісами
І на свята одягав сорочку
Вишиту червоними і чорними нит-
ками

Україна – це держава
Є на карті і кордони має
Та ніхто її такою
До тепер не називає

В травні трави зеленіють
Та бузок цвіте,
Квітів море вже розквітло,
Світить сонце золоте.

І приємно зустрічати
У житті знаменну дату,
Частрій гарний та святковий
А життя на фільм подібне кольоровий.

Чемов хмаринка думка лине
Ніхто не в силі роки зупинить

А тепер, як скине пуга,
Незалежність бо здобута,
Розцвіте, розправить крила
Україна наша рідна, Україна наша
мила.

В День уродин Шашкевичу Матвію «Рись»

З днем народження вітаєм
Всіх земних гараздів Вам бажаєм
Щоб завжди щаслива була Ваша хата,
А сім'я здорова і багата.

Щоб тулились біля Вас онуки,
Як маленькі ластів'ята,
А дорослі Ваші діти
Щоб любили й шанували тата.

Щоб ніколи у житті
Не прийшла до Вас лиха година,
Будьте ж Ви щасливі всі
І велика Ваша вся родина.

Ви пишуть до нас листи
З радістю ми будем їх читати
Чам приємно згадувати Вас
Завжди будем Вас ми пам'ятати.
26 грудня 1993 рік.

Присвячено рідній сестрі в день 55-річчя

Прийшла хвилююча година
Тихенько серденько щемить.

Неспокійний стан душі твоєї
Важко нам сьогодні зрозуміти
Все в житті буває складно
Та усе самому треба пережити.

В житті – хвилююча подія,
Але завжди живе надія,
На світі кожен хоче жити
Дітей, онуків ще ростити.

*Сім'я прекрасна, вже дорослі діти
Для них тепер повинна ти пожити,
За них переживати будеш ти
За них, ти будеш і радіти.*

*Із сонцем разом ти не будеш вже вста-
вати
Частіше будеш на городі й біля хати
Здаватись довго буде що у тебе ще
відпустка
В душі на довгий час залишиться ще пу-
стка.*

*Щаслива ти, що цей поріг пересту-
пила
Та не сумуй, здоров'я буде, буде й
сила
У вільний час ти мандрувати бу-
деш
Так скоро й про роботу ти забу-
деш.*

*Сьогодні квітів буде в тебе як на лузі
Вітатимуть і рідні, й друзі
Від серця щирого тебе і я вітаю
Здоров'я, щастя я тобі бажаю.*

**Присвячено священикові одного із сіл
Львівської області в день уродин.**

*Вам Богом вказана дорога
І він прислав Вас у село,
Щоб дарувати людям радість
І віру, і душі тепло.*

*Хай молитва всіх зворушить
І задуматись приуслить,
Як на світі треба жити
Щоб щасливі були і батьки, і діти.*

*Вас сьогодні величаєм
З днем народження вітаєм
Зичим Вам щедрот земних
Літ щасливих, золотих.*

*Ми усі бажаєм щиро
Щастя, злагоди і миру
Бо вселяєте Ви нам
Любов, надію й віру.*

*Хай Господь Вам з неба ласку поси-
лає
Від усього злого Вас охороняє
Хай лихо Вашу хату обминає
А Матір Божа Вас оберігає.*

*Щоб здоров'ям були Ви багаті
І добробут завжди був у хаті
Щоб здорова і щаслива була вся роди-
на
І пишалась Вами наша славна Украї-
на.*

*Щоб 100 і більше років Ви прожили
Це право Ваше
Його Ви в Бога заслужили.*

МАТВІЙ ШАШКЕВИЧ – «Рись» пройшов вишкіл в ОУН- УПА, був надрайоновим Провідником служби безпеки на Закерзонському краю.

В Стежниці в 1946 р. назавжди розпрощалися бойові побратими:

«Рись», «Кармелюк», «Кадило», «Довбуш», «Тетяна», «Дуб», «Ластівка», «Ястреб», «Івась», «Дружба», «Шум» (Микола Тима-Копчак), «Дивізійники».

РОМАНИШИН МИКОЛА ОЛЕКСІЙОВИЧ — «НИКОЛЬО»-«Опарівка»

Учасник війни 1944 року, був саморанений в руку.

Був церковним активістом села. Помер, похований в с.Надиби, Старосамбірського району. Його дружина **РОМАНИШИН Катерина Михайлівна** з дому **ХОМИЧ «Лучкова»**. Померла, похована на цвинтарі м.Винники, Львівської області. В 1946 році з Стежниць були виселені в Тернопільську область, с.Пробіжне. В той час багато переселенців в надії на повернення назад, на свої рідні землі, і пішки, і на фірах стягувалися ближче до радянсько-польського кордону. Так робили і стежничани, в тому числі і сім'я **РОМАНИШИНА «Николя»**, яка з Пробіжної переїхала до м.Самбора і на якийсь час зупинилася в хаті **ВАСИЛЯ ПИЩИКА «Заблотника»**, а відтак переїхали в с.Надиби, тому що ближче до кордону. Зупинка в с.Надиби стала довгою.

Їх діти: **ЄВА, МИХАЙЛО, МАРІЙКА**.

ЄВА — по чоловікові **ПАНЦАРСЬКА**. Похована в м.Винники. Її чоловік **Іван ПАНЦАРСЬКИЙ** родом з с.Даровичі коло Перемишля —пенсіонер. Їх діти: **ЛЕСЯ, ТАРАС, ЛЕВКО, МАРІЯ**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ГІЛЬ**, працівниця Львівського заводу «Мікроприлад». Її чоловік — **ГІЛЬ Ярослав**, працівник Львівської будівельної організації. Діти: **ОКСАНА, АНДРІЙ**. **ОКСАНА** по чоловікові — **КРАСНИЦЯ**, робітниця сфери побуту. Її чоловік **Сергій КРАСНИЦЯ** родом з Винник, працівник Львівської тютюнової фабрики. Син **БОГДАН** дошкільник. Проживають в у Винниках біля Львова. **АНДРІЙ** – воєка Збройних сил України. **ТАРАС** — працівник міліції м. Львова, його дружина **ДАНА ПУЦИЛО** родом з Винник. Померла, похована в Винниках. Їх діти : **ЮЛЯ, НАЗАР** – учні школи.

ЛЕВКО – працівник МП м. Львова дружина **ЛЕСЯ САВДИК**, родом зі Львова,працівниця Львівського заводу «Мікроприлад». Дочка **МАР'ЯНА**, учениця школи. Проживають у м.Львів. **МАРІЯ** – працівниця заводу мікроприлад м.Львова.

МИХАЙЛО багато літ працював водієм Самбірського вантажного автопарку. Трагічно загинув. Похований на цвинтарі в с.Надиби, Старосамбірського району. Його дружина **Марія КУЗЬ**, родом з Винниччини, медпрацівник, пенсіонерка. Їх діти: **ВІКТОР, ГАЛЯ**. **ВІКТОР** з сім'єю проживає в Ялті. **ГАЛЯ** з сім'єю проживає в Надибах.

МАРІЯ по чоловікові **ВИСОЦЬКА**, працівниця Львівської тютюнової фабрики. Її чоловік — **Осип ВИСОЦЬКИЙ** родом з с.Надиби, пенсіонер. Їх діти: **НАТАЛЯ, НАДІЯ**.

Наталя по чоловікові **ХАНАС**, медпрацівниця Винниківської лікарні. Її чоловік **Мирон ХАНАС**, працівник МП м.Львова. Син **Роман** дошкільник. Проживають в м.Винники.

НАДІЯ по чоловікові **ЛІПЦЬКА**. Працівниця сфери побуту. Її чоловік **Юрій ЛІПЦЬКИЙ** працівник Львівського таксопарку. Їх діти: **МАР'ЯНА, ЗОРЯНА**, дошкільнята. Проживають у Винниках.

*Подала Марія Романишин «Никольова» Висоцька.
В присутності дочки Надії, зятя Юрія і онучок Мар'янки і Зорянки.
м.Винники, Львівської області. 26 листопада 1994 року.*

Дереворізблення Михайла Черешньовського.

Утеча до Єгипту.

СТАРУХ МИХАЙЛО ЛЕОНОВИЧ — «ОПАР»

СТАРУХ Анна Дмитрівна з дому **ОПАР**, померли, поховані на цвинтарі в с.Калинів.

Їх діти: **МАРІЯ**, **ВАСИЛЬ**, **АННА**, **КАТЕРИНА**.

МАРІЯ — по чоловікові Федик. Її чоловік **Ярослав ФЕДИК** родом з с.Доровичі, Перемишль. Їх діти: **ІГОР**, **МИХАЙЛО**.

ІГОР — його дружина **Людмила**, дочка **НАТАЛКА** проживають в м.Львові.

МИХАЙЛО — працівник будівельної організації. Його дружина **Іванка** родом з с.Раково, Старосамбірського району, працівниця Самбірського склозаводу. Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, **МАРІЯ**.

ВОЛОДИМИР — армія, художник Львівського училища декор. і прикладного мистецтва. **МАРІЯ** — учениця школи, тимчасово не працює. Проживають в м.Самборі.

ВАСИЛЬ — загинув на Полі Бою.

АННА — по чоловікові **МАТЯШОВСЬКА**, померла, похована на цвинтарі в с.Калинів.

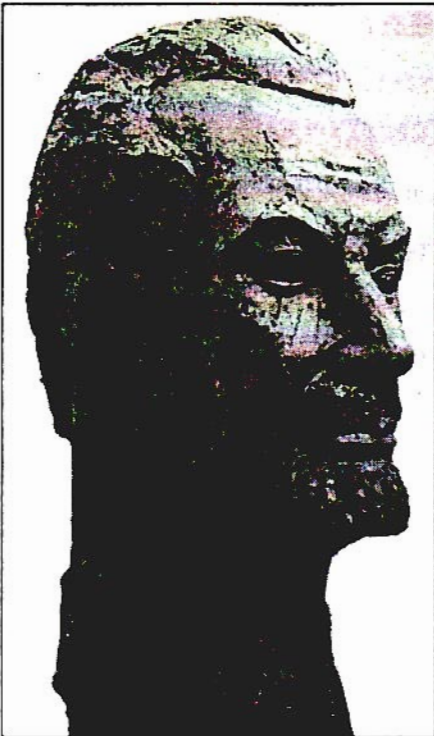
КАТЕРИНА — з дому **СТАРУХ** родом з с.Стежниць. Її чоловік **Микола МАТЯШОВСЬКИЙ** помер, похований на цвинтарі в с.Калинів. Їх діти: **МИХАЙЛО**, **МАРІЯ**, **ЛЕСЯ**, **ВАСИЛЬ**.

МИХАЙЛО — військовий. Його дружина **Галя** з дому **КОЧЕНАШ** походить з с.Трійця, Перемишль, домогосподарка. Їх діти: **МИКОЛА**, **АНДРІЙ** — дошкільнята. Проживають в Калинові. **МАРІЯ** — її чоловік **КУЛЬЧИЦЬКИЙ** Андрій родом від Перемишля, її чоловік — військовий, учасник ліквідації аварії на ЧАЕС. Їх діти: **ІРИНА**, **МИКОЛА** — учні школи. Проживають в Калинові.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ЛОМАКІНА**, працівник торгівлі в Москві. Її чоловік **ЛОМАКІН Дмитро** родом з Москви — працівник меблевої фірми, їх син **ОЛЕКСАНДР** — учень школи. Проживають в Москві.

ВАСИЛЬ — працівник лісового господарства на Самбірщині, його дружина **НАДІЯ** з дому **КОЧЕНАШ** родом з Перемишля — домогосподарка. Їх син **МИКОЛА**, дошкільник. Проживають в Калинові.

*Подала Катерина Матяшовська «Старух».
с.Калинів, 1994 рік.*

Михайло Черешньовський.

Письменник Володимир Винниченко. Гіпс

РОМАНИШИН ІВАН ОНУФРІЙОВИЧ — «КОНДРАКІВ» 1895-1974 рр.

Його дружина **РОМАНИШИН Марія Миколаївна**, 1900-1972 рр. з дому **ШУМОВ'ЯТ**. Виселені в 1946 р. з Стежниць в Тернопільську область, с.Пробіжне. В 1946 році переїхали до с.Контроверс, Журавнівського району. В 1948 році переїхали в с.Добрівляни, Стрийського району. В 1950 році переїхали в с.Мертюки, Стрийського району. Померли, поховані на цвинтарі с.Мертюки.

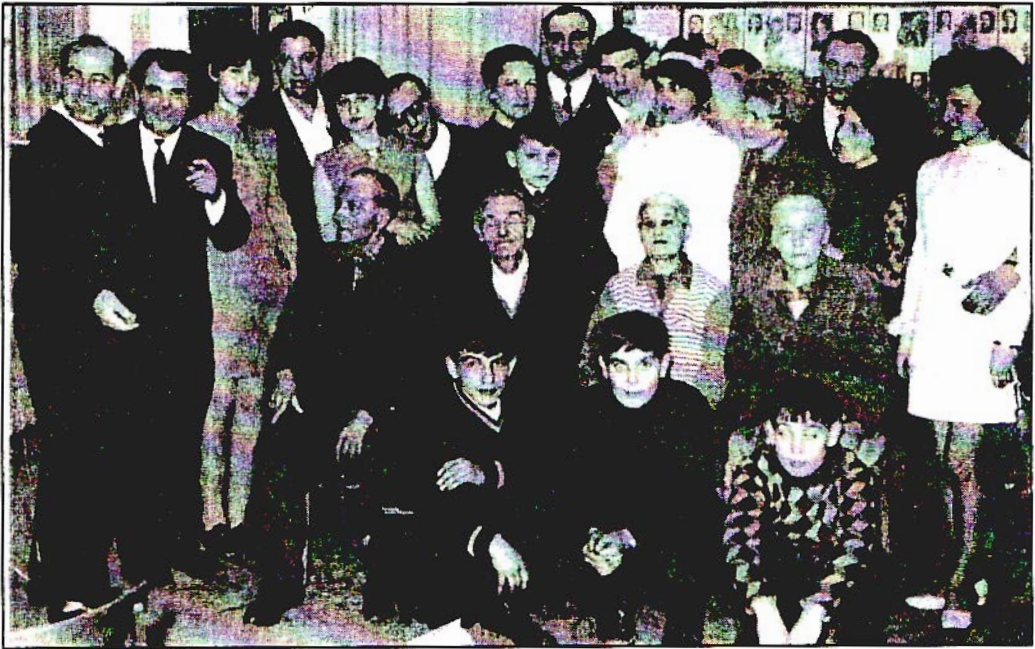
РОМАНИШИН Іван був інвалідом австрійської війни. В його хаті була організована впротидію жидівській українська торговельна кооператива «Єдність», яка засвідчила розвиток української справи.

Їх діти: **МАРІЯ, ГАННА, МИКОЛА.**

МАРІЯ — по чоловікові **ВУКОВИЙСЬКА**, обоє вояки УПА. Тепер тимчасово проживає у своїй тітці **ШУМОВ'ЯТ Олені**, у США. Її чоловік — **Михайло ВУКОВИЙСЬКИЙ**, 14.03.1932 р.н. родом з с.Рябе, Ліського повіту, Польща. Пенсіонер. Проживає в с.Мертюки, Стрийського району. Їх діти: **ДАРІЯ**, 1952 р.н., **ОРИСЯ**, 1954 р.н.

ДАРІЯ — по чоловікові **ДЕМЕНТОВИЧ**. Працівниця Моршинського санаторію. Її чоловік **Анатолій ДЕМЕНТОВИЧ**, 19.12.1951 р.н., родом з м.Стрия, родовід з Чернігівщини — працівник в/ч м.Стрия. Їх діти: **ОЛЕНКА**, 22.02.1974 р.н., **НАТАЛЯ**, 25.05.1979 р.н. — на навчанні в США. **НАТАЛЯ** — студентка Ів.Франківського університету міжнародних відносин. Всі проживають в м.Стрий.

ОРИСЯ — працівник Моршинського санаторію. Її чоловік **Петро БАБКЕВИЧ**, 1942 р.н., родом з Коломиїщини, родовід з Польщі, лікар санаторію м.Моршин. Їх діти: **ПАВЛО, МАР'ЯНА** — учні школи. Всі проживають в м.Моршині.

Родина Івана і Марії Романишин - «Кондракових» (з дому Шумов'ят), їх свати Михайло і Оленка Вуковийські з с.Рябе, на весіллі внучки Дарії і чоловіка Анатолія. Зліва стоїть: син Івана і Марії Микола, справа друга — дочка Анна Наконечна, біля неї справа дочка Галина, Марія Романишина та частина родини.

На передньому плані син Анни і Олекси Наконечних Тарас та сини Миколи Романишина Ігор (в центрі) і Богдан справа.

ГАННА 1931-1991 рр. — по чоловікові **НАКОНЕЧНА**. Працівниця фінансової установи. Померла, похована на цвинтарі с.Мертюки, Стрийського району. Її чоловік — **Олекса НАКОНЕЧНИЙ**, родовід з Перемишльщини, працівник сфери побуту пенсіонер.

Їх діти: **ГАЛЯ, ТАРАС.**

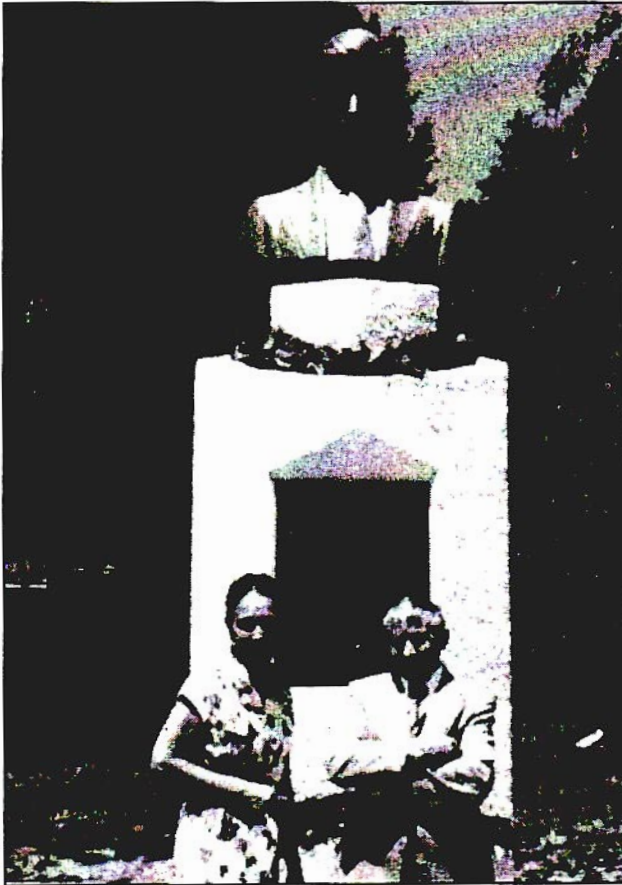
ГАЛЯ, домогосподарка. Її чоловік **Михайло**, інженер мехзаводу. Їх діти: **ОЛЕГ, НАДЯ, ВОЛОДИМИР**, учні школи. Всі проживають в м.Калуш, Івано-Франківській області. **ТАРАС** з дружиною працюють і проживають в м.Калуш.

МИКОЛА, 20.05.1934 р.н. — працівник Стрийського заводу гумових виробів. Його дружина **Ірина**, 02.10.1934 р.н., з дому **ЧАБАН**, родом з м.Стрия, померла, похована на цвинтарі м.Стрия.

Їх діти: **ІГОР**, 04.03.1958 р.н., **БОГДАН**, 14.03.1960 р.н., всі проживають в Стрию.

ІГОР — інженер управління бурових робіт м.Стрия. Його дружина **Інна**, родом з Чернігівщини, інженер нафто-газової промисловості. Їх дочка **ІРИНА** — дошкільниця. Проживають в м.Стрий. **БОГДАН** —інженер Стрийського управління бурових робіт. Його дружина **Леся КАВАЦІВ**, родом з м.Стрия, працівниця Стрийського заводу. Їх дочка **ГАЛЯ** — учениця школи. Проживають в м.Стрий.

*Подав Микола Романишин «Коидраків» в присутності Павла Шпака.
м.Стрий, 3 грудня 1994 року.*

Людмила та Михайло Черешньовські перед пам'ятником Олегові Ольжичу в Лігайтоні, ПА. 1977р.

РОМАНИШИН ВАСИЛЬ ОНУФРОВИЧ «КОНДРАКІВ».

Помер, похований в с.Надиби.

РОМАНИШИН АННА — з дому ШПАК «Семкові-Пилипові», померла, похована в с.Надиби.

РОМАНИШИН АННА ОНУФРІВНА — друга дружина — з дому ОСТАШ «Осташева», проживає в с.Надиби.

З Стежниць були вивезені в Тернопільську область в с.Пробіжна.

В 1946 році переїхали в с.Надиби.

Їх діти: **ПЕТРО, МИКОЛА, МИХАЙЛО, МАРІЯ, МАРТА.**

ПЕТРО — пенсіонер, його дружина **Катерина** родом з с.Надиби — пенсіонерка. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, МАРІЯ, ВАСИЛЬ, НАТАЛКА.**

ЯРОСЛАВ — працівник селянської спілки, його дружина **Оксана** родом з Баранівців, працівниця сфери побуту. Їх діти: **НАТАЛЯ, ОКСАНА**, учениці школи, Проживають в м.Самборі.

МАРІЯ — по чоловікові **ЛІКУН** — працівниця торгівлі, її чоловік **ЛІКУН Василь** з Старої Солі, працівник очисних споруд Старосамбірщини. Їх діти: **МИХАЙЛО, ІГОР, НАДІЯ. МИХАЙЛО** — учень Добромільського училища. **ІГОР, НАДІЯ** — учні школи. Проживають в с.Стара Сіль, Старосамбірського району.

ВАСИЛЬ — працівник Надибської селянської спілки. Його дружина **Оксана СОЛУК** родом з с.Бабино, Самбірського району — працівниця торгівлі. **ОЛЕГ**, їх син, дошкільник. Проживають в с.Надибах.

НАТАЛКА — по чоловікові **ЖЕРЕЛИК** — працівниця системи сільського господарства. Її чоловік **ЖЕРЕЛИК Микола** родом з с.Сусідовичі, Старосамбірського району — працівник селянської спілки. Проживають в с.Сусідовичі.

МИКОЛА — пенсіонер, його дружина **Катерина КОВІНСЬКА**, пенсіонерка. Їх діти: **МИХАЙЛО, АНАТОЛІЙ, ЮЛЯ.**

МИХАЙЛО — столяр селянської спілки, його дружина **Люба ІЗДЕБСЬКА** родом з с.Надиби, домогосподарка. **ОКСАНА**, їх дочка, учениця школи. Проживають в с.Надиби.

с.Стежниця. На весіллі Василя Романишина і Анни Осташ.

Старостусь Іван Пицик «Ковалів», дружба — Дмитро Осташ, дружка Катерина Шпак «Рянтова»-Осташ. Музики: справа Михайло Шумов'ят і хлопці з с.Бистрого. Є тут Микола Шумов'ят, Романишин «Никольо», Онуфер Шпак. На руках коло молодої — Петро Романишин «Кондраків».

АНАТОЛІЙ (Микола) — працівник птахорадгоспу. Його дружина **Люба** — працівниця торгівлі. Їх діти: **Олег, Оксана** — дошкільнята. Проживають в м.Самборі.

ЮЛЯ — по чоловікові **БУРКО**. Її чоловік **Роман БУРКО** — працівник Червоноградської шахти. Їх діти: **ТАРАС, БОГДАН** — близнята, дошкільники. Проживають в м.Червонограді.

МИХАЙЛО — працівник залізниці м.Львова. Його дружина **Стефа КУЧ** родом з с.Надиби, працівник залізниці. Їх діти: **МАРІЙКА, ВОЛОДИМИР, ОКСАНА**.

МАРІЙКА по чоловікові **ДОБРОВОЛЬСЬКА** — швея фабрики м.Самбора. Її чоловік **ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Іван** родом з с.Стрільковичі, Самбірського району — працівник Самбірського цукрового заводу. Їх діти: **НАДІЯ, ІРИНА** — дошкільниці. Проживають в с.Стрільковичі, Самбірського району.

ВОЛОДИМИР — працівник залізниці м.Львова.

ОКСАНА — по чоловікові **ЧУБИК** — працівник торгівлі м.Самбора. Її чоловік **ЧУБИК Василь** — родом з с.Чаплі, Старосамбірського району, працівник цукрового заводу. Їх син **ВАСИЛЬКО** — дошкільник. Всі проживають в с.Надиби.

МАРІЯ — по чоловікові Кекляк — працівниця залізниці м.Львова. Її чоловік **КЕКЛЯК Степан**, помер. Їх діти: **МИКОЛА, ВОЛОДИМИР, МАРІЯ**.

МИКОЛА — працівник залізниці м.Львова.

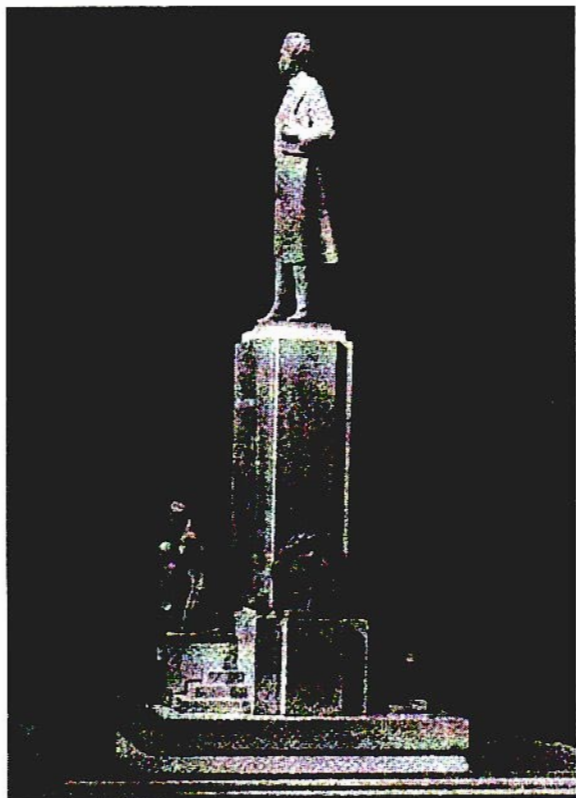
МАРІЯ — по чоловікові **КІЧУРА** родом з с.Надиби, працівниця Самбірської ЦРЛ. Її чоловік **КІЧУРА ПЕТРО** — родом з с.Надиби — працівник цукрового заводу. Їх діти: **ГАЛЯ, ОКСАНА** — учениця, дошкільниця. Проживають в с.Надиби.

МАРТА — померла, похована на цвинтарі в с.Стежниця.

Подав Романишин Петро, син Василя в присутності своєї дружини Катерини, сина Василя, невістки Оксани, мами Ани, 1911 р.н., проживають в с.Надиби, 16 січня 1994 року.

Михайло Черешньовський.

Проект пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні. Гіпс. 1962р.

СУШКО ІВАН ПЕТРОВИЧ — «Вокумончин-Федорів»

СУШКО АННА ПИЛИПІВНА з дому **ГУБИЦЬКА «Федорів».**

З с.Стежниць виселені в Тернопільську область с.Пробіжна. В 1946 році переїхали в с.Надиби, Старосамбірського району, Львівської області. Померли, поховані на цвинтарі в с.Надиби.

Їх діти: **МАРІЯ, ПЕТРО, АННА, ТЕКЛЯ, ВАСИЛЬ, ЄВГЕНІЯ.**

МАРІЯ — по чоловікові **БАБ'ЯК**, пенсіонерка. Її чоловік **БАБ'ЯК Михайло** родом з с.Воютичі, Самбірського району. **МИРОН** — син, інженер Самбірської машинолічильної станції. Його колишня дружина **Марія МІНЬКО** родом з Самбора. **ВІТАЛІЙ** — їх син, учень Самбірського технікуму інформатики і обчислювальної техніки. Всі проживають в м.Самборі.

ПЕТРО — пенсіонер. Його дружина **Марія ПЕТРИНЯК** родом з с.Зубрик, Новий Санч, Польща — пенсіонерка. Їх діти: Іван, Володимир, Надія, Марія. **ІВАН** — інженер Тихарецького машзаводу. Його дружина **Надія БОРИСОВА** — родом з станиці Фастовицької, Тихарецького району, Кубань. Їх діти: **ІННА, ЯРОСЛАВ. ІННА** — студентка Ростовського педучилища, **ЯРОСЛАВ** — учень школи. Всі проживають в станиці Фастовецькій — Кубань. **ВОЛОДИМИР** — інженер-програміст Северодонецького програмцентру. Його дружина **Тетяна ПРОТИСОВА**, родом з Ново-Пеково, Луганської області, інженер-програміст. **ІРИША**, їх дочка — учениця школи. Всі проживають в м.Северо-Донецьку, Луганської області.

НАДІЯ — по чоловікові Сенчишин, працівниця Надибської автоколони. Її чоловік **СЕНЧИШИН Михайло** — родом з с.Конева, Ст.Самбірського району, працівник автоколони. Їх діти: **РУСЛАНА, ВАСИЛЬ** — учні школи. **МАРІЯ** — по чоловікові **ТАРАСЕНКО** — інженер Чернівецького заводу. Її чоловік **ТАРАСЕНКО Микола** родом з м.Сочі — будівельник. **АНДРІЙ**, їх син — дошкільник. Всі проживають в Чернівцях. **АННА** — по чоловікові **ЛИСОВИЧ** — пенсіонерка. Її чоловік **ЛИСОВИЧ Іван** родом з с.Купятичі, Перемишльського району, Польща. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, ВОЛОДИМИР** — працівник Надибської автоколони. Його дружина **Анна РОМАН** родом з с.Вовче, Турківського району, працівниця Хирівського СТ. Всі проживають в с.Надиби. **МАРІЯ** по чоловікові **СЕМЧИШАК** — працівниця сфери обслуговування. Її чоловік Семчишак Василь родом з с.Надиби, працівник селянської спілки ім.Шевченка. Їх діти: **ОЛЬГА, НАДІЯ** — учні школи. Всі проживають в с.Надиби. **ТЕКЛЯ** — по чоловікові **ТЕРПАК** — пенсіонерка. Її чоловік

Сушко Іван і Анна з внуком Іваном та Володимиром, дочка Євгенія.

Стоять справа наліво дочка Анна, родичка Зося, син Петро з дружиною Марією, син Василь, дочка Текля.

с. Надиби, 1953 рік.

Михайло ТЕРПАК родом з с.Зубрик, Польща. Їх діти: **ІВАН, СТЕПАН, АННА, МАРІЯ.**

ІВАН — працівник «Тюменьнафти». Його дружина **Раїса** родом з Молдови — працівниця «Тюменьнафти». Їх діти: **ВІТАЛІЙ, ЮРІЙ** — учні школи. Проживають в Тюменській області, м.Урай. **СТЕПАН** — працівник «Тюменьнафти». Його дружина **Ольга** родом з Свердловська, працівниця «Тюменьнафти». **ОЛЕКСАНДР**, їх син — учень школи. Проживають в Тюменській області, м.Урай. **АННА** — по чоловікові **КУДЕЛЬСЬКА** — працівниця «Тюменьнафта». Її чоловік **КУДЕЛЬСЬКИЙ Степан** родом з м.Жидачева, Львівської області, працівник «Тюменьнафти». Їх діти: **АНДРІЙ, ЮЛІЯ** — дошкільнята. Проживають в Тюменській області, м.Урай. **МАРІЯ** — по чоловікові Кудельська — працівниця сфери побуту. Її чоловік Кудельський **АНДРІЙ** родом з Жидачева. **ОЛЕНКА**, їх дочка — дошкільниця. Проживають в с.Надиби. **ВАСИЛЬ** — моряк, проживав в м.Мурманську. Його дружина **Тамара** померла, похована в м.Мурманську. **ЄВГЕНІЯ** — працівниця культури, проживає в с.Надиби. Їх діти: **ВАСИЛЬ, ВІТАЛІЙ, ІВАН.**

ВАСИЛЬ — працівник вахти. Його дружина **Ольга ДЛЯК**, родом з с.Надиби. Їх діти: **ТАНЯ, ЯРОСЛАВ** — дошкільнята. Проживають в с.Надиби. **ВІТАЛІЙ** — солдат. **ІВАН** — учень школи інтернату м.Хирова. Проживають в с.Надибах.

*Подали Сушко Петро з дружиною Марією Петриняк,
їх дочка Надя в присутності Петрової сестри — Баб'як Марії.
с.Надиби, 16 січня 1994 року.*

**Михайло Черешньовський
коло пам'ятника Лесі Українці
коло Клівленду**

РОМАНИШИН АНТІН ІВАНОВИЧ «Кондраків»

РОМАНИШИН МАРІЯ з дому **РОМАНИШИН** — від «Німих», поховані на цвинтарі в м.Самборі.

РОМАНИШИН Михайло Антонович «Кондраків Іван» — похований в США.

РОМАНИШИН Катерина з дому **КОВАЛЬ**, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **МАРІЯ**, 1931 р.н., **МИКОЛА**, 1933 р.н., **ІВАН**, 1935 р.н..

МАРІЯ — пенсіонерка. Її чоловік **КУХТИК Микола**, родом з с.Соколе тепер Польща, пенсіонер. Їх діти: **ЛЕСЯ**, 1957 р.н., **ІГОР**, 1960 р.н.

ЛЕСЯ — проживає в США — Йонкерс.

ІГОР — працює на Самбірському меблевому комбінаті, уроджений співак-музикант.

ОКСАНА, його дружина з родини **БАСІКІВ** з Боська. Працює в Самбірському педучилищі. Їх діти: **РОМЧИК**, **ОЛЯ** — учні.

Справа наліво Марія Романишин, тепер Кухтик з братом Іваном. Третій зліва гість з Франції Іван Гриців з своїм родичем, уродженцем Городенківського району Івано-Франківської обл., М.Шпак та Ігор Остах.

1994 рік, м.Самбір.

МИКОЛА — на пенсії. **Оля**, його дружина з дому **ШИЙКА**, з с.Хлопчиць, Самбірського району — на пенсії. Їх діти: **ЛЕСЯ**, **ВОЛОДИМИР**. **ЛЕСЯ** та її чоловік **КАНЮК Михайло** працюють в мерії м. Самбора. **ВОЛОДИМИР** — працює на Самбірській пошті, обдарований співак-музикант. **МАРІЯ** — його дружина з дому **САНДАК**, працює на Самбірському меблевому комбінаті. Мають двоє синів: **РОМЧИК**, **ЮРЧИК** — учні.

ІВАН — працівник залізниці, пенсіонер. **ОЛЯ** — його дружина з **ОСЮРАКІВ** з Прибишова, Польща, померла, похована на Самбірському цвинтарі. Їх діти: **ІГОР**, **НАТАЛЯ**. **ІГОР** помер, похований на Самбірському цвинтарі. **НАТАЛЯ** працівниця торгівлі. Її чоловік **ПОПИК Петро** — працює в системі МП «Милосердя».

*Подала Марія Романишин-Кухтик.
Самбір, 1994 рік.*

ПИЦИК ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ «КОВАЛІВ»

Родом з **ПИЦИКІВ «Заблотникових»**.

Був дуже добрим, висококваліфікованим ковалем, порядним господарем, активним громадським діячем, добрим сім'янином. Його дружина — **ПИЦИК Текля Андріївна**. Родом з **КОВАЛІВ**.

Їх діти: **МАРІЯ, ГАННА, ЄВА, КАТЕРИНА, ЄВГЕНІЯ, СОФІЯ, РОЗАЛІЯ, ОЛЬГА, ТЕКЛЯ**.

З с.Стежниця в 1946 році виселені в с.Гаденківці Чортківського району, Тернопільської області. Восени 1946 року звідти переїхали в с.Олексичі Стрийського району Львівської області.

ПИЦИК Іван і **Текля** померли та поховані в с.Олексичі.

МАРІЯ — в родоводі **МАТЯШОВСЬКИХ «Зпідберега»**

ГАННА, по чоловікові **ХОМИЧ**, померла, похована в Франції. Її чоловік **Матвій ХОМИЧ**, родом з с.Стежниця, пенсіонер. Їх діти: **МШЕЛЬ, МОНКА, АННА**. З сім'ями проживають по Франції.

ЄВА — її чоловік **Павло**, родом від Перемишля. Їх діти: **ЖАН-ПОЛЬ, ТЕРЕЗА, МОНКА** з сім'ями проживають у Франції.

КАТЕРИНА — по чоловікові **СИЙЧАК**, пенсіонерка. Її чоловік **ЙОСИФ СИЙЧАК**, учасник війни 1944-1946 рр. Був добрим шевцем, родом з м.Балигорода, Польща. Помер, похований на цвинтарі с.Олексичі, Стрийського району. Їх діти: **ІВАН, ВОЛОДИМИР, МАРТА**.

ІВАН — пенсіонер. Його дружина **Ольга ПИЦИК**, пенсіонерка. Їх діти: **МАРІЯ, ЛЕСЯ, МИХАЙЛО**.

МАРІЯ — по чоловікові **ВАСЬКОВИЧ**, працівниця побуту м.Дашава. Її чоловік **Василь**, працівник Стрийського АТП. Їх діти: **ГЕННАДІЙ, ОЛЕГ. ОЛЕГ** — працівник МП м.Стрия. **ГЕННАДІЙ** учень школи. Всі проживають в с.Дашава, Стрийського району.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ПИЦИК**, працівниця кар'єру в с.Стриганці, Стрийського району. Її чоловік **Василь ПИЦИК**, водій Стрийського РТП. Їх дочка **РУСЛАНА**, учениця школи. Проживають в с.Дашава.

МИХАЙЛО — водій Стрийського АТП. Його дружина **Леся ГЛИНСЬКА**, родом з с.Дашава. Працівниця АТП с.Велика Волиця. Їх дочка **Роксолана**, учениця школи. Проживають в с.Дашава.

ВОЛОДИМИР — працівник Стрийського млина. Його дружина **Леся ФЕДОРІВ** родом з Олексичі, вчителька СШ в с.Олексич. Їх діти: **АНДРІЙ, ОЛЕГ. АНДРІЙ** — вчитель школи с.Олексич. Його дружина **Оксана НИКОЛИН** родом з с.Олексичі, вчитель школи с.Олексич. Їх діти: 2 дочки, дошкільнята. **НАТАЛКА, МАРТА**. Проживають в с.Олексичі. **ОЛЕГ** — МП м.Івано-Франківськ. Його дружина **Оля**, домогосподарка. Їх діти: **РИНА, ОКСАНА**, учні школи. Проживають у м.Івано-Франківську, с.Жанин.

МАРТА — по чоловікові **БОРИШКЕВИЧ**, працівниця управління сільського господарства м.Стрия. Її чоловік **Ярослав БОРИШКЕВИЧ** — педагог СШ с.Олексич. Проживають в с.Олексичі. Їх діти: **ГЕННАДІЙ, НАТАЛКА. ГЕННАДІЙ** — працівник заводу м.Стрия.

НАТАЛКА — по чоловікові **МАЗЯР** — працівник МП. **АНДРІЙ МАЗЯР** — МП. Дочка **ЛІЛЯ** дошкільниця. Проживають в м.Стрий.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **МЕДЯНОВСЬКА**, пенсіонерка. Її чоловік **Михайло МЕДЯНОВСЬКИЙ**, родом з с.Стежниця, помер, похований в с.Олексичі, Стрийського району. Їх діти: **ЛЕСЯ, МИХАЙЛО, ВОЛОДИМИР**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ФЕДОРІВ**, добра весільна господиня, пенсіонерка. Її чоловік **Павло ФЕДОРІВ** під прізвищем матері, родом з с.Олексичі, працівник Дашавського сажового заводу. Батько **ПАВЛА** — сотник УПА «Лиман», загинув в кривді с.Олексичі, і справжнє їх прізвище **ЯЦУРА. ПAVЛО** віднайшов криву — місце загибелі боївки УПА, серед яких був його батько, спорудив меморіальний Знак, побудував з допомогою односельчан через ріку міст для відвідування місця загибелі борців за волю України. Їх діти: **БОГДАН, ВАСИЛЬ, МИРОСЛАВА**.

БОГДАН — інженер-будівельник, роз'їзний працівник. Його дружина **Леся ЗАЯЧКІВСЬКА**, родом з с.Олексичі, син Ігор дошкільник. Проживають в с.Дашава.

ВАСИЛЬ — спортсмен, закінчив ЛІФК. Його дружина **Галина** з родини **КРЕЧУХ**, родом з Дашави, родовід з Польщі, працівниця Ходорівського складозаводу.

МИРОСЛАВА 1980р.н., педагог. Її чоловік **ПАВЛИК Іван**, 1976р.н., родом з Дашави. Проживають в с.Олексичі.

МИХАЙЛО — будівельник в м. Львові. Його дружина **ЛЮБА МРОНЕНКО**, родом з Дашави, працівниця Більча-Волицької АТП. Їх діти: **РОМАН, ОЛЕГ. РОМАН** — технік-нафтовик Стрийської контори буріння, Олег — учень школи. Проживають в м. Стрию.

Володимир — шофер Стрийського АТП. Його дружина **Ганна**, родом з с. Олексичі, домогосподарка. Їх діти: **ОКСАНА, ЛЕСЯ, АНДРІЙКО, ЮРІЙ** — учні школи. Проживають в с. Олексичі.

СОФІЯ — по чоловікові Перевізник. Її чоловік **Степан ПЕРЕВІЗНИК**, родом з с. Олексичі. Пенсіонери. Їх діти: **БОГДАН, ВАСИЛЬ, МАРТА, АННА**.

БОГДАН — працівник АТП, м. Доманівка, Миколаївської області з дружиною **МАРІСІЮ**, вчителькою і трьома дітьми проживають там же.

ВАСИЛЬ — працівник Ходовицького скляного заводу. Його дружина **Ольга ЦАП**, родом з с. Руда, Журавнівського району, працівниця гутного цеху. Їх діти: **ОЛЕГ, СТЕПАН, МАРІЯ**. **ОЛЕГ** з жінкою **Наталкою** і сином проживають в м. Івано-Франківськ. **СТЕПАН** — працівник гутного цеху з дружиною і сином проживають в с. Олексичі. **МАРІЯ** — учениця школи с. Олексичі.

МАРТА — по чоловікові **БАБІЙ**, працівниця сфери торгівлі. Її чоловік **Степан БАБІЙ**, енергетик. Їх діти — **ГАЛЯ, РОМАН, ЛІДА**.

ГАЛЯ з чоловіком і двоє дітей проживають в с. Олексичі. Роман з дружиною **Оксаною** проживають в с. Загірному Стрийського району. **ЛІДА** з чоловіком **Романом МАТУЩАКОМ** проживають в с. Олексичі.

АННА — по чоловікові Конопка, працівниця сажового заводу. Її чоловік **Федір**, працівник сажового заводу. Їх діти: **ЛІЛЯ, НАТАЛКА** — учні школи, проживають в м. Новий Розділ, Львівської області.

РОЗАЛІЯ — по чоловікові **ТУРЧАК**, померла, похована в с. Олексичі. Її чоловік **Михайло ТУРЧАК**, пенсіонер. Їх діти: **ВАСИЛЬ, МАРІЯ. ВАСИЛЬ** — шофер Стрийського АТП, його дружина **ІРИНА** бухгалтер Стрийського АТП. Дочка **НАТАЛКА** — учениця школи. Проживають в м. Стрий.

МАРІЯ — по чоловікові Стасів, родом з с. Ходовичі, Стрийського району, працівниця залізобетонного заводу с. Дуліби. Її чоловік **Михайло СТАСІВ** — шофер заводу. Їх діти: **ОЛЕСЯ, ІВАНКА** — учениці школи. Проживають в с. Дуліби.

ТЕКЛЯ — по чоловікові Турчак, пенсіонерка. Її чоловік Михайло Турчак, чоловік покійної сестри Розалії. Їх діти: Гануся, Ігор.

Гануся — працівниця селянської спілки с. Підгірці. Її чоловік **Василь ГАЛУШКО**, працівник спілки. Їх діти: **ТЕТЯНА, СЕРГІЙ. ТЕТЯНА** — учениця Стрийського ліцею. **СЕРГІЙ** — учень школи.

ІГОР — працівник РТП.

Подала Ольга Сійчак в присутності Марії Васькович з дітьми та Євгенії Черешньовської - Плакси. 3 листопада 1994 року, м. Дашава, Стрийського району.

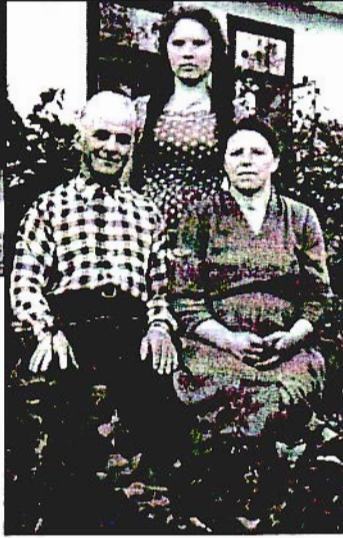
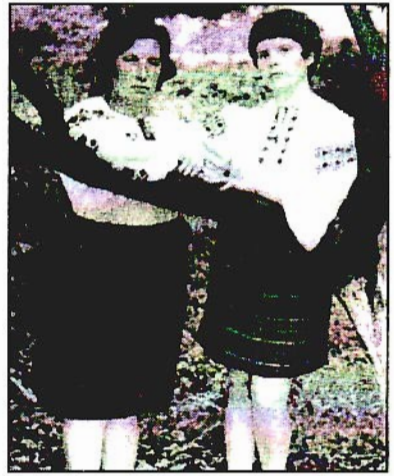
Михайло Черешньовський.

Портрет Дарії Гузар. Гіпс

Сестри Катерина і
Теця Турчак

Ольга Сийчак з
Мартою Боришке-
вич. Стрий. 1972 рік.

Сийчак Йосип і
Катерина з дому
Пицик з дочкою
Мартою

Павло Федорів і Леся з внуками

Змішана родина на святі в с.Олексичі Стрийського району.
Старійшини: Йосиф Сийчак, Степан Перевіжник, Михайло Медяновський —
зяті Івана Пицика (наймолодша дочка Теця ,Футрики, Пицики, Шпаки...

КОВАЛЬ ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ «КОВАЛІВ»

З родиною. Акцією «Вісла» виселені на західні терени польсько-німецької території.

Його дружина **Анна**, родом з с.Радива, Ліського повіту, Польща.

Їх діти: **ДАНКА**, **ЛІДА**, **МИРОСЛАВА**, **АННА**, **НАТАЛІЯ**.

ДАНКА самотня.

ЛІДА — в сім'ї двоє дітей.

МИРОСЛАВА - в сім'ї двоє дітей.

АННА — самотня.

НАТАЛІЯ — студентка архітектури.

Проживають в м.Реско, Щецінського воєводства, Польща.

*З короткої інформації Володимира Ковалю.
м.Самбір, 1992 рік.*

1992 рік.

Зустріч стежничан з односельчанами з-за кордону на відзначенні 50-річчя ОУН-УПА в м.Самборі. Виступає Володимир Коваль — Щецін — Польща, біля нього Іван Гриців — Франція, Анна Романишин — США, Матвій Шашкевич «Рись» — США, дружина Івана Романишина — Анна — США.

Фото І.Славіка.

ШВЕДИК МАРКО, (1811-1880 рр.) «Типиків»

Був родом з с.Горянки

Його дружина **ШВЕДИК КАТЕРИНА** 1815-1884 рр.

Поховані на цвинтарі в с.Стежниця.

Їх син **Михайло**, 1900-1964 рр. працював в надлісництві. Дружина — **АННА**, 1901-9153 рр., з дому «Ковалевих». Їх діти: **МАРІЯ**, 1925 р.н., **ЄВГЕНІЯ**, 1931 р.н., **РОЗАЛІЯ**, 1932 р.н.

МАРІЯ — пенсіонерка. Були шкільними, нерозлучними товаришками з **Анною Черешньовською «Тетяною»** та **Марійкою Романишин «Ластівкою»**. Її чоловік — **ЯНАС Осип** — 1922 р.н., родом з Балигорода. Їх діти: **ВЛАДИСЛАВ**, 1950 р.н., **ЯНІНА** — 1951 р.н., **СОФІЯ** — 1960 р.н., проживають в м. Балигороді.

ВЛАДИСЛАВ — працівник надлісництва. Його дружина — **Ядвіга ГАВЕЛ**, родом з с.Тісна — домогосподарка. Проживають в с.Тісній. Їх діти: **ІВОНА** і **РОМАН**. **ІВОНА**, працівниця уряду скарбового в м.Ліську. **РОМАН** має приватний магазин у Ліську. Його дружина — **Рената**, родом з Постолової — домогосподарка.

ЯНІНА — працівниця туристичного бюро. Її чоловік — **Кшистоф БЕНТКОВСЬКИЙ** на пенсії. Дочка — **АННА**, учениця школи. Проживають у с.Яблінках.

СОФІЯ — працівниця бюро в Балигороді.

Ольга Шведик з сестрою Юзью, чоловіком Янасом та дітьми Янеком і Владиславом в м.Балигороді.

Інформацію подали: Марія та Осип Янаси, в присутності Михайлини Матяшовської, з дому Зарічанських.

*М. Шпак
м. Балигород. 2.06.1997 року*

Черешньовський викінчує портрет Тараса Чупринки. Мюнхен, Німеччина, 1950р.

ЗАРІЧАНСЬКИЙ АНДРІЙ (1870-1930 рр.) «Француз»

ЗАРІЧАНСЬКА МАРІЯ, 1880-1945 рр. Поховані на цвинтарі у с.Стежниця.

ЗАРІЧАНСЬКИЙ МИХАЙЛО 1906-1945 рр. загинув на війні.

ЗАРІЧАНСЬКА ПАВЛІНА 1903-1988 рр. родовід **ТОМІВ** з Ланцута.

Їх діти: **СТАНІСЛАВ** 1929 р.н., **АННА**, 1930 р.н., **МИХАЙЛИНА**, 1933 р.н., **ВЛАДИСЛАВ** 1945 р.н.

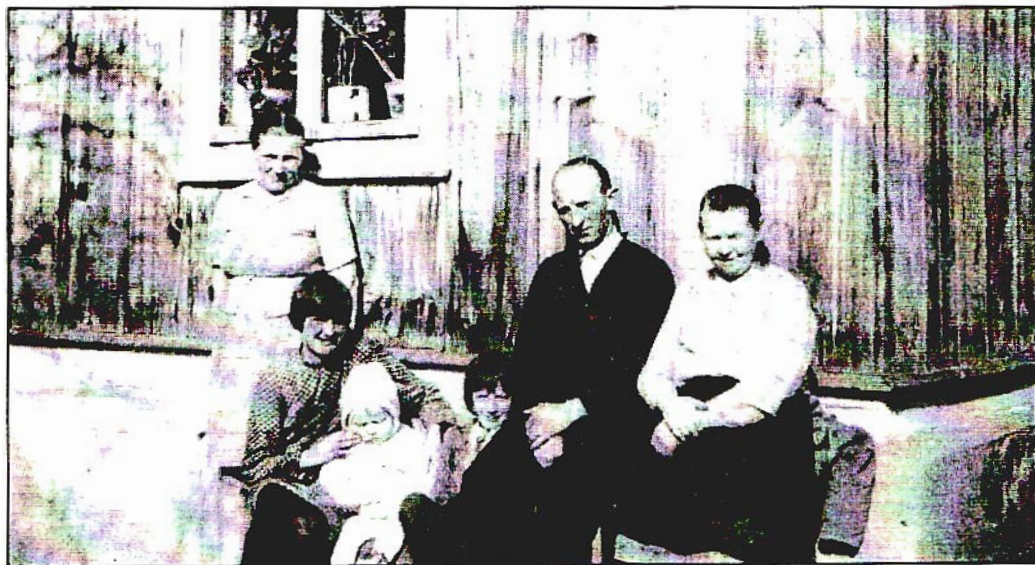
СТАНІСЛАВ — пенсіонер. В 1947-48 рр. був ув'язнений в тюрмі в Явожно. Від нього мали підтримку ті, кому вона була потрібна. Його дружина **ЄВГЕНІЯ**, 1930 р.н., родом з с.Мхава Ліського пов. Їхні діти: **СОФІЯ**, 1954 р.н., **ХРИСТИНА**, 1959 р.н., **АНДРІЙ**, 1968 р.н..

СОФІЯ з чоловіком **Талеушом БАТУТ** і дочкою **МАДГУЖАТОЮ**, проживає в м.Ряшеві.

ХРИСТИНА з чоловіком **Талеушом МРОЧЕКОМ** і дітьми **ЛУКАШЕМ**, 1988 р.н., **ТОМАШЕМ** 1989 р.н., проживає в с.Кальниця.

АНДРІЙ — працівник лісу, проживає в с.Стежниця.

АННА — померла. Її чоловік **Казимир БАТИЦЬКИЙ**, 1932 р.н., з дочкою **МИХАЙЛИНОЮ**, 1952 р.н., сином **ЗИГМУНДОМ**, 1955 р.н., господарюють в с.Буківець.

Станіслав і Євгенія Зарічанські з мамою, з дочкою Зосею, Христіною і сином Іваном (посередині) в с.Стежниця.

МИХАЙЛИНА домогосподарка, її чоловік **МАТЯШОВСЬКИЙ Михайло**, 1927 р.н. пенсіонер, проживає у с.Стежниця. Їх діти: **СТАНІСЛАВА**, 1952 р.н., **ТЕРЕЗА**, 1953 р.н., **ХРИСТИНА**, 1955 р.н., **ЯН**, 1958 р.н..

СТАНІСЛАВА на пенсії. Її чоловік **Андрій ЛІС**, родом з Кіпеського — пенсіонери. Їх діти: **ГРИГОРІЙ**, 1967 р.н., **РЕНАТА**, 1978 р.н., **ЮЛЯНТА**, 1963 р.н., **ПЕТРО**, 1982 р.н.

ГРИГОРІЙ з дружиною і двома дітьми проживають в Німеччині.

РЕНАТА з сім'єю проживають в Кошаліні, Польща.

ПЕТРО —учень школи.

ТЕРЕЗА — працівниця торгівлі. Її чоловік **Збігнев ЛОСЬ**, мають власну пекарню. Їх діти: **МОНІКА**, 1978 р.н., **ТОМАШ**, 1981 р.н., **БЕАТА**, 1982 р.н., **РОМАН**, 1991 р.н., **ЯН**,

ХРИСТИНА — працівниця Гміни, чоловік **Зігмунд ВОЙТАНОВСЬКИЙ**, водій, син **МАРІУШ**, 1979 р.н., ліцей. Проживають у м.Балигород.

ЯН з жінкою Казимирою, родом з с.Берзки «Зенев'ят» з дітьми **СЕБАСТЯНОМ** 1986 р.н. і **ЮСТИНОЮ**, 1987 р.н., проживають в с.Стежниця.

ВЛАДИСЛАВ помер 1945 року.

*Записано 1.06.1997 рік в с.Стежниця
від Станіслава і Євгенії Зарічанських.*

ШПАК МАТВІЙ з дому «РИЯНТІВ».

Помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця.

ШПАК ГАННА Олексіївна з дому «Заневчикова»

померла, похована на цвинтарі в м.Самборі (1894-1950 рр.).

Їх діти: **МИКОЛА, ГАННА, ПЕТРО.**

МИКОЛА — 1907 р.н. В 1944 році загинув на війні. Його дружина — **Катерина**, 1905 р.н., з дому **РОМАНИШИН «Кондракова»**, 90-літня пенсіонерка. Надзвичайно енергійна, до сьогодні пішки ходить до церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Вдовою виховує дітей і внуків.

Їх діти: **Ганна, Михайло.**

Зі с.Стежниця в 1946 році виселені в м.Самбір.

ГАННА — по чоловікові **ТЮПІНА**, 1933 р.н., багато років працювала у райвідділі зв'язку. Пенсіонерка. Її чоловік **Микола ТЮПІН**, 1931 р.н., родом з м.Ліпне Орловської області. Військовий пенсіонер.

Їх діти: **ТЕТЯНА, ІГОР.**

ТЕТЯНА — по чоловікові **ТОРЧАНІН**, працівниця зв'язку. Її чоловік **Володимир ТОРЧАНІН**, родовід з Бандрової, Польща, працівник МП. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ. ВОЛОДИМИР** — воїн Збройних Сил України. **МАРІЯ** — учениця школи. Проживають у м.Самборі.

ІГОР — працівник малого підприємства. Його дружина **Оксана ГРУЧА**, родовід з Лемківщини. Їх син **ОЛЕГ** — учень школи. Проживають в м.Самборі.

МИХАЙЛО — 1934 р.н., багато років працював водієм, його дружина **Текля ДИЧКО**, 1934 р.н., родом з с.Смільник, Лиського повіту. До пенсії пропрацювала вихователем дитячого садка.

Їх діти: **ЛЮБА, НАТАЛЯ, МИКОЛА.**

ЛЮБА — по чоловікові Мисько, 1956 р.н., працівниця Самбірського меблевого комбінату. Її чоловік **Ігор МИСЬКО**, 1958 р.н.. Їх діти: **МИКОЛА** — 1976 р.н., **ЮЛЯ** — 1980 р.н., учні школи. Всі проживають в м.Самборі.

НАТАЛЯ — 1960 року народження, по чоловікові **МАЦИШИН**, медсестра Рудківської райлікарні. Її чоловік **Ярослав МАЦИШИН**, 1951 р.н., родом з с.Лановичі, працівник Самбірського меблевого комбінату. Їх діти: Уляна, 1978 р.н., учениця Самбірського ПТУ-2, **Володимир**, 1985 р.н., учень школи. Проживають у м.Самборі.

МИКОЛА, 1967 р.н., шофер нафторозвідки. Його дружина **Тетяна КАЧМАРИК**, родом з м.Самбора, родовід з Лемківщини, тимчасово не працює. Дочка **МАРІЙКА** — дошкільниця. Проживають в м.Самборі.

АННА — по чоловікові **ШПАК**, з дому «Семкова». Трагічно загинула. Похована на цвинтарі в м.Самборі. Її чоловік **ШПАК Іван** — **Семків-Пилипів**. Помер, похований на Янівському цвинтарі в м.Львові.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МАТВІЙ, ПЕТРО, МИКОЛА, ЯРОСЛАВ.**

Родовід описаний під прізвиськом **ШПАК** – «Семкові».

ПЕТРО — 1911 р.н. В 1944 році був забраний на фронт, був тяжко поранений, довгі місяці лікувався на Кавказі, повернувся інвалідом. В с.Стежниця був активістом розвитку «Просвіти» і української торгівлі «Єдність», яка була альтернативою до розвитку жидівської пограбункової торгівлі. Став кваліфікованим столярем, допомагав в набутті різьбярських здібностей сл.п. **Михайлові ЧЕРЕШНЬОВСЬКОМУ**, який став світовим різьбярем і скульптором. Є професійним пасічником. Своїми знаннями з різних сфер життя, знання національно-визвольної боротьби, історії, детально і радо ділиться з тими, кого це цікавить. Ці знання передав в першу чергу своїм дітям і онукам. Дуже цікавий співрозмовник, шанована людина в родині. В житті є працюючим, вихованим, до вживання алкоголю ставиться зневажливо і ці риси українського громадянина передавав і передає поколінням. Побудував для людей багато власних будинків.

Його дружина — **КАТЕРИНА**, 1916 р.н., з дому **ПИЦИК «ЗАБЛОТНИКОВА»**. Березина української родини. З молодих років брала участь у відродженні і утвердженні української Греко-Католицької церкви, освіти і культури. Будучи природньо обдарованою голосом, співала у церковному хорі с.Стежниця, а величезну кількість пісень, які вона знає, передала і передає поколінням. Надзвичайно добра, гостинна, щира і рада тим, хто зайдє в їх дім. Побожна, релігійна, зберігає всі релігійні традиції. Цього вимагає від родинного оточення. Є прикладом професійної української вишивальниці і писанкарки, і знаючої

майстрині української кухні. Багато гостин відбулося з виготовленням нею печивом. Їхня оселя завжди гостинно розкриває двері не тільки для родинного кола, але й добрих людей. Вміє розділити і радість, і горе. У свої 84 роки надзвичайно енергійна і працьовита.

Їх діти: **НАТАЛКА, ОРЕСТ, МИРОСЛАВА.**

НАТАЛКА — 1945 р.н., по чоловікові — **ФУТРИК**. Вчителька Бориславської школи. Переїняла від батьків найкращі риси української родини, учасниця хорових колективів школи, Львівського держуніверситету, Бориславського жіночого ансамблю працівників освіти. Енергійна, оптимістична, гостинна, надзвичайно співуча, неодноразово старостувала на весіллях. Релігійна. Вміє порадити, розрадити, розділити радість і смуток. Разом з своїм чоловіком є прикладом розбудови української родини. Її чоловік **Богдан ФУТРИК**, 1942 р.н., родом з м.Устріки, Польща, працює лікарем в Бориславі. Товариський, співучий, релігійний, дотепний співрозмовник, патріот своєї Нації. Учасник чоловічого вокального ансамблю «Четарі» м.Борислава, який виступав з концертами не тільки в Україні, але і у Великій Британії.

Їх діти: **АНДРІЙ, РОМАН.**

АНДРІЙ — 1969 р.н., студент Московського університету Дружби народів. Майбутній медик.

РОМАН — 1972 р.н., закінчив Львівський політехнічний інститут, інженер Бориславського заводу. Проживають в м.Бориславі.

ОРЕСТ — 1947 р.н. Багато років працював у вищих військових підрозділах. Був надзвичайно принциповий, розумний, характерна риса — відданість. В 1993 році трагічно загинув. Похований на цвинтарі с.Брюховичі, Львів. Його дружина — **Тамара УЛАНОВСЬКА**, 1949 р.н., родом з м.Мирополя, Житомирської області. Працівниця дошкільного закладу. Добра господиня.

Їх діти: **ОЛЕГ, НАТАЛКА.**

ОЛЕГ — 1969 р.н., перспективний військовий. Переїняв найкращі риси характеру батька. Його дружина — **Оксана НАДАЛА**, родом з м.Львова, родовід з м.Буська. Їх дочка **ВІКТОРІЯ** — 1993 р.н., дошкільниця, проживають в м.Львові.

НАТАЛЯ — 1974 р.н., по чоловікові **БІЛОУС**. Її чоловік **Тарас БІЛОУС**, 1971 р.н.,

Петро, Катерина, Тамара і Наталя Шпаки

Орест, Тамара, Олег і Наталя Шпаки.

родом з м.Львова, родовід з м.Кам'янка-Бузької. Працівник Львівської фірми «Світоч». Син **НАЗАР**, 1994 р.н.

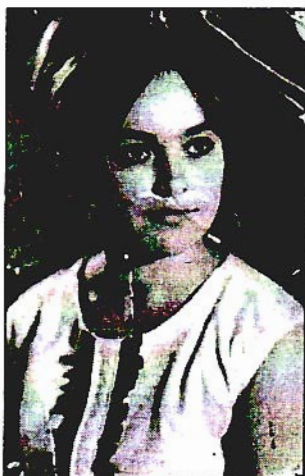
МИРОСЛАВА — 1950 р.н. по чоловікові Лукавська. Працівниця держстраху. Надзвичайно добра і співчутлива, родинна. Вибавила та вигодувала дітей сестри **Наталки**, брата **Ореста**, до яких ставиться з надзвичайною любов'ю, за що отримує взаємність. Її чоловік **Михайло ЛУКАВСЬКИЙ**, 1947 р.н., вчитель, родом з с.Залужани, Самбірського району. Народився в большевицькому таборі, де були вивезені його батьки. Добрий сім'янин, патріот.

Їх діти: **ОКСАНА** — 1984 р.н., **ІРИНА** та **ВАСИЛЬКО** (двійнята) — 1986 р.н. — учні школи.

Діти виховуються в зразковому релігійному і патріотичному дусі, і вже сьогодні продовжують родинно-національні традиції.

Подала Катерина Шпак з чоловіком Петром, дочками Наталкою та Миросею, доповнили Михайло Шпак з дружиною Тетяною Дичко.

25 грудня 1994 року. м.Самбір

Дружина Ореста Тамара

21 січня 1984 року. Є в житті щасливі хвилини. Михайло Лукавський з дружиною Мирославою. Стоять зліва Оксана Пицик-Ричак, дружби: Наталя і Богдан Футрики та їхня подруга.

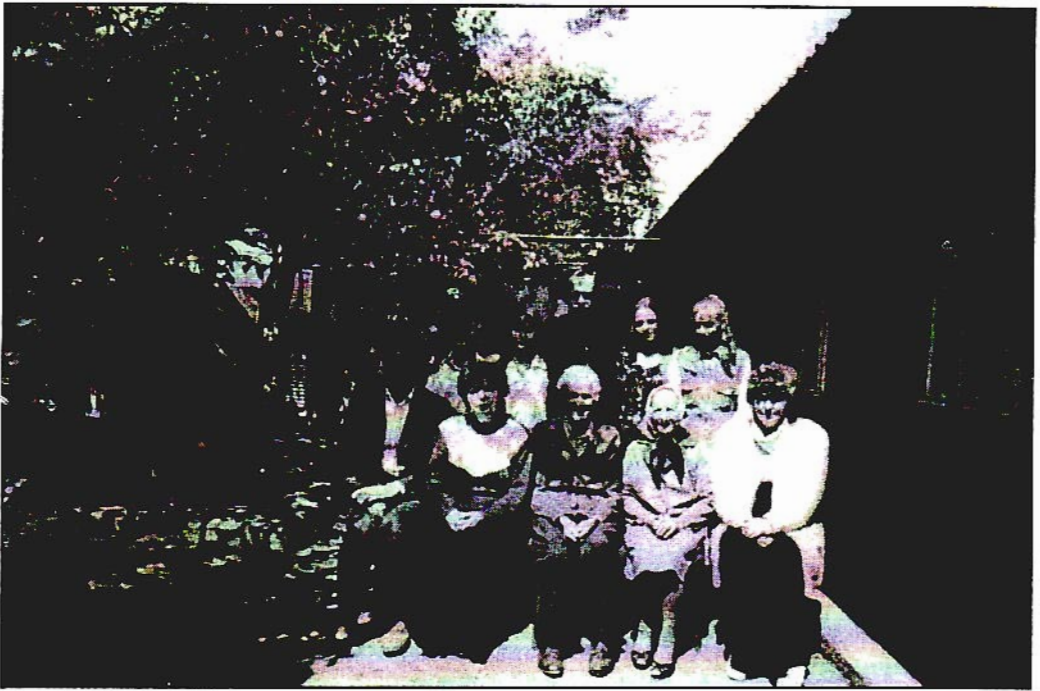
Родина і друзі вдови Катерини Шпак «Кондрачки» на весіллі у внука Ігоря Тюпіна і Оксани. Сидять справа на ліво третій Микола Тюпін, сьома Анна Тюпіна. Справа у верхньому ряді – син М.Шпак з дружиною Тетяною Дичко.

Весілля Зеновія Хомича і Оксани. Сидять зліва на право — старостіна Наталія Шехович, Іван Хомич з внуком, сваха, Марія Хомич, сват і весільний староста Михайло Шпак. Верхній ряд зліва направо: Микола і Люба Гвоздьові, а четверта – Нуся Хомич.

Львів. Палац щастя. 1992 рік.
Мій похресник Олег Шпак і Оксана Надала в оточенні родини і весільних гостей.

Петро і Катерина Шпак, справа - дочка Мирослава, зліва - зять Михайло Лукавський та дочка Наталя Футрик. Стоять зліва Василькою Іринка Лукавські, Андрій Футрик, Ольга Пашкевич та Оксана Лукавська.

Від ліва - Олег Шпак, Ольга Пашкевич – дружина Андрія Футрика, Андрій Футрик з дочкою Олега Вікторією та дружина Олега – Оксана. Весілля Андрія і Ольги відбулося 7 серпня 1999 року.

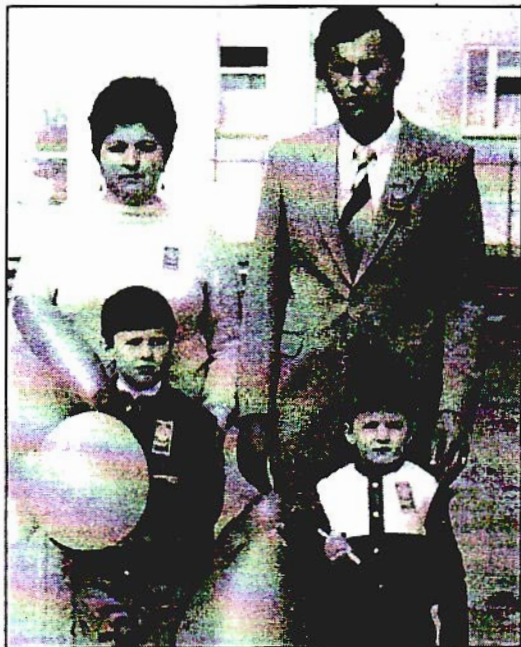

Весілля Тараса Білоуса і Наталі Шпак. Тоді ще не було Назарчико Білоуса, який народився в 1994 році м.Львів

Після смерті **Матвія ШПАКА «Заневчика»**, в сім'ю прийшов з с.Горянки, **ХОМИЧ МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ**, 1900-16.07.1964 р. Обоє поховані на Самбірському цвинтарі.

В **Анни ШПАК** і **Михайла ХОМИЧА**, народився син **ІВАН**, 29.12.1922-29.12.1989 рр. **Іван ХОМИЧ** навчався в м.Сяноці в торговій школі. В 1944 році разом з братами **Миколою** і **Петром** був забраний на російсько-німецьку війну, повернувся після війни в 1945 році.

Старший брат **МИКОЛА** загинув, брат **ПЕТРО** був тяжко ранений. Переселений з родиною в 1946 році до м.Самбора. Російськими каральними органами був засуджений на 10 літ тюрми. Відбував на Чукотці. Довгі роки працював в системі споживчої кооперації. Похований на Самбірському цвинтарі. Був доброю, широко людиною. Збудував міцну сім'ю.

Зеновій Хомич з дружиною Оксаною і синами Іванком і Ігорем.

ниця школи. Проживають у м.Львові.

Його дружина **МАРІЯ**, 30.10.1927 р.н., з дому **МАЩИЧКО**, родом з с.Воля Міхова, Польща.

Їх діти: **ЗЕНИК**, 11.09.1954 р.н., **ЛЮБА**, 16.07.1956 р.н., **АННА**, 23.02.1959 р.н.

ЗЕНИК — закінчив Львівську політехніку, працює інженером Самбірської «Сільгосптехніки». Його дружина **Оксана**, 24.05.1958 р.н., з дому Саламін, родом з с.Корналовичі, Самбірського району — домогосподарка (працювала на Самбірському радіозаводі). Їх діти: **ІВАН**, 22.06.1981 р.н. — учень школи, **ІГОР**, 28.11.1983 р.н. — учень школи.

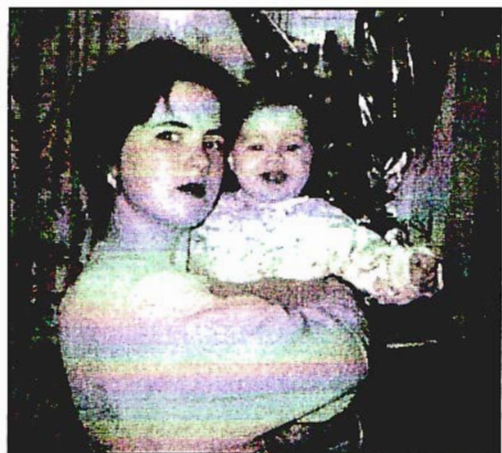
ЛЮБА — працівниця Самбірської «Сільгосптехніки». Її чоловік — **Микола ГВОЗДЬОВ**, 27.11.1955 р.н., родом з Білорусі, працівник Самбірського автобусного парку. Їх діти: **МИКОЛА**, 16.11.1975 р.н. — працівник МП, **ЮРІЙ**, 2.05.1980 р.н. — учень Самбірського ПТУ-24. Дружина **Миколи** — **Світлана**, 19.10.1977 р.н., з дому **ПОГЛЯД**. Їх дочка, **ТЕТЯНА**, 4.04.1997 р.н. — неповнолітня. Всі проживають у м.Самборі.

АННА — по чоловікові **ШЕСТАКОВА**, медпрацівниця. Її дочка **СВІТЛАНА** — уче-

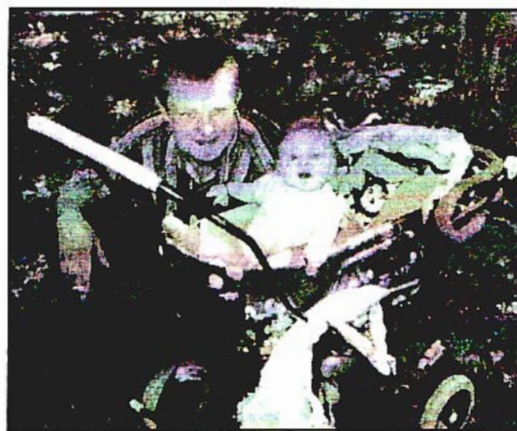
Записано від Марії, Зеновія, Оксани Хомич, Люби Гвоздьової м.Самбір, 14.03.1998 року.

Микола Гвоздьов з дружиною Любою і синами Юрієм (зліва) і Миколою.

Дружина і донька Миколи Гвоздьова

Син Миколи Гвоздьова Микола з дочкою
Тетяною.

Анна Хомич-Шестакова з дочкою Світланою

ШПАК ІВАН МИХАЙЛОВИЧ «Семків»-«Пилипів».

Помер, похований на Янівському цвинтарі м.Львова.

ШПАК АННА Михайлівна з ЗАНЕВЧИКОВИХ — померла, похована на цвинтарі м.Самбора.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МАТВІЙ, ПЕТРО, МИКОЛА, ЯРОСЛАВ.**

Виселені з Стежниць в м.Самбір, Львівської області.

МИХАЙЛО — вояка УПА «Дуб» — проживає в м.Підсбургу, Пенсільванія, США. Його дружина родом з Німеччини. Мають двоє синів: **ПАВЛО** і **МИРОН**, дочка **ВАРВАРА**.

МАТВІЙ — працівник залізниці — на пенсії. Його дружина **Анна ВИННИЦЬКА** з Самбора, на пенсії. Їх діти: **НАДЯ** — працює в Самбірському педучилищі. Її чоловік **Микола ПЛАХТІЙ** — працює водієм в Самбірському автопарку. Мають одного сина **МИКОЛУ**. Проживають в м.Самборі, Львівщина.

ПЕТРО — працівник залізниці — на пенсії. Його дружина **Ольга ЗАДАРКО** родом з Ямної Польща, працівниця залізниці, на пенсії. Проживають в м.Самборі. Їх діти: **ЛІДА, ІРИНА. ЛІДА** — вчителька. Її чоловік **Юрій КОГУТ**, їх син **АНДРІЙКО** — дошкільник. **ІРИНА** — домогосподарка. Її чоловік **Володимир КАРДАШ** — військовий летун, дочка **ОЛЯ** — дошкільниця, проживають в с.Калинів.

МИКОЛА — працівник залізниці. Його дружина **Анна ДИКА**. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ІРИНА. ЯРОСЛАВ** — трагічно загинув, похований на цвинтарі в м.Самборі, його дружина **ОКСАНА** — працівниця заводу. Їх діти: **ВІКТОР, ОЛЕНКА** — школярі. **ІРИНА** — працівниця Самбірського ощадбанку. Всі проживають у м.Самборі.

ЯРОСЛАВ — працівник Самбірського автопарку. Його дружина **Надя КОСИК**, родом з м.Любіня, Львівщина, працівниця міськфінвідділу. Їх діти: **ІГОР, НАДЯ. ІГОР** — працівник Самбірського молокозаводу. **НАДЯ** — працівниця Самбірської швидкої допомоги. Її чоловік **Андрій ОЛІЙНИК** з Самбора.

*Подав Матвій Шпак.
м.Самбір, 1994 року*

**Весілля Ярослава Шпака і Надії Косик.
Біля молодої дружба Левко Пицик.**

Весілля моєї похресниці Ірини Шпак та Володимира Кардаша. Від ліва - сидить батько молодої Перто Шпак і мама Ольга Задарко. Від права -- батьки молодого.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ «ЯСІВ СУХИЙ».

Його дружина **ЧЕРЕШНЬОВСЬКА МАРІЯ** з родини **ВОТХАЧ**, родом з Балигорода. В 1946 році виселені з с. Стежниця в м. Дашаву, Стрийського району. Померли, поховані на цвинтарі м. Дашава. **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Василь** був надзвичайно обдарованим гумористом, жартівником, оповідачем. Багатом стежничанам придумував колочі, жартівливі прізвиська.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **СОФІЯ**, **ЄВГЕНІЯ**, **СТЕФАНІЯ**.

Василь Романишин «Ясів сухий»
з дружиною і дочкою Євгенією зліва.

підприємства. Проживають в м. Львові. Їх діти: **ІЛОНА**, **ІРИНА**. **ІЛОНА** — студентка Тернопільського педінституту. **ІРИНА** — учениця.

МИХАЙЛО — в молодому віці трагічно загинув. Похований на цвинтарі м. Стрий. Його дружина **Ірина МОНЧАК**, родом з Дашави, пенсіонерка, проживає в с. Мертюки, Стрийського району.

СОФІЯ — молодого дівчиною померла. Похована в м. Дашаві.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **ПЛАКСА**. Пенсіонерка. Її чоловік **Володимир ПЛАКСА**, родом з Дашави, пенсіонер. Їх діти: **ГАЛЯ**, **ЛЕСЯ**, **ОЛЯ**, **ЄВГЕН**.

ГАЛЯ — по чоловікові **ВАСИЛЬЧЕНКО**. Домогосподарка. Її чоловік **Юрій ВАСИЛЬЧЕНКО**, родом з м. Єланець, Миколаївської області. Працівник малого

Справа наліво: **Зеновій Батрух**, (Соупськ-Польща), **Антін Заневчик** (Львів), **Володимир Пижик** (Самбір) біля хати-пустки **Василя Черешньовського** — «**Ясьового-Сухого**»). Біля автомашини — **Мирон Батрух**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **МОРОЗ**, працівник зв'язку. Її чоловік **Анатолій МОРОЗ**, колишній працівник. Донька **ОЛЯ** — учениця. Проживають в м. Львові по вул. Промислової.

ОЛЯ — по чоловікові **ГОШОВСЬКА**, працівниця «Трансгазу». Її чоловік **Володимир ГОШОВСЬКИЙ** — працівник «Трансгазу». Діти: **ВОЛОДИМИР**, **СОЛОМІЯ** — учні школи. Проживають в м. Дашаві.

ЄВГЕН — працівник сфери торгівлі. Його дружина **Галя ЮРКІВ**. Родом з с. Загірне, Стрийського району. Домогосподарка. Дочка **ЮЛЯ** — дошкільниця. Всі проживають в м. Дашава.

СТЕФАНІЯ — померла. Похована на цвинтарі с. Дашава.

*Подала Євгенія Черешньовська-Плакса з чоловіком Володимиром.
З листопада, 1994 р., м. Дашава.*

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ МИКОЛА «ЯСІВ»

Його дружина **ТЕКЛЯ** з дому **ХОМИЧ** — «Лучкова», померла, похована в с. Стежниця.

Їх діти: **АННА, МАТВІЙ**.

АННА — була ревнорелігійною, патріотичною і вродливою дівчиною, зразковою ученицею Стежницької і Балигородської шкіл, студенткою Криницької вчительської семінарії, легендарною воячкою УПА, під псевдо «Тетяна». Впала на Полі Бою. «Лемківщина в огні», та описи в літописі УПА — про неї — героя.

МАТВІЙ — був дуже доброю і щирою людиною. В молодому віці трагічно загинув, похований на цвинтарі в м. Долина. Друга дружина **ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО Миколи Катерина СУШКО**, «Ділик». Померла, похована в м. Долина. З с. Стежниця були виселені в 1946 році в с. Жабінці, Пробижнянського району, Тернопільської області, а відтак переїхали до с. Оболонь, Долинського району і проживали в хаті дружини **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** — **Оксани ВИННИК**.

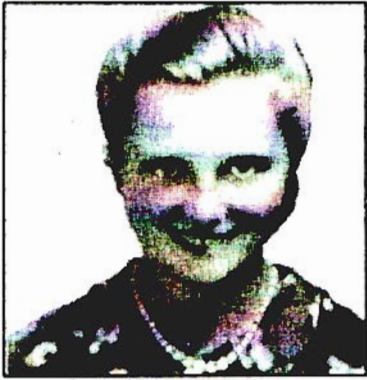
Їх діти: **ПЕТРО, МАРІЯ**.

ПЕТРО — працівник автобази м. Долина. Його дружина **Ірина ВИННИК**, родом з Долини, працівник сфери торгівлі. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, РУСЛАН, ЛЮБОМИР**.

ВОЛОДИМИР — працівник Долинського райвійськкомату. Руслан — водій Долинської автоколонни. Його дружина **Люся КОРПАН**, родом з Долини, дочка **МАР'ЯНА** — учениця школи. **ЛЮБОМИР** — інженер лісового господарства, працівник Болехівського ліскокомбінату. Проживають в с. Оболонь.

МАРІЯ — по чоловікові **КАРДАШ**, домогосподарка. Її чоловік **Михайло КАРДАШ**, помер, похований в м. Долина. Їх діти: **РОМА, МАРТА, СВІТЛАНА**. **РОМА** — по

чоловікові **ВИСОЧАНСЬКА**. Працівниця Івано-Франківського облвиконкому. Її чоловік **Валерій ВИСОЧАНСЬКИЙ**, родом з м. Турка, працює в Івано-Франківському інституті нафти і газу. Їх діти: **РОМАН, ВІТАЛІЙ, ЮЛЯ** — учні школи. Проживають в Івано-Франківську. **МАРТА** — по чоловікові **КОСЕНКО**, працівниця Долинського відділення зв'язку. Її чоловік **Анатолій КОСЕНКО**, родовід з Полтавщини, лікар. Їх діти: **МАР'ЯН** — учень школи. **ІВАН** — дошкільник. Проживають в с. Оболонь. **Світлана**. Її чоловік **Василь Боднар**, родом з с. Рахія, водій автобази. Їх діти: **Ірина, МИХАСЬ** — учні школи. Проживають в с. Оболонь.

Анна Черешньовська
«Тетяна».
м. Балигород, 1944 рік.

Справа на ліво:
Матвій Черешньовський
- брат «Тетяни» Катерина Шпак-Петрушко, Михайло Хомич, Рома Білик та Михайло Шпак

Подали: *Петро та Марія Черешньовські, Ірина Винник, сини Володимир, Любомир.*
6.12.1994 рік,
с. Оболонь.

ГАННА ЧЕРЕШНЬОВСЬКА — «ТЕТЯНА»

1924 рік — 21 вересня 1948 рік

До славного життєпису цієї героїні УПА звертатиметься ще не один дослідник історії нашого визвольного руху, бо ж вона сотнями своїх відчайдушних, дивовижно холоднокровних і виважено мудрих вчинків заслужила не тільки на згадки в узагальнюючих працях учених. Таких справді легендарних патріоток повинна знати кожна українська дитина у школі, ще більше — наше студентство. Ганна Черешньовська заслуговує на ґрунтовне монографічне дослідження. А поки що подаю лише декілька важливих фактів із біографії героїні.

Народилася вона в селі Стежниця на Лемківщині. Середню педагогічну освіту здобула в 1941-1944 роках в Українській учительській семінарії у Криниці. Незабаром після її закінчення вступила до УПА. Працювала Референткою Українського Червоного Хреста в 3-му районі, а від серпня 1947 року — друкаркою-машиністкою в Команді Тактичного Відтинку 24 «Маківка». У підпіллі однією з перших збирала українські повстанські пісні. Особливо важливо, що дотримувалася наукових засад відтворення текстів із передачею усіх специфічних рис мови виконавців. Заохочувала вона також стрільців і старшин УПА записувати свої спогади і сама багато працювала над тим. Завдяки їй, зокрема, створена дуже цінна книжка «Спомини чотового Островерха: Хроніка тактичних відтинків УПА «Лемко» і «Маківка» 1944-1948 рр. (Мюнхен, 1953 р.). Вона ж написала до неї змістовну передмову.

Окрім того, **Ганна ЧЕРЕШНЬОВСЬКА** брала безпосередню участь у багатьох боях, не одного пораненого винесла з-під куль і врятувала йому життя, була однією з найхоробріших і найрозумніших розвідниць УПА.

Григорій ДЕМ'ЯН.

Далі подаємо характеристику **Ганни Черешньовської — «Тетяни»**, яку написав ушлякнений повстанський командир Тактичного Відтинку 24 «Маківка» сотник УПА **СТЕБЕЛЬСЬКИЙ — «Хрін»** 2 березня 1949 року.

До відзначення Хрестами Бойової Заслуги старшин, підстаршин і стрільців відділів 90, 91, 92, 95а, 956, 96.

1. Славної пам'яті вістун **«Тетяна»** — машиністка Команди Відтинку Вояк і співпрацівник найкращих вояцьких прикмет. Відважна, притомна в найбільш грізній ситуації, фанатик нашої ідеї і боротьби.

В сотні «Дружинників» командира «Чорного» була найкращим розвідником. Часто перебрана за селянську дівчину, іде між большевиків на розвідку. Кількакратно попередила командира «Чорного» про небезпеку наскока ворога на відділ.

Уночі 23.10.1944 року повідомила сотню командира «Чорного» і командира «Хомі» в с.Ліщаві Горішній, щобні були на осторожності, бо ворог готує велику облаву на с.Ліщаву Горішню. Повідомлення прийшло через дівчину Стефу з с.Т. Інспекційний чотовий зголосив согенному, що в сусідньому селі появилися большевицькі танки і великі маси війська, та передав повідомлення від розвідника «Галі» **«Тетяни»**. Повідомлення це командири прийняли з резервою, і тому дня 24.10.1944 року був великий цілоденний бій з двома тисячами большевиків, в якому згинуло 17 вояків, а з ними поручник **«Хома»**, 6-х було ранених, між ними чотовий **«Хрін»**.

Вояцьке життя і боротьбу полюбила, як кожний герой-вояк. Найбільшим для неї ударом була демобілізація сотні і хвилинка, коли в неї відібрали зброю та відіслали на теренову роботу на Лемківщину. В дорозі в с.Мичківцях зістала зловлена поляками, але завдяки приготованому алібі та твердій і певній себе поставі дістає звільнення. Після звільнення іде за нею погоня, бо УБП із Лиська повідомило, що це має бути підпільниця з с.Стежниці. В часе облав «червоної мітли» опікується хворими на тиф стрільцями із відділу командира **«Веселого»**. Між ними виліковує поручника **«Біра»**. Кількакратно рятує хворих перед большевицькою облавою. У часі облави на село Царинське бере хворого на тиф стрільця на саши і втікає з ним до с.Сухі Ріки, де по дорозі мало що не втопилася у глибокому потоці, однак у воді врятовує хворого стрільця і останками сил заносить його в селянську хату. В другому випадку переїздить через ріку з хворим — лід заломився, а вона, упавши разом із раненим у глибоку воду, бере його на руки, виносить до краю ріки, де до криг на краю берега покалічила собі руки і ноги. Це все діялось ранньої весни 1945 року в часі облав

«червоної мітли» на Лемківщині.

Виконуючи функцію повітової провідниці, а відтак районного референта СО, кількакратно заскочена ворогом, під вогнем виривається з обіймів смерті. Опікується ранними стрільцями. Забезпечує відділ 96 ліками, бандажми. Веде розвідку. Кількакратно повідомляла відділ, незважаючи, що ворог уже підсувався, бути на осторозі. Як учителька-лемкиня виховує молодь і старше жіноцтво в жіночій сітці ОУН. Своєю невтомною працею здобула собі великий авторитет між населенням і призначення теренового Революційного Проводу.

В часі найбільших облав навесні 1947 року — обдерта, боса, виголоджена — піддержує залишене без опіки і проводу стрілецьтво терену і вказує йому шлях іти на Україну. Дістає кілька пропозицій відходити під зону, але вона йде на Україну дня 14.08.1947 року. Разом з нею друзі: «Марійка» і «Марта», «Стир» і «Дунай». На кордоні зістали обстріляні ворогом, і тут вона перебирає провід над ними, без карти і зв'язків іде навмання та по кількох днях зв'язується з місцевими повстанцями. Тут себе вже показала відважним і зарадним вояком тоді, коли чоловіки були безраді.

Восени 1947 року переходить до Команди Відтинку. Скоро вивчає писання на машині і з запалом працює над виготовленням звітів та перебиткою літератури для відділів.

У праці совісна, терпелива й обов'язкова. За час зими вивчає військову літературу (польову службу, внутрішню службу, зброєзнання, партизанську тактику, цікавиться мінометами і мінеркою). Обсяг знань має уже такий, що завжди веде розумні дискусії.

Після наскоку ворога на бункер Команди Відтинку в березні 1948 року холоднокровно забирає усі речі, а навіть хоче спалити бункер, щоб не залишати ворогові.

Цілу весну і літо від ранку до вечора працює над звітами і літературою, вечорами заохочує стрільців писати спомини, помагає їм і навіть пише спомини ст.вістуну «**Острове́р-ха**».

Відзначилась відвагою у часі наскоку більшовицької старшинської школи МВД до 18.08.1948 року. В хвилині найбільш сильного ворожого вогню кількох кулеметів на крило, де були пор. «**Кармелюк**» і пор. «**Хрін**», де вже впало кілька вояків, вона перша кинулась, щоби врятувати звіти, відтак скочила за дерево, зайняла становище та кричала: «Хлопці! Вогонь!» Коли побачила, що мовчить кулемет віст. «**Богдана**» а на ньому лежав убитий кулеметник, незважаючи на ворожий вогонь, хотіла його витягнути та стріляти, але не мала сил зняти з нього вбитого стрільця. Робить це в таку хвилину, коли ніхто з вояків у цьому місці не забрав своїх торб. Відтак, коли наказ був відступати, вона веде раненого віст. «**Буйного**». В той час пор. «**Хрін**», відбиваючись із ППС, дістав чергу по зброї, і ворог почав його замикати з трьох сторін у скелястому потоці, чого він не бачив, а ждав, щоби ослаб ворожий вогонь, а тоді вириватись. У той момент побачили: вона біжить із пістолетом у руках, незважаючи на ворожий вогонь, а за нею оклики: «Девушка, девушка!» Уже з віддалі кільканадцяти метрів каже відступати, бо більшовики над головами. І в тім випадку вона притомна. Замість кликати псевдо «**Хрін**» чи «командир, відступайте!», вона, щоби не зрадити перед ворогом, хто є у потоці, кричить кодом: «**Ка-Ха**», відступайте!»

Якщо би не вона, то більшовики пор. «**Хріна**» були би знишили в потоці.

Невловзі вона відходить у північну Самбірщину до с.Білич, щоби там зустрітися зі своєю сестрою. Тому, що терен був zagrożений, ішла з відтягнутою пістолетою. Уночі 21.09.1948 року випадково поранила себе смертельно і була похована на місцевому кладовищі. Можна би було навести багато її геройських чинів, але вона про себе не любила говорити. Також щоби хтось про неї говорив. Тому в нас збереглося мало фактів про цю дівчину-**Вояка, Героя, Революціонера**.

*Подано за книжкою «Літопис Української Повстанської Армії» — том.18.
Група УПА «Говерля». Книжка перша «Звіти та офіційні публікації.
Збір.І впоряд.Петро Содоль. — Торонто, 1990 — С.284, 286-288).*

В ПОШУКАХ АННИ ЧЕРЕШНЬОВСЬКОЇ — «ТЕТЯНИ»

Про те, що стежничани живуть в м. Долині, Івано-Франківської області я знав з розмови мого батька. Яка гіркота, що ідучи з татом з весілля від сестри Ольги Савчак з м. Скали Подільської тато показував мені хати наших стежничан, але... довгі роки, а за той час повмирили старші — я не спромігся поїхати на відвідини, аж у грудні 1994 року. Там я відвідав Хомичів «Дзьодиків», Черешньовських «Ясьових», родину «Тетяни» та других Хомичів «Дзьодикового» Івана. Тепер там живуть мої ровесники, з якими ми в с. Стежниця народилися, ходили в одну церкву, школу, в одну читальню, разом виселені і на довгі роки роз'єднані, хоч віддаль від Самбора до м. Долини — якихось 100 км. Є в нас що згадати. Стежничани з Тернопільщини в 1946 р. восени переїхали в м. Долину до сім'ї, до жінки Михайла Черешньовського, де вона проживала з дочкою Звениславою, про яку Михайло Черешньовський довгі роки не мав ніякої інформації. Там вони поховані — батько і мати «Тетяни» і її брата Петра і сестри Марії. Ця родина теж займається розшуками «Тетяни». Були в с. Стрільбиці, Старосамбірського району, в лісі, який має назву «дяків горб» в урочищі «адамовка», на освяченні меморіальної таблиці «Повстанцю з Рудківщини». Однак, не натрапили на жодні сліди.

11 грудня 1994р. Петро Черешньовський зі своїм сином Володимиром приїхали в м. Самбір. Ми з Володимиром Затварським та Євгеном Пициком поїхали на Старосамбірщину. Від голови Стрільбицького осередку «Меморіал» пана Адама Гащишина ми не довідалися нічого. В с. Бачина Старосамбірського району від патріотки Катинської Анни Максимівни, дів. прізвище Гладиневич, родом з Борині Турківського району довідалися, що «Тетяна» скривалася в їхній хаті два тижні. Тетяну вона впізнала з привезеного нами портрету і фотографії. Розповідала...» потім прийшло за нею 8 озброєних з лісу і відійшли».

Анна- «Тетяна» була озброєна. В Нижніх Біличах від Костіва Петра і однофамільця Костіва Петра ми теж конкретно нічого не довідалися. У Верхніх Біличах знайшли, тобто нас скерували, і до порядних українців, і до «ніяких», якщо не гірше. Сенік Марія Федорівна - сімдесятилітня жінка, в присутності цікавої дочки Галі розповідала, що довгі роки працює в церкві, яка знаходиться коло цвинтаря. Ми надіялися, що від цієї жінки довідаємося, що може був в цей час похорон повстанців, може щось знає, що досі не розповідала. Пам'ятає дуже багато подій, але таких не було. Між іншим, хвалила сьогоднішнього о. Мирона, сина Володимира Чайківського, родовід якого з с. Яблїнок, Ліського повіту, (Польща), а чомусь він став священником РПЦ, УПЦ, УАПЦ, хоч їх бл. п. дідо був священником УГКЦ с. Яблїнок і часто приїжджав на празник у Стежницю.

Цікавою була розмова у родині Волошина Юліана та Марії. Їхня мати мала зв'язок з УПА і розповідала їм, що між Пиндюровим потоком «Магарівкою і Горбками» в лісі була велика криївка, де перебував «Хрін». В один з днів в лісі стався великий вибух, то була зірвана криївка. Версія — що «Тетяна» загинула на березі річки Яблунька, яка протікає через Верхні Біличі. Ми зайшли до хати Гальчишак Соні. Вона «східнячка», була в той час медсестрою. Кажуть люди, що вона «жидівка». Я почав з «хвальби», що мусіла бути доброю, раз як «східнячка» вижила в той час. Але вона не сказала нам нічого, ні яких зв'язків не мала. Працювала і все. Були запущені навіть тифозні воші. Це була більшовицька бактеріологічна війна, бо траплялися випадки захворювання вояків УПА тифом. Ї чоловік, казали люди, десь якийсь турок, бо дійсно і по ньому, і по дочці Валентині (Біличі і Валентина). Дійсно було видно, що то гібрид. Як ми всі зайшли до хати, він жер щось з миски, цямкав, як кнур, і час від часу споглядав на нас, чи раптом не прийшли по нього, бо він був затятим комунякою, головою колгоспу, бригадиром, лісником і напевно, якби його добре притиснути, то розповів би не одну ситуацію. Знову пішли з нічим. Хоч зробили на нього психологічний вплив і безперечно добряче налякали. Згадалось те, що Костів Петро розповів, що в боївці УПА був Коля — узбек, та про це розповів би лісник Гелетик. Дещо знає і лісник Микола Капралік. З розповіді Володимира Йосиповича Ігнатовича родом з с. Смільники дізналися прикру історію. На тих теренах «діяла» ще одна «Тетяна» — дочка дяка з м. Самбора. Вона була на наших теренах і виявилася зрадницею. В с. Бачина через неї загинули «Бій» і «Горіх» -Лесик — родом з Старого Самбора, а два бійці втекли.

В м.Самборі другу «Тетяну» мені вдалося дуже скоро знайти. Це була дійсно дочка самбірського дядька Сопітницького, які проживали по вул.Городовій, потім Калініна, тепер Івана Филипчака. Дочка називалася Левка. Про її зраду розповідали мені Філько Шманько, Данко Кузьмінський, Ольга Коблянська. Левку-«Тетяну» ніби застрілили в Польщі. Вона була завербована на співпрацю з НКВД і якийсь час працювала у Сколівському лісгоспі. Так закінчилася поїздка по Старосамбірщині, по дорозі ми заїхали до родинного села Володимира Затварського — в Стару Ропу, яка дала Україні кілька десятків вояків УПА, а брат Володимира дав адресу їхнього стрика, який після ув'язнення проживав в м.Дніпропетровську, і особисто знав «Тетяну». Котру? Надіємось, що дасть відповідь на мого листа. Ще один момент. Є село Билічі, теж Старосамбірського району, але ближче до Самбора. Розшуки необхідно продовжити.

В м.Самборі ми заїхали до мене додому, повечеряли і поїхали на вул.Дільну, до Заневчиків. Батьки «Тетяни» в с.Стежниця жили по сусідству з Заневчиками. Мама «Тетяни» вибавила ще в с.Стежниця Наталку Заневчикову, тепер Футрикову. Тітка Катерина Заневчикова була рада зустрічі з такими гостями і згадувала, як колись давно їздила в м.Долину, до стежничан, до мами «Тетяни» з подякою за допомогу.

Ось такий штрих.

11 грудня 1994 року, м.Самбір.

ПАТРІОТИЗМ — СУТЬ ЇЇ ЖИТТЯ

У вашій газеті на лемківській сторінці прочитала я рецензію на книжку «Лемківщина в огні» (авторка **Марія Остромира**). Я не тільки читала цю книжку, але також була довший час знайома з героїнею цього твору «Тетяною» і тому хочу просити вас, коли це можливо, доповнити розповідь про життя подружки «Тетяни». Висилаю вам її знімок, щоб читачі вашої газети могли познайомитися з життям і боротьбою подружки «Тетяни», родом з Лемківщини, і повірили у те, що така дівчина жила і працювала для свого народу і для його визволення. Вона полюбила своє життя, борючись у рядах УПА за волю своєї Батьківщини-України і згинула геройською смертю.

«Тетяна», правдиве прізвище **Анна Черешньовська**, народилася в селі Стежниця біля Балигорода. Ще будучи дитиною, втратила матір і виховував її батько. Так, як описує **Марія Остромира**, вона безмежно любила свого батька, але любов до Батьківщини-України перевищила все і вказала їй дорогу в ряди УПА на Лемківщині. Близьким її родичем є знааний скульптор, який свої мистецькі студії закінчив з великими успіхами в Кракові, учасник боротьби УПА, маєстро **Михайло Черешньовський**, що вже на еміграції вславився своїми мистецькими творами, а живе до тепер в Америці. (Про нього хочу написати колись до вашої газети окремий спомин з часів нашої боротьби в ряди УПА на Лемківщині). Я сама 4 роки працювала в сітці ОУН, як референтка Українського Червоного Хреста, а опісля як секретарка Надрайонного Проводу ОУН Лемківщини, й тоді запізналася і подружилася з «Тетяною».

Родина Черешньовських була національно свідомою і тому батько «Тетяни» вже від дитячих років прищеплював доні любов до свого рідного, а особливо, любов до рідної їй лемківської землі, де вона мала працювати учителькою і виховувати молоде покоління. З цією метою батько «Тетяни» віддає її на навчання до вчительської семінарії в Криничі, яку вона закінчує успішно, одержавши свідоцтво зрілості в 1944 році. Але доля покерувала інакше. Тільки здала «Тетяна» іспит зрілості — зразу почалася німецько-російська війна. Згодом виселення лемків в Україну, боротьба проти виселення самооборонних відділів і коли починає організовуватися на Лемківщині Українська Повстанська Армія, «Тетяна» покидає родинний дім і йде в партизанський загін. Її призначили районною референткою Українського Червоного Хреста (УЧХ) в третьому районі, головне село Березка над Сяном. Провідником цього терену був проф. «Ударник» (справжнього прізвища не знаю), а потім, коли він загинув, районним провідником став «Пігач».

Займалася вона в першу чергу організуванням дівчат на Лемківщині до співпраці з УПА. Вела з ними вишколи (санітарні і виховні). Їй було це легко робити, бо мала відповідну освіту, а до того ж знала лемківський діалект і це скоріше промовляло до душ лемківських

жінок та дівчат. Правдою є також, що там пізнала вона командира УПА сотенного «Біра» і опікувалася ним, коли він був поранений. Як описує у повісті «Лемківщина в огні» **Марія Остромира**, вона його полюбила, але бачилися вони дуже рідко, бо він мав під командою сотню УПА і мусів воювати, а «**Тетяна**» далі вела свою працю в жіночій сітці.

Коли виселили лемків з їх прадідівських земель, «**Тетяна**» мала також можливість піти з відділами УПА через Чехію до Німеччини, але вона вирішила залишитися на рідних землях і далі допомагати своєю працею українському народові. В серпні 1947 року, після виселення з лемківських земель, «**Тетяна**» перейшла з групою відділів УПА через лінію Керзона, на терен Старого Самбора. В цій групі переходила і я польсько-совєтський кордон. Після переходу кордону наша група поєдналася з Проводом Самбірщини і до кінця жовтня 1947 року ми перебували разом з «**Тетяною**» та іншими подругами з лемківських земель у лісах поблизу Старого і Нового Самбора. Важкі це були часи для підпілля ОУН і відділів УПА. Совєтські війська перебували в довколишніх селах, переходили також ліси і треба було вести з ними постійні бої. Те, що відділи УПА могли ще там втриматись, і підпілля могло вести організаційну роботу та втримати зв'язки — завдячуємо лише прихильному ставленню українського населення, яке все давало нам знати куди переходить і де квартирує вороже військо, що допомагало зберегти зв'язок з нашими відділами УПА. Населення особливо дбало про наше харчування.

Вже влітку вся сітка ОУН і відділи УПА підготовлялися до зими. Зима — це був найважчий час для партизанської боротьби і тому треба було вести відповідну підготовку, щоб цю зиму пережити. Відділи і провідники сітки ОУН будували криївки, старалися про запаси харчів на зиму. Селяни засушували для нас хліб, бо взимку треба було харчуватися переважно сухарями. Ми робили запаси картоплі, м'яса, сала, сушених овочів і треба було ці магазини відповідно скривати, причому добре запам'ятати місце, щоб зимою, в час великих снігів і завірюх, до такого магазину потрапити. Там, де перебували групи провідників і стрільців, в цих криївках будувалися печі, приготовлялися дрова, щоб хоча вночі можна було зварити якусь теплу страву. Кожна криївка мусіла мати доступ до води, бо інакше не можна було там цілу зиму жити. Подругу «**Тетяну**» призначили зимувати до криївки, яку приготував провід для командира «**Хріна**». Коли «**Хрін**» за свої подвиги в час боротьби на Лемківщині дістав велике відзначення і підвищення рангу, але саме який військовий ступінь призначено йому, я не знаю, це була для всіх таємниця.

Мені і подрузі **Марійці** запропонував провід ОУН можливість виїхати на терени Польщі, щоб там перебути зиму, бо зимувати в криївці жінкам було дуже небезпечно. Подруга «**Тетяна**» не могла скористатися з цієї пропозиції, бо вона дуже слабо знала польську мову, а, зрештою, не знаю, чи вона пристала б на таку пропозицію, бо вже якщо вона відмовилася піти в пропагандивний рейд на Захід, може і тоді захотіла б залишитися з друзями та ділити з ними долю і недолю. Зрештою, провід думав над тим, щоб якнайкраще розв'язати можливість перезимовання і він вирішував про все. Як залишитися на батьківщині, так і йти жити серед ворожого оточення та шукати собі засобів до життя — було дуже небезпечним.

«**Тетяна**» залишилася зимувати в околицях Старого Самбора і була добрим ангелом для цієї групи, яка перебувала цілу зиму в криївці разом з командиром «**Хріном**». Вона дбала про те, щоб стрільцям приготувити всілякі приємні несподіванки і в день їхніх уродин, і в день св.Миколая, і щоб Різдво в криївці було веселіше. Вивчала зі стрільцями українську історію, літературу, бо в криївці була й бібліотека. Про все це описує командир «**Хрін**» у своїх споминах «Зимою в бункері». Дуже цікава книжечка і небагато таких безпосередніх споминів дісталосся до наших рук з часів життя в рядах УПА та життя в бункерах. Це не є високолітературний твір, але матеріал для історика, який зображує правдиву дійсність з життя підпілля і боротьби.

Молоді люди в ім'я визволення України і за кращу долю українського народу віддавали все. Навесні 1948 року в час облав комуністичного війська, втікаючи зі стрільцями з криївки, яку викрив ворог, згинула подруга «**Тетяна**». Ніхто докладно не знає як досягла їх ворожа куля чи граната. Ніхто з цієї групи не остався серед живих і не може розказати про їхню смерть. Але всі ми знаємо, що згинула вона героїською смертю — смертю борця за Незалежну Українську Державу.

Нехай цей скромний спомин про мою товаришку, молоденьку вчительку зі села Стежниці Анну Черешньовську наблизить читачам світлу постать героїні, що повинна стати прикладом для наслідування всім лемкам, порозкидуваним по різних просторах Польщі, лемкам, які під тиском ворожих переслідувань забули і свою мову, і не знають може, що їх рідина земля, їхня дорога Батьківщина скроплена кров'ю таких молодих борців лемків і нелемків, синів нашої Батьківщини-України, які своє молоде життя віддали за неї.

*Марта НЕКОНЕЧНА.
Українська газета «Наше Слово» в Польщі №21 (1870) 1993.05.23.
Надіслав з США Іван Романшин «Лучків».
Копія — м.Самбір, 5.01.1995 рік.*

ШАНОВНИЙ ІВАНЕ МИКОЛАЙОВИЧУ!

Щоб Ви довго не додумувались, хто до Вас пише, то відразу себе представляю: Я, **Михайло Шпак**, родом з Лемківщини з с.Стежниці, Лиського повіту. Тепер на пенсії, але ще поки що працюю в органах теперішньої влади, в райвиконкомі.

Збираю родовід своїх виселених односельчан. Вашу адресу подав мені Ваш брат **Володимир**, який тепер проживає у місті Самборі. В одній із розмов ми торкнулися питання УПА. В нашому селі народилася **Анна Черешньовська**, яка в УПА мала псевдо «**Тетяна**». В книжках, газетах про **Анну** — «**Тетяну**» написано багато, навіть описано приблизну дату і місце загибелі — 1948 рік с.Біличі Старосамбірського району.

Більше поки що відомостей зібрати не вдалося. Ваш брат **Володимир** говорив, що Ви знали особу «**Тетяну**». Дуже Вас прошу, опишіть, хто вона, звідки, словом, що знаєте.

Про ще одну «**Тетяну**» ми довідалися — вона з Самбора, дочка Самбірського дяка і диригента сл.п. **Сопітницького**. Особистість сумнівна!

Будемо Вам широко вдячні за Вашу інформацію.

Рівно, ж здоровимо Вас з наступаючими святами Різдва Христового!

Здоров'я Вам, щастя і добра!

Христос Рождається!

*М.ШПАК
14.12.1994 р. м.Самбір*

Такого змісту листа було надіслано у м.Синельниково, Дніпропетровської області п.І.Затварському.

25 січня 1995 року

СЛАВА УКРАЇНІ!

Шановний пане **Михайле!** Пробачте мені, що я своєчасово не дав відповіді на Вашого листа, тому, що я виїжджав за межі мого району. Ви питаєте за «**Тетяну**»? Так, в моєму районі була по псевду «**Тетяна**», вона була зв'язкова між районом і областю, власного ім'я і прізвища я не знаю і не старався знати, я завше дотримувався підпільного закону конспірації.

Тетяна перебувала в моєму районі більше року, але після закінчення другої світової війни в 1945 році Москва блокувала всі села на Західній Україні, щоб перешкодити нашій збройній боротьбі проти імперо-русько-большевицької навали. Обласний Провід «**Тетяну**» відізвав до себе, тому що в нас неможливо було залишатись, зима і постійні облави та крім цього, блокада в кожному селі.

Якщо я визнаю про долю «**Тетяни**», то я Вас поінформую.

Пане **Михайле**, якщо можливо, дайте мені адресу **Володі**.

З повагою до Вас Затварській Іван.

ЗАНЕВЧИК СЕМЕН — «Типів».

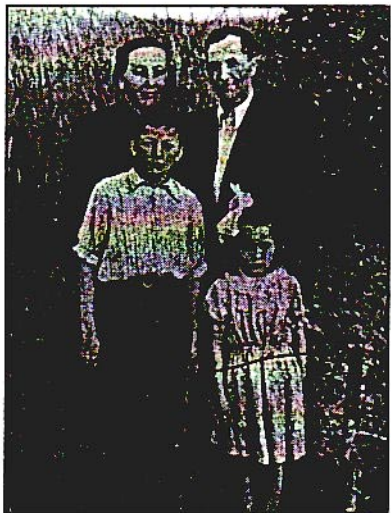
З цього родоводу походить мая баба **Анна ШПАК**.

ЗАНЕВЧИК Матвій Семенович — 1866-1930 рр., похований на цвинтарі в с. Стежниця.

ЗАНЕВЧИК Анна Онуфрївна, з дому **Осташ «Осташева»**, похована на цвинтарі в с. Стежниця.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ПЕТРО, АНТІН, ОЛЕНКА, ЄВА**.

МИХАЙЛО — похований в Канаді м. Ляшин. Його дружина **Мажена** родом з Чех — знищена в німецькому таборі Освенцім.

Їх діти: **ЗЕНОВІЙ, ГАЛИНА**.

ЗЕНОВІЙ з сім'єю проживав в Чехах, Острава. **ГАЛИНА** — померла, похована на цвинтарі в Оставі.

ПЕТРО — пенсіонер. Його дружина **Катерина**, 1905 р.н. з дому **ЛУШ** з с. Терлиця, Лиського повіту Польща, пенсіонерка. Проживають в Канаді — м. Ляшін.

Їх син **МИХАЙЛО ЗАНЕВЧИК** — лікар, з сім'єю проживав в Південній Африці.

АНТІН — пенсіонер. Його дружина **Янка**, 1917 р.н. з дому Колодії родом з с. Дудинці, Сянського повіту Польща. Померла, похована на цвинтарі Львів-Кривчиці. Друга дружина **Слава Менкуш**, 1923 р.н., багатолітній політ'язень, родом з м. Пустомити, пенсіонерка. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, МАРІЯ**.

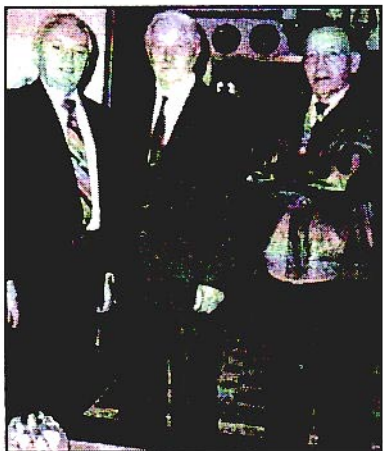
ЯРОСЛАВ — інженер дослідного інституту. Його дружина **Міла** — інженер. Їх син **ЮРІЙ** — лікар. Проживають в м. Кишиневі — Молдова.

МАРІЯ — по чоловікові **КОСІВ** — працівниця Львівського закладу культури. Її чоловік **Михайло КОСІВ** — журналіст, письменник, депутат Верховної Ради України. Їх діти: **ВАСИЛЬ, АННА**.

ВАСИЛЬ — студент. **АННА** — студентка Львівського держуніверситету. Проживають в м. Львові.

ОЛЕНКА, 1922 р.н. — по чоловікові **КУПЧАК** — пенсіонерка. Її чоловік **Роман КУПЧАК** родом з Тернопільщини, пенсіонер. Їх діти: Михайло, Ірина. Михайло — працівник МП. Проживають в Канаді, м. Ляшін.

ЄВА, 1924 р.н., була дуже вродливою, в молодому віці померла, похована на цвинтарі Львів-Кривчиці

Зліва — Іван Романишин «Червачок», Антін Заневчик «Типів» та Михайло Черешньовський «Ясів Зубчик» в м. Ляшіне коло Монреалю.

Подав Антін Заневчик, м. Львів, 1994 рік.

Дружина Антона Заневчика п. Янка і їх діти Ярослав і Маруся — по чоловікові Косів.

ЮРЧАК ПРОКІП СТЕПАНОВИЧ, ЮРЧАК ЄВА «ПРОЦЬ»

ЮРЧАК ДМИТРО с.Прокопа народився 15.07.1924 року в с.Стежниця.

Дружина **ЮРЧАК Ірина** народилась 9.02.1924 року в с.Лукавиця ,Польща.

Діти: **МИРОСЛАВА** і **ІРИНА**.

МИРОСЛАВА: по чоловікові **МАЛКУШ**, народилась 1.06.1950 року в с.Гординя, проживає в м.Самборі. Закінчила медінститут, працює лікарем акушер-гінекологом в Ралівській лікарні. Її чоловік — **МАЛКУШ** Володимир, лікар-стоматолог в м.Самборі.

Їх діти: **ЛЕСЯ** і **ОРИСЯ**.

ЛЕСЯ народилась 30.05.1973 року, вчиться у Львівському медінституті. **ОРИСЯ** народилась 9.02.1977 року, навчається в Самбірському медучилищі.

ІРИНА: по чоловікові **МАРУЩАК**. Народилась 10.03.1954 року в с.Гординя, проживає в м.Дубляни, Жовківського району. Працює там лікарем.

МОЇ БАТЬКИ:

БАТЬКО: **ЮРЧАК ПРОКІП** син **Стефана**, народився 1867 році с.Бистре, пов. Лісько, помер в 1951 році в с.Гординя.

МАТИ: **ЮРЧАК ЄВА**, доч.Онуфрія, народилась в 1875 році в с.Лубне, пов. Лісько. Померла в 1953 році в с.Гординя.

Сестра: **БРУЦЬ Єва** доч.**Прокопа**, народилась в 1916 році в с.Стежниця. Проживає в с.Озимина Самбірського району, пенсіонер. Її дочка **СТЕФАНІЯ ОРИЩАК** народилась в 1940 році в с.Стежниця. Проживає в с.Озимина. Працює вчителем НСП с.Городище.

Сестра: **ГАБАК ОЛЕНА**, доч.**Прокопа**, народилась в 1919 році в с.Стежниця, померла в 1985 році в с.Дубляни. Її діти: **НАТАЛІЯ**, **ЛЮБА**, **ІГОР**.

НАТАЛІЯ доч.**Михайла**, народилась в 1947 році в с.Дубляни, проживає в м.Дрогобич, працює в магазині продавцем.

ЛЮБА народилась в 1948 році в с.Дубляни, проживає в Самборі.

ІГОР народився в 1953 році в с.Дубляни, проживає в с.Дубляни, працює в селянській спілці на фермі.

Сестра: **КАТЕРИНА ПЕТРИК**, доч. **Прокопа**, народилась в 1899 році в с.Стежниця, проживає в с.Пересадівка, Жовтневого району, Миколаївської області. Її діти: **ПЕТРО**, **ЄВГЕНІЯ**.

Брат **ЮРЧАК МИХАЙЛО** описаний в родоводі «**Юрчаків**».

Сестра: **МАРІЯ ЗАВАЛЕНЬ**, народилась в 1906 році в с.Стежниця. Померла в 1950 році с.Озимина. Її син **МИХАЙЛО** син **Антона**, 1929 року народження проживає в м.Дрогобичі, описаний в родоводі «**Завалень**».

Сестра: **ГАННА ІВАНЦИК**, 1908 р.н., померла в 1952 році с.Гординя.

Її син **МИХАЙЛО** син **Івана**, 1937 р.н., в с.Стежниця, проживає в м.Самборі, працює в АТП, водієм.

МИХАЙЛО, будучи з дітьми в 1996 році разом з стежничанами в с.Стежниця, привіз і встановив на цвинтарі на могилі батька хрест.

Опис родоводу подав Юрчак Дмитро,

Весілля Дмитра Юрчака. 1949 рік.

член Ради Самбірського Товариства «Лемківщина».

**Дмитро Юрчак
з дружиною Іриною**

СТЕЖНИЦЬКІ ЛЕМКИ

Що не рік, то все далі й далі відходять в історію події, факти, люди. Життя так склалося, що тисячі сімей зривали з насиджених місць, переганяючи, наче ту худобу з пасовиська на пасовисько. Особливо це стосується нас, лемків.

На території Польщі знаходиться таке село як Стежниця. На початок 1944 року там проживало 1000 чоловік, із них 85 відсотків — українці, 15 — поляки та євреї. Займало воно 16 квадратних кілометрів землі, в тому числі орної — понад 9. Простяглося на 5 кілометрів.

Жителі займалися сільським господарством. Багатих і бідних не було, а були багатші і бідніші. Кожен господар мав декілька корів, стадо овець, безліч курей. У багатшого була пара коней, у біднішого — один.

Узимку чоловіки займалися вирубуванням та вивезенням лісу, жінки й дівчата — прядінням та тканням лляних виробів. Були в нас і майстри на всі руки, які займалися кравецькою справою, вичинкою (овечих шкур та пошиттям кожухів, шевською, столярною справами. Майже кожен господар умів зробити воза, санки, бочки. Ковальською справою займалися **Іван Пицик «Ковалів»**, **Губіцький «Казів»** та інші.

Ветеринарною справою займалися **Іван Шпах «Риятник»**, **Прокіп Юрчак** — мій батько, котрий також допомагав людям при вивихах та переломах.

У селі діяли хоровий і драматичний гуртки, якими керував пан **Длябога**. Своїми піснями та виставами вони чарували й жителів сусідніх сіл. Що правда, то правда, стежничани — дуже співучий народ, і такі співачки як **Марія Федик** з дому **Старух**, **Тетяна Черешнівська**, мабуть, перевершили б й **Оксану Білозір**.

Мав великий успіх і такий свосередний гурток, який щонеділі випускав оригінальну «Живу газету». Вона носила виховний характер. У ній відображались негативні явища, які мали місце в поведінці окремих селян. Коли читалась газета, то в приміщенні «Просвіти», як кажуть, яблуку ніде було впасти. А читав її покійний **Матвій Остап**.

Наша молодь багато займалась спортом. Улітку грали в волейбол, а взимку їздили на лецетах. Лижі, які не поступались фабричним, власноручно виготовляли хлопці під керівництвом **Петра Шпака «Заневчика»**. В зимові дні влаштовувались прогулянки на санях. Популярними були також і вечорниці.

Вихідці з нашого села зажили світової слави. Ось, приміром, **Михайло Черешньовський «Бащин»** — відомий митець. Він — президент Українського музею. Нью-Йорку, головний архітектор у Філадельфії, автор пам'ятників Лесі Українці у Клівлендському парку, Гайд-парку в Торонто та Українській оселі в Карсетоні, **Олегу Ольжичу** (синові **Олександра Олеса**), а також пам'ятника Героям Елланайлі. Він теж автор багатьох пам'ятників по всій Америці. У 1973 році Михайло Черешньовський очолив об'єднання митців — українців Америки.

Іван Романишин «Лучків» проживає в Нью-Йорку, має власний ювелірний магазин, у якому працюють 5 чоловік. І теж має золоті руки. З нагоди тисячоліття хрещення України виготовив золоту писанку вагою 125 грамів, у яку з 440 дорогоцінних каменів відтворено, в мініатюрі, Київський Софійський Собор та Собор св.Юра.

Робота над виготовленням цієї диво-писанки тривала два роки. Зберігається вона у Нью-Йорському банку, а згодом буде передана в дар українському народові.

Син **Івана Романишина** — **Юрій** здобув фах юриста, має вчений ступінь, володіє декількома іноземними мовами, в т.ч. російською. Працює радником у Організації Об'єднаних Націй.

У 1992 році **Іван Романишин** два місяці гостював у Самборі в своєї родини. Я часто зустрічався з другом дитинства. Заходили в ювелірний магазин. Дивувало його, що замість прикрас, торгують чайниками, парасольками та іншими речами, одне слово, не тим, чим треба.

Михайло Заневчик «Типів» — видатний хірург, надає допомогу населенню однієї з латиноамериканських країн.

Восени 1944 року військово-польовим військкоматом 58 молодих чоловіків призвано в Червону Армію і майже без підготовки відправлено на фронт. Внаслідок тринадцятеро їх на вічний спочинок прийняла чехословацька і німецька землі, частина односельчан з фронту повернулася живими, частина покаліченими і понівеченими.

А там стежничан, як й інших лемків, чекало тяжке випробування: депортація в Радянський Союз. Виганяли з рідних осель, з мізерними пожитками. І розсіялися ми всі по Україні. Старі продовжували потрохи газдувати, молодь же кинулася в науку.

А стежницькі жінки — вірні дружини, прекрасні господині. Та й чоловіки в них — ого-го! Так, у **Марії Заневчик** (дочки **Типового Антона**) чоловік — депутат Верховної Ради України **Михайло Косів**, а **Оксани Черешнівської** — (дочки **Антон Черешнівського**) — професор, доктор медичних наук, зав.кафедрою Львівського медичного інституту **Олександр Кіцера**.

Отакі вони — наші стежницькі лемки!

Дмитро Юрчак

Весілля Мирослави Юрчак та Володимира Малкуша.

Їхня внучка **Леся Малкуш-Користель** з донечкою (правнучкою) **Божею**. 1997 рік.

Весілля **Ірини Юрчак** та **Ярослава Марущака**. Самбір, 1978 рік. Дочка **Мирослави Малкуш** — **Леся**. Перед молодими сидять — від ліва родичі **Ірини** — **Юрчак**, від права родини **Ярослава Марущака** У верхньому ряді **Володимир** і **Мирослава Малкуші**.

ГУБИЦКИЙ Михайло «Казів»

Похований на цвинтарі в с.Стежниця.

ГУБИЦЬКА Марія Іванівна, з дому **МИЩИК** з Новосілок, Ліського повіту, Польща. Померла, похована на цвинтарі с.Калинів.

З с.Стежниця виселені в с.Табінці, Тернопільської області.

В серпні 1946 року переїхали в с.Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **ПЕТРО**, **ЄВА**, **АНТІН**.

МИХАЙЛО — помер в 1942 році.

ПЕТРО — воїн УПА, загинув на Полі Бою.

ЄВА — пенсіонерка. Її чоловік — **Федір ЗАДАРКО**, родом з с.Трійці, Перемишльського повіту, Польща, пенсіонер. Обоє проживають в с.Калинів.

Їх діти: **ЛЮБА**, **МИХАЙЛО**, **ОЛЬГА**.

ЛЮБА — працівник лікарні м.Львова. Її чоловік **ЯКИМІВ Степан**, родом з с.Ременів, К.Буського району — інженер Львівського радіозаводу. Проживають у м.Львові.

МИХАЙЛО — інженер Брошнівського лісокомбінату. Його дружина **Лариса ВІКТОР** родом з с.Вишків, Долинського району, Ів.Франківської області. Їх діти: **ГОР** — учень 9-го класу. Всі проживають в м.Брошневі.

ОЛЬГА — домогосподарка. Її чоловік **Юрій ДРУШКІН** —військовослужбовець Росії (м.Саранськ).

Їх діти: **ТЕТЯНА** — школярка 10 кл., **ВІКТОРІЯ** — школярка 2 клас. Всі проживають в с.Калинів.

АНТІН — пенсіонер, з дружиною **Анною**, дітьми та їх сім'ями проживають в селі Калинів.

*Подала Єва Губицька-Задарко «Казьова»
19.12.1993 року с.Калинів*

Михайло Черешньовський.

Жниця. Дерево

ОПАР ПЕТРО СЕМЕНОВИЧ — «РОГУН».

Помер, похований на цвинтарі с.Стежниця.

Його дружина — **ОПАР Текля** з роду Халінських, з с.Горянки, Лиського повіту, Польща. Померла, похована на цвинтарі с.Махлінець. Виселена з с.Стежниця в 1946 році.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ГАННА, МАРІЯ, ЄВА, АНТІН.**

МИХАЙЛО: в 1944 році вбитий большевицькими партизанами в с.Стежниця, похований на цвинтарі с.Стежниця.

Його дружина **Ганна ОПАР** з родини «Рогун». Виїхала в США, там померла і похована. Їх діти: **КАТЕРИНА, МАРІЯ.**

Катерина по чоловікові Романишин, пенсіонерка. Її чоловік **Матвій РОМАНИШИН** помер, похований в с.Облажниця, Жидачівського району.

Їх діти: **ЯРОСЛАВ, МАРІЯ.**

ЯРОСЛАВ — працівник Стрийського будівельного управління. Його дружина **ГАННА**, родом з с.Сихів, Жидачівського району, працівниця Стрийського склозаводу. Їх діти: **АНДРІЙ, ВІТАЛІЙ** — учні школи. Всі проживають в Стрию.

МАРІЯ — по чоловікові Демків. Працівниця Стрийського експериментального заводу, пенсіонерка. Її чоловік **Петро ДЕМКІВ**, працівник Стрийського млина, пенсіонер. Їх діти: **ПЕТРО, СВІТЛАНА.**

ПЕТРО та його дружина **Орися** — працівники сфери торгівлі м.Стрия. Їх дочка **СВІТЛАНА** — дошкільниця. Проживають в м.Стрию.

ГАННА — виселена в 1946 році з с.Стежниця на захід, померла, і там похована. Її чоловік **ДЗЯНИЙ**, помер, похований в США.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ТЕКЛЯ, КАТЕРИНА** з сім'ями проживають на західних теренах Польщі.

МАРІЯ: по чоловікові **СУШКО**. Похована в с.Красно-Іванівка, Кренчанського району, Дніпропетровської області. Її чоловік **СУШКО Онуфер** — помер, похований в с.Облажниця Жидачівського району.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ВОЛОДИМИР, ЄВГЕНІЯ.**

МИХАЙЛО з дружиною **Марією РОМАНИШИН** працюють в м.Стрию. Їх дочка **ОЛЬГА** проживає в м.Харкові.

ВОЛОДИМИР — працівник Махлінецької селянської спілки. Його дружина **Оксана МАТІЙЧУК**, родом з с.Махлінець, працює там же. Їх діти: **ГАЛЯ, ВІКТОР.** **ГАЛЯ** по чоловікові **ВИТАК**, родом з с.Лівчиці, Жидачівського району. Працюють в селянській спілці с.Лівчиці і там же проживають. **ВІКТОР** — водій Дрогобицької автоколони. Його дружина — працівниця Ходовицького склозаводу. Дочка **БОЖЕНА** дошкільниця. Проживають в с.Загірне, Стрийського району.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **ГРИБ**, родом з с.Махлінець. З чоловіком Василем Грибом, з дочкою **НАТАЛЕЮ** по чоловікові **БАСАРАБ** — працівники селянської спілки с.Махлінець. Проживають в с.Красно-Іваново.

ЄВА — по першому чоловікові Сушко. Її чоловік **Петро СУШКО «Росівчиків»**, родом з с.Стежниця. Помер. **ЄВА** — пенсіонерка, 81 рік. Її другий чоловік **РОМАНИШИН Петро «Данько»** родом з с.Стежниця, помер, похований в с.Махлінець.

Їх діти: **ІРИНА, ВОЛОДИМИР, ЛЕСЯ.**

ІРИНА — по чоловікові **РИБУН**. Разом з чоловіком Ярославом працюють в селянській спілці с.Махлінець.

Їх діти: **РОМАН, НАТАЛЯ.** **РОМАН** — водій автоколони м.Городка. Його дружина **Надія** — працівниця Львівської швейної фабрики. Їх діти: **МАРІЯ, РОМАН.** Всі проживають в м.Городок, Львівської області. **НАТАЛЯ** — по чоловікові **ФЕРЕНЦ**. Медсестра Стрийської лікарні. Її чоловік **Микола ФЕРЕНЦ** родом з с.Махлінець, працівник Дашавської селянської спілки. З дітьми **МАРІЄЮ, ІРИНОЮ** — дошкільницями проживають в м.Дашава.

ВОЛОДИМИР — з дружиною **Ганною ЛІВАНІВСЬКОЮ**, дітьми **ІГОРЕМ, СВІТЛАНОЮ, МАРІЄЮ, ОКСАНОЮ, РОМАНОМ** проживають в с.Сидорівка, Жидачівського району.

ЛЕСЯ — по чоловікові **БАСЬКОВИЧ**, працівниця зв'язку с.Махлінець. Її чоловік **Володимир БАСЬКОВИЧ**, родом з с.Поточище, Горodenківського району, Івано-

Франківської області. Працівник селянської спілки.

Їх діти: **ГАЛИНА, НАТАЛЯ, МАРІЯ. ГАЛИНА** — по чоловікові **РИП'ЯК**, культпрацівник Махлінецької «Просвіти». Її чоловік **Ярослав РИП'ЯК** родом з с.Сидорівки, працівник Стрийського м'ясокомбінату. Їх діти: **РУСЛАНА, РОМАН** — дошкільнята. Проживають в с.Махлінець. **НАТАЛЯ** — по чоловікові **ТРУБИЧ**. Учениця Самбірського училища культури. Її чоловік Любомир **ТРУБИЧ** родом з с.Журавно, працівник жеку. Їх діти: **МАРІЯ**, дошкільниця. Проживають с.Журавно, Жидачівського району. **МАРІЯ** — учениця Самбірського училища культури.

АНТІН — загинув у війні 1944-1945 років.

*Подала Єва Опар в присутності дочки Лесі Баськович.
3 листопада 1994 року, с.Махлінець.*

Із спогадів **Єви Опар**:

В 1946 році до їхньої хати прийшов бідний, 6-річний хлопець Федір з с.Буківця, Ліського повіту. Мати просила нас, дітей, щоб ми прийняли його до нашої, теж бідної родини. «Що будемо ми їсти, то і йому дамо».

Разом виселені на Україну. Потім прийняв наше прізвище Опар, бо солтис Джига міг не записати Федора до нашої родини. З нашої родини пішов в армію. Тепер з сім'єю проживає в с.Олександрівка, Миколаївської області та досі рахується членом нашої родини.

Михайло Черешньовський.

**Мати Божа з дитям. Гіпс.
1956р.**

РОМАНИШИН ВАСИЛЬ — «ЛУЧКІВ»

1911 р.н. В 1944 р. на фронті в с. Чабанівка під Чехами підірвався на міні. Його дружина **Ганна**, 1911 р.н., з дому **ЗАВАЛЕНЬ**. В 1978 році померла, похована в с. Лужок.

Їх діти: **СТЕФА**, **МАРІЯ**.

СТЕФА — 1938 р.н., по чоловікові **Сташко**, пенсіонерка. Її чоловік **Василь СТАШКО** 1930 р.н., родом з с. Папоротно, тепер Польща, пенсіонер. Їх діти: **АННА**, **ВАСИЛЬ**.

АННА — 1959 р.н., по чоловікові **КРИВОНІС**, працівниця Дрогобицького ДУМСУ. Її чоловік **Віктор Кривоніс**, 1959 р.н., родом з Вінницького району, с. Потоки — тракторист кооперативу с. Брониця. Їх діти: **ОКСАНА**, 1980 р.н., учениця школи, проживають в с. Лужок.

Анна Романишин з дому Завалень «Лучкова». На руках внук **Сташко Василько** — син **Василя**, стоїть внучка **Анна Кривоніс**. Зліва на право: дочка **Марія Лебешак**, **Василь Сташко** та **Стефа Романишин-Сташко**.

Фото, 1964 р., с. Лужок Дрогобицького району.

29 листопада 1995 року

ВАСИЛЬ — 1962 р.н., працівник Дрогобицького автокранового заводу. Активний будівник Української Держави. Його дружина **Стефанія КУЛІНИЧ**, 1967 р.н. Родом з с. Довге Дрогобицького району, працівниця малого підприємства. Їх дочка **МАРІЯ**, 1987 р.н., учениця школи, проживають в с. Лужок.

МАРІЯ — 1944 р.н., по чоловікові **Лебішак**. Працівниця сфери торгівлі. Її чоловік **Данило ЛЕБШАК**, 1947 р.н., помер, похований на цвинтарі в с. Лужок. Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, **ІРИНА**.

ВОЛОДИМИР — 1966 р.н., працівник Дрогобицької збуттєвої фірми. Його дружина, 1967 р.н., працівниця Дрогобицького заводу «Граніт». Їх діти: **МАРІЯ** — 1985 р.н., учениця школи. Проживають в с. Брониця.

ІРИНА — 1968 р.н., по чоловікові **Бондаренко**, домогосподарка. Її чоловік **Юрій БОНДАРЕНКО**, 1966 р.н., родом з Кіровоградської області, с. Берестяни, Гайворонського району. Працівник селянської спілки с. Озимина. Їх діти: **ВОЛОДИМИР** — 1986 р.н. учень школи, **МАРІЯ** — 1989 р.н. — дошкільниця. Проживають в с. Лужок.

*Подала Стефа Романишин, по чоловікові Сташко, в присутності чоловіка Василя та сина Василя і невістки Стефи.
с. Лужок. 31.12.1994 року.*

Подаю в оригіналі лист і розповідь **Івана Романишина** про Стежницю.

ДОРОГИЙ ДРУЖЕ!

В першій мірі, перепрошую, що мені забрало аж півроку, щоб відповісти на такого гарного листа, якого одержав від тебе — через **Івана ФІЛЯ**, щиро дякую, чоловіче! Я вже не той, якого пам'ятаєш з мого побуту в Україні 3,5 року тому, дуже постарів, мав операцію на серце, сили не маю, трачу на'ять, астма жити не дає. Добре, що є такі люди, як ти хто цікавиться нашими стежницькими справами, старайтесь затримати пам'ять про Стежницю. Ми, старші, минаємося, а Ви, молодші, тягніть як можете. **Володимир Коваль** напевно зробить, що зможе, я з ним маю контакт. А як зможу, то ще пришлю деякі інформації. Щодо творів **М.Черешньовського**, то буде трудно дещо одержати, його роботи розхопили. Найбільша збірка його творів є в українському музею в Новому Йорку. Я думаю, що якби Ви звернулися до пані **Черешньовської** через наші музеї у Львові, то може б Вам удалося щось дістати. Надаю адресу: **М.Черешньовська**, MRS. M.I. Boyko (так називається пані **Черешньовська**) 62 North 8th ST. BROOKLYN, N.Y. Щодо зустрічі стежничан, то від нас напевно не приїде — вже нема кому, ще дехто є, але не знаю, чи вони захочуть себе посвятити.

Щодо України, то нам відомо про всі Ваші труднощі, невдачі, а може і незнання справи, як вести державну працю. Ми знаємо, що Москва робить все, що може — при допоміж

наших яничарів, щоб не дати можливості вдержатись.

Прошу здоровити всіх наших Стежничан та дай Вам Боже успіхів у будові Української Держави. Ми тут дуже переживасмо — співчуваємо нашим людям, а переважно по містах України, які, напевно, мають багаті клопотів. Так би хотілось ще раз Вас побачити! Бувайте здорові! Ваш Романишин-Лучків Іван.

Винники, Гагарина, 11,

Висоцький Йосип (Романишин Марія Мик. «Лучкова»), для Мих.Шпака — «Реянтowego» Дорогі!

Ще треба би дописати: про заручини, весілля, хрестини, похорон.

Я думаю, що Мих. Черешньовський з Калинова або Антін Черешнівський з Самбора, могли б це зробити.

Прошу сю згадку про Стежницю переглянути, поправити, додати гарно зредагувати та видати.

Я захворів на серце, так, що не знаю, чи зможу в цій справі Вам більше допомогти.

Ваш Іван Романишин-«Лучків».

8 червня 1993 року.

Р.С. зробити список хто зі Стежниці був в УПА. Написати про виселення, про нове поселення стежничан на Україні.

СТЕЖНИЦЯ

Село Стежниця, коло Балигорода, колишнього Ліського повіту на Лемківщині, лежить (лежало до 1947 року) на полудневий схід від Балигорода, віддаль пів. км. Сусідні села кругом Стежниці: Лубне, Яблнйки — на полудне. На полудневий захід, село Бистре. На північний захід — містечко Балигород. На північ — Жерниця Вижня. На північний схід Бережниця, а на схід — Горянка та ВоляГоряньська. На полудневий схід село Радева. Сусідні села лежали приблизно 1 до 2 км від Стежниці. За польськими даними: (Мапа Туристична —Бешади, Варшава 1976 р.) Село Стежниця було **засноване в 1498 році. СТЕЖНИЦІ 500 років.**

Можна припускати, що Стежниця існувала яких 50 років перед тим. З історії знаємо, що ця територія належала до Київської Держави за князів Всеволода і Володимира Мономаха (1077-1125 рр.), а в другій половині 12 ст. аж до 14 ст. ці землі належали до Русі-України. В другій половині 14 ст. ці землі попали Польщі.

В 15 ст. наші землі повернулися знову до України. За Гетьмана Богдана Хмельницького, наші предки були з'єднані з Україною. В 17 ст. наші землі завоювали Австро-Угорці де поляки мали вплив на внутрішню політику. Українсько-Княжа Земля Сяніцька була під Австро-Угорщиною аж до 1914-15 рр. до приходу першої світової війни, яка тривала чотири роки.

Від 1918-1920 рр. наше село Стежниця було під Польщею аж до 1939 року. Друга світова війна... 4 роки під німецькою окупацією.

В 1945 році полякам знову вдалося при допомозі Москви опанувати наші терени. В 1944 році в Стежниці було 146 менших і більших господарств, церква, Плебанія (два ґрунти) Читальня «Просвіта», 4-класова школа, Кооператива під назвою «Єдність».

В Стежниці жило приблизно одна тисяча людей. Із тих 146 господарств мешкало 6 жидівських родин, які займалися скромною торгівлею та господарством. Поляків в Стежниці було також 6 родин. Жиди і поляки це були «новоприбулі» стежничани, які набули наші землі, купуючи їх від стежничан, які не повертались з-заокеану, як також «фільварки» мабуть, ще за паньщини жиди оволоділи.

Близько 90% населення в Стежниці належало до Української Греко-Католицької Церкви. Яких 4% поляків Римо Католики, та близько 4% — Жидівського віровизнання. Більша половина Стежницького населення були діти і молодь. Грамотних мешканців у Стежниці було майже 60%, мало грамотних близько 30%, не грамотних близько 10%. З середньою освітою дуже мало, а з вищою освітою не було нікого.

Національна свідомість в Стежниці була досить високою, думаємо, що близько 20% було дуже свідомих із старших людей, а молодь — 50% добре свідомі завдяки нашій Читальні Просвіти та Кооперативі «Єдність».

В читальні Просвіти, часто відбувалися Народні Св'ята, культурні забави з танцями. В Читальні «Просвіта» була гарна бібліотека, там працювали добре свідомі люди, отці Духовні, українські учителі, або хтось із їхніх родин. Треба згадати таких стежничан, які працювали на громадсько-національній ниві.

Тогочасні отні духовні, **Микола Шпак «Максимів»**, **Матяшовські «Зпідберега»**, **Пицики «Заболотникові»**, **Осташі «Іваньцикові»**, **Юрчак Михайло «Іваньциков»**. Шпаки, дві родини **«Риянгові»**, **Михайло Романишин — від «Кондрака»**, **Іваньцики — «Финьові»**, коло школи, **Теги «Татарові»**, **Михайло Семчик «Капітанів»**, Родина **Шашкевичів**, **Михайло Старух**, **Іван Романишин «Кондраків»**. **Василь Романишин «Кондраків»**, **Іван Сущко «Вокомоньчин»**, родина **Романишиних**, коло **«Лишки»**. **Пицик Іван**, від **«Заболотника» «Коваль»**. **Микола і Володимир Коваль**, за потоком, **Петро і Микола Шпаки «Заневчикові»**, **Іван Шпак і його син Михайло «Семкові»**. **Микола Черешньовський**, його брат **Михайло та Славна «Тетяна» (УПА)**, дочка **Миколи «Ясьові»**, **Михайло, Петро, Антін Заневчики «Типові»**, **Матвій Юрчак «Прочів»**, **Іван Романишин «Лучків»**, **Михайло і Петро Губіцькі «Казьові»**. **Іван Шпак і його сини «Кубові»**. **Василь Хомич «Дзьодиків»**, **Єва, Михайло, Іван, Катерина, Анна і стрик Антін Черешньовські «Башній»** (про них буде мова окремо). **Черешньовський Михайло — з запотока**, наш Кооперативний книговод **Антін Черешнівський «Митриків»**, **Філь Михайло**.

Польський уряд робив всі можливі перешкоди в праці народних справ. Всі імпрези, народні свята, забави, фестини, мусіли бути дозволені повітовим старостою. Польська поліція все була присутня під час свят та імпрез. Мешканці Стежниць переважно займалися рільництвом, були також деякі ремісники та інші.

Михайло Заневчик «Типів», був фотографом, вчився в перемишльській гімназії, поляки не дозволяли йому працювати в нашій околиці. **Антін Заневчик** займався торгівлею, торгівлею також займалися... **Матяшовський і Пицик**, **Петро Осташ-Скульптор**, студіював у Львові. В Стежниці був також годинникар-ювелір-золотник **Іван Романишин «Лучків»** ходив до школи у Львові, так йому порадив **Петро Осташ — скульптор**.

В Стежниці були також такі ремісники: шевці, столярі, ковалі, будівничі. Були також люди, які часто працювали в лісі, корчували, випалювали вугіль з дерева, який продавали ремісникам та індустрії. Стежничани, як і інші, годували худобу, вівці, а дехто й кози. Плодили кріликів, голубів, качки, гуси та кури. Годували свиней, та коней. Із понад сто господарств, лише мале число були «богачами», які жили досить задовільно. Більшість стежничан жили скромно. Господарські продукти було тяжко продати за помірковану ціну. Стежничани часто ходили, їздили кінськими возами на різні торги, причому деколи вертали зі своїми товарами-продуктами назад до дому. А дехто навіть і як продав дещо, то по дорозі «пропив».

Правдою є, що в передвоєнні роки наші стежничани не пиячили, хіба як якомусь гершкові вдалось когось намовити випити на його здоров'я й добробут. В Стежниці діяла Організація «Відродження», яка намовляла-забороняла пити і курити. Старші люди до Відродження майже не належали, але на молодь ця Організація мала добрий вплив. Не пити, не курити — то був бойкот польській монополії знищення здоров'я молодих людей. Причому гроші, витрачені на тютюн та горілку (яких й так бракувало) були зужиті на більш корисні справи. Товариство Відродження було при Читальні «Просвіта» але можна припускати, що це була робота О.У.Н. Добробуту по наших селах не було, були це тяжкі часи для селян. У воєнні часи 1939-1945 рр. за німців, була краша нагода піти до школи. В Стежниці була чотири класова школа, а в Балигороді семилітка, до якої за німецької окупації пішло багато нашої стежницької молоді, молодь тягнулася до школи. Перед війною майже ніхто не ходив зі Стежниць до школи в Балигороді, не було за що. Поляки не дуже нам радили ходити до школи. Наші молоді стежничани, по закінченні сьомої класи в Балигороді рвалися іти далше до школи. Брали різні курси секретарські, торговельні та ремісничі, й завдяки тому багато із них працювали по крамницях, бюрах, та верстатах, одним словом зі школи-науки була користь. **Іван Юрчак «Іваньциков»** коло Читальні «Просвіти», недалеко нашої Церкви, **Марійка Романишин «Кондракова»** дочка **Івана**, який подарував землю під нашу Кооперативу, національно свідома людина, помер на Україні. Похований в Стрию, я був на його могилі в 1992 році. Його дочка **Марійка** була в УПА.

Анна Романишин також **«Кондракова»** була в УПА, тепер — **Кульчицька** живе в Америці, яка перейшла рейдом на Захід.

Анна (Нуся) Черешньовська «Ясьова», дочка **«Миколи»** була в УПА псевдо Тетяна, прадоподібно, згинула в боях з червоними. Про **«Тетяну»** часто згадується в журналі «Лемківщина», «Лемківщина в огні». Мій друг і сусід **М.Д.Юрчак** працював у Самборі в банку, тепер вже на пенсії, також ходив в Балигороді до школи. **Іван Романишин «Лучків»** після Балигорода пішов до так званої «Служби Батьківщині» (Бав Дінст) Ветлина-Сянік. Після «Служби Батьківщині», металургійні курси в Кракові й Бремені, Німеччина, а від

так повернув до дому та до Львова. В 1944 році — знов на захід й заїхав аж до Америки. Бачите як легко.

Іван Романишин, зробив золоту писанку з нагоди 1000 ліття Християнства в Україні, про що була згадка в газеті «За Вільну Україну» у Львові. **Антін Шпак «Кубів»** **Анна Романишин «Кондракова»**, **Матвій Юрчак «Проців»** працювали в Балигороді секретарями.

В Стежниці була гарна Кооператива «Єдність» заснована в 1921 році, в якій продавцями були стежничани: **Микола Романишин «Кондраків»** (помер в Америці) **Антін Черешнівський «Митриків»** тепер мешкає в Самборі, **Іван Черешнівський «Башин»**, брат **Михайла** славного скульптора, оба вони немов папі Апостоли Стежницької Національної Свідомості. **Матвій Шашкевич**, **Іван Романишин «Лучків»**, **Іван Хомич «Заневчиків»**, помер в Самборі, **Михайло Шашкевич** тепер мешкає в Калинові коло Самбора. Книговодом і в Контрольній Комісії був **Михайло Черешнівський «Башин»** за потоком. Життя стежничан не було легким, заробітків не було, люди жили зі скромних господарств, часами продавали дерево (кльоци), робили гонти, вязали кички (солом'яне покриття хат). Свої хати ставили самі або хтось їм помагав у заміну за іншу працю. Сільські хати будували із дерева, яке діставали з громадських лісів. Були в Стежниці також майстри, які будували хати, **Росівчикові брати**, **Онуфер** і **Дмитро**, як також **Василь Романишин «Кондраків»**. В Стежниці були тільки одна чи дві муровані хати. Хати будували в подовгастій (прямокутній формі, звичайно, під одним дахом. Помешкання дві-три кімнати включно з кухнею, так звані сіни, стайня, боїша, коляшня.

Майже кожний господар мав свою «студню»-криницю. Більшість селян тримали по кілька корів, щоб вдома було молоко, масло і сир. Годували кури по 20-40 штук. Яйця, старалися продавати майже даром, одне-два гроші за яйце. Доброї урожайної землі в Стежниці багато не було. Люди сіяли багато вівса, жита, пшениці, ячмінь, окуп, а часами гречку і пшоно. Садили багато картоплі, брукви, червоних буряків, моркву, ріпу, редьку. Крім того, що селяни працювали тяжко, багато із них переживали так звані «доновиньки». Праця на ріллі, а тим більше на кам'янистій землі, була тяжкою, були люди, які давали собі раду, але були і такі, хто бідував. Польська Держава тим дуже не переймалася, або не могла собі дозволити на яку-таку пораду, чи поміч селянам.

Не було агрономів, які радили б людям, де і що сіяти або садити. Не було державних пунктів, де можна було б продати, або купити зерно і т.д., а може й були такі пункти, але селяни не знали, а займалися такою справою «посередники» з іншого віровизнання, які вміли використати бідних селян.

Погода в наших горах була досить добра, гарні весни, літо тепле, але не загорячо, (сухе повітря). Осінь як осінь — як коли. Зими в нас зачиналися вже в половині листопада, та тривала аж до березня, деколи сніг падав ще і в квітні. Зимою люди обігрівали свої хати «дирвами» (деревом) заздалегідь приготованим щоб було чим палити. В одній із двох чи трьох кімнат стояв «Пец» в куті яким ogrівали хату, варили їсти, гріли воду для домашніх потреб, як рівно на тому пецу не раз можна було й добре загрітися, або і переспатися. Спати люди йшли досить скоро — близько 9-тої години, бо вранці скоро вставали, хіба як були якісь вечірки, то сиділи довше. Електричного світла в Стежниці не було, не було його і в інших селах, світили так званою нафтою в лампах і в ліхтарях. Сільськогосподарські машини, такі як до молочення, січкарні селяни купували, а плуги, борони, вози робили самі. Ковалі їм допомагали. Вози були переважно дерев'яні, колеса окуті з рафи. Десь коло 1930 року зачали бути в моді так звані залізні вози — то значить, залізні осі. Віз складався з передньої і задньої теліги, а по середині були драбини, до вожання збіжжя, соломи та сіна. Були також вози для картопії і т.д., в роді скрині, або просто зложені дошки — дно і дві по боках. Такими возами люди часто їздили до міста, везли готове, порізане до обогрівання помешкань дерево, на продаж. Перед першою світовою війною стежничани виїжджали до далеских країв на заробітки. Їхали вони до Америки, Канади, Бразилії, Аргентини і Франції. Багато із тих заробіткових емігрантів по кількох роках тяжкої праці вертали додому, а були і такі, які залишалися на постійно на чужині.

Америка, здається, найкраще підходила нашим людям. Не була це легка справа, майже всі заробіткові виїздки були неграмотними, тяжко працювали по копальнях вугілля, в залізних фабриках і т.д. Крашій роботи вони не могли робити, бо не вміли.

Мови не знали, а зрештою, неграмотному чоловікові й мови чужої було тяжко навчитися. Набагато краще виглядала справа з так званою новою імміграцією в 1948-1951 рр. по другій світовій війні. Між новими іммігрантами були молоді люди, які мали нагоду ще в дома осягнути можливу, середню, а то й високу освіту.

Наші стежничани давали собі раду, зуміли влаштувати себе на добрих роботах а з часом

зачинали свої власні підприємства, такі як: столярі, шевці, будівничі, скульптори, а навіть один був ювеліром-золотником-годинникарем. Майже всі стежничани, які жили за кордоном, були свідомими українцями. Любили Україну, її мову, старалися виховувати дітей своїх в українському дусі.

Наші люди належали до своїх Церков, до українських організацій, жертвували широко на визвольний фонд, довгими роками платили так званий національний даток. Стежничани можуть бути і є гордими за своїх людей за кордоном, які були і є, вдячні рідному селу з якого вони з різних причин виїхали. Якщо говорити в імені заграничних стежничан, то обов'язково треба висловити подяку батькам стежницької Національної Свідомості, таким як брати і сестри **Черешніловські «Бацини»**. Вони нас добре підготували в кандидати національної свідомості. Подяка також належить нашим отцям духовним, учителям, членам організації Українських Націоналістів, які в ті часи в нашій Стежниці працювали.

Не всі стежничани знали, що в нас були і тайні організації, до яких належало не багато людей, але ті, які належали до ОУН, були добре вишколені працівники на національній ниві.

В Стежниці була чотирикласова школа, заснована 1908 року. Під час першої світової війни пауза була часто переривана із причини воєнних боїв. В стежницькій школі працювали такі учителі: від 1908 р. до 1918 р. пан і пані **Ільків** — перші ім'я невідомі, українці. Десь від 1920 року учителював поляк **Едвард Овчар** і пані **Гайдук**, українка. Після того **Овчара** син також учив зі своїм батьком, а відтак пані **Тройнорувна**, нащ. не відома. Від 1930 року пані **Ільницька** і пані **Мельник**. Дві останні учили в Стежниці аж до 1940 нових років. Пані **Ільницька** по другій світовій війні, виїхала до Канади. Про перших учителів мені сказав **Петро Заневчик «Типів»**. Стежницькі священики: о. Ясеницький від 1904 року, о. Малеський від 1910 року — як довго не відомо. о. Панасевич 1936 рр. був у нас в 1937-38 рр. о. **Гашак** був у Стежниці від 1938 до 1945-6 рр. був арештований поляками, сидів у Явожнім, дальша його доля невідома. Наш сільський хор учили (при Читальні «Просвіти») пан **Вихнячин**, пан **Молярчук** та інші. Будинок Читальні «Просвіти», поставлено з старої школи, яку перенесли коло Церкви, десь около 1928 року. З польського географічного словника, Варшава 1890 рік, та інших польських довідок при Гарвадському Університеті подаємо наступне: Бостон, США. Поверхня села 16.03 кв.км. В цьому ужиткової ріллі 12.04 кв.км. 75% орчих ґрунтів 9.39 кв.км. 59%. Населення: в 1921 році — 699, 1931 році — 863. Мешкальних будинків в 1921 році — 112, в 1931 році — 123.

Стежницька церква св.Николая-Чудотворця була збудована в 1824 році, побільшена та відновлена в 1930 році, знищена поляками 1948-49 рр. Нашу Церкву розібрали-розтягнули-знищили, пограбували. Польський священик з Балигорода з розбитої церкви поставив собі стайню, а з решти матеріалу опалювали собі хати. На знищення-розібрання церкви дав свою згоду **Михайло Шведик** — солтис вже не існуючої Стежниці. Стежницькі вїйти, і солтиси від 1925 року: **Микола Осташ-«Іваньчиків»**, **Михайло Губіцький «Казів»**, **Іван Шпак «Кубів»**, **Антін Сіканець «Джигів»** та **Михайло Шведик**.

Додаткові інформації:

Наше село Стежниця горіло 4 серпня 1944 р.

Червоні партизани розстріляли 22 невинних стежничан як закладників. 4 серпня 1944 року, як також згинули і інші люди. Згинули **Василь Устяновський «Олексів»**, **Іван Іваньчик «Проців»**, **Єва Романишин: «Лучкова»**, **Михайло Опар «Рогунів»**, **Іван Губіцький «Бойків»**, **Михайло Хомич «Хомичів»**, **Іван Романишин «Григів»**, **Михайло Гальян**, **Антін Шкирда «Гиштів»**, **Михайло Бабак «Бабаків»**, **Петро Осташ «Іваньчиків»**, **Онуфер Устяновський «Штевків»**, **Стефан Шпачків** і **Михайло Філь**.

Забитих стежничан знайшли у лісі коло села Радева, яке вже також не існує, яких пізніше поховано на цвинтарі в Стежниці. В 1939 році поляки змобілізували до війська 18 стежничан, пішли на німецько-польську війну, всі повернули живі додому, казали, що ані разу ніхто не стрілив.

В 1944 році москалі забрали понад 60 людей до армії, поцьвічили їх трохи та й на фронт. Частина стежничан залишила армію, довший час скривалися в лісах, були також поранені. Літом в 1944 році мені доля судила потрапити цивільном до німецького полону так, що дальшим очевидцем стежницької долі я не був але контакт з рідними сторонами ми мали. Будучи ще в Стежниці, я очолював відділ так званої «Самооборони», були це скромні початки, але всі ми думали, що робимо велику роботу. В 1944 році прибули в нашу околицю

перші відділи УПА, були деякі бої з червоними партизанами. Тут можна згадати про трагедію Стежниць із літа 1944 року. Дехто із нас ще живе, ті які пережили цей нещасливий випадок, але не кожний з нас знає, як то було, що сталося. 4 серпня 1944 року вранці, напали на Стежницю большевицькі партизани (ковпаки), були вони добре озброєні — добре зорганізовані, але не передбачали, що стежничани були здібні їм перешкодити, на жаль собі на шкоду. Большевики грабували селян, забирали все що їм потрапило в руки, і ось знайшовся «герой» під псевдом «Залізний», який на моїх очах зачав стріляти з німецького «МТ». В бою загинув «Командір», але що з того, большевики зловили наших людей, забрали як закладників та й розстріляли 22 невинних селян. Цю трагедію деякі стежничани, а переважно не свідомі люди, пояснювали кожний по-своєму.

Звідки взявся «Залізний», не знаємо, кажуть, що він живе в Нью-Йорку, треба було його колись відвідати, запитати чи він «свій» чи син Ковпака. Моя сестра, 15 літня **Єва** була першою жертвою большевицького злочину в Стежницьі, про це я часто думаю. Тіло забитого большевика я особисто з моїм братом **Василем** поховали в нашому гною. Мій брат, **Василь Романишин «Лучків»** подумав зняти з нього зброю — фінку, гранати, набой, щоб пізніше ужити цю зброю проти них, проклятих москалів. Може дехто хотів би знати, що сталося з тілом моєї сестри **Єви**, то я вам коротко розкажу.

Ми з братом **Василем** хоронили нашу сестру аж два дні. Зложили ми її тіло в якусь скриню, дали колочої соломи, зачали на телізі везти на цвинтар. Нам не вдалось, знову бої з червоною партизанкою Ковпака. На другий день завезли ми з братом **Василем** тіло сестри на цвинтар коло нашої Церкви. Копали ми цей гріб'яник дві години, на зміну, сили не було. Викопали яму не дуже глибоку, поклали скриню з тілом невинної сестри, присипали Святою Земличкою, помолитися та й пішли. Розійшовся я і з братом **Василем**, якого москалі забрали до армії, де він і загинув на фронті, за цапову душу. Сорок п'ять років пізніше, відвідав я сестру **Єву** і скорше померлого батька, на цвинтарі в Стежницьі, гробів я не знайшов, але, як каже моя сестринка **Анна Петрович** з Самбора: вони і так знають, що ми їх тут відвідали. Боже, якби я був письменником, написав би я багато чого про рідне село Стежницю, яке перестало існувати завдяки польським вислужникам Москви та завдяки польській Нехристиянській шовіністичній культурі.

ДУМКИ ПРО НАШЕ СЕЛО СТЕЖНИЦЮ

Стежнице моя, ти для мене Свята, я в тобі родився, виростав до школи і церкви ходив. У твоїм селище мови української учився, учився любити тебе, як частину землі української. Гори Карпати, де ти знаходишся, для мене краші від інших гір, а сонце твоє жовте на синьому тлі — це надія і мрія, що жити будемо на нашій гарній, вільній землі.

Іван Романишин «Лучків».

ВІД КНЯЖНИХ ЧАСІВ АЖ ДО...

Від Княжних часів аж до першої і другої світових воєн українське село Стежниця в Лемківських горах Карпатах спало довгим сном, аж допоки народився в скромній родині **Черешньовських** син **Михайло** і його брат **Іван Бишини** та дві сестри, **Катерина** і **Анна**. Родина **Черешньовських**, для Стежницьі це був дар Божий.

Без братів **Черешньовських** Стежниця ще б довго спала довоєнним сном, **Михайло** і **Іван** були надзвичайно здібними організаторами молоді, а тим більше, як вони повернулися зі школи з Коломиї та Кракова.

Михайло займався різьбою та скульптурою, а молодший брат **Іван** — торгівлею. Брати **Черешньовські** знали добре, що як хочеш мати свідоме село, треба зачинати з молоді, так вони й робили. Молодь тягнулася до легко конспіративної в роді розважливій праці. **Михайло** і **Іван** скоро орієнтувалися, хто надається в кандидати їм потрібних молодих людей. Брати **Черешньовські** мали зв'язок і вплив на сусідні села. Я пригадую собі, як **Михайло** й **Іван** старалися з мого покоління виховати чесних і свідомих молодих людей. Самі вони були доб-

рим прикладом для молоді й старших. Михайло — Скульптор пізніше був у рядах УПА, а молодший брат Іван загинув у тюрмі Гестапо в Сяноці. Їхні сестри також потерпіли і дорого заплатили за те, що були свідомими українцями. Дай Боже, Україні більше таких людей. Духовна Стежниця може бути гордою, що мала таких синів та дочок.

РІДНА МОЯ МАМО

*Рідна моя мамо,
Як ти бідувала,
Їломіж чужі люди
На хліб заробляла.*

*Не раз приходилось
Ї землю копати,
Бо не було ради
Не було нічого
Дітям їсти дати.*

*Рідна моя мамо,
Бідувала сь дуже,
Ма тобі не було
Ніколи байдуже.*

*А як Тебе били
Били, катували
Ї тебе поляки
Їз дому ганяли.*

*Ганяли поляки
Їз рідної хати,
Їди на чужину
На хліб заробляти.*

*Лишилася хата,
Лишилось і поле,
Їо чужому ходиш,
Як по тій неволі.*

*Не гріло нічого
Ні ті заробітки,
Не було чим кормити
Свої любі дітки*

РІДНА ЗЕМЛЄ

*Рідна земле українська,
Я твоя дитина,
Тебе люблю і вважаю
Їоки не загину.*

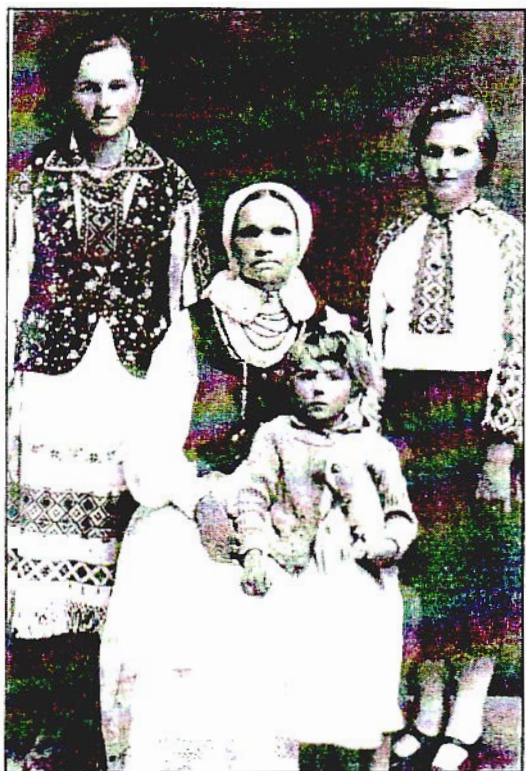
*Рідна земле українська,
Ти могучий краю,
Тебе обдерли, обірвали –
Я знаю, я знаю.*

*Україно, земле наша,
Ти є нам ріднійша
Їісля тої перестройки
Ти станеш вільніша.*

*Краю ти наш,
Рідний краю,
Тебе обдирали,
Ї народ наш український
В кайдани кували.*

*Український наш народе,
Який ти тупенький –
Обірваний, обідраний
Ма ще й голодненький.*

*Стефанія Сташко з Романишинних.
Мешкає в селі Лужок Долішній,
Дрогобницький район.*

Мати Івана Романишина з дочками Анною (зліва) і Євою — справа і родичкою Анною Романишин — посередині. Єву таку молоду, гарну українку вбив в с. Стежниця загарбник — московський партизан 4 серпня 1944 року.

Іван Романишин з дочкою Анжелікою і сином Юрієм.

Дружина Анна.

США, 1956 рік.
Справа на ліво: Іван Романишин «Лучків» з сином Юрієм, поряд його дружина, за нею п. Анна Віврик — дружина Михайла Романишина і їх друзі.

ЗОЛОТА ПИСАНКА

Будучи любителем і декоратором українських писанок, часто доводилося думати, з чого б зробити українську писанку, яка могла б бути «вічною», інакше — зробити писанку з каменя або з металу, так щоб не «розбилася». В кінці рішив зробити таку писанку зі золота, та удекорувати її дорогоцінними самоцвітами. 1988 рік був доброю нагодою: тисячоліття Християнства в Україні, і з цієї нагоди рішив зробити першу золоту українську писанку. Я знав, що робота такого проекту забере багато часу, але не знав, що аж два роки піде на цілий план роботи. Ціле моє доросле життя я був ювеліром-золотником, отже робота в золоті мені не чужа. Придбав я золото, зробив план — продумав величину писанки, про grubість золота та про карат золота. Карат в золоті означає, який там відсоток золота, та який відсоток домішки. Як відомо, чистого золота майже не вживається. Воно зам'якне, тяжке, та дороге. Золото мішаємо з іншими металами, чисте золото (100%) — є 24 карат (якість, не вага), 10 кг золота — 10 частин золота і 14 частин іншого металу, 14 кг золота — 14 частин золота та 10 частин домішки, 18 кг золота — 18 частин золота і 6 частин металової домішки. Коли до золота додається мідь, то буде воно червонявим золотом, таким як виробляють у східній Європі. Коли до золота додати латунь (мосяж) — воно буде жовте — більше подібне до натурального кольору золота. Золото можна також зробити білим, додаючи домішки білого металу. Золото змішують те ж з іншими металами для того, щоб було воно сильнішим.

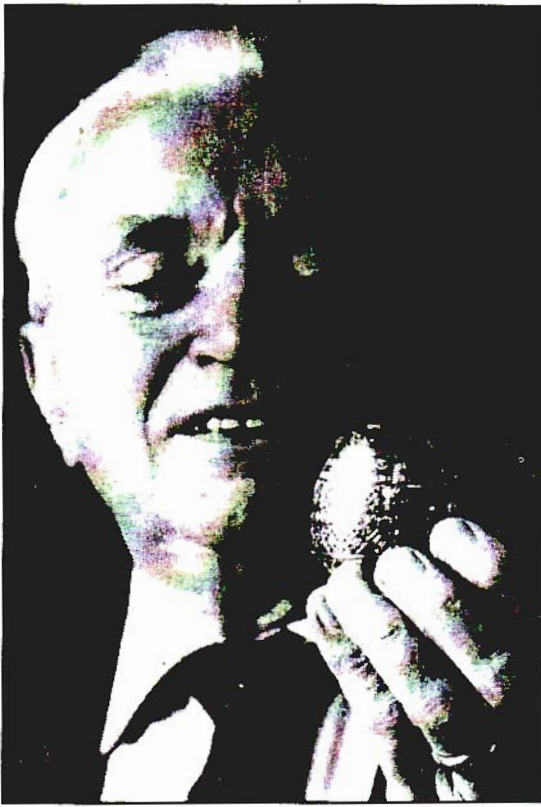
Тому що зі золота майже ніхто писанок не робить, я мусів подумати, який вжити взір, тим більше, що запланував вставити до цієї писанки також дорогі камінці. Моя золота 18 кг. писанка є натурального розміру. Величина: 65 x 48 мм. Вага: ціла писанка з церквами і стоячком 194,2 г. Писанка з церквами: 186,3 г. Писанка без церков 159,8 г. Церкви в писанці: св.Софія 14,9 г, св.Юр 11,8 г, стояк 7,9 г. На писанці є 440 дорогоцінних малих камінців, а саме: 46 діамантів, 146 рубінів, 144 салфіри, 32 зелені ядiti (жад.), 38 червоних гранатів. Зроблена вона з трьох частин. Середня частина, немов великий перстень, тримає горішню і долішню частини, а в самому «перстені»-обручці є горизонтально вставлена плітка із нефриту (жад.jade). В середній писанки є приміщені дві мініатюрні церкви, які можна виймати і вклатати назад до писанки. Ці церкви це св.Софія (Київ) і св.Юр (Львів). Зроблені вони зі слоневої кости, золота та декоративних каменів. До середньої частини писанки («перстеня») є вставлених ззовні 46 малих діамантів. Горішня частина писанки удекорована геометричним взором. На ній два написи в українській і англійській мовах «Тисячоліття християнства в Україні». У горішній частині писанки є вигравірована копія монети св.Володимира, а з другого боку тризуб УНР, обведений оливковими листками з 1918 р. Там також є 3 бані з св.Софії, та репліка св.Юра. Нижня частина писанки має також геометричний взір. У другий обвід є вставлених 36 смарагдів, дві горстки вишневого і зеленого винограду, соняшник, «жменька» шишениці, та чотири малесенькі писанки, кожна з іншим узором.

Писанка стоїть на підставі зробленої з 140 гр. золота, прикрашена лицьованим камінцем вишліфованим із зеленого хризопразу. В писанку є вставлено 441 камінець.

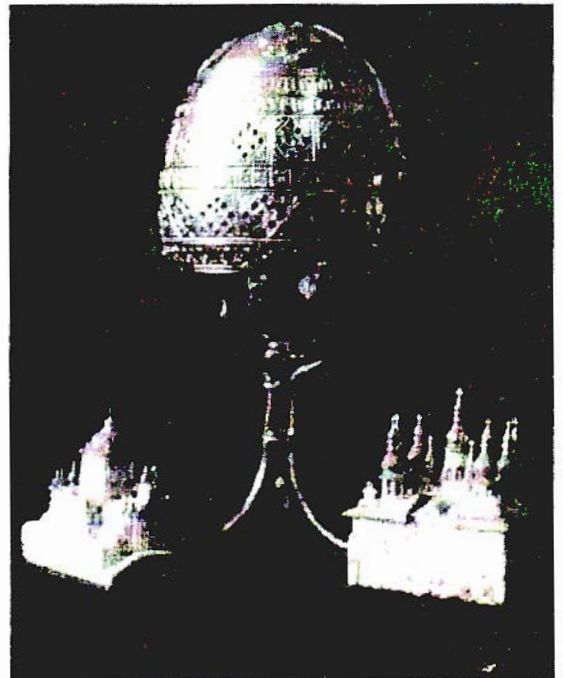
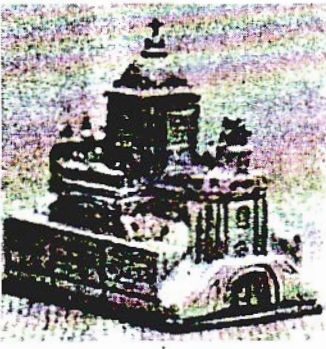
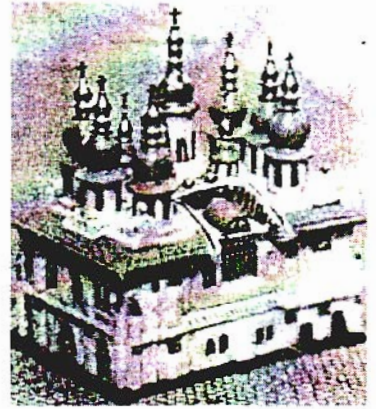
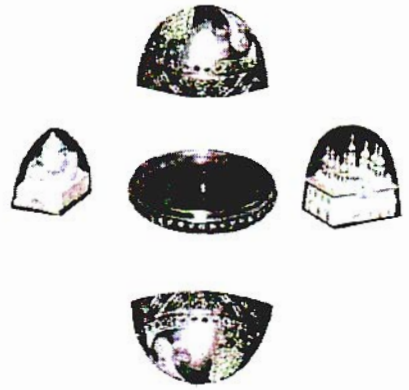
Писанка була перший раз показана на передвеликодньому базарі Української Католицької Церкви у Ватервліті, Н.Й.. Цією писанкою зацікавились місцеві газети і телебачення. В газетах появилися знімки та дописи про цю унікальну писанку.

Іван Романишин Лучків, син українських Карпат на Лемківщині, народився 20 січня 1923 року в селі Стежниця, коло Балигорода, ліського повіту в родині Антона і Катерини Романишин. Він — член 11-го Відділу Організації Оборони Лемківщини Олбанської округи.

«Лемківщина», ч. 1, Весна, 1994

Іван Романишин і його золота писанка
– дарунок Україні!

ЗОЛОТА ПИСАНКА

Символом мрії про самостійну Україну стала вона для американського ювеліра з Лемківщини Івана Романишина.

Вона єдина у світі. З чистого золота, величиною в натуральне куряче яйце, оздоблена діамантами, рубінами, сапфірами та іншими коштовними каменями. Усіх їх — 441. А що вже казати про філігранну роботу майстра — сучасне чудо!

Був пізній вечір, коли ми навідалися до старенького Українського дому в Трої. Типового добротного поселення, що розкидані по штату Нью-Йорк. Місцева громада вирішила здивувати і запізнати з літнім добродієм в окулярах. Він витяг з кишені її, розгорнувши хустинку, подав мені незвичну коштовність — свою золоту писанку. Автор назвався: **Іван Романишин**.

За філіжанкою кави розповів, що походить з Лемківщини. Молодим подався до Львова, де навчався ювелірного ремесла. Добрим словом згадував свого вчителя **Івана Карпанця** з колишньої вулиці Сикстуської, і як ходив на теорію з металургії до технічної школи на Городоцькій. Лихоліття другої світової війни повели його важкими дорогами праці й вижиття по Чехо-Словаччині, Німеччині, Англії. В 1951-му перебрався в Трою до Америки, куди ще на початку століття їздили на заробітки родині. Так і осів у цій місцевості серед вихідців з рідного краю. Виготовляв сережки, намисто.

— Перед тисячоліттям Хрещення в Україні прийшла мені думка створити цю писанку, — продовжував **Іван Романишин**. — Будучи 36 років ювеліром, назбирав золота. Сама робота забрала два роки часу, по 20 годин на тиждень. Перший раз публічно показав писанку на святочному базарі під нашою церквою. Зацікавились цим американські газети, показували по телебаченню. Коли сам налюбуюся нею, то передам до Українського музею в Нью-Йорку, з тим, що коли Україна встане вільною, її передадуть до Львова або Києва.

Іван Романишин поділився ще однією мрією.

— Я б дуже радо зустрівся з львівськими ювелірами і зав'язав з ними контакти. Маю майже повністю готову писану мною книжку про дорогоцінні камені — «Самоцвіти». Ще її не видавав, вона могла б стати в помочі ювелірам в Україні. Маю багато літератури з ювелірного ремесла з Радянського Союзу, але вся вона видана по-російськи. Тому чувся би щасливим, якби і ця моя праця стала в пригоді на батьківщині.

Золота Романишинова писанка на ажурній підставці гордо й загадково мерехтіла сонячними відблисками і суцвіттям тонких різнобарвних промінчиків. Поважний майстер знову обережно загорнув і сховав безцінну реліквію, котра в далекій Америці чекає свого Великодня в Україні.

Кость ЧАВАГА.

Михайло Черешньовський працює над скульптурою Мадонна на колінах.
Нью-Йорк. 1955 рік

ШПАК Іван Матвійович «Кубів»

Був війтом в с. Стежниця, помер, похований там же.

ШПАК Марія Матвійвна з дому **СІКАНЕЦЬ «Джигові»**, померла, похована на цвинтарі в м. Самборі.

Їх діти: **МАТВІЙ**, **АННА**, **АНТІН**, **ОЛЕНКА**, **МИХАЙЛО**.

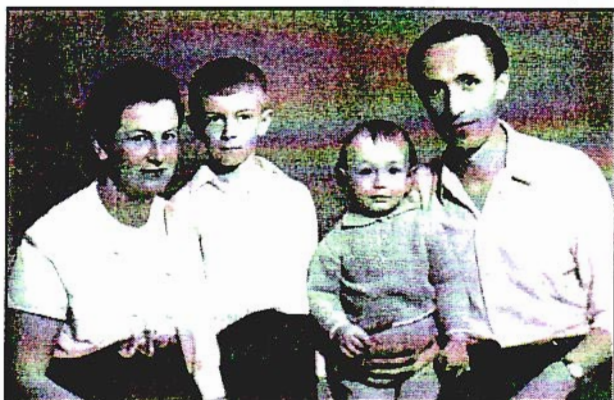
МАТВІЙ — загинув у війні в 1944 році, похований в Словаччині.

АННА — по чоловікові **КОЗАК**, померла, похована на цвинтарі в м. Самборі. Її чоловік **КОЗАК Пилип** родом з села Корналовичі, проживає в м. Самборі. Їх дочка **ЯРОСЛАВА** по чоловікові **КРИКУНЕНКО** — вчителька школи. Її чоловік **КРИКУНЕНКО Ярослав** родом з Самбора — працівник військової частини. Їх діти: **ОЛЕГ**, **ВОЛОДИМИР** — учні школи. Проживають в м. Самборі.

АНТІН — помер, похований на цвинтарі в м. Самборі. Його дружина **Ольга СТАДНИК** — родом з м. Самбора, пенсіонерка. Їх діти: **БОГДАН**, **ЛЕСЯ**, **РУСЛАН**. **БОГДАН** — працівник Самбірського склозаводу. Його дружина **Галя**, родом з Самбора, працівниця швейної фабрики м. Самбора.

ОЛЕНКА — пенсіонерка. Проживає в м. Самборі.

МИХАЙЛО — працівник Самбірської швейної фабрики, пенсіонер. Його дружина **РАБ Катерина** родом з с. Зоротовичі, Старосамбірського району, пенсіонерка. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ**, **ІГОР**. Зеновій — інженер Ст. Самбірського меблевого комбінату. Його дружина **Марія ВАЩАК** — вчителька школи. **МАРТА**, їх дочка, дошкільниця. **ІГОР** — працівник Самбірського відділу міліції. Всі проживають в м. Самборі.

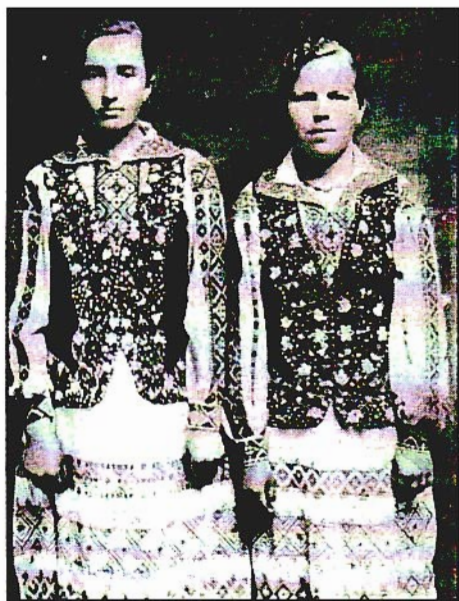

Михайло і Катерина Шпак з синами Зеновієм (коло мами) і Ігорем (коло тата).

Подав Михайло Шпак «Кубів» з дружиною Катериною.

Марія Шпак «Кубова» з сином Михайлом, дочками Анною (від ліва) і Оленкою — від права. м. Самбір, 1957 рік

Анна Шпак «Кубова» з подругою Марійкою з с. Березниці.

Фото з с. Стежниця.

Весілля Зеновія Шпак і Марії Вацак. Тут Богдан і Леся — діти Антона і Ольги Шпак та їх внучка Ярина, дочка Анни Шпак — Леся. За молодою — Андрій Мицьо. Впізнавайтесь...

Михайло Черешньовський.
Тарас Шевченко
початок 1940 -их років.
Дерево.

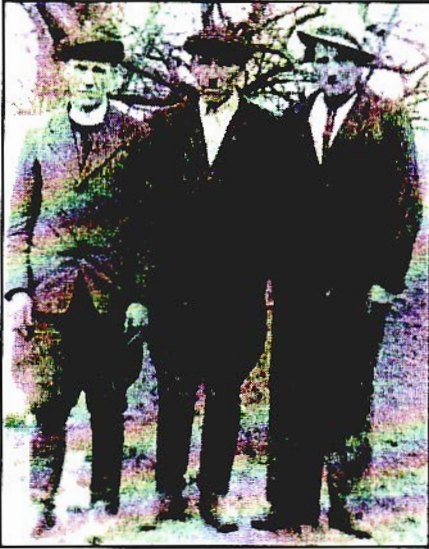
ХОМИЧ ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ «ДЗЬОДИК»

Помер, похований в м. Долина, Івано-Франківської області.

Його дружина — **ХОМИЧ АННА ПЕТРІВНА** — з дому **ТЕХ «Татарова»**, померла, похована в м. Долина.

Їх діти: **МАРІЯ, АННА, МИХАЙЛО, ОЛЬГА.**

З с. Стежниця виселені в с. Жабенці, Пробіжнянського району, Тернопільської області, а відтак переїхали до с. Оболоня, Долинського району, де довгий час проживали в хаті дружини **МИХАЙЛА ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО «Башиного»** — скульптора **Оксани Винник ЧЕРЕШНЬОВСЬКОЇ**.

Зліва на право **Хомич Василь, Хомич Іван «Дзьодикові» та Черешньовський Василь «Ясів сухий»**, с. Олексичі Стрийського району, 1951 рік.

МАРІЯ — по чоловікові **КОРЕНОВСЬКА**. Її чоловік **Іван КОРЕНОВСЬКИЙ** з с. Яворець, Ліського повіту, Польща, пенсіонер. Їх діти: **ІГОР, ЛЮБА. ІГОР** — майстер заводу «Металіст» с. Струтен, Рожнятівського району, Івано-Франківської області. Його дружина **Оля САСНИК**, родом з с. Княжолуки, Долинського району, працівниця Долинської бавовняно-прядильної фабрики. Їх діти: **ВАСИЛЬКО** — роз'їздний вид роботи. **НАТАЛКА** — учениця школи. Проживають в с. Оболонь. Дружина **Василя Наталка**, родом з Вижнегородщини. Син **ІГОР** — дошкільник. **ЛЮБА** — по чоловікові **Криницька**, швея. Її чоловік **Богдан КРИНИЦЬКИЙ**, родовід від с. Криниці, працівник Долинського автотранспортного підприємства.

АННА — по чоловікові **КРАЙНИК**, пенсіонерка. Її чоловік **Ілля КРАЙНИК**, родом з с. Велика Турка, Долинського району, пенсіонер. Їх діти: **ОЛЕГ, ГАЛИНА. ОЛЕГ** — інженер Гомельського заводу. Його дружина **Тетяна КУПРІЄЦЬ**, родом з м. Долина, педагог-музикант. Їх діти:

ВІТА, ІЛЛЯ — учні школи. Проживають в м. Гомелі, Білорусь.

ГАЛИНА — по чоловікові **Прохоренко**, працівниця Долинської заготконтори. Її чоловік **Павло Прохоренко** родом з Долини, водій Долинського АТП. Їх діти: **РОМАН, ТЕТЯНА. РОМАН** — студент радіотехнікуму. **Тетяна** учениця школи. Проживають в с. Оболонь.

МИХАЙЛО — пенсіонер, відпрацював 42 роки водієм Долинського автотранспортного підприємства. Його дружина — **Осипа РОП'ЯНИК**, родом з с. Оболонь, пенсіонерка. Син **ЯРОСЛАВ** — артист-музикант Івано-Франківського драматичного театру, його дружина **Ярослава**, їх діти: **БОГДАН, МАР'ЯНА** — учні школи. Проживають в м. Івано-Франківську.

ОЛЬГА — по чоловікові **ЗЛИДЕНЬ**, померла, похована в с. Вовчинець, Івано-Франківської області. Її чоловік **Микола ЗЛИДЕНЬ**, родом з Харківщини, керівник сільськогосподарської спілки, пенсіонер. Їх діти: **СВІТЛАНА, ГАЛЯ, МИКОЛА. СВІТЛАНА** по чоловікові **СОКОЛОВА**, працівниця заводу «Позитрон». Її чоловік **Микола СОКОЛОВ** родом з Ялти, працівник заводу. Їх діти: **ВАЛЯ, ДЕНИС** — учні школи. Проживають в Івано-Франківську. **ГАЛЯ** —

Михайло Хомич (зліва), М. Шпак та М. Черешньовський. Самбір. 1953 рік

її чоловік **Анатолій ПУСТОВІТ**, родом з Івано-Франківщини, роз'їздні працівники. Їх дочка **ОЛЯ** — учениця школи. Проживають в м. Івано-Франківську. **МИКОЛА** — водій Долинського АТП. Його дружина **Оксана**, родом з Івано-Франківщини, домогосподарка. Їх діти: **Віталій, Андрій** — дошкільники.

Подав Михайло Хомич «Дзьодиків» та його сестра Марія Кореновська-Хомич

ХОМИЧ ОНУФЕР

Його дружина **ГАННА**, з дому **ПИЦИК** — «Заболотникових». Померли, поховані на цвинтарі с.Стежниця.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **МАРІЯ** — проживала в США. **КАТЕРИНА**, **ІВАН**, **ЄВА**, **ВАСИЛЬ**, **АНТІН**, **ПЕТРО**.

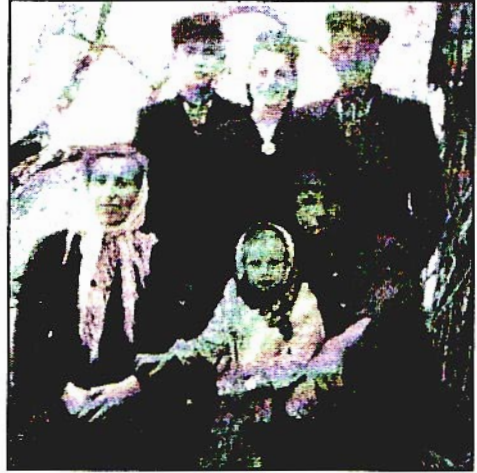
ХОМИЧ Єва Онуфрївна, 96-ти річна пенсіонерка. Її чоловік **ХОМИЧ Іван Іванович** «Хомич». Помер, похований на цвинтарі с.Олексичі. Працював на прокладенні газопроводу «Дружба» в м.Саратові, там помер. Їх дочка **ГАННА** — померла, похована в с.Олексичі. В 1946 році з с.Стежниці були виселені в Тернопільську область, с.Пробіжне, а відтак переїхали до м.Дашави, Стрийського району, а потім в с.Олексичі. Дочка **ГАННА - НАДІЯ** по чоловікові **Федорів**. Працівниця Дашавського сажового заводу. Пенсіонерка. Її чоловік **Петро ФЕДОРІВ**, родом з с.Лискова, Жидачівського району, працівник МП.

Їх діти: **АНДРІЙ**, **ІВАН**.

АНДРІЙ — працівник малого підприємства. Його дружина **Тетяна ОГУРКОВА**, родом з м.Стрия, вчителька Стрийської СШ. Їх дочка — **МАРТА**-дошкільниця. Проживають в м.Стрий.

ІВАН — медпрацівник Стрийської райлікарні, масажист. Його дружина **Ліля ЛИСОВИЧ** — родом з м.Стрия, медпрацівниця Стрийської лікарні. Проживають в м.Стрий.

Подала Надія Хомич-Федорів, її бабця Єва

Справа сидять: Іван Хомич «Дзьода», Анна Хомич і дочка Надя. Стоять зліва на право — Микола і Марія Романишин та Вуковиський.

Хомич, пенсіонерка в присутності сина Івана, невістки Лілі і Павла Шпака з м.Самбора. 3 грудня 1994 року

Хомич Іван «Дзьодиків», зліва — Хомич Єва і Хомич Анна

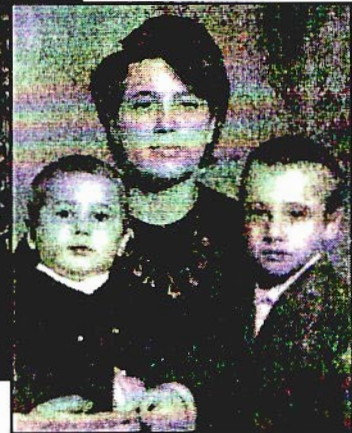

Хомич Анна

Надія з синами

Петро з дружиною Надією

ГУБИЦЬКИЙ ІВАН «БОЙКО».

Вбитий російськими партизанами в с.Стежниця в 1944 році.

ГУБИЦЬКА Катерина Михайлівна, родом з с.Стежниця, померла і похована в м.Самборі. Їх діти: **МАТВІЙ**, 1927 р.н., **АННА**, 1928р.н., **МАРІЯ**, 1926р.н., **МИХАЙЛО**, 1935р.н., **АНТІН**, 1939р.н., **СТЕФА**, 1941р.н.

МАТВІЙ — працівник громадського харчування. Помер і похований на цвинтарі в м.Самборі. **АННА** — по чоловікові **ДРАБ**, пенсіонерка. Її чоловік **Василь ДРАБ**. Їх діти: **МИХАЙЛО**, **ОЛЬГА**, **МИРОН**. **МИХАЙЛО** — військовослужбовець с.Калинів. Його дружина **Ліда**, родом з Івано-Франківщини, домогосподарка. Їх діти: **АНДРІЙКО**, **ОЛЬГА** — учні. Проживають в с.Калинів, Самбірського району. **ОЛЬГА** — працівниця Самбірського заготзерна. Її чоловік **Ігор ГУСАК**, родом з м.Самбора, трагічно загинув. Похований на цвинтарі м.Самбора. Їх діти: **НАТАЛЯ**, **ГАЛЯ** — учні. Проживають в м.Самборі. **МИРОН** — працівник громадського харчування в м.Херсоні. Його дружина **Лариса**. Мають одну дитину. Проживають в м.Херсоні.

МАРІЯ — по чоловікові Хомик, домогосподарка. Її чоловік **Сергій ХОМИК**, родом з Волині. Їх діти: **СВІТЛАНА**, **ЛАРИСА**, **ЯРОСЛАВ**. **МИХАЙЛО** — інженер будівельної організації м.Самбора. Його дружина **Марія ТКАЧИК**, родом з Самбора, працівниця заготзерна. Їх діти — **ВОЛОДИМИР**, **ОЛЕГ**. **ВОЛОДИМИР** — архітектор м.Львова. Його дружина **Ірина БАЛДИС**, с.Радловичі, Самбірського району, домогосподарка. Їх діти: **ІРИНА**, **МАРТА** — учні школи. Проживають в м.Львові. **Олег** — працівник МП м.Львів. Його дружина **СВІТЛАНА** родом з Яворівського району, домогосподарка. Проживають у м.Львові. **АНТІН** — працівник автотранспортного підприємства, помер і похований на цвинтарі в м.Самборі. **СТЕФА** — по чоловікові **ХАВАВЧАК**, працівниця швейної фабрики. Її чоловік **Михайло ХАВАВЧАК** родом з с.Раково, Старосамбірського району, працівник Самбірського комунгоспу. Їх діти: **ГАЛЯ**, **НАТАЛКА**. **ГАЛЯ** — по чоловікові Ковалик, працівниця Самбірської швейної фабрики. Її чоловік **Віктор Ковалик**, не працює. Їх діти: **ІГОР** — учень школи. Проживають в м.Самборі. **НАТАЛКА** — по чоловікові **МАРКОВИЧ**, родом з с.Звір, Самбірського району. Її чоловік **Маркович ОЛЕГ**, працівник міліції. Їх син **ЮРІЙ**. Проживають в м.Москві.

Подав Михайло Губицький «Бойко» з дружиною Марією Ткачик в присутності Євгена Пищика. 19 жовтня 1994 року, м.Самбір.

Весілля Анни Губицької «Бойкової» та І.Драбика у м.Самборі. Тут Черешньовські, Сушко, Матяшовські, Романишин, Шлак, Устянівські, Дичко, Гориш, Губицькі, Осташ. Впізнавайтеся. Архів М.Сушко з Львова.

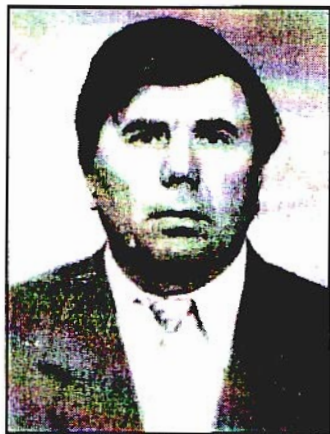
ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Матвій Петрович «Романишин»

Загинув на війні в 1945 році.

Його дружина Катерина з РОМАНИШИНИХ, померла, похована на цвинтарі в м. Дашава, Івано-Франківської області, Україна.

Вивезені з Стежниць в село Глусте, Чортківського району, переїхали в село Махлінець, Жидачівського району, Львівщина. Їх діти: МИХАЙЛО, МИРОСЛАВ, АННА.

МИХАЙЛО — працівник газопроводу, його дружина Марія-Меланія ЛАПТУРА з м. Сокаля, проживають в м. Сокаль, Львівської області. Їх діти: АСЯ, ОЛЕГ.

Михайло Черешньовський

АСЯ і її чоловік Ігор ПОЛЯК, мають дочку НАТАЛЮ, працюють і проживають в м. Дашава, Івано-Франківської області.

ОЛЕГ — студент Львівського державного університету.

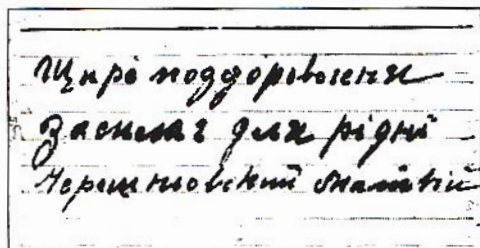
МИРОСЛАВ — і його дружина Марія родом від СЕНЮКА, мають двох дітей, проживають на Херсонщині.

АННА — і її чоловік, Замкус з Миколаївщини. Їх діти: ВАЛЕРІЙ — фермер, ЄВГЕНІЙ-ГЕНА — водій, САША, НАДІЯ — учні школи.

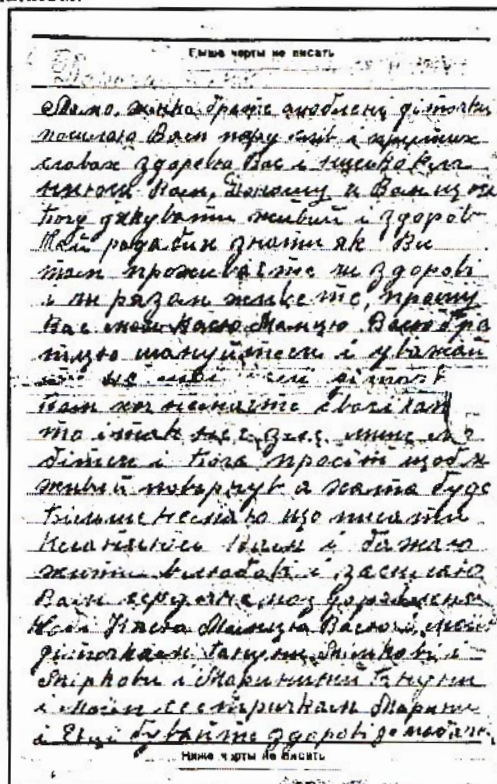
Подав Михайло Черешньовський на зустрічі делегатів на Світовому Конгресі Світової Федерації Лемків. 08.10.1993 року

Доповнили: Петро Шпак, Антін Заневчик,
Михайло Черешньовський та Дмитро Зарічанський.

Черешньовський Матвій до совіцької армії був вояком Польського війська (1939 р.) потрапив в полон до німців 1939 р. Тільки з тих причин, що Стежниця була територією Польщі, то його відпустили додому. Лист, що приведений нижче — це лист батька з фронту, збережений сином Михайлом.

Тут я хочу заважити, що большевики-кагебісти не дозволяли багато писати з фронту.

ХОМИЧ МИХАЙЛО МАТВІЙОВИЧ «ХОМИЧ»

Його дружина **ХОМИЧ Софія Михайлівна** родом з с.Загочев'я, Ліського повіту, Польща. В 1946 році виселені з с.Стежниця в Тернопільську область, Пробіжнянський район, с.Говстенько, а восени переїхали в с.Махлінець, померли, поховані на цвинтарі с.Махлінець.

Їх діти: **МАРІЯ, ОЛЬГА, ВОЛОДИМИР, МИХАЙЛО.**

МАРІЯ — померла, похована в с.Стежниця.

ОЛЬГА — по чоловікові **ГАЛАЙ**. Описана є в родоводі **ГАЛАЙ «Барників»**.

ВОЛОДИМИР — працівник Стрийської будівельної організації. Його дружина **Надія ГРИБ**, родом з с.Махлінець, працівниця селянської спілки с.Махлінець. Пенсіонерка.

Їх діти: **МАРІЯ, ОЛЬГА, БОГДАН, РОМАН, МИХАЙЛО.**

МАРІЯ — по чоловікові **МАТВІЙЧУК**, працює на Стрийській взуттєвій фабриці. Її чоловік **Ігор** працівник Стрийського малого підприємства. Їх син **Андрій** — учень школи. Проживають в м.Стрию.

ОЛЬГА — по чоловікові **НАКОНЕЧНА**, працівниця Стрийського склозаводу. Її чоловік **Василь Наконечний** — водій Стрийського АТП. Їх дочка **Мар'янка** — учениця школи. Проживають в м.Стрию.

БОГДАН — працює на роз'їзних роботах. Його дружина **ОЛЬГА** родом з с.Солятичі, Жидачівського району — домогосподарка. Їх діти: **СОФІЙКА, ХРИСТИНКА, МИКОЛА** — дошкільнята. Проживають в с.Солятичі, Жидачівського району.

РОМАН — працівник Стрийського МП. Проживає в с.Махлінець.

МИХАЙЛО — працівник МП м.Стрий, проживає в с.Махлінець.

МИХАЙЛО — працівник селянської спілки с.Завидче, Радехівського району. Його дружина **Леся ОЛІЙНИК**, родом з с.Завидче, працює в селянській спілці. Їх діти: **ВАЛЕНТИНА, ІВАН, ОЛЯ, ВАСИЛЬКО.**

ВАЛЕНТИНА з чоловіком **Василем** — працівники селянської спілки с. Завидче.

ІВАН — водій селянської спілки с.Завидче.

ОЛЯ — вчиться у Львові.

ВАСИЛЬКО — відслужив у Збройних Силах України.

Всі проживають в с.Завидче Радехівського району.

*Подала Ольга Хомич з дому «Хомич»
по чоловікові Галай та Черешньовська Анна.
с.Махлінець. 3 листопада 1994 року.*

Михайло Черешньовський.

Роман Шухевич.
Дерево

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ МИХАЙЛО «ХОМИЧ»

помер в 1933 році, похований на цвинтарі в с.Стежниця.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКА Єва Матвіївна, з родини **УСТЯНОВСЬКИХ «Штевкові»**, померла, похована в с.Тимофіївка, Миколаївської області.

З с.Стежниця виселені в Тернопільську область, с.Пробіжне. З с.Пробіжне переїхали в с.Махлінець, Жидачівського району, Львівської області.

Їх діти: **КАТЕРИНА, МИКОЛА, ОЛЕНКА, МИХАЙЛО, МАРІЯ, АНТІН.**

КАТЕРИНА — працювала на сажовому заводі с.Дашава. Померла, похована в с.Дашава. Її чоловік **Василь МАГОМЕТА**, родом з с.Йосиповичі, Стрийського району. Помер, похований на цвинтарі с.Дашава.

Їх діти: дочка **ГАННА**, пенсіонерка. Її чоловік **Василь РОМАНКІВ**, з с.Тура, Івано-Франківської області, будівельник. Проживають в с.Дашава. Їх діти: **МАРІЯ, ОЛЕНА, КАТЕРИНА, ЕМІЛІЯ, ВАСИЛИНА. МАРІЯ** — її чоловік Ярослав, мають одну дитину, проживають у м.Львові. **ОЛЕНА** — її чоловік Валерій, проживають в м.Херсоні. **КАТЕРИНА** — її чоловік **Микола САВЧИН**, родом з с.Листків, Жидачівського району, мають 2 дітей. Проживають в с.Загірному, Жидачівського району, Львівської області. **ЕМІЛІЯ** — її чоловік Ігор, проживають в м.Моршин, Львівської області. Василина — працівниця побуту. Її чоловік **ПЕТРО**, працівник МП, проживають в с.Дашава.

МИКОЛА — працівник сільськогосподарської спілки. Його дружина **Ганна ДАНИЛЯК**, родом з с.Сулятичі, Жидачівського району.

Їх діти: **МИРОН, МИХАЙЛО, НАДІЯ, МАРІЯ, ВІРА, НАТАЛКА.**

МИРОН — працівник Стрийського конструкторського бюро. Його дружина **Марія ОРЕЛ**, родом з с.Гірного, Стрийського району, працівниця районного споживчого товариства.

Їх діти: **НАТАЛЯ, ОЛЕГ.**

НАТАЛЯ — її чоловік Євген, родом з м.Конотоп, Сумської області. Обоє вчаться в м.Харкові.

ОЛЕГ — учень Стрийського художнього училища.

ОЛЕНКА — працювала в колгоспі, померла, похована на цвинтарі в с.Дашава. Її чоловік **Матвій КОСТИК** родом з села Стежниця. Проживає в с.Дашава.

Їх діти: **МИХАЙЛО**. Працівник будівельної організації. Його дружина **МАРІЯ ФЕДОРІВ**, працівниця школи. Їх діти: **ВІРА, ВОЛОДИМИР** — учні школи. Дочка **ЛЮБА**, її чоловік **ЯРОСЛАВ**, працівники склозаводу. Мають двох школярів.

МИХАЙЛО — під час війни забраний на роботу в Німеччину. Відомостей нема.

МАРІЯ — пенсіонерка. Її чоловік **Євген ГРИНЧУК**, родом з с.Махлінець, пенсіонер. Дочка **СТЕФА** з чоловіком **Миколою** родом з Кіровоградської області з дітьми **АНЖЕЛОЮ** і **СВІТЛАНОЮ** проживають в м.Херсоні.

АНТІН — з дружиною **Ганною** на пенсії. Проживають в с.Дашава. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ЗЕНОВІЙ. ЯРОСЛАВ** — працівник МП. Його дружина **Віра**, працівниця сфери харчування. Син дошкільник. Проживають в с.Дашава. **ЗЕНОВІЙ** — його дружина **ГАННА**, працівниця плиточного заводу. Їх діти: **ЛЮДМИЛА, ПЕТРО** — учні школи, проживають в с.Дашава.

*Подав Микола та Ганна Черешньовські
в присутності Миколи Романишина «Кондракового»*

*18 вересня 1994 року.
с.Махлінець, Жидачівський район, Львівської області.*

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ МАТВІЙ АНДРІЙОВИЧ «БАЩИН» (1890-1919 рр.)

Його дружина **Єва**, з дому **ТЕХ «Фільотова»** 1892-1956 рр. Причина смерті **Матвія ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** в молодому віці невідома. Похований на цвинтарі в с. Стежниця.

Їх діти: **МИХАЙЛО** — 5.03.1911 р. - 20.07.1994 року; **КАТЕРИНА** — 1913 року; **ГАННА** — 1916 року; **Іван** — 1919 р. - 1942 р.

У травні 1996 року дочка **Михайла Звенислава ВАТАМАНЮК-ЧЕРЕШНЬОВСЬКА** через 52 роки вперше відвідала місце свого народження — с. Стежницю. На цвинтарі о. **Микола КУЦЬ** відправляв панахиду і освячував могили та місця, де були могили. **Звенислава** присіла в одному з місць цвинтаря. На перший погляд, нічого дивного, але людське око зауважило, що **Звенислава** розгортає траву і ніжно рукою гладить фіалки, які рясно розцвіли по цвинтарю. Я запитав її, який спогад найшов на Вас? «Мабуть, тут могила мого діда **Матвія**, якого я не бачила — відповіла з тугою і болем. То було повернення **Звенислави** у далеке дитинство. Вона довгу мить була в глибокій задумі.

МИХАЙЛО — став людиною-Легендою, про якого знає світ, а найменше – Україна, за яку він боровся зі зброєю в руках, яку він возвеличив своєю працею. Про нього — **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО «Башиного»**, незламного борця, патріота України, члена ОУН-УПА, видатного скульптора написано багато монографій. Вони частково є в цій книжці, того змісту, який подали автори. Вірю, що його високомистецькі, високохудожні твори побачить Україна. На сьогодні три його твори, подаровані Україні є в експозиції у Національному музеї м. Львова. Цим зацікавиться його дочка **Звенислава ВАТАМАНЮК-ЧЕРЕШНЬОВСЬКА**. Цей короткий спогад пишеться для українців і стежничан, зокрема, щоб знали, а на майбутнє вивчали про свого односельчанина-краянину **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**. Про його дар до різьбярства з дитинства не раз розповідали **Петро ШПАК «Заневчиків»**, **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** з Калинова, **Дмитро ЮРЧАК**. 30 червня 1941 року він зібрав односельчан-стежничан під синьо-жовтий прапор, щоб засвідчити і в Стежниці, і в Балигороді про відновлення Незалежності і Соборності України.

Дружина **Михайла** — **Оксана ВИННИК** — 13.04.1915р. - 1989 р. Родом з м. Долина, Франківської області. Богом обдарована мисткиня. Навчалася у Львові на курсі штук пластичних. Тепер мистецька академія. Спочатку займалася випалюванням по дереву, рисунком, портретами. Гуцульщина споконвіку славилася різновидям мистецтва. Доля звела цих обдарованих молодих людей в Коломиї разом на навчання, але не надовго. Жорстокий час роз'єднав їх ціле життя і кожне окремо. Оберігаючи вічну любов і визначений Богом час на життя. В 1941 році в м. Болехові народився їх син **СВЯТОСЛАВ**, якого через 11 місяців поховали в м. Болехові.

22.06.1944 році в с. Стежниця народилася їх дочка **ЗВЕНИСЛАВА**. Хто з батьків дав сину і дочці такі славні українські імена, залишається невідомим. Чоловік **Звенислави** — **Орест ВАТАМАНЮК** — 28.03.1942 р.н. родом з м. Львова — радіоінженер. Обос-працівники українського уряду у Львові.

Їх діти: **МАРІЧКА** — 10.02.1968 р.н., інженер-математик. Її чоловік **ГРИЦІНЯК Роман** — 1957 р.н., родовід з Лемківщини, інженер-програміст Львівського держуніверситету. Їх син **ПАВЛО** — дошкільник.

ТАРАС — 13.03.1974 р.н., інженер-електрик. Його дружина **Ліна БЕГМА**, 1975 р.н., інженер. **ПРИНА** — 06.07.1982 р.н., учениця школи. Всі проживають в м. Львові.

ІВАН — член ОУН, виховник стежницької молоді, яка вступила в ОУН-УПА та Дивізію «Галичина». Багато з них впало в Полі Бою. На сьогодні є ще кілька живих. Німецькі фашисти через гестапо вислідили Івана Черешньовського і закатували його в 1942 році в м. Сяноці. Будучи в катівні, по пахви у воді, перед смертю **Іван ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** сказав: «Друзі мої, гину! Але я вас не видав.» Ці слова невідомий передав на волю.

Мати з дочками **КАТЕРИНОЮ** та **ГАННОЮ** під час виселення стежничан в 1946 році залишилася в Стежниці, а в 1947 році акцією «Вісла» були виселені на захід Польщі у Щешінське воєводство — Реско, там вона і похована. Катерина з сім'єю з заходу виїхала у США. **ГАННА** з чоловіком і дітьми **БОГДАНОМ**, дочкою **ПРИНОЮ**, їх сім'ями проживають у м. Реско, а дочка **Леся** у США.

Така складна доля ще однієї української Родини.

*Запис зроблено у Львові від Звенислави
Ватаманюк-Черешньовської. 1997 рік.*

Батько скульптора (зліва), Матвій Черешнь-
овський з братами Онуфрієм та Іваном

Михайло Черешньовський,
Міттенвальд. Німеччина.
1947 рік

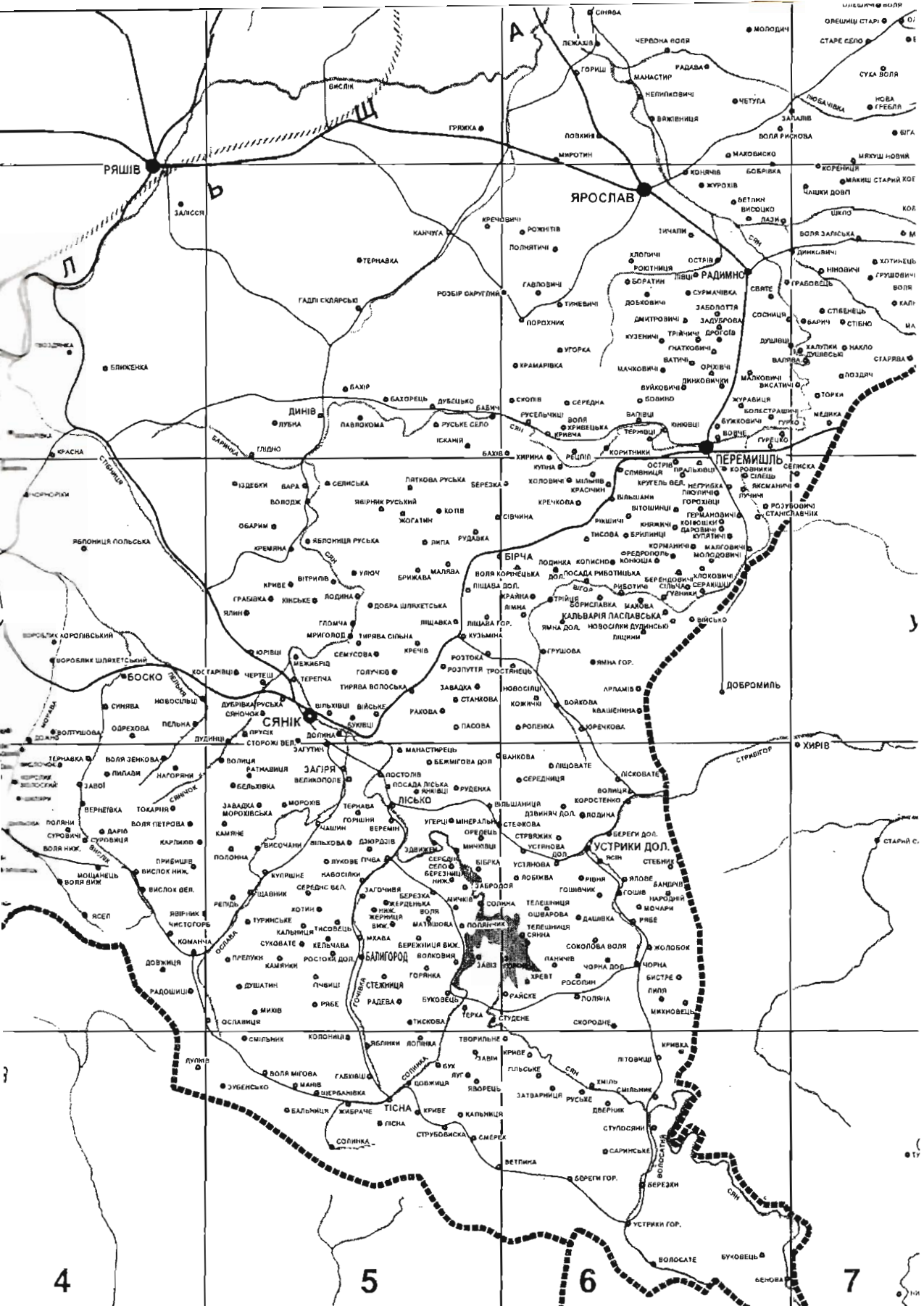
Обличчя брата.
1944 рік. Дерево.

Брат Михайла Черешньовсь-
кого - Іван

МИХАЙЛО ШПАК

Михайло ШПАК

СТЕЖНИЦЯ

До 500 рілля с. Стежники

1498 — 1998

ТзОВ «СОЛЯРІС
м.Самбір - 1999р.

ББК 66,5 (4 УКР)

Ш14

Михайло ШПАК. СТЕЖНИЦЯ

Ш14 Історико - біографічно - публіцистичний нарис

– Самбір: видавнича фірма «Соляріс», 1999 рік, с.420

В числі перших Польща визнала Незалежність України...

Але під її володінням залишилися споконвічні українські землі — Лемківщина, Холмщина, Надсяння, Підляшшя, про що засвідчує зібраний матеріал про одне із сотень українських сіл — *СТЕЖНИЦЯ*, яке поневолі покинуло десятки українських родин.

Нині Стежниця виповнюється 500 років.

Документи, розповіді, фотографії засвідчують складні будні, трагічні дороги односельчан, яких життєві СТЕЖКИ вели і ведуть по Світах...

Перекотиполе війн, депортацій, людські долі, час відродження Незалежності України, сльози і радості моїх стежничан, українців з різних теренів, зібрано в цій книжці.

СЛОВО ПОДЯКИ

Господу Богу, що зберіг Українську Націю і подарував їй райський куток, що зветься Україною, а Стежниця і стежничани є її частинкою;

– Соні Пицик за численний машинописний видрук зібраного матеріалу для видання книжки;

– Івану Романишину, Івану Філю, стежничанам і друзям у США та Україні за підтримку видання книжки;

– Роману Іванчуку – редактору видання;

– Любомиру Тишку – за художнє оформлення;

– працівникам самбірської фірми «Соляріс» – за видання та видрук книжки.

Спасибі Вам і низький уклін.

Автор

ISBN 966-7721-00-0

ББК 66,5 (4 УКР)

© Михайло ШПАК

© ТзОВ «СОЛЯРІС»

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

За час журналістської праці мені довелося багато читати, вичитувати, але я насправду щасливий від того, що мав честь долучитися до редагування книги Михайла Шпака «Стежниця». Прошу не хвилюватися суворих критиків, бо автор видання — не професійний письменник, не літератор і, можливо, не все тут досконало, але кожен писаний рядок — це свідчення житейської мудрості, неспокою, небайдужості... І вчитуючись у них, я щоразу ловив себе на думці, що не кожен мій ровесник знає, скажімо, своїх троюрідних братів чи сестер. А наші діти — і поготів. Ми в силу різних обставин не зустрічаємося, не відвідуємо могили предків — та ба, почасти навіть не знаємо, де вони поховані. А Михайло Шпак не тільки до купочки зібрав свою родину, він дізнався про кожную сім'ю, яка жила у його рідній — такій близькій і такій далекій нині Стежниці, яку змушений був покинути хлопчиськом десятилітнього віку. Тут описане родинне дерево усього великого по тих мірках села Стежниця. Це — грандіозна робота, це — ціле історичне дослідження. Я навіть подумав грішним ділом, що людина, яка провела таку роботу, залишила такий слід на землі, може померти з почуттям виконаного обов'язку перед своїм красм, своїм народом. Хоча говорити про щось таке надто рано, бо Михайло Шпак, здається, лише розпочинає ту велику дослідницьку роботу, ту боротьбу за відновлення честі і гідності своєї Лемківщини і людей, котрих доля грубо заставила покинути домівки і податися туди, де треба було все розпочинати з нуля.

У цій книзі не тільки про Стежницю та стежничан. Тут розповіді про нинішню добу, про боротьбу за становлення нашої державності, тут документи і листи, які уже стали архівною рідкістю, тут сила-силенна фотографій і наших сучасників, тих, хто не побоявся наприкінці вісімдесятих — початку дев'яностих ламати хребет комуністичній системі.

І останнє. Мені здається, кожен з нас, хто хоч трохи володіє пером, повинен описати свій родовід, свій життєпис, аби пізніше, коли минуть десятиріччя, наші діти і внуки не цуралися нас, пам'ятали, з якого вони роду і які випробування лягали на плечі батьків і дідів. Не пізнавши своєї минувщини — нехай навіть гіркої, ми не здобудемо майбутнього — дай Боже, щасливого!

Я дуже хочу, аби кожен, хто колись вимушено покинув свій край, мав дослідження-спогад Михайла Шпака «Стежниця» і, перечитуючи його, згадував свою домівку, свою церковцю, свою школу, могили предків на рідній і чужій землі...

*РОМАН ІВАНЧУК,
член Спілки журналістів України.*

ВІД АВТОРА

Шановний Друже! В цій книзі ти знайдеш розповідь про історію с. Стежниця Лиського повіту, що було українським, Лемківським, а тепер під Польщею. На фотографіях побачиш церкву, якої нема, цвинтар, на якому природа зрівняла з землею могили, бо нема кому доглядати, школу, в якій тепер «Sklep». Нема окремої фотографії читальні «Просвіти», а фотографія з похорону Пицика Антона («Заблотникового»), що проходив з домовиною біля читальні «Просвіта».

На фотографіях побачиш і, може, впізнаєш себе з шкільною дівчорою або в групі хористів, в групі драматичного гуртка, або просто в якомусь гурті. На фотографіях, може, впізнаєш, або хтось допоможе це зробити, своїх батьків, сестер, братів, дідів, онуків, когось з родини, когось з с. Стежниця. Тут побачиш своєрідну мапу (карту-схему) села, ескіз якої зробив Антін Черешнівський, а рисував у Самборі стежничанин Іван Романишин - «Лучків» - «Червачок», який проживає в США. В цій справі йому там помагали: Петро Заневчик - «Типів», Михайло Черешньовський - «Ясів», Анна Сушко - «Романишин», Михайло Романишин - «Лучків», Хомич Онуфер «Сафатишин», Михайло Філь, Михайло Шпак - «Семків», Матвій Шашкевич, Микола Філь. На малі описані Стежницькі господарі з сільськими прізвишками. Названі прізвища жидів, які проживали в Стежниця. Названі гори, потоки, інші місця.

Тут вчиташ, як зродилося наше село і що сталося з ним потім, з стежничанами, яких доля порозкидувала, хто живий, хто і де похований. А скільки буде не відомих і живих і мертвих. Зазначу, що не все й мені відомо достеменно.

Отже, якщо ти, читачу, стежничанине, чи родинно, чи знайомо, пов'язаний з стежничанами, доповни, уточни те, що вважаєш за потрібне.

Тут описаний страшний злочин супроти людства, супроти української Нації, і нас, стежничан — примусове виселення з наших прадідівських українських земель. Де ті родини? Де ті добрі, порядні, багатші і бідніші господарі? Де ті баби, діди, брати, сестри, діти, онуки, правнуки, Родини, Стежничани?

Яке воно тепер наше, твоє село Стежниця? Хто тепер там живе? Який тепер наш Стежничанин? Яка вода тече потоками? Як виглядає хата-пустка, або місце, де колись стояли хати, нехай бідні і багаті, убогі, під стріхою, але свої, рідні, українські. Який тепер цвинтар, де наша церква, де наша читальня? Що робить поле? Що роблять гори і ліси, стежки і дороги? Що роблять?! Чекають на свого господаря! Чекають суду за злочин. Тут вчиташ прощальний лист до земляків стежничанина, видатного світового скульптора Михайла Черешньовського, який тепер проживає у США, а також опиши про нього в журналах та американському виданні його ретроспективної виставки.

Тут вчиташ про тих, кого забрали на російсько-німецький фронт у 1944 році, про тих, хто воював в УПА та в першій українській дивізії «Галичина». Тут вчиташ про нашу славу, безсмертну Анну Черешньовську - «Ясьову» - розвідницю, відважну воячку УПА, «Тетяну» якій присвячена книжка «Лемківщина в огні».

Стежничани розкидані по світу: Україна, Росія, Біларусь, Якутія-Саха, Чехія, Польща, Австрія, Німеччина, Англія, Італія, Франція, Бельгія, Сірія, США, Канада, Африка. Не загубімося, стежничани! Сходімося! Пишімо одні одним. Минуло стільки років, як нас розвезли по світах. Дав би Бог, щоб стежничани разом зустрілись або в Стежниця, або в Україні. Багато нас в Самборі і на Самбірщині.

Тут подані документи, що засвідчують людські долі. Тут подані чисельні фотографії, які відображають життя часу, особистостей, учасників різних акцій на теренах Стежниця, Лемківщини, України і поза її межами.

«... ПРИЗНАВАЙМОСЯ! НЕ ЦУРАЙМОСЯ, БО БАГАЦЬКО НАС Є!»

*З повагою і любов'ю стежничанин
з діда-прадіда Михайло ШПАК.*

Поганьблена земля — гуляло тутки зло,
На зло прийшло криваве літо й осінь.
Стурбовано задивлене село
В сліди того, що вчора відбулося:
Палали обрії, тряслись шляхи ...

Іван Ірлявський.

СТЕЖНИЦЯ І СТЕЖНИЧАНИ

Лист до Івана Романишина.

Дорогий Івасю!

Дістав я нині Твою картку, і ось зараз відписую:

Про село Стежницю біля Балтороду пов. Лисько подаю Тобі ті інформації, які маю під рукою в себе:

Вислідн польських переписів з 1921, 1931 року:

СТЕЖНИЦЯ: Імло населення 1921 р. - 699; 1931 р. - 863 мешканців
домів 1921 р. - 110; 1931 р. - 123; 1944 р. - 146.

Поверхня громади, всього: 16.03 км. квадр. в цьому рілїних ужитків: 12.04 км. квадр. в цьому орної рілі: 9.39 км. квадр.

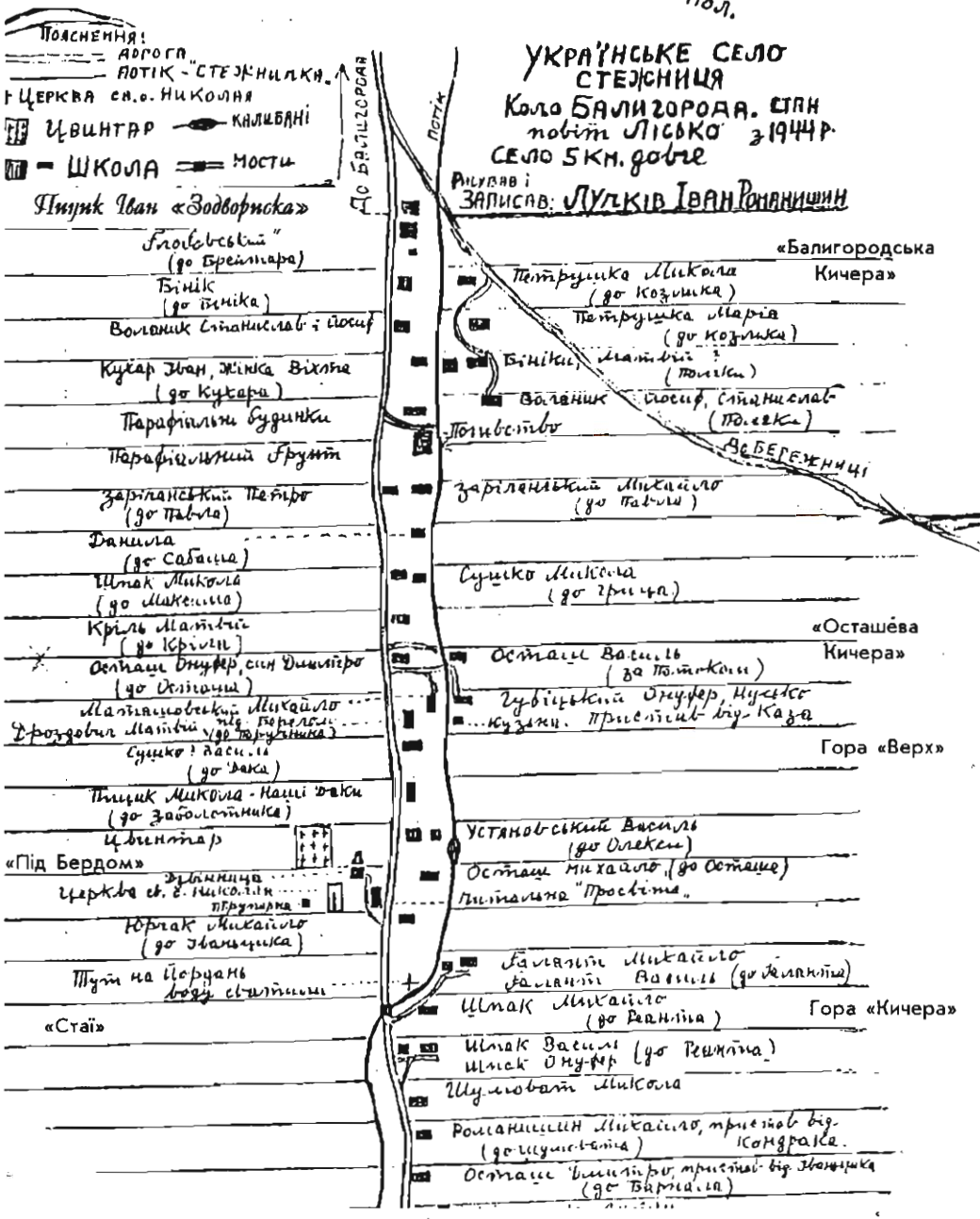
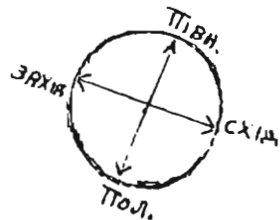
Що до інших даних, головно що до національного і релігійного складу населення, мушу подивитися до Словника Геогр. в Фарварді і це буду мій зробити, як завжди там.

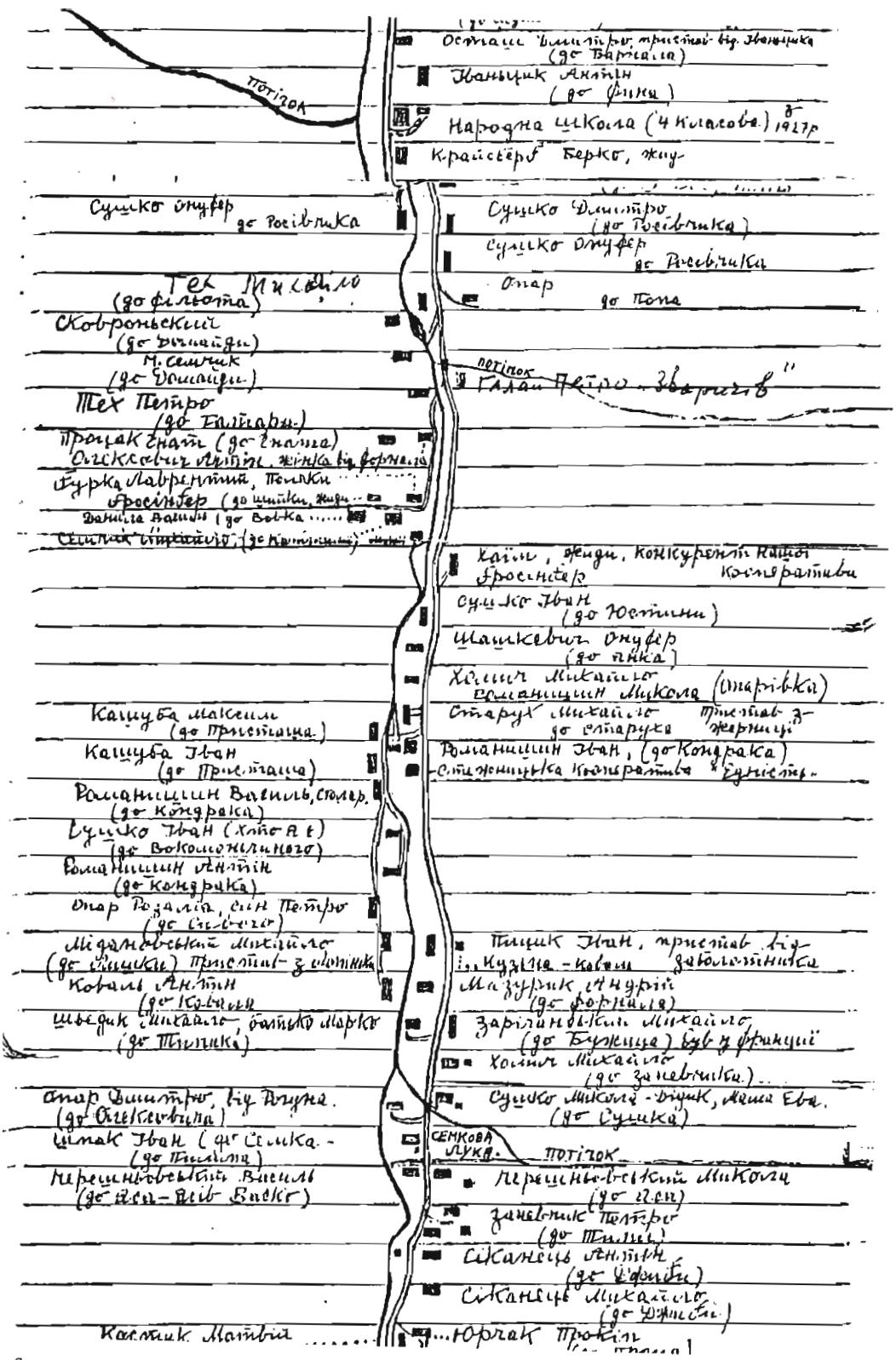
Ще ось пригадав собі що я маю Етнографічну мапу В. Кубіновца і з неї можна витипати приблизно: около 80% українців греко-католиків, 16% латинників і 5% жидів. Отже, майже чисто українське село.

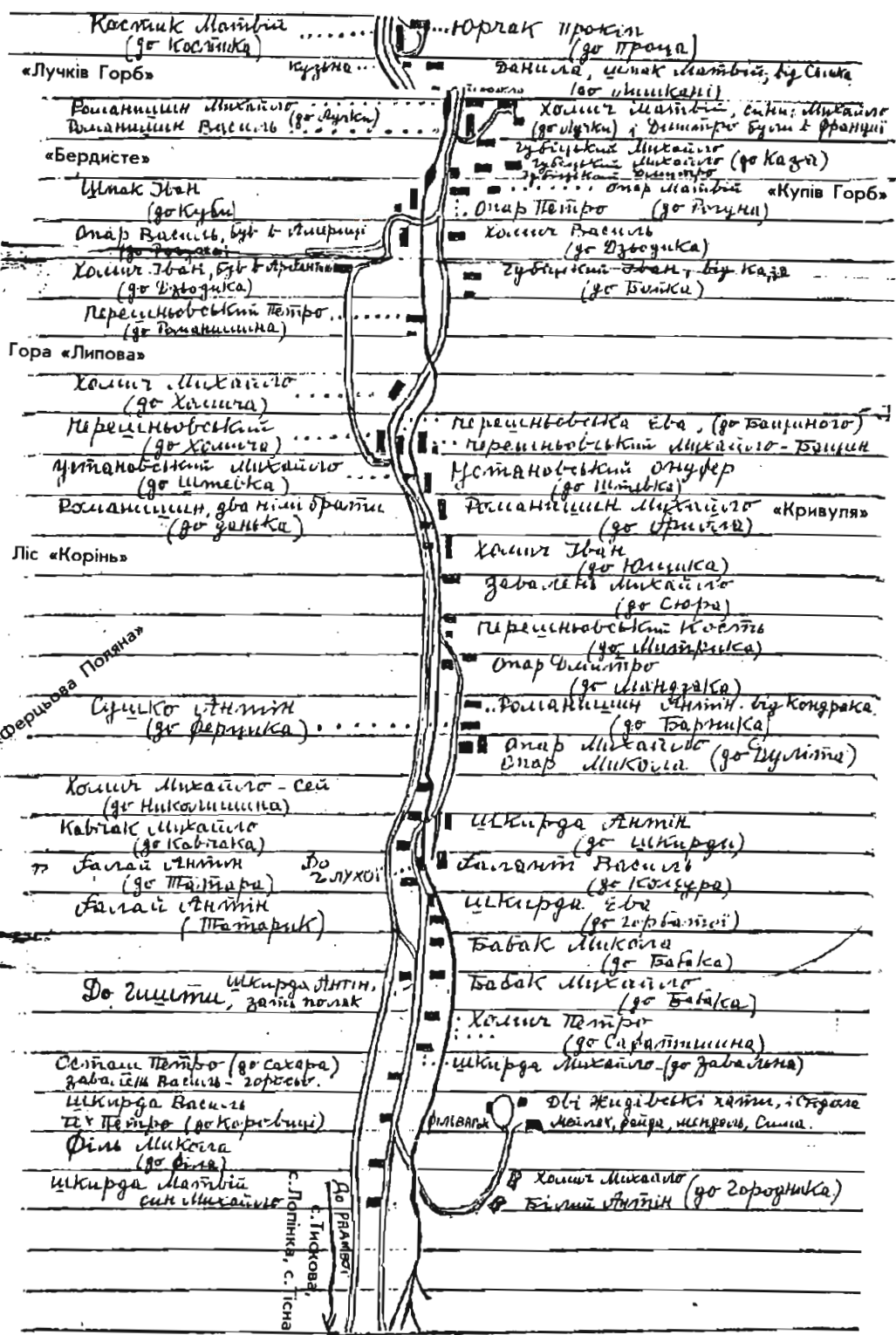
Роман Миколаєвич, Бостон.
14 мая 1977 року

МАПА СЕЛА СТЕЖНИЦЯ

На початку 1944 року в Стежниці було около 1000 осіб.

Костик Михайло (до Косинки) Юрлук Прохор (до Праця)

«Лучків Горб» Ваніла, цимак Михайло, буз Сашка (до Шинкари)

Романцишин Михайло (до Дулки) Хомиць Михайло, сашка Михайло (до Дулки) і Дмитро Буш і Франці

«Бердисте» Губчицький Михайло (до Кади)

Цимак Іван (до Курби) Стар Петро (до Ручки)

Стар Василь, буз і Шинкари Хомиць Василь (до Вуходика)

Хомиць Іван, буз і Курбани (до Вуходика) Губчицький Іван, буз Кади (до Бейки)

Перещиновський Петро (до Романцишина) Гора «Липова»

Хомиць Михайло (до Хомища) Перещиновська Ева, (до Бауринога)

Перещиновський (до Хомища) Перещиновський Михайло - Бейки

Митановський Михайло (до Штепця) Митановський Онуфер (до Штепця)

Романцишин, два міли брати (до Дулки) Романцишин Михайло «Кривупя» (до Франці)

Лис «Корінь» Хомиць Іван (до Дулики)

..... Зава. Іван Михайло (до Стара)

..... Перещиновський Костянтин (до Шинкари)

..... Стар Філіп

..... Романцишин Михайло, буз Кондрак (до Бартика)

..... Стар Михайло (до Дулики)

..... Стар Михайло (до Дулики)

«Фершова Поляна»

Сурько Іван (до Фершика) Шкирда Антін (до Шкирди)

Хомиць Михайло - сей (до Николішина) Шкирда Василь (до Шкирди)

Кавтлак Михайло (до Кавтака) Шкирда Іван (до Шкирди)

Балай Іван (до Шкирди) До ЗЛУХОІ Шкирда Ева (до Зорбани)

Балай Іван (Штарпук) Шкирда Антін (до Шкирди)

До Шинки, Шкирда Антін, записи пошак Шкирда Антін (до Шкирди)

Сейман Петро (до Сахара) Шкирда Михайло (до Шкирди)

зава. Іван Василь - Зорбани. Шкирда Василь (до Шкирди)

Іван Петро (до Карбівки) Шкирда Михайло (до Шкирди)

Філь Михайло (до Філа) Шкирда Михайло (до Шкирди)

Шкирда Михайло син Михайло Шкирда Михайло (до Шкирди)

ПІЛВАГА

Дві Жидівські хати, і Студале Майнак, райра, шинкари, Сашка.

Хомиць Михайло (до Зорбани)

Білий Іван (до Зорбани)

До ПРАДІСІ

с. Інокова, с. Тісна

Зобб Михайло

Група стежничан та кілька наших близьких друзів 18 липня 1993 року відвідали дорогу Стежницю. З розповіді Петра Галянта «Коцура», Катерини Галянт «Калатачки», Єви Задаркової «Казьової», Антона Заневчика «Типового», в Стежниці ми списали родини, які залишились в селі після нашого виселення, але потім поляки акцією «Вісла» майже всіх виселили на західні німецькі терени Польщі.

Отже, з мапи, виготовленої нашими стежничанами в США, і з даних багатьох односельчан, маємо більш-менш точну уяву, куди жорстока доля розкидала наших стежничан. Про тих, що в Україні, вдалося зібрати не великі відомості. Отже, тих, хто розсіяний по Польщі, необхідно буде зібрати дані.

... А було це в 1946 році. В 1996 році — проминуло 50 літ! А як буде виглядати звістка про стежничан у 2046 р., тобто через 100 літ. В с. Стежниця, в Балигороді, Мхаві, Новосілках, Ліську, Сяноку, Прибишові, Смільнику, Радошичах і сотнях українських сіл будуть українці! Стежниця — як і сотні вимордованих загарбниками сіл, буде українською!

З Богом!

Щоб не повторювати, виселені або туди, або сюди, то скорочу повторення.

Опис починається з нижнього кінця села:

1. ПИЦИК Іван «Зодвориска» — виселений з сім'єю в 1946 році з села Стежниця у тодішню Дрогобицьку область, в м. Самбір

2. ГЛОГОВСЬКИЙ Петро «Брийтарові» — в 1947 році акцією «Вісла» виселені на західні терени Польщі

3. ВОЛЯНИК Станіслав — залишились у с. Стежниця

4. ПЕТРУШКА Микола «Козликів» — виселені в м. Ольштин, Польща

5. ПЕТРУШКА Марія «Козликова» — виселені у Дрогобицьку область, м. Самбір

6. КУХАР Іван «Кухарів» — виселені в м. Ольштин

7. БІНІК Матвій «Бініків» — залишилися в с. Стежниця

8. ВОЛЯНИК Йосиф «Воляників» — залишилися в с. Стежниця

9. ВОЛЯНИК Станіслав «Воляників» — залишилися в с. Стежниця

10. *Сващ.* ГАЦАК Михайло — замордований у тюрмі «Явожно», Польща

11. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Петро «Павлів» — виселені у Тернопільську обл.

12. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Михайло «Павлів» — виселені в Тернопільську обл.

13. ДАНИЛО Іван «Сабашів» — виселені в м. Ольштин, Польща

14. ШПАК Микола «Максимів» — виселені в Тернопільську область

15. СУШКО Микола «Гриців» — виселені в Тернопільську область

16. КРІЛЬ Матвій «Кріль» — виселені в Тернопільську область

17. МАТЯШОВСЬКИЙ Михайло «Зпідберега» — виселені в Тернопільську область

18. ОСТАШ Василь «Осташів» — виселені в Тернопільську область

19. ОСТАШ Онуфер «Осташів» — виселені в Тернопільську область

20. ГУБИЦЬКИЙ Онуфер «Стиранка» — виселені в Тернопільську обл.

21. ДРОЗДОВИЧ Матвій «Поручник» — виселені в Тернопільську обл.

22. ГАЛАЙ Василь «Дяків» — виселені в Тернопільську обл.

23. ПИЦИК Василь «Заболотників» — виселені в м. Самбір

24. УСТЯНОВСЬКИЙ Василь «Олексів» — виселені в Тернопільську область

25. ОСТАШ Михайло «Іванчиків» — виселені в Тернопільську обл.

26. ЮРЧАК Михайло «Юрчаків» — виселені в Тернопільську обл.

27. ГАЛЯНТ Михайло «Калатачка» — залишилися в Стежниці

28. ГАЛЯНТ Василь «Бавур» — виселені в Реско, Польща

29. ШПАК Михайло «Риянтів» — виселені в Тернопільську обл.

30. ШПАК Антін «Риянтів» — виселені в м. Самбір

31. ШПАК Онуфер «Риянтів» — виселені в м. Самбір

32. ШУМОВЯТ Микола «Шумовят» — виселений у Вальч, Польща

33. РОМАНИШИН Михайло «Слясьо» — виселені у Тернопільську обл.

34. ОСТАШ Дмитро «Барналів» — виселені у Тернопільську обл.

35. ІВАНЦИК Антін «Финів» — виселені у Пяски, Реско, Польща

36. ІЛЬНИЦЬКА Євгенія *вчителька* школи, виселені в м. Самбір

37. КРАЙСБЕРГ Берко — жид — відомостей немає

38. БОБКО — жид — відомостей немає
39. ГЕРШКО — жид — відомостей немає
40. КРАЙСБЕРГ — жид — відомостей немає
41. СУШКО Антін «Шпаків» — виселені в Ольштин, Польща
42. СУШКО Онуфер «Росівчикові» — виселені в Тернопільську обл.
43. СУШКО Дмитро «Росівчикові» — виселені в Тернопільську обл.
44. ГАЛАЙ Петро «Зваричові» — виселені в Тернопільську обл.
45. ОПАР Іван «Попові» — виселені в Тернопільську обл.
46. ТЕХ Михайло «Фільотові» — виселені в Тернопільську обл.
47. СКОВРОНСЬКИЙ Іван «Домайдові» — виселені в Тернопільську обл.
48. СЕМЧИК Микола «Домайдові» — виселені в м.Самбір
49. ТЕХ Петро «Татарів» — виселені в Ольштин, Польща
50. ПРОЦАК Гнат «Гнат» — виселені у Вроцлав, Польща
51. ОЛЕКСОВИЧ Антін «Олексівчичі» — виселені в Тернопільську обл.
52. ГУРКА Василь «Каролів» — залишилися в Стежниці
53. ГРОСІНБЕРГ «Шийка» — жид — відомостей немає
54. ДАНИЛО Василь «Вовкові» — виселені в Ольштин, Польща
55. СЕМЧИК Михайло «Капітанові» — виселені в Тернопільську обл.
56. ГРОСІНБЕРГ «Хайм» — жид — відомостей немає
57. СУШКО Іван «Юстина» — виселені в Ольштин, Польща
58. ШАШКЕВИЧ Онуфер «Янкові» — виселені в Тернопільську обл.
59. ХОМИЧ Михайло «Хомичові» — виселені в Тернопільську обл.
60. РОМАНИШИН Микола «Опарівка» «Никольо» — виселені в Тернопільську обл.
61. СТАРУХ Михайло «Старухів» — виселені в Тернопільську обл.
62. КАШУБА Максим «Присташ» — виселені в Ольштин, Польща
63. РОМАНИШИН Іван «Кондраків» — виселені в Тернопільську обл.
64. КАШУБА Іван «Присташ» — виселені в Ольштин, Польща
65. Кооператива «Єдність»
66. РОМАНИШИН Василь «Кондраків» — виселені в Тернопільську обл.
67. СУШКО Іван «Вокомончин» — виселені в Тернопільську обл.
68. РОМАНИШИН Антін «Кондраків» — виселені в Тернопільську обл.
69. ОПАР Розалія «Сивого» — виселені в с. Округле, Ольштин, Польща
70. МІДЯНОВСЬКИЙ Михайло «Лишка» — виселені в Тернопільську обл.
71. ПИЦИК Іван «Ковалів» — виселені в Тернопільську обл.
72. Кузня ПИЦИКА Івана
73. КОВАЛЬ Антін «Ковалів» — виселені в Ольштин, Польща
74. МАЗУРИК Андрій «Форналів» — виселені в Тернопільську обл.
75. ШВЕДИК Михайло «Типиків» — залишився в Стежниці
76. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Михайло «Француз» — залишився в Стежниці
77. БУЖИЦ Михайло «Франків» — виселені в Пяски, Польща
78. ХОМИЧ Михайло «Заневчиків» — виселені в м.Самбір
79. СУШКО Микола «Дідик» — виселені в Дорово, Реско, Польща
80. ОПАР Дмитро «Рогун» — виїхали в США
81. ШПАК Іван «Семків»-«Пилипів» — виселені в м.Самбір
82. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Василь «Ясів сухий» — виселений в Тернопільську обл.
83. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Микола «Ясів» — виселені в Тернопільську обл.
84. ЗАНЕВЧИК Петро «Типів» — виселені в Реско, Польща, Канада
85. СІКАНЕЦЬ Антін «Джигів» — залишилися в Стежниці
86. СІКАНЕЦЬ Михайло «Джигів» — залишилися в Стежниці
87. ЮРЧАК Прокіп «Проць» — виселені в Тернопільську обл.
88. КОСТИК Матвій «Костиків» — виселені в Тернопільську обл.
89. ДАНИЛО Петро «Семкові» — виселені в Тернопільську обл.
90. ШПАК Матвій «Лішканин» — виселені в Тернопільську обл.
91. РОМАНИШИН Михайло «Лучків» — виселені в Тернопільську обл.
92. ХОМИЧ Матвій «Лучків» — виселені в Тернопільську обл.

93. РОМАНИШИН Василь «**Лучків**» — виселені в Тернопільську обл.
94. ГУБИЦЬКИЙ Михайло «**Казів**» — виселені в Тернопільську обл.
95. ГУБИЦЬКИЙ Дмитро «**Казів**» — виселені в Тернопільську обл.
96. ГУБИЦЬКИЙ Микола «**Казів**» — виселені в Тернопільську обл.
97. ОПАР Матвій «**Рогун**» — виселені в Тернопільську обл.
98. ОПАР Петро «**Рогун**» — виселені в Тернопільську обл.
99. ШПАК Іван «**Кубів**» — виселені в Тернопільську обл.
100. ОПАР Василь «**Рогун**» — виселені в Тернопільську обл.
101. ХОМИЧ Василь «**Дзьодиків**» — виселені в Тернопільську обл.
102. ХОМИЧ Іван «**Дзьодиків**» — виселені в Тернопільську обл.
103. ГУБИЦЬКИЙ Іван «**Бойко**» — виселені в Тернопільську обл.
104. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Матвій «**Романишин**» — виселені в Тернопільську обл.
105. ХОМИЧ Михайло «**Хомичів**» — виселені в Тернопільську обл.
106. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Микола «**Хомич**» — виселені в Тернопільську обл.
107. ЧЕРЕШНЬОВСЬКА Єва «**Бацина**» — виселені в Тернопільську обл., мати скульптура

тора

108. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Михайло «**Бацин**» — виселені в Тернопільську обл.
109. УСТЯНІВСЬКИЙ Михайло «**Штевків**» — виселені в Тернопільську обл.
110. УСТЯНІВСЬКИЙ Онуфер «**Штевків**» — виселені в Тернопільську обл.
111. РОМАНИШИН Іван «**Даньків**» — виселені в Тернопільську обл.
112. РОМАНИШИН Михайло «**Григлів**» — виселені в Тернопільську обл.
113. ХОМИЧ Іван «**Юшиків**» — виселені в Тернопільську обл.
114. ЗАВАЛЕНЬ Михайло «**Сюр**» — виселені в Тернопільську обл.
115. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ Кость «**Митриків**» — виселені в м.Самбір
116. ОПАР Дмитро «**Мандзяк**» — виселені в Часкі, Реско, Польща
117. РОМАНИШИН Антін «**Барників**» — виселені в Тернопільську обл.
118. СУШКО Антін «**Ферцик**» — виселені в Тернопільську обл.
119. ОПАР Михайло «**Дулітові**» — виселені в м.Самбір
120. ОПАР Микола «**Дулітів**» — виселені в Тернопільську обл.
121. СУШКО Василь «**Сушків**» — виселені в Тернопільську обл.
122. ХОМИЧ Михайло «**Николишині**»-«**Сей**» — виселені в Тернопільську обл.
123. КАВЧАК Михайло «**Кавчаків**» — виселені в Тернопільську обл.
124. ШКИРДА Антін «**Шкирдів**» — виселені в Тернопільську обл.
125. ГАЛЯНТ Василь «**Коцур**» — виселені в с.Щецін, Польща
126. ГАЛАЙ Антін «**Татарів**» — виселені в Тернопільську обл.
127. ГАЛАЙ Антін «**Глухої**» — виселені в Тернопільську обл.
128. ГАЛАЙ Антін «**Татарик**» — виселені в Тернопільську обл.
129. ШКИРДА Єва «**Горбата**» — виселені в Тернопільську обл.
130. ШКИРДА Антін «**Гишта**» — виселені в Тернопільську обл.
131. БАБАК Михайло «**Бойко**» — виселені в Тернопільську обл.
132. БАБАК Микола «**Бабаків**» — виселені в Тернопільську обл.
133. ХОМИЧ Петро «**Сафатишин**» — виселені в Тернопільську обл.
134. ОСТАШ Петро «**Сахарів**» — виселені в Тернопільську обл.
135. ШКИРДА Михайло «**Завальнів**» — виселені в Тернопільську обл.
136. ЗАВАЛЕНЬ Василь «**Завалень**» — виселені в Тернопільську обл.
137. ШКИРДА Микола «**Шкирдів**» — виселені в Тернопільську обл.
138. ТЕХ Петро «**Коровця**» — виселені в Тернопільську обл.
139. ФІЛЬ Микола «**Філів**» — вивезені Реско Польща, переїхали до США
140. ШКИРДА Матвій «**Шкирдів**» — виселені в Тернопільську обл.
141. МЕЙЛЕХ — жид — відомостей немає
142. ФОЙДА — жид — відомостей немає
143. МЕНДЕЛЬ — жид — відомостей немає
144. ХОМИЧ Михайло «**Городник**» — вивезені в с.Соснова, Реско, Польща
145. БІЛИЙ Антін «**Городник**» — вивезені в с.Соснова, Реско, Польща

З цих списків я, відвідавши десятки родин, зробив родинний опис. За цими прізвищами

— люди — молоді і старші. Їх життєвий шлях не описаний, не описані і шоденні, щорічні життєві турботи, пережите добро і зло, радості і смуток, безліч втрат дорогих людей, одне слово, все те, що супроводжує нас в повсякденні.

м.Самбір, 1 жовтня 1993 р

Цей запис зроблено на підвір'ї Петра Галіянта - «**Коцюра**», коли група стежничан 18.07.1993 р. відвідала рідне село.

Присутніми при записуванні були Єва Задарко «**Казьова**», Антін Заневчик «**Типів**».

Хто ж залишився в Стежниці після виселення з села 12.05.1946 р. більшості родин?

-Рахунок ведеться з нижнього кінця села-

1. ГЛОГОВСЬКИЙ Петро «**Брийтарові**»
2. БІНІК Матвій
3. ПЕТРУШКА Микола «**Козликів**» — був виселений в Ольштин, Захід Польщі
4. КОВАЛЬ Вікторія «**Кухарові**» — були виселені в Реско с.Час, Польща
5. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Антін «**Павлів**» — були виселені с.Комарова, Реско, Польща, тепер живуть біля Сянока
6. ДАНИЛО Іван «**Сабашів**» — були виселені в Ольштин, Польща, тепер живуть коло Перемишля
7. МИЦЬО Петро «**Бавур**» — були виселені в с.Луговіно, Реско, Польща
8. ГАЛЯНТ Марія «**Калатачка**» — залишилась в с.Стежниця
9. ШУМОВ'ЯТ Микола — був виселений в м.Валч, Познань, Польща, повернувся в Стежницю, про нього окремо
10. ІВАНЦИК Антін «**Финьові**» — були виселені в с.П'яски, Реско, Польща
11. СУШКО Катерина «**Шпакові**» — були виселені у Вроцлав, Польща
12. ТЕХ Петро «**Татарові**» — були виселені в Ольштин, Польща, про цю сім'ю окремо
13. ПРОЦАК Гнат «**Гнатові**» — були виселені в с.Лужина, Вроцлавщина, Польща
14. ГУРКА Осип «**Карольові**» — залишились в с.Стежниця
15. ДАНИЛО Василь «**Вовкові**» — були виселені в Ольштин, Польща
16. ОПАР Петро «**Сивий**» — були виселені в Ольштин, Польща
17. ПИЦИК Катерина «**Лішкові**» — були виселені в Вроцлав, Польща
18. ШВЕДИК Михайло «**Типикові**» — залишились в с.Стежниця
19. ЗАРІЧАНСЬКИЙ Михайло «**Французові**» — залишились в с.Стежниця
20. СУШКО Микола «**Дідик**» — були виселені в с.Дорово, Реско, Польща, тепер проживають у США
21. БУЖИЦ Михайло «**Франкові**» — були виселені в П'яски, Польща
22. ЗАНЕВЧИК Петро «**Типів**» — були виселені в Реско, Польща, тепер живуть в Канаді — син Михайло — лікар в Африці
23. СІКАНЕЦЬ Антін «**Джигів**» — залишились в Стежниця
24. СІКАНЕЦЬ Михайло «**Джигів**» — залишились в Стежниця
25. ЧЕРЕШНЬОВСЬКА Єва «**Бацинові**» — були виселені в с.П'яски, Реско, Польща
26. ОПАР Дмитро «**Мандзяків**» — були виселені в с.Часки, Реско, Польща
27. ГАЛЯНТ Василь «**Коцур**» — були виселені в с.Луговіно, Реско, Польща, повернулись в с.Стежниця, про цю сім'ю окремо
28. ФІЛЬ Марія «**Фільові**» — були виселені в Реско, Польща, тепер проживають в США
29. ШКИРДА Михайло «**Шкирдові**» — були виселені в с.Соснівка, Польща
30. БЛІЙ Антін «**Городникові**» — були виселені в с.Соснівка, Реско, Польща

Ось так, мої дорогі стежницькі нащадки, польсько-російські фашисти розправились із Стежницею. Розігнали нас по різних сторонах світу із розрахунком, щоб ми не зійшлись, не побачились, не зустрілись вже ніколи.

Але Бог зруйнував цю злочинну польсько-російську-большевицьку систему і ми, стежничани, хоч трохи познаходились і ще познаходимось.

В час виселення поляки спалили до тла навколишні села: Радива, Тискова, Лопінка, Бук, Бистре, Лубне, Березка, Колоніці, Яблінки, Березницю, Жерницю як і сотні українсь-

ких сіл. До Стежниць в 1947 році повернулося кілька стежницьких родин, а також поляки почали заселяти село польськими родинами з різних кінців Польщі. З розповіді Петра Галянта «Коцура» поляки за безцінь продавали стежницькі землі, лиш би заселити поляками. За продану гуску можна було викупити будь-який на вибір господарський ґрунт (господарське поле).

Хто і звідки і на чьому ґрунті господарює тепер в Стежниці?

Рахунок з горішнього кінця села:

1. ЗУБЕЛЬ з Пшешетриці-Бжозов-на Галянтовому
2. КІНАЛЬ з Жерниці Нижньої на Романишиновому
3. МІЛЕР з Радивої — на Романишиновому («Дзьодикового» Васька)
4. ЖЕВЧИК з Варшави — на Романишиновому («Дзьодикового» Івана)
5. СВЕНЦ з Веремні — на «Кубовому»
6. ВАСЕР з Тісної — на Заневчиковому «Типовому»
7. ІЛЬКУВ з Балигорода на Черешньовському «Ясьовому»
8. МІШАЛЬ з Варшави (поліціант) на Опаровому «Сивого» побудував басейн і дачу для відпочинку.
9. ЯНАС з Балигорода на Сушковому «Вокомончиновому»
10. СІДОРСЬКИЙ з с.Горянки — на Романишиновому «Кондраковому»
11. КАЛИНИЧ — циган з с.Лубного — на Семчиковому «Капітановому»
12. КАРЕПІН — з Балигорода на Галайовому «Зваричовому»
13. КІНАЛЬ з с.Жерниці Нижньої — на Осташовому «Іванчиковому»
14. МІЛЕР з Радивої — на Усятнівському «Олексовому»
15. КРУЖЕЛЬ з Балигорода на Пищиковому «Заболотниковому»
16. ПІКО з Перемишля на Галаєвому «Дяковому»
17. БОРГУШ з Балигорода — на Дроздовичовому «Порушниковому»
18. ПОЧОНТЕК з Бжозова — на Матяшовському «Спідбереговому»
19. МАТУШЕК з Балигорода — на Осташовому «Восташевому»
20. ВОЙНАНОВСЬКИЙ з с.Березниці — на Крільовому «Крільовому»
21. МАРЦІНКОВСЬКІ з с.Новосілок — на Сушковому «Грицьовому»
22. МІЛЛЕР з с.Радевої — на Даниловому «Сабашевому»
23. ДРОЗД з с.Радивої — на Зарічанському «Павловому»
24. МАТИНЯК з Львова — на Зарічанському «Павловому»
25. БУДЗІНСЬКИЙ з с.Тискової — на Петрушковому «Козликовому»

На місці плебанії, де століттями проживали священники, теперішні стежничани збудували костел. У горішньому кінці села польська влада розбудувала польський колгосп — ППР, кошари. Цю соціалістичну систему теперішній уряд Польщі переорієнтував на приватне ведення сільського господарства.

РОДИННЕ ДЕРЕВО
ОДНОСЕЛЪЧАН

ПИЦИК ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ — «ЗОДВОРИСКА».

1912 р.н., помер в 1985 р., похований на цвинтарі в м.Самборі. В с.Середньому та в с.Тисковій Ліського повіту вчився на церковного дяка. Мав дуже гарний голос. Був активістом стежницької «Просвіти», був в польському війську, яке залишив і пішов додому. В Самборі багато років працював в сфері торгівлі, керував церковним комітетом в церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Був добрим співрозмовником і патріотом. Не дожив до відродження УГКЦ і до проголошення Незалежності України, яку так любив і хотів бачити. Його дружина КАТЕРИНА, 1912 р.н., з дому ХОМИЧ «Николишина» «Сой», пенсіонерка — добра берегиня сім'ї і родини, хресна мама автора. Їх діти: ЄВГЕНІЯ, МИРОН, ЛЕВКО, ОКСАНА.

Родина Івана ПИЦИКА. Сидять: справа на ліво: Іван Пицик та його дружина Катерина, всередині – дочка Оксана, по чоловікові Ричак. Стоять зліва на право: син Мирон, дочка Євгенія, по чоловікові Кахновець, та син Левко.

В 1946 р. виселені з с.Стежниця в м.Самбір:

ЄВГЕНІЯ — 1936 р.н., по чоловікові КАХНОВЕЦЬ. Пенсіонерка. Багато років працювала в системі торгівлі. Брала активну участь у відродженні УГКЦ. Так як і її батько, неодноразово Євгенія вітала у церкві священнослужителів. Її чоловік **Іван КАХНОВЕЦЬ**, 1934 р.н., родом з с.Биків, Дрогобицького району, інженер, багато років працював на Самбірському ремзаводі. Пенсіонер. Активіст відродження України, член самбірського хору «Діброва». Для нього релігія є потребою. За обряд поховання сина з священником в 1985 році загрожувало звільнення з

роботи. Дотепний співрозмовник. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ОЛЕГ**.

ЯРОСЛАВ, 1959 р.н., закінчив Дрогобицький педінститут, працював вчителем в школі с.Ралівка, помер молодим в 1985 р. похований на цвинтарі в Самборі. Його дружина — **Галія СКРОБАЧ** родом з м.Рогатина, 1959 року народження, педагог.

Їх син **ОЛЕГ**, 1982 р.н., учень школи. Всі проживають в м.Самборі.

ОЛЕГ, 1965 року народження, лікар Львівської лікарні. Його дружина **Олеся ЗАЯЦЬ**, 1966 р.н. родом з м.Львова, лікар. Їх діти: **СОЛОМІЯ**, 1990 р.н., **СОФІЯ** — 1992 р.н., дошкільнята. Проживають в м.Львові.

МИРОН — 1938 р.н., працівник сфери побуту, був добрим майстром-перукарем, доброю людиною, родинним і товаришким. В 1977 році трагічно загинув в автокатастрофі з вини водія військової машини.

ЛЕВКО — 1945 р.н., інженер ліфтоуправління м.Львова. Добрим і завжди бажаний є у будь-якій родині чи товаристві. Його дружина Ганна Мороз, родом з

Родина І.ПИЦИКА поповнилась невісткою Олесєю. 18.02.1989 року

с.Роздільне, Самбірського району, працівниця Львівського меблевого комбінату. Їх діти: **НАДЯ, МИРОСЛАВА**. **НАДЯ** — 1976 р.н., учениця Львівського технікуму легкої промисловості, **МИРОСЛАВА** — 1978 р.н., учениця Самбірського медучилища. Проживають в м.Львові.

ОКСАНА — 1947 р.н., по чоловікові Ричак, працівниця дитячого садка. Родинна, побожна, активна в будівництві церкви св.Андрія на передмісті Самбора. Її чоловік **Іван РИЧАК**, 1942 р.н., інженер, родом з с.Наново, Польща. Добрий сім'янин, родинний і бажаний. Їх син — **ЮРІЙ**, 1972 р.н., студент Дрогобицького педінституту, англо-французького відділення. Вихований, скромний, активіст студентського руху.

*Подала Оксана Ричак з чоловіком Іваном
в присутності мами Катерини Пицик.
25 грудня 1994 року.*

На цій фотографії: Благословення внука Ярослава Кахновця у весільну поїздку за дружиною Галиною у м.Рогатин.

Оксана Пицик, тепер Ричак, в українському однострої.

ГЛОГОВСЬКИЙ Іван — «Брийтарові» — 1852-1926 р.р., похований на цвинтарі в с.Стежниця

ГЛОГОВСЬКА Єва, з дому «Ковалева», похована на цвинтарі в с.Стежниця

ГЛОГОВСЬКИЙ Петро (1894-1949 рр.)

ГЛОГОВСЬКА Марія — дружина з дому «Галай», «Дякові» померли, поховані на цвинтарі в с.Стежниця

Їх діти: **ГАННА, КАТЕРИНА, МАРІЯ.**

ГАННА — 1923-1972 рр., її чоловік **ГВЛОВСЬКИЙ Антін** родом з с.Мхави. Проживає Підкамень на заході Польщі.

Їх діти: **ЯНЕК, БРОНЕК, ЛЮЦИНА, ХРИСТИНА.** З сім'ями проживають у воеводстві Ополе, м.Ніса, Польща.

КАТЕРИНА, пенсіонерка, на ренті. Її чоловік **МЕНТА Базилій**, родом з Гічниць. В 1991 р. помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця.

Їх діти: **ЯНІНА, СОФІЯ, ВІТИК, БРОНІСЛАВ, ЧЕСЛАВ** і близнюки (1950 р.н.) **СТАНІСЛАВ І ФРАНЕК.**

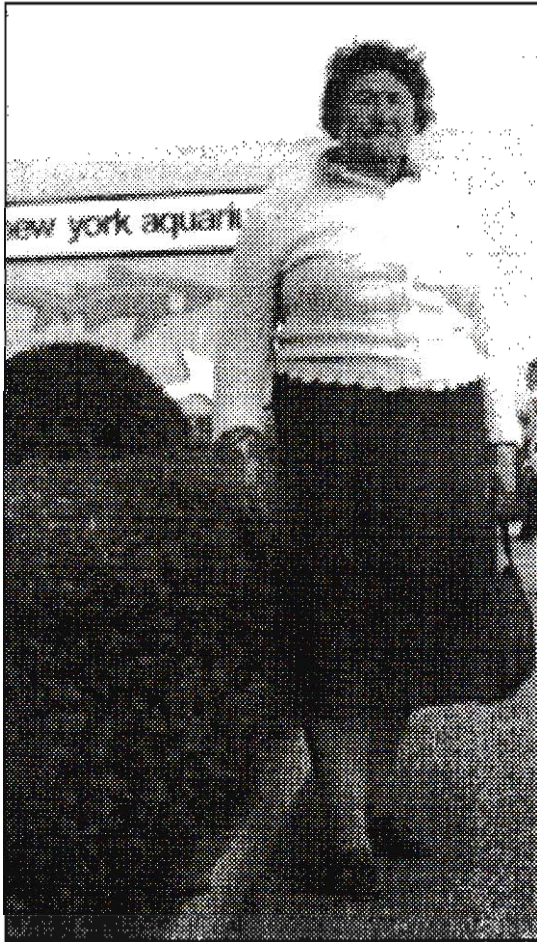
Яніна з чоловіком **Чеславом ЯНКОВСЬКИМ** проживають у Варшаві.

СОФІЯ, 1952 р.н., з чоловіком **СТАХ Станіславом** і дітьми проживають в Тарнаві.

ВІТИК, 1953 р.н. - 1991 р.помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця.

БРОНІСЛАВ 1956 р.н., живе в с.Стежниця і веде господарство.

ЧЕСЛАВ, 1961 р.н. з жінкою **Уршулею** — родовід **СВІДОРСЬКИХ** з с.Горянки з с.ном Гжеськом проживають в Чикаго, США.

СТАНІСЛАВ, 1964 р.н., з жінкою **Гражиною**, сином **Маріушом** проживають в м.Балигороді.

Франек, 1964 р.н., з дружиною **Софією**, родовід з **Волковий**, проживає в Чикаго, США.

Марія, 1929 р.н., померла 1974 р. Її чоловік **ПІНКЕВИЧ** та син **Павло** проживають в м.Колобжег, Богна.

Записав в хаті Брийтарових 30.05.1997 року Михайло Шпак, Микола та Євген Пицик при відвіданні с.Стежниця.

Катерина Глоговська
«Брийтарова» по чоловіку
Мента.

ПЕТРУШКА ПЕТРО «КОЗЛИКІВ»

З с.Стежниця поїхав на заробітки до Аргентини. Там помер і похований.

ПЕТРУШКА Марія Антонівна з родини Шпаків «Рянтових» з с.Стежниця були виселені в Пробіжну, Тернопільської області, а восени переїхали в м.Самбір. Померла в 1974 році, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **АННА**, **ІВАН**.

МИХАЙЛО — помер, похований на цвинтарі в м.Самборі.

Його дружина **Марія** — Христина **ЦИМБАЛЯК**, родом з с.Сприня, медичний працівник, померла, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **ДАРІЯ**, **БОГДАН**.

ДАРІЯ: по чоловікові **ЖУРА** — працівниця Львівського заводу телеграфної апаратури. Її чоловік **Ігор ЖУРА** родом з Кунцово -Росія, працівник мотозаводу, помер. Похований на цвинтарі в м.Львові. Їх діти: **МАКСИМ**, учень ПТУ м.Львова.

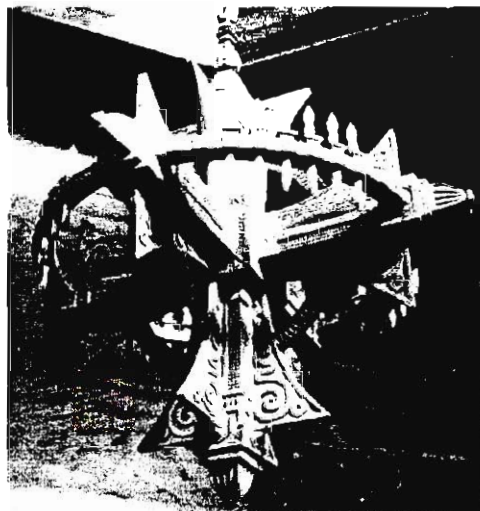
БОГДАН: працівник радгоспу с.Комсомольське Жовтневого району, Миколаївської області. Його дружина **Ольга ЯЦЬКІВ**, родом з с.Кульчиці Самбірського району, працівник торгівлі. Їх діти: **ЮРІЙ**, **МАРІЯ** — учні школи.

АННА — була забрана в Німеччину на роботу. За неточними даними, виїхала до Австралії. Відомостей немає.

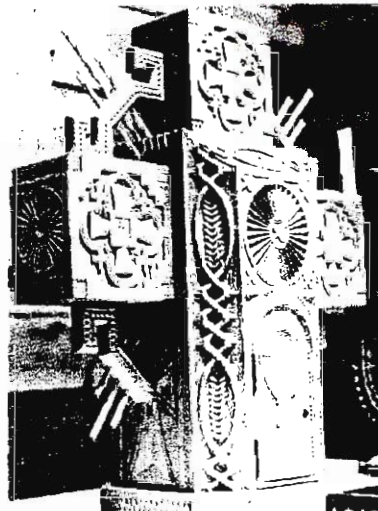
ІВАН — ветеринарний лікар, пенсіонер. Його дружина **Марія**, родом з Добромильщини, працівниця ветеринарної служби, пенсіонерка. Дочка **Люба** — студентка Львівської політехніки. Проживають в м.Добромилі, Львівської області.

*Подала Дарія Жура в присутності Євгена Пицька.
19 жовтня 1994 року, м.Самбір.*

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Панікадило

Кивот

ЗАРІЧАНСЬКИЙ ПЕТРО ПАВЛОВИЧ «ПАВЛОВІ»

Помер, похований в с.Стежниця.

Його дружина — **ЗАРІЧАНСЬКА Катерина**, з дому **СОЛТИС**, з с.Тискова, Лиського повіту. Померла, похована в с.Чорнокунці.

Їх діти: **АННА, МИХАЙЛО, МАРІЯ, ДМИТРО, МИКОЛА, ІВАН, ЄВА, ОЛЕНКА, ВАСИЛЬ**.

В 1946 році з с.Стежниця виселені в Тернопільську область, Пробижнянський район, с.Чорнокунці. А відтак в с.Ванява, Пустомитівського району.

АННА: по чоловікові **АДАМКО**. Її чоловік **Іван АДАМКО**. Померли обидвоє. З с.Тискова вивезені на Захід, с.Люлявіце, Бялогарт, повіт Кошалін. Відомостей про сім'ю немає. Відомо лише про сина **Ярослава**, що з дружиною **Іриною**, дочкою **Єссею**, яка вийшла за бельгійця заміж, і проживають в Бельгії, та про сина **Івана**, який з дружиною та двома дітьми проживають в м.Бялогарт.

МИХАЙЛО: помер. Його дружина, **АННА**, родом з Гапківців Лиського повіту, Польща.

Їх діти: **МАРІЯ, МИХАЙЛО**.

МАРІЯ — по чоловікові **МАЛЕЦЬКА**, з чоловіком **Іваном МАЛЕЦЬКИМ**, родом з с.Порошна і дітьми **Романом** та **Володимиром** проживають в м.Пустомити Львівської області.

РОМАН — артист Івано-Франківського театру. З дружиною **Галею**, вчителькою англійської мови, та дочкою **Мар'янкою** — студенткою Івано-Франківського університету, проживають в м.Івано-Франківськ.

ВОЛОДИМИР — артист Львівської філармонії. З дружиною **Ларисою** з м.Рівне, дітьми **ГАЛЕЮ** і **РУСЛАНОМ** проживають у м.Львові.

МИХАЙЛО — працівник котельні, його дружина **Люба**, родом з Золочівського району, медпрацівник — пенсіонерка, з дітьми **Ігором, Орестом**. **Ігор** з дружиною **Наталею** проживають в Холодновідці. **Орест** працівник побуту, проживає в м.Львові.

МАРІЯ: її чоловік **ГАЛАЙ Михайло** з дому «Дяків», родом з с.Стежниця. Померли, поховані в Парижі.

Їх діти: **КАТЕРИНА, МАРІЯ, ЯРОСЛАВ**.

Марія з чоловіком і п'ятеро дітей проживають у Парижі, а також **Катерина** без сім'ї та **Ярослав** з сім'єю проживають в Парижі.

ДМИТРО: був у Франції. У 82-річному віці з групою стежничан відвідав с.Стежницю. Цікавий співрозмовник та оповідач, добрий сім'янин, пенсіонер. Його дружина — **Катерина ОРИНИЧ**, родом з с.Новосілки Лиського повіту, пенсіонерка.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МАРІЯ**.

Вєєрні 1946 р. сім'я **Дмитра ЗАРІЧАНСЬКОГО** переїхала в с.Ванява Пустомитівського району, а в 1953 р. переїхала в с.Ралівка, де проживає до сьогодні.

МИХАЙЛО — працівник залізниці. Його дружина **Ірина Юркевич**, родом з с.Ступниця Дрогобицького району, Львівської області. Їх діти: **Галя, Ігор**.

ГАЛЯ — по чоловікові **ПОТОЧНЯК** — продавець. Її чоловік **Петро ПОТОЧНЯК** родом з с.Ступниця, працівник «Урентгой».

ІГОР — працівник Самбірського меблевого комбінату. Його дружина **Дарія ГОЛЕЦЬ**, родом з с.Вербівка. Дочка **Мар'яна** дошкільниця. Всі проживають в с.Вербівка.

МАРІЯ: по чоловікові **ТАРАСОВИЧ**, директор Самбірського професійно-технічного училища. Її чоловік **Михайло ТАРАСОВИЧ**, родом з с.В.Білина Самбірського району, працівник Самбірського автопарку. Проживають в с.Ралівка.

МИКОЛА: в 1946 році ховаючись від виселення, поїхав до своєї сестри **Анни** в с.Тискова і з жителями с.Тискової виселений на Захід Польщі. Його дружина **Анна** родом з с.Лісневичі Пустомитівського району, діти **Наталія** з чоловіком та трьома дітьми проживають в м.Колобжег Вроцлавського воєводства. **Анна** з чоловіком та двома дітьми проживають в Кошалінському воєводстві с.Люлевіце.

ІВАН: вояка УПА, загинув в с.Устьє, біля Кросно.

ЄВА: пенсіонерка. З чоловіком **Миколою**, родом з с.Завадів Миколаївського району, проживають в с.Семенівка Пустомитівського району. Їх діти: **КАТЕРИНА, ВОЛОДИМИР**.

КАТЕРИНА — по чоловікові **КУРИСЬ**, фінансовий працівник. Її чоловік **Роман КУРИСЬ**

родом з Щирця, Пустомитівського району, працівник Львівської залізниці. Їх діти: **ОЛЕГ, ОКСАНА**. Олег - агроном. Працівник МП. **Оксана** - учениця Львівського педколеджу. Проживають в м.Пустомити.

ВОЛОДИМИР — працівник Львівського танкового заводу. Його дружина **Анна**, родом з Перемишлянського району. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ІВАН** — учні школи, проживають в м.Львові.

ОЛЕНКА: по чоловікові **НАЛИВАНА**, домогосподарка. Її чоловік **Йосиф НАЛИВАННИЙ**, родом з с.Чорне, Лиського повіту. Їх діти: **ГАННА, СТЕФАН, РОМАН**.

ГАННА — працівниця картинної галереї м.Рогіна, Канада. Всі проживають там же.

СТЕФАН з дружиною японкою і двома дітьми проживають в Канаді.

РОМАН — працівник сфери торгівлі, без сім'ї. Проживає в м. Рогіна, Канада.

ВАСИЛЬ: пенсіонер. Вояка Дивізії «Галичина». Був засуджений і відбув покарання в таборі «Бодайбо» Іркутської області. Після покарання був 20 літ на виселенні. Його дружина — **Віра**, родом з Сибіру, пенсіонерка.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МИКОЛА, АННА, ГАЛИНА**.

МИХАЙЛО — інженер-будівельник. Його дружина **Ярослава**, родом з с.Никловичі Пустомитівського району, економіст Львівського науково-дослідного інституту. Їх діти: **ОКСАНА, ІРА**. Учні школи. Проживають в м.Пустомити.

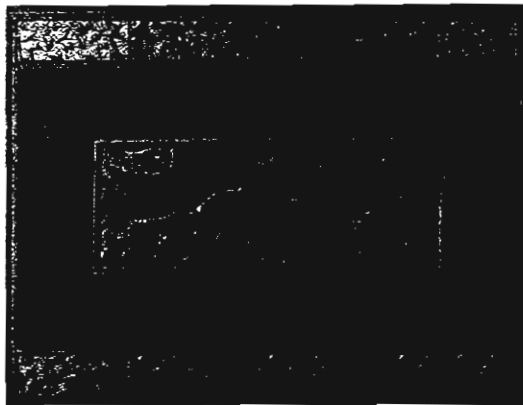
МИКОЛА — з сім'єю проживає в м.Бодайбо Іркутської області. **Анна** з сім'єю проживає в м.Носовка Житомирської обл. **Галина** з чоловіком та двома дітьми проживають в м.Бодайбо, Іркутської області.

*Подали Дмитро та Катерина Зарічанські,
їх зять Михайло та дочка Марія Тарасович і
в присутності Євгена Пицька «Заблотникового».
с.Ралівка, Самбірського району, 2 грудня 1994 року.*

ІЗ СПОГАДІВ ДМИТРА ЗАРІЧАНСЬКОГО:

Ховаючись від виселення, всі жителі с.Тискової, Лиського повіту втекли в ліс. Там побудували тимчасове житло, стайні для худоби і так перебували там до Йордану 1947р. Боячись УПА, поляки довго не наважувалися підступати до цих теренів. Але все-таки оточили ліс, з допомогою авіації, яка скинула листівки, з брехливою гарантією про недоторканість людей під обстрілами кулеметів, змусили нас вийти з лісу і примусово машинами вивезли на західні терени Польщі.

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Біженці

В РОДИННІМ КРАЮ

В родиннім краю, над Сяном.
Я в споминаю начи сон,
Стоїть там місто Лісько назване.
На схилах гір, ліси, поляни.
За ним на полі, на просторі
Стоїть там камінь мимоволі.
Там кажуть люди, підгаляни,
Що то не камінь, лише дівка
Каменем стала, бо за непослух,
Мати її прокляла.
Наче високий чорний дім,
Стоїть по нині
Тамки він.
Часами ворон пролетить,
Закряче, немов питає,
Куди поділось то плем'я козаче.
Куди дівалось, пішло,
Покинув гори,

над Сяном, село.
Ніхто не прийде до каменя того.
Не згадає, не перестремиться.
Не заспіває, як колись.
Вже нині лемки не співають,
Худобу пасти не виганяють.
А чорний камінь,
немов острог, фортеця.
Там мовчить, не обізветься.
А Сян пливе. Насіння враже
Пасе там вівці на підгалю.
У Синіх горах нашого Краю.
Ох тяжко, тяжко як згадаю,
Та не вернеться вже до краю
Наш лемко бідний, з чужини.
А ми? Ось тут, так доживаєм,
Наче чогось іще чекаєм
Сини Лемківщини, гірського краю.

ЗЕМЛЕ МОЯ!

Земле спалахнута вогнем.
Полита кров'ю і мечем.
Був ізгнан з краю нарід наш.
Де ми молились «Отче наш».
Ти мій народе, моя печаль
Сердень б'ється, дуже жаль.
Села сумують і ялиці
Сумують церкви і каплиці.
Сумує рідне там село,
Травою, буряном заросло.

Нині єуралі, там гуляють
Овець на плато вигоняють.
Лишень той ворон, іще кряче,
Там неначе каже він ляхам.
Прийде хвилина, прийде час
Пророчив теє наш Тарас.
Настане час, полетється кров,
Почує Господь людський зов.
Но буде пізно, прийде час
Так, як пророчив наш Тарас.

ВІРШ «ПРО ВОЛЬТЕРА СВЕРЧЕВСЬКОГО»

Приїхав Вольтер до Балігороду,
Унівців шукати
А тим часом наші люди
Дали хлопцям знати,
Ви готуйтеся добре хлопці Вольтера
встрічати,
Він поїде у Карпати,
Мабуть, Вас шукати.
Приїхав Вольтер до Балігороду,
Де наші браття за свободу
Давно боролись, умирали, але підмоги
вони не мали.
Вольтеру парад вчинили,
Вольтеру парад вчинили,
Вольтера іще за іспанські діла хвалили
Виступав Вольтер, кричав,
Щосьте за вояці
З хохлаками козаками
Ради Ви не дали.

Казав Вольтер полякам, слухайце рода-
ки
Виженіми з нашої Польські
То плем'я козаче.
«Не тевскніце братче туж
І юж виисткі з нашої Польські
Ми їх випендзіми».
За тим Вольтер сів в машину
За ним командире
Подались у Карпати, де унівці жили.
Іде Вольтер серед гір,
По вузькій долині,
Салютують там йому, смереки, ялини.
Вийшов Вольтер із машини терен огля-
дати
Та й питає командирів, «где сов те хохлаки
Цо за войско, висьце сов.
Же ради, не даце.
Я Вам повем слова тиши

Пуйдце Ви до сраке».
 В тую мить роздався гул
 Кріси затріщали.
 Повалився Вольтер наш
 командири впали.
 Шукав голови чужі, у синіх Карпатах
 А свою там положив у зелених «кшаках».
 Нині Яблінки-села, майже вже немає.
 Шумить вітер, вітер над горами
 Ялиці гойдає.
 У долині шумить річка
 Гучівкою звана.
 А у лемка і по нині

Не гоїться рана.
 З тої землі нас прогнали,
 Де колись ми жили, де до церкви на горі
 В неділю ходили.
 Нині церкви там нема, поляки спалили
 Лиш могили сям і там свідками лиши-
 лись.
 Гураль вівці там пасе, на сопілці грає
 В нього серце не болять,
 Він журби не знає.
 Наші лемки і там, по світу блукають,
 Та й у піснях десь не десь, про свій край
 згадають.

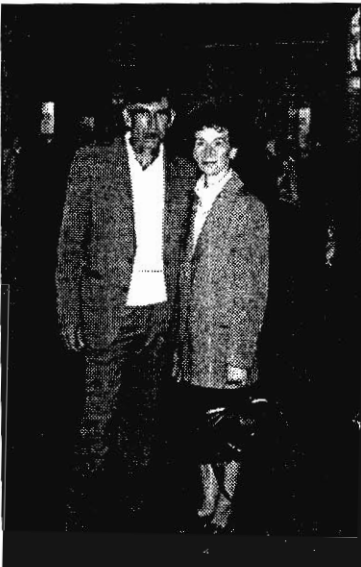
Автор — Василь Зарічанський, вояка
 Першої Української Дивізії «Галичина», учасник боїв під Бродами.

Справа на ліво —
 Дмитро Зарічанський,
 його дружина Катерина
 з дому Оринич, родом
 з села Новосілки, повіт
 Лісько, брат Василь
 Зарічанський, донька
 Марія. 1960 р.

Зарічанський Микола з
 дружиною Анною, родом
 з села Лісневичі Пустоми-
 тівського району, доньки
 Оксана і Ганна. Село Ли-
 повіці, Кошалін,
 Польща.

Стежничани Дмитро Зарічанський та Іван
 Ґалай. Ралівка 1996р.

Марія Зарічанська з чоловіком
 Михайлом Тарасовичом

ШПАК МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ «МАКСИМІВ»

помер, похований в с.Калинів.

ШПАК Катерина Миколаївна, з дому Осташ «Іванцикова», померла, похована в с.Калинові.

З с.Стежницькі були виселені в Пробіжнянський район, Тернопільської області, в 1946 році переїхали в с.Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО**, **МАРІЯ**, **ІВАН**.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Катерина з дому Устянівська «Волексова» — пенсіонер. Проживають в м.Комарно Львівської області. Їх син **РОМАН** — працівник МП. Його дружина **Леся РИБАЛТ**, родом з м.Комарно — працівниця військового об'єкту. Їх діти: **УЛЯНА**, **ІГОР** — учні школи. Проживають в с.Булахівка, Павлоградського району, Дніпропетровської області.

МИХАЙЛО пройшов вишкіл в Першій Українській Дивізії «Галичина». В бою під Бродами потрапив в полон і російським судом був засуджений на 7 літ ув'язнення, які відбув у Сибірі. Після того повернувся в Україну, багато років працював на Комарнівському меблевому комбінаті. Активіст відродження України. Член Комбатантської організації у Львові.

МАРІЯ — по чоловікові **МУРДЗА** — пенсіонерка. Її чоловік **Іван МУРДЗА**, родом з с.Гічвиць Ліського повіту, Польща — пенсіонер. Проживають в с.Калинів. Їх діти: **ЛЕСЯ**, **МИХАЙЛО**, **ЯРОСЛАВ**, **РОМАН**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **КІЛОЧКО** — працівниця Львівської фірми «Прогрес». Її чоловік — **Кілочко БОГДАН** — помер, похований в с.Калинів. Їх діти: **ІРИНА**, **УЛЯНА**.

ІРИНА — учениця ПТУ, **Уляна** — учениця школи. Проживають в м.Львові.

ІВАН — пенсіонер, його дружина **Анна** родом з с.Лінина Велика. Їх діти: **ЛЮБА** з сім'єю проживає у м. Самборі, **РОМАН** з сім'єю проживає в м.Старий Самбір.

Родина Миколи ШПАКА «Максимового».

Зліва направо Устянівська Анна, дружина Миколи, молоде весільне подружжя Катерина Устянівська - «Волексова» і Михайло Шпак.

Верхній ряд справа на ліво: другий Антін Шпак «Кубусь», Марія Устянівська, Іван Устянівський, Марія Іванцик, зліва направо: Осташ Анна, Устянівська Ольга.

СУШКО МИКОЛА ГРИГОРОВИЧ «ГРИЦІВ»

СУШКО Єва Михайлівна з дому Губіцька «Казьова».

Виселені в 1946 році з с.Стежниця в Тернопільську область. В 1946 році переїхали в м.Комарно, а відтак — у Львів. Померли, поховані на цвинтарі у м.Львові.

Їх діти: **АННА, КАТЕРИНА, МИХАЙЛО, ЄВГЕНІЯ, ПЕТРО.**

АННА — по чоловікові **Заморська**. Її чоловік **Максим ЗАМОРСЬКИЙ**. Померли, поховані на цвинтарі у м.Львові.

КАТЕРИНА — по чоловікові **Цап**. Її чоловік **Чеслав ЦАП**. Померли, поховані на цвинтарі у м.Львові.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Його дружина **Стефанія СЕНЬКІВ** —пенсіонерка. Їх діти: **БОГДАН, РОМАН. БОГДАН** —працівник-будівельник, його дружина **Євгенія** — працівниця МП. Їх діти: **АННА, АНДРІЙ** — учні школи. **Роман** — працівник МП, його дружина **Світлана**, син **Роман** — учень школи. Всі проживають у м.Львові.

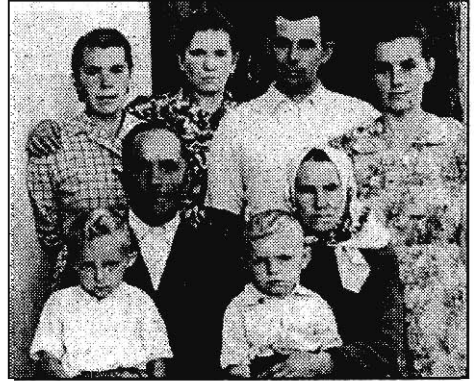
ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **Сеньків** — пенсіонерка. Її чоловік **Ярослав СЕНЬКІВ** родом з Перемишльщини, помер, похований на цвинтарі у м.Львові. Син **Мирон** — працівник МП, його дружина **Леся**. Їх діти: **ОЛЕГ** — учень школи, **РОСТИСЛАВ** — неповнолітній. Проживають у м.Львові.

ПЕТРО — працівник мотозаводу. Його дружина **Валентина**, родом з Вороніжчини — працівниця мотозаводу, дочка **Оленка** — працівниця мотозаводу. Проживають у м.Львові.

*Подала Євгенія Сушко-Сеньків.
Львів, 11.05.1994 р.*

Сушко Микола і Сушко Єва з дому Губіцьких

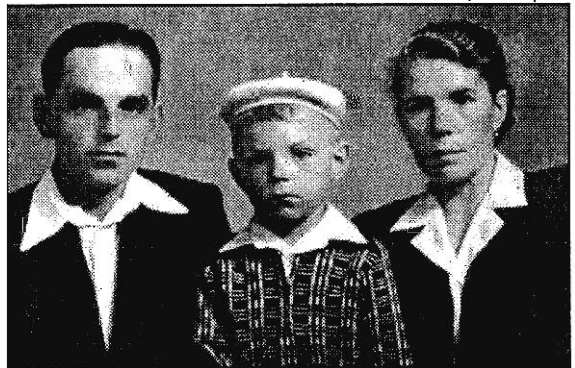

Сушко Микола з дружиною Євою внуками Богданом і Романом, сином Михайлом, невісткою Стефою (справа) і дочками Євгенією і Анною.

Львів, 1958 рік.

Родина: тато, мама, сини Михайло, Петро, дочки Анна, Катерина, Євгенія, Стежниця, 1944 рік.

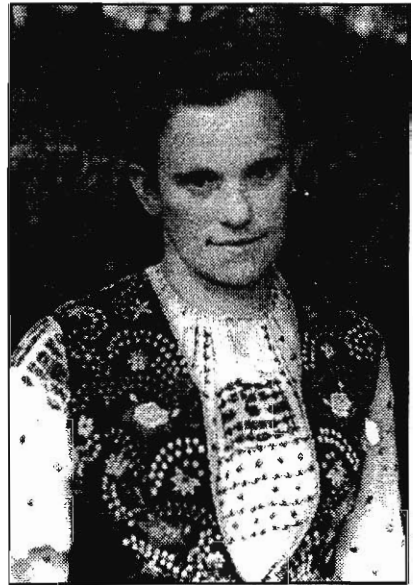
Дочка Євгенія Сушко з чоловіком Ярославом Сеньківим і сином Мирonom.

Сушко Михайло «Гриців» з дружиною Стефою Сеньків родом з с.Липи коло Бірчі — Польща та сином Романом. Роман з сім'єю проживає у Зимній Воді. (Львів).

Син Михайла Богдан Сушко з дружиною Євгенією Мінченко, з дітьми Анною і Андрієм проживають на Кіпрі.

Катерина Сушко у с.Стежниці

Сестра Миколи Сушка Анна з дочкою своєю зліва, внучкою Галінкою по середині і чоловіком Андрієм. Михайло Сушко з дружиною Стефою (зправа) та сином Романом гостював у них в Зеленій Гурі — Польща.

КРІЛЬ МИКОЛА МАТВІЙОВИЧ — «КРІЛІВ»

Помер, похований на цвинтарі с.Милошовичі, Пустомитівського району. Його дружина Катерина, з дому **ТИЛИЧКО**, родом з м.Балигорода, Польща. Родовід з Австрії. Померла, похована в Пустомитах.

З с.Стежниця виселені в 1946 році в Тернопільську область, Пробіжнянський район, с.Позина.

Восени 1946 року з надією повернення додому в с.Стежниця, вирушили пішки з с.Позина і за 11 днів з остатками домашніх речей на фірі зупинилися в с.Милошовичі, Пустомитівського району, бо міліція далі їх не пускала.

Їх діти:

МИХАЙЛО, 1913 р.н., **МАРІЯ**, **МАТВІЙ**, **АННА**, **ОЛЕНКА**, **ІВАН**.

МИХАЙЛО — в 1944 році був на фронті, поранений. Активний учасник художньої самодіяльності в с.Стежниця, в читальні — «Просвіта». Проживав самотньо, часто спілкувався з стежничанами. Помер 1991 р., похований на цвинтарі м.Пустомити.

МАРІЯ — 25.10.1918 р. народ., по чоловікові **АГАРКОВА**. Пенсіонерка. З 1941 по 1945 р.р. була вивезена німцями на примусові роботи, працювала в Австрії, Обердану, Пост-Сарлінг, с.Менгерздорф в господарстві **Йогана Ляндора**. На сьогоднішній день вимагає сплати за її працю. Дуже енергійна, знає місце проживання і особисто багато стежницьких родин і стежничан.

МАТВІЙ — 1919 р.н. В 1944 році був забраний на фронт, залишив армію. Поляки його арештували, втік з Балигородської тюрми, був у Збройних формуваннях УПА. З повідомлення **Миколи ЗАРИЧАНСЬКОГО**, в 1948 році **Матвій** знову був в'їманий поляками, його зв'язаного везли через Стежницю для впізнання. В Балигороді зв'язаного поставили під мур, але ніхто його не видав. Обставини і місце смерті досі невідомі.

АННА — 1922 р.н., самотня, пенсіонерка. Працівниця медичної установи, проживає в м.Пустомити.

ОЛЕНКА — 1924 р.н., одинока, проживає у м.Пустомити. В даний час працює у Львівському тресті зеленого господарства.

ІВАН — працівник Львівського механічного заводу. Пенсіонер. Його дружина Розалія, родом з с.Піски, Миколаївського району, працівниця селянської спілки, пенсіонерка. Їх діти: **ПЕТРО**, **ВАСИЛЬ**, **БОГДАН**,

АННА. **ПЕТРО** — будівельник, з дружиною **Галею** і двома синами проживають в м.Пустомити. **ВАСИЛЬ** — будівельник з дружиною **Марією** і двома дочками проживають в м.Пустомити. **БОГДАН** —

працівник селянської спілки, з сім'єю проживає в с.Піски, Миколаївського району.

АННА — медична сестра, з чоловіком **Василем КУНЦЕМ** і двома дочками проживають в м.Пустомити.

Подала Марія Кріль. 22.12. 1994 року м.Львів.

КРІЛЬ Матвій.
Фото 1939 року.
Замордований поляками.

Стежницькі дівчата: Сушко, Кріль, Іванцик, Пицик, Галай, Дроздович, Шпак.

Архів М.Сушка «Грицьового» з Львова.

По середині — Михайло Кріль, зліва Антін Пицик, справа Антін Черешнівський, сидять — зліва — Дмитро Осташ, дівчина, справа Василь Шпак.

МАТЯШОВСЬКИЙ Михайло «Зпідберега»

1882-1952 рр., похований на цвинтарі с.Калинів.

МАТЯШОВСЬКА Юлія Павлівна, 1892-1969 рр., родом з с.Горянки, Польща.

Це була релігійна, високопатріотична працююча родина. **Михайло МАТЯШОВСЬКИЙ** багато літ був дяком і диригентом церковного хору у Стежниці, а після виселення — у с.Калинові.

Їх діти: **ІВАН** (США), **МИХАЙЛО**, 1912-1944 рр., **ВАСИЛЬ**, **ЄВА**, 1916 р.н., **АНТОН** 1925-1985 рр., **ТЕКЛЯ**, 1926-1985 рр., Микола, 1928-1983 рр..

ІВАН молодим виїхав до США, там з сім'єю і проживає.

МИХАЙЛО в 1944 році був заарештований на російсько-німецьку війну і в боях на території Словачки загинув. Його дружина **Марія**, 1912-1984 рр., з дому **Пицик «Ковалева»**, похована на цвинтарі у с.Калинів.

Їх діти: **ПЕТРО**, 1936 р.н., **МИРОН**, 1942 р.н.

ПЕТРО — пенсіонер, багато років працював у Ощадбанку м.Самбора. Був головою сільради в Калинові. Його дружина **Марія СЛАБЧАК**, 1937 р.н., з с.Мисцова, Яслівського повіту, Польща, педагог, директор школи с.Калинів.

Стежниця. 1939 рік. Сидять справа Михайло та Юлія Матяшовські, по середині малий Петро Матяшовський. Стоять справа наліво: Василь Пицик, Михайло Матяшовський, Єва Пицик-Матяшовська, Текля Матяшовська, Марія Пицик-Матяшовська, Микола Матяшовський та Стефа Дроздович.

Учасник подій в Афганістані та Чорнобилі. Його дружина **Люба МАЦЬКІВ**, 1950 р.н., родовід з с.Ямної, Польща, працівниця Калинівської сільської ради.

Їх діти: **НАТАЛЯ**, 1969 р.н., **АНДРІЙ**, 1974 р.н.

НАТАЛЯ — вчителька. Її чоловік **Сергій РУМЯНЦЕВ**, 1966 р.н., родом з Росії, офіцер Збройних Сил України. Їх діти: **ВІКТОР**, 1980 р.н., **ДМИТРО**, 1993 р.н., **ОЛЕКСАНДР**, 1994 р.н. — учні школи і дошкільники.

АНДРІЙ — офіцер Збройних Сил України. Його дружина **Олена** 1975 р.н., родом з Сумської області. Їх син **ПАВЛО**, 1995 р.н. Всі проживають у с.Калинів.

АНТОН з молодих років при стежницькій «Просвіті» зростав патріотом. Така була родина. Німецьке гестапо заслало його в концтабір Освенцім. Про фашистські тортури важко було слухати з розповідей **Антоня**. Будучи з молододу сильним, загартованим, бачив, як голодні в'язні впиналися зубами в тих в'язнів, які вже не могли йти на роботу і падали під ноги іншим. Так і гинули. Після виселення з Стежниці на Тернопільщину вся родина переїхала у с.Калинів, де **Антон** працював багато літ шофером в колгоспі. Німецька катівня відібрала йому здоров'я.

Його дружина **Марія**.

Їх діти: **ОРИСЯ**, 1949 р.н., **МИХАЙЛО**, 1956 р.н., **ПЕТРО**, 1959 р.н.

ОРИСЯ — пенсіонерка. Її чоловік **Микола ПРИХОЩЕНКО**, родом з Кубані. Їх діти

Їх діти: **МИХАЙЛО**, 1962 р.н., **ОЛЕГ**, 1967 р.н.

МИХАЙЛО — педагог, директор школи с.Пиняни. Його дружина **Ганна ЗАБЛОЦЬКА**, родом з Комі, Сиктивкар, вчителька Калинівської початкової школи. Їх діти: **ЮЛІЯ** — 1985 р.н., **ТЕТЯНА** — 1988 р.н. — учениці школи.

ОЛЕГ — військовослужбовець с.Калинів. Його дружина **Олена ЛЕВЧЕНКО** 1970 р.н., родом з Львова, військовослужбовець. Їх діти: **УЛІЯНА** — 1991 р.н., **СЕРГІЙ** — 1997 р.н. — дошкільнята.

МИРОН — військово-

ІРИНА, 1974 р.н., її чоловік Павло з сім'єю проживають у Бурятії.

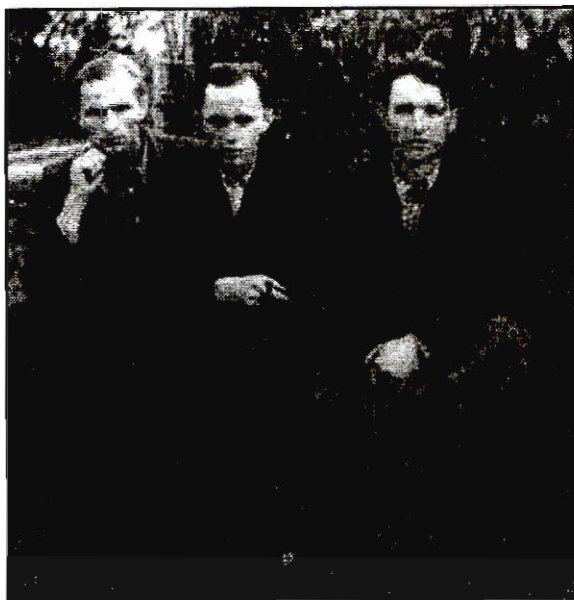
МИХАЙЛО — пенсіонер. Його дружина Леся, родом з Старосамбірщини, працівниця торгівлі. Їх діти: **НАТАЛІЯ**, 1978 р.н. — студентка Дрогобицького педінституту, **АНДРІЯНА** —дошкільниця. **ПЕТРО** — не працює.

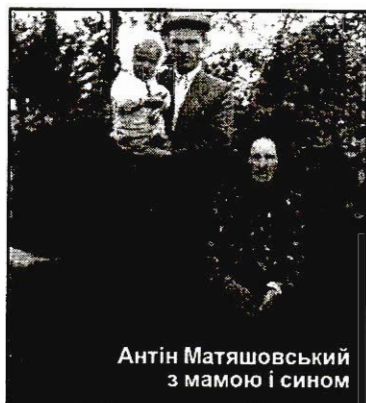
*Подали Петро, Мирон та Марія Матяшовська-Слабчак.
7.07.1998 рік, с.Калниів.*

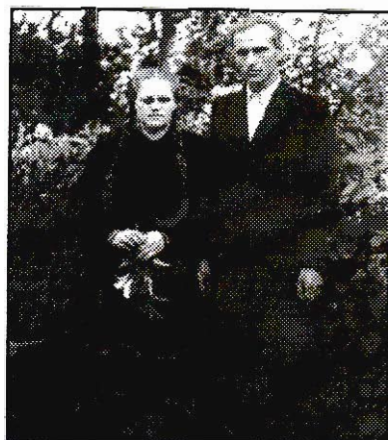
**Антін і Микола
Матяшовські**

**Михайло Черешньовський справа,
Петро і Антін Матяшовські.**

**Антін Матяшовський
з матюю і сином**

**Антін Матяшовський
з дружиною Марією**

**Марія
Матяшовська
-Слабчак
в українському
однострої.
Калинів, 1954 рік.**

**Микола
Матяшовський**

**Весілля дочки Мирона і Люби Матяшовських Наталії та Сергія Румянцева.
с.Калинів, 1988 рік.**

Які всі гарні Діти! Впізнавайтеся!

Весілля Матяшовської Лесі і Дмитра

Весілля Михайла Матяшовського, сина Миколи та Анни Старух.

ОСТАШ МИХАЙЛО «Осташів»

Його дружина **ОСТАШ Марія**. Померли, поховані в с.Стежниця. Їх діти:

ВАСИЛЬ ОСТАШ. Помер, похований в с.Муроване Пустомитівського району. Його дружина **ОСТАШ Олена Матвіївна**, з дому **ХОМИЧ**, родом з с.Стежниця, померла, похована в с.Надиби. Їх діти: **МИХАЙЛО, ЄВА, ІВАН**.

МИХАЙЛО — помер молодим хлопцем, похований на цвинтарі с.Стежниця. В 1946 році з с.Стежниця виселені в Тернопільську область, с.Пробіжне, а восени переїхали в с.Надиби.

ЄВА — по чоловікові Шумлянська, пенсіонерка. Її чоловік **Петро ШУМЛЯНСЬКИЙ**, родом з с.Волковия, Лиського повіту, Польща. Помер, похований в с.Муроване, в яке в 1955 році сім'я Шумлянських переїхала на постійне місце проживання. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ**.

ВОЛОДИМИР — працівник Львівського бавовняно-прядильного комбінату. Його дружина **Тетяна**, родом з с.Калинівка, Жовтневого району, Миколаївської області. Інженер комбінату. Їх син **ТАРАС** — учень школи. Всі проживають в с.Муроване, Дубляни біля Львова.

МАРІЯ — по чоловікові Баглай. Медпрацівниця лікарні м.Львова. Її чоловік **Стефан БАГЛАЙ**, родом з м.Козева Тернопільської області, працівник торгівлі. Їх діти: **ТЕТЯНА, ОКСАНА. ТЕТЯНА** — студентка Львівського держуніверситету. **ОКСАНА** — студентка Львівського торгового технікуму. Проживають в с.Білки Верхні, Пустомитівського району.

ІВАН: пенсіонер. Його дружина **Марія**, родом з Перемишля. Їх діти: **ІРИНА, МАРІЯ, МИХАЙЛО**.

ІРИНА — з чоловіком і двома дітьми проживають в м.Тернополі.

МАРІЯ з чоловіком **Михайлом**, працівником залізниці, дочкою **Галею**, студенткою Львівського держуніверситету, **Іриною**, ученицею школи, проживають в м.Стрий.

МИХАЙЛО з дружиною **Галею**, дочкою **Юлею** проживають в м.Вінниця.

Подала Єва Шумлянська з внуком Тарасом.

26 листопада 1994 року.

ІЗ СПОГАДІВ ЄВИ ШУМЛЯНСЬКОЇ.

Коли я проживала в с.Надиби Старосамбірського району, до мене прийшов вістовий від Анни Черешньовської «Тетяни», яка перебувала в УПА. Охорона спроводила мене в ліс с.Біличі Старосамбірського району, де я зустрілася з двоюрідною сестрою Анною. Вона дала мені гроші і просила мене купити їй шлюбне вбрання і дві обручки для одруження.

... Така їх доля... Молоді, вродливі, активні учасниці Стежницької читальні «Просвіта», церковного хору. Від права наліво: Анна Шпак — Фістер, німці забрали в Німеччину на роботу, тепер проживає у Австрії, м.Капфенберґ. Стефа Іванчик — акцією «Вісла» виселена в Щецинське воєводство, Польща. Від права — Єва Осташ-Шумлянська, проживає у Дублянах коло Львова.

Фото з с.Стежниці.

ГУБИЦЬКИЙ ОНУФЕР «ДЯКІВ-СТИРАНКА»

був кваліфікованим ковалем, мав свою власну кузню в с.Стежниця, пізніше довгі роки був ковалем в колгоспі с.Калинів, Самбірського району.

Помер, похований на цвинтарі с.Калинів.

Його дружина **ОЛЕНКА**, з дому **СТИРАНКА**, родом з с.Стежниця. Померла, похована на цвинтарі в с.Калинів. Виселені з с.Стежниця в 1946 році в Тернопільську область, р-н Пробіжне, с.Позима, а відтак восени переїхали в с.Калинів, Самбірського району.

Їх діти: **МИКОЛА**, **МИХАЙЛО**, **ВОЛОДИМИР**.

МИКОЛА — молодим помер, похований на цвинтарі в с.Стежниця, Ліського повіту, Польща.

МИХАЙЛО — помер, похований на цвинтарі в с.Калинів.

ВОЛОДИМИР — проживає в с.Калинів.

В с.Калинів з цією сім'єю проживав **СТИРАНКА Іван**, син **Івана**, який багато років працював на Львівській залізниці. Помер, похований на цвинтарі в с.Калинів.

Його дружина **РОЗАЛІЯ**, з дому **ХОМИЧ** - «**НИКОЛИШИНА**», пенсіонерка, проживає в с.Калинів.

Їх діти: **МИРОН**, **ІГОР**, **НАТАЛКА**.

МИРОН — інженер-будівельник виробничого об'єднання «Львівбуд». Його дружина **Анна ЩЕРБА**, родом з Тернопільщини, працівниця сфери торгівлі. Їх діти: **ВАЛЕРІЙ**, **ЮЛЯ**.

ВАЛЕРІЙ — відслужив у Збройних силах України.

ЮЛЯ — учениця школи. Проживають в м.Винники, Львівської області.

Родина Івана і Розалії Стиранків разом з синами, родиною і друзями на весіллі дочки Наталки і зятя Ігоря Грабовських.

ІГОР — інженер-будівельник сільського господарства. Його дружина **Марія МАРКО**, родом з с.Максимовичі, Самбірського району, працівниця сфери торгівлі. Їх діти: **АНДРІЙ**, **ОЛЕГ** — учні школи. Проживають в м.Самборі.

НАТАЛКА — працівниця відділення зв'язку с.Калинів. Її чоловік **Ігор ГРАБОВСЬКИЙ**, родовід с.Ямної, Польща. Працівник в/ч с.Калинів.

Їх діти: **ГАЛЯ**, **АНДРІЙ** — учні школи. Проживають в с.Калинів, Самбірського району.

Подав Ігор Стиранка, 10 грудня 1994 року, м.Самбір

ГАЛАЙ ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ «Дяків» помер, похований в Калинові.

ГАЛАЙ Анна Іванівна з роду Лучко з с.Бук, Ліського повіту, померла, похована в с.Бук.

Друга дружина — **ГАЛАЙ Марія Михайлівна** родом з с.Літня. З с.Стежниці вивезені в с.Коцюбинчики Пробіжнянського району Тернопільської області.

В 1946 році в серпні переїхали в с.Калинів.

Їх діти: **ІВАН** — працівник залізниці, пенсіонер. Його дружина **Ольга** з дому **БИЦЬ** з с.Гічва, Ліського району, Польща — пенсіонерка. Проживають в с. Калинів. Їх діти: **ГАЛИНА, ЛЕСЯ, ГАЛИНА** -бухгалтер Тернопільського телецентру, її чоловік **Ярослав РУДНИЦЬКИЙ** родом з с.Киданці Тернопільської області — працівник сфери побуту. Їх діти: **АНДРІЙ** — учень. Всі проживають в Тернополі. **ЛЕСЯ** — інженер Тернопільського заводу.

Родина по батьковій проживає у Франції.

Подав Іван Ґалай в с.Калинів.

Весілля Івана Ґалая і Ольги Биць. Тут зліва — Губіцький Онуфер з дружиною та ще стежничани Юрчак Михайло, Губіцька Єва, Семчик Софія, Матяшовський Микола, Стиранка Іван, Пицик Євгенія, Черешньовський Михайло.

Іван Ґалай з дружиною Ольгою, дочкою Лесею — зліва і дочкою Галею.

ПИЦИК МИКОЛА «ЗАБОЛОТНИК»

Народився 21.05.1875 року — помер 20.12.1931 року. Похований на цвинтарі в с.Стежниця. Його дружина **КАТЕРИНА**, з родини **Глоговських**, «**Брийтарові**». Народилася 8.09.1883 року в с.Стежниця, померла 13.10.1952 року, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їхні діти: **ЄВА**, **ОЛЕНА**, **ГАННА**, **ВАСИЛЬ**, **МАРІЯ**, **КАТЕРИНА**, **ІВАН**, **ТЕКЛЯ**, **АНТОН**.

З цієї української великої патріотичної родини розрісся великий родовід і з нього можна зробити цілий життєпис.

В 1946 році до м.Самбора приїхала **Катерина** з дітьми, крім дочок **Єви** і **Ганни**, які залишилися в Польщі і сина **Антоня**, котрий помер і похований на цвинтарі с.Стежниця (20.12.1921р. -25.01.1943р.).

ПИЦИК ВАСИЛЬ «Заболотник» син **Миколи**. Народився 9.12.1906 року, помер 26.10.1976 року, похований на цвинтарі в м.Самборі. Його дружина **ОЛЬГА**, дочка **Івана** з родини **ОРИНИЧІВ**. Народилася 19.03. 1912 року в с.Новосілки, Польща, померла 23.01.1945 року, похована в с.Стежниця.

Василь одружився вдруге. Друга дружина **ПЕТРУШКА** **Олена** **Миколаївна**, з дому «**Козликова**», народилася 5.02.1922 року в с.Стежниця.

Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, **МИКОЛА**, **ІРИНА**, **ЗЕНИК**, **ЄВГЕН**, **ЛІДА**. З другою дружиною два сини: **ОРЕСТ**, **ІГОР**.

ВОЛОДИМИР: народився 1.04.1931 року проживає в м.Самборі, одружений. Дружина **Ярослава-Марія** з родини **ГИМОН**, с.Містковичі, Самбірського району, 8.01.1932 р.н. — померла 17.08.1995 року, похована на цвинтарі в м.Самборі. Володимир —працював заст.на-

Сидить **Анна** **Батрух** з сином **Михайлом**. Зліва сестра **Марія** **Шпак**. Справа сестра **Катерина** **Шпак**. Посередині — їх братова **Ольга** **Пицик** з **Ориничів**

чальника податкової інспекції, закінчив фінансовий технікум. Помер в 1996 р. **Ярослава** закінчила Львівський пединститут, працювала вчителькою української мови в с.Воютичі, Самбірського району. Їх діти: дочки **ОЛЬГА** і **ІРИНА**.

ОЛЬГА — народилася 3.05.1959 року в м.Самборі, закінчила Львівський медичний

інститут, працює лікарем в Самбірській центральній райлікарні, чоловік **МЕЛЬНИКЕВИЧ** **Ігор** **Володимирович** народився 14.05.1959 року в м.Збараж, Тернопільської області, закінчив Львівський медінститут, працює лікарем в м.Самборі. Мають двоє дітей: **КВІТАНА** і **МАРТА**. **КВІТАНА** — 22.04.1981 р.н., навчалася в США чикагська школа, вчиться у Львівському інституті міжнародних відносин. **МАРТА** — 30.10.1986 р.н., школярка СШ №8, бандуристка-співачка.

ІРИНА — 28.07.1967 р.н. закінчила Львівський медінститут працює лікарем в м.Трускавець. Одружена, чоловік **НІЩЕТА** **Юрій** **Миколайович** працює головним лікарем санаторію «Південний» в м.Трускавець.

Їх діти: син **ВОЛОДИМИР**, 31.07.1985 р.н., дочка **КАТРУСЯ** 8.06.1997р.н. наймолодша з роду **ПИЦКІВ**.

МИКОЛА народився 28.08.1934 року в с.Стежниця, закінчив Чернівецький торговельно-економічний інститут, працює заст.директора вантажного автопарку м.Самбора. Проживає в м.Самборі. Дружина —**Ірина** з родини **Луць**, с.Бусовисько, Старосамбірського району, 29.04.1944 р.н., закінчила статистичний технікум, працює бухгалтером на залізниці.

Пам'ятник **Антону** **Пицику** на **Стежницькому** цвинтарі, споруджений **стежничанином** **п. Осташем**.

Їх діти: **ОЛЕГ, ЯРОСЛАВ. ОЛЕГ** народився 12.01.1968 року в м.Самбір, закінчив Дніпропетровський інститут залізничного транспорту, працює на залізниці. Дружина **Богдана** з родини **Вархолів**, закінчила Дрогобицький педінститут. Дочка **ІРИНА**, 22.07.1993 року народження. Проживають в м.Самборі. **ЯРОСЛАВ**, 3.10.1975 р.н., закінчив Харківський університет, працює в органах міліції м.Самбора.

ІРИНА: народилась 1938 р.н. в с.Стежниця, трагічно загинула 1948 р. в м.Самборі, похована на цвинтарі в м.Самборі.

ЗЕНОВІЙ: народився в с.Стежниця, помер в с.Стежниця.

ЄВГЕН: народився 15.08.1940 року в с.Стежниця, закінчив Львівський політехнічний інститут, працює на заводі. Його дружина **ПАСТУХ Софія**, 17.09.1948 р.н., родовід з с.Лішава коло Бірчі, Польща, закінчила Самбірське медучилище, працює головою товариства Червоного Хреста. Їх діти: **ОКСАНА, РОМАН. ОКСАНА** — 5.07.1969 р.н., закінчила Самбірське медучилище, працює медсестрою в поліклініці. Чоловік — **ТЕРЛЕЦЬКИЙ Микола**, 10.03.1965 р.н., с.Росохи, Старосамбірського району, працює інспектором ДАІ. Їх діти: дочка **ОЛЕНКА**, 29.07.1990 року народження. **РОМАН** — 14.05.1974 р.н., закінчив Харківський університет внутрішніх справ, працює в податковій поліції.

ЛІДА: 1.05.1942 р.н. в с.Стежниця, закінчила середню школу, проживає м.Бориславі, на пенсії. Чоловік — **ДЕДЕРЧУК Михайло**, 5.06.1944 року народження, в с.Ворохта, Івано-Франківської області, працює на Бориславському фарфоровому заводі. Їх дочка **СВІТЛАНА** 1.12.1974 р.н., працює в дошкільній установі.

ОРЕСТ: 11.12.1948 р.н., в м.Самборі, закінчив Львівський технікум електроніки. Дружина **Марія** з родини **БАРНА**, дочка **Павла**, народилась 30.10.1953 р. в м.Самборі, закінчила Львівський технікум електроніки. Працює в домашньому господарстві. Їх діти: **НАТАЛЯ** і **ВАСИЛЬ. НАТАЛЯ** — 16.10.1976 р.н., працює в домашньому господарстві. **ВАСИЛЬ** — 25.05.1980 р.н., учень технікуму інформатики.

ІГОР: народився 14.05.1955 року, в м.Самборі, закінчив технікум в м.Турці, працював на ремзаводі електриком, помер 11.07.1986 року, похований на цвинтарі в м.Самборі. Дружина — **Леся**, 12.09.1956 р.н., з родини **КОВАЛИКІВ**, закінчила Чернівецький торгово-економічний інститут. Працює в ощадбанку. Їх діти: дочка **Наталя** — 13.05.1977 р.н., працівниця податкової адміністрації.

Опис родоводу подали Євген і Софія Пицик-Пастух.

26.02.1997 року

Міністерство праці України

ДОВІДКА ПРО ДЕПОРТАЦІЮ

№ 01-ЕС/6 -5297 292610, Львівська обл., м. Самбір, вул. Східна,29, Пицик В.В.

У 1944-1946 роках на підставі Угоди між Урядом УРСР і Польським Комітетом національного визволення від 9 вересня 1944 року було проведено переселення громадян із Польщі на територію УРСР.

В посімейних списках переселенців із Польщі до УРСР по селу Стежниця Лісківського району лічиться сім'я Пицика Василя Миколайовича в такому складі:

Пицик Василь Миколайович, 1906 р.н., глава сім'ї;

Пицик Олена Миколаївна, 1922 р.н., дружина;

Пицик Володимир Васильович, 1932 р.н., син;

Пицик Микола Васильович, 1934 р.н., син;

Пицик Ірина Василівна, 1936 р.н., дочка;

Пицик Євген Васильович, 1940 р.н., син;

Пицик Лідія Василівна, 1942 р.н., дочка;

Пицик Катерина Іванівна, 1889 р.н.

Місце народження членів даної сім'ї — с.Стежниця, Польща.

Дата переселення — 19.05.1946 р.

Підстава: посімейні списки переселенців Лісківського району, книжка 1, стор.50, №58; поешелонні списки — книжка 2, стор. 392, №253 і стор. 387-а.

Начальник Загального відділу М.К. Прощенко

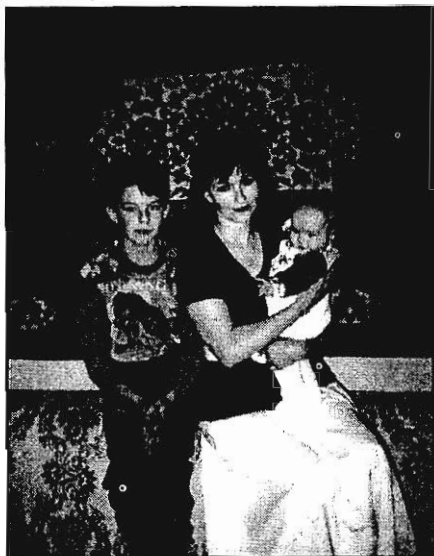
Антін Заневчик та Володимир Пицик у с.Стежниця в 1993 році

Перша зустріч після виселення. Білий Бір. Польща. 1972 рік. Зліва Шпак Марія, Батрухи Володмир, Анна, стоїть їх дочка Нуся, Єва з чоловіком А.Зарічанським та Василь Пицик разом з трьома сестрами.

Володимир, Ярослава-Марія Пицик з дочками Олею, зятем Ігорем та внучками Квітанюю та Мартою

Моя похресниця Іринка Пицик-Нищета з сином Владеком і дочкою Катрусєю. 1998р.

В родинному колі: від права – Анна Батрух, син Зенек, Іван Пицик, Анна Шпак — Фістер з Австрії з внуком, Володимир Батрух, Єва Шпак, Катерина Шпак з Пициків, Андрій Батрух і його дружина м.Білий Бір - Польща.

Під цим скалистим берегом, навпроти Пицикової хати, була глибока калабаня (озеро від ріки), де купалося не одне покоління.

Старший зять Володимира Пицика — Ігор в колі сім'ї. 1992 рік.

Родина Євгена Пицика — справа дружина Софія, внучка Оленка Терлецька, їх Великодній гість Лавдер Віталій з м. Комсомольська, Полтавської обл. Обидва з Романом Пициком вже офіцери Української поліції, син Роман та донька Оксана Терлецька. Фото 1998 р. Великодні свята.

На 40-річному ювілеї Соні Пицик-Пастух. Родина і друзі. 1988 рік.

50-річчя Євгена Пицика. Коло нього дочка Оксана і дружина Сося.
Перший ряд зліва направо: І.Пастух, Л.Дедерчук, Є.Кахновець, А.Горба, О.Ричак, О.Пицик, Д.Корінь, О.Горба, Н.Футрик, М.Криванчик, К.Петрушко, А.Секелик, Д.Осюрак, Я.Пицик, М.Пицик. Другий ряд зліва направо: П.Осюрак, І.Кахновець, І.Тима, В.Пицик, С.Пастух, В.Секелик, П.Хомяк, І.Пицик, Б.Футрик, О.Мельникович.

12 липня 1980 року. Родина і друзі на весіллі в Ольги Пицик і Ігоря Мельникевича.
Якщо не на цій, то обов'язково побачите на іншій того, кого хочете бачити.

Весілля Олега Пицика (сина Миколи «Заболотникового»), з Данусею Верхолюю.

Зверху — Юра Ричак, син Оксани Пицик з родини «Надвориска», Микола Терлецький з жінкою Оксаною Пицик (дочка Геника Заболотникового).

Андрій Секелик (з родини Опар, син Гані), Оксана Опар (Корінь, дочка Дарки), Ярослав Пицик, Володя Яцинич (син Наталі, дочки Катрусі Шпак), Світлана Дедерчук

(дочка Ліди Пицик з родини «Заболотникових»), Ольга Мельникевич з чоловіком Ігорем (дочка Володимира Пицика, «Заболотникового»)

Сидять: Андрій Паранько (син Ярослави Шпак з родини «Риянтових»), Наталя Пицик (дочка Ігоря Пицика «Заболотникового»), Квітана — внучка Владика Пицика, дочка Ольги, Василько Пицик (син Ореста з родини «Заболотникових»), Володя Ніцета (внук Владика Пицика, син дочки Ірини), Марта Мельникевич — внучка Пицика, дочка Ольги, Пицик Роман Пицик — син Геника Пицика з родини «Заболотникових», Роман Футрик — син Наталки Шпак з родини «Заневчик», молодший син.

7.11.1992 року

УСТЯНОВСЬКИЙ ВАСИЛЬ АНДРІЙОВИЧ «ОЛЕКСІВ»

загинув від большевицької кулі в 1944 році в с. Стежниця.

УСТЯНІВСЬКА Анна Михайлівна, померла в 1974 році, похована в м. Комарно.

Діти: **МАРІЯ, КАТЕРИНА, ІВАН, ОЛЬГА, ВОЛОДИМИР**.

МАРІЯ — живе в Черкаській області, Нанівському районі, с. Гамарня, пенсіонерка. Чоловік **БРАТАНИЧ Іван**, в Сургуті, доля невідома.

Діти: **АНАТОЛІЙ** — замордований бандою, був фермером. **ЛЮБА** — в Кіровоградській

Зліва Володимир, Іван, Катерина Устянівська,
від права Михайло Шпак «Максимів»

області. **ТАРАС** — в Сургуті, дружина, мають 2 дітей.

КАТЕРИНА — активна учасниця церковного і міського хорів, — пенсіонерка. Її чоловік **Михайло ШПАК**, Дивізійник, в'язень совєцьких таборів, пенсіонер. **РОМАН** — син.

ІВАН — в Черкаській області, с. Стеблів, пенсіонер, ветлікар. Дружина **Марія**, ветлікар, пенсіонер.

Діти: **ВОЛОДИМИР, АНАТОЛІЙ**.

ВОЛОДИМИР — закінчив педінститут, працює в міліції з важкими дітьми в Дніпродзержинську. Дружина **Тетяна**, педагог, син **АНАТОЛІЙ** — директор школи, в Черкаській області. Його дружина **Тетяна** — вчитель, дочка школярка.

ОЛЬГА — в Алма-Аті, по чоловікові **МЕЛЕХОВА**, пенсіонерка. Має дві дочки.

ВОЛОДИМИР — Усть-Каменогорськ, Казахстан, слюсар, жінка — **Рая** — інженер. Мають дві дочки: **СВІТЛАНА, ГАЛЯ** — працює в Бійську, Урал.

На мій лист Іван з Черкаської обл. не відповів.

Подала Катерина Устянівська-Шпак, м. Комарно. 1993 рік.

ОСТАШ АНТІН МИКОЛАЙОВИЧ «Іванчиків»,

похований на цвинтарі в с. Стежниця.

ОСТАШ Анна Миколаївна з дому «Опар» «Дулітова», похована в с. Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО, КАТЕРИНА, МАРІЯ, МИКОЛА, АННА, ОЛЬГА, ЯРОСЛАВ, МИРОСЛАВ.**

МИХАЙЛО — загинув на полі бою під Бродами в 1944 році. **КАТЕРИНА** — померла дівчиною.

МАРІЯ пенсіонерка — її чоловік **ШАШКЕВИЧ Михайло** родом з с. Стежниця — пенсіонер. Їх діти: **ОКСАНА, ЗОРЯН, МАРІЯ.**

ОКСАНА — по чоловікові **СОЛОВЙОВА** — домогосподарка, її чоловік **СОЛОВЙОВ Віталій** родом з Московської обл. — військовий. Їх діти: **МАРІЯ, ВІКТОРІЯ** — учні. Проживає в Московській області, район Буньково, Ногінськ.

ЗОРЯН інженер, працює в МП — його дружина **Ярослава**, працівниця банку, їх діти **ЮРІЙ, ІРИНА.** Проживають у Львові.

МАРІЯ по чоловікові **ПОПОВИЧ** — працівниця Самбірського радіозаводу, її чоловік **Попович Володимир.** Їх діти: **Ірина, Михайло** — учні школи. Проживають в с. Калинові.

МИКОЛА — помер хлопчиком.

АННА — по чоловікові **СЕМЕНЧУК**, пенсіонерка. Її чоловік **СЕМЕНЧУК Осип** родом з Житомирської обл. Новоград-Волинського району, с. Городище, пенсіонер. Їх діти: **МИХАЙЛО, ОЛЬГА, ГАЛЯ, ОКСАНА. МИХАЙЛО** — працівник заводу «Омега».

ОЛЬГА — по чоловікові **ДЕНИСКО** — працівник Самбірського радіозаводу. Її чоловік **ДЕНИСКО Петро** родом з Луганська — військовий. Проживає в містечку Калинів.

ГАЛЯ — по чоловікові **ЦИГАН** — працівниця Калинівської школи, її чоловік **ЦИГАН Степан** родом з с. Смільника, Лиського повіту, Польща. Їх діти: **ВАСИЛЬ, ЯРОСЛАВА** — учні школи.

ОКСАНА — моловік **ЧЕРНЕГА Анатолій**, військовий в/ч Калинова, родом з Вінниці. Їх діти: **ОЛЕГ, ОЛЬГА** — учні школи. Проживають в Калинові.

ОЛЬГА — по чоловікові **БАЦ** — вчителька школи с. Пиняни. Її чоловік **БАЦ Ярослав** — працівник селянської спілки с. Калинів. Їх діти: **ІГОР, ВІКТОР, МИХАЙЛО. ІГОР** — працівник селянської спілки, його дружина **Ольга** родом з Казахстану, вчителька. Їх діти: **ВІТАЛІЙ, ЯРОСЛАВ** — учні школи. Проживають в с. Калинові. **ВІКТОР** — працівник селянської спілки с. Калинів, його дружина **Олена** — домогосподарка. Їх діти — **ВІКТОРІЯ** — дошкільниця. Проживають в Калинові. **МИХАЙЛО** — служба в армії.

ЯРОСЛАВ — працівник Львівської залізниці, його дружина **Марія**, родом з Оленичів — працівниця сфери харчування. Їх діти: **ГАЛЯ, ДМИТРО, НАТАЛЯ, ОКСАНА. ГАЛЯ** — перукар м. Рудки. **ДМИТРО** — учень ПТУ-76 с. Погірці, **НАТАЛЯ** — учениця, **ОКСАНА** — дошкільниця. Проживають в м. Рудки.

МИРОСЛАВ — працівник будівельної фірми, його дружина **Ярослава**, родом з Золочева, працівниця спортивної фірми. Їх діти: **НАТАЛЯ**, студентка ЛДУ. Проживають у Львові.

ОСТАН ІВАН «Іванчиків» — помер 1961р, його дружина **Розалія** померла в 1966 р., родом з с. Бібрки, тепер Польща, поховані на цвинтарі у м. Самборі. Їх діти: **ДМИТРО**, 1943 р.н., **АННА** 1945 р.н.

ДМИТРО — багато років працював водієм у Самбірському лісгоспзасі, тепер працює на різних роботах. Його дружина **ЛЕВИЦЬКА Катерина** родом з с. Сторона, Дрогобицького району, працівник сфери торгівлі. Їх діти: **ПЕТРО**, 1967 р.н., **ОЛЕГ**, 1969 р.н. **ПЕТРО** — працівник малого підприємства, його дружина **Марія ЦІТА** родом з с. Ваньович Самбірського району, їх діти: **НАДІЯ, ВОЛОДИМИР** — учні школи. **ОЛЕГ** — медпрацівник, його дружина **Наталя**, син **АНДРІЙ**, проживають у Здолбунівському районі, Рівненської області.

АННА — працівниця радгоспу с. Степове, Миколаївської області.

ДМИТРО — 10.09.1966 р.н. закінчив Львівський державний університет ім. Ів. Франка, журналіст, працює у видавництві, проживає у Львові.

*Подала Марія Осташ-Шашкевич з с. Калинів, 1994 рік
Доповнив журналіст Дмитро ОСТАШ.*

**Стежницькі сусіди. 1955 рік.
Зліва Ярослав Іванчик, Мирон Матяшовський, Євген Осташ.**

**Анна Осташ — Семенчук «Іванчикова»
в українському однострої.
с.Калинів, 1954 рік.**

Весілля Оксани Шашкевич-Осташ. Впізнавайтесь!

ЮРЧАК МИХАЙЛО ПРОКОПОВИЧ «Юрчаків» 1900-1945 р.р.

Його, найстаршого стежничанина, забрали до радянської армії, загинув на теренах Чехословачії 2.05.1945 р. Його дружина Марія з дому ЗАПОТІЧНА, померла, похована на цвинтарі в с. Калинів.

Їх діти: **МИХАЙЛО** 1924-1977р.р., **ІВАН** 1926-1947р.р., **МИКОЛА** 1929-1947р.р., **ЄВГЕНІЯ** 1934 р.н.

Ця українська патріотична родина, як і багато стежницьких родин, проживала найближче до читальні «Просвіта» і Церкви. Тому батько і сини з молодих років брали участь у відродженні української науки, релігії, освіти.

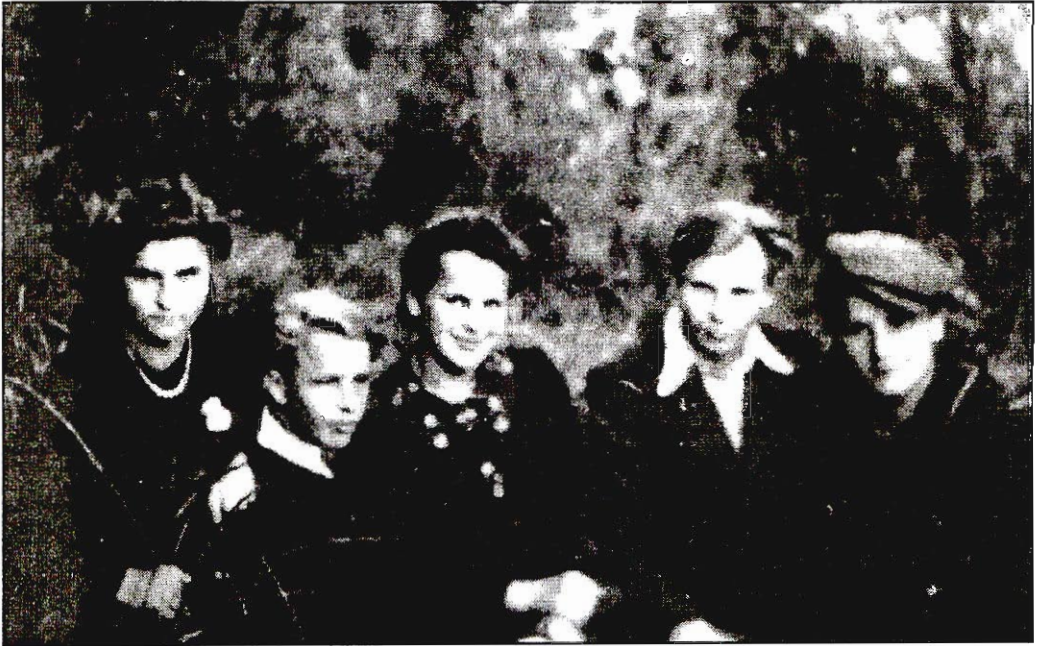
В 1946 р. виселені в Тернопільську обл., а відтак переїхали у с. Калинів.

МИХАЙЛО – обдарований співак, музикант – дякував у церквах, здібний народний ветеринар. Родовід описаний в родині **СЕМЧИК** «Домайдів».

ІВАН – вчився в м.Криниця. **ІВАН-«ДОВБУШ»** впав на Полі Бою в лавах ОУН УПА. Його друзі, по навчанню і боротьбі, тепер активісти Товариства «Лемківщина», з теплою згадують про нього.

МИКОЛА трагічно загинув в с. Калинів, там і похований.

ЄВГЕНІЯ пенсіонерка, її чоловік С. ЧУЛИК, родовід із Лемківщини, помер, похований на цвинтарі у с. Калинів. Їх діти з сім'ями проживають у с. Калинів.

Стежничани. Від права — Ольга Шведик (проживає у м.Балигороді), Іван Юрчак «Довбуш» — впав на Полі Бою, Марія Шпак-Мурдза — проживає в с.Калинів, Іван Черешньовський — член ОУН — закатований в Сяноці, невідома дівчина.

ГАЛЯНТ МИХАЙЛО (1900-1941 рр.).

ГАЛЯНТ Марія (1903-1975 рр.), «Калатачка», родом від Завальньових «Опарів». Поховані на цвинтарі в с. Стежниці. Їх діти: КАТЕРИНА (1925 р.н.), МИХАЙЛО (1928-1945 рр.).

З розповіді дочки Катерини.

Під час виселення у травні 1946 року з с. Стежниці, ми втекли до родини у м. Балигород. З продуктами харчування було скрутно і мама пішла з кошиком у Стежницький ліс по гриби. Польське військо постійно пильнувало, хто підходив до лісу і через люрнету завважило маму. Мама побігла до хати в Стежниці, кинула кошик до комори, але тут же надбігли вояки і заарештували маму. У тюрмі в Явожнім мама відбула 7 місяців.

КАТЕРИНА — стала інвалідом, без ноги, на пенсії. Її чоловік — **Іван ОХМАН** (1922-1993 рр.). Збудували нову хату біля школи, виростили — 33 внуки, 20 правнуків.

Катерина знає багато подій, гарно співає, пам'ятає багато стежницьких пісень. Радо приймає і з тугою, в сльозах проводжає стежничан. Вміє гарно і цікаво розповідати про те, що творилося після виселення стежничан, і як вони жили.

Її сім'я весь час у Стежниці. Їх діти: **ЯНКА**, 1947 р.н.; **ВЛАДЕК**, 1948 р.н.; **СТАШЕК** 1949 р.н.; **ЧЕСЛАВ**, 1951 р.н.; **ЯДВІГА**, 1956 р.н.; **РИСЕК**, 1959 р.н.

ЯНКА — домогосподарка. Її чоловік **Мар'ян СУЧАК**, родом з с. Колоніці — пенсіонер. Проживають у м. Балигороді. Їх діти: **ІВАН**, проживає в Балигороді; **МАЛГОСЬКА** — у Волі Горянській; **РЕНАТА** — в Балигороді; **ДОРОТА** — в с. Мхаві; **АГНЕСКА** — в с. Бистре; **КАТЕРИНА** — в м. Лісько; **РИСЕК**, **БЕРНАДА**, **АРТУР** — учні школи, **ЯДВІГА** — учениця школи, **ЮЛІЯ** — учениця школи, **ЕВЕЛІНА** — учениця школи.

ВЛАДЕК — на пенсії, його дружина **Анна ТИРПАК**, родом з Устрик. Їх діти: **ДОРОТА**, в сім'ї 2 дітей.

СТАШЕК з дружиною **СТАНІСЛАВОЮ** — родовід з с. Іздебки-Бжозов, мають 8 дітей: **ЯНУШ**, **РОБЕРТ**, **ВІТЕК**, **ЙОАННА**, **ПЕТРО**, **ЄЖІК**, **КАСЯ**, **ІЗОБЕЛЯ**.

ЧЕСЛАВА — вдова, чоловік Ричинський Андрій, помер, був родом з Шльонська. Живуть у м. Малец. Їх діти — **ДАРУШ**, **СІЛЬВІЯ**.

ЯДВІГА — дуже мила, гарна, шира, вдова. Її чоловік — **Марек Сморуль**, родом з Івоніча-Кросно. Діти: **ЕЛЬЄЖБЕТА** — в м. Ліську. **ПЕТРИК**, **ЛУКАШ** — учні школи. Проживають у с. Стежниця.

ХРИСТИНА — ветеринарний лікар, проживає в м. Люблін;

ДАРЕК — ліцеїст, проживає в Стежниці.

РИСЕК — робітник. Його дружина **ІРИНА СІДОРСЬКА**, родом з с. Горянки. Їх діти: **АННА**, **СІЛЬВІЯ**, **ПШЕМИСЛА** — учні школи. Всі проживають у с. Стежниця.

*Записано від Катерини Галянт-Охман,
її дочки Ядвіги і внуків: Лукаша і Петрика. 1.06.1997 рік*

Катерина Галянт з чоловіком Яном Охманом і дітьми Владеком, Яніною, Ядвігою, Рисеком, Чеславом і Станіславом.

1962 рік. с. Стежниця.

Внуки Катерини, а діти дочки Ядвіги: Лукаш, Ельжбіта і Петрик Сморулі.

ШПАК МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ «Риянтів»

ШПАК Анна Антонівна з **РОМАНИШИНИХ**, з дому «Кондракові».

Їх діти: **Микола, Марія, Василь, Анна, Михайло, Євгенія, Текля, Дмитро.**

ШПАК Василь, 29.09.1913 р.н., пенсіонер, проживає в с.Гординя, Самбірського району. Його дружина померла, похована на цвинтарі в с.Гординя.

МИКОЛА, 28.07.1928 р.н., народився в США. 26.06.1990 р. помер. Їх діти: **МИХАЙЛО, ЛІНА. МИХАЙЛО** помер.

МАРІЯ — народжена в США, померла і похована в США.

ЄВА — народжена в США, проживає у Франції — на пенсії. Її чоловік **Іван**, родом з Волковиї — помер. Їх діти: **МАРІЯ, ПАВЛО.**

Михайло і Анна Шпак «Риянтови» на своєму подвір'ї з сином Дмитром і племінницею Марійкою, тепер Думка. Фото з с.Стежниць, 1944 р.

МАРІЯ по чоловікові **ДУМКА** — проживає у Львові, пенсіонерка. Її чоловік **Степан ДУМКА** с.Підберізця, Львівщина — пенсіонер. Їх діти: **ІГОР, ВОЛОДИМИР.**

ІГОР інженер Львівського автобусного заводу. Його дружина **Ольга**. Їх діти: **ІГОРЧИК, ВАСИЛЬКО.**

ВОЛОДИМИР — інженер ЛПІ.

ПАВЛО — проживає у Франції, відомостей більше нема.

КАТЕРИНА — по чоловікові **ОСТАШ**. Її чоловік **Дмитро ОСТАШ**, родом з Стежниць, загинув на війні в 1944 році. Брат **Дмитра Іван** вояка УПА «Ястреб». Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, ЄВГЕН.**

ВОЛОДИМИР — електрик, проживає в м.Кривий Ріг. **МАРІЯ** — проживає в м.Донецьку, пенсіонерка. Її чоловік **Іван**.

ЄВГЕН — працівник Дніпропетровського управління міліції. Його дружина **Тамара**, троє дітей.

МАРІЯ — народжена в с.Стежниць, виїхала у Францію. Її чоловік **БОЛІВІН Льоніс** — загинув. Мають дві доньки.

АННА — померла, похована в с.Корналовичі. Була

активного співачкою стежницького хору.

МИХАЙЛО — «Дивізійник», учасник боїв під Бродами. Переїхав у США, де й проживав з дружиною і двома дочками, там і похований.

ЄВГЕНІЯ — проживає у м.Львові. Її дочка **ОЛЯ**, чоловік **Михайло МИКИТЯК**, родом з Малої Озимини. Їх діти: **РОМАН і ОКСАНА** —учні школи.

ВАСИЛЬ —пенсіонер, був активним учасником драматичного гуртка с.Стежниць. Його дружина **Марія Соляк** з с.Соковатого Лиського повіту, Польща. Їх діти: **ОРИСЯ, МИХАЙЛО.**

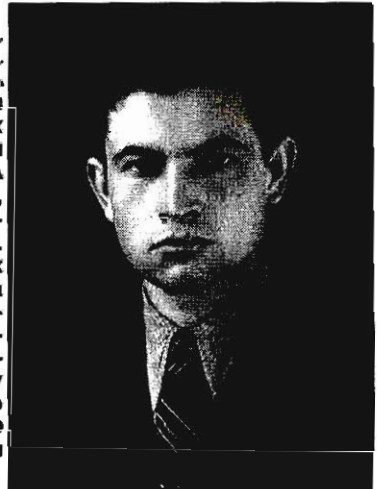
ОРИСЯ — по чоловікові **ІВАНЧУК** — працює в Дублянській лікарні. Її чоловік **Мирон ІВАНЧУК** — шофер КРБ. Їх діти: **ВОЛОДЯ, ЮРКО** —учні школи. Проживають в с.Гординя, Самбірського району.

МИХАЙЛО — шофер селянської спілки. Його дружина **ОРИСЯ**. Їх діти: **ОКСАНА, ВО-**

Дмитро Шпак.

Фото 1959 р. з м.Сталіно.

В 1944 році боївка УПА зробила засаду на польсько-московських грабіжників. Їм вдалося втекти. Коли боївка УПА відступила в ліс, грабіжникам з м.Балигорода підійшла підмога. Потрапив їм до рук Дмитро, його били, а потім встановили на голову хлопця ручний кулемет і стріляли в напрямку відходу бандерівців. На його обпеченій голові згоріло волосся, а скільки він пережив...

ЛОДИМИР — учні. Проживають в Дублянах.

ТЕКЛЯ — її чоловік **ПЕТРИНЯК Іван** родом з с. Бабино, поховані на цвинтарі в с.Калинів. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, ЛЮБА**.

Володимир — військовослужбовець. Його дружина **Олександра ДАЦІВ** родом з с.Гордині, домогосподарка. Їх діти: **ТЕТЯНА, ОКСАНА** — учні.

ЛЮБА, по чоловікові **САВРУН** — продавець Дублянського СТ. Її чоловік **Степан САВРУН** родом з с.Бабино, шофер РТП. Їх діти: **ГАЛЯ, ОКСАНА** — учні. Проживають в с.Калинів.

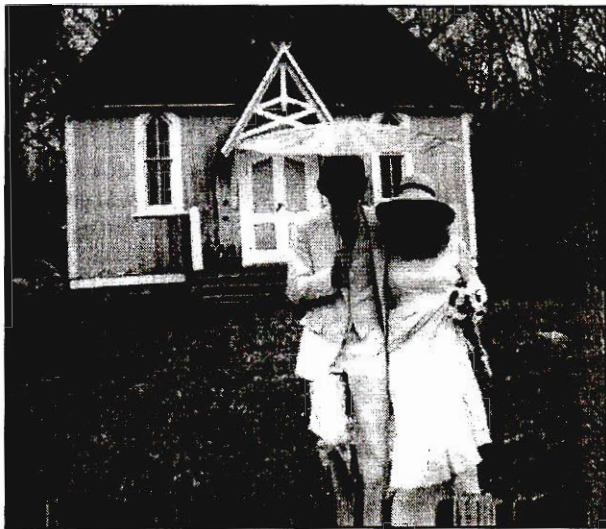
ДМИТРО, 1.02.1933 р., помер, похований на цвинтарі в с.Хлопчиці. Його дружина **Надія**, родом з Хлопчиць, працює в с.Сеникові, в/ч, їдальня. Їх діти: **ГАЛЯ, ІГОР, ОЛЯ**.

ГАЛЯ по чоловікові **ВОЙДОВИЧ**, працівниця д/у м.Львів. Її чоловік **ВОЙДОВИЧ Зеновій** — інвалід. Їх діти: **ТАНЯ, АННА** — дошкільнята. Проживають в м.Львові.

ІГОР — працівник МП, проживає в с.Хлопчиці. **ОЛЯ** — працівниця Львівської фірми «Морозиво», проживає в с.Хлопчиці. Її чоловік **Котик ПЕТРО**, родом з с.Острів. Їх син **ДМИТРО**, 17.07.1996 р.н.

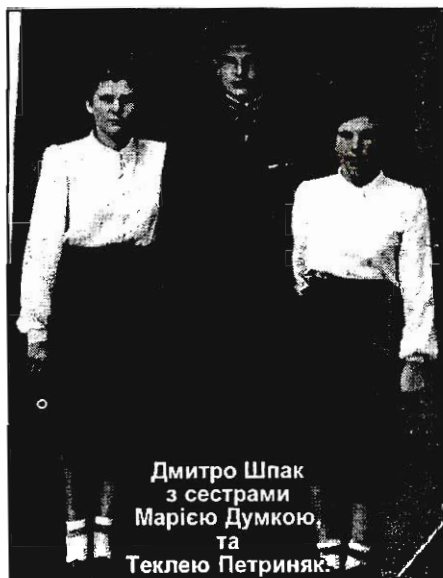
Справа Михайло Шлак «Дивізійник» з дружиною, дочкою Катрін і її чоловіком. США.

Дочка Катрін з чоловіком. США.

Родина. Львів. Біля оперного театру.

Дмитро Шлак з сестрами Марією Думкою та Теклею Петриняк.

Син Василя Шпака Михайло з дружиною Орисею, родовід з родини Душіль-Палиця з с.Од-рехової пов.Ясло з сином Віталієм.

Степан і Люба Саврун з дітьми Галиною і Оксаною.

с.Калинів, 1987 рік.

Від права Марія Думка, з дому Шпак з чоловіком Степаном, синами Володимиром (молодший) та Ігорем.

Їх дочка Оксана.

6.02.1990 р.н.

Дочка Василя Шпака Орися, її чоловік Мирон з синами Володимиром і Юрком.

Фото 1984 року.

ШПАК ІВАН — «РІЯНТІВ»

То є мій дідо. Чому він є? Він помер в 1940 році і похований на цвинтарі в селі Стежниця. Його могили вже ніхто не знайде, як і багатьох, блаженної пам'яті стежничан, бо зрівнялися ці святі горбки рівно з землею.

Він є тому, що я його пам'ятаю. Він є в тому, що переді мною збережена фотографія його похорону, або, як у нас називали, Погребу. На цій фотографії — бл.п. отець, священник, парох — **Михайло ГАЩАК**, якого поляки знищили у «Явожній» — в тюрмі-катівні, дяк — **Михайло МАТЯШОВСЬКИЙ**, моя мама, мій тато, мій стрико **Матвій**, моя баба Анна, вуйко Іван Пицик - «Зодвориска», вуйко Михайло Урам з Колониць, якого замучили в лісі жида, **Семчикова** тітка **Катерина** і вуйко **Микола «Домайдові»**, родина, сусіди і односельчани. Я бережу про них пам'ять, відвідую, як знаю де їх могили, молюся за них і тому Вони є, це моя родина — мертві і живі.

На жаль, не знаю, звідки походить мій дідо.

Моя баба **АННА** (1876-1952) — татова мама, походить з роду **ЗАНЕВЧИКОВИХ** — «Типових». Більше я не довідався нічого, навіть від тітки **Єви** з с.Колониці, яка прожила більше 90 років, померла в 1992 році і спочиває вічним сном в селі Слобідка Горішня Монастирського району Тернопільської області — Україна.

Баба наша була надзвичайно доброю, побожною і терпеливою. Народила дванадцятьеро дітей, з яких шестеро поховала за свого життя. Для батьків це трагедія - хоронити своїх дітей, в якому б віці не були одні і другі.

Найстаршим був **МИКОЛА** (1900-) — виїхав до Америки — там похований, адреси не маю. Живуть там його три сини і мають сім'ї.

Дочка **МАРІЙКА** в 19 років захворіла на запалення легенів, пекла хліб і коло цієї праці померла.

Сини **МИХАЙЛО** і **ПЕТРО** — молоді, косили зернові, нагрілися на сонці і від роботи, скупалися в нашій Стежницькій гірській, холодній ріці — сильне охолодження і оба померли, поховані на цвинтарі в селі Стежниця.

Дочка **ЄВГЕНІЯ** у 18 років — грип — смерть.

Син **ДИМИТРО** — помер малим.

Син **ВАСИЛЬ** став тяжким інвалідом на довгі роки, жив у нашій сім'ї, помер, похований на цвинтарі у місті Самборі. Його дружина **Єва** з **ПИЦИКІВ** — «Заболотникових» померла і похована в Австрії. Їх доньку **АННУ**, 1922 р.н. німці вивезли на роботу до Німеччини. Чоловік — **Георг ФІСТЕР** з Закарпаття. Проживають у Австрії в місті Капфенберг. Їх донька **АННА-МАРІЯ**, 1943 р.н. живе там же, має трьох синів — **ГАНСА**, 1963 р.н., **КОТІ**, 1965 р.н., **ВИНАР**, 1967 р.н.

Син **ОНУФЕР** — похований в селі Калинів, Самбірського району — Львівщина

Донька **ЄВА** (1899-1993 рр.) по чоловікові Урам з Колониць — похована в селі Слобідка Горішня на Тернопільщині. Їх діти: **АННА**, 1920 р.н., **ІВАН**, 1922-1990 рр., **КАТЕРИНА**, 1925 р.н., **МАРІЙКА**, 1938 р.н., **ОЛЬГА**, 1940 р.н., **СТЕФА**, 1941 р.н.

АННА — по чоловікові **ФЕДОРКО** з с.Яблїнок Лиського повіту — Польща — тепер проживають в селі Слобідка Горішня. Їх діти: **Мирон** — дружина **Марійка**, їх діти: **ІГОР**, **ТАНЯ**. Син **ІВАН** — помер в 1988 році, похований в с.Слобідка Горішня, його дружина **Оля**, їх діти — **ІГОР**, донька **МАРІЙКА** — по чоловікові **СМОЛІНСЬКА** —працівник Монастирського уряду, їх діти: **ЖАННА** — технік, **ОЛЯ** — учениця.

ІВАН — був на фронті в 1944-1945 роках з с.Слобідки переїхав у м.Стрий (с.Дуліби) — працював на різних роботах, був чудовим скрипалем — помер — похований на цвинтарі с.Дуліби Стрийського району. Його дружина **Марійка** — проживає в с.Дуліби, їх діти: **ІРИНА** 1948-1978 рр., **АННА** 1950 р.н., **МИХАЙЛО** 1955р.н.

ІРИНА померла у віці 25 років, чоловік — Йосип. Їх діти: **Світлана**, 1971 р.н., **Олег**, 1977 р.н. **АННА** по чоловікові Рогова, мають одну доньку — **ІННУ** 1972 р.н., проживають в м.Стрию на Львівщині.

МИХАЙЛО і дружина **Тетяна**, їх діти: **ІРИНА** 1981 р.н., **ІГОР** 1982 р.н.

Всі проживають у Стрию.

КАТЕРИНА, її чоловік **Михайло ГИДА** з с.Колониць, пенсіонери. Їх діти: **МАРІЙКА** з чоловіком **Дмитром БЛЯКОМ** проживають в м.Стрию.

ІВАН з дружиною **Зеновією** і двома дочками, живуть у м.Києві.

ВОЛОДИМИР з дружиною **Люсею** і двома дочками проживають в м.Монастирськ, Тернопільської обл.

ОЛЯ з чоловіком **Віктором ОНУФРІЄВИМ** і дочкою **Тетяною** проживають в Росії.
МАРІЙКА з чоловіком **Василем КУНЦЬОМ**, проживають в с.Слобідка Горішня. Їх діти:
МИХАЙЛО працівник МП. Його жінка **Марійка** — активна учасниця хорового співу,
мають дітей **НАТАЛЮ** та **ВАСИЛЬКА**

ОЛЯ, її чоловік **Воледа БОРИСОВ**, їх діти **ВАЛЯ** і **СЕРГІЙКО** жили у Мурманську,
тепер у Тернополі.

ВОЛОДИМИР з дружиною Тетяною і дітьми проживають у м.Збараж на Тернопільщині.

ОЛЬГА пенсіонерка — чоловік **Роман САВЧАК** — помер, похований на цвинтарі в
Скалі-Подільській — Тернопільщина. Їх діти: **ІГОР** та **ЛЮБА** з сім'ями проживають у Скалі-
Подільській.

СТЕФА, її чоловік **Анатолій ПАВЛОВСЬКИЙ** пенсіонери 1938 р.н. Їх син **МИКОЛА**,
1963 р.н. з дружиною **Аллою ОДИНАК**, 1969 р.н., з сином **МИХАЙЛОМ**, 1990 р.н., доч-
ною **ОКСАНОЮ**, 1993 р.н., проживають в Стрию.

МАТВІЙ-ВОЛОДИМИР, 1916-1948 р.р., працював в українській поліції, був команди-
ром підрозділу УПА, псевдо «**Кармелюк**», загинув на Полі Бою. З дружиною **Іриною**
ШЕВЧУК, 1922 р.н., сестрою капелана УПА «**Кадила**», є син **ІГОР**, 1944 р.н. **Ірина ШЕВ-**
ЧУК тепер по чоловікові **ПЕЧЕРИЦЯ**, **Микола ПЕЧЕРИЦЯ**, 1924 р.н, вчитель, на пенсії,
родом з Липовець, Кагарницький р-н, Київської обл. Їх діти: **ІГОР**, 1944 р.н, **НАДІЯ**, 1953
р.н., **ІРИНА**, 1954 р.н., **ШПАК Ігор**, інженер Львівського мотозаводу, **Люба**, 1956 р.н. його
дружина, працівниця Мостиської філії заводу «Електрон», проживають в с.Твіржа, Мос-
тиського району, Львівщина. Їх діти: **ІРИНА**, 1976 р.н., вчителька, її чоловік **Сергій**, дочка
ДІАНА-СОФІЯ, 1997 р.н., проживають у м.Львові, дочка **ГАЛЯ**, 1978 р.н. вчиться в Дро-
гобицькому педінституті. **ІРИНА** — вчителька, її чоловік **Богдан ГРИНЬКІВ**, прожива-
ють в с.Дубаневичі, Городоцького району — Львівщина. **Надія**, вчителька Львівської шко-
ли сліпих, чоловік **Віктор ОНОПРІЙЧУК** юрист, син **ВІТАЛІК**, 1977 р.н., студент ЛДУ,
юрист. **НАЗАР**, 1982 р.н., учень, проживають у Львові.

Тепер черга дійшла до моєї батьківсько-материнської хати. Де ми тепер?

ШПАК Антін Іванович «Риянтик», 1908-1982 рр. похований на цвинтарі м.Самбора.

ШПАК Марія Миколаївна — з **ПИЦИКІВ «Заболотників»** (1911-1986 рр.) похована
на цвинтарі м.Самбора. Їх діти: **КАТЕРИНА**, **МИХАЙЛО**, **ВОЛОДИМИР**, **ЯРОСЛАВА**.

КАТЕРИНА, 1932 р.н. по чоловікові **ПЕТРУШКА**, родом з Гічвиць-Польща, вчителька,
на пенсії. Їх діти: **ІГОР** 1956р.н. — помер, похований на цвинтарі м.Самбора, **УЛЯНА** 1957р.н.
— її чоловік **Володимир ТУНИЦЬКИЙ** 1958р.н., проживають та працюють у м.Львові, ма-
ють сина **ЯРОСЛАВА** 1982р.н. — учень ліцею, **НАТАЛКА** 1959 р.н — її чоловік **Роман**
ЯЦИНИЧ 1958 р.н. — військовий, **НАТАЛЯ** працівниця СП. Їх діти: **ВОЛОДИМИР** 1989р.н.
— школяр, **ОКСАНА** — трагічно загинула похована в м.Самборі, **ЮЛІЯ** 1994р.н.

МИХАЙЛО 1934 р.н. — працівник тимчасового уряду на Самбірщині. **ЛЮДМИЛА**
1935 р.н., померла в 1978 році. Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, 1958 р.н., **ІРИНА**, 1966 р.н., **ОЛЕГ**,
1957 р.н., **ВОЛОДИМИР** — вчитель, працівник малого підприємства, проживав в Якутії
тепер на Луганщині в м.Кремінна, його дружина **Оля**, 1962 р.н. з дому **СОКОЛОВА**, лікар.
Їх діти: **ЮРІЙ**, 1984 р.н., **НАТАЛЯ**, 1990 р.н. — школярі.

ІРИНА — вчителька, її чоловік **Анатолій РЕВЕНКО**, 1964 р.н., працівник малого
підприємства, їх діти: **ЛЮДМИЛА**, 1988 р.н., **АННА**, 1991 р.н. — учні школи.

ОЛЕГ — працівник малого підприємства, його дружина **Оля**, 1966 з дому **ГОЛЕЦЬ**,
медсестра шпиталю, їх доня **ХРИСТИНКА**, 1991р.н. учениця школи, 19.02.1998 народився
син **ОСТАП**. Всі проживають у м.Самборі.

ПАВЛОСЮК Зоя Павлівна, 1948 р.н. дружина, родом з Волині, с.Озеряни, її донька
Оксана Скоць, 1969 р.н. — вчителька, її чоловік **Олег БЕРЕСЬКИЙ** 1968р.н. — футболіст,
їх діти: **КАТЕРИНА** 1989р.н., учениця школи, **ВОЛОДИМИР**, 1994 р.н. дошкільник. **Ш-**
ПАК Павло 18.04.1983р.н. — наш син, учень училища. Проживають у м.Самборі —
Львівщина.

ВОЛОДИМИР, 1938 р.н. — помер в 1964 році, похований на цвинтарі м.Самбора.

ЯРОСЛАВА, 1952 р.н. народилася в Самборі. Працювала в побуті. Її чоловік — **ПА-**
РАНЬКО Юрій (1949р.н.), багато років працював в Якутії, помер і там похований. Їх син
АНДРІЙ, 1974 р.н., працівник МП. Його дружина **Іринка ЯРЕМКО**, родом з с.Викоти,
медсестра. Їх донечці **Анні-Марії** йде перший рочок, проживають у м.Самборі.

Я описав мою найближчу родину на одному листочку. Було весело, був смуток, було
дуже важко, було легше, але життя без турбот не буває. І з роду в рід продовжується.

Священик Михайло Гащак на похороні Івана Шпака «Риянтового» в с.Стежниці.

1941 рік

Шпак Володимир. 1938р.н.
14.10.1964р.

Похорон Івана Шпака «Риянтового» (дідо автора). Похорон веде о.Гащак. Хата Онуфрія Шпака, Миколи Шумов'ята, Миколи Романишина.

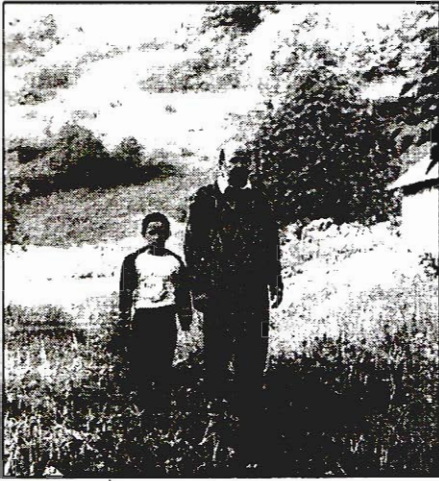
1940 р.

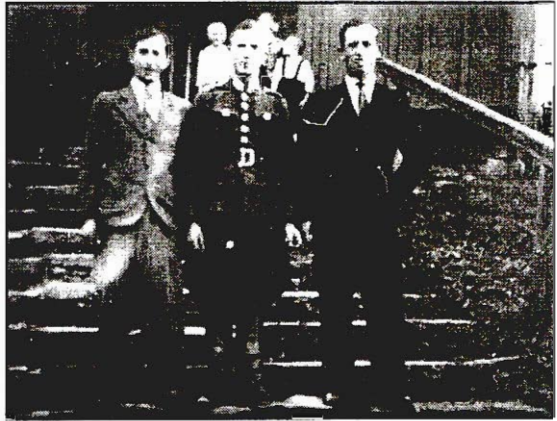
Справа Антін і Марія Шпак з дочкою Славою, Катериною, сином Михайлом і невісткою Лідою.

Стежниця. Після акції «Вісла». Хата-пустка Миколи Шумов'ята. Зліва місце-пустка, де стояла хата Шпак Івана «Риянтового»

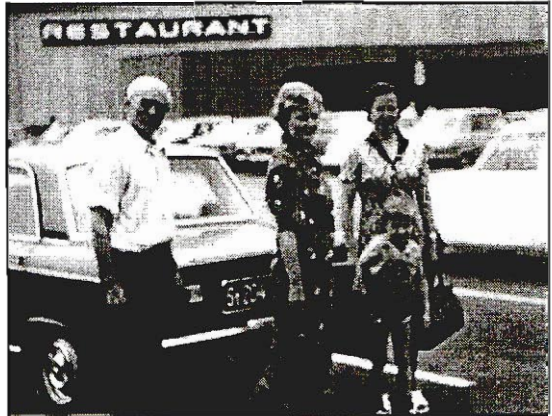
1993 рік. На батьківському подвір'ї Михайло Шпак з сином Павлом

Біля Стежницької дзвіниці. Зліва направо: Дмитро Іванчик «Финів», Володимир Шпак «Риянтів», «Кармелюк» в українській поліції та Василь Шпак. Серед малих хлопчиків Володимир Шпак, син Антона. Фото 1940 року.

Родина Батрухів в Білому Борі (Польща). Від права: В.Батрух, його дружина Анна з дому Пицик, син Мирон, Івась, Зенек, дочка Нуся, дружина Мирона Міся і брат Володимира — Андрій Батрух.

Зліва Георг, справа Анна Фістер (з дому Шпак) з дочкою і внуком. Проживають в м.Копфенбергу — Австрія

На весіллі Романа Яцинича і Наталі Петрушко 30.04.1978 р. Сидять Антін Шпак на руках тримає Іринку Шпак-Ревенко, Марія на руках тримає Андрійка Параньку. Зліва сидить Катерина Шпак «Заневчикова». Стоять зліва на право: Тетяна Черешньовська, Юрій Паранько, Слава Паранько-Шпак, Роман і Наталя, Володимир Шпак, Уляна Петрушко-Туницька, Михайло Шпак, Катерина Петрушко-Шпак.

Андрій Паранько з дому Шпак з дружиною Іриною з дому Яремко і однорічною дочкою Анною-Марією, якій 24 грудня 1997 року виповнився рік. Поки-що — наймолодша з родини.

Такий куток природи біля нашої хати в Стежниці

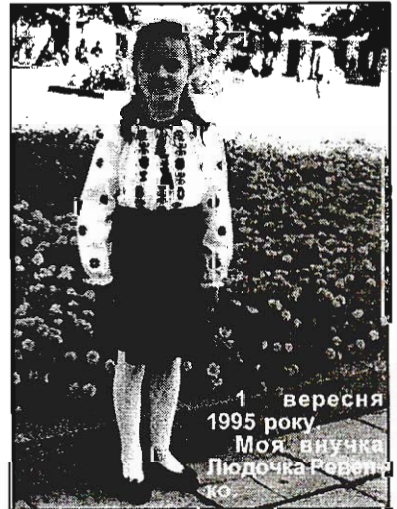

Михайло Шпак з сином Олегом, м.Бердичів, 1985 рік

Гнатюк Олег з дружиною Нусею, дочками Оксаною, Уляною в колі родини. Самбір 1992р.

Мирон, Славчик і Міся Батрухи. Живуть у м. Слупську, Щецінського воєводства, Польща.

1 вересня 1995 року. Моя внучка Людочка Ровенко

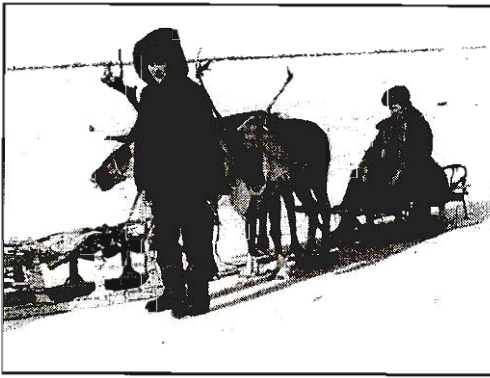
На хрестинах Ігорчика Петрушки. Зліва: Дмитро і Текля Ямельські з дочками Оксанкою і Марусею, Анна Шпак (тепер Тюпіна). Василько і Анна Петровичі, Тарас і Надія Ільчишини, Степан і Осипа Цигилики. Справа: Петро Шпак, Михайло Кріль, Матвій Осташ. Була гарна гостина...

Стоять зліва на право: Михайло Шпак з сином Олегом на руках, дружина Ліда, її сестра Тамара з чоловіком Миколою Бахневим, Анатолій Пархоменко біля нього сидить дружина Неля і дочка Люда. Стоять Віталік і Саша Бахняви, проживають у м.Котовську Одеської області. Сидить Іринка Шпак, за нею Володимир Шпак і мати і баба Марія Стоянова, проживали у с.Першотравневе Одеської області.

Фото 1968 року.

Весілля Уляни Петрушко і Володимира Туницького. Впізнавайтеся!

На оленьчих санях Володимир Шпак в Якутії-Саха

Волинь, с.Полонка.
 стоять справа на ліво– Зоя Павлюк
 Микола Якончук (чоловік сестри),
 Олег Береський — зять , Люся Якончук,
 Павлик Шпак. Сидять справа на ліво
 Сергій Якончук , Оксана Береська,
 Ірина Якончук, на руках Катруся Береська.
 1998 рік.

В родинному колі на Великодні свята.
 Катерина Петрушко з права наліво
 внучка Юля Яцинич, Ульяна Туницька
 з сином Ярославом. Стоять по середині
 Роман Яцинич, зліва — дружина
 Наталя справа син Володимир. Зять
 Володимир Туницький фотографує.
 1998 рік м.Самбір.

Родина і друзі на весіллі Іринки Шпак і Анатолія Ревенка. Сидять зліва направо Дана Васюта, Оксана Ричак, наша тітка Катерина Шпак з внучкою Оксаною, бабця Анатолія Ревенка, Михайло Шпак з Павликом і дружиною Зосю Павлюсюк, сваха Анна Реванко і сват Михайло Ревенко, староста Наталя Футрик, староста Петро Осюрак, Катерина Петрушко з внучкою Оксанкою. 2-ий ряд зліва на право: Люда Осташ з сином і дочкою Наталею, Люся Павлюсюк-Якончук з тіткою Павліною, Євгенія Олар-Осюрак, Сося Пицик, дружка, молоді Іринка і Анатолій, дружка Наталя Бичківська і дружба Степан Грицько, Слава Шпак з сином Андрійком, Люда Пархоменко, вище Ольга Савчак, Роман і Наталя Яциничі, Марія Пицик. 3-ій ряд зліва направо: Іван Ричак, Михайло і Світланка Черешньовські, Футрик Андрій і Роман, Ігор Ванівський і Олег Шпак (Орестів), Микола Сімус і Юрій Ричак, Стефа Ванівська і Марійка Боянівська, Олег Шпак, Олег і Оксана Береські, Роман Савчак, Максим і Дарія Олар-Корнів, Ігор і Люба Савчак, Ліда Пицик-Дадерчук, Володимир Пицик, Ірина і Микола Пицик.

На передньому плані: Володимир Яцинич, Наталя Ванівська і Василько Пицик.

За святковим столом у родини Шпаків. Зліва направо Іван Кахновець, Євген і Надія Татомир.

Михайло Шпак з дружиною Зоєю і частиною родини: зліва направо — внучка Наталя, Анна-Михайлина, Христинка у баби на колінах, Людочка. Стоять зліва направо: син Володимир з дружиною Ольгою, син Олег з дружиною Ольгою, син Павлик, дочка Оксана, дочка Іринка з чоловіком Анатолієм. Фото 1996 року.

Весілля Олега Шпака і Ольги Голець. Впізнавайтеся! Староста—Роман Яцинич, справа від молодого—мама молодої, біля неї—сестра молодої—Анна—весільна старостіна, друзби — Ігор Сидор, Володимир Яцківський

У ДНІ ЧУДОВІ «60» — НА ЮВІЛЕЙ ШПАКОВІ!

Сьогодні в славнім Самборі,
Під сявом сонця і зорі
Зібрались друзі з Лемківщини
На шістдесяти роковини
Шпака Михайла на зорі.

У ці урочисті хвилини
Від Товариства «Лемківщина»
Дозвольте щиро Вас вітати,
Здоров'я, щастя Вам бажати,
Взірцеві справжньої людини,

Михайле, Друже наш і Брате,
Зріднили нас навк Карпати,
Важкі стежки сумної долі,
Суспільна праця в ріднім полі
Й бажання поміч людям дати.

Ви – лемко-красень, повен сили,
Добра немало всім зробили,
У керівництві на роботі,
Хоч досить Вам при сім клопотів
І недруги лихі вчинили.

На мужнє серце все стерпіло
Ви – повні впевненості й сили,
Че дивлячись на всякі зміни,
Працюєте для України,
Чевпинно, гордо, твердо й сміло.

Ви друзів в гурт міцний з'єднали,
Культуру предків показали,
Красу і велич Лемківщини
Во честь і славу України
І земляків цим дух підняли.

Ваш осередок дружно діє,
Щодня і множитья, і зріє,
Дзвенить тут пісня із Бескидів
І дивне слово наших дідів,
Бо дух «шпаківський» в нім міцніє.

А скільки справ лиш в цьому літі
Здійснили в Самбірській «Просвіті»!
По селах наших в різні свята,
Діяльність справді в Вас багата...
Че гнеться Шпак – усе в зеніті!

Мож дай Вам, Боже, довго жити,
Культуру предків боронити
І осередком керувати,
До молодичок все моргати,
Сім'ю і друзів веселити.

На щастя й радість будьте нам,
На лихо всяким ворогам,
Мужайте в праці й розквітайте
І Україну піднімайте...
До сотні літ дожити Вам!

Здоров'я, щастя в ріднім домі
від «Лемківщини» Василь ХОМІК
Львів-Самбір, 20 листопада 1994 року
Грамоту оформив Андрій Хомик

Весілля Олега Березького та Оксани Скоць-Павлосюк. Тут наша велика родина

Весілля Андрія Параньки та Ірини Яремко. На передньому плані наше наймолодше покоління - родинне дерево.

В родинному колі Шпаків. Жовтень, 1996 року. м.Самбір.
В гостях у Ревенків,

ШПАК ОНУФРІЙ ІВАНОВИЧ — «РИАНТІВ»

1897-1984 рр., похований на цвинтарі в с.Калинів. Був в австрійській армії, відтак в Українських Січових Стрільцях, на війні був поранений, потрапив в російський полон. Його дружина — **ШПАК КАРОЛІНА** — 1897 р.н., родом з Черкащини. Перебуваючи в полоні, Шпак Онуфрій познайомився з Кароліною, одружилися, а відтак переїхали в с.Стежниця, Польща. Померла в 1978 році, похована на цвинтарі в с.Калинів. З с.Стежниця виселені в 1946 році в м.Самбір, звідки переїхали в с.Калинів, де проживали весь час.

Їх діти: **СТАНІСЛАВ, МИХАЙЛО, ПЕТРО, МАРІЯ, ЄВГЕНІЯ.**

СТАНІСЛАВ — 1918 р.н., не маючи ніякої спеціальності, проживав в складних матеріальних умовах. Потім переїхав на заробітки в Одеську обл., Цебриковський район, с.Кірово, де працював на різних роботах. Його дружина — **Анна ЛОСИК**, 1920 р.н., родом з с.Горянки. Проживає в с.Кірово. Пенсіонерка.

Їх діти: **МАРІЯ, МИХАЙЛО, МИРОН, АННА.**

МАРІЯ — по чоловікові **СВИНОБОЙ**, робітниця колгоспу. З чоловіком **Володимиром** і дітьми проживають в с.Кірово. Володимир голова селянської спілки.

МИХАЙЛО, МИРОН і **АННА** з сім'ями проживають в колишньому районному центрі Цебриково (тепер Великомихайлівський район Одеської обл.).

МИХАЙЛО — 1924 р.н., вояка Першої Української Дивізії «Галичина», проживає в США. Його дружина **Михайлина** родом з Тернопільщини, пенсіонерка.

Їх діти: **ЛЮБА, СТЕПАН.**

ЛЮБА з сім'єю проживає в м.Підзбург, США. **СТЕПАН** загинув в автокатастрофі.

ПЕТРО — 1927 р.н. В 1944 році брав участь у збройній боротьбі в лавах УПА проти російсько-більшовицьких партизанів, які вчинили морд у нашому селі. В 1993 р. помер, похований на цвинтарі с.Калинів. Багато років працював на Львівській залізниці. Його дружина — **Стефанія КРИМЕР**, 1929 р.н. родом з с.Корналовичі, пенсіонерка.

Їх діти: **ЛЮБА, ВОЛОДИМИР, МИРОН, МАРІЯ.**

ЛЮБА — 1947 р.н., працівниця Самбірського меблевого комбінату. Її чоловік **Мирон ПАЦАЙ**. Їх діти: **ОЛЕГ ОРШАК, ОКСАНА** - її чоловік Ігор Петришак, родом з села Пиняни і неповнолітня донька. Проживають в м.Самборі. **АНДРІЙ**, музикант, закінчив училище культури.Здружиною **Лессю** проживають в м.Самборі.

ВОЛОДИМИР — 1950 р.н., трагічно загинув в м.Севастополі. Його дружина — **Шура**, медпрацівниця, син **РУСЛАН**, 1970 р.н., з сім'єю проживає в м.Самборі. Син **ЛЕОНІД**, працівник МП.

МИРОН — працівник сільськогосподарської спілки с.Калинів. Його дружина **Люба НАГАЙСЬКА** домогосподарка. Їх діти: **ТАНЯ, ВОЛОДИМИР, ХРИСТИНА** — учні і дошкільники. Всі проживають в с.Калинів.

МАРІЯ — 1959 р.н., по чоловікові **ЛЕГІЧКОВСЬКА**, робітниця Самбірської швейної фабрики. Її чоловік **Франек**, 1952 р.н., родом з с.Бісковичі, робітник Самбірської дорожньої установи. Діти: **УЛЯНА**, 1985 р.н., **НАТАЛКА**, 1977 р.н., учні школи. Проживають в с.Калинів.

МАРІЯ — 1929 р.н., колгоспна пенсіонерка. Її чоловік **Михайло ПОПОВИЧ**, 1925 р.н., родом з Ямної, Польща. Був інвалідом добрим кравцем, помер в 1977 році, похований на цвинтарі с.Калинів.

Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, 1953р.н., **НАДІЯ**, 1957р.н., **ІГОР**, 1950р.н.

ІГОР — працівник військової частини. Його дружина **Марія**, родом з с.Калинова, пенсіонерка.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ОЛЬГА, МАРІЯ.**

МИХАЙЛО — служить в Збройних силах України.

ОЛЯ — студентка медучилища

МАРІЯ — учениця школи.Всі проживають в Калинові.

ВОЛОДИМИР — військовослужбовець. Його дружина **Марія**, з дому **ШАШКЕВИЧ**, родовід з с.Стежниця, працівниця Самбірського радіозаводу.Їх діти: **ІРИНА, МИХАЙЛО.**

ІРИНА — учениця школи швейників.

МИХАЙЛО — учень школи.Проживають в с.Калинів.

НАДІЯ — 1957 р.н., домогосподарка. Її чоловік — **ГУРОВ Олександр**, родом з Город-

ка, Львівщина. Військовослужбовець, пенсіонер. Проживають в с.Калинів.

ЄВГЕНІЯ — 1931 р.н., колгоспна пенсіонерка. Її чоловік **Володимир ПОПОВИЧ**, 1932 р.н., родом з с.Ямної, Польща, багато років пропрацював на Львівській залізниці. Помер в 1977 р., похований на цвинтарі в с.Калинів.

Їх діти: **ЯРОСЛАВ**, 1952 р.н., **ЛЮБА**.

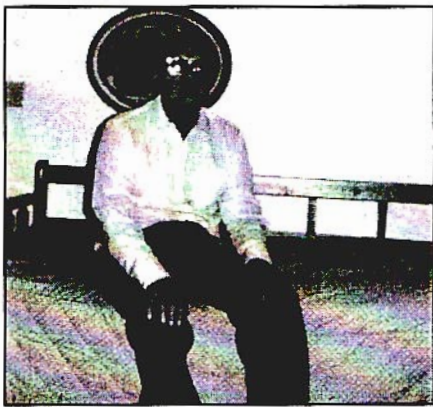
ЯРОСЛАВ — працівник торгівлі.

ЛЮБА — 1956 р.н., по чоловікові **МАТВІЙЧУК** військовослужбовець Калинівської військової частини. **МАТВІЙЧУК Андрій** — 1953 р.н., родом з с.Терешанка, Новоград Волинського району, Житомирської обл. Військовий пенсіонер. Висококласний парашутист, на рахунку якого 4001 стрибок. Майстер спорту.

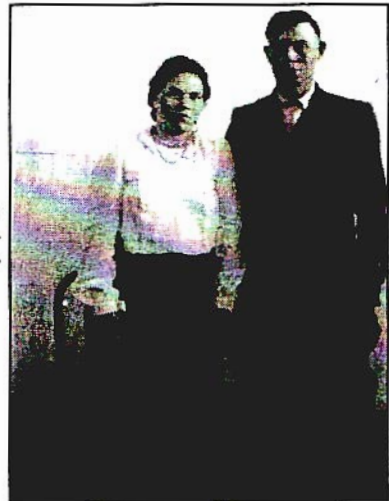
Їх діти: **ВІТАЛІК**, 1980р.н., **ОЛЕГ**, 1983р.н., **ТЕТЯНА**, 1984р.н. — учні школи. Проживають в с.Калинів.

У травні 1998 року **Люба** з сім'єю вперше відвідала прадідівську землю у с. Стежниця.

*Подала Євгенія Попович з сином Ярославом,
дочкою Любою. 18 жовтня 1994 року.*

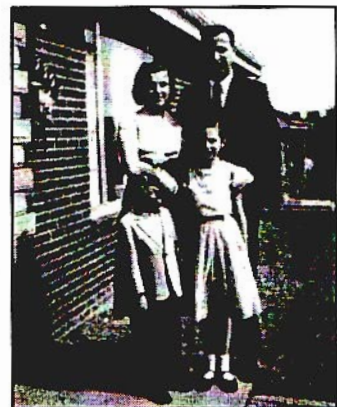
Найстарший внук Шпака Івана – Михайло в США.

Син Онуфера
Станіслав з дру-
жиною Анною Ло-
сик

Шпак Онуфер з дружиною Кароліною

Син Онуфера
Михайло з дру-
жиною Михай-
линою, дочкою
Любою і сином
Стефаном

Дочки Марії і Франека – старша Наталя і молодша Уляна.

Справа на ліво: Шпак Онуфер, внук Ярослав, внучка Люба Попович її чоловік Андрій Матвійчук, дочка Онуфрія-Євгенія.

Н а д і я Шпак-Попович-Гурова з сином Тарасом зліва і дочкою Лілією. с.Калинів

Дочка Онуфрія-Євгенія Попович з чоловіком Володимиром і дочкою Любою

Внук Михайла Стефан з подругою на випускному балі. США.

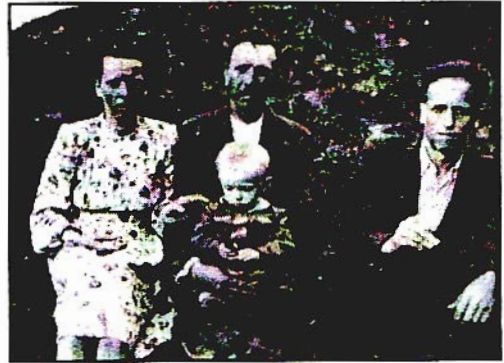
Внук Стефан з бабусею Михайлиною, Євгенією. США.

Весілля Люби Шпак в с.Калинів. Стефа Шпак, Текля Шпак, Ірина і Іван Урам, Онуфер Кароліна, Петро, Марія, Антін Шпак. Софія Семчик, Іван Федорко, Михайло Попович на повір'ї Онуфрія Шпака.
Церква св.Михайла в с.Калинів.

Д о ч к
Онуфрія Марія
(справа) з
чоловіком Ми-
хайлом Попови-
чем сином
Ігорем, сестрою
Євгенією і її си-
ном Яросла-
вом.

Шпак Онуфер з внуком Ігорем і зятем Поповичем та дочкою Марією.

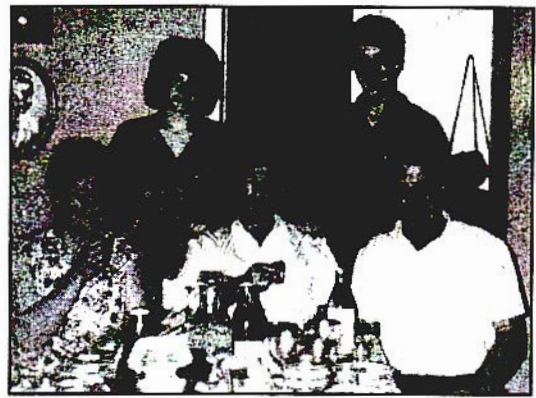
А н д р і й
Матвійчук пе-
ред черговим
стрибком з
парашутом

Син Марії Ігор Попович з дружиною Марією, дочкою Марусею зліва, сином Михайлом та дочкою Ольгою справа.

Дочка Євгенії – Люба з чоловіком Андрієм Матвійчуком і дітьми Оксанкою, посередині – син Віталік і на руках у тата – Олег.

Дочка Петра Люба з чоловіком Мироном Пацаєм, стоять справа — син Андрій, зліва — дочка Оксана. Посередині сидить гість міста Ньюкасл, Англія — родич Василь Пацай.

Син Петра – Мирон Шпак з дружиною Любою, сином Володимиром та дочкою Тетяною

Дочка Петра – Марія з чоловіком Франеком і Наталкою.

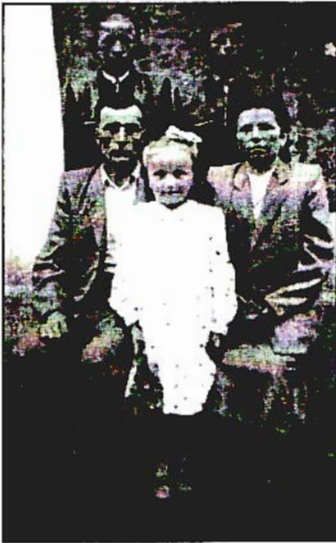
Зліва сидять: Стефа Урам-Павловська з сином Миколою і невісткою. Вгорі зліва – Ярослава Шпак, внизу справа – Катерина Петрушка. У верхньому ряді зліва – Ярослава Шпак, Борис і Марійка Біласи, Ігор та Люба Савчаки.

Стефа з дому Урам з чоловіком Романом Савчаком, дітьми Романом і Любою. Проживають в м. Скала - Подільська, Тернопільської обл.

Михайло Урам з дружиною Тетяною, дочкою Іринкою та сином Ігорем, м. Стрий, 1986 рік.

Анна з дому Урам з чоловіком Василем Федорком синами Мироном і дочкою Марійкою. Проживають в с.Слобідка Горішня, Монастирського району, Тернопільської обл.

Василь і Марія Кунцьо-Урам з сином Михайлом дочкою Ольгою невісткою Марійкою та внучкою Наталкою

Сидять зліва на право: Іван Урам, дочка Анна з чоловіком. Стоять зліва на право: Анатолій Павловський, сват, Ірина, родина, Марія Урам, Шпак Онуфер і Михайло Урам.

Зліва на право Урам Єва з дому Шпак «Риянтова», внук Михайло Урам, чоловік внучки Анни Володимир Роговий, внучка Ірина з чоловіком Іосипом Лехом, їх дочка на руках у брата Іосифа – Василя, їх вуйко, та Іван Урам з дружиною Марією. 1972 рік.

ШУМОВ'ЯТ МИХАЙЛО, 1875 — 1945 рр..

ШУМОВ'ЯТ АННА, 1877 — 1947 рр., родовід від Сушків.

ШУМОВ'ЯТ МИКОЛА, 5.09.1914 р. — 3.12.1992 р.

ШУМОВ'ЯТ АННА, 8.09. 1909-1981 рр. була з дому Зарічанських «Павлових». Поховані в с.Стежниця. На їх могилах встановлені пам'ятники.

Їх діти: **МАРІЯ, 1938 р.н., КАТЕРИНА, 1940 р.н., ЄВГЕНІЯ, 1942 р. н.**

В 1947 році акцією «Вісла» були виселені на Захід, а в 1961 р. повернулися в с.Стежницю і на місці старої хати збудував нову.

Микола Шумов'ят у формі лісничого і Станіслав Зарічанський в с.Стежниця

ШУМОВ'ЯТ МИКОЛА як український патріот був ув'язнений в тюрму. На ньому трималася Стежниця, упорядкував цвинтар, встановив там Хрест і біля нього кожного року відправлялася українська Служба Божа. До костела не ходив, а їздив до УКЦ в м.Устріки. Після смерті батька, дочка **Марія** з чоловіком і сином **Іванком-Янеком** переїхали на постійне місце проживання до Стежниці. Чоловік **Марії Василь Міхалік** 13.11.1933 р.н., родом з с.Тискової, коло с.Лопінки, провадить добру, власну господарку, має багато сільськогосподарської техніки: трактори, плуги, оприскувачі і т.д. Тепер допомагає сину **Янеку** розвивати господарку. **ЯНЕК**, 17.08.1973 р.н. працює на велику господарку.

Син **БОГДАН** — водій автобуса, його дружина **Богдана** (родовід з Бжозова) медсестра, з дітьми **ПЕТРОМ** і **ЄВЛІНКОЮ**, проживають у м.Сяноці. Дочка **АННА**, 1.04.1969 р.н. кондитер, з чоловіком **Мареком-Міхаліком** родовід з с.Радевої, працює на столярному заводі, дочка

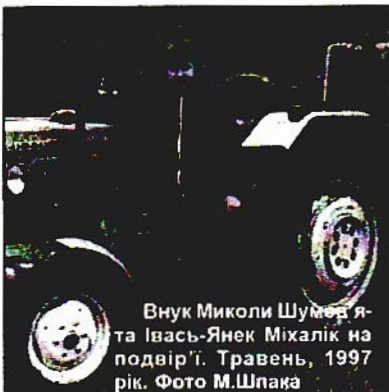
БЕАДКА, 1993 р.н., проживає в с.Загутинь коло Сянока.

Записано від Марії і Василя, Янека Міхаліків в с.Стежниця.

Священик УГКЦ Богдан Прах на Зелені Свята на Стежницькому цвинтарі відправляє за померлими. Зліва: Микола Шумов'ят, другий справа: Петро Галянт.

Янек Міхалік і робітники, що випалює в цьому котлі вугілля з дерева. Село Тискова, де на місці сільського цвинтаря склад з лісом, і розриті тракторами могили.

**Внук Миколи Шумов'я-
та Івась-Янек Міхалік на
подвір'ї. Травень, 1997
рік. Фото М.Шпака**

РОМАНИШИН Михайло Іванович «Слясьо», 1902-1982 рр.,

Його дружина **РОМАНИШИН АННА МИХАЙЛІВНА** 1904-1989 рр., з дому **ШУМОВ'ЯТ**. Померли, поховані на цвинтарі с.Мертюки, Стрийського району.

Їх діти: **МАТВІЙ, МАРІЯ, МИХАЙЛО, ДМИТРО, ЄВГЕНІЯ, АННА**. З с.Стежниці виселені в 1946 році в Тернопільську область, Чортківський район, с.Жабінці, переїхали в с.Сидорівку, Журавнівського району, а відтак до с.Слобідки, Стрийського району. Михайло був обдарованим співаком і музикантом. В с.Стежниця в юнацькі роки диригував церковним хором, був організатором весільних музик і з хлопцями з с.Бистрого, Стежниці веселив не одне весілля. Проживаючи в с.Слобідка, з музикантами продовжував весільні забави, довгий час вигравав у Стрийському ресторані «Ромеи». **Романишин Михайло** був порядним батьком і сім'янином і разом з дружиною виховали добрих дітей.

Син **МАТВІЙ** 1922-1944 рр., вояка першої Дивізії «Галичина» впав на Полі Бою під Бродами.

Дочка **МАРІЯ**, 1.01.1930 р.н., пенсіонерка, берегиня родини і сім'ї. Її чоловік **ІВАН ХОМА**, 1925-1995 рр., був родом з с.Волосатого, Польща, помер, похований на цвинтарі в с.Мертюки. Їх дочка **Люба**, 3.06.1952 р.н., працівниця молокозаводу. Її чоловік, **Микола Сороневич**, 14.08.1956 р.н. працівник нафторозвідки та МП. Їх діти: **Любомир** та **Назар** — дошкільники.

Син **МИХАЙЛО**, 20.11.1932 р.н., працівник Стрийської суконної фабрики. Його дружина **Анна**, родом з Василенків, з с.Угерське, Стрийського району, працює в сфері побуту.

Син **РОМАН**, 31.08.1959 р.н. живе у Харківській області, Балаклійському районі, с.Червоний Донець.

Син **ІГОР** — помер.

Дочка **ІРИНА**, 3.05.1972 р.н., вчителька. Проживає у м.Стрий.

Син **ДМИТРО**, 1934-1973 рр. Похований на цвинтарі м.Стрия. Його дружина **Надія Яблонська**, працівниця Стрийської швейної фабрики. Їх діти: **Степан**, **Орест**.

Син **СТЕПАН** — працівник управління бурових робіт.

Син **ОРЕСТ** — працівник малого підприємства. Проживають у м.Стрию.

Дочка **ЄВГЕНІЯ**, 12.1936 р.н., медсестра Моршинської лікарні. Її чоловік, **Михайло Мельник**, 11.1934 р.н., родом з с.Лукавиця, Стрийського району, працівник заготконтори. Проживають у с.Слобідка.

Дочка **ЛІДА** — 31.08.1959 р.н. — інженер лісового господарства.

Дочка **ЛЕСЯ** — 1964 р.н., лікар. Її чоловік — **Ігор**, юрист. Їх дочка, **МАР'ЯНА**, 1991 р.н.. Проживають у Німеччині.

Дочка **АННА** — 10.04.1938 р.н., пенсіонерка. Її чоловік, **Іван Сенчишин** — 20.07.1940 р.н., родом з с.Дуброво, Дрогобицького району, працівник Стрийського млинокомбінату.

Дочка **МАРІЯ** — 1966 р.н., працівниця торгівлі. Її чоловік, **Ігор Яворів**, з с.Стрільків, Стрийського району.

Дочка **ГАЛЯ** — 2.02.1968 р.н., працівниця швейної фабрики. Її чоловік, **Віктор Попливський**, 1967 р.н.. Дочка **НАТАЛКА**, 1990 р.н., дочка **МАРІЧКА**, 1992 р.н., дочка **ВЕРОНІКА**, 1993 р.н., син **ВІТАЛІК**, 1996 р.н. Проживають у с.Слобідка, Стрийського району.

Записано і уточнено в м.Стрию — 9.02.1997 року в присутності Марії, Михайла, Анни Романишиних, їх зятя Марії — Миколи, дружини Люби, синів Любомира і Назара.

Михайло і Марія пригадали цікаву історію з дитинства. Їх тато **Михайло** їхав до м.Ліська за товаром, взявши на віз сіна і малого **Михайла**, виїхав з дому. Дорога була тоді кам'янистою, встеленою гравієм і з воза разом із сіном зсунувся сонний **Михайло**. Позаду них їхав теж за товаром їх родич, сусід **Микола Шумов'ят**. Підібрав сонного **Михайла**, поклав на свій віз і кличе кілька разів того, хто загубив: «Де твій хлопець?» «Та їде, спить на сіні». Аж коли подивився: та, йой, йой, йой! Де ж я загубив сина?

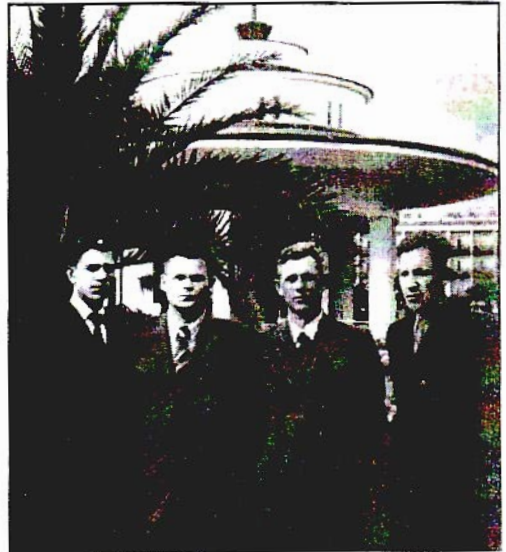
Сестри. Марія Романишин «Кондракова» та Анна Романишин «Сьяльськова». Родовід з Шумо-В'яткових.

Дочки Михайла і Анни Романишин: зліва Євгенія, справа Анна.

Михайло і Анна Романишин з сином Михайлом (зліва) і невісткою Надією, дружиною сина Дмитра.

Справа Дмитро Романишин

Марія Романишин — Хома з чоловіком Іваном Хомою і дочкою Любою тепер Соронovich

Зверху Надя Хомич і Микола Романишин. Сидять зліва направо — Люба Соронovich, сестри Марія, Анна, Євгенія з чоловіком Михайлом Мельником.

ОСТАШ ДМИТРО «Барналів»

пристав від ІВАНЦИКА, помер, похований в с. Стежниця.

РУСНЯК ВОЛОДИМИР, родом з Березниці, «Барналів», помер, похований на Івано-Франківщині. Його дружина Марія ТЕХ — «Татарова», пенсіонерка.

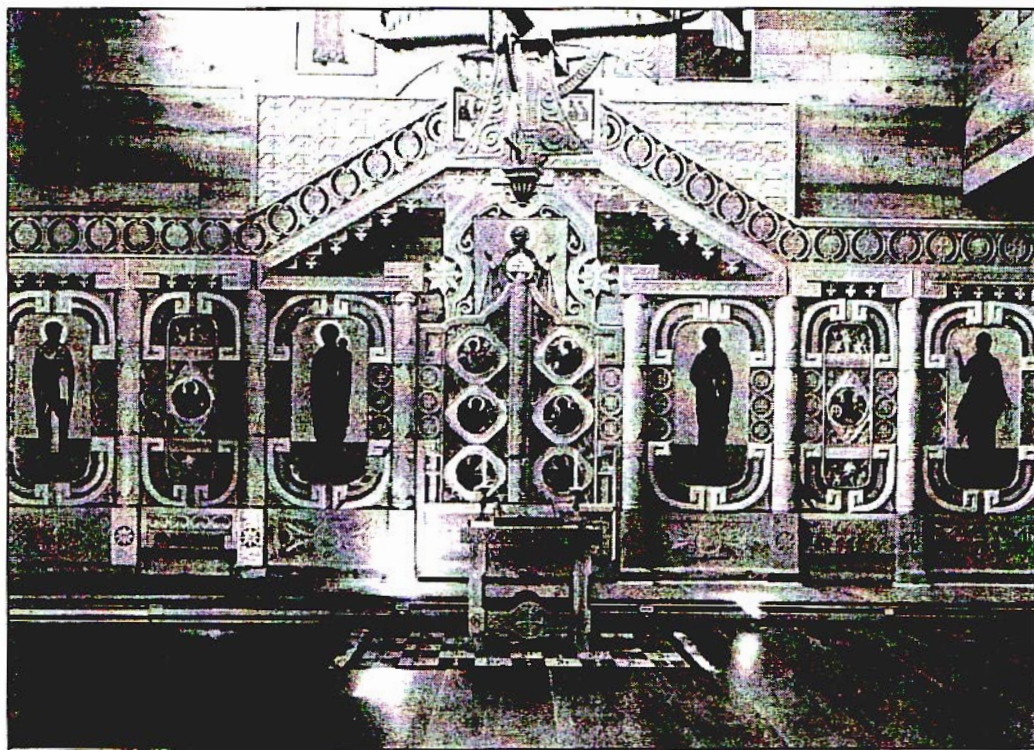
Їх діти: Марія, Богдан.

МАРІЯ з чоловіком і дочкою ОЛЬГОЮ проживала в м. Івано-Франківськ, тепер проживають у США, у вуйка Майка ТЕХА.

БОГДАН з дружиною і сином ВАСИЛЕМ проживають в м. Івано-Франківську. В 1946 році були виселені з с. Стежниця в с. Жабінці Пробіжняського району, а відтак переїхали в Івано-Франківськ.

*Подав Михайло Хомич «Дзбодиків» 7 грудня 1994 року,
с. Оболонь, Долинського району, Ів. Франківської області.*

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Іконостас

ІВАНЦИК АНТІН «ФІНІВ»

ІВАНЦИК ГАННА з дому **БЕНЕВ'ЯТ** з м.Балигорода. В 1946 році виселені з с.Стежниця в с.Пяски, Реско, Лобез. Померли, поховані на цвинтарі с.Пяски.

Їх діти: **ДМИТРО**, **ПЕТРО**, **КАТЕРИНА**, **СТЕФКА**, **ЄВГЕНІЯ**.

З ними проживав **ЙОСИФ ІВАНЦИК**, брат **Антон**, помер, похований на цвинтарі с.Пяски.

ДМИТРО — помер, похований на цвинтарі с.Пяски.

ПЕТРО — 1914 р.н., виїхав до США, помер, похований в Лос-Анжелесі. Каліфорнія. По

Родина Іванцика Антона «Финьового» (другий справа), а коло нього дружина Анна. Зліва на право: Стефа і третя Євгенія, перший справа — син Дмитро. Фотографія на заході Польщі. Ось, де наші стежничани!

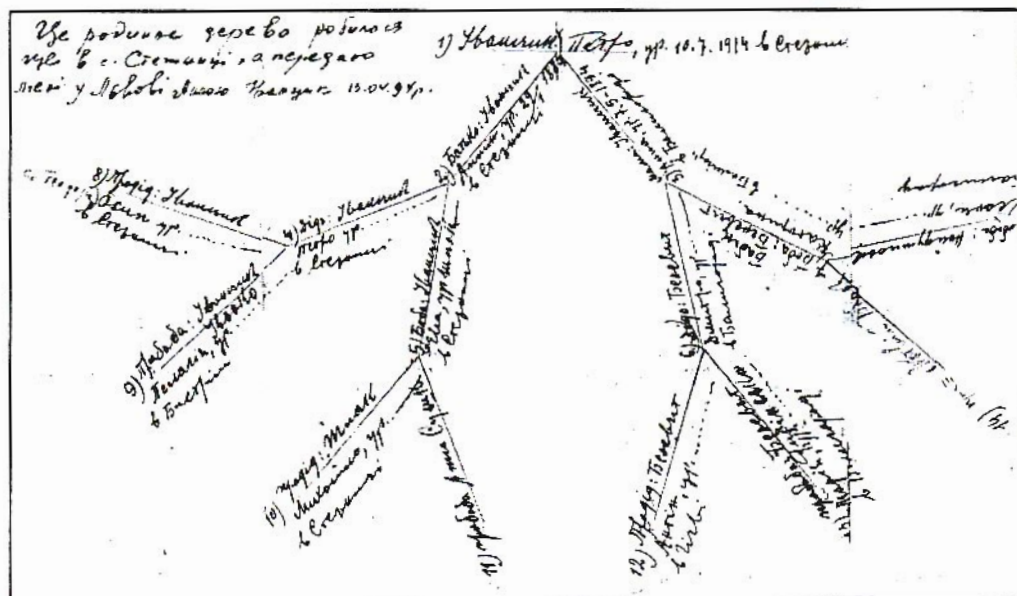
відомостях, там є його син. Його дружина **Анна МЕЛЬНИК** родом з с.Кросів, Миколаївського району з 3-х річною дочкою **МАРТОЮ** в 1945 році «виїхали» в Україну. Їх дочка **МАРТА** по чоловікові **Фурт**, лікар. Її чоловік **Роман Фурт** родом з Львова, помер, похований на цвинтарі у Львові. Їх діти: **МАРКІЯН** — помер. **ОКСАНА** — студентка Львівського медіституту, **ПЕТРО** — студент медичного коледжу. Всі проживають у м.Львові.

КАТЕРИНА — по чоловікові **СЕМЧИК**, проживає у м.Ліль, Франція. Її чоловік, **Іван СЕМЧИК** родом з с.Стежниця «Капітанових». Їх діти: **ЄВГЕНІЯ**, **ДАНИЛО**, **БОГДАН**, **ГАННА**. **ЄВГЕНІЯ** — педагог, працює біля Парижу; **ДАНИЛО** — комерсант; **БОГДАН** — комерсант; **ГАННА** — проживає в Канаді, інших відомостей немає.

СТЕФА — пенсіонерка. Їх діти: **МАРТА**, **ТЕРЕЗА**, **РІЧАРД**. Проживають в с.Пяски-Реско-Польща.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **АНДРУШКІВ** — пенсіонерка. Її чоловік **Андрій АНДРУШКІВ** родом з с.Корчин, Сколівського району. Їх син **ДАНИЛО** — студент учбового закладу. Проживають в Англії.

Подала Анна Іванцик з дочкою Мартою Фурт, проживають у Львові. 13.04. 1994 рік.

Це родинне дерево рисувалося ще в с.Стежниця, а передала мені у Львові Анна Іванцик 13.04.1994 р.

СУШКО ОНУФРІЙ ІВАНОВИЧ «РОСІВЧИКІВ»

Помер, похований в с.Облашнічі, Тернопільської області.

Його дружина **СУШКО Марія Петрівна**, з дому **РОГУНИ**. Переїхала до дочки в Дніпропетровську область, померла, там похована. Виселені з с.Стежниця в с.Пробіжне Тернопільської області у вересні 1946 року переїхали в с.Махлінець.

Їх діти: **АНТІН**, 1919-1947 р.р., **ГАННА**, 1920 р.н., **МАРІЯ**, 1923 р.н., **МИХАЙЛО**, **ВОЛОДИМИР**.

АНТІН — вояка УПА, відомостей нема.

ГАННА — пенсіонерка, проживала в м.Караганда. Її чоловік **Володимир НОСОВ**, родом з Києва. Помер.

МАРІЯ — її чоловік **Іван СОЛЯН**, родом з с.Щавне, Ліського повіту, Польща. Працівники с/г спілки. Пенсіонери. Проживають в с.Махлінець.

Їх діти: **Ігор**, 1944 р.н., **Ольга**, 1951 р.н., **Галя**, 1958 р.н., **Іван**, 1964 р.н.

ОЛЬГА — бухгалтер Дрогобицького автокранового заводу. Її чоловік **Дмитро ЖЕБЧУК**, помер. Їх діти: **МАРІЯ** студентка ЛДУ ім. Франка, **АНАТОЛІЙ** — учень школи. Проживають в м.Дрогобич, Львівської області.

ІГОР — працівник МП. Його дружина **Галя** з Дрогобича, їх діти **ЮРА**, **ОЛЕГ**, учні школи. Проживають в м.Дрогобич.

ГАЛЯ — працівниця МП, з сім'єю проживає в м.Дрогобич.

ІВАН — працівник заводу «Граніт» м.Дрогобич, його дружина **Леся СЕМЕНІВСЬКА** походить з Польщі, мають двоє дітей. Проживають у м.Дрогобич.

МИХАЙЛО — працівник зв'язку, пенсіонер. Його дружина **Катерина БОСАК**, родом з Донецької області. Їх діти: **ІВАН**, **МАРІЯ**, **ГАЛЯ**.

ІВАН — служить в Збройних силах України.

МАРІЯ, **ГАЛЯ** — учениці. Проживають в Донецькій області, Новосілівський район, с.Андріївка.

ВОЛОДИМИР — працівник селянської спілки с.Махлінець. Його дружина **Оксана МАТВІЙЧУК**. Родом з с.Махлінець. Працівниця с/г спілки.

Їх діти: **ВІКТОР**, **ГАЛИНА**.

ВІКТОР — працівник МП. Його дружина **Наталка ЯНКО** родом з с.Загірне Стрийського району, працівниця склозаводу. Дочка **БОЖЕНА** — дошкільниця.

ГАЛИНА — лаборант склозаводу. Її чоловік **Іван ВІТАК**, родом з с.Лівчиці, Стрийського району, зав.фермою селянської спілки. Їх діти: **АНДРІЙ**, **ВАСИЛЬ** — дошкільники.

*Подав Сушко Володимир з дочкою Галиною Вітак.
В присутності Миколи Романишина. 18.09.1994 року*

Доповнила Марія Солян, їй 75!

Вперше 23.05.1998 р. після виселення відвідала батьківську землю в с. Стежниця

Дереворізблення Михайла Черешньовського

Царські врата

ТЕХ МИХАЙЛО «Фільотові»

Похований в с.Стежниця, Польща

ТЕХ Марія Тимківна — родом з Волі Горянської, похована в с.Калинів, Самбірського району.

ТЕХ Петро — похований у Франції, його дружина **Анна СЕМЧИК «Домайдова»** живе у Франції.

ТЕХ Антін Михайлович, був в 1944 р. на фронті, проживає в с.Калинів, інвалід.

ТЕХ Ядвіга — його дружина, з дому **ОГАР**, проживає в с.Калинів. Їх діти: **МИХАЙЛО, МИРОН, ВОЛОДИМИР, ПЕТРО, КАТЕРИНА, ДАНИІЛА, МАРУСЯ, ІВАНКА.**

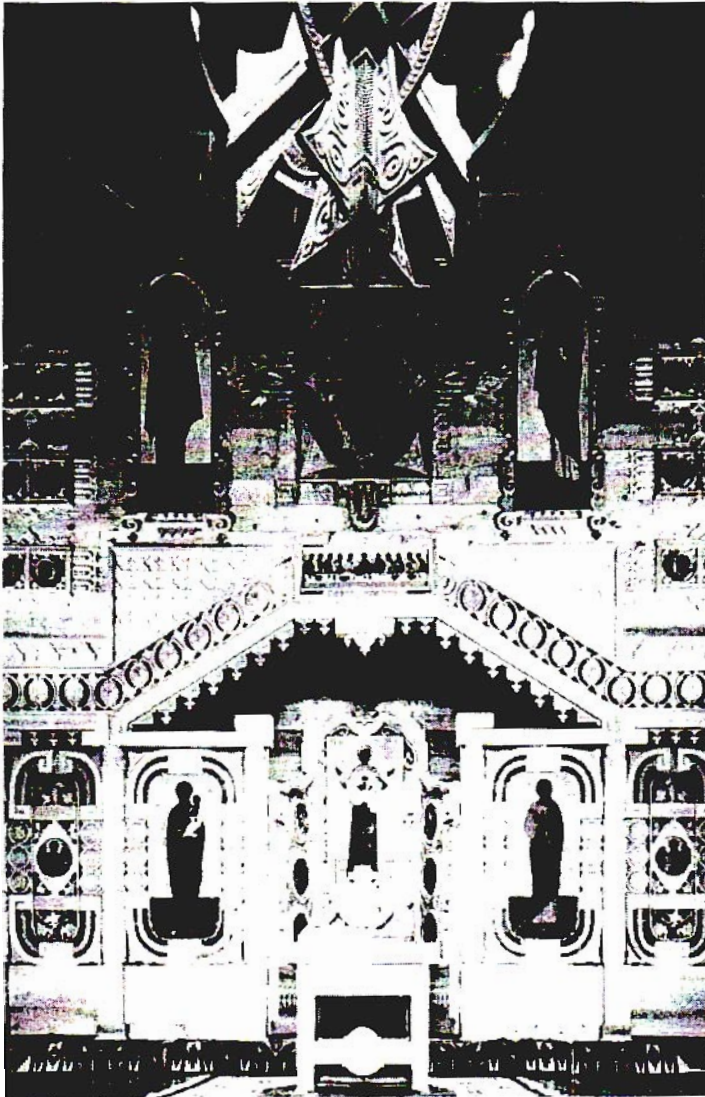
ТЕХ Іван — був при польському війську, похований в м.Перемишлі.

ТЕХ Микола — Дивізійник, був в тюрмі з М.Шпаком (Максимовим).

ТЕХ Марія — похована в с.Калинів.

ТЕХ Анна — проживає в с.Калинів.

Подала Анна Тех в с.Калинів.

Дереворізнєння
Михайла Череш-
ньовського.

Інтер'єр церкви

ГАЛАЙ ПЕТРО Матвійович — 1863-1931 рр. «Зваричів».

Похований в с. Стежниця.

ГАЛАЙ ЕМІЛІЯ Миколаївна — 1886-1960 рр. з родини Солтисів з с. Лопінки, похована в с. Калинів, Самбірського району, Україна.

Їх діти: **МАРІЯ**, 14 травня 1911 р.н., **КАТЕРИНА**, 1914 р.н., **ЄВА**, 17.04.1917 р.н., **АНТІН**, 1919 р.н., **ТЕКЛЯ**, 25.04.1925 р.н.. З с. Стежниця виселені в 1946 році в с. Чорнокінці Великі, Пробижнянського району, Тернопільської області. В 1946 році восени переїхали в с. Калинів.

МАРІЯ — померла, похована в с. Калинів.

КАТЕРИНА — померла, похована в с. Мисліци, Ельблонг-Польща. Її чоловік **ГУРАК**, родом з Полянок, Ліського повіту, Польща. Їх діти: **Володимир, Михайло, Степан**.

ВОЛОДИМИР — інженер, проживає в м. Дзезгонь. Його дружина — **Ольга**, родом з Ямної-Польща, домогосподарка. Їх діти: **МАРКО, ІРИНА**.

МАРКО — з дружиною Анною, українка, працюють в Римському єпископаті.

ІРИНА — з чоловіком Богданом, українець, проживають в м. Дзезгонь-Польща. Мають сина — **ЗОРЯНА**, школяр.

МИХАЙЛО — господар. Хелена, його дружина, полька, домогосподарка. Проживають в с. Мисліцах-р-н-Ельблонг. Їх діти: **ЙОЛЯ, МІРЕК, ГАННА, ОЛЯ**.

Йоля з чоловіком мають двоє дітей. Проживають в Мисліцах.

МІРЕК — працює в Римі.

Ганна, медсестра. Її чоловік — **Юхим**, німець. Проживають в Німеччині.

ОЛЯ — учениця 2-го класу. Проживає в Мисліцах.

СТЕПАН — працівник залізниці. **Ірина**, його дружина, родом з Полянок, Ліського повіту, Польща, домогосподарка. Проживають в с. Мисліцах.

ГАЛАЙ ЄВА — пенсіонерка, проживає в с. Калинів.

ГАЛАЙ АНТІН — брав участь у війні в 1944-45 рр., похований в с. Калинів.

ТЕКЛЯ — пенсіонер, проживає в с. Калинів. Її чоловік — **Михайло Хархан**, родом з Ямної, Перемишльського повіту, Польща, пенсіонер, проживає в м. Самборі. Їх діти: **НАДІЯ, ОРІСЯ, МИХАЙЛО, МИРОСЛАВА**.

НАДІЯ — працівник торгівлі. Її чоловік — **Орест ДОЛИК**, родом з Перемишля, працівник Яворівського В/О «Сірка». Їх діти: **ЮРІЙ**, учень Львівського медучилища.

ОРІСЯ — працівник сфери харчування. Її чоловік — **Кузьма ОСАВОЛЮК** родом з Вінниччини, військовослужбовець. Їх діти: **НАТАЛЯ, НАДІЯ**.

НАТАЛЯ — студентка Львівського Державного Університету.

Надія — школярка. Всі проживають в м. Яворові, Львівської обл., Україна.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Його дружина — **Люба ДУБЧАК**, родом з Новояворівська, домогосподарка. Їх діти: **ОЛЕГ, ТАРАС**.

ОЛЕГ — учень Львівського училища прикладного мистецтва ім. Труша.

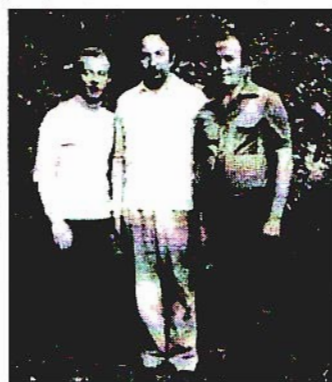
ТАРАС — учень 9-го класу. Всі проживають в м. Яворові, Львівської області.

МИРОСЛАВА — працівниця В/О «Конвейср». Її чоловік — **ЗАЯЦЬ**, працівник В/О. Син **БОГДАН** — школяр 1-го класу. Проживають в с. Калинів.

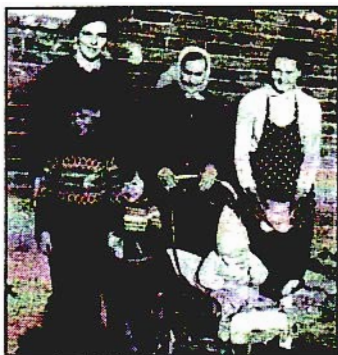
Подала Галай-Хархан Текля, Галай Єва, в приступності дочок: Мирослави, її сина Богданчика (9 років), Орисі, її чоловіка -Кузьми.

Зліва — Єва, справа — Марія
Галай

Сини Катерини
Галай Гураки – Володи-
мир, Михайло,
Стефан. Дзезгонь,
Польща

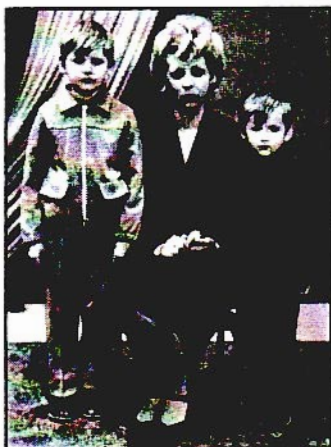
По середині — Катерина Ґалай-Ґурак з невіст-ками Ольгою і Галею. Коло Ольги син Марко, дочка Ірина. Коло Ґалі дочка Йоля, син Мірко.

Ґалай Антін

Ґураки

Дружина Михайла Люба з дітьми Олегом — зліва і Тарасом.

Текля Хархан з дому Ґалай

Син Теклі — Михайло

Дочка Теклі Хархан Мирослава з чоловіком Богданом Заяць і сином Богданом.

Ґалай Сва і Ґалай - Хархан Текля з дочками Надією Долик і Орисею Осавалюк та внуками Наталею, Надією і Юрієм.

Зяті Орест Долик і Кузьма Осавалюк

СЕМЧИК МИКОЛА «Домайдів»

СЕМЧИК КАТЕРИНА Іванівна його дружина, з дому Шпак, обос померли, поховані на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **КАТЕРИНА**, 1928-1992рр., **ЗОСЯ**, 1932-1996 рр.

КАТЕРИНА — її чоловік **Осташ МАТВІЙ** 1922-1977 рр. з Стежниць — обос поховані на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **ІГОР**, 2.05.1993 р.н., **БОГДАН**, 20.07.1977 р.н. **ІГОР** працівник Самбірського заводу «Сигнал». Його дружина **Люда**, з дому **ДОРОФЕЄВА** з Крижополя, Вінницької області. Їх діти: **НАТАЛКА**, 22.03.1979 р.н., її чоловік—Шандрович **Ігор**, **ВОЛОДИМИР**, 27.03.1983 р.н. — учні школи.

БОГДАН — священик УАПЦ на парафії с.П'яновичі, Самбірщина. Марійка його дружина з дому Бенза з Височан, Польща, працівниця держстраху. Їх діти: **ГАЛЯ** і **РОМАН** — учні школи.

ЗОСЯ — дружина **ЮРЧАКА МИХАЙЛА** родом з Стежниць, багатолітній інвалід.

МИХАЙЛО — похований на цвинтарі м.Самбора. Їх діти: **МИРОСЯ**, **МАРІЙКА**, **НАДІЯ-ГАЛЯ** — близнята.

МИРОСЯ, її чоловік **Любомир Кальницький**, родом з м.Самбора, поховані обоє на цвинтарі в м.Самборі. Їх дочка **СВІТЛАНА** закінчила Луганський торговий технікум, проживає в м.Самборі.

МАРІЙКА — працівниця Самбірської швейної фабрики. Її чоловік **Іван СТРУС**, родом з с.Луки Самбірського району, родовід з Польщі, працює «Тюменьгаз» — Росія. Їх діти: **ОЛЕГ**, **ОЛЬГА**, **ІВАНКО**.

ОЛЕГ — студент Львівського університету, **ОЛЬГА** — учениця, **ІВАНКО** —учень. Всі проживають в м.Самборі.

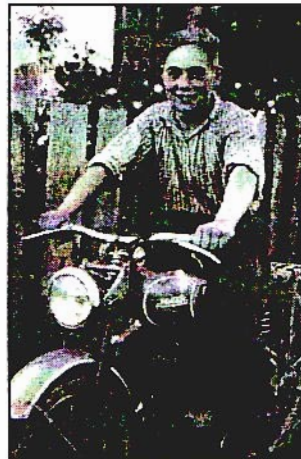
ГАЛЯ — працівниця Львівського жеку, її чоловік **Петро ЧОРНИЙ** родом з Львова — працівник Львівської фірми «Холодкомбінат». Їх діти: **ОЛЬГА**, **ОКСАНА**. **ОЛЬГА** — учениця школи, **Оксана** —дошкільниця. Всі проживають у м.Львові. **НАДІЯ** — працівниця Самбірського заводу «Омега», її чоловік **Ярослав ЦУПРИК**, родом з Самбора, родовід з Боська, Польща, працівник Самбірського заводу «Омега». Їх діти: **ПЕТРО** —учень школи, **НАТАЛІЯ**-дошкільниця.

Катерина з дому Семчик-Осташ з подругою Тетяною Матяшовською. м.Самбір, 1951 рік.

Родина Миколи і Катерини Семчик – сидять справа, зліва – дочка Софія з дочкою Мирославою і Галею. Стоять зліва на право: Михайло Юрчак, 4-а — дочка Катерина з чоловіком Матвієм Остаšem. Молоде подружжя Людмила і Ігор Осташ.

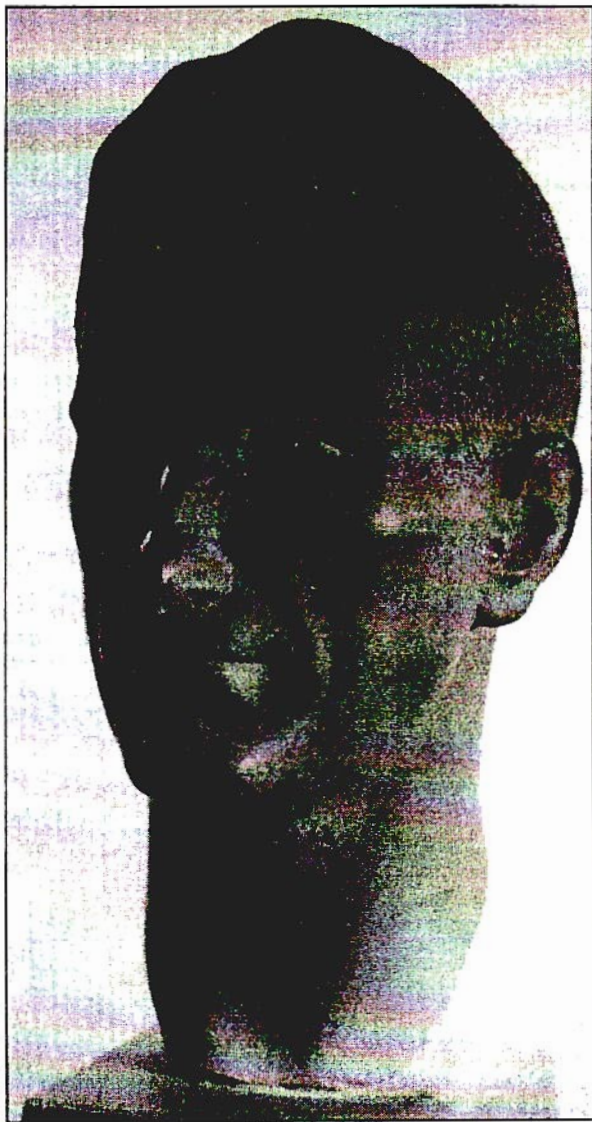

Калинів. 1953 р. Станіслав Семчик. Похований в Казахстані.

Про **Матвія Осташа**, як і про багатьох стежничан, мало хто знав про їх підпільну роботу в ОУН УПА. **Матвій** все своє життя свято беріг в пам'яті спогад про свою участь в охороні при створенні Української Головної Визвольної Ради в с. Сприня, Самбірського району, в 1944 р. Детально пам'ятав про партизанський рейд з Стежниці до с. Недільна, Старосамбірського району, де вони стояли в охороні УГВР. У ті жорстокі енкаведистські часи дуже хотів побувати на місцях партизанських стежок і постойв у с. Недільний, Старосамбірського району біля гори «Діл». Та не дожив до незалежності України, за яку боровся, яку ревно любив.

Михайло Черешньовський.

Генерал Тарас Чупринка.
1952р.Гіпс

ТЕХ ПЕТРО «ТАТАРІВ».

Помер, похований в с.Стежниця. Його дружина — **ЄВА**, родом з м.Балигорода, Польща, померла на західних теренах Польщі.

Їх діти: **АННА, МАЙКО (МИХАЙЛО), КАТЕРИНА, МИКОЛА, МАРІЯ, АНТІН.**

З с.Стежниця в 1947 році акцією «Вісла» виселені на західні терени Польщі.

АННА по чоловікові **ХОМИЧ** (з **Дзьодикових**) проживають в м.Долина.

МАЙКО з сім'єю проживає в США.

КАТЕРИНА з сім'єю проживала на західних теренах, померла, там і похована.

МИКОЛА тяжко хворіє, має у власності пекарню, магазин, будинок. Його дружина **Єва**, родом з с.Стежниця, **Данило «Сабашова»**. Пенсіонерка. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ, ВОЛОДИМИР, ІРИНА.**

ЗЕНОВІЙ — молодим помер.

ВОЛОДИМИР, ІРИНА проживають у США.

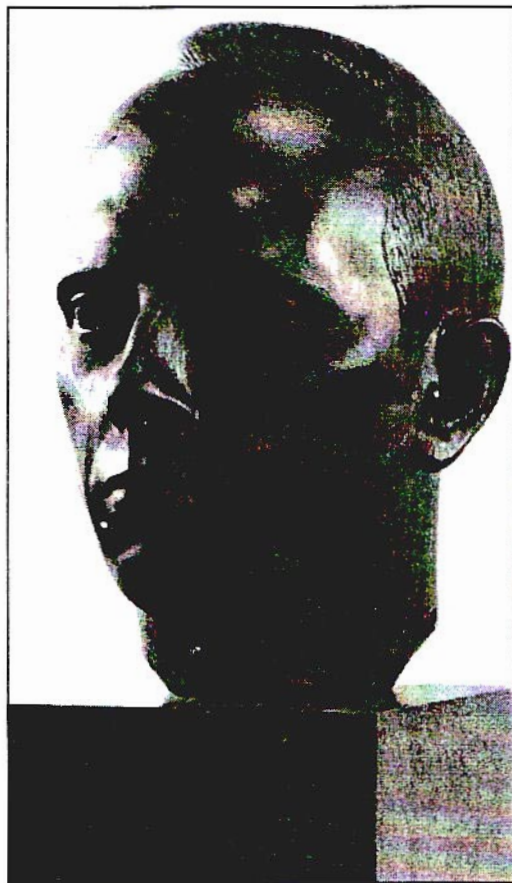
МАРІЯ — описана в родоводі **РУСНЯК «Барналевих»**.

АНТІН — з сім'єю проживає в м.Ольштин, на західних теренах Польщі.

*Подав Михайло Хомич («Дзьодиків»)
і Михайло Романишин «Григлів» з дружиною Іванною.
с.Оболонь, 7 грудня 1994 року.*

Дереворізблення Михайла Череш-
ньовського.

Степан Бандера.

СЕМЧИК МИХАЙЛО ДАНИЛОВИЧ «Капітанові»

СЕМЧИК Анна Петрівна «Іванчик» — померла, поховані на цвинтарі с.Пробіжне, Чортківського району.

Їх діти: **МАРІЯ, МИКОЛА, ОЛЕЇКА, ВАСИЛЬ, КАТЕРИНА, ТЕКЛЯ, ОЛЯ.**

МАРІЯ — по чоловікові Тонецька, померла, похована в США. Її чоловік — **ТОНЕЦЬКИЙ Михайло** родом з Стежниць.

МИКОЛА — помер, похований в м.Коломия. Його дружина **Марія**. Їх діти: **УЛЯНА, МАРТА.**

УЛЯНА по чоловікові **СОРОЦЬКА** — вчителька. Її чоловік **Василь СОРОЦЬКИЙ** — вчитель. Виховують 2 дочки. Всі проживають в м.Коломия.

ОЛЕНКА — по чоловікові **ТКАЧИК** — пенсіонерка. Її чоловік **Микола ТКАЧИК**, родом з Радехова. Їх діти **ДАРІЯ, ЛЮБА, ГАЛЯ.**

ДАРІЯ — працівниця торгівлі. Її чоловік **ВАСИЛЬ**, працівник театру.

ЛЮБА — працівниця заводу «Іскра». Її чоловік — **Іван**. Мають 2 дітей — **ВОЛОДИМИР і НАСТЯ.**

ГАЛЯ — працівниця фабрики. Її чоловік **Віктор** — працівник автошколи.

ВАСИЛЬ — пенсіонер в с. Пробіжне. Його дружина **Марія**, родом з Польщі, пенсіонерка. Їх діти — **Олег, Люба, Ігор.**

ОЛЕГ, його дружина **Марія**, родом з Бережан. Їх діти **ІГОР, ЛЮДМИЛА**. Проживають в Уренгої.

ЛЮБА — бухгалтер. Її чоловік **Микола** — військовий. Їх діти — **МИХАЙЛИК, ЛЮБА**. Проживають в м.Чортків.

ІГОР — працівник МП. Його дружина **ГАЛЯ** — працівниця школи. Їх діти: **ЛЮДМИЛА, ВОЛОДИМИР** — учні. Проживають в Глинянах.

КАТЕРИНА — по чоловікові **РЕВТЬ**, пенсіонерка. Її чоловік **Йосиф РЕВТЬ**, помер, похований на цвинтарі у Львові. Їх діти — **МИРОН**, працівник фірми «Сял». Його дружина — **Іванка**. Їх діти: **ВОЛОДЯ** — дошкільник. Проживають у Львові.

ОЛЕГ — працівник фірми «Стривігор». Його дружина **Ірина** — працівниця фірми «Стривігор». Їх діти: **ЖАННА, СОФІЯ** — учні школи. Проживають у Львові.

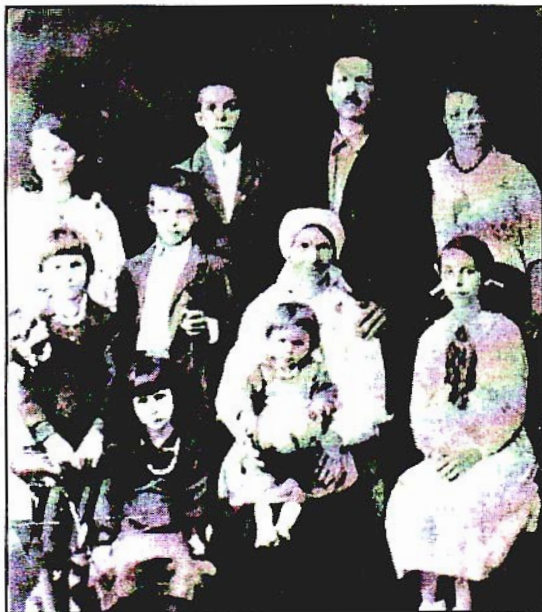
ТЕКЛЯ — по чоловікові **Маланяк**, пенсіонерка. Її чоловік **Микола Маланяк**, родом з Білогірщі. Їх діти: **ІГОР, ГАЛЯ.**

ІГОР — працівник торгівлі. Його дружина **Ірина**, родом з Білогірщі, працівниця сфери побуту. Їх діти: **УЛЯНА, ОЛЕСЯ** — учениця, дошкільниця. Проживають у Білогірщі.

ОЛЯ — по чоловікові **Маланчук**, пенсіонерка. Її чоловік **ЮЛІАН МАЛАНЧУК**, родом з с.Яксманці Перемишльського району, помер, похований в м.Львові. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, ЛЕСЯ.**

ВОЛОДИМИР — працівник фірми «Стривігор». Його дружина **Галина** працює там же. Дочка **ЮЛЯ** школярка.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ХРОМЯК**. Працівниця торгівлі. Її чоловік **Іван ХРОМЯК**, родом з с.Тухолька, Сколівського району. Їх діти — **МАРТА, ХРИСТИНКА** — дошкільнята. Проживають у м.Львові.

Семчик Михайло, його дружина Анна з Іванчиків. Верхній ряд: зліва направо Стефа Іванчик, Василь Семчик та Катерина Іванчик.

2-й ряд: зліва направо Катерина, Василь, мама, Оленка

3-1 ряд: зліва направо – Текля-Ірина на руках у мами – Ольга.

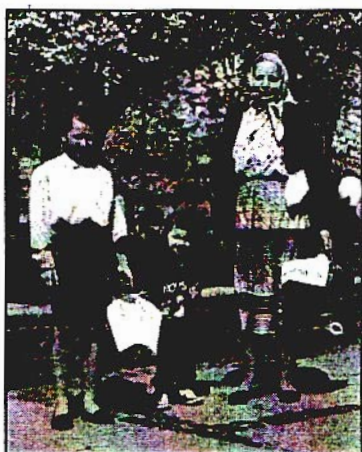
Фотографія зроблена у м.Лісько в 1924 році.

Катерина Ревть з дому Семчик з односельчанкою Марією Коваль в 1990 році у Франції на виставці українських виробів.

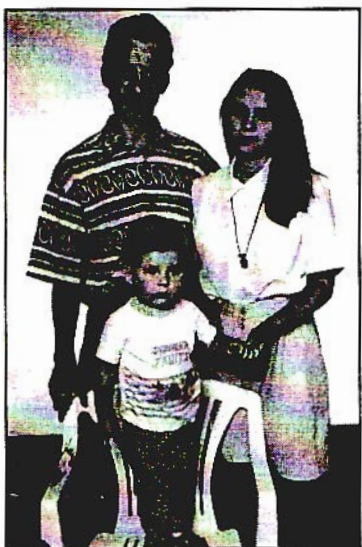
Семчик Іван з дружиною Катериною з дому Іванчик «Финьових» у Франції, 1980 рік.

Катерина Ревть-Семчик з внучками Софійкою Ревть і Христинкою Маланчук.

Олена Ткачик з дому Семчик з чоловіком Миколою.

Дочка Ірина Маланчук з дому Семчик з чоловіком Ігорем. Від права син Ірини — Ігор.

Мирон Ревть родовід з Семчиків з дружиною Іванкою та сином Святославом. м. Львів.

Весільні гості Олега та Ірини Ревть. Друга від права – Катерина Ревть з дому Семчик з внучкою сестри Ольги – Юлією. Впізнавайтеся!

Дереворізблення Михайла Черешньовського.

Дияконські двері

ШАШКЕВИЧ ОНУФРІЙ МАТВІЙОВИЧ, «Янків-Шашкевич».

ШАШКЕВИЧ Анна Степанівна «Осташ» його дружина — померла, поховані на цвинтарі в с.Надиби.

З Стежниць виселені в Тернопільську область, с.Чорнокінці Великі. В 1946 році переїхали в м.Скнилів, потім в с.Калинів, а відтак в с.Надиби, Ст.Самбірського району, Львівської області. Їх діти: **ОЛЕНКА, МАРІЯ, КАТЕРИНА, ТЕКЛЯ, МАТВІЙ, ЄВА, МИХАЙЛО, МИКОЛА.**

ОЛЕНКА — по чоловікові **ОПАР «Сивого»** — померла, похована в с.Округле Сувальського повіту, Польща. Її чоловік **ОПАР Петро «Сивий»** — загинув на війні 1941-1945 рр. Їх діти: **АННА, МИХАЙЛО, МИКОЛА, ІРИНА.**

АННА — по чоловікові Тех, домогосподарка. Її чоловік **ТЕХ Антін «Татарів»** родом з с.Стежниць, власник господарства. Мають двоє дітей — син, дочка. Проживають в Сувальському Ольштинському воєводстві.

МИХАЙЛО — власник господарства. Його дружина **Марія** — домогосподарка. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ** і дочка — учні школи. Проживають з батьками.

МИКОЛА — власник господарства. Його дружина **АННА** — домогосподарка. Мають 2 дочки. Проживають з батьками.

ІРИНА — по чоловікові **ЦВІРЕНКО** — домогосподарка. Її чоловік **ЦВІРЕНКО Михайло** — військовослужбовець. Мають 2-х дітей. Проживають в м.Ожеш-Сувальськ, Ольштин.

МАРІЯ — по чоловікові **ФІЛЬ** проживає в США, по другому чоловікові **ЧЕРЕШНЬОВСЬКА «Бациного»** — чоловік помер, похований в США. Їх діти: **МАРІЯ, МИКОЛА, ІВАН, ІРИНА.**

КАТЕРИНА — по чоловікові **КОБ'ЯЛКО** — померла, похована Вроцлавське воєводство, с.Старий Гератов. Її чоловік **КОБ'ЯЛКО Юзик** — власник господарства. Їх діти: Юзек, Гадек, Ванда, Магда, Іван. Проживають у Вроцлавському воєводстві.

ТЕКЛЯ — по чоловікові Комаровська — пенсіонерка. Її чоловік **КОМАРОВСЬКИЙ ПАВЛО** родом з с.Куп'ятичі, Перемишльського повіту, Польща, пенсіонер. Їх діти **МИХАЙЛО, ВАСИЛЬ, МИХАЙЛО** — в селянській спілці с.Скелівка, Старосамбірського району, його дружина **Орися КУРИЛО** родом з с.Катина, працівниця бухгалтерії с/г спілки. Їх діти: **МИХАЙЛО, НАТАЛЯ** — учні школи. Проживають в с.Скелівка, Старосамбірського району.

ВАСИЛЬ — працівник селянської спілки. Його дружина **Євгенія ЦЕЛЮХ** родом з с.Воютичі, працівниця селянської спілки. Їх діти: **ГАЛЯ, АННА** — учні школи.

МАТВІЙ — працівник фірми в США. Його дружина **Анна** родом з с.Мохначка, Польща, на пенсії. Їх діти: **БОГДАН, ХРИСТИНА.**

БОГДАН — спортсмен. **ХРИСТИНА** — журналіст. Її чоловік **Яромир ОРИШКЕВИЧ**, родом з Олеськівщини. Мають 3 сини. Проживають в США.

ЄВА — по чоловікові **КАПИРКА** — померла, похована в с.Надиби. Її чоловік **КАПИРКА Петро Степанович** — родом з с.Бистре, Ліського повіту, Польща — пенсіонер. Їх діти: **СТЕПАН, ЯРОСЛАВ.**

СТЕПАН — інженер Надибського автотранспортного підприємства. Його дружина **Леся КІНДЗЕРА** родом з с.Надиби — працівниця Самбірської нафтобази. Їх діти: **НАТАЛЯ, ОКСАНА.**

НАТАЛЯ — учениця Самбірського училища культури. **ОКСАНА** — учениця школи. Проживають в Надибах.

ЯРОСЛАВ — працівник селянської спілки с.Надиби. Його дружина — **Надія СЕНЕЙКО** родом з с.Воютичі, працівниця ошадбанку. Їх діти: **ОЛЯ, ПЕТРО** — учні школи. Проживають в с.Надиби.

МИХАЙЛО — пенсіонер. Перша його дружина **Розалія КІНАШ**, родом з с.Доровичі, Перемиш.повіту, Польща, похована в с.Надиби. Друга його дружина **ІВАНЦИК МАРІЯ** — «Іванчикова» — пенсіонерка, проживає в с.Калинів. Їх діти: **ЗОРЯН, МАРІЯ, ОКСАНА.**

ЗОРЯН — інженер заводу кінескопів м.Львів. Його дружина **Ярослава** — працівниця національного банку м.Львова. Їх діти: **ЮРІЙ, ІРИНА** — учні школи. Проживають у м.Львові.

МАРІЯ — по чоловікові Попович — працівниця Самбірського радіозаводу. Її чоловік **ПОПОВИЧ Володимир** — військовослужбовець. Їх діти: **МИХАЙЛО, ІРИНА** — учні школи. Проживають в с.Калинів.

**США. Великодні свята.
Матвій Шашкевич з родиною.**

працівниця «Сільгоспхімії». Її чоловік **КУРЛЯТОВИЧ Ігор** родом з с.Воютичі — працівник Самбірського ремонтно-транспортного підприємства. Їх діти: **РОМАН, МИКОЛА** — учні школи.

ПЕТРО — медпрацівник с.Лаврів Старосамбірського району. Його дружина **Марія САРАХМАН** родом з Ст.Самбора — вчителька школи в с.Лаврів. Василь — син дошкільник. Проживають в Старому Самборі.

ОКСАНА — виїхала з чоловіком **Віктором** в Москву. Їх діти: **МАРІЯ, ВІКТОР** — учні школи.

Проживають в Москві.

МИКОЛА — працівник льоностанції с.Надиби. Його дружина **Анна ДЗЮБІНЬСКА** родом з с.Верхомля Велика, Новий-Санч, Польща — працівниця льоностанції. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, ПЕТРО**.

ВОЛОДИМИР — працівник льоностанції. Його дружина **Марія АНДРАШ** родом з с.Надиби — працівниця Самбірського хлібозаводу. Їх діти — **РОМАН** — учень школи. Проживають в с.Надиби.

МАРІЯ — по чоловікові Курлятович —

Подали: Шашкевич Микола з дружиною Анною Дзюбінською, сестра Миколи Шашкевича — Текля по чоловікові Комаровська та їхній швагер Петро Копирко родом з с.Бистрого коло Балигорода. с.Надиби, 16 січня 1994 року.

В сім'ї було восьморо дітей — радість і надія батьків. Доля розкидала по світах.

Оленка і Катерина поховані на Заході Польщі. Марія проживає у США. Матвій вояка ОУН-УПА — похований у США. Михайло похований в с.Калинів, Єва — в с.Надиби. Текля і Микола — проживають у с.Надиби.

Верхній ряд зліва направо: Копирка Петро, Шашкевичі Михайло, Анна, Микола, Комаровський Павло.

Сидять зліва на право: Копирка Ярослав, Єва, Коб'ялко Катерина, Комаровська Текля.

В ПАМ'ЯТЬ МАТВІЄВІ «РИСЬ» ШАШКЕВИЧУ

Мов журавлі всі відлітаєм,
В незнаний край на жаль. –
Лишаєм сум цілій родині,
Бо йдемо у вічну даль.

Й провожаєм один одного,
Бо в нас такий звичай:
В далеку путь у вічну пам'ять,
Хоч в чужині, нехай!

Прощай-же, Друже, ген в далині
Хай Бог душу держить
Твою в опіці, а ця земля,
Пером Тобі лежить.

Лети й сні про Твої Труники,
Як Ти по них топтав,
Як ще в рядах УРА боровся
І волю добував!

Та хоч Ти вже від нас полетів,
Будь гордий, що боровсь!
І бачив вільну Україну,
Бо в славі розійшовсь!

Прощай, Друже, у путь далеку:
У вічність ген лети
І про Твої рідні Труники
У чужині все сні...

20.01. 1994 рік
Із шостої збірки «Мої вірші».
Написав В.Кульчицький. США.

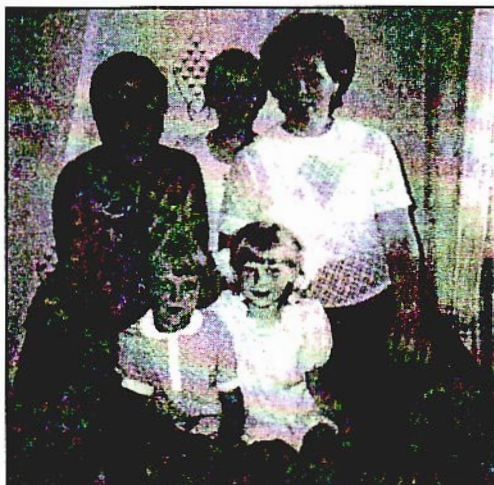

Родина
Шашкевичів,
Копирків і їх нащад-
ки.

Матвій Шашкевич з сином
Богданом, внучкою Ларисою,
внуком Матєєм, невісткою
Вірою.
США. Листопад, 1992 рік.

Зорян Шашкевич з дружиною Ярославою,
сином і дочкою Іриною та мамою Ярослави
Марією Кутною родом з с.Вижняни
Золочівського району

Ярослава Шашкевич з сином і донькою
та сестрою Зоряна Марією Попович і її доч-
кою Іриною.

До читача! Ярослава Шашкевич — не претендує на похвалу
та визнання, а просто так, від душі, пише собі.

Приїзд вперше Шашкевича Матвія «Рись» на Україну
Серпень, 1992 рік

СПОГАД ПРО УКРАЇНУ

Сяду літком у затишку
Почитати дітям книжку.
Сіли діти на коліна
І питають: «Діду, що це Україна?»

Дам я їм такий отвіт:
– Там не був я н'ять десятків літ
Це країна і багата, і чудова
Мелодійна і співуча в неї мова
Є вода прозора у криниці
І пахучий сніп пшениці.

І думками я полинув
До села, до рідної хатини
Де ходив по травах босий
Сонце н'є хрустальні роси

І згадав, як я пішов із хати
Долі кращої шукати,
Де ходив стежками і лісами
І на свята одягав сорочку
Вишити червоними і чорними нит-
ками

Україна – це держава
Є на карті і кордони має
Та ніхто її такою
До тепер не називає

В травні трави зеленіють
Та бузок цвіте,
Квітів море вже розквітло,
Світить сонце золоте.

І приємно зустрічати
У житті знаменну дату,
Частрій гарний та святковий
А життя на фільм подібне кольоровий.

Чемов хмаринка думка лине
Ніхто не в силі роки зупинить

А тепер, як скине пуга,
Незалежність бо здобута,
Розцвіте, розправить крила
Україна наша рідна, Україна наша
мила.

В День уродин Шашкевичу Матвію «Рись»

З днем народження вітаєм
Всіх земних гараздів Вам бажаєм
Щоб завжди щаслива була Ваша хата,
А сім'я здорова і багата.

Щоб тулились біля Вас онуки,
Як маленькі ластів'ята,
А дорослі Ваші діти
Щоб любили й шанували тата.

Щоб ніколи у житті
Не прийшла до Вас лиха година,
Будьте ж Ви щасливі всі
І велика Ваша вся родина.

Ви пишiть до нас листи
З радістю ми будем їх читати
Чам приємно згадувати Вас
Завжди будем Вас ми пам'ятати.

26 грудня 1993 рік.

Присвячено рідній сестрі в день 55-річчя

Прийшла хвилююча година
Тихенько серденько щемить.

Неспокійний стан душі твоєї
Важко нам сьогодні зрозуміти
Все в житті буває складно
Та усе самому треба пережити.

В житті – хвилююча подія,
Але завжди живе надія,
На світі кожен хоче жити
Дітей, онуків ще ростити.

*Сім'я прекрасна, вже дорослі діти
Для них тепер повинна ти пожити,
За них переживати будеш ти
За них, ти будеш і радіти.*

*Із сонцем разом ти не будеш вже вста-
вати
Частіше будеш на городі й біля хати
Здаватись довго буде що у тебе ще
відпустка
В душі на довгий час залишиться ще пу-
стка.*

*Щаслива ти, що цей поріг пересту-
пила
Та не сумуй, здоров'я буде, буде й
сила
У вільний час ти мандрувати бу-
деш
Так скоро й про роботу ти забу-
деш.*

*Сьогодні квітів буде в тебе як на лузі
Вітатимуть і рідні, й друзі
Від серця щирого тебе і я вітаю
Здоров'я, щастя я тобі бажаю.*

**Присвячено священикові одного із сіл
Львівської області в день уродин.**

*Вам Богом вказана дорога
І він прислав Вас у село,
Щоб дарувати людям радість
І віру, і душі тепло.*

*Хай молитва всіх зворушить
І задуматись приуслить,
Як на світі треба жити
Щоб щасливі були і батьки, і діти.*

*Вас сьогодні величаєм
З днем народження вітаєм
Зичим Вам щедрот земних
Літ щасливих, золотих.*

*Ми усі бажаєм щиро
Щастя, злагоди і миру
Бо вселяєте Ви нам
Любов, надію й віру.*

*Хай Господь Вам з неба ласку поси-
лає
Від усього злого Вас охороняє
Хай лихо Вашу хату обминає
А Матір Божа Вас оберігає.*

*Щоб здоров'ям були Ви багаті
І добробут завжди був у хаті
Щоб здорова і щаслива була вся роди-
на
І пишалась Вами наша славна Украї-
на.*

*Щоб 100 і більше років Ви прожили
Це право Ваше
Його Ви в Бога заслужили.*

МАТВІЙ ШАШКЕВИЧ – «Рись» пройшов вишкіл в ОУН- УПА, був надрайоновим Провідником служби безпеки на Закерзонському краю.

В Стежниці в 1946 р. назавжди розпрощалися бойові побратими:
«Рись», «Кармелюк», «Кадило», «Довбуш», «Тетяна», «Дуб», «Ластівка», «Ястреб», «Івась», «Дружба», «Шум» (Микола Тима-Копчак), «Дивізійники».

РОМАНИШИН МИКОЛА ОЛЕКСІЙОВИЧ — «НИКОЛЬО»-«Опарівка»

Учасник війни 1944 року, був саморанений в руку.

Був церковним активістом села. Помер, похований в с.Надиби, Старосамбірського району. Його дружина **РОМАНИШИН Катерина Михайлівна** з дому **ХОМИЧ «Лучкова»**. Померла, похована на цвинтарі м.Винники, Львівської області. В 1946 році з Стежниць були виселені в Тернопільську область, с.Пробіжне. В той час багато переселенців в надії на повернення назад, на свої рідні землі, і пішки, і на фірах стягувалися ближче до радянсько-польського кордону. Так робили і стежничани, в тому числі і сім'я **РОМАНИШИНА «Николя»**, яка з Пробіжної переїхала до м.Самбора і на якийсь час зупинилася в хаті **ВАСИЛЯ ПИЩИКА «Заблотника»**, а відтак переїхали в с.Надиби, тому що ближче до кордону. Зупинка в с.Надиби стала довгою.

Їх діти: **ЄВА, МИХАЙЛО, МАРІЙКА**.

ЄВА — по чоловікові **ПАНЦАРСЬКА**. Похована в м.Винники. Її чоловік **Іван ПАНЦАРСЬКИЙ** родом з с.Даровичі коло Перемишля —пенсіонер. Їх діти: **ЛЕСЯ, ТАРАС, ЛЕВКО, МАРІЯ**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ГІЛЬ**, працівниця Львівського заводу «Мікроприлад». Її чоловік — **ГІЛЬ Ярослав**, працівник Львівської будівельної організації. Діти: **ОКСАНА, АНДРІЙ**. **ОКСАНА** по чоловікові — **КРАСНИЦЯ**, робітниця сфери побуту. Її чоловік **Сергій КРАСНИЦЯ** родом з Винник, працівник Львівської тютюнової фабрики. Син **БОГДАН** дошкільник. Проживають в у Винниках біля Львова. **АНДРІЙ** – воєка Збройних сил України. **ТАРАС** — працівник міліції м. Львова, його дружина **ДАНА ПУЦИЛО** родом з Винник. Померла, похована в Винниках. Їх діти : **ЮЛЯ, НАЗАР** – учні школи.

ЛЕВКО – працівник МП м. Львова дружина **ЛЕСЯ САВДИК**, родом зі Львова,працівниця Львівського заводу «Мікроприлад». Дочка **МАР'ЯНА**, учениця школи. Проживають у м.Львів. **МАРІЯ** – працівниця заводу мікроприлад м.Львова.

МИХАЙЛО багато літ працював водієм Самбірського вантажного автопарку. Трагічно загинув. Похований на цвинтарі в с.Надиби, Старосамбірського району. Його дружина **Марія КУЗЬ**, родом з Винниччини, медпрацівник, пенсіонерка. Їх діти: **ВІКТОР, ГАЛЯ**. **ВІКТОР** з сім'єю проживає в Ялті. **ГАЛЯ** з сім'єю проживає в Надибах.

МАРІЯ по чоловікові **ВИСОЦЬКА**, працівниця Львівської тютюнової фабрики. Її чоловік — **Осип ВИСОЦЬКИЙ** родом з с.Надиби, пенсіонер. Їх діти: **НАТАЛЯ, НАДІЯ**.

Наталя по чоловікові **ХАНАС**, медпрацівниця Винниківської лікарні. Її чоловік **Мирон ХАНАС**, працівник МП м.Львова. Син **Роман** дошкільник. Проживають в м.Винники.

НАДІЯ по чоловікові **ЛІПЦЬКА**. Працівниця сфери побуту. Її чоловік **Юрій ЛІПЦЬКИЙ** працівник Львівського таксопарку. Їх діти: **МАР'ЯНА, ЗОРЯНА**, дошкільнята. Проживають у Винниках.

*Подала Марія Романишин «Никольова» Висоцька.
В присутності дочки Надії, зятя Юрія і онучок Мар'янки і Зорянки.
м.Винники, Львівської області. 26 листопада 1994 року.*

Дереворізблення Михайла Черешньовського.

Утеча до Єгипту.

СТАРУХ МИХАЙЛО ЛЕОНОВИЧ — «ОПАР»

СТАРУХ Анна Дмитрівна з дому **ОПАР**, померли, поховані на цвинтарі в с.Калинів.

Їх діти: **МАРІЯ**, **ВАСИЛЬ**, **АННА**, **КАТЕРИНА**.

МАРІЯ — по чоловікові Федик. Її чоловік **Ярослав ФЕДИК** родом з с.Доровичі, Перемишль. Їх діти: **ІГОР**, **МИХАЙЛО**.

ІГОР — його дружина **Людмила**, дочка **НАТАЛКА** проживають в м.Львові.

МИХАЙЛО — працівник будівельної організації. Його дружина **Іванка** родом з с.Раково, Старосамбірського району, працівниця Самбірського склозаводу. Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, **МАРІЯ**.

ВОЛОДИМИР — армія, художник Львівського училища декор. і прикладного мистецтва. **МАРІЯ** — учениця школи, тимчасово не працює. Проживають в м.Самборі.

ВАСИЛЬ — загинув на Полі Бою.

АННА — по чоловікові **МАТЯШОВСЬКА**, померла, похована на цвинтарі в с.Калинів.

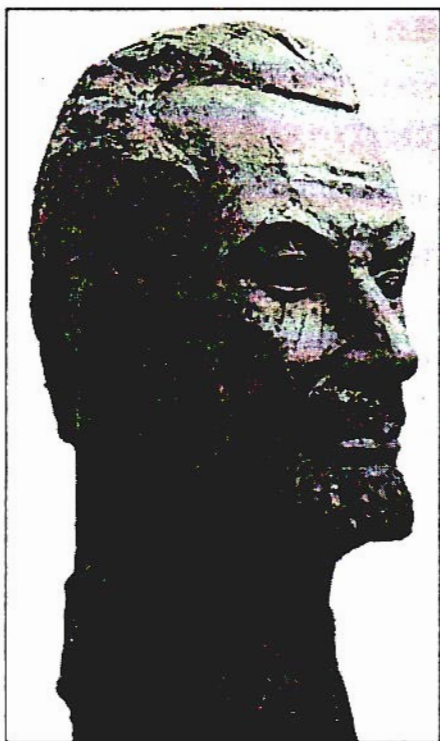
КАТЕРИНА — з дому **СТАРУХ** родом з с.Стежниці. Її чоловік **Микола МАТЯШОВСЬКИЙ** помер, похований на цвинтарі в с.Калинів. Їх діти: **МИХАЙЛО**, **МАРІЯ**, **ЛЕСЯ**, **ВАСИЛЬ**.

МИХАЙЛО — військовий. Його дружина **Галя** з дому **КОЧЕНАШ** походить з с.Трійця, Перемишль, домогосподарка. Їх діти: **МИКОЛА**, **АНДРІЙ** — дошкільнята. Проживають в Калинові. **МАРІЯ** — її чоловік **КУЛЬЧИЦЬКИЙ** Андрій родом від Перемишля, її чоловік — військовий, учасник ліквідації аварії на ЧАЕС. Їх діти: **ІРИНА**, **МИКОЛА** — учні школи. Проживають в Калинові.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ЛОМАКІНА**, працівник торгівлі в Москві. Її чоловік **ЛОМАКІН Дмитро** родом з Москви — працівник меблевої фірми, їх син **ОЛЕКСАНДР** — учень школи. Проживають в Москві.

ВАСИЛЬ — працівник лісового господарства на Самбірщині, його дружина **НАДІЯ** з дому **КОЧЕНАШ** родом з Перемишля — домогосподарка. Їх син **МИКОЛА**, дошкільник. Проживають в Калинові.

*Подала Катерина Матяшовська «Старух».
с.Калинів, 1994 рік.*

Михайло Черешньовський.

Письменник Володимир Винниченко. Гіпс

РОМАНИШИН ІВАН ОНУФРІЙОВИЧ — «КОНДРАКІВ» 1895-1974 рр.

Його дружина **РОМАНИШИН Марія Миколаївна**, 1900-1972 рр. з дому **ШУМОВ'ЯТ**. Виселені в 1946 р. з Стежниць в Тернопільську область, с.Пробіжне. В 1946 році переїхали до с.Контроверс, Журавнівського району. В 1948 році переїхали в с.Добрівляни, Стрийського району. В 1950 році переїхали в с.Мертюки, Стрийського району. Померли, поховані на цвинтарі с.Мертюки.

РОМАНИШИН Іван був інвалідом австрійської війни. В його хаті була організована впротидію жидівській українська торговельна кооператива «Єдність», яка засвідчила розвиток української справи.

Їх діти: **МАРІЯ, ГАННА, МИКОЛА.**

МАРІЯ — по чоловікові **ВУКОВИЙСЬКА**, обоє вояки УПА. Тепер тимчасово проживає у своїй тітці **ШУМОВ'ЯТ Олені**, у США. Її чоловік — **Михайло ВУКОВИЙСЬКИЙ**, 14.03.1932 р.н. родом з с.Рябе, Ліського повіту, Польща. Пенсіонер. Проживає в с.Мертюки, Стрийського району. Їх діти: **ДАРІЯ**, 1952 р.н., **ОРИСЯ**, 1954 р.н.

ДАРІЯ — по чоловікові **ДЕМЕНТОВИЧ**. Працівниця Моршинського санаторію. Її чоловік **Анатолій ДЕМЕНТОВИЧ**, 19.12.1951 р.н., родом з м.Стрия, родовід з Чернігівщини — працівник в/ч м.Стрия. Їх діти: **ОЛЕНКА**, 22.02.1974 р.н., **НАТАЛЯ**, 25.05.1979 р.н. — на навчанні в США. **НАТАЛЯ** — студентка Ів.Франківського університету міжнародних відносин. Всі проживають в м.Стрий.

ОРИСЯ — працівник Моршинського санаторію. Її чоловік **Петро БАБКЕВИЧ**, 1942 р.н., родом з Коломиїщини, родовід з Польщі, лікар санаторію м.Моршин. Їх діти: **ПАВЛО, МАР'ЯНА** — учні школи. Всі проживають в м.Моршині.

Родина Івана і Марії Романишин - «Кондракових» (з дому Шумов'ят), їх свати Михайло і Оленка Вуковийські з с.Рябе, на весіллі внучки Дарії і чоловіка Анатолія. Зліва стоїть: син Івана і Марії Микола, справа друга — дочка Анна Наконечна, біля неї справа дочка Галина, Марія Романишина та частина родини.

На передньому плані син Анни і Олекси Наконечних Тарас та сини Миколи Романишина Ігор (в центрі) і Богдан справа.

ГАННА 1931-1991 рр. — по чоловікові **НАКОНЕЧНА**. Працівниця фінансової установи. Померла, похована на цвинтарі с.Мертюки, Стрийського району. Її чоловік — **Олекса НАКОНЕЧНИЙ**, родовід з Перемишльщини, працівник сфери побуту пенсіонер.

Їх діти: **ГАЛЯ, ТАРАС.**

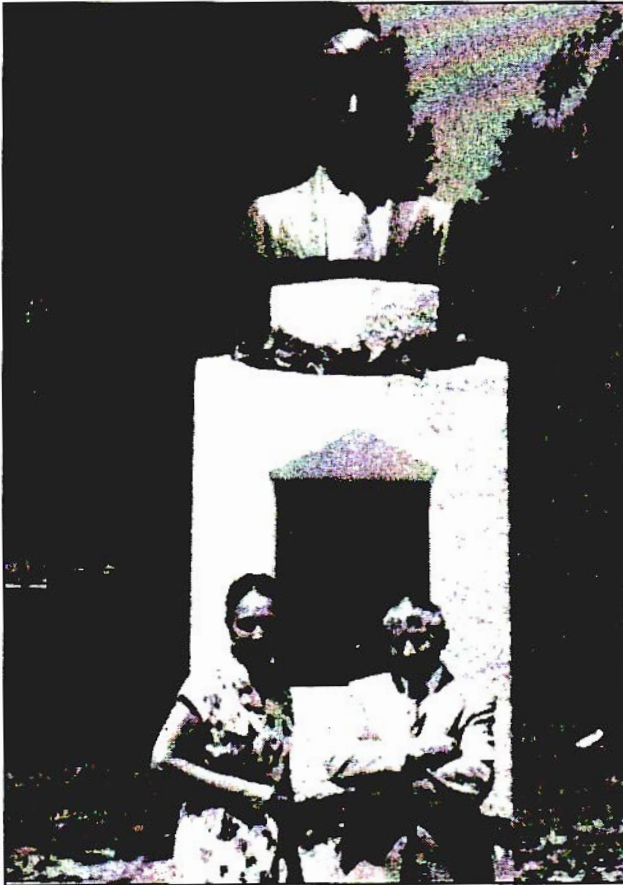
ГАЛЯ, домогосподарка. Її чоловік **Михайло**, інженер мехзаводу. Їх діти: **ОЛЕГ, НАДЯ, ВОЛОДИМИР**, учні школи. Всі проживають в м.Калуш, Івано-Франківській області. **ТАРАС** з дружиною працюють і проживають в м.Калуш.

МИКОЛА, 20.05.1934 р.н. — працівник Стрийського заводу гумових виробів. Його дружина **Ірина**, 02.10.1934 р.н., з дому **ЧАБАН**, родом з м.Стрия, померла, похована на цвинтарі м.Стрия.

Їх діти: **ІГОР**, 04.03.1958 р.н., **БОГДАН**, 14.03.1960 р.н., всі проживають в Стрию.

ІГОР — інженер управління бурових робіт м.Стрия. Його дружина **Інна**, родом з Чернігівщини, інженер нафто-газової промисловості. Їх дочка **ІРИНА** — дошкільниця. Проживають в м.Стрий. **БОГДАН** —інженер Стрийського управління бурових робіт. Його дружина **Леся КАВАЦІВ**, родом з м.Стрия, працівниця Стрийського заводу. Їх дочка **ГАЛЯ** — учениця школи. Проживають в м.Стрий.

*Подав Микола Романишин «Коидраків» в присутності Павла Шпака.
м.Стрий, 3 грудня 1994 року.*

Людмила та Михайло Черешньовські перед пам'ятником Олегові Ольжичу в Лігайтоні, ПА. 1977р.

РОМАНИШИН ВАСИЛЬ ОНУФРОВИЧ «КОНДРАКІВ».

Помер, похований в с.Надиби.

РОМАНИШИН АННА — з дому ШПАК «Семкові-Пилипові», померла, похована в с.Надиби.

РОМАНИШИН АННА ОНУФРІВНА — друга дружина — з дому ОСТАШ «Осташева», проживає в с.Надиби.

З Стежниць були вивезені в Тернопільську область в с.Пробіжна.

В 1946 році переїхали в с.Надиби.

Їх діти: **ПЕТРО, МИКОЛА, МИХАЙЛО, МАРІЯ, МАРТА.**

ПЕТРО — пенсіонер, його дружина **Катерина** родом з с.Надиби — пенсіонерка. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, МАРІЯ, ВАСИЛЬ, НАТАЛКА.**

ЯРОСЛАВ — працівник селянської спілки, його дружина **Оксана** родом з Баранівців, працівниця сфери побуту. Їх діти: **НАТАЛЯ, ОКСАНА**, учениці школи, Проживають в м.Самборі.

МАРІЯ — по чоловікові **ЛІКУН** — працівниця торгівлі, її чоловік **ЛІКУН Василь** з Старої Солі, працівник очисних споруд Старосамбірщини. Їх діти: **МИХАЙЛО, ІГОР, НАДІЯ. МИХАЙЛО** — учень Добромільського училища. **ІГОР, НАДІЯ** — учні школи. Проживають в с.Стара Сіль, Старосамбірського району.

ВАСИЛЬ — працівник Надибської селянської спілки. Його дружина **Оксана СОЛУК** родом з с.Бабино, Самбірського району — працівниця торгівлі. **ОЛЕГ**, їх син, дошкільник. Проживають в с.Надибах.

НАТАЛКА — по чоловікові **ЖЕРЕЛИК** — працівниця системи сільського господарства. Її чоловік **ЖЕРЕЛИК Микола** родом з с.Сусідовичі, Старосамбірського району — працівник селянської спілки. Проживають в с.Сусідовичі.

МИКОЛА — пенсіонер, його дружина **Катерина КОВІНСЬКА**, пенсіонерка. Їх діти: **МИХАЙЛО, АНАТОЛІЙ, ЮЛЯ.**

МИХАЙЛО — столяр селянської спілки, його дружина **Люба ІЗДЕБСЬКА** родом з с.Надиби, домогосподарка. **ОКСАНА**, їх дочка, учениця школи. Проживають в с.Надиби.

с.Стежниця. На весіллі Василя Романишина і Анни Осташ.

Старостусь Іван Пицик «Ковалів», дружба — Дмитро Осташ, дружка Катерина Шпак «Рянтова»-Осташ. Музики: справа Михайло Шумов'ят і хлопці з с.Бистрого. Є тут Микола Шумов'ят, Романишин «Никольо», Онуфер Шпак. На руках коло молодої — Петро Романишин «Кондраків».

АНАТОЛІЙ (Микола) — працівник птахорадгоспу. Його дружина **Люба** — працівниця торгівлі. Їх діти: **Олег, Оксана** — дошкільнята. Проживають в м.Самборі.

ЮЛЯ — по чоловікові **БУРКО**. Її чоловік **Роман БУРКО** — працівник Червоноградської шахти. Їх діти: **ТАРАС, БОГДАН** — близнята, дошкільники. Проживають в м.Червонограді.

МИХАЙЛО — працівник залізниці м.Львова. Його дружина **Стефа КУЧ** родом з с.Надиби, працівник залізниці. Їх діти: **МАРІЙКА, ВОЛОДИМИР, ОКСАНА**.

МАРІЙКА по чоловікові **ДОБРОВОЛЬСЬКА** — швея фабрики м.Самбора. Її чоловік **ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Іван** родом з с.Стрільковичі, Самбірського району — працівник Самбірського цукрового заводу. Їх діти: **НАДІЯ, ІРИНА** — дошкільниці. Проживають в с.Стрільковичі, Самбірського району.

ВОЛОДИМИР — працівник залізниці м.Львова.

ОКСАНА — по чоловікові **ЧУБИК** — працівник торгівлі м.Самбора. Її чоловік **ЧУБИК Василь** — родом з с.Чаплі, Старосамбірського району, працівник цукрового заводу. Їх син **ВАСИЛЬКО** — дошкільник. Всі проживають в с.Надиби.

МАРІЯ — по чоловікові **Кекляк** — працівниця залізниці м.Львова. Її чоловік **КЕКЛЯК Степан**, помер. Їх діти: **МИКОЛА, ВОЛОДИМИР, МАРІЯ**.

МИКОЛА — працівник залізниці м.Львова.

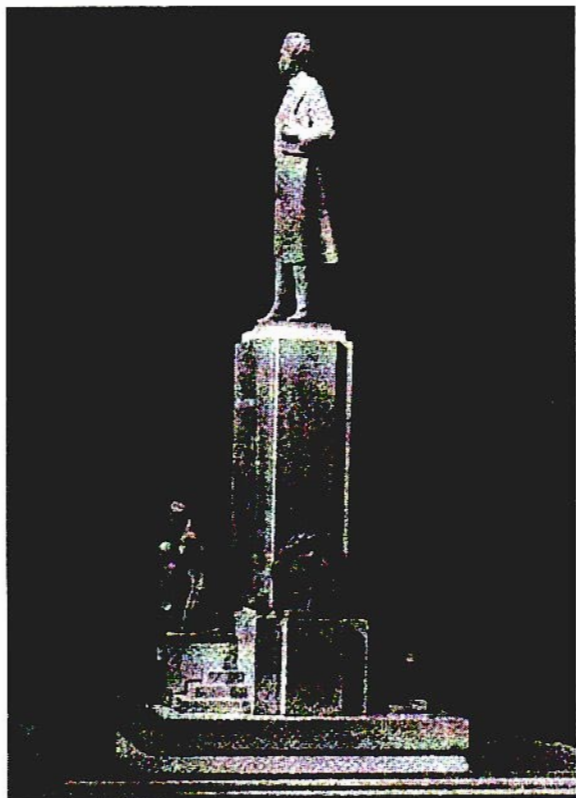
МАРІЯ — по чоловікові **КІЧУРА** родом з с.Надиби, працівниця Самбірської ЦРЛ. Її чоловік **КІЧУРА ПЕТРО** — родом з с.Надиби — працівник цукрового заводу. Їх діти: **ГАЛЯ, ОКСАНА** — учениця, дошкільниця. Проживають в с.Надиби.

МАРТА — померла, похована на цвинтарі в с.Стежниця.

Подав Романишин Петро, син Василя в присутності своєї дружини Катерини, сина Василя, невістки Оксани, мами Ани, 1911 р.н., проживають в с.Надиби, 16 січня 1994 року.

Михайло Черешньовський.

Проект пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні. Гіпс. 1962р.

СУШКО ІВАН ПЕТРОВИЧ — «Вокумончин-Федорів»

СУШКО АННА ПИЛИПІВНА з дому **ГУБИЦЬКА «Федорів».**

З с.Стежниць виселені в Тернопільську область с.Пробіжна. В 1946 році переїхали в с.Надиби, Старосамбірського району, Львівської області. Померли, поховані на цвинтарі в с.Надиби.

Їх діти: **МАРІЯ, ПЕТРО, АННА, ТЕКЛЯ, ВАСИЛЬ, ЄВГЕНІЯ.**

МАРІЯ — по чоловікові **БАБ'ЯК**, пенсіонерка. Її чоловік **БАБ'ЯК Михайло** родом з с.Воютичі, Самбірського району. **МИРОН** — син, інженер Самбірської машинолічильної станції. Його колишня дружина **Марія МІНЬКО** родом з Самбора. **ВІТАЛІЙ** — їх син, учень Самбірського технікуму інформатики і обчислювальної техніки. Всі проживають в м.Самборі.

ПЕТРО — пенсіонер. Його дружина **Марія ПЕТРИНЯК** родом з с.Зубрик, Новий Санч, Польща — пенсіонерка. Їх діти: Іван, Володимир, Надія, Марія. **ІВАН** — інженер Тихарецького машзаводу. Його дружина **Надія БОРИСОВА** — родом з станиці Фастовицької, Тихарецького району, Кубань. Їх діти: **ІННА, ЯРОСЛАВ. ІННА** — студентка Ростовського педучилища, **ЯРОСЛАВ** — учень школи. Всі проживають в станиці Фастовецькій — Кубань. **ВОЛОДИМИР** — інженер-програміст Северодонецького програмцентру. Його дружина **Тетяна ПРОТИСОВА**, родом з Ново-Пеково, Луганської області, інженер-програміст. **ІРИША**, їх дочка — учениця школи. Всі проживають в м.Северо-Донецьку, Луганської області.

НАДІЯ — по чоловікові Сенчишин, працівниця Надибської автоколони. Її чоловік **СЕНЧИШИН Михайло** — родом з с.Конева, Ст.Самбірського району, працівник автоколони. Їх діти: **РУСЛАНА, ВАСИЛЬ** — учні школи. **МАРІЯ** — по чоловікові **ТАРАСЕНКО** — інженер Чернівецького заводу. Її чоловік **ТАРАСЕНКО Микола** родом з м.Сочі — будівельник. **АНДРІЙ**, їх син — дошкільник. Всі проживають в Чернівцях. **АННА** — по чоловікові **ЛИСОВИЧ** — пенсіонерка. Її чоловік **ЛИСОВИЧ Іван** родом з с.Купятичі, Перемишльського району, Польща. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, ВОЛОДИМИР** — працівник Надибської автоколони. Його дружина **Анна РОМАН** родом з с.Вовче, Турківського району, працівниця Хирівського СТ. Всі проживають в с.Надиби. **МАРІЯ** по чоловікові **СЕМЧИШАК** — працівниця сфери обслуговування. Її чоловік Семчишак Василь родом з с.Надиби, працівник селянської спілки ім.Шевченка. Їх діти: **ОЛЬГА, НАДІЯ** — учні школи. Всі проживають в с.Надиби. **ТЕКЛЯ** — по чоловікові **ТЕРПАК** — пенсіонерка. Її чоловік

Сушко Іван і Анна з внуком Іваном та Володимиром, дочка Євгенія.

Стоять справа наліво дочка Анна, родичка Зося, син Петро з дружиною Марією, син Василь, дочка Текля.

с. Надиби, 1953 рік.

Михайло ТЕРПАК родом з с.Зубрик, Польща. Їх діти: **ІВАН, СТЕПАН, АННА, МАРІЯ.**

ІВАН — працівник «Тюменьнафти». Його дружина **Раїса** родом з Молдови — працівниця «Тюменьнафти». Їх діти: **ВІТАЛІЙ, ЮРІЙ** — учні школи. Проживають в Тюменській області, м.Урай. **СТЕПАН** — працівник «Тюменьнафти». Його дружина **Ольга** родом з Свердловська, працівниця «Тюменьнафти». **ОЛЕКСАНДР**, їх син — учень школи. Проживають в Тюменській області, м.Урай. **АННА** — по чоловікові **КУДЕЛЬСЬКА** — працівниця «Тюменьнафта». Її чоловік **КУДЕЛЬСЬКИЙ Степан** родом з м.Жидачева, Львівської області, працівник «Тюменьнафти». Їх діти: **АНДРІЙ, ЮЛІЯ** — дошкільнята. Проживають в Тюменській області, м.Урай. **МАРІЯ** — по чоловікові Кудельська — працівниця сфери побуту. Її чоловік Кудельський **АНДРІЙ** родом з Жидачева. **ОЛЕНКА**, їх дочка — дошкільниця. Проживають в с.Надиби. **ВАСИЛЬ** — моряк, проживав в м.Мурманську. Його дружина **Тамара** померла, похована в м.Мурманську. **ЄВГЕНІЯ** — працівниця культури, проживає в с.Надиби. Їх діти: **ВАСИЛЬ, ВІТАЛІЙ, ІВАН.**

ВАСИЛЬ — працівник вахти. Його дружина **Ольга ДЛЯК**, родом з с.Надиби. Їх діти: **ТАНЯ, ЯРОСЛАВ** — дошкільнята. Проживають в с.Надиби. **ВІТАЛІЙ** — солдат. **ІВАН** — учень школи інтернату м.Хирова. Проживають в с.Надибах.

*Подали Сушко Петро з дружиною Марією Петриняк,
їх дочка Надя в присутності Петрової сестри — Баб'як Марії.
с.Надиби, 16 січня 1994 року.*

**Михайло Черешньовський
коло пам'ятника Лесі Українці
коло Клівленду**

РОМАНИШИН АНТІН ІВАНОВИЧ «Кондраків»

РОМАНИШИН МАРІЯ з дому **РОМАНИШИН** — від «Німих», поховані на цвинтарі в м.Самборі.

РОМАНИШИН Михайло Антонович «Кондраків Іван» — похований в США.

РОМАНИШИН Катерина з дому **КОВАЛЬ**, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Їх діти: **МАРІЯ**, 1931 р.н., **МИКОЛА**, 1933 р.н., **ІВАН**, 1935 р.н..

МАРІЯ — пенсіонерка. Її чоловік **КУХТИК Микола**, родом з с.Соколе тепер Польща, пенсіонер. Їх діти: **ЛЕСЯ**, 1957 р.н., **ІГОР**, 1960 р.н.

ЛЕСЯ — проживає в США — Йонкерс.

ІГОР — працює на Самбірському меблевому комбінаті, уроджений співак-музикант.

ОКСАНА, його дружина з родини **БАСІКІВ** з Боська. Працює в Самбірському педучилищі. Їх діти: **РОМЧИК**, **ОЛЯ** — учні.

Справа наліво Марія Романишин, тепер Кухтик з братом Іваном. Третій зліва гість з Франції Іван Гриців з своїм родичем, уродженцем Городенківського району Івано-Франківської обл., М.Шпак та Ігор Остах.

1994 рік, м.Самбір.

МИКОЛА — на пенсії. **Оля**, його дружина з дому **ШИЙКА**, з с.Хлопчиць, Самбірського району — на пенсії. Їх діти: **ЛЕСЯ**, **ВОЛОДИМИР**. **ЛЕСЯ** та її чоловік **КАНЮК Михайло** працюють в мерії м. Самбора. **ВОЛОДИМИР** — працює на Самбірській пошті, обдарований співак-музикант. **МАРІЯ** — його дружина з дому **САНДАК**, працює на Самбірському меблевому комбінаті. Мають двоє синів: **РОМЧИК**, **ЮРЧИК** — учні.

ІВАН — працівник залізниці, пенсіонер. **ОЛЯ** — його дружина з **ОСЮРАКІВ** з Прибишова, Польща, померла, похована на Самбірському цвинтарі. Їх діти: **ІГОР**, **НАТАЛЯ**. **ІГОР** помер, похований на Самбірському цвинтарі. **НАТАЛЯ** працівниця торгівлі. Її чоловік **ПОПИК Петро** — працює в системі МП «Милосердя».

*Подала Марія Романишин-Кухтик.
Самбір, 1994 рік.*

ПИЦИК ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ «КОВАЛІВ»

Родом з **ПИЦИКІВ «Заблотникових»**.

Був дуже добрим, висококваліфікованим ковалем, порядним господарем, активним громадським діячем, добрим сім'янином. Його дружина — **ПИЦИК Текля Андріївна**. Родом з **КОВАЛІВ**.

Їх діти: **МАРІЯ, ГАННА, ЄВА, КАТЕРИНА, ЄВГЕНІЯ, СОФІЯ, РОЗАЛІЯ, ОЛЬГА, ТЕКЛЯ**.

З с.Стежниця в 1946 році виселені в с.Гаденківці Чортківського району, Тернопільської області. Восени 1946 року звідти переїхали в с.Олексичі Стрийського району Львівської області.

ПИЦИК Іван і **Текля** померли та поховані в с.Олексичі.

МАРІЯ — в родоводі **МАТЯШОВСЬКИХ «Зпідберега»**

ГАННА, по чоловікові **ХОМИЧ**, померла, похована в Франції. Її чоловік **Матвій ХОМИЧ**, родом з с.Стежниця, пенсіонер. Їх діти: **МШЕЛЬ, МОНКА, АННА**. З сім'ями проживають по Франції.

ЄВА — її чоловік **Павло**, родом від Перемишля. Їх діти: **ЖАН-ПОЛЬ, ТЕРЕЗА, МОНКА** з сім'ями проживають у Франції.

КАТЕРИНА — по чоловікові **СИЙЧАК**, пенсіонерка. Її чоловік **ЙОСИФ СИЙЧАК**, учасник війни 1944-1946 рр. Був добрим шевцем, родом з м.Балигорода, Польща. Помер, похований на цвинтарі с.Олексичі, Стрийського району. Їх діти: **ІВАН, ВОЛОДИМИР, МАРТА**.

ІВАН — пенсіонер. Його дружина **Ольга ПИЦИК**, пенсіонерка. Їх діти: **МАРІЯ, ЛЕСЯ, МИХАЙЛО**.

МАРІЯ — по чоловікові **ВАСЬКОВИЧ**, працівниця побуту м.Дашава. Її чоловік **Василь**, працівник Стрийського АТП. Їх діти: **ГЕННАДІЙ, ОЛЕГ. ОЛЕГ** — працівник МП м.Стрия. **ГЕННАДІЙ** учень школи. Всі проживають в с.Дашава, Стрийського району.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ПИЦИК**, працівниця кар'єру в с.Стриганці, Стрийського району. Її чоловік **Василь ПИЦИК**, водій Стрийського РТП. Їх дочка **РУСЛАНА**, учениця школи. Проживають в с.Дашава.

МИХАЙЛО — водій Стрийського АТП. Його дружина **Леся ГЛИНСЬКА**, родом з с.Дашава. Працівниця АТП с.Велика Волиця. Їх дочка **Роксолана**, учениця школи. Проживають в с.Дашава.

ВОЛОДИМИР — працівник Стрийського млина. Його дружина **Леся ФЕДОРІВ** родом з Олексичі, вчителька СШ в с.Олексич. Їх діти: **АНДРІЙ, ОЛЕГ. АНДРІЙ** — вчитель школи с.Олексич. Його дружина **Оксана НИКОЛИН** родом з с.Олексичі, вчитель школи с.Олексич. Їх діти: 2 дочки, дошкільнята. **НАТАЛКА, МАРТА**. Проживають в с.Олексичі. **ОЛЕГ** — МП м.Івано-Франківськ. Його дружина **Оля**, домогосподарка. Їх діти: **РИНА, ОКСАНА**, учні школи. Проживають у м.Івано-Франківську, с.Жанин.

МАРТА — по чоловікові **БОРИШКЕВИЧ**, працівниця управління сільського господарства м.Стрия. Її чоловік **Ярослав БОРИШКЕВИЧ** — педагог СШ с.Олексич. Проживають в с.Олексичі. Їх діти: **ГЕННАДІЙ, НАТАЛКА. ГЕННАДІЙ** — працівник заводу м.Стрия.

НАТАЛКА — по чоловікові **МАЗЯР** — працівник МП. **АНДРІЙ МАЗЯР** — МП. Дочка **ЛІЛЯ** дошкільниця. Проживають в м.Стрий.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **МЕДЯНОВСЬКА**, пенсіонерка. Її чоловік **Михайло МЕДЯНОВСЬКИЙ**, родом з с.Стежниця, помер, похований в с.Олексичі, Стрийського району. Їх діти: **ЛЕСЯ, МИХАЙЛО, ВОЛОДИМИР**.

ЛЕСЯ — по чоловікові **ФЕДОРІВ**, добра весільна господиня, пенсіонерка. Її чоловік **Павло ФЕДОРІВ** під прізвищем матері, родом з с.Олексичі, працівник Дашавського сажового заводу. Батько **ПАВЛА** — сотник УПА «Лиман», загинув в кривді с.Олексичі, і справжнє їх прізвище **ЯЦУРА. ПAVЛО** віднайшов криву — місце загибелі боївки УПА, серед яких був його батько, спорудив меморіальний Знак, побудував з допомогою односельчан через ріку міст для відвідування місця загибелі борців за волю України. Їх діти: **БОГДАН, ВАСИЛЬ, МИРОСЛАВА**.

БОГДАН — інженер-будівельник, роз'їзний працівник. Його дружина **Леся ЗАЯЧКІВСЬКА**, родом з с.Олексичі, син Ігор дошкільник. Проживають в с.Дашава.

ВАСИЛЬ — спортсмен, закінчив ЛІФК. Його дружина **Галина** з родини **КРЕЧУХ**, родом з Дашави, родовід з Польщі, працівниця Ходорівського складозаводу.

МИРОСЛАВА 1980р.н., педагог. Її чоловік **ПАВЛИК Іван**, 1976р.н., родом з Дашави. Проживають в с.Олексичі.

МИХАЙЛО — будівельник в м. Львові. Його дружина **ЛЮБА МРОНЕНКО**, родом з Дашави, працівниця Більча-Волицької АТП. Їх діти: **РОМАН, ОЛЕГ. РОМАН** — технік-нафтовик Стрийської контори буріння, Олег — учень школи. Проживають в м. Стрию.

Володимир — шофер Стрийського АТП. Його дружина **Ганна**, родом з с. Олексичі, домогосподарка. Їх діти: **ОКСАНА, ЛЕСЯ, АНДРІЙКО, ЮРІЙ** — учні школи. Проживають в с. Олексичі.

СОФІЯ — по чоловікові Перевізник. Її чоловік **Степан ПЕРЕВІЗНИК**, родом з с. Олексичі. Пенсіонери. Їх діти: **БОГДАН, ВАСИЛЬ, МАРТА, АННА**.

БОГДАН — працівник АТП, м. Доманівка, Миколаївської області з дружиною **МАРІСІЮ**, вчителькою і трьома дітьми проживають там же.

ВАСИЛЬ — працівник Ходовицького скляного заводу. Його дружина **Ольга ЦАП**, родом з с. Руда, Журавнівського району, працівниця гутного цеху. Їх діти: **ОЛЕГ, СТЕПАН, МАРІЯ**. **ОЛЕГ** з жінкою **Наталкою** і сином проживають в м. Івано-Франківськ. **СТЕПАН** — працівник гутного цеху з дружиною і сином проживають в с. Олексичі. **МАРІЯ** — учениця школи с. Олексичі.

МАРТА — по чоловікові **БАБІЙ**, працівниця сфери торгівлі. Її чоловік **Степан БАБІЙ**, енергетик. Їх діти — **ГАЛЯ, РОМАН, ЛІДА**.

ГАЛЯ з чоловіком і двоє дітей проживають в с. Олексичі. Роман з дружиною **Оксаною** проживають в с. Загірному Стрийського району. **ЛІДА** з чоловіком **Романом МАТУЩАКОМ** проживають в с. Олексичі.

АННА — по чоловікові Конопка, працівниця сажового заводу. Її чоловік **Федір**, працівник сажового заводу. Їх діти: **ЛІЛЯ, НАТАЛКА** — учні школи, проживають в м. Новий Розділ, Львівської області.

РОЗАЛІЯ — по чоловікові **ТУРЧАК**, померла, похована в с. Олексичі. Її чоловік **Михайло ТУРЧАК**, пенсіонер. Їх діти: **ВАСИЛЬ, МАРІЯ. ВАСИЛЬ** — шофер Стрийського АТП, його дружина **ІРИНА** бухгалтер Стрийського АТП. Дочка **НАТАЛКА** — учениця школи. Проживають в м. Стрий.

МАРІЯ — по чоловікові Стасів, родом з с. Ходовичі, Стрийського району, працівниця залізобетонного заводу с. Дуліби. Її чоловік **Михайло СТАСІВ** — шофер заводу. Їх діти: **ОЛЕСЯ, ІВАНКА** — учениці школи. Проживають в с. Дуліби.

ТЕКЛЯ — по чоловікові Турчак, пенсіонерка. Її чоловік Михайло Турчак, чоловік покійної сестри Розалії. Їх діти: Гануся, Ігор.

Гануся — працівниця селянської спілки с. Підгірці. Її чоловік **Василь ГАЛУШКО**, працівник спілки. Їх діти: **ТЕТЯНА, СЕРГІЙ. ТЕТЯНА** — учениця Стрийського ліцею. **СЕРГІЙ** — учень школи.

ІГОР — працівник РТП.

Подала Ольга Сійчак в присутності Марії Васькович з дітьми та Євгенії Черешньовської - Плакси. 3 листопада 1994 року, м. Дашава, Стрийського району.

Михайло Черешньовський.

Портрет Дарії Гузар. Гіпс

Сестри Катерина і
Теця Турчак

Ольга Сийчак з
Мартою Боришке-
вич. Стрий. 1972 рік.

Сийчак Йосип і
Катерина з дому
Пицик з дочкою
Мартою

Павло Федорів і Леся з внуками

Змішана родина на святі в с.Олексичі Стрийського району.
Старійшини: Йосиф Сийчак, Степан Перевіжник, Михайло Медяновський —
зяті Івана Пицика (наймолодша дочка Теця ,Футрики, Пицики, Шпаки...

КОВАЛЬ ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ «КОВАЛІВ»

З родиною. Акцією «Вісла» виселені на західні терени польсько-німецької території.

Його дружина **Анна**, родом з с.Радива, Ліського повіту, Польща.

Їх діти: **ДАНКА**, **ЛІДА**, **МИРОСЛАВА**, **АННА**, **НАТАЛІЯ**.

ДАНКА — самотня.

ЛІДА — в сім'ї двоє дітей.

МИРОСЛАВА - в сім'ї двоє дітей.

АННА — самотня.

НАТАЛІЯ — студентка архітектури.

Проживають в м.Реско, Щецінського воєводства, Польща.

*З короткої інформації Володимира Ковалю.
м.Самбір, 1992 рік.*

1992 рік.

Зустріч стежничан з односельчанами з-за кордону на відзначенні 50-річчя ОУН-УПА в м.Самборі. Виступає Володимир Коваль — Щецін — Польща, біля нього Іван Гриців — Франція, Анна Романишин — США, Матвій Шашкевич «Рись» — США, дружина Івана Романишина — Анна — США.

Фото І.Славіка.

ШВЕДИК МАРКО, (1811-1880 рр.) «Типиків»

Був родом з с.Горянки

Його дружина **ШВЕДИК КАТЕРИНА** 1815-1884 рр.

Поховані на цвинтарі в с.Стежниця.

Їх син **Михайло**, 1900-1964 рр. працював в надлісництві. Дружина — **АННА**, 1901-9153 рр., з дому «Ковалевих». Їх діти: **МАРІЯ**, 1925 р.н., **ЄВГЕНІЯ**, 1931 р.н., **РОЗАЛІЯ**, 1932 р.н.

МАРІЯ — пенсіонерка. Були шкільними, нерозлучними товаришками з **Анною Черешньовською «Тетяною»** та **Марійкою Романишин «Ластівкою»**. Її чоловік — **ЯНАС Осип** — 1922 р.н., родом з Балигорода. Їх діти: **ВЛАДИСЛАВ**, 1950 р.н., **ЯНІНА** — 1951 р.н., **СОФІЯ** — 1960 р.н., проживають в м. Балигороді.

ВЛАДИСЛАВ — працівник надлісництва. Його дружина — **Ядвіга ГАВЕЛ**, родом з с.Тісна — домогосподарка. Проживають в с.Тісній. Їх діти: **ІВОНА** і **РОМАН**. **ІВОНА**, працівниця уряду скарбового в м.Ліську. **РОМАН** має приватний магазин у Ліську. Його дружина — **Рената**, родом з Постолової — домогосподарка.

ЯНІНА — працівниця туристичного бюро. Її чоловік — **Кшистоф БЕНТКОВСЬКИЙ** на пенсії. Дочка — **АННА**, учениця школи. Проживають у с.Яблінках.

СОФІЯ — працівниця бюро в Балигороді.

Ольга Шведик з сестрою Юзью, чоловіком Янасом та дітьми Янеком і Владиславом в м.Балигороді.

Інформацію подали: Марія та Осип Янаси, в присутності Михайлини Матяшовської, з дому Зарічанських.

*М. Шпак
м. Балигород. 2.06.1997 року*

Черешньовський викінчує портрет Тараса Чупринки. Мюнхен, Німеччина, 1950р.

ЗАРІЧАНСЬКИЙ АНДРІЙ (1870-1930 рр.) «Француз»

ЗАРІЧАНСЬКА МАРІЯ, 1880-1945 рр. Поховані на цвинтарі у с.Стежниця.

ЗАРІЧАНСЬКИЙ МИХАЙЛО 1906-1945 рр. загинув на війні.

ЗАРІЧАНСЬКА ПАВЛІНА 1903-1988 рр. родовід **ТОМІВ** з Ланцута.

Їх діти: **СТАНІСЛАВ** 1929 р.н., **АННА**, 1930 р.н., **МИХАЙЛИНА**, 1933 р.н., **ВЛАДИСЛАВ** 1945 р.н.

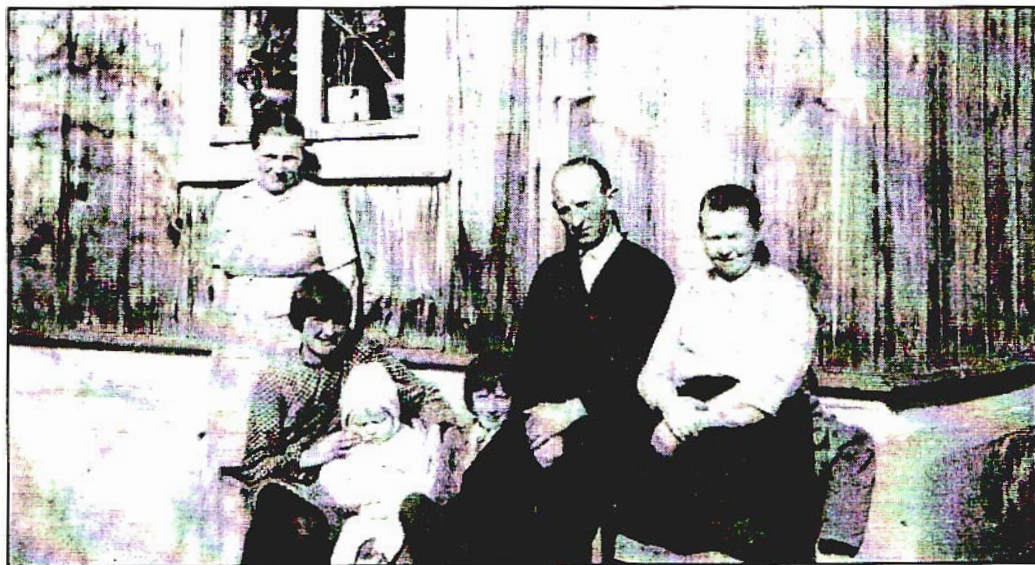
СТАНІСЛАВ — пенсіонер. В 1947-48 рр. був ув'язнений в тюрмі в Явожно. Від нього мали підтримку ті, кому вона була потрібна. Його дружина **ЄВГЕНІЯ**, 1930 р.н., родом з с.Мхава Ліського пов. Їхні діти: **СОФІЯ**, 1954 р.н., **ХРИСТИНА**, 1959 р.н., **АНДРІЙ**, 1968 р.н..

СОФІЯ з чоловіком **Талеушом БАТУТ** і дочкою **МАДГУЖАТОЮ**, проживає в м.Ряшеві.

ХРИСТИНА з чоловіком **Талеушом МРОЧЕКОМ** і дітьми **ЛУКАШЕМ**, 1988 р.н., **ТОМАШЕМ** 1989 р.н., проживає в с.Кальниця.

АНДРІЙ — працівник лісу, проживає в с.Стежниця.

АННА — померла. Її чоловік **Казимир БАТИЦЬКИЙ**, 1932 р.н., з дочкою **МИХАЙЛИНОЮ**, 1952 р.н., сином **ЗИГМУНДОМ**, 1955 р.н., господарюють в с.Буківець.

Станіслав і Євгенія Зарічанські з мамою, з дочкою Зосею, Христіною і сином Іваном (посередині) в с.Стежниця.

МИХАЙЛИНА домогосподарка, її чоловік **МАТЯШОВСЬКИЙ Михайло**, 1927 р.н. пенсіонер, проживає у с.Стежниця. Їх діти: **СТАНІСЛАВА**, 1952 р.н., **ТЕРЕЗА**, 1953 р.н., **ХРИСТИНА**, 1955 р.н., **ЯН**, 1958 р.н..

СТАНІСЛАВА на пенсії. Її чоловік **Андрій ЛІС**, родом з Кіпеського — пенсіонери. Їх діти: **ГРИГОРІЙ**, 1967 р.н., **РЕНАТА**, 1978 р.н., **ЮЛЯНТА**, 1963 р.н., **ПЕТРО**, 1982 р.н.

ГРИГОРІЙ з дружиною і двома дітьми проживають в Німеччині.

РЕНАТА з сім'єю проживають в Кошаліні, Польща.

ПЕТРО —учень школи.

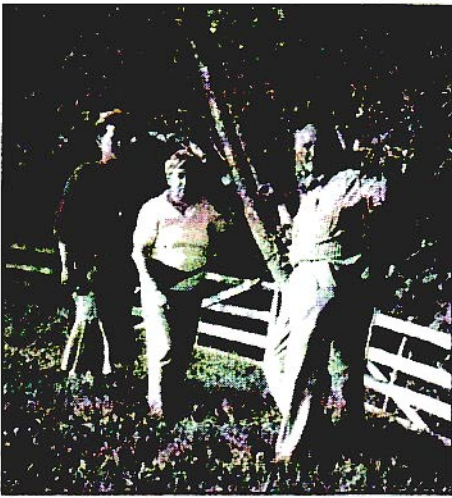
ТЕРЕЗА — працівниця торгівлі. Її чоловік **Збігнев ЛОСЬ**, мають власну пекарню. Їх діти: **МОНІКА**, 1978 р.н., **ТОМАШ**, 1981 р.н., **БЕАТА**, 1982 р.н., **РОМАН**, 1991 р.н., **ЯН**,

ХРИСТИНА — працівниця Гміни, чоловік **Зігмунд ВОЙТАНОВСЬКИЙ**, водій, син **МАРІУШ**, 1979 р.н., ліцей. Проживають у м.Балигород.

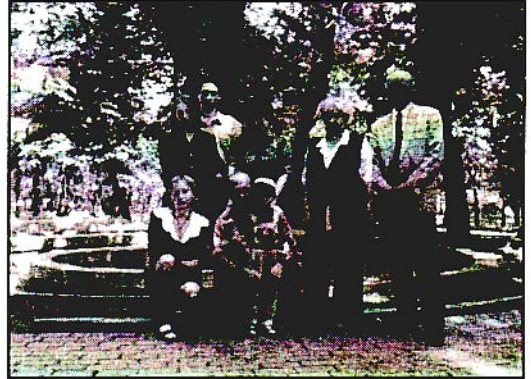
ЯН з жінкою Казимирою, родом з с.Берзки «Зенев'ят» з дітьми **СЕБАСТЯНОМ** 1986 р.н. і **ЮСТИНОЮ**, 1987 р.н., проживають в с.Стежниця.

ВЛАДИСЛАВ помер 1945 року.

*Записано 1.06.1997 рік в с.Стежниця
від Станіслава і Євгенії Зарічанських.*

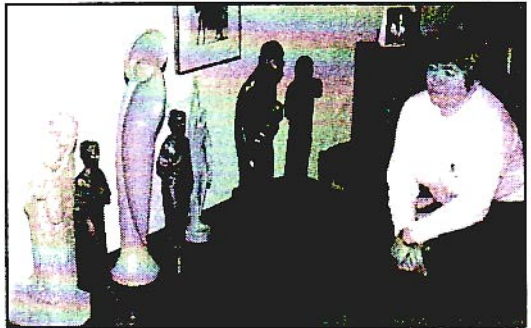
Звенислава Черешньовська-Ватаманюк з чоловіком Орестом на батьківському подвір'ї в с.Стежниця. Стежниця, 1995 рік.

Звенислава з чоловіком Орестом вліво від них дочка Марічка, син Тарас, невістка Аліна. Сидять (від ліва) дочка Ірина, чоловік Роман і їх син Павлик. Львів, 1995 рік.

Доля розлучила їх в Стежниці і аж через 49 літ (в 1992 році) дочка Звенислава Черешньовська-Ватаманюк зустрілась у Нью-Йорку з батьком (від ліва на право). Поряд з видатним скульптором — його Берегиня-дружина Людмила Білокрис та швагро Людмили п.Володимир Саляк — Дивізійник з Стрийщини.

Уклін батьковій праці: від ліва Мадонна навколішках, скульптура пам'ятника Лесі Українці в Клівленді, Модерна Мадонна, скульптура пам'ятника Лесі Українці в Торонто, скульптура «Совість», «Утопленик», «Косар». Нью-Йорк. 1992 рік.

ПРОЩАЛЬНИЙ ЛИСТ МИХАЙЛА ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО ДО СТЕЖНИЧАН В ЧАС ПОЛЬСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ АКЦІЇ ДЕПОРТАЦІЇ У ТРАВНІ 1946 РОКУ.

Цей, без початку, прощальний лист до односельців-стежничан, Михайло Черешньовський в день виселення їх поляками передав Антону Заневчику («Типовому»), а Петро, мого тата стричний брат, передав мені 24.03.1992 року у Львові після приїзду з США і Канади, де рік обоє з дружиною пані Славою Менкуш, були з своєю персональною виставкою свит, вишивок. Позустрічав вуйко Заневчик багато наших односельчан, бувших вояків УПА, Дивізійників і просто односельчан. Живуть люди!

Михайло Черешньовський був головою «Просвіти» в Стежниці, а відтак у США очолював президентську Раду скульпторів, а таку посаду доручали не кожному. Йому сьогодні понад 80. Може і змучився від поневірянь, гоніння-переслідування НКВД і фашистами. Мабуть, не побачить вільної Самостійної України. Помре на чужині. Але, Боже! Дай йому сили і віку довгого! Отже лист!... по нім вівці і худобу пасли. За те все дякують Вас всі горби і ліси. Не журіться, хоч ви, як розбиті пчоли, їдете звідси. Ваші теперішні тяжкі думки, хвилі, це довгий чорний пакунок. На нім, я, Ваша Земля, поукладаю всі Ваші з кров'ю змішані сльози, як історичні перли і заховаю їх у собі, у самому серці. І з тим чорним шнурочком і з перлами, я Ваша Земля, і зі всіма горбами прийду там, де буде суд, там де заговорю я, і де заговорять гори. Там Ваші сльози на тім шнурочку, стануть як Ваші свідки.

Там стане церковця, читальня.

Там стануть пустки-хати, бо вони пустими вікнами дивляться до Бога і питають: що то таке? Прощайте, мої дорогі.

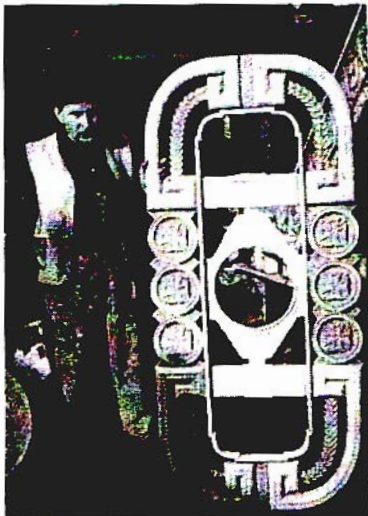
Мій дідусь просить Бога, щоб післав Вам теплу ковдру, вітрець, щоб огорнулися Ви ним, щоби діти в потягу на підлозі не померзли. Мої дорогі! Подивіться в потічок, що коло Вас пливе. То пливуть мої сльози за Вами. Ви їх візьміть і заховайте теж у серце, бо і Ви прийдете на той суд.

Я плачу за Вами. Але Ви не плачте! Досить плачу! А тепер будьте мужні! Себе любіть, а про мене пам'ятайте. Ще раз Вас прощаю!

Прощають Вас всі дороги і стежки, по котрих Ви ходили. Прощає Вас наша дорога, яка поперед кожного Вас хату не одного на собі перенесла. Вона прощає всіх маленьких, що не раз на ній з глини паски пекли. Всі Вас прощаєм! Прощайте! Прощайте! Будьте мудрі, потні, один другого любіть. Вам Бог допоможе. Про мене не забувайте, мої дорогі. Прощайте! Прощайте!

Дуже шкода, що нема початку листа.

*М.Шпак, м.Самбір,
24.03.1992 року*

Михайло Черешньовський працює в своїй майстерні (Бруклін) над іконостасом для Церкви св.Івана Хрестителя, біля Гантеру, НІ, 1963 рік.

Подаю кілька оригіналів нарисів про **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ В АМЕРИЦІ

з жалем прийняла сумну вістку, що 20-го липня 1994 року в Нью-Йорку відійшов у Вічність Великий Син Лемківщини сл.п. **МИХАЙЛО ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ**

борець за волю України, визначний мистець і різьбяр, автор монументів Лесі Українці, «Пам'ятника Героям» на оселі СУМ в Елленвіл Н.Й. погруддя **Р.ШУХЕВИЧА** «Тараса Чупринки» та багато інших.

Зі смертю М.Черешньовського Україна втратила великого митця та широкого патріота.

Родині Покійного висловлюємо щирі співчуття.

Екзекутива Крайової Управи ООП в Америці

Михайло Черешньовський 1911 — 1994

СПОМИН ПРО ЛЮДИНУ, ЯКА «ВИВЕЛА НАС В ЛЮДИ» (з приводу смерті М.Черешньовського)

Від княжих часів, аж до Першої світової війни, українське село Стежниця в лемківських горах Карпатах, спало довгим сном, аж доки в скромній родині народився син, **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** «Башин». Для нас, мешканців села Стежниці, родина **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ**, це був дар Божий, без цієї родини наше село ще довше спало б відсутності національної свідомості.

Михайло та **Іван ЧЕРЕШНЬОВСЬКІ**, для нас, молодого покоління, були святими людьми; вони були душею національного відродження на цілу нашу околицю. Думки під впливом братів Черешньовських ось такі:

«Стежниця — Ти для мене свята, я в Тобі родився, виростав, до церкви і школи ходив. У Твоєму селищі мови української учився, учився любити Тебе, як частину землі української. Гори Карпати, де Ти знаходишся, для мене кращі від інших гір, а сонце Твоє жовте на синьому полі, це надія і мрія, що жити будемо вільні на нашій гарній землі.»

В **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** були дві сестри: **Катерина** і **Анна**. Боже! Які вірні були вони своєму народові. **Катерина** живе в Америці, а сестра **Анна** живе в Польщі, де пережила «страдальну дорогу». Причому часто говорить: «Добре зробили, що мене відразу до неприємності побили, що не могла їм нічого про брата **Михайла** та інших сказати.»

В Стежниці була ще одна **Анна-Нуся ЧЕРЕШНЬОВСЬКА** — псевдо «**Тетяна**» (можливо це була дальша родина М.Черешньовського), про яку М.Остромира згадує в споминах «Лемківщина в огні» як про одну з найкращих в рядах УПА. В ОУН УПА, як дійсні члени, прихильники, симпатики, було чимало учнів **Михайла** і **Івана ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ**, згадаємо деяких: **Козлики, Данили, Шпаки, Зарічанські, Осташі, Юрчаки, Пицики, Іваньики, Финьові, Фільоти, Техи, Семчики, Шашкевичі, Ковалі, Семкові, Шпаки, Черешньовські, Заневчикові, Юрчаки, Романишини-Лучкові, Губицькі**, і ще раз **Черешньовські, Дуліти, Опарі, Хомичі, Завальні, Філі**.

В селі Стежниця, коло Балигорода, недалеко княжого міста Сянок, на місці, де колись стояла церква, в якій хрестився **Михайло Черешньовський**, лежить грубезний, зрізаний дуб, а може липа, яке повалив на землю римо-католик. На тому дереві викарбуваний глибоко «Хрест», видно старим долотом. Це долото ручної роботи, карбувало не один річчик-рівничок, мов стежки-дороги, якими йшли вірні сини наших гір до бою за волю українського народу. Цією стежкою попереду йшли люди, які збудили з довгого сну цілі покоління: **Іван** й **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКІ**. Вони вказували нам, молодшому поколінню, любити свою церкву, українську мову, вчигтися історії України.

— «Ви повинні належати до Товариства «Просвіта», до Аматорського Гуртка, до спорту, — казав **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ**, — пам'ятай, ти не смієш обдурити нікого, навіть на одного гроша, але для справи будь готов за всяку ціну здобути усе (він певно мав на думці **Біласа й Данилишина**); поважай старшого, шануй родичів своїх.»

Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ служив при польській передвоєнній армії. Коли приходив

на відпустку, люди зауважували, що його шинеля якась була завелика, штани задовгі.

— «Чому Ви, пане, так ходите?» — питають його.

— «По-перше, я не є пан, а польський жовнір, нехай люди і світ побачить, яке військо має Польща», — відповідав Михайло. Дівчата, здається, не цікавили його, а може лише так вдавав?

В молодих роках Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ жив у Кракові. Я в той час брав курси з металургії, також в Кракові, тож часами заходив до сусіда «з дому». Пригадую, як наш Михайло приходив з «Просвіти» додому. Ми всі пам'ятаємо наші царські дороги, пам'ятаємо й болото, аж по кістки, а то і вище. Іде собі Михайло, черевички на дручку на плечах, одна погавиця закочена під коліно, а друга нижче кістки. Питають люди:

«Чому ви так ходите?»

«Хочу собі пригадати життя мого народу, таку скульптуру творити буду», — відповідає їм.

Через кілька років, вже в Німеччині (після рейду УПА на захід) зустрічаю Михайла ЧЕ-

РЕШНЬОВСЬКОГО в Міттенвальді, під час відвідин наших хлопців-упістів, які щойно прибули на захід. Заходимо до нашого «сусіда», здається, на 2-ому чи 3-ому поверсі, до його «студії», а там цебри з водою, якісь електричні дроти і залізка для випалювання взорів в дереві. Михайло подивився на нас, не впізнав. Глянув ще раз.

«Аби вас лихо взяло. А що ви тут робите?» — питає.

Ми зраділи, думали, сядемо, поговоримо, дещо довідаємося з краю. Та де?

«Як хочете зі мною говорити, ходіть по дорозі вам дещо скажу, часу не маю» — каже нам.

Через кілька хвилин наша розмова закінчилася. Ми його розуміли. При тій нагоді ми стрінули наших стежничан, які прийшли на захід (Петро ДАНИЛО, Михайло ШАШКЕВИЧ, Михайло ШПАК та інші). Всі вони йшли під впливом «рівчачків», різьблених, довбаних, карбованих з великим трудом ліній життя...

20-го липня відійшов від нас у засвіти — різьбяр Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ. Замість слова над Твоєю, Михайле, могилою, цією дорогою прощаю Тебе я, Твій сусід зі Стежниць — Іван Романишин «Лучків»: «Дякуємо Тобі, дорогий Дру-

Зліва: Михайло Черешньовський і його брат Іван, закатований німцями в Сяноці. 1930-ті роки.

же, що Ти «вивів нас у люди». Ти охоронив нас від різного «фільства», Ти тримав нас при своїй читальні «Просвіта» та кооперативі «Єдність». А що до віровизнання, Ти сильно хоронив нас від несвідомого нахилу, Ти вірив в «нашого» Бога і так провадив нас на правильний шлях, шлях національної свідомості. Завдяки Тобі — Твоїй родині ми є собою, любимо нашу церкву, нашу Стежницю, яку сусіди дощентно зруйнували. Ти нас учив, щоб шанувати тих, які були готові своє життя віддати у визвольній боротьбі за волю Матері-України.

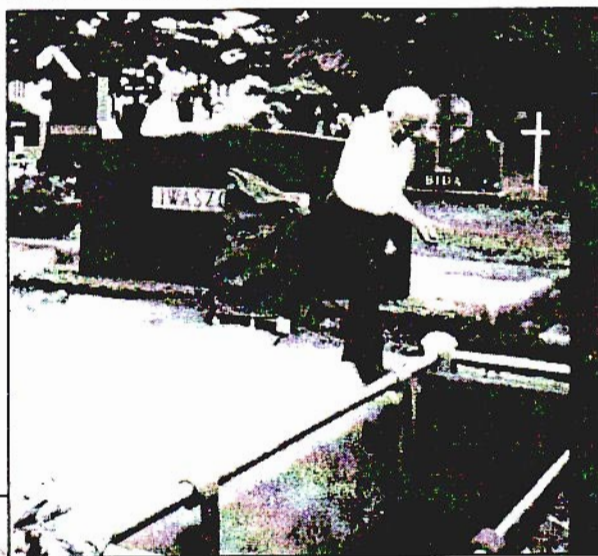
Ми, стежничани, дякуємо Тобі за те, що Ти не встидався сказати, що Ти із села, що Ти вирослав на чирі і ошіпку, про все це вже «світ заговорив».

*Іван Романишин «Лучків».
«Лемківщина», Ч.3. Осінь, 1994*

Воїни УПА прощають свого Друга.

І.Романишин кидає грудку української землі в могилу митця.

Звенислава Ватаманюк — дочка видатного скульптора Михайла Черешньовського, Михайло Шпак, Єва Задарко з дому Губіцька, Катерина Абраменко з дому Опар.
Стежниця, травень 1996 року.

СПОГАД ПРО БАТЬКА

Недалеко від містечка Балигород в с. Стежниця Ліського повіту 5-го березня 1911 року в убогій селянській родині **Єви ТЕХ** і **Матвія ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** народився син **МИХАЙЛО**, мій батько, відомий в світі, але мало знаний в Україні, скульптор. Сталося так, що на сьогоднішній день ще немає Батькової монографії, чи книжки про великого українського скульптора, бо ще недавно тут, в Україні, навіть знайомими не вимовлялося вголос його прізвище, лише «Голос Америки» та радіостанція «Свобода» дозволяли собі «таку розкіш», після чого тут моя мати чекала відповідних наслідків.

Зовсім буденним для кожного з нас є заповнення різного роду анкет та написання автобіографій і майже кожен це робить напівавтоматично, але не лемки. Чому? А тому, що в кожного стискається горло та шемить серце при згадці про батьківські землі і ту наругу, яку здійснила над ними комуномосковська система навіть спотворюючи дату народження, перекладаючи на свій лад прізвища, найменування сіл, повітів і т.д. Як результат, з усіх стежничан в Советським Союзі появилися **ЧЕРЕШНІВСЬКІ**, але не **ЧЕРЕШНЬОВСЬКІ**. Таким чином, система нищила не тільки особистості, але й їх прізвища, оскільки боялася навіть духу цих людей і тому розкидала їх по цілій Польщі, так і в Україні, а в кінці — по цілому світу. Тому неможливо мені відтворити генеологічне дерево родини **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ**, розкиданої по країнах та континентах. Але з тих скупих оповідей моєї матері, тітки, односельчан, що оселилися в Долині, Станіславській області після їх вивезення з рідної Стежниці, невеликих публікацій в діаспорі, що не так давно я змогла зібрати, особисто зустрічі з батьком та його дружиною в Нью-Йорку у мене склався свій образ Батька, з чим і спробую поділитися.

Михайло був обдарованою дитиною і чомусь ще малим хлопцем почав вирізати ножиком орнаменти на патиках, всякі фігурки, хоча це не було характерне для Стежниці. Мати (моя Бабуся) лайала його за те, що марнує час на дурниці. Одного разу, під Різдвяні свята, випадково почув бідкання мами, що немає грошей навіть на найнеобхідніше до свят, і вирішив спробувати продати свої різьби в Балигороді. Для цього, на його думку, найбільш надавалися сходи до місцевого суду, і не помилився. Урядовці суду зацікавилися татовими різьбами і він продав їх за добрі гроші (за них тоді можна було придбати добру корову). Поспішно біг він додому, затиснувши гроші в кулаці, бо не мав кишень, а дома признався своїй матері, що продав свої вирізьблені речі, які ховав від неї на стриху. Плакали, обійнявшись обом, від щастя і горя. Так починався скульптор, сам ще цього не відаючи. Завдяки помічникові адвоката **Осипу КОПАЧУ**, який купив одну з батькових різьб, дістався на навчання до Коломийської школи дерев'яного промислу, закінчення якої давало право самостійного заробітку. Але обмежені знання, які давала Коломийська школа, не задовільнили батька, світогляд якого на той час вже був ширшим. Отже, здавши іспити на челядника і майстра, він читав, вчився, спостерігав, мріяв і снів мистецтвом.

З 1932 року вчився в Кракові у вищій школі декоративно-ужиткового мистецтва на відділі скульптури. Тут разом з **Петром ГРИГОРІЙЧУКОМ**, **Григором КРУКОМ** і **НАКОНЕЧНИМ** брав активну участь у житті місцевої української громади і склався, як патріот і борець за незалежну Україну, пережив початок війни, «визволення» і «возз'єднання» України, зустрівся з молоддю, мистецьки обдарованою **Оксаною ВИННИК**, активною учасницею руху опору, своєю майбутньою дружиною, матір'ю, талантом якої вже був зауважений і українською громадою, а також самим митрополитом **Андрієм ШЕПТИЦЬКИМ**, який виділив їй стипендію зі свого фонду на навчання в Італії. Навчання в Кракові закінчив успішно в 1939 році. Війна змінила мистецькі і життєві плани молодих людей. Обоє, активні діячі ОУН, дістають скерування до Болехова, де батько засновує робітню народної дерев'яної різьби, обоє гуртують і навчають молодь, виховують патріотів України. Під час німецької окупації майстерня була рятівним пристанцем молоді від вивозу на роботу до Німеччини і місцем зустрічі підпільників. Ішла жарстока боротьба, доля готувала нові випробування — помер 11-місячний син молодого подружжя (мій старший брат), в 1942 році німці розстріляли батькового брата Івана. Годі було думати про мистецтво і батько змінив долото на зброю та повернувся з матір'ю і тещею на Лемківщину. Але талант митця був цінніший від вогнепальної зброї, батько організував з однопдумцями

підпільний друк листівок, закликів, карикатур та ін. Після відступу німців нова влада оголосила мобілізацію і сформувала окрему лемківську дивізію, куди був мобілізований і мій батько (мені тоді було півроку). Без необхідного вишколу, відповідної зброї новобранців посилали на передову лінію фронту під німецькі кулі, де вони масово гинули. Створилося враження штучного винищення лемків. В армії батько був під особливим наглядом, оскільки підозрювався у зв'язках з підпіллям, його постійно допитували і записали до «штрафної роти», яку тримали весь час на передовій лінії. Але й тут в таких умовах батько не міг зректися мистецтва і вирізьбив братове обличчя із знайденого у вогні обпаленого конара. Ця скульптура тепер подарована моїй сім'ї батьковою дружиною п.**Людмилою БЛОКРИС**. Після більше як 12 допитів у контрозвідці, батько ще з двома лемками пішли з ворожої армії і в селі Кошиці в Карпатах зв'язалися з боївкою УПА. З повстанцями батько пробув до 1947 року, коли його група із зброєю пробилася через Словаччину і Чехію і вийшла до Баварії, що була в американській зоні Німеччини. Так, «дякуючи великій визвольній місії» комуномосковських більшовиків, розійшлися дороги моїх батьків. Мама зі мною на руках і бабусею (свесою матір'ю) повернулася до напівзнищеної батьківської хати в Долині Станіславської області, де і прожила все своє життя. Батько, спочатку в Міттенвальді, а потім у Мюнхені (Німеччина) продовжував жити життям митця і борця. Тут він створив багато своїх крашніх і досконалих скульптур, тут зустрів свою другу дружину, зустрічався і будував плани майбутнього з однодумцями — **Степаном БАНДЕРОЮ**, **ЛИНКАВСЬКИМ**, **СТЕЦЬКОМ** та ін. Під впливом зустрічей створив портрет Степана Бандери, як зауважують мистецтвознавці, єдиний натуралістичний портрет у творчості Михайла Черешньовського, що було виявом його великої пошани до провідника українського народу. У 1950 році з двома доларами в кишені батько із своєю другою дружиною емігрував до Америки і оселився у Нью-Джерсі, а далі переїхав до Нью-Йорка. Батькова друга дружина, **Людмила БЛОКРИС**, вчитель української мови, учасник руху опору у військовий час, зуміла зрозуміти батька як митця, підтримати його у важкі хвилини і створити той домашній затишок, який сприяв становленню батька як скульптора-монументаліста та зберегти його творчий доробок. І саме тут, на чужині, **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** стався як великий український скульптор, якому притаманні всі кращі риси української скульптури та різьби. Тут, у Нью-Йорку, я, маючи 49 років, вперше зустрілася з батьком, побачила його живі очі, натруджені, сильні, а одночасно лагідні руки митця, що на дотик розрізняли породу дерева, що створили іконостас в українській церкві св.Івана Хрестителя біля Гантеру, величні пам'ятники Лесі Українці у Клівленді і Торонто, пам'ятник героям-українцям Коновальцю, Петлюрі, Чупринці, Бандері в Еленвіллі і багато інших монументальних творів разом з ніжними скульптурами Богородичного циклу і багато інших. Авторитет батька як митця і громадського діяча був настільки великий, що в 1973 році він очолив «Об'єднання митців українців Америки» (ОМУА), і до кінця залишався його почесним головою.

Після виставки робіт мистецького гуртка «Зарево» в 1942 році, в якій взяв участь і батько, пройшло 45 років, поки Львів дочекався на повернення до нього **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**, звичайно, вже у творах, завдяки дарунку трьох скульптур, виконаних у бронзі п.**Людмилою БЛОКРИС**, Національному музею у Львові уже після його смерті.

Помер Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ 20 липня 1994 року, залишившись громадянином України, оскільки іншого громадянства не приймав ніколи.

*Дочка М. Черешньовського З. Ватаманюк.
12.05.1998 року, м.Львів.*

Галерея «Дзвона»

МИХАЙЛО ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ

Хто знає, чи не від отого коріння, яке вп'ялось у рідну землю і тримає над прірвою могутнє дерево, або чи не від отих одвічно сумних верхоліть у рідних сторонах брав він кожен аристократичний вигин лінії, аби творити нею форму — легку й граціозну, як той ліс що під Зелені Свята в туманах та мряках плаває у повітрі. Хто знає, та й хто скаже, коли це одвічна таємниця мистецтва...

Свій вік звікував на чужині. Біль рідної землі, знівченої та оскверненої, назавжди увійшов

у суть і плоть його творчості, яка на його батьківщині з отими сумними верховіттями, проте, була невідома. До того ж і дорога до батьківського дому була закрита назавжди. Відтак прийшли поважні роки і мрія ще раз побувати вдома залишилась лише мрією. Тай, зрештою, де тепер отой Батьківський поріг і Батьківська хата?

Він походить із тих місць, де могли народжуватися художники й поети і де вони вже не народяться ніколи. Руха варвара зробила їх безплідними для України, вирвавши звідти її генетичний корінь, осквернивши цю землю наругою та кров'ю. Йому, **Михайлові ЧЕРЕШНЬОВСЬКОМУ**, судилося народитись ще до цієї наруги, 5 березня 1911 року в невеличкому селі Стежниця, що адміністративно належало до Ліського повіту і завжди було споконвіку українським селом. Нагадувало собою довгу косу, стиснуту з двох боків високими горами в долині невеличкого гірського потоку зі срібними водами, пстругами й вічно невгомним шумом. Потічок, як і село, звався Стежницею і невідомо досі, хто кому... позичив свою назву: він селу чи село йому. Потічок, покрутившись поміж людськими городами, шедрими на овес та ячмінь, та поміж гостроверхими хатами під стріхами, упадав у річку Гочевку — таку ж невеличку та шумливу, як і всі гірські річки. До Балигорода, найближчого міста з асфальтованою вулицею, якихось півтора кілометрів на південний схід, або день доброго ходу.

Навоколишня природа, її довершеність та мудрість наповнювали його душу красою, відчуттям гармонії та пропорції, а зробивши це, назавжди причарувала до себе. Він мусив стати поетом форми та лінії. Мусив стати добрим учнем, а відтак і майстром.

Ні давня Йосифинська, ні пізніша т.зв. Францисканська метрики, складені на початках господарювання небіжки Австрії у Галичині, ні пізніші переписи місцевого населення ніколи не зафіксували у Стежниці стільки польських родин, аби їх не можна було порахувати на пальцях однієї руки. І хоч село було повністю українським, однак дідичем його був Герш Гросіндер, який мав 192 морги землі орної, 25 моргів луків, 75 моргів паствіників та 362 — прекрасного, як слюза, гірського лісу. Село ж зі своїми 90 дворами та 611 мешканцями мало 1250 моргів землі, 194 морги луків, 485 моргів паствіників, на яких любив рости ялівець, та 119 моргів лісу і вважалося бідним-пребідним. І навіть ця бідність ставала сіллю в оці польського шовініста, який вважав, що українцеві не повинно бути місця під сонцем.

Діти у Стежниці скоро ставали дорослими і дуже тонко вловлювали несправедливість.

Він відчував її особливо. Мав занадто тонку й перечулену душу.

90* дворів та 611* мешканців було явно замало, щоб утворити окремішню духовну парохію, а тому село із своєю церквою Святого отця **Миколая**, до якого так уповають діти, було прилучене до Балигородської парохії. Стежниця пишалась, що їх церква була збудована 1716 року і була однією з найдавніших у повіті.

Хрестив і миропомазав новонародженого **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**, сина тутешніх селян **Матвія** і **Єви ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ**, отець **Кипріян ЯСЕНИЦЬКИЙ**, який свій вік також звікував у горах, бо правив тут із 1878 року і тільки на старість, аж у 1912 році, перенісся у Жовтанці Куликівського деканату, уступивши своє місце о. **Онуфрію МАЛЕЦЬКОМУ**, який доводився братом дружини академіка **Василя ЩУРАТА**.

Тут, на далекій і холодній чужині, свою рідну Лемківщину мав лише в поезіях **Богдана Ігоря АНТОНИЧА** та у власних спогадах, які з часом тьмяніли і ставали золотим маревом, що до нього боляче було торкнутись. Там, у його краях, вечорами повітря синє-синє, а зорі так звисають над зворами, що здається, можна збирати їх у кошіль, як черешні на Івана. Там, у лісах — оповідали старші люди — живуть дивні мавки і всіляке сотворіння, проти якого треба знати примовку, і захист. Він, як і **Богдан-Ігор АНТОНИЧ**, вірив, що першими новонародженого Господа Ісуса Христа прийшли привітати лемки у крислатих криसानях...

Умита вранішніми росами його Стежниця молилася своєму Творцеві, дякуючи за зіслані щедроті, а вечорами синіми димами з гостроверхих дахів посилала йому вдячність за мирно прожитий день.

Він ніколи не зрадив своєму селу і землі. Ніколи й ніде не прийме ніякого громадянства і назавжди залишиться тільки українським емігрантом з усіма наслідками, що звідси випливали. Навіть таким чином він демонстрував свою відданість Україні та українській ідеї.

Та чи ті молитви були занадто скупі, як ця гірська земля, щедра на каміння, чи занадто неширі, чи вже так мало статись, але одного дня в його село увірвалася осатаніла юрба,

* Цифри не точні

спалила хати, повбивала жінок і дітей. Тих, кого на вдалося зарізати і кого врятували рідні гори, опісля згідно з планом, який вгризся у душу кожного українця одним страшним словом «операція Вісла» женуть із рідних місць і енкаведистськими прикладами порозкидають по всіх усюдах. Село престало бути українським, хоч вкрито українськими трупами і шедро полито українською кров'ю та потом. Для України воно не народить поетів і художників. Правду про трагедію своєї Стежниці **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** дізнався пізніше.

Говорити про неї, як і про сотні знищених українських міст і сіл у Польщі, було суворо заборонено. Було заборонено згадувати і його ім'я — уродженця цього нещасливого села, всесвітньовідомого митця **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**.

Україні й українцям, згідно з ідеологією, яка творила «Віслу», не можна було мати такого художника, як він. На його ім'я було накладено табу. На Україні він для широкого загалу був невідомий узагалі, хоч про його творіння, як виявляється тепер, писали найповажніші журнали земної кулі, а дивитися на них з'їжджався ледь не весь цивілізований світ.

Чи не першими порушили це табу два українські журнали «Пам'ятки України» (1990 N4, 1991 N1) статтю «Українські храми в Північній Америці», написаною, звичайно, не нашими титулованими докторами і всілякими лауреатами, а **Титом ГЕВРИКОМ**, який є президентом Українського музею у Нью-Йорку та головним архітектором Університету м.Філадельфії, а також часопис «Україна», який у четвертій своїй книжці за 1991 рік помістив статтю покійного Євгена Маланюка «До роковин Лесі Українки», передруковану із «Книги спостережень», виданої видавництвом «Гомін України» в Торонто 1962 року.

«Справжній мистець, — писав **Євген МАЛАНЮК**, з творчістю якого читач «Дзвона» вже мав можливість частково познайомитись, себто творець у мистецтві, є одночасно відкривач.

Перед ним ніби всі на те дивилися і, здавалося їм, бачили.

Але допіру мистець розкриває — і тим переконує. О, не аргументами, не софістикою, а діалектикою, не оповіддю й коментарями, а самим живим образом. «Не розказом, а показом», як колись вимагали у війську вчити рекрутів.

Цей закон мистецтва довелося ще й ще раз перевірити при огляданні проєкту пам'ятника Лесі Українці ще й студії різьбяра.

Що Леся Українка була визначною епоховою і навіть великою, що вона належала до класиків нашої літератури, — це ми ніби всі знали. Ба, що більше ствердження того факту — особливо в 20-х і 30-х роках стало загальником, трукізом, напівстертою обіговою монетою і для літераторів, і для читачів. Але, як це завжди буває (а при безкритичності й браку ієрархізованого суспільства — поготів), ці загальники шелестили собі по шпальтах часописів, порожнього лунали по академіях, мідяком переходили з рук до рук. Твердження такі увійшли собі в систему інших давно змертвілих програм і обрядів, і лежали там, безкрилі й безлунні для загальної більшості земляків.

Добре, отже, що авторові пам'ятника у Клівленді, як справжньому митцеві, пощастило розкрити в нім і показати головну суть Лесі Українки: вічний сенс її постаті і справжнє єство її особистості як письменника й людини.

Одно слово, добре сталося, що творцем пам'ятника є мистець тієї міри й того духа, що Михайло Черешньовський — одне з тих кількох імен, які духово усправедливають існування теперішньої нашої еміграції.

Можемо тільки повторити за Євгеном Маланюком, який радів, що автором пам'ятника Лесі Українки є мистець такої міри як Михайло Черешньовський, що це для нас справді велика радість, бо якби цього року не наспів ювілей Лесі Українки і якби не виникла гостра потреба оповісти журналу, як вшановують її у світі, то напевно, не з'явилась би і стаття Євгена Маланюка, який одним із перших зауважив, що золотий кларнет поезії Павла Тичини перетворився у кагебістську мальовану дудку, під звуки якої нечиста сила товкла сталінізмом по Україні.

Напевно, доля хотіла, щоб ця публікація і ювілей збіглися з його ювілеєм. Цього року йому, **Михайлові ЧЕРЕШНЬОВСЬКОМУ** виповнилося вісімдесят.

Зрештою, **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** є не тільки автором пам'ятника Лесі Українки у Клівлендському парку народів, а й автором пам'ятників Лесі Українки в Гайд-парку в Торонто та на українській оселі в Кергстоні. Тай не тільки Лесі. Достатньо згадати прекрасний пам'ятник Олегові Ольжичу — сину Олександра Олеса, чи пам'ятник героям в Елленвіллі.

Саме ці пам'ятники і, зокрема, пам'ятники Лесі Українці, спричинились до особистої трагедії **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**. Надто активно товариство «Україна», яке монополізувало собі право спілкуватися з діаспорою, разом зі своїми всім відомими покровителями та спонсорами намагались подарувати цій діаспорі пам'ятники Т.Шевченку та Л.Українці у вигляді творів залізобетонного соцреалізму, який, на превеликий жаль, ця ж українська діаспора не була привчена сприймати. Власні міст, куди планувалось спихнути всі твори, аби світ більше знав радянське мистецтво, звернулися за порадою до високоавторитетного «Об'єднання митців українських Америки» (ОМУА), чи справді українська громада збирається приймати такі шедеври від «єдинокровних братів». ОМУА на той час очолював **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ**, який категорично виступив проти цих подарунків, чим викликав велике незадоволення правління товариства «Україна» та їх спонсорів.

Євген МАЛАНЮК, який так тонко передав у неведеній цитаті сутність мистецтва **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**, аналізуючи пам'ятник Лесі Українці для Клівленда, зазначав: «Жодної пересадки, жодної котурняності, зовнішньої величності і якогось фальшу. Справжня природна простота високого мистецтва.» Ці слова можна віднести до будь-якого пам'ятника, що його створив **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** і багато з яких порозкидувано по всій Америці. Нема їх тільки на рідній землі.

З малих літ горів жадою до творчості, праці та самоутвердження. Батьки, зібравши трохи грошей і розуміючи, чого дитина хоче, відправили сина на навчання до школи дерев'яного промислу в Коломиї, яку ще називали промислівкою. Школа славилася тим, що звідти виходили першорядні ремісники, які вміли працювати з деревом. Якщо цього було замало, випускники йшли в академії. Так було і з **Михайлом ЧЕРЕШНЬОВСЬКИМ**. Після коломийської «промислівки» він поmandрував до Кракова у школу пластичного мистецтва Академії мистецтв. Вчився у ній приблизно тоді, коли й Г.Крук, М.Зорій, Д.Іванців, А.Наконечний, І.Лукавецький, тобто ті, які стали окрасою українського мистецтва, але твори яких здебільшого були понижені, а імена їх творців викреслені з історії мистецтва на Україні.

Для початкучого митця Краків дав неймовірно багато як у духовному, так і в творчому розумінні. Від часу переїзду сюди на постійне мешкання Богдана Лепкого це місто вважалось найзахіднішим форпостом української культури в Європі. **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** як один із талановитих учнів Академії невдовзі потрапляє у вир громадського та політичного життя, ставши членом мистецького гуртка «Зарево», учасники якого після приходу Радянської влади були або понижені, або змушені були, рятуючись від отого винищення, утікати на Захід. На навчання довелося заробляти на фабриці порцеляни у Кракові. З того часу залишились тільки фотографії деяких робіт художника, серед яких статуетка дівчини (вочевидь, запущена для серійного виробництва), «Мати з дитиною», деякі роботи, виконані в гіпсі та глині, як «Дівчина з домброю» та «Вічний жид». Усі ці вироби засвідчують неабиякий талант молодого митця, уміння зауважити найсуттєвіше й найголовніше для рокриття образу, і безперечно — пластику, яка вражає. З того студентського періоду залишилось декілька рисунків (голівка дівчинки з хрестиком на шиї також шаржовий автопортрет у глині). Важко навіть повірити, що всього-навсього це ще студійні роботи.

До безперечного успіху **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** того періоду належить завоювання першої нагороди в конкурсі на кращий проєкт фонтану для Кракова. Нагорода нагородою, але реалізувати проєкт не вдалося. Не через те, що місто виявилось бідним або не мало на такі справи виділених коштів. Просто-напросто при розшифруванні прізвищ авторів проєктів виявилось, що нагорода припала українцеві, до того ж такому, котрий групується у «Зареві».

Краківську академію він закінчив у 1939 році напередодні війни. Війну, а разом з нею «визволення» та «воз'єднання» Галичина «в сім'ї вольній, новій» зустрів у Кракові, куди перед наступом більшовицької армії повтікала багато галицької інтелігенції. Тут познайомився з **Оксаною ВИННИК**, яка також утікала від «визволителів», побачивши звірства, які ті почали творити у Львові після свого приходу. Вона була активною учасницею руху Опору. Окрім того, володіла неабияким художнім талантом, який був зауважений і українською громадою, а також самим митпорлитом **Андрієм ШЕПТИЦЬКИМ**, який виділив їй стипендію зі свого фонду для навчання в Італії. Усе перекреслила війна.

Як і **Оксана ВИННИК**, **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** — активний діяч українсько-

го підпілля. Від проводу УПА обидвоє дістають скерування у Болехів, аби розгорнути там роботу. Вони одружуються і незабаром у Болехові відкривається художня майстерня, де в основному виробляють речі ужиткового мистецтва, оздоблені високомистецькою сухою та інкрустованою різьбою, перламутром, міддю, бакунтом. Велику популярність мали свічки, сигаретниці, скриньки для жіночого дріб'язку, пудернички, шахи, шахівниці та столики для шахів. Окупаційна влада закуповує їх партіями для розпродажу в Німеччині. Характерно, що **Михайло ЧЕРЕШНІОВСЬКИЙ** у цих роботах дуже вміло поєднував ще й різьбу із сухим випалюванням, що давало непоганий ефект. Хоча випалювання було рідкою цілком буденною й доступною кожному ремісникові, однак **М.ЧЕРЕШНІОВСЬКИЙ** замість традиційного груболінійного випалювання увів у декор тонку лінію, якої домігся спеціально сконструйованим писаком. Таке випалювання прижилося, знайшло своїх продовжувачів і вилилось в окрему галузь українського декоративного мистецтва. Довіреним воно стало в руках його дружини, про що вже неодноразово писалось на сторінках нашого часопису.

Майстерня **ЧЕРЕШНІОВСЬКОГО** в Болехові біля так званої німецької церкви вабила до себе молодь із міста та навколишніх сіл. Вона рятувала їх від вивозу на роботу в Німеччину і була для неї цілим українським університетом. Тут киїла робота: читали вірші, реферати, вшановували українські дати і звідси надходило надійне поповнення для УПА.

У ті роки **Михайло ЧЕРЕШНІОВСЬКИЙ** стає членом Асоціації незалежних Українських Митців (АНУМ), засновниками якої були **П.Ковжун, Св.Гординський, Ів.Іванець**.

Його дебют на щорічних виставках АНУМ зауважує преса. **М.Драган**, мистецький оглядач газети «Наші дні», у рецензії «Третя виставка спілки образотворчих мистецтв, надрукованій у газеті від 2 лютого 1943 року, появу робіт молодого митця вітає доволі скромно: «Різьби Сколоздри, Станька й Черешніовського не показують якихось більших мистецьких зусиль, хоч стоять на високому рівні. «На цій виставці **М.ЧЕРЕШНІОВСЬКИЙ** дебютував невеликою різьбою «Мати з дитиною», яку опісля часто репродукували в різних українських часописах та календарях. Пластика, гра ліній, форма, фактура, їх органічний взаємозв'язок, простота, а найголовніше — чуття, вкладене в образ — не можуть залишити нікого байдужим і сьогодні. Вже в отій роботі проявляється найголовніша риса творчості **М.ЧЕРЕШНІОВСЬКОГО**, яку зафіксувала «Енциклопедія українознавства» (біографічна частина, стор.3706) — «класична чистота і монументальність стилю». На щастя, це єдина його робота, яка збереглася з тих часів і дивними дорогами потрапила назад до його дружини.

У ті роки мистець уперто працює над вирішенням образу Шевченка, вкотре доводиться шкочувати, що з цієї великої серії на сьогодні залишилось тільки декілька старих пожовклих світлин, зроблених аматорським фотоапаратом.

Та настав час, коли довелося залишити майстерню, писак та різець. Він опиняється на Заході. Спершу зупиняється у Баварії, де 1947 року разом з Іваном Кейваном, поетом, графіком, відомим у Галичині діячем, у Міттенвальді під егідою товариства науковців, митців та літераторів організовує виставку, на якій виставляє скульптурні портрети бійців Повстанчої Армії, товаришів по боротьбі: **С.Бандери, Тараса Чупринки (Р.Шухевича), Дмитра Донцова** та інших. Виставка мала грандіозний успіх. Про **М.Черешніовського** відтоді почали говорити як про майстра портретної скульптури. До названих скульптурних потрєтів варто додати створені в цей і трохи пізніший період портрети **М.Донського, О.Ольжича, Й.Гірняка, О.Переяславця, Р.Богачевської**.

Після Баварії, десь у 1949 році скульптор перебирається до США, де на багатьох виставках зачаровує глядачів своєю серією під назвою «Мадонни». Вона, безперечно, — шедевр українського мистецтва.

Тут у кожній лінії, жесті — біль, розпач, самопожертва, віра, надія, любов, Україна. Ніхто з наших пластиків не зумів створити в даному плані таких високомистецьких і високодуховних творинь, які б одночасно поєднували і втілювали в собі такі необхідні для мистецтва два начала: духовне та етичне. Кожна з його мадонн може стати предметом окремого дослідження, як для **Євгена Маланюка** пам'ятник Лесі Українки у Клівленді.

Проте, це не тільки біль, сирійнятий художником від трагедії України.

Там, у кривавому пеклі, де кат кожної хвилини вправлявся у своєму сатанинському ремеслі винищування та садизму, залишилась дружина з маленькою донечкою **Звенисла-**

вою. Не знав, що з ними. Знав, що через нього та їхню рідню можуть кинути за колючі дроти концтабору та запхати на Сибір або Північ. Боявся подати про себе вістку.

Дружина думала, що він загинув і оплакувала його. З донькою опинилась у Долині, де поселилась на передмістю Однинці. Згодом обставини так склалися, що вийшла заміж і відгоді стала **Оксаною ГРИЦЕЙ** — відомим майстром народної творчості, а на старість навіть дістала звання «Заслуженого майстра народної творчості.» Тишилась ним недовго.

Авторитет **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** у США такий високий, що в 1973 році він очолив «Об'єднання митців українців Америки» (ОМУА).

Велике місце в американському періоді творчості М.Черешньовського займає декоративна різьба для церков української діаспори. І хоча здивувати Америку українськими церквами як шедеврами народного мистецтва не так легко, однак збудована у 1961-1962 рр. тридільна українська греко-католицька церква Івана Хрестителя на схилах Кетскільських гір неподалік курортного містечка Гантера у штаті Нью-Йорк була сприйнята всіма як справжнє чудо. Збудована вона була завдяки творчій групі під проводом доктора Івана Макаревича, а також праці архітектора Івана Жуковського та будівничого-тепляра Костіва, вихідця з Вишлева, що на Бойківщині.

Критика надзвичайно високо оцінила внутрішнє оформлення церкви, для якої **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** запроєктував і виконав дерев'яний різьблений іконостас (1963-1964 рр.). Для цього Іконостасу Петро Холодний — молодший намалював ікони у візантійському стилі, хоча архітектурні риси іконостасу і всієї церкви характерні вже для більш пізнього періоду. Таке поєднання давнього і новітнього, як кажуть в Америці, вийшло на добре. Про цей іконостас неодноразово писали в літературі і з нього було репродуковано багато листівок, які розійшлися по всьому світу.

Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ не тільки, як писав Євген Маланюк, є «один з тих імен, які духовно усправедливають існування теперішньої нашої еміграції», а й є душою цієї еміграції. Вірним охоронцем непогасимого вогнища рідної культури.

Живе, як і жив від самого початку, в Нью-Йорку.

Високий мур, який десятиліттями стояв між нами і світом, не дає й тепер детальніше оповісти про цього великого українського митця. Навіть не можемо читачам подати його сьогодишню світлину, а користуємося давніми, які зберегла дружина. Зрештою, як і фотографії його робіт. Доводиться тільки зітхати й нарікати на долю, яка завжди українцеві у відповідні хвилини сипала піском межі очі.

Йому вісімдесят...

Знаємо, проте, що й тепер **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** плідно працює для українського мистецтва й України. Знаємо, що виконав кільканадцять медалей і навіть мали можливість одну з них оглядати, зокрема, «Св.Ольга — монарх України», а плакетку «Радуйся, Богородице», приурочену до Тисячоліття Хрещення України, придбав нещодавно Національний музей у Львові.

Чи діждемося ми в тому музеї великої виставки його творів? Чи хоч тепер ступить його нога на рідну землю, яка вже зачекалась за своїм вірним сином? Допоможи нам, Боже!

Тільки недавно дочка вперше говорила зі своїм батьком по телефону...

Таке довге очікування...

*м.Львів, Роман Горак
м.Івано-Франківськ, Степан Грицей*

Мистецтвознавство

СКУЛЬПТОР МИХАЙЛО ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ У БОЛЕХОВІ

Небагато людей на Прикарпатті знає сьогодні, що всесвітньовідомий американський скульптор українського походження, він родом із Лемківщини, з села Стежниця Ліського повіту біля Балигорода, **Михайло Матвійович ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** 1911-1994 рр. проживав кілька років у різних місцях теперішньої Івано-Франківщини. З цим краєм пов'язані деякі доленосні сторінки його життя і творчості. Так, наприкінці 20-х років він уперше залишив рідну Лемківщину і прибув саме на Прикарпаття, щоб навчатися 4 роки у Коломийській мистецько-промисловій школі. Потім уже як студент Краківського інституту пластиного мистецтва він був 1934 року призваний до польського війська і близько двох років (1934-

1936) служив у Станіславові. Повернувшись до Кракова, де блискуче закінчив інститут, Черешньовський відтак знову їде на Прикарпаття, разом із дружиною **Оксаною ВИННИК** організовує у Болехові різьбярську школу.

Саме про болехівський період (1939-1944) **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** і піде мова.

Михайло Черешньовський. Фото з сімейного архіву художника Степана Грицеля.

Болехівський період закінчився вступом **ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** до загону Української Повстанчої Армії (УПА) і наступним переходом на Захід, до Німеччини. Слава великого майстра скульптури прийшла до **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** у США: він автор двох прекрасних пам'яток Лесі Українці (у Клівленді й Торонто), меморіалу героям у штаті Нью-Йорк, внутрішньої різьбярської оздобы церкви у Гантері.

Але повернімося до тривожного 1939 року.

... Отже, інститут закінчено. Задовго до цього Черешньовський задумувався над тим, де працюватиме. За всі роки навчання старався утримувати себе самого, та ще й інколи допомагати родичам. Тепер наставала нова ситуація: навчання позаду, мусив заробляти більше, щоб допомогати мамі, виводити у люди сестер, брата й утримувати власну сім'ю. Всі думки і сподівання були звернені на схід — до України. Там працюватиме, і лише там! Але де саме?

Особливо припало **Михайлові** до вподоби Прикарпаття. Він добре знав край, бо вчився у Коломиї, служив у Станіславові, мав там знайомих і туди хотів поїхати разом з дружиною. Власне, **Оксана** й

відіграла значну роль у виборі місця, де вони мали оселитися: Болехів. Обоє мали там знайомих, добре знали тамтешній терен, особливо тяжіння місцевих людей до всіхляких ремесел і народної творчості. Не скидали з рахуну і потенційних покупців: у цьому курортному краї унікальних вод, поруч з Трускавцем, Стрисем і Моршином, буває багато приїжджого люду — знаменитий ринок для продажу мистецьких виробів. Про красу природи зайве й говорити.

В останні дні весни 1939 року **Михайло** й **Оксана** жили у радісному передчутті зустрічі з Україною. Але ця радість часто пережовувалася з тривогою. Про свої почуття перед закінченням інституту і виїздом в Україну **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** через багато років згадував: «У повітрі носився гіркий дим скорої війни. Вся вулиця політикувала, а за студентів нема чого говорити... Тільки було й чувати: Гітлер, Сталін, Рібентроп, Молотов, Вишинський, Бенеш. Навіть темні в політиці люди бачили, що велика війна на носі. Ніхто її не хотів, але ми, українці Кракова, в серцях своїх носили сподівання, що якісь геополітичні зміни приведуть до визволення нашого народу, звільнять з рабства нашу рідну Україну. Особливо ентузіастично зустріли ми березневе, 1939 року, проголошення Закарпатської України. Ми молилися за успіх справи отця Августина Волошина. Дехто хотів кидати науку на реченці і їхати в Закарпаття, до Хусту — боронити від угорців той острівець вільного українства! На разі польська влада саме в ці дні мовби ооскаженіла. Здається, поляки боялися, що закарпатський варіант почнеться «на кресах» — на Волині, в Галичині, в Білорусі. Польські жандарми брали всіх, хто в них був на таємних списках, не дошукуючись особливо вини. Звинувачення стандартне: московський шпійон. Вони добре знали, що Москву українці так само «любили», як і Варшаву. Але їм потрібен був претекст, щоб пересаджати у Березі Картузькій і по в'язницях побільше свідомих українців. Мабуть, чуючи скорий кінець Польській державі і безсилі цьому зарадити, вони зганяли злість на нас. Мої дні тоді плентались, мов роки. Щодня можна було сподіватися арешту. А захист диплому мав бути от-от. І коли, нарешті, всі формальності із закінченням інституту були полагождені, я полегшено зітхнув і хутчий став збиратися до Болехова. Як ми не любили мистецький Краків і тутешні: українських інтелігентів, котрі так багато нам дали за ці роки, — ми хотіли швидше залишити місто, з огляду на непевність загальної політичної ситуації. Як всі люди у світі, що заводять власну сім'ю, ми шукали спокійного місця. Наче пташка, що в'є гніздо не на вітрі, а в затишку. Болехів здавався нам з краківського погляду тихим раєм! Ми й не підозрювали, які то бурі на нас очікують. Не відали, що роки навчання в Кракові будуть нам незабаром згадуватися мило шемно, як щось таке, котре вже ніколи не вернеться.»

Дивлячись з «висоти» 80-літнього віку на далеку молодість у Кракові, **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** у спогадах не забув деталей свого життя, думок і почуттів 1939 року — переломного моменту не тільки в зонішніх побутових обставинах, а й у творчості. Він відчував наближення якоїсь катастрофи; його переслідувала думка, що він має щось зробити, аби її відвернути чи, принаймні, пом'якшити її удар. За характером скульптор був поміркованою, розважливою людиною, був не схильний робити поспішних вчинків. Але тоді щось внутрішнє спонукало будь-що-будь вчасно закінчити навчання і якнайшвидше виїхати в Україну. Цей невластивий для себе поспіх **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** особливо відчував на початку літа 1941 року. Він наперед спакував усе своє скромне студентське майно, щоб негайно після отримання випускного документу відбути до Болехова. У цьому поспіхові й не взяв навіть оригіналів своїх студентських робіт, оскільки на їх упакування й пересилання потрібен був час.

Безперечно, у скульптора була розвинута інтуїція, яка змушувала його діяти. **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** зрозумів це згодом: якби він затримався у Кракові до осені 1944 року, його життя, можливо, скалалося б по-іншому. В останні дні він вирішив найняти фотографа, щоб в інститутському сховищі курсових, семестрових та дипломних робіт зняти бодай важливіші із своїх робіт. Наче відчував, що прощається з ними назавжди. Хоч мав образ кожного твору в пам'яті, — все ж хотів мати і на фотографіях. І тут також спрацювала інтуїція: за цими фотографіями Черешньовський у пізніші роки повторив декотрі із студентських скульптур.

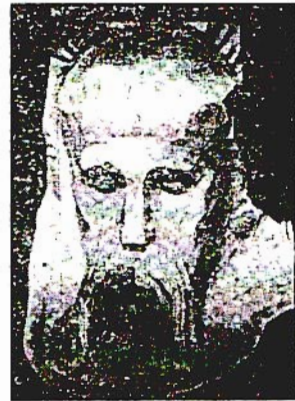
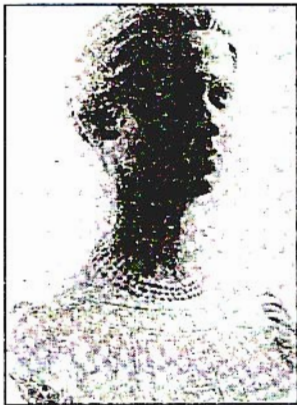
Дмитро Степовик

У перших числах липня 1939 року скульптор разом з дружиною від'їхав в Україну, до Болехова.

Що ж так тягло **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** до Болехова?

Чи не підвело його оте неясне внутрішнє почуття, яке називають інтуїцією?

Скульптор вірив у визначеність долі, у те, що кожну людину, в тому числі і його, провадить нивою життя добра духовна сила. Завдання людини — навчитися слухати її і не протнвнитися добрим спонукам, що є голосом Духа у сумлінні. Подружжя **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ** у Болехові не довго «розгойдувалося», і того ж таки липня, не влаштувавши собі ані тижня канікул після тяжкої праці в Кракові, почало справу, задля якої сюди приїхало. А обоє вони приїхали, щоб відкрити майстерню для підлітків і молоді — навчити їх ґрунтовно і професійно різьбити на дереві, можливо, й на камені. Це була програма-мінімум. З часом **Михайло** задумав створити у Болехові культурно-просвітницький осередок — на зразок Краківської студентської громади і об'єднання «Зарєво». Учительсько-виховна робота у цей час дуже приваблювала. Його плани повністю поділяла й Оксана, яка переконала, що до школи треба приймати не тільки хлопців, а й дівчат, аби навча-

Роботи скульптора Михайла Черешньовського

ти їх мистецтву випалювання орнаментів на дереві. У програмі-максимум, розрахованій на перспективу, **ЧЕРЕШНЬОВСЬКІ** мали на меті перетворити різьбярську майстерню на скульптурно-різьбярську.

Обоє знали, що всіляка справа починається з набуття приміщення, необхідного навчального приладдя і... реклами. Насамперед треба було подбати про власну хату. Вони оглянули кілька помешкань і зупинилися на просторому будинку, половину якого займала родина Голованівих, а другу здавали в оренду — і вона їм сподобалася, бо могла правити і за житло, і за ательє для навчання дітей?

Власники будинку брали з **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ** невелику платню, а коли **Михайло** прийняв у майстерню їхню дівчину **Оксану ГОЛОВАНІВ** для навчання рисунка, то й, зовсім відмовилися брати платню. Упродовж липня та серпня 1939 року **Михайло** зібрав біля десяти учнів. Посеред кімнати ставив стіл, за котрим вони сиділи й малювали, рисували елементарні речі — геометричні фігурки, посуд, овочі. **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** сам недавно був учнем, потім студентом, і за методикою, якою навчали його, — тепер учив і своїх вихованців.

Заняття тривали не більше двох чи трьох годин. Підлітки містечка мали певні обов'язки, вдома по господарству; інші готувалися з вересня йти до школи; тому, за домовленістю з їхніми батьками, **Михайло** не міг навчати більше двох-трьох годин на день, і то лише двічі на тиждень. Аби вони звикали до щоденної мистецької праці, ставив завдання додому — виконати рисунок, малюнок (як правило, аквареллю), елементарну різьбу. Наближалось перше вересня, і **Михайло** наставляв учнів, що основні заняття з різьби проходять шосуботи, а рисунок буде у післяобідній час по вітніках і середах, щоб це було зручно для тих, хто у ранішні години відвідує школу.

Проте перше вересня 1939 року внесло свої страшні корективи у його план. Гітлерівська Німеччина цього дня напала на Польщу — почалася війна, яку пізніше назвуть «другою світовою». Польська державна машина на очах розвалювалася. Німці без бою брали одне місто за одним, швидко наближаючись до українських і білоруських земель, відданих Польщі Радою амбасадорів. Багатомільйонне українське населення цих земель наївно сподівалося на визволення, навіть на здобуття державності. Зовні деякі ознаки толерантності німців до українського населення були: жертви польського терору вийшли на волю, був розпущений концтабір у Березі Картузькій, активувалося українське громадянське і культурне життя у великих містах Західної України, зокрема у Львові. Українські діти, що дотепер ходили до польських шкіл з українськими класами, почали відвідувати недільні школи при греко-католицьких храмах. Взагалі, церква у ці критичні дні виявилася на висоті. В умовах розгубленості, непевності й паніки духовні отці на чолі з митрополитом **Андрієм ШЕПТИЦЬКИМ** закликали український віруючий народ до згуртованості, спокою, молитви. Єпархії, деканати, прихідства, монастирі активізували свою діяльність, остерегали паству від потурання хаосові, від злочинів й аморальних вчинків. У вересні 1939 року митрополит **Андрій** у посланні до духівництва писав: «Але передусім будемо давати вірним добрий приклад святого життя, усильної молитви і праці. Будемо вживати ліпших християн, старших хлопців і дівчат до науки катихизму в родинах. Даю всім місію навчання релігії. Кожний душпастир навчить кількох розумних і побожних господарів, як треба хрестити дітей, щоб, на випадок браку священника, самі вміли правильно охрестити з води новонароджену дитину. Дуже дбайливо перестерегайте людей перед обмежуванням числа родин, перед святотатським надживанням супружества та представляйте людям мерзенність гріха, який із батьків робить убивників власних дітей. Щоденно радо сповідайте людей, які будуть про те просити, і заохочуйте всіх до частого сповіді.»⁴

Черешньовський чекав, що з початком вересня число відвідувачів майстерні зменшиться. Але вийшло навпаки. Розголош про майстерню, проваджену дипломованим митцем з високою освітою, пішов по всьому Болехову. Деякі загально-освітні школи не діяли, бо вчителі розбіглися, оскільки держава перестала виплачувати їм гроші. Хлопці й дівчата не знали, куди себе подіти й стали вписуватися до майстерні **ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**. Кімната була затісною, і **Михайло** з **Оксаною** проводили уроки на подвір'ї, поки стояла тепла погода.

У такій ситуації їх настигла наступна дія військової драми: 17 вересня. Радянські війська перейшли Збруч і рушили на Захід. Більшість людей вірила, що ці прості з вигляду хлопці у зеленкуватих напрусованих одностроях є правдиві визволителі. Тим більше, що з колон відділя-

лися молодці, які промовляли у кожному селі й місті до населення українською мовою — і їхні промови були повні ласки, доброзичливості, чудових обіцянок і... погроз. Лише дехто в цій ейфорії помічав, що блискучі промовці, повертаючись до своїх колон, переходили на російську мову у бесіді із солдатами. **Михайлові ЧЕРЕШНЬОВСЬКОМУ** не потрібні були подібні особисті пересвідчення, аби зрозуміти фарисейський характер цих «лагідних» промов. І не треба було напружувати фантазію, щоб передбачити, якими будуть наступні кроки червоних «визволителів». Він був політично грамотною людиною і не задля спортивного інтересу регулярно відвідував сходини в українських установах Кракова, де ретельно аналізувалася практика більшовиків у «Радянській» Україні.

Невдовзі після цих подій **Михайло** отримав розпорядження ОУН залишити Болахів і прибути до Кракова. Поки кордон між німецькою та радянською зонами окупації колишньої Польщі не замкнули, населення ще деякий час вільно переїздило з одного району до іншого. Як уродженців Лемківщини, котра опинилася у західній зоні, Михайлові без проблем вдалося перетнути «мертву смугу» між двома прикордонними заставами і прибути до Кракова. Дружина залишилася у Болахові, продовжуючи учити дітей у майстерні. На її очах проходила трагікомічна епопея «становлення радянської влади» на західноукраїнських землях упродовж 21-го місяця — з вересня 1939 року до червня 1941 року. Без Михайла їй важко було утримати майстерню на тому рівні, на якому вона започаткувалася вліті 1939 року. І все ж майстерня практично не припиняла у перехідні місяці роботи — вже як пристосований до радянських умов і радянської термінології «гурток художньої самодіяльності», **Оксана ГРИЦЕЙ** вела осередок мистецького випалювання. До неї прислалися інші вчителі, котрі вчили вишивати, ткати, в'язати. Проте вчити різьби й ліплення було нікому. Ця галузь знову постала лише після повернення **ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** до Болахова 1941 року.

Другий краківський період життя **ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** (1939-1941 рр.) майже не висвітлений у надрукованих про нього статтях. Очевидно, тому, що мистецькою творчістю, зокрема скульптурою, він займався мало. На це були причини. Перша з них — переваженість громадсько-політичною роботою. Розпад Польщі, перехід більшої частини історичних західних українських земель під «більшовицький ковпак» з включенням їх до складу Української РСР створили зовсім нову політичну ситуацію, ніж та, яка була у цій частині Європи до вересня 1939 року. Український Державний Центр в екзилі, політичні партії й організації, ОУН, до якої належав **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ**, повинні були виробити нову стратегію, тактику і методи боротьби за державність України в нових умовах. **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** як високоосвічений, молодий культурний діяч і політик мав відігравати у виробленні нової політичної лінії українських патріотичних сил на Заході не останню роль.

Друга причина — відсутність належних умов для повноцінної мистецької праці. Коли був студентом інституту, то всі матеріали, майстерня надавалися інститутом. Для творчої роботи був передбачений певний час. Тепер про всі ці речі треба було дбати самому. З початком війни гіпс, камінь і навіть дерево дуже зросли в ціні, не кажучи вже про вартість винайму приватного ательє. Тому в цей період скульпторів залишалося тільки виношувати задуми важливіших творів, а їх виконання відкласти на кращі часи. Проте дещо цікавого й оригінального йому вдалося зробити і в цей тривожний час.

«З ліквідацією Польської держави у вересні 1939 року, — згадує свідок і учасник тих подій, полковник УПА **Василь КУК**, — її територію окупували Німеччина та большевицька Росія. Кордоном між обома окупаціями стали ріки Буг і Сян. Західноукраїнські землі також опинилися під владою двох окупантів.

Оскільки становище українців під німецькою окупацією було кращим, ніж під совеєтською, то багато українців з Галичини та Волині перейшло в німецьку зону окупації, у так зване генерал-губернаторство, до якого входили: Лемківщина, Перемищина, Холмщина, Підляшшя. На цих теренах німецька влада заборонила вести будь-яку політичну, але не заперечувала провадити культурно-освітню та економічну діяльність. Цією працею займався створений 1939 року Український Центральний Комітет (УЦК) у Кракові, головою якого призначено професора **Володимира КУБІЙОВИЧА**. З огляду на шляхи сполучення Краків став центральним осередком зв'язку з усіма українськими повітами німецької зони окупації.

Тут опинилося багато політв'язнів з польських тюрем, а також розконспірованих на

західноукраїнських землях підпільників ОУН, політичних діячів різних легальних партій та наукових і культурно-освітніх працівників. ОУН, незважаючи на заборону, зразу ж відновила свою діяльність у всіх українських повітах окупованої зони. Центральні установи Проводу ОУН також знаходилися у Кракові. З доручення Проводу ОУН в Україні, я керував справами зв'язку та вишколу кадрів для підпільної праці в Україні. Під цим оглядом, потрібно було також організувати спеціальний технічний відділ для виготовлення документів найрізноманітніших видів. Одним з керівників такої технічної ланки був «Гриць». Молодий тоді ще хлопець, надзвичайно працелюбний, ідейний, а головне — прекрасний різьбяр по гумі. Виготовлені ним печатки майже не відрізнялися від оригінальних. Він то й познайомив мене зі своїм другом — різьбярем і митцем **Михайлом ЧЕРЕШНЬОВСЬКИМ**.

Перше наше знайомство відбулося на вулиці, але згодом я часто бував у його хаті-майстерні. З вигляду «непоказний», поганенько вдягнений та ще й вимашений у глині, він робив враження звичайнісінького втікача з якогось галицького села. Але коли заговорив і почав викладати різні свої творчі проекти, видно було, що це глибокодумаюча, непересічна людина. Головна тема розмов — українське мистецтво: як в існуючих умовах німецької окупації його розвивати, як мистецькими творами поширювати національні ідеї й, очевидно, як мистецтвом заробляти гроші на прожиття, на революційну діяльність?

Того часу, взимку 1939-1940 рр., **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** зробив гіпсову скульптуру Божої Матері в українському стилі і залагодив її випуск для широкого збутку. Також за фотографією виконав погруддя Степана Бандери в дуже оригінальній формі. Йшлося йому про те, щоб відобразити не так портретну схожість, як його вольові риси характеру, риси провідника.

Статуетку Матері Божої та погруддя Степана Бандери, що їх він виготовив для мене, були особливі: у нижній частині вони були так зроблені, що мали потаємний добре замаскований отвір для зберігання таємних документів. 1941 року вони, мабуть, були втрачені. Тоді **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** займався ще й різьбою: виконував особисті замовлення на різьблені кімнатні декоративні хрести.

Перебування у Кракові всі ми сприймали як тимчасове. Панувала сильна переконаність, що скоро почнеться війна зі советами, що постане Українська держава, що все зміниться, що повернемося в Україну. Так сприймав тоді життя і **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ**, і тому все робив радше «на потребу дня», ніж на «вічність».

І ще кілька слів про дружину **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** — **Оксану ВИННИК**. Знаю, що сиділа вона у Золочівській тюрмі (мабуть, у 1934 році) під слідством і її звільнено за браком доказів вини. Разом з нею тоді були в тюрмі дві сестри Кравціви — **Марія** та **Стефа**, й **Анна МАКСИМЕЦЬ** з Радеківщини. А у 1939 році, коли почалася советсько-польська війна, **Оксана ВИННИК** прибула у зв'язкову хату в село Теляче, повіт Підгайці, з поштою від Крайової Екзекутиви ОУН, з інструкціями на час війни. У них підкреслювалося, щоб боротьби проти советів не вести, магазинувати зброю і не розконспірувати підпілля, зокрема, добре законспірувати підпільну друкарню, яка тоді знаходилася у Підгаєцькому повіті, на хуторі села Угринова. Того часу через масові арешти нормальний зв'язок був перерваний, і **Оксана** прибула як спецкур'єр Проводу ОУН в Україні. Після виконання завдання вона без перешкод повернулася до Львова.

Оксану ВИННИК добре знав студент-мистець **Володимир КАПЛУН** — з села Кривого, що на Радеківщині. Він сидів разом з нами в Золочівській тюрмі. Оскільки дівоча камера була під нами, то ми з ними листувалися, а коли співали, вони нас добре чули. **Володимир КАПЛУН** залюбки співав для **Оксани** пісню-вальс «Гуцулка Ксеня». Ми її всі вивчили і дуже цю пісню полюбили. Я люблю її до сьогоднішнього дня. Володимир Каплун нині в Аргентині, займається скульптурою, різьбою і розмалюванням українських церков. Є, мабуть, якась закономірність у тому, що революція й мистецтво спільно торували шлях до волі, до державної незалежності України.»5.

І дійсно, мистецтво — взагалі культура — своїм часто дивовижним впливом підносять людей у дусі, не дають впасти у відчай. Спогад **Василя КУКА** розкриває несподіване використання творів мистецтва, зокрема невеликих за розміром скульптурок **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО** воєнних літ — у справах конспірації воєнних документів. Сам **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** не говорив про таке особливе і спеціальне призначення деяких його

творів; але цей факт підтверджує, як глибоко він був відданий ідеї української національно-визвольної боротьби.

В ці роки воєнного передгроззя не понижували активність українські наукові та культурні установи Кракова. «Просвіта» й «Зарево» продовжували діяти, і Михайло брав участь у їх роботі. Уже не було польського гноблення українства, але присмерк війни ліг глибокою тіщию на роботу цих установ. Ще один свідок тих подій **Богдан СТЕБЕЛЬСЬКИЙ** писав: «Між біженцями з України у Кракові опинилися діячі української культури, поети, письменники, образотворчі митці, журналісти, політичні діячі, які почали відновлювати українське національне життя. Створився Український Центральний Комітет, який очолив проф. **Володимир КУБІЙОВИЧ**. Із польських в'язниць вийшли визначні політичні діячі, що оживили життя на найбільш відсталих українських землях. В тодішньому Кракові можна було стрінути найкращих представників української інтелігенції: **Юліана ВАССИЯНА, Степана ЛЕНКАВСЬКОГО, Олега ОЛЬЖИЧА, Михайла КУШНІРА, Святослава ГОРДИНСЬКОГО, Едварда КОЗАКА** та багатьох інших. Автор цих рядків випадково стрінувся з **Олегом ОЛЬЖИЧЕМ**, відомим культурним діячем у провіді ОУН. Він мав деякий досвід культурної праці в часі Карпато-Української Держави, а рівночасно багато проєктів на майбутнє... Щоб розпрацювати ширший актив, треба, радив він, зібрати митців і відновити «Зарево», що в Кракові існувало до війни. Це повинен зробити голова «Зарева». Після кількох зустрічей із Ольжичем «Зарево» було відновлене, але в зовсім інших умовах. Обставини не давали твердоного ґрунту під ногами і життя було в ненормальних умовах. Люди приходили і відходили. Стабілізувалися на різних працях і різних місцях. Колишній голова «Зарева» виїхав з Кракова на пост учителя рисунків в українській гімназії в Холмі. «Зарево» очолив маляр Едвард Козак, а членами стали: **Святослав ГОРДИНСЬКИЙ, Антін МАЛЮЦА, Василь ДЯДИНЮК** із цеху малярів, а також ряд письменників, театралів і журналістів. Це вже не була та сама організація, що раніше. В нових умовах протривала несповна рік, до чергового акту війни, червневої кампанії 1941 року Німецька окупація українських земель на Сході відкрила шлях із Кракова до Львова, в якому почалось нове життя. У Кракові українським студентам нічого було робити. Краківська Академія була закрита з вересня 1939 року, з початку другої світової війни, аж до її закінчення в 1945 році.» 6.

1. З розмови автора статті з М. Черешньовським 3 січня 1991 року у Нью-Йорку // Власний архів Д. Степовика.

2. Цей будинок зберігся у Болехові (нині — це вул. Шкільна, N5). — Прим. авт.

3. Грицей С. Маєстро Черешньовський // Свіча (м. Долина, Івано-Франківської обл.) — 1991. — 23 трав.

4. До духовенства. Вересень — жовтень 1939 року // Шептицький А. Письма — послання (1939-1944). — Львів, 1991. — С. 1.

5. Спогад полковника УПА Василя Кука, написаний у червні 1996 року // Архів автора спогаду.

6. Стебельський Б. Краківська Академія митців і українців // Ідеї і творчість: Збірник статей та есеїв. — Торонто, 1991. — С. 339-340.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ МИХАЙЛО АНТОНОВИЧ «БАЩИН».

29.09.1912 р.н., пенсіонер. Це чоловік у поважному віці зберіг у пам'яті цілу низку подій та прізвищ стежничан і може сьогодні годинами розповідати про минулі веселі і не веселі часи.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКА ЄВА Михайлівна, 20.02. 1916 р.н., з дому **МАТЯШОВСЬКИХ**, пенсіонерка, обоє проживають в с.Калинів.

З Стежниць виселені с.Пробіжна, Тернопільської області. В липні 1946 року переїхали в с.Калинів.

Їх діти: **МАРІЯ, ДАРІЯ, ОЛЯ, МИХАЙЛО.**

МАРІЯ — 1.12.1937 р.н., працівник Львівського ошадбанку, проживає у м.Львові.

ДАРІЯ — 21.03.1942 р.н., працівниця торгвідділу. Її чоловік **НАВАЛЬКІВСЬКИЙ Леонід** — родом з м.Городенки, Ів.Франківської області — інженер-будівельник в/о Львіврембуд. Їх діти: **ВІКТОРІЯ, МАРІЯ, ВІКТОРІЯ** — стоматолог, працює в м.Львові. Її чоловік **Тарас** — стоматолог, їх син **АНТОН** — дошкільник. **МАРІЯ** — учениця 10 класу. Всі проживають у м.Львові.

ОЛЯ — 27.02.1947 р.н., працівниця тресту Львівводоканал. Її чоловік **КОХАНИЙ Богдан** родом з Львова, працівник Львівського фізико-математичного інституту. Їх діти: **ВОЛОДИМИР, ІРИНА** —учні. Всі проживають у Львові.

МИХАЙЛО — 8.10.1958 р.н., інженер-будівельник Самбірського військового підрозділу. Його дружина **ЯВОРСЬКА Галина** родом з Самбора, інженер-будівельник Самбірського військового підрозділу. Їх діти: Наталя, Оля. Наталя — школярка, Оля — дошкільниця. Всі проживають в м.Самборі.

*Подав Михайло Черешньовський «Башин» — пенсіонер.
с.Калинів, 1994 рік.*

Михайло Черешньовський у поважному віці зберіг цілу низку подій пов'язаних з Стежницею і з стежничанами і може годинами розповідати про минуле і сучасне.

**Весілля Михайла Черешньовського «Башиного» і Галини Яворської.
Родина і друзі. Третій зліва сидить батько молодого Михайло
Черешньовський, тут і його дочки Дарія і Марія.**

УСТЯНІВСЬКИЙ МИХАЙЛО МАТВІЙОВИЧ «Штевків»

Пенсіонер у поважному віці, проживає в м.Самборі.

Устянівська **Марія КОСТЯНТИНІВНА** з дому **ЧЕРЕШНІВСЬКА «Митрикова»**, померла, похована на цвинтарі в м.Самборі.

Виселені в 1946 році з Стежниць в с.Жабінці Пробіжнянського району Тернопільської області, а відтак переїхали в Самбір.

Їх діти: **КАТЕРИНА, МАРІЯ, МАТВІЙ, МИХАЙЛО, АННА, АНТІН.**

КАТЕРИНА — 1924 р.н. пенсіонерка, була забрана німцями до Німеччини на роботу. Її чоловік **НИТЕПЧУК Андрій** — родом з Волині. Їх діти: **АНДРІЙ, ЮРІЙ, АНДРІЙ** — інженер, його дружина **Ярослава** — працівниця заводу. Їх діти: **БОГДАН, МАРКО** — студент і учень. **ЮРІЙ** — лікар, учасник хору м.Кошиця — Лауреат Шевчківської премії 1992 року. Його дружина **Добріяна** — викладач педучилища. Всі проживають у Вінніпегу, Канада.

МАРІЯ — 1927 р.н., пенсіонерка. Її чоловік **Павло ГОРИШ**, родом з с.Герової, Польща — пенсіонер. Їх діти: **МИХАЙЛО, ЯРОСЛАВА, МИХАЙЛО** — заст.директора заводу, учасник народного хору «Дзвін». Його дружина **Люба ЖОЛОбОВИЧ**, родом з с.Орявчика Сколівського району. Їх діти — **ІРИНА І ВОЛОДИМИР, ІРИНА** — інженер заводу, Володимир — учень школи.

МАТВІЙ — 1930 р.н., пенсіонер. Його дружина **Ірина ДМИТРІВ**, з с.Нагірного Мостиського району, пенсіонерка. Їх діти: **Ігор, Люба, Ігор** — інженер Мінського трансформаторного заводу. Його дружина **Світлана** — працівниця торгівлі — білоруска. **ЛЮБА** — інженер зв'язку. Її чоловік **Ярослав БАНДЕРА «Стасів»** родом з Чорткова Тернопільської області, власник підприємства. Їх діти: **ТЕТЯНА** — учениця школи. Проживають в с.Коблів Березнегуватського району Миколаївської області.

МИХАЙЛО — 1932 р.н., пенсіонер. Його дружина **Катерина ЛАЦ**, 1935 р.н., родом з с.Гирова з Лемківщини, пенсіонерка. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, НАТАЛКА, ЯРОСЛАВ** — водії АПК, його дружина **Оксана** з с.Монастирець, Самбірського району — економіст агропромислового комплексу. Їх діти: **ІРИНА, НАДІЯ** — учні школи. Проживають в м.Самборі.

АННА — 1936 р.н., її чоловік **Антон ЛАВРИК**, 1933 р.н., родом з Криниці, Лемківщина, пенсіонер. Їх діти: **СТЕПАН, МАРІЯ, СТЕПАН** — робітник сільгосптехніки, його дружина **Наталка БОРЕЦЬКА** з с.Страшевичі, Старосамбірського району, вчителька. **МАРІЯ** — бухгалтер райпостачу. Проживають в м.Самборі.

АНТІН — 1942 р.н., шахтар. Його дружина **Світлана** 1943 р.н., пенсіонерка. Їх діти: **СЕРГІЙ, ВІКТОРІЯ, СЕРГІЙ** — шахтар, його дружина **Надія**. Мають 2-х дітей. **ВІКТОРІЯ** домогосподарка, мають одну дитину. Проживають в м.Димитрово Донецької області.

Подав Матвій Устянівський «Штевків» та Михайло Горнш.

26.06.1994 року, м.Самбір.

Сидять в центрі: Михайло і Марія Устянівські, зліва направо: син Антін з сином Сергійком, внизу внук Степан Лаврик. Справа — зять Лаврик Антін з дочкою Марією. Стоять зліва на право: Катерина і М и х а й л о Устянівські, Матвій, дружина Антона, Антоніна, зять Павло Гориш, дочка Анна тепер Лаврик і дочка Марія тепер Гориш.

м.Самбір, 1968 рік.

РОМАНИШИН Анна Костянтинівна

з дому **ЧЕРЕШНЬОВСЬКА** з «**Митрикових**» — пенсіонерка. Її чоловік **РОМАНИШИН Михайло «Лучків»** — помер, похований на цвинтарі в США, м.Трой, Нью-Йорк.

Їх діти: **АНТІН, МАРІЯ, АННА.**

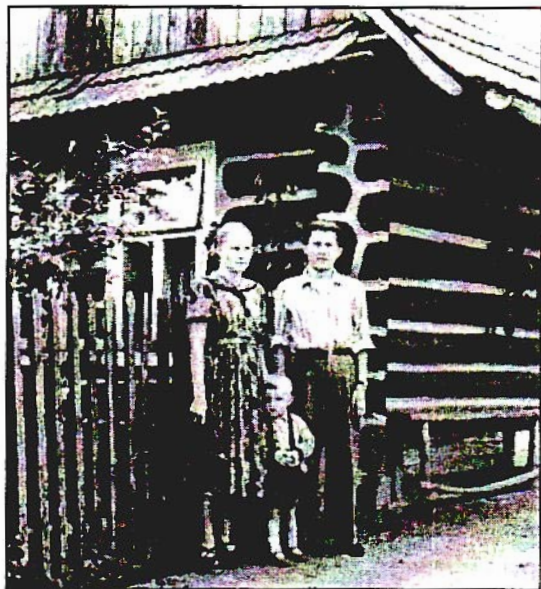
АНТІН — помер, похований на цвинтарі м.Самбора.

МАРІЯ — по чоловікові **ЯЦИЛА** — працівниця Самбірського дитячого садка. Її чоловік **Дмитро ЯЦИЛА** — пенсіонер, родом з с.Височани Ліського повіту, Польща. Їх діти: **МИХАЙ-**

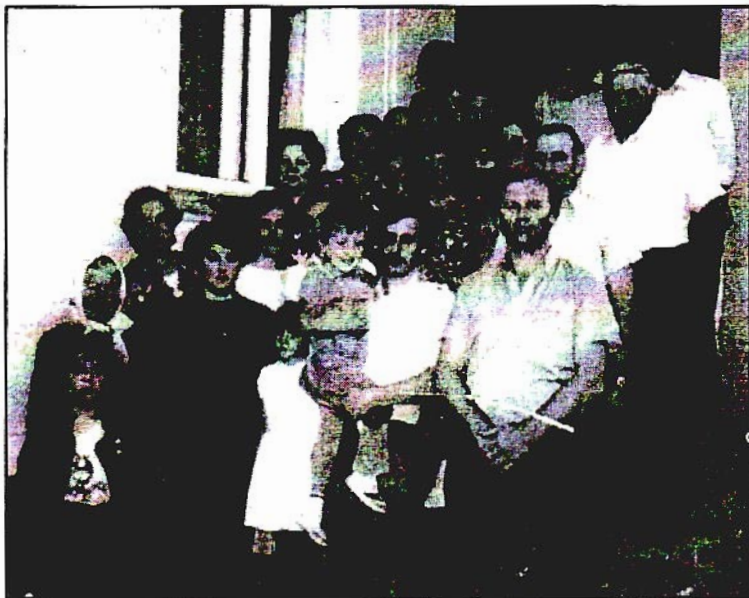
ЛО, ЯРОСЛАВ, МИХАЙЛО — працівник Самбірського ДЕМЗу, його дружина **Зіна** — працівниця МП. Їх діти: **МАРУСЯ, НАТАЛЯ** — учениця, дошкільниця. **Ярослав** — працівник залізниці. Його дружина **НАТАЛЯ** — працівниця швейної фабрики. Їх діти: **МАРТА, ОЛЕГ** — дошкільнята.

АННА — по чоловікові **ПЕТРОВИЧ** — пенсіонерка. Її чоловік **Василь ПЕТРОВИЧ** родом з с.Зав'язанці, Мостиського району, помер, похований на цвинтарі м.Самбора. Їх діти: **ЛЮБА, СВІТЛАНА.** **ЛЮБА** по чоловікові **КРАВЧИШИН** — домогосподарка. Її чоловік **Богдан Кравчишин**, родом з м.Самбора, працівник МП. Їх діти: **ЗОРЯНА, ХРИСТИНА** — учні школи. **СВІТЛАНА** — по чоловікові **МИСЬКІВ** — домогосподарка. Її чоловік **ЯРОСЛАВ МИСЬКІВ**, родом з м.Самбора, працівник Самбірської міліції. Їх діти: **ЛІЛЯ, РОКСОЛАНА** — учениця і дошкільниця.

*Подала Анна Романишин-Петровиц
м.Самбір, 1994 рік.*

Марія Яцила, з дому Романишин, з сином Михайлом і братом Антоном. м.Самбір.

Зліва — Анна Романишин, з дому Черешньовська з родиною Устянівських, Горишів, Ямельських, Луцанів, Лавриків та Катериною Устянівською - Нестепчук з Канади. м.Самбір, 1987 рік.

УСТЯНОВСЬКИЙ ОНУФЕР «Штевків».

Помер, похований на цвинтарі с. Стежниця.

УСТЯНОВСЬКА ГАННА — родом з с. Радева, Ліського повіту, Польща. Виселені в 1946 році в Тернопільську область, с. Пробіжне. У вересні 1946 року переїхали в с. Махлінець Жидачівського району.

Їх діти: **ВАСИЛЬ, МАРІЯ, МИХАЙЛО** — найстарший, під час війни його забрали на роботу в Німеччину. Відомостей немає.

ВАСИЛЬ — проживає з сім'єю на Донбасі.

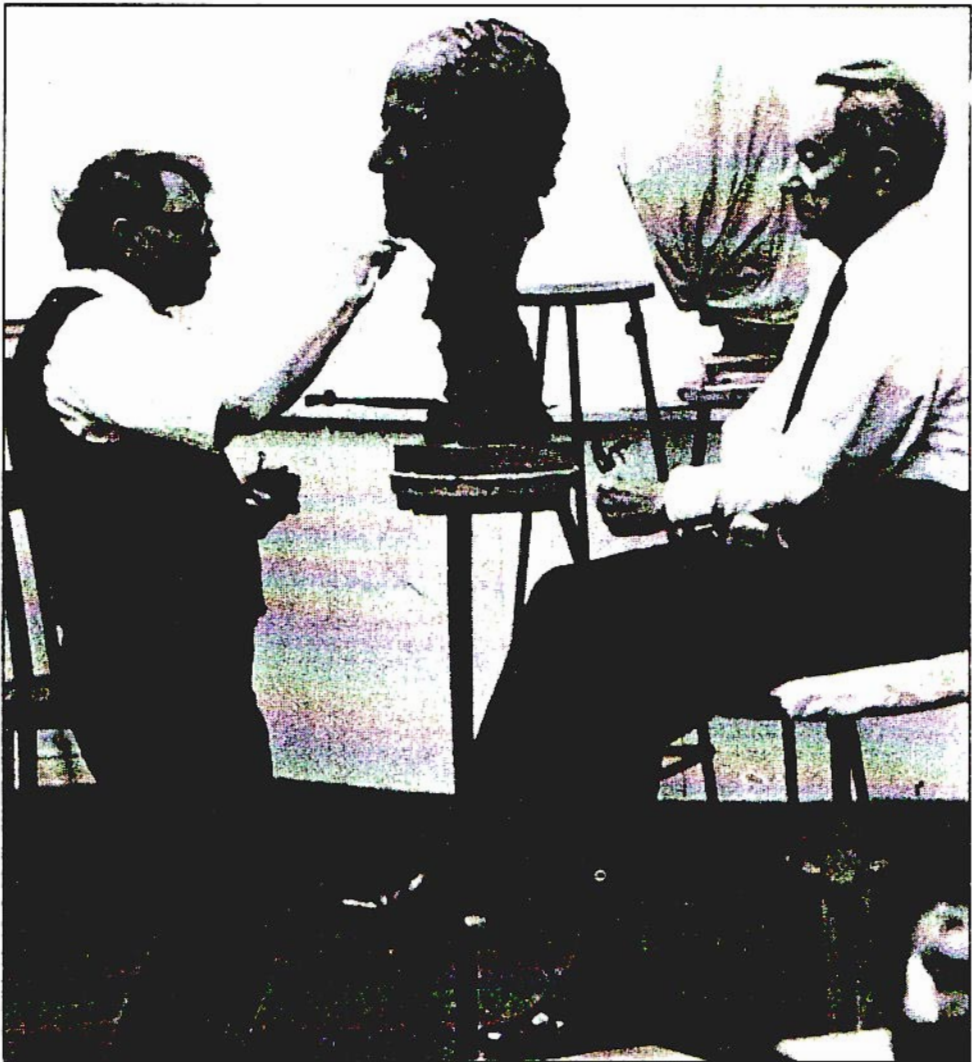
МАРІЯ — проживає з сім'єю на Чортківщині.

*Подали Романишин Михайло «Барників»
та Шведик Катерина «Барникова».
18.09.1994 року, с. Махлінець.*

Михайло Черешньовський.

Праця над портретом Йосифа

Гірняка, Нью-Йорк, 1969 рік

РОМАНИШИН МИХАЙЛО «ГРИГЛІВ».

Помер, похований в м. Долина. Його дружина Марія, родом з **ЧЕРЕШНЬОВСЬКИХ «Башиних»** — Михайла з Калинова сестра. Померла, похована на цвинтарі в м. Долина.

Їх діти: **Антін, Михайло, Ольга.**

АНТІН — пенсіонер, шофер АТП. Його дружина **Стефа МАРУНЯК**, родом з Долини, померла, похована на цвинтарі м. Долина.

Їх діти: **МАРТА, ЛЮБА, МИХАЙЛО.**

МАРТА з чоловіком **Нідом** проживають в Сирії.

ЛЮБА по чоловікові **КОВАЛЬ**, вчителька СШ в м. Долина. Її чоловік **Іван КОВАЛЬ** родом з Самбірщини, роз'їздний працівник. Їх діти: **НАТАЛЯ** — учениця школи, **ЮРА** — дошкільник. Проживають в с. Оболонь.

МИХАЙЛО — з дружиною і сином **АНТОНОМ** проживають в Сибіру.

МИХАЙЛО — пенсіонер, працівник автотранспортного підприємства. Його дружина **Іванна КОСТЕЦЬКА**, родом з Долини, пенсіонерка.

Їх діти: **ВОЛОДИМИР, ОЛЕКСАНДР, МИРОН.**

ВОЛОДИМИР — працівник міліції, м. Долина. Його дружина **Світлана НЕСПЛЯК**, швея Долинської фабрики. Їх син **ВОЛОДИМИР**, учень школи. Проживають в м. Калуші, Івано-Франківської області.

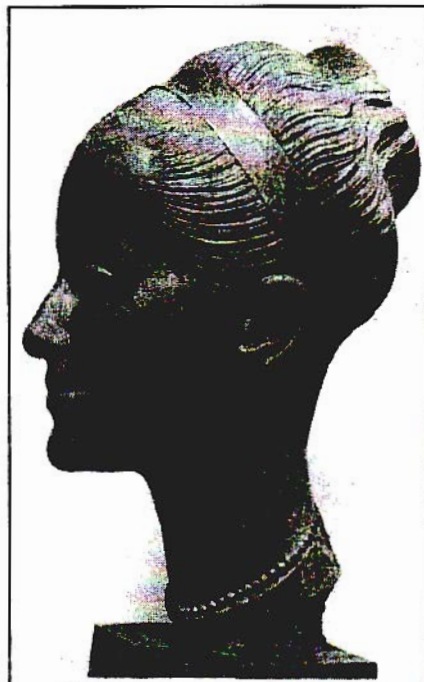
ОЛЕКСАНДР — працівник малого підприємства. Його дружина **Олександра ГРИЦЕЙ**, родом з с. Оболонь, працівник геологорозвідувальної організації. Син **АНДРІЙ** — учень школи, **РОМАН** — дошкільник. Проживають в м. Долина.

МИРОН — водій геологорозвідувальної організації. Його дружина **МАРТА ТЕРЛЕЦЬКА**, фельдшер-лаборант, санепідстанції. Їх діти: **ВІТАЛІЙ, ЯРОСЛАВ** — дошкільники. Проживають в м. Долина.

*Подав Михайло Романишин з дружиною Іванкою,
невісткою Мартою Терлецькою, внуком Віталіком.
с. Оболонь. Одиниця.
7 грудня 1994 року.*

Портрет Оксани Макаревичівни.
Дерево.

Балерина Рома Прийма.
Дерево

Роботи Михайла Черешньовського

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ КОСТЯНТИН «Митриків» – 1870-1950рр.

Похований на цвинтарі в м.Самборі.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКА КАТЕРИНА, похована на цвинтарі в с.Стежниця.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ МИХАЙЛО Костянтинович – 1901-1965рр., похований на цвинтарі в м.Самборі. Його дружина **Марія** з дому **ОПАР «Зваричів»**, померла.

Їх діти: **ТЕКЛЯ, МАТВІЙ, ПЕТРО, АННА**.

ТЕКЛЯ — 1925 р.н., по чоловікові **ЯМЕЛЬСЬКА**, пенсіонерка. Її чоловік **Дмитро ЯМЕЛЬСЬКИЙ**, 1919 р.н., родом з Волі Міхової, Ліського повіту, Польща, пенсіонер. Проживають в м.Самборі. Їх діти: **ОКСАНА**, 1950р.н., **МАРІЯ**, 1952р.н. **ОКСАНА** — по чоловікові

Родина, друзі на весіллі у Зіни Черешньовської та Михайла. Михайло Черешньовський з дружиною Світланою, дочками Зіною, Наталею, сином Михайлом і мамою Марією.

21.05.1993 року.

СМЕРЕЦЬКА — працівниця торгівлі, її чоловік **Іван СМЕРЕЦЬКИЙ**, працівник заводу. Їх діти: **МАРІЯ, ГАЛЯ** — учениці школи. Проживають у м.Самборі.

МАРІЯ — по чоловікові **ЛУЦАН** — лікар Самбірської поліклініки. Її чоловік **ОЛЕГ ЛУЦАН**, 1953 р.н., родом з с.Завоза Ліського району, Польща, працівник МП. Їх діти: **НАТАЛЯ, ІГОР** — учні школи. Проживають в м.Самборі.

МАТВІЙ — 1928-1953 рр., трагічно загинув у радянській армії, похований в м.Володимир, Росія.

ПЕТРО — 1931 р.н., пенсіонер, з сім'єю проживає в м.Золоте, Луганської області.

АННА — 1933-1995 рр., по чоловікові Хвостяк — пенсіонерка. Її чоловік **ХВОСТЯК Степан** родом з с.Височани. Їх діти: **СТЕПАН, РОМАН**. Степан водій «Вторчермету» м.Самбір. Його дружина **МАРІЯ**, їх син **СТЕПАН** — дошкільник. **РОМАН** — машиніст Самбірської залізниці. Його дружина **ІРИНА**, продавець системи торгівлі, їх дочка Марта — дошкільниця. Проживають в м.Самборі.

Друга дружина **Михайла ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО**, **Марія**, 1914 р.н., з дому Машак родом з с.Березниці, Ліського повіту, Польща. Їх діти: **МИХАЙЛО**, 1938-1996 рр., **ОЛЬГА**, 1941 р.н., **МАРІЯ**, 1951 р.н., **ЯРОСЛАВА**, 1953 р.н.

МИХАЙЛО — працівник АТП, його дружина **Світлана КЛЮЖЕВА** родом з Макіївки. Їх діти: **ЗІНА, НАТАЛЯ, МИХАЙЛО**.

ЗІНА з чоловіком **Миколою ПАСЛАВСЬКИМ** і сином **МИКОЛОЮ** проживають в Одесі. **НАТАЛЯ** з чоловіком **Сергієм БІГУНОМ** і сином **АНДРІЙКОМ** проживають у Збаражі, Тер-

нопільської області. **МИХАЙЛО** проживає в Самборі.

ОЛЬГА — по чоловікові Куртяк, працівниця швейної фабрики. Її чоловік **Осип КУРТЯК**, 1941 р.н., родом з с.Полянки, Лиського повіту, Польща, працівник системи заготзерно. Їх діти — **МИХАЙЛО, ТАРАС**. Михайло — працівник Самбірської міжрайбазу. Його дружина **НАТАЛЯ**, з дому **КОПКО**, родом з с.Смільника, медсестра поліклініки, дочка **СОЛОМІЙКА** — дошкільниця. **ТАРАС** — медпрацівник Городищенської лікарні Самбірського району. Його дружина **Наталя**. Проживають у м.Самборі.

МАРІЯ — по чоловікові **КУРТЯК**. Її чоловік **КУРТЯК Василь**, родом з с.Полянки Лиського повіту, Польща, працівник торгівлі. Їх діти: **РОСТИСЛАВ, ЯРИНА, РОСТИСЛАВ** — учень нафтового технікуму, **ЯРИНКА** — дошкільниця. Проживають в м.Дрогобичі, Львівської області.

ЯРОСЛАВА — по чоловікові **ПЕРХУН**, працівниця торгівлі. Її чоловік **Ярослав ПЕРХУН**, 1953 р.н., працівник Дрогобицького долотного заводу. Син **ОЛЕГ**, 1953 р.н., працівник Дрогобицької міліції. Проживають в м.Дрогобичі.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ АНТІН Костянтинівич 1915-1995 рр.

ЧЕРЕШНЬОВСЬКА ТЕТЯНА Миколаївна 1918-1994 рр.

Ця інтелігентна родина присвятила своє життя Україні і Українській Греко-Католицькій Церкві.

Поховані на цвинтарі в м.Самборі.

Їх дочка **ОКСАНА** — закінчила Львівську консерваторію, працювала викладачем у Львівському музичному училищі, пенсіонерка. Її чоловік **Олесь КІЦЕРА** — професор Львівського медінституту. Це людина — еталон Українця, лікаря і науковця. **ОЛЕСЬ** — їх син, лікар Львівського медінституту. Його дружина **Наталя**, дочка **РОМА** — дошкільниця. Проживають у м.Львові.

Дані подала 07.02.1994 року Ольга Куртяк з дому Черешньовська «Митрикова».

Зять Антона і Тетяни Черешнівських — професор медицини Олесь Кіцера з сином Олесем і дружиною Оксаною.

Моя похресниця Наталя Черешньовська з чоловіком Сергієм Бігуном

РОМАНИШИН АНТІН ОНУФРІЙОВИЧ (від Кондрака) «Барників».

РОМАНИШИН АННА Михайлівна, його дружина, «Барникова». Виселені в 1946 році з с.Стежниця в Тернопільську область, с.Пробіжне, а у вересні 1946 року переїхали в с.Махлінець, Жидачівського району. Померли, поховані на цвинтарі с.Махлінець.

Їх діти: **МИХАЙЛО, МАТВІЙ, МАРІЯ**.

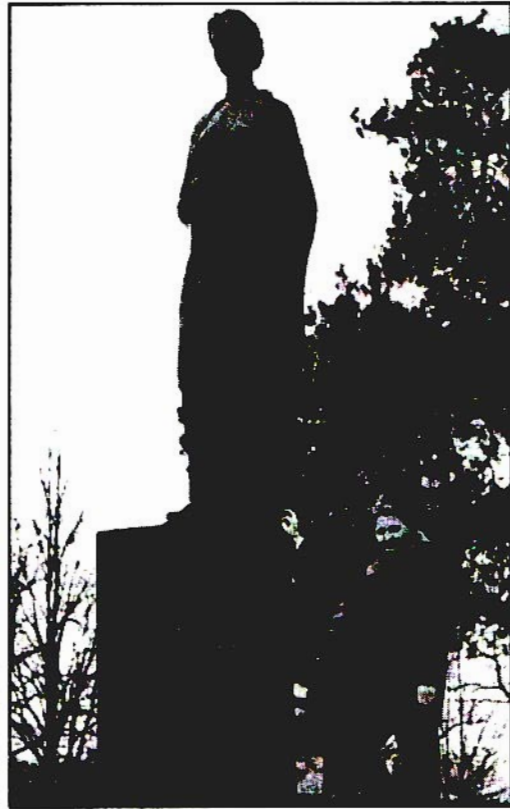
МИХАЙЛО — будівельник, пенсіонер. Трагічно сліпне на очі. Дуже хоче побувати хоч раз у селі Стежниця. Його дружина **Ольга ПАКУШ**, родом з с.Терепча коло Сянока, Польща. Померла, похована на цвинтарі с.Махлінець. Їх діти: **ДАРІЯ, МАРІЯ**.

ДАРІЯ — працівниця Стрийської суконної фабрики. Її чоловік **Степан Долошицький**, родом з с.Согорів, Сяноцького повіту, Польща. Працівник селянської спілки с.Махлінець. Їх діти: **АНДРІЙ, ОЛЕГ** — учні школи. Проживають в с.Махлінець. **МАРІЯ** — працівниця Львівського електролампового заводу. По чоловікові **Криворучко**, родом з с.Лани Львівщина. Працівник електролампового заводу. Їх діти: **НАЗАР, ЮЛЯ** — дошкільнята, проживають у м.Львів.

МАТВІЙ — виїхав в Ростовську область, відомостей немає.

МАРІЯ — відомостей немає

*Подав Романишин Михайло в присутності дочки
Долошицької Дарії та Миколи Романишина «Кондракового» з м.Стрия.
18 вересня 1994 року.*

Михайло Черешньовський коло пам'ятника Лесі Українки в Торонто, 1975 рік.

ШВЕДИК ІВАН СЕМЕНОВИЧ «БАРНИКІВ».

Загинув на війні 1943-1944 рр.

ШВЕДИК КАТЕРИНА Михайлівна — з родини ШУМОВ'ЯТОВИХ. Пенсіонерка, проживає в с.Махлінець. Виселені з с.Стежниця в 1946 році в Тернопільську область, с.Пробіжне, у вересні 1946 року переїхали в с.Махлінець, Жидачівського району, Львівської області.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ВОЛОДИМИР, СТЕФА.**

МИХАЙЛО — помер, похований на цвинтарі в с.Махлінець.

Їх діти: **ВОЛОДИМИР, АНАТОЛІЙ, ІРИНА.**

ВОЛОДИМИР — працівник Фалишського МП (коло Моршина). Його дружина **АННА ЯЛНІСЬКА**, родом з с.Сидорівки, працівниця Фалишського МП. Їх діти: **АНАТОЛІЙ, УЛЯНА**, учні школи, проживають – с.Станкове, Стрийського району.

ВОЛОДИМИР — пенсіонер, моряк. Його дружина **Валентина**. Син **ЮРІЙ**. Проживають в м.Архангельськ — Росія.

СТЕФА — працівниця дитячого садка. Її чоловік **Володимир САВЕНКОВ**, родом з Харківщини. Їх діти: **ЕЛЛА, НАТАЛІЯ** — учні школи, проживають в м.Іллічівськ, Одеської області.

З родини Романишиних і Шведиків.

Стоять зліва направо: Михайло Романишин, Михайло Шведик, Романишин Марія.

Сидять зліва направо: Романишин Антін, Романишин Анна, Шведик Катерина і її дочка Стефа.

*Подали Шведик Катерина «Барникова»,
в присутності Михайла Романишина «Барникового»,
Миколи Романишина «Кондракового» з м.Стрия.
18 вересня 1994 року, с.Махлінець.*

ОПАР МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ — «Дулітів»

ОПАР Олена Миколаївна — з дому ПИЦИК «Заблотникові» — померли, поховані на цвинтарі в м. Самборі.

Їх діти: **МАРІЯ, КАТЕРИНА, АННА, ЄВГЕНІЯ, ДАРІЯ**, їх двоюрідний брат — **МИХАЙЛО ОПАР**.

МАРІЯ — по чоловікові **ГУЧОК** — працівниця пошти, на пенсії, проживає в м. Самборі. Її колишній чоловік **Миرون ГУЧОК** проживає в м. Рудки. **МАРУСЯ** — їх дочка — працівниця банку. Її чоловік **Ярослав БУЦА** родом з с. Воютичі, працівник меблевого комбінату. Їх діти: Наталя, Михайлик — дошкільнята. Проживають в м. Самборі.

КАТЕРИНА — по чоловікові **АБРАМЕНКО** — пенсіонерка. Її чоловік **Петро АБРАМЕНКО** родом з П'ятигорська, військовий, на пенсії. Проживають в м. Дрогобичі. Їх діти: **АНАТОЛІЙ, ВАЛЕРІЙ, АНАТОЛІЙ** — працівник долотного заводу. Його дружина **Марія** родом з с. Дублян, працівниця дитячого садка. **ОЛЕГ** — їх син учень школи. Всі проживають у м. Дрогобичі. **ВАЛЕРІЙ** — водій автопарку. Його дружина **Ольга** родом з Дрогобича, працівниця сфери обслуговування. Їх діти: **ДЕНИС, ДМИТРО, ДЕНИС** — учень школи. **ДМИТРО** — дошкільник. Всі проживають у м. Дрогобичі.

АННА — по чоловікові **СЕКЕЛИК** родом з с. Височани, Лиського повіту, Польща. Працівниця Держстраху. Її чоловік **Василь СЕКЕЛИК** — робітник організації «Міськпаливо» м. Самбір. Їх діти: **АНДРІЙ, МИХАЙЛО, АНДРІЙ** — фельдшер швидкої допомоги. **МИХАЙЛО** — працівник МП. Його дружина - **Ірина МИКИТА** - родовід від Устрік. Їх діти - **ВАСИЛЬКО** 1996 р.н., **ХРИСТИНКА** 1998 р.н. Всі проживають в м. Самборі.

ЄВГЕНІЯ — по чоловікові **ОСЮРАК** — працівниця швейної фабрики. Її чоловік **ОСЮРАК Петро** родом з с. Прибишева, Лиського повіту, Польща — директор школи. Їх діти: **ГАЛЯ, БОГДАН**. Галя по чоловікові **ДУДА** — працівниця школи. Її чоловік **Михайло ДУДА** — родом з м. Самбора, працівник залізниці. Їх діти: **ЯРОСЛАВ, ЮРІЙ** — учні школи. Всі проживають у м. Самборі. **БОГДАН** — працівник заводу. Його дружина **Світлана ХОМІЩАК** родом з м. Самбора — вчителька школи. Їх діти: **АНДРІЙ, ОЛЕНКА** — дошкільнята. Всі проживають в м. Самборі.

ДАРІЯ — по чоловікові **КОРІНЬ** — медпрацівниця. Її колишній чоловік **Іван КОРІНЬ** проживає в Краснодарському краю. Їх діти: **ТАРАС, ОКСАНА**. **ТАРАС** військовослужбовець м. Луцька. Його дружина **АННА** — з дому Качмар, уродженка м. Самбора — домогосподарка. Їх син **ІГОР** — дошкільник. Проживають в м. Луцьку, Волинської області. **ОКСАНА** — по чоловікові **Вихованська**, працівниця ошадбанку. Її чоловік **Ігор ВИХОВАНСЬКИЙ** — родом з м. Самбора, працівник малого підприємства. Їх діти: **БОГДАН** — дошкільник. **МАРІЧКА** 1996 р.н. Всі проживають в м. Самборі.

Подали «Дулітові» сестри

Весілля Василя Секелика і Анни Опар. Ми ж тут такі малі і молоді!

Від ліва сидять Ліда Шпак, на руках - Іринка, В. Пицик, О. Опар, М. Шпак з сином Олегом, К. Шпак, М. і А. Шпак

Стоять І. Пицик, І. Секелик, Гучок, Бенза, Корінь, Зельонки, Абраменки, Футрики, Дерчучки, Осюраки, Шпаки, Торган, Ричак, Петрушки

м. Самбір, 1968 р.

На весіллі у Марії Опар-Гучок та Ярослава Буци. 1 серпня 1987 року.
Сидять зліва направо: сестри Дарія Корінь, Євгенія Осюрак, Анна Секелік, Катерина Абраменко та Марія Гучок, старостіна, староста -
Петро Осюрак, Петро Абраменко і Максим.....
2-ий ряд зліва направо: Михайло Шпак з дружиною Зоєю і Павликом, Оксана Береська, Галя з чоловіком Михайлом Дудою, дружка
Оксана Пицик, молоді — Марія і Ярослав, дружка Оксана Корінь, Світлана Дедерчук, Наталя і Богдан Фугрики, Михайло, Іринка і Мирос-
лава Лукавські.
3-ій ряд зліва направо: Валерій Абраменко з дружиною Ольгою, сваха Дуда, Оксана Ричак, Орест Пицик, Іван Ричак, Роман Фугрик, Ліда
Дедерчук, Володимир Шпак і Андрій Секелік, Ярослав Шпак, Марія Пицик, Іринка Шпак і Анатолій Абраменко з дружиною Марією.

СУШКО МИКОЛА «ФЕРЦИК»

СУШКО АННА — родом з с.Рибне.

Їх син **МИХАЙЛО**.

Дружина **Михайла** — **Марія**, родом з с.Радева. Їх син **МАТВІЙ**, 13.10.1928 р.н. Його дружина **Єва** родом з с.Солинки — проживають у с.Нове Село, Жидачівського району, Львівської області.

Їх діти: **МАРІЯ** з сім'єю проживають у Івано-Франківську. **СТЕФА** з сім'єю проживають у Мединичах, Стрийського району.

Такі скупі відомості наводять на сліди проживання Стежницького родоводу.

Подав Матвій Сушко у м.Стрию, 3.05.1998 року.

Михайло Черешньовський.

Проект пам'ятника митрополитові Андресві Шептицькому,
1987 рік

ХОМИЧ МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ «НИКОЛИШИН», «СЕЙ»

Помер, похований на цвинтарі в с.Гординя, Самбірського району.

ХОМИЧ МАРІЯ, його дружина, родом з Крильових с.Стежниця, померла, похована на цвинтарі в с.Стежниця.

Їх діти: **КАТЕРИНА, ЄВА, ПЕТРО, РОЗАЛІЯ, ОЛЕНКА**.

В 1946 році з с.Стежниця виселені в село Васильків, Чортківського району, Тернопільської області. Восени звідти переїхали в с.Гординю, Самбірського району.

КАТЕРИНА: по чоловікові **ПИЦИК**. Родина описана в родоводі **ПИЦИКА** Івана «Задвориска».

ЄВА: по чоловікові Лавер. Пенсіонерка. Її чоловік Дмитро Лавер, учасник війни. В даний час хворобою прикутий до ліжка. Родом з с.Терки, Лиського повіту, Польща.

Їх діти: **МАРІЯ, ЄВГЕНІЯ-НАТАЛКА**.

МАРІЯ — по чоловікові Лабіш, вчителька французької мови Дублянської СШ, Жовківського району. Її чоловік **Роман ЛАБІШ** родом з м.Чесанів, Любачівщина, Польща. Працівник Львівського сільськогосподарського інституту. Дочка **МАР'ЯНА** — студентка Львівського с/г інституту.

ЄВГЕНІЯ-НАТАЛКА — по чоловікові Безкровна. Інженер Дублянського будівельного комбінату. Її чоловік **Анатолій БЕЗКРОВНИЙ**, родом з м.Ромни, Сумської області, інженер Дублянського РБУ. Їх діти: **ІРИНА, ГАЛІЯ**.

ІРИНА — по чоловікові **ХАРКО**, інженер-будівельник Львівської ПМК. Її чоловік **Володимир ХАРКО**, родом з м.Львова, родовід від Перемішля, працівник Львівського НДІ сейсмології.

Всі проживають в смт.Дубляни, Жовківського району.

ПЕТРО: трагічно загинув в с.Гординя в 1951 році.

Його дружина **Анна** з дому **ПИЦИК** «Глухої» родом з с.Стежниця. Пенсіонер. Їх діти: дочка **МАРТА**. По чоловікові **ПАЗЮК**, працівниця Дрогобицької держадміністрації. Її чоловік **ПАЗЮК Іван**, родом з с.Гординя, пенсіонер. Їх діти: **РОМАН, ІРИНА, РОМАН** — викладач Дрогобицького педінституту. Його дружина **Леся**, родом з Дрогобича, вчителька СШ м.Дрогобича. Їх діти: дошкільнята. **ІРИНА** з чоловіком **РОМАНОМ**, дочкою **НАТАЛКОЮ** проживають в м.Дрогобичі.

РОЗАЛІЯ: по чоловікові Стиранка. Пенсіонерка. Її чоловік **Іван СТИРАНКА**, родом з с.Стежниця, помер, похований в с.Калинів. Родовід описаний в родоводі **Онуфрія ГУБИЦЬКОГО**.

ОЛЕНКА: молодією померла, похована на цвинтарі с.Стежниця.

Євгенія-Наталка Безкровна з дому Лавер «Николишин» з дочкою Тетяною біля каплиці с.Мхава.

27.08.1993 рік.

Подала Євгенія-Наталка ЛАВЕР «Николишина» -Безкровна, в присутності своєї дочки Галі, тата, мамі і сестри Марії, її дочки Мар'яни, смт. Дубляни, Львівської області, 26 листопада 1994 року.

КАВЧАК МИХАЙЛО МАТВІЙОВИЧ — «КАВЧАК»

1897 р.н. В 1950 році орав поле і за плугом помер в с.Лужок, де і похований. Був добрим спеціалістом по будівництву хат. Його дружина — **Анна**, з дому **БЛАК**, на 53 році життя померла. Похована на цвинтарі в с.Лужок.

Їх діти: **Михайло**, **Іван**, **Марія**, 1939 р.н. двійнята, **Єва**, **Катерина**.

В 1946 році виселені з с.Стежниця в Тернопільську область с.Пробіжне, восени перейшли пішки в с.Лужок.

МИХАЙЛО: був забраний до Німеччини на роботу і ніяких відомостей про нього нема.

ІВАН — з дружиною **ТАМАРОЮ** родом з Дрогобича, проживають в с.Гуйта, Золочівського району. Їх син **ЯРОСЛАВ** пропав безвісті. Його дружина проживає в Дрогобичі.

МАРІЯ — самотня пенсіонерка, проживає в Дрогобичі.

ЄВА — 1924 р.н., пенсіонерка. Проживає в с.Лужок.

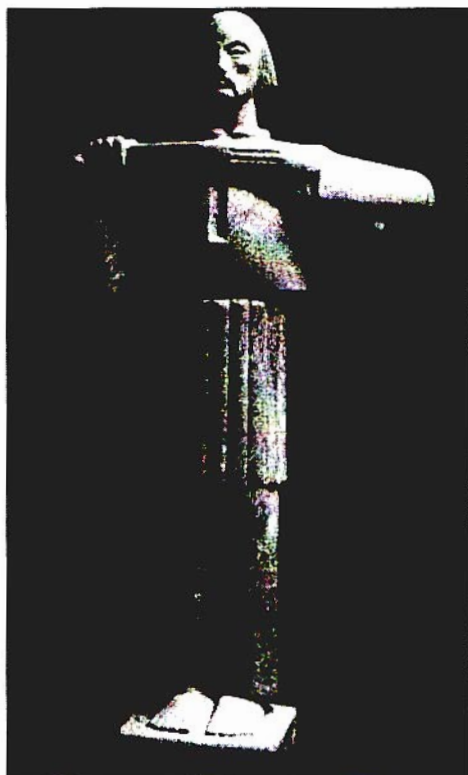
КАТЕРИНА — 1929 р.н., по чоловікові **ДУМА**, пенсіонерка, інвалід II-ої групи. Її чоловік **Василь ДУМА** родом з с.Лішня, помер, похований на цвинтарі в с.Лужок. Дочка **ОКСАНА**, по чоловікові **ЧЕРХАВСЬКА**, працівниця сфери торгівлі м.Дрогобича, її чоловік **Михайло ЧЕРХАВСЬКИЙ**, 1970 р.н., родом з с.Брониця, працівник кооперативу «Зоря». Їх діти: **ІВАН**, 1992 р.н., **ВАСИЛЬКО**, 1993 р.н. — дошкільнята. Проживають в с.Лужок.

*Подала Єва та Катерина Дума в присутності Сташка Василя,
с.Лужок. 31.12.1994 року.*

Із спогадів Катерини Кавчак-Дума. В 1946 році, коли переїхали в с.Лужок, звернулися до багача, щоб нам віддав кусочок поля, бодай на розсаді. У відповідь почули: «що, ви приїхали білий хліб їсти, їдьте туди, звідки приїхали. Ваше поле в Польщі». Такі дорікання наші стежничани чули не раз від місцевих жителів.

Михайло Черешньовський.

Косар.1951 рік.Повторення учнівської праці з Кракова.

ГАЛАЙ МАТВІЙ ІВАНОВИЧ «СЮР»

ГАЛАЙ ГАННА Павлівна, з родини «Сюр» — родом з с. Стежниця. В 1946 році виселені з с. Стежниця в с. Пробіжне, Тернопільської області. У вересні 1946 року переїхали в с. Махлінець, Жидачівського району. Там померли і поховані на цвинтарі.

Їх діти: **КАТЕРИНА, МИХАЙЛО, ПЕТРО, МАРІЯ, МАТВІЙ.**

КАТЕРИНА — померла, похована ст. Чистяково, Донецької області. Її чоловік **СТЕПАН** проживає там же.

МИХАЙЛО — працівник радгоспу. Його дружина **ПАРАСКЕВІЯ**, родом з с. Солятичі, Жидачівського району. Їх діти: **МИРОН, МАРІЯ. МИРОН** — будівельник. Його дружина **МАРІЯ**, родом з Солятич. Їх дочка **МАРІЯ** — учениця школи.

ПЕТРО — помер, похований на цвинтарі с. Махлінець. Його дружина **Марія ШАЛАТ**, родом з с. Солонки, Сяніцького повіту. Їх діти: **СТЕПАН, МИХАЙЛО, ВАСИЛЬ, ОКСАНА. СТЕПАН** — працівник МП м. Стебник. Його дружина **Стефанія**, мають трое дітей. Проживають в м. Стебник, Дрогобицького району, Львівської області. **МИХАЙЛО** — відомості відсутні. **ВАСИЛЬ** — працівник селянської спілки с. Махлінець. **ОКСАНА**, її чоловік **Михайло**, працівники МП м. Стрия. Син дошкільник.

МАРІЯ — пенсіонерка. Її чоловік **ШВАЙЛИК Орест**, родом від Сянока, помер, похований на цвинтарі м. Стрия. Їх діти: **СТЕПАН, МИРОСЛАВА. СТЕПАН** — моряк, відомості відсутні. **МИРОСЛАВА** — працівниця швейної фабрики. Її чоловік **Орест** працівник суконної фабрики. Проживають в м. Стрий.

МАТВІЙ — працівник сільськогосподарської спілки с. Махлінець. Його дружина **Ольга** з дому **ХОМИЧ**. Пенсіонерка. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ, МИРОН, ГАЛЯ, ЛЕСЯ, ЗЕНОВІЙ** — працівник ДЕПО. Його дружина **Ірина ГРИНИШИН**, родом з с. Жирова, Жидачівського району, працівниця Львівського телевізійного заводу. Їх діти: **АНДРІЙ** — учень школи, **ВОЛОДИМИР** — дошкільник. Проживають у Львові.

МИРОН — працівник селянської спілки с. Махлінець. Його дружина **Мирослава**, родом з с. Сидорівки, Стрийського району. Їх діти: **НАТАЛКА** — учениця, **РОМАН** — дошкільник. Проживають в с. Дашава, Стрийського району, Львівської області.

ГАЛЯ — працівниця селянської спілки. Її чоловік **Володимир ЦИГАН**, родословна з с. Солинки Сяніцького повіту, Польща. Працівник селянської спілки. Їх діти: **МАР'ЯНА, ВАСИЛИНА, МИКОЛА**. Учні школи.

ЛЕСЯ — працівниця сфери побуту в Якутії.

Подав Галай Матвій, його дружина Ольга Хомич, дочка Ольга Циган, діти Мар'яна, Василина та Микола в присутності Миколи Романишина «Кондракового». 18.09.1994 року., с. Махлінець.

Михайло Черешньовський.

Портрет дружини. 1950 рік. Бронза.

ГАЛАЙ АНТІН ІВАНОВИЧ «ТАТАРІВ» — 1892 р.н.

Помер в 1965 році, похований в с.Брониця, Дрогобицького району. Його дружина **Анна**, з дому **МИСОВЕЦЬ**, 1901 р.н. померла в 1965 році, похована в с.Брониця. Родом з с.Мисовці, Білорусь. **ГАЛАЙ АНТІН** — брав участь в Австрійській війні. В 1914 році у військовому формуванні уланів в м.Любень Великий потрапив в руський полон. Перевезений в Росію, м.Уфа. Його майбутню дружину **Анну МИСОВЕЦЬ** разом з своїми кривими білорусами, російський уряд в листопаді 1914 року депортував в Росію, до м.Уфа. **Антін** та **Анна МИСОВЕЦЬ** в м.Уфа одружилися. В Уфі народилися діти: **НАДІЯ** 1918 р.н., **ІВАН** (1917 р.н.). В 1921 році родина Галаїв переїхала до с.Стежниця. В с.Стежниця народилися діти: **МАРІЯ**, **ЄВА**, **МИХАЙЛО**. З с.Стежниця в 1946 році були виселені в Тернопільську область. Пробіжнлянський район, с.Сидорів, а під осінь 1946 року зібралися повертатися назад до Стежниці і по дорозі міліція їх зупинила і повернула в с.Брониця, Дрогобицького району.

НАДІЯ — в 1935 році молодою померла, похована на цвинтарі с.Стежниця.

ІВАН — в 1944 році був забраний на фронт, під Чехословацькою Муравою був поранений. Пенсіонер. Проживає в с.Брониця.

МАРІЯ — 1.05.1923 року народження, пенсіонерка. Її чоловік Вікарчук Михайло, 1926 р.н., родом з м.Бучача, село Бариш, пенсіонер. Проживають в Філадельфії, США. Їх діти: **ЄВСТАХІЙ-МИРОН**, 1945 р.н., будівельник. Його дружина — **Мар'яна КЕЦ**, 1946 р.н. — родовід з с.Колониці — працівник медицини. Їх діти: **НАТАЛКА** — здобуває освіту, гімназист. **ОЛЯ** — 1948 р.н., службовець. Її чоловік **ГАНЗЕЛЕС Антін** — іспанець, службовець. Їх діти: **МАРК**, вчиться в коледжі; **МИХАЙЛО** — працівник ресторану м.Делевер; **КАТЕРИНА** — школярка; **ПЕТРО** — 1952 р.н., менеджер по пенсійному забезпеченню організації «Вознесіння». Його дружина, **Мері ЛУ** — домогосподарка; **ЛЕСЯ** — 1954 р.н., колишній чоловік **Ричмен**. Їх діти: **ЕРІК** — вчиться в коледжі; **КІТІ** — вчиться в гімназії. **СТЕФА** і **МАРІЯ** — близнята. **СТЕФА**, 1962 р.н., — працівниця страхової компанії. Її чоловік **Рональд КРІСІН**, 1962 р.н. — бізнесмен. Їх діти: **МЕЛАНІЯ**, 1981 р.н. — гімназистка; **ОЛЕКСАНДРА**, 1988 р.н. — школярка; **СЕМЕНТЕ**, 1990 р.н., в садочку. Проживають в Філадельфії, Честеркау. **МАРІЯ**, 1962 р.н. — працівниця медицини.

ЄВА, 1929 року народження, по чоловікові **КАЛАКУНЯК**, пенсіонерка. Її чоловік **Ярослав КАЛАКУНЯК**, родом з с.Брониця, висококваліфікований коваль, пенсіонер, працює в селянській спілці. Їх діти: **МАРІЯ**, **СТЕФА**, **ІРИНА**. **МАРІЯ**, 1950 р.н. по чоловікові **ОЛЬШЕВСЬКА**, працівниця Дрогобицької швейної фабрики. Її чоловік, **Василь ОЛЬШЕВСЬКИЙ**, 1952 р.н., родом з с.Озимина, водій Дублянського лісництва. Їх діти: **НАТАЛЯ**, **ОКСАНА**. **НАТАЛЯ**, 1978 р.н., студентка Дрогобицького педінституту. **ОКСАНА**, 1982 р.н., учениця школи, проживають в с.Озимина, Самбірського району. **СТЕФА**, 1960 р.н. по чоловікові **КОЖУШАНИК**, працівниця дошкільної установи. Її чоловік, **ІВАН**, 1966 р.н., родом з с.Лужок, Дрогобицького району, водій автосервісу. Їх діти: **ЛЕСЯ**, 1981 р.н.; **АНДРІЙ**, 1986 р.н. — учні школи. Проживають в Дрогобичі. **ІРИНА**, 1967 р.н., по чоловікові **Василів**, медпрацівник Трускавецької лікарні. Її чоловік **Роман ВАСИЛІВ**, 1961 р.н., працівник Трускавецького санаторію «Каштан». Їх син **МИХАЙЛИК**, 1990 р.н., дошкільник.

МИХАЙЛО — 1938 р.н., працівник Дрогобицького автокранового заводу. Його дружина **АННА**, 1938 р.н., родом з с.Брониця, пенсіонерка. Їх діти: **СТЕПАН**, **МАРІЯ**. **СТЕПАН**, 1962 р.н., інженер Дрогобицького автокранового заводу. Його дружина **Анна ФЕЧАК**, 1970 р.н., працівниця Дрогобицького нафтопереробного заводу. Син **ІВАН**, 1992 р.н., дошкільник. Проживають в с.Брониця. **МАРІЯ**: по чоловікові **ЯКИМЕЦЬ**, 1964 р.н., домогосподарка. Її чоловік **Михайло ЯКИМЕЦЬ**, 1957 р.н., родом з с.Брониця. родовід від с.Бірча, Польща. Працівник сфери побуту. Дочка, 1983 р.н., учениця. Проживають в м.Дрогобичі.

Подала Єва Галай-Калакуняк «Татарова» при чоловікові Ярославу, брату Михайлу, дочці Стефі, зятєві Іванові, дітях-внуках Лесі, Андрійку. 24.12.1994 року. с.Брониця, Дрогобицького району.

Ці відомості доповнила п.Марія Галай, яка приїхала в 1995 році в Україну на відвідині сестри Єви Калакуняк в с.Броницю, Дрогобицького району.

Для мене залишилася пам'ятка: на подвір'ї Галаїв-«Татарових» в ногу вкусив мене пес і в повсякденних турботах не було часу на заштрики. Думаю, що гавкати не буду.

Михайло Шпак.

ГАЛЯНТ ВАСИЛЬ, ГАЛЯНТ ТЕКЛЯ «Коцурові».

З родини СУШКІВ, поховані на цвинтарі в с. Стежниця.

В 1947 році акцією «Вісла» були виселені на західні терени Польщі, м. Реско, в 1956 році повернулися в батьківське село — Стежницю.

Їх діти: ПЕТРО, 1930-23.05.1995 року. Проживав незламним українським патріотом і ревним прихильником УГКЦ. Його дружина МАРІЯ, 1940 р.н., родом з Браткович, Ряшівщина, з сином Маріушом веде домашнє господарство. Їх діти: БОЖЕНА, 1963 р.н., РИСЯ, 1965 р.н., БЕАТА, 1969 р.н., РЕНАТА, 1964 р.н.

БОЖЕНА — домогосподарка. Її чоловік СОЛЬН Генрік, с. Воля Матяшова. Їх діти: МАРЦІН, МАГДА, МАЦИК — учні шкіл, проживають в с. Воля Матяшова.

РИСЯ з чоловіком ДЗЯДЗЬО Войцехом, родом з Горянки, дітьми ЛУКАШЕМ, МАТЕУШЕМ, МАГДОЮ проживають в м. Кросно.

БЕАТА з чоловіком МИСЬКОМ Павлом, родом з Янкович, проживають з сином Кристяном в с. Лучки, коло Лїська.

РЕНАТА — кравчиня, проживає в Німеччині.

МАРІУШ — 1977 року народження, господарює на батьківській землі.

Записано в с. Стежниця — 2.06.1997 року від Марії і Маріуша Галянтів.

Після смерті Петра ГАЛЯНТА коні з туги за господарем здичіли і неможливо було до них нікому приступити, змушені були їх продати.

На цьому тракторі ми їздили до с. Лопінка, де родина Іванусівих відбудувала зруйновану церкву.

Біля хати Петра Галянта: Янек Михалік, зліва його тато Василь Михалік, Марія Галянт і Станіслав Зарічанський.

Фото М. Шпака

ЗАВАЛЕНЬ АНТІН ВАСИЛЬОВИЧ — «ЗАВАЛЬНІВ»

1912 р.н. Помер в 1980 році, похований в Канаді.

Його дружина **МАРІЯ**, з дому **ЮРЧАК «Процьова»**, 1913 р.н. В 1952 році трагічно загинула від удару корови в с.Озимина, Самбірського району. З с.Стежниця були виселені в Тернопільську область, Чортківський район, с.Чорнокунці. Восени 1946 року знову пішки перейшли в смт.Дубляни, а відтак в с.Озимину, Самбірського району.

Їх діти: син **МИХАЙЛО**, 1929 р.н., багато років працював столярем в Дрогобицькому підприємстві, пенсіонер. Його дружина **КАТЕРИНА**, з дому **ФІЛЬ**, 1929 р.н., родом з с.Стежниця, в 1986 році померла, похована на цвинтарі м.Дрогобича.

Їх діти: **ІРИНА**, **НАДІЯ**.

ІРИНА — 1957 р.н., працівниця Дрогобицького електролампового заводу. Її чоловік — **Михайло ЗЛАГОДА**, 1956 р.н., родом з м.Чорткова, проживає в Росії. Дочка **ЛІЛЯ**, 1978 р.н., учениця Дрогобицького нафтового технікуму.

НАДІЯ — 1963 р.н., по чоловікові Дрогобицька, працівниця Дрогобицького електролампового заводу. Її чоловік **Мирон ДРОГОБИЦЬКИЙ**, 1963 р.н., родом з м.Дрогобича. Працівник Дрогобицького нафтопереробного заводу. Їх діти: **НАЗАР**, 1985 р.н. — учень школи. **КАТЕРИНА**, 1990 р.н. — дошкільниця. Всі проживають в м.Дрогобичі.

*Подав Михайло Завалень
24.12.1994 року м.Дрогобич.*

Михайло Черешньовський.

Христос. Дерево.

ЗАВАЛЕНЬ МАТВІЙ «ГОРОСЬО»,

помер у 1931 році, похований у с.Стежниця. Його дружина **Єва**, родом з Стежниці — похована в с.Озимина.

Їх діти: **АНТІН, ПЕТРО, ВАСИЛЬ, МИХАЙЛО, АННА, КАТЕРИНА, МАРІЯ.**

МАРІЯ, 1925 р.н. Її чоловік **Микола Кунцьо**, 1925-1953 р.н., родом з м.Криниці, похований на цвинтарі в с.Озимина. Їх син **Ігор** — військовослужбовець, активний член Самбірської організації Спілки офіцерів України. Його дружина **Мирослава**, 1955 р.н., з дому Мохнацька родом з Дублян Самбірського району, активна українська патріотка.

Їх діти:

НАТАЛЯ, 1974 р.н., студентка факультету журналістики Львівського університету ім.Ів.Франка. Її чоловік **Іванкевич Ігор**, 1971 р.н. — родовід з с.Гічвиць, Ліського повіту, студент Київського інституту. Їх дочка **Олена**, 1994 р.н.

МАРІЯ, 1976 р.н., студентка юридичного факультету Київського політехнічного інституту.

ОЛЕНА, 1979 р.н., студентка економічного факультету Тернопільської академії народного господарства.

Марія, як і десятки її стежницьких подруг, пройшла складний життєвий шлях: з дитинства праця на полі, примусова робота в Німеччині, повернення після війни додому, в 1946 р. виселення, поневіряння по дорогах, робота в колгоспі.

Але, як обдарована українка-патріотка не була осторонь того, чим живе українська Нація, і всяко бере участь в її розбудові. Учасниця церковного хору, учасниця сільського хору, який відродив чимало українських патріотичних пісень, з якими виступав в багатьох селах Самбірщини, на Державних і Національних Св'ятах.

Подала Мирослава Кунцьо. 28.09.1998 р.

Марія Кунцьо (посередині) справа — зять Ігор, дочка Мирослава, правнучка Оленка, внучка Наталя з чоловіком Ігорем. Сидять зліва направо — Оленка, Марія.

ФІЛЬ МИКОЛА — «Філів» — 1902-1944 рр.

Замордований російсько-більшевицькими партизанами в лісовому урочищі «Лопінник» в 1944 році. Похований з 22 замордованими односельчанами на цвинтарі у с.Стежниця.

Його дружина **Катерина**, з дому **ГУБЦЬКА**, померла в 1941 році і похована на цвинтарі у с.Стежниця.

Їх діти: **КАТЕРИНА**, **АНТІН**, **МАРІЯ**, **АННА**.

КАТЕРИНА і **АНТІН** в час депортації до УРСР виїхали з родиною **ШАШКЕВИЧВ**.

КАТЕРИНА з чоловіком **Михайлом ЗАВЕЛЕНЕМ** і сім'єю проживали у м.Дрогобичі.

Антін з сім'єю — дочкою Катериною і сином Михайлом проживають у м.Комсомольську, Запорізької області.

АННА — померла у Польщі.

МАРІЯ ШУРІТТ «Кулик» з дочками **ЛІДОЮ**, **ДАНУТОЮ** і сім'ями проживають у США.

Друга дружина **Миколи ФІЛЯ** — **Марія ШАШКЕВИЧ**, 1914 року народження після виїзду з с.Стежниця проживає у США. Її чоловік **Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ** і дочка **ІРИНА КЛИМ** з сім'єю проживають у США.

Сини: **ФІЛЬ МИКОЛА**, 1940 року народження та **ІВАН**, 1943 року народження.

МИКОЛА з с.Стежниця в 1956 році поїхав у м.Гданськ, закінчив морехідне училище і виїхав у США.

МИКОЛА — інженер фірми «Дженерал-моторс». Його дружина **МАРІЯ** працівниця сфери побуту.

Їх діти **ПЕТРО**, 1977 року народження, студент в Нью-Йорку; **ЛЕСЯ**, 1978 року народження — студентка коледжу.

ІВАН — бізнесмен. Його дружина **Марія ЛУЦИК** родом з Лемківщини.

Дочка **АСЯ** з сім'єю проживає у США. Син **ІВАН** — студент коледжу в Нью-Йорку.

ІВАН — активний політичний і релігійний діяч, член Президії Світової Федерації Українських Лемківських товариств. Очолює Товариство «Лемківщина» та релігійну громаду. Активно сприяв організації і проведенню двох Світових Конгресів в Україні - у Львові. Живе турботами і сприяє розбудові української Нації і Держави.

Але зазначу, що саме на таких свідомих родинах як **ЧЕРЕШНЬОВСЬКІ**, **ПИЩИКИ**, **РОМАНИШИНІ**, **ШАШКЕВИЧІ**, **ШПАКИ**, **ФІЛІ** та багато інших односельців формувалися свідомі родини, особистості, які були і є продовжувачами Стежницького родоводу та розбудови Соборної, Самостійної, Незалежної Української Нації та Держави.

Записано з факсу від Івана Філя та Зоряна і Слави Шашкевичів у Львові.

Стежничани в Америці,
1988 рік.
Зліва: Іван Філь, Марія Кулик з Філів, Марія Черешньовська із Шашкевичів, Матвій Шашкевич «Рись», Михайло Черешньовський —скульптор, Микола Філь, Іван Романишин «Лучків».

З I Світового Конгресу Лемків, 10.10.1993 р.
Стоїть гість з США — Іван Філь, справа — М.Шпак, Зорян Шашкевич з
дружиною Ярославою і дочкою Іриною.

Син Миколи Філя — Петро і донька
Леся в українських одностроях.
США, 1994 рік.

ШКИРДА ВАСИЛЬ та ШКИРДА ГАННА з дому «Дулітові».

Їх діти:

ЄВА, 1898 р.н. Коли мала 15 років, виїхала з села Стежниця в Америку. Вийшла заміж за **ОПАРА**, їх діти: **ГАНЯ**, **МАРІЯ**, **ЄВА**. З сім'ями проживають в Нью-Йорку.

МИХАЙЛО — 1908-1980 рр.

АНТОН — 1907 р.н., загинув на війні.

МИКОЛА — 1912-1978 рр.

МАРІЯ — 1905 р.н.

МАТВІЙ — 1920 року народження.

ШКИРДА МИХАЙЛО після переселення проживав у с.Бариш, Бучацького району, Тернопільської області.

Його діти:

ГАНЯ — 1930 р.н., зараз на пенсії. Її чоловік **ОСТАП'ЮК Степан** з Тернопільщини. Їх діти: **ЛЮДМИЛА**, 1957 р.н. Її чоловік з Перемишльського району, **СТРІЛЕЦЬКИЙ Павло** — лісничий. Їх діти: **СВІТЛАНА**, 1977 р.н.; **ОКСАНА**, 1981 р.н.; **НЕЛЯ**, 1989 р.н.

НАДІЯ, 1964 р.н. Її чоловік з Тернопілля **СУРМАК Михайло**. Їх діти: **ВОЛОДЯ**, 1982 р.н.; **ЛІЛІЯ**, 1984 р.н.; **МИКОЛА**, 1993 р.н.

МИХАЙЛО, 1964 р.н., його дружина **Марія** з с.Бариш. Їх діти: **ЛЕСЯ**, 1990 р.н.; **ОЛЯ**, 1991 р.н. **МАРІЯ** — 1933 р.н., на пенсії. Її чоловік з Тернопільщини **ГОРИН Михайло**, помер. Вона проживає в с.Перволока, Бучацького району. Їх діти: **ГОР**, 1963 р.н. Його дружина **МАРІЯ** з с.Перволока. Його діти: **АНДРІЙ**, 1986 р.н.; **ІВАН**, 1987 р.н.

МИХАЙЛО, 1969 р.н., його дружина **ОЛЯ** з с.Перволока. Їх діти: **ОКСАНА**, 1993 р.н.; **ГОР**, 1995 р.н.

ВОЛОДИМИР — 1938 р.н., на пенсії, дружина з Червонограда, там і живуть. Дочка **НАТАЛІЯ** з 1975 р.н.

МИРОН — 1946 р.н., тракторист, дружина з Ярослава з дому **ДМИТРИК** Ганна. Їх діти: **ПЕТРО**, 1970 р.н., дружина **Люба** з с.Вербятин, Тернопільської області. Дочка **ІРИНА** 1997 р.н. **ЛЕСЯ**, 1974 р.н., її чоловік **Сергій** з с.Бариш. Дочка **НАТАЛІЯ** з 1993 р.н.

МАТВІЙ 1920 р.н. проживає на Золочівщині.

МИКОЛА молодим юнаком з Стежницькими хлопцями їздив у Францію на заробітки. Дочка **ТЕТЯНА** пам'ятає з розповіді батька, що працювали на виноградниках.

В 1939 році, повертаючись з заробітків, на морській пристані їх вже зустріли загарбники-німці і забрали їх у полон до Німеччини. Під Гамбургом працювали на лісомеблевій фабриці. Там він зустрів **Ніну ЦИБУЛЬСЬКУ**, родом з с.Капоси, Вітебської області, Білорусь, яка як німецька полонянка працювала на фабриці. **НІНА** стала його дружиною і після закінчення війни переїхали до Самбора. Тут зустріли своїх односельчан-стажничан, працювали обоє на різних роботах, поховані на цвинтарі в Самборі.

Їх діти: **ЯРОСЛАВ**, 5.12.1945 р.н., **ТЕТЯНА**, 2.01.1947 р.н.

ЯРОСЛАВ — військовослужбовець Новоград Волинської військової частини. Його дружина **СОФІЯ**, родовід з Житомирщини, медсестра. Їх діти: **ГОР**, 1970 р.н., працівник МП.

ТЕТЯНА, мабуть від того, що батько добре знав німецьку мову, тому стала вчителькою німецької мови, працює в СШ №1. Її чоловік, **ЛЯЩУК ОЛЕКСІЙ** — родовід з с.Ланівців, Тернопільщина, працівник залізниці. Їх діти: дочка **СВІТЛАНА**, 28.03.1969 р.н., медсестра ЦРЛ. Її чоловік, **КУРИЛО Мирон**, родом з с.Сприня, Самбірського району, працівник МП, навчається у Львівському фінтехнікумі. Їх діти: **ВОЛОДИМИР**, 26.02.1992 р.н. — дошкільник; **МАРІЯ** 17.10.1995 р.н. — дошкільниця.

Микола Шкирда з дружиною Ніною.

*Подала дочка Миколи Шкирди-Тетяна Лящук з внучкою Марією.
Самбір, 21.02.1998 року.*

ШКИРДА АНТІН МИКОЛАЙОВИЧ «ГІШТА»

1908 р.н., 1944 року підірвався на міні за рікою Одер, на території Німеччини.

Його дружина — **Анастасія**, 1910 р.н., родовід з с.Колониці, Лиського повіту. В 1978 році померла, похована на цвинтарі с.Лужок, Дрогобицького району.

Їх діти: **ГАННА, АНТІН, МАРІЯ, ІВАН**.

Виселені в 1946 році з с.Стежниця в Тернопільську область, с.Пробіжне. Восени того ж року, повертаючись назад до с.Стежниця, в с.Брониця їх зупинила міліція, заборонила їм далі їхати. Так родина Шкирдів опинилася в с.Лужок, Дрогобицького району.

ГАННА — 1938 р.н., по чоловікові **СЕРДЮК**, пенсіонерка. Її чоловік **Василь СЕРДЮК**, 1936 р.н., працівник заводу. Їх діти: **СВІТЛАНА, ВОЛОДИМИР**. **СВІТЛАНА** з чоловіком Сергієм проживають в м.Борисполі, Київської області. **ВОЛОДИМИР**, працівник телевізійного заводу, з сім'єю проживають у м.Львові. **ГАННА** з чоловіком проживають в Борисполі.

АНТІН — 1940 р.н., пенсіонер. Його дружина — **Марія**, 1949 р.н., з дому Петрик, родом з с.Лужок, працівниця сфери торгівлі. Їх діти: Люба, Леся, Ігор.

ЛЮБА — 1967 р.н., по чоловікові **ВІЗОР**. Працівниця Дрогобицької «Мрії». Її чоловік **Ярослав ВІЗОР**, 1954 р.н., родом з с.Мала Озимица, працівник Дрогобицької військової частини. Їх діти: **ЯРОСЛАВ**, 1987 р.н., учень школи; **ХРИСТИНА**, 1994 р.н., дошкільниця. Проживають в м.Дрогобичі.

ЛЕСЯ — 1969 р.н., по чоловікові Максимів, працівниця Дрогобицького долотного заводу. Її чоловік **Михайло МАКСИМІВ**, 1966 р.н., родом з с.Лішня, тракторист Лішнянського лісництва. Їх діти: **МАРІЯ** — 1987 р.н., учениця школи. **РОМАН** — 1991 р.н., дошкільник. Проживають в с.Лужок.

ІГОР — 1973 р.н., працівник Дрогобицького будівельного управління, проживають в с.Лужок.

МАРІЯ — 1942 р.н., інвалід після отриманої травми. Її чоловік **БІЛЕНЬКИЙ**, 1940 р.н., в даний час знаходиться в тюрмі. Їх діти: **СВІТЛАНА, ЛІЛЯ, НАТАЛЯ**.

СВІТЛАНА і ЛІЛЯ з сім'ями проживають в Донецькій області. **НАТАЛЯ**, учениця школи.

ІВАН — 1961 р.н., фермер. Його дружина **Марія МАЦИКАНИЧ**, 1962 р.н., родом з с.Шандровичі, Турківського району. Працівниця Дрогобицького нафтопереробного заводу. Проживають в с.Лужок.

Подав Антін Шкирда в присутності свого сина Ігоря, дочки Лесі та внука Романа Максиміва. 31.12.1994 року, с.Лужок.

Михайло Черешньовський.

Сівач. 1954р.

Мадонна на колінах. 1955р.

ХОМИЧ ПЕТРО МИКОЛАЙОВИЧ — «САФАТИШИН»

1912 р.н. В 1944 році загинув на фронті.

Його дружина **Катерина**, 1912 р.н., родом з с.Загочев'я, Лиського повіту, Польща, проживає у Франції, департамент Норд, м.Камре, с.Карнієри.

Їх діти: **МИХАЙЛО, ВОЛОДИМИР, ПЕТРО.**

МИХАЙЛО — 1930 р.н., пенсіонер, працівник селянської спілки. Його дружина **Марія**, 1925 р.н., з дому **КУЗИК**, родом з Бронниці, пенсіонерка. Їх діти: **АННА**, сини-двійнята **МИХАЙЛО, ВОЛОДИМИР.**

АННА — по чоловікові Фідик, працівниця сфери торгівлі. Її чоловік **Михайло ФІДИК**, 1954 р.н. родом з с.Лужок, Дрогобицького району, працівник Дрогобицького автокранового заводу. Їх діти: **МАРІЯ**, 1977 р.н.; **ГАЛИНА**, 1981 р.н., учні школи. Проживають в с.Бронниця.

МИХАЙЛО — 1958 р.н., працівник Дрогобицької автошколи. Його дружина **Ірина КІТ**, 1962 р.н., родом з м.Самбора, працівниця Трускавського санаторію «Джерело». Їх діти: **АНДРІЙ**, 1985 р.н., учень школи; **ВОЛОДИМИР**, 1990 р.н., дошкільник. Проживають в Трускавці.

ВОЛОДИМИР — 1958 р.н., водій Дрогобицької медичної установи. Його дружина **Марія КРАВЕЦЬ**, 1962 р.н., родом з с.Лужок. Вчителька школи с.Лужок. Їх діти: **МИХАЙЛО**, 1981 р.н., учень школи; дочка **УЛЯНА**, 1985 р.н., учениця школи. Проживають в с.Лужок, Дрогобицького району.

ВОЛОДИМИР — 1933 р.н., в 1994 році помер, похований на цвинтарі м.Дрогобича. Його дружина **Софія**, 1930 р.н. родом з с.Тухольки, Сколівського району, пенсіонерка. Їх діти: **СВІТЛАНА, ІГОР.**

СВІТЛАНА, по чоловікові Перкалюк, працівниця військової організації м.Трускавця. Її чоловік **Володимир ПЕРКАЛЮК**, родом з Трускавця, помер, похований на цвинтарі м.Трускавця. Дочка **ЮЛЯ**, учениця школи. Проживають в м.Трускавець.

ІГОР — 1961 р.н., працівник Дрогобицької фірми зв'язку. Його дружина **НАТАЛКА**, родом з Дрогобича, працює там же. Їх діти: **ПАВЛО**, 1982 р.н.; **ВОЛОДИМИР**, 1987 р.н. — учні школи. Проживають в м.Дрогобичі.

ПЕТРО — 1936 р.н., пенсіонер. Його дружина **Павліна**, родом з с.Бронниця, працівниця МП. Їх діти: **МИХАЙЛО, ІГОР.**

МИХАЙЛО, 1957 р.н., працівник Стебницького МП. Його дружина **ГАЛЯ** працює там же. Їх діти: **ЗЕНОВІЙ**, 1981 р.н., **АНДРІЙ**, 1982 р.н. Проживають в м.Стебник.

ІГОР, 1955 р.н., працівник Дрогобицького підприємства глухонімих. Його дружини: **Люба, Марія, Дарія**. Їх діти: **РОМАН** 1982 р.н.; дві дочки. Проживають в м.Дрогобичі.

Син **МИХАЙЛО**, внук **МИХАЙЛО**, брат, сестра їздили до Франції.

*Подав Михайло Хомич «Сафатишини» в присутності сина Михайла, внуків Андрійка і Володимира та Михайла Заваленя з м.Дрогобича.
24.12.1994 року с.Бронниця, Дрогобицького району.*

Цим Прізвищем я закінчую родовід Стежничан, бо не вдалося більше зібрати даних про стежницькі родини по багатьох Теренах.

Зголосіться, стежничани, для уточнення і продовження !

За смерть Вождів, за безлік вбивств,
За чорний мор села і міста,
За шалість звірств і тьму злочинств,
За глум святинь і кривди злісні...

Прокляття вам вже прокричав я.

Петро Гетьманець.

«ОСЬ ТАКА ІСТОРІЯ

НАШОГО НАРОДУ»

Цю сторінку я пишу з впевненістю на той найближчий час, що ХТОСЬ, а цим хтось повинен бути Стежничанин, або з ним пов'язаний, повинен фундаментально, детальніше зайнятися дослідженням нашого села і його жителів.

На подану мною заяву на ім'я директора Центрального Державного Історичного архіву у Львові п.О.Мацюка на 13 листопада 1993 року було підібрано ряд матеріалів, пов'язаних інформативно з Стежницею.

Сося Пицик, п.Ольга Грицина і я поїхали у Львів для ознайомлення.

Відразу зазначу, що треба праці і праці: документи на латинській мові. З польською можна кожному з нас порозумітися.

Доповнити, а вірніше, треба віднайти ще документи напевно в Балигороді, Сяноці, Перемишлі, можливо в Кракові та Варшаві. Цей або Ця ХТОСЬ може і мусить виготовити історичну працю, може, наукову.

Отже, які підібрані матеріали:

— географічний каталог - 3 шт

— тематичний каталог - 3 шт

— історія Сяницької землі — треба пошукати і в бібліотеці ім.Василя Стефаніка

Фонд N 9, опис 1, справа 65, стор. 85-88

Фонд 15, опис 1, справа 314, аркуш 72

Фонд 348, опис 1, справа 5283, стор. 1-76

Фонд 178, опис 2, справа 3923, стор. 1-193

Фонд 178, опис 2, справа 4773-4774, стор. 1-69, 1-55

По рекомендації працівників музею треба шукати географічний словник, історія України-Руси, видані в той час газети.

Що то є за документи?

1. 1631 рік. Акт відступлення в пожиттєву оренду Биляна Адама і Стефи села Стежниця своїй матері Ядвізі (ф.9.0-1, сп-65, стр.85-88 - рукопис латинською мовою та фільмоплівка.

2. 1669 рік село Стежниця, Сяницької землі. Реєстр побору від жителів села Стежниця Сяницької землі Сяницький громадський суд (ф-15 0-1, спр.314, арк. 72-мова документу латинська та фільмоплівка.

3. 1924-1938 село Стежниця, Лиського повіту. Звіти, протоколи загальних зборів та інші матеріали про діяльність читальні в с.Стежниця. Назва фонду «Просвіта» м.Львів. Назва структурної частини: філіал в м.Лісько. (ф-348, 0-1, одиниці збірки 5283, стор.1-76 - рукопис латиністичний, українською мовою та фільмоплівки.

4. 1783 рік. Стежницька Земля. Переліки правил торгівлі спиртними напоями, сіллю, тютюном, м'ясом в маєтках в Третерха Станіслава II — Каєтана в Стежницькій землі.

5. 1893-1917 рр. Зміст: Справа про заснування та діяльність початкової школи в с.Стежниця фонд — Кракова шкільна Рада м.Львів (ф-178, спр.-3923, стор.1-193, спосіб запису машинний рукопис польською, українською, німецькою мовами).

6. 1910-1914 рр. Справа про заснування та діяльність початкової школи в с.Стежниця (ф-178, 0-2, спр.4773-4774, спосіб запису — рукопис та машинопис, мова польська). Сторінки 1-69, 1-55.

Архівний документ ф-178, 0-2, стр.3023, 5.12.1892 рік

3.12.1892 рік Гміна села Стежниця, Лиського повіту постановила заснувати народну школу в селі Стежниця. Зобов'язувались побудувати цегляний будинок. Землю (грунт) в кількості 1,5 моргу було виділено на тому місці, де була школа. Будівництво школи мало бути закінчено в 1894 році. Власники філярку, яких було зобов'язано забезпечити будівництво школи лісом (в сягах, тобто в складочних мстрах), або в кубометрах, який їх зобов'язувались заготовити і завезти на будівництво школи, так і не виконали. Була судова тяганина, яка закінчилася нічим.

Львів, вул.Дубова,6.

З розповіді Антона Заневчика «Типового», який тепер проживає в м.Львові, в доповнення архівних документів п.А.Заневчик ствердив, що в с.Стежниця дійсно була побудована двокласова мурована школа. В школі, тобто будівлі, були розміщені ще 2 кімнати для проживання вчителів. В австрійську війну на школу впала куля з канона (гармати) і школа була знищена. Цеглу забрали жиди. Відтак навчання дітей продовжувалось в мурованій

Біля Стежницької школи. Зліва направо – Михайло Шпак, Володимир Пицик, Володимир Васюта, Володимир Затварський, Мирон Матяшовський, Микола Пицик та о.Микола Куць. Сидить Богдан Футрик.
18.05.1996 рік.

хаті Матвія Заневчика, де до лавок діти мусли приносити з собою стільчики, щоб мали на чому сидіти. А потім була побудована дерев'яна школа, яка була розібрана і з цього дерева побудована Стежницька читальня, в якій і почалося справжнє національне відродження і виховання. Зродились «Просвіта», хор, драматичний гурт. Нижче місця, де була стара дерев'яна школа, стежничани збудували кращу, обшальовану, дерев'яну 4 класову школу, в якій навчалися діти, з яких зросли порядні господарі, християни, видатні люди і українські патріоти. Тепер в цій школі «Sklep». Я вірю, що село знову відродиться і життєвий процес почнеться і продовжиться знову. Мова викладання в школі мала бути українська, (руська), польська. Іміна не зобов'язувалась

платити вчителям. Оплату вчителям зобов'язувалося платити власники фільварку.

Документ підписали:

Кипрія Ясеницький — з повітової Ради м.Ліська.

Антоні Костюскі — інспектор школи.

Михайло Осташ — вмів підписатися.

Петро Григель — асесор.

Михайло Матяшовський

Ларко Бобак

Документ затверджено печаткою, половина якої українською, а половина — польською мовами.

В той час, а потім ще довго, не всі вмели писати і знаком (+) стверджували підпис документу. В документах є план однокласної школи і, як засвідчують архівні документи, школа в с.Стежниця була добудована, на що були виділені гроші, дрова для опалення. Документ з 1910 року підтверджує, що жиди —Ізраель Рапопорт, Пінчас Зінгель, Абрам Кнебельбарт постачали в 1907-1910 рр. 20 сьонгів м'яких і твердих опалових дров. План однокласової школи в с.Стежниця з документу від 25 жовтня 1904 року, підписаного Михайлом Остошем.

Детальні відомості про будівництво, навчання, вчителів, учнів треба вишукати і написати, адже ж саме освіта, а потім «Просвіта» підняли стежничан на високий рівень культури, релігії і національного патріотизму. У фонді 348 описі 1 описано Товариство «Просвіта» у Львові. Звіти і протоколи загальних зборів та інші матеріали про діяльність читальні в с.Стежниця.

Початок 1924, закінчено 1938 рік на 76 аркушах.

Читальня «Просвіта». Стежниця, пошта Балигород, повіт Лісько.

ЗВІДОМЛЕННЯ (ЗВІТ)

Читальні «Просвіта» за час від дня 22 червня 1924 року до дня 27 липня 1925 році. Урядуючий відділ в адміністрації.

І ось тут, в той момент, коли торкаємося живої історії наших дальших предків, односельчан, тебе охоплює трепет тіла і душі, тобі годі відірвати погляд від тих, хоч не так вже давніх документів, а за цими документами стоять, колись живі, а тепер в пам'яті, Стежничани.

чани, прості, малограмотні, але тверді, мов граніт, з наснагою, бажанням вчитись читати, писати, а навчившись, передати, вчити, радити, вимагати порядку в других. Треба конче зробити хоч би одну ксерокопію такого звіту.

1. Голова — Дмитро Панасевич — парох. З розповідей стежничан — скільки доброго вчинив цей «Великий Український Священик.»

2. Місто голова — Михайло Губицький — господар

3. Писар — Михайло Семчик — господар

4. Скарбник — Іван Романишин — господар

5. Бібліотекар — Іван Пицик — господар

6. Господар — Іван Сушко

7. Члени відділу — Іван Шпак

8. Ревізійна комісія

9. Культурний діл.

Вкладаючим про Історію України був Микола Мулярчук — студент Фільольогії Львівського університету. Число членів — 38, жінок — 2, хлопців — 4, дівчат — 2.

Бібліотека — 66 книжок, 100 — прочитано протягом року.

Інформаційний діл не активно байдуже.

По сусідству читалень нема.

В 1925 році Читальня містилася в домі Миколи Пицика, моєї мами тато, він і був головою «Просвіта». Місто головою був Михайло Матяшовський, писар — Михайло Семчик, бібліотекар — Василь Романишин, касир — Іван Романишин, господар — Микола Шпак.

У 28 питанні — «чи читання розвивається добре і в який спосіб можна її оживити?», така відповідь «Можна би розвивати лучче, если би були в нас інтелігенція, а кромі священика — нема нікого!»

А чи тепер ми всі стежничани активні в розбудові України, в утвердженні Релігії! Га? Ба!

У 38 питанні, яка урядова мова в громаді?

Українська, (руська).

Стежниця, 14 липня 1926 рік.

Ніколя Пицик

Печатка кругла такого вигляду:

Розгорнута книжка у вінку.

В одному звідомлені (звіті) цитую:

... «На внесення голосу Михайла Семчика чи покарані непослушні?

Виділом члени вирівняли свої кари,... то вирівняла, кромі одного члена — Дмитра Хомича.

... Вибрано підпоручника до армії — Михайла Матяшовського.

На кінець зборів Михайло Романишин взивав всіх членів до спільної праці та побажання новому видділову краших успіхів, як в минулому році.

І на тім збори закінчено.

Стежниця дня 30/1 1938 року.

Секретар зборів.

Дальше в звіті надається перелік бажаної би літератури, книжок для читалень, рекомендацій по сільському господарству, «Волинь» Уласа Самчука, «Холодний Яр», «Сонце заходить», «Криваві сліди».

Висота вкладки членської

Похорон Стежницької вчительки Євгенії Ільницької. Біля домовини син Володимир (зліва) дочки Ірина та Ліда з родиною і друзями.

Канада, 1992 рік.

— І корона (членські внески).

Бажання придбати дитячу літературу.

Висказ особового складу Виділу читальні «Просвіта» в Стежниці, вибраного на загальних зборах, які відбулися дня 30.01.1938 року.

1. Голова Микола Шпак, дата уродження 12.12.1902 року, замешканий в Стежниці під N дому 14

2. Заступник голови Іван Романишин, ур. 9.06.1895, дім N 36

3. Секретар Іван Пищик, ур. 12.11.1913 р., дім N 1

4. Скарбник Михайло Черешньовський ур. 23.09.1912 р., дім N 52

5. Бібліотекар Дмитро Іванчик, ур. 11.03.1911 р., дім N 11

6. Господар Іван Осташ ур. 12.11.1901 р., дім N 14

7. Член Виділу Микола Романишин, ур. 12.09.1901 р., дім N 87

Заступник членів виділу Петро Осташ ур. 12.04.1896 р.

В село увійшла освіта «Просвіта», релігія.

Находили газети, часописи: «Наш прапор», «Правда», «Світ дитини», «Український бескид», «Свобода», «Діло», «Життя і знання».

З 1926 року в селі існує мішаний хор. Директором був Петро Гентіш. Аматорський гурток ставить «Наталку Полтавку», «Ой, не ходи Грицю», організуються вечорниці. Концертів з нагоди Шевченківських свят Старостство не зівольало.

А чи береш ти, стежничане або стежничанко, участь у Державних Українських, Релігійних Святах? А як ні — то чому?

В звітженнях відзначаються найкращі: Дмитро Іванчик, Петро Шпак, Антін Черешньовський, Іван Пищик — син Миколи. Пропонується подати імена і прізвища чесних, ідейних, поважних і метких членів.

Домів в селі — 120. Українців — 111, поляків — 5, жидів — 4.

25.11.1935 року.

Стежницькі жінки і дівчата під керівництвом о. Степана Граба, вчительки Євгенії Ільницької, об'єднані в Товариство «Доброї смерті» в м. Балигороді. Фото 1940 року. Вони продовжувачі українського і стежницького родоводу.

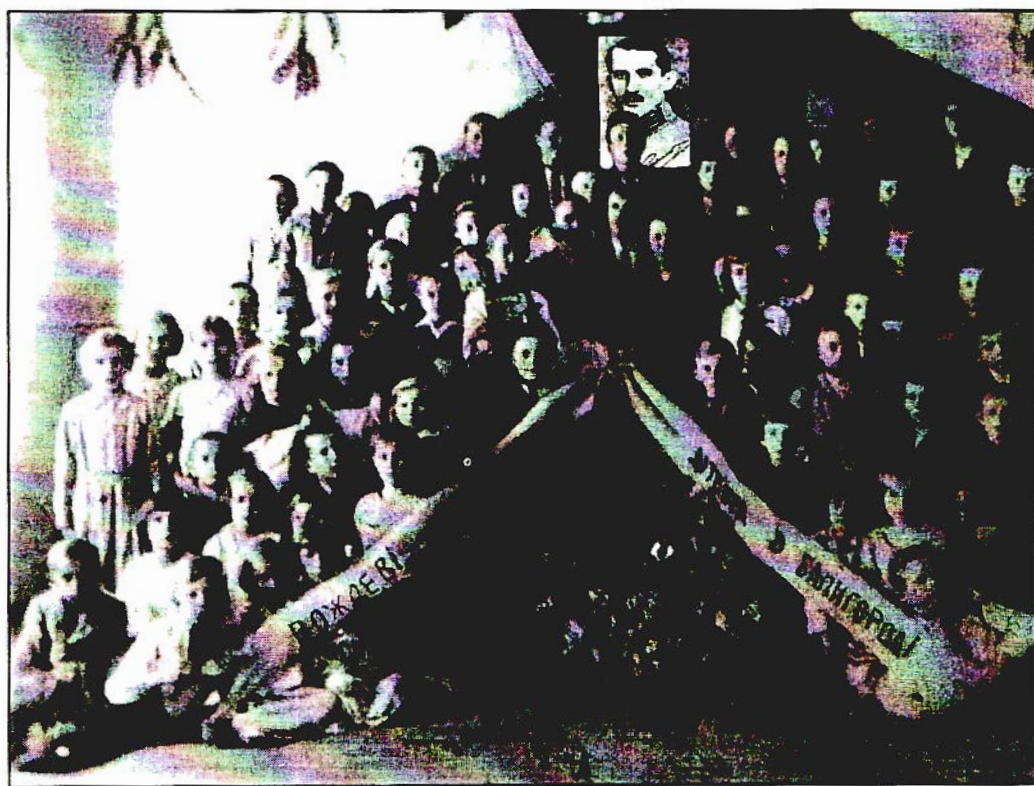
Для нас і нащадків збереглися фотографії різних часів, що засвідчують навчання дівчор і молоді в школах Стежниць, Болигорода, Коломиї, Лиська, Сянока, Кракова, Львова, Криниці, засвідчують роботу драматичних гуртків хорових і інших об'єднань.

Вели потрібну релігійну, виховну роботу священники о.Панасевич, С.Граб, М.Гашак, вчителі Ільницька, Ясеницька.

Документи засвідчують, що Урядуючий відділ в «Просвіті» постійно, протягом років, оновлюється. До складу уряду входять Онуфер Шашкевич, Микола Романишин, Михайло Сковронський, Микола Заневчик, Антін Осташ, Іван Хомич, Михайло Старух, Василь Завалень, Петро Осташ, Дмитро Сушко, Василь Галянт, Дмитро Іванчик, Василь Пицик, Іван Пицик, Петро Зеневчик, Іван Шпак.

Стежничанине!

Дивись, слухай: тут твій батько, вуйко, стрико, дідо, прадідо ще тоді хапався за науку, щоб ми зросли і в поколіннях зростали добрими патріотами сьогодні і на далеке майбутнє.

Вождеві (Євгену Коновальцю) шкільна дівчора в м.Балигороді.

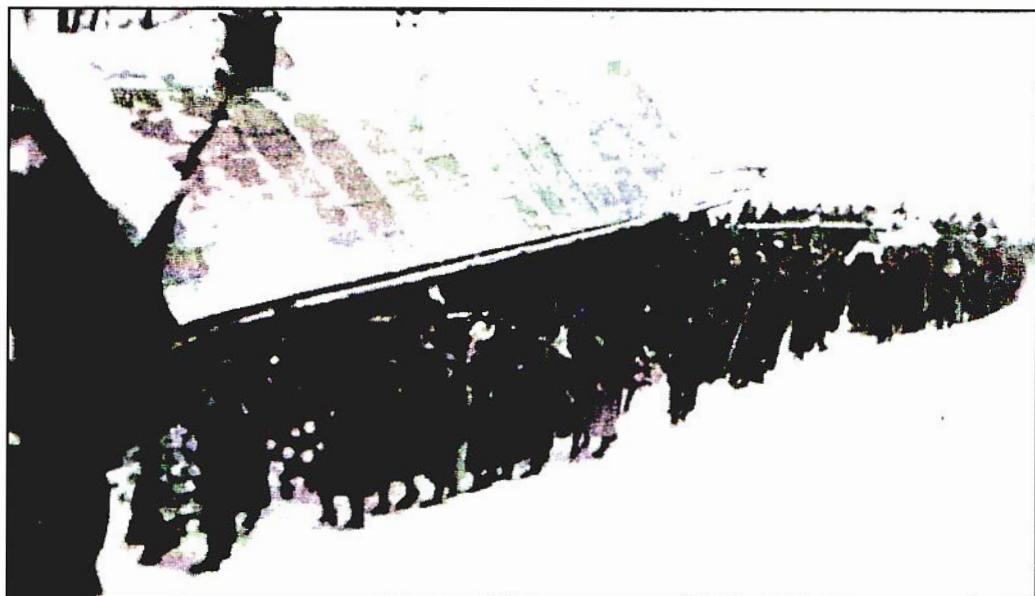
Якщо хтось дозволив собі говорити, що Лемківщина була відсталою, то помилявся. З цієї школи з стежничан вийшли вояки УПА, «Дивізійники» і просто патріоти.

... Іван Юрчак «Довбуш», Анна Черешньовська «Тетяна», Михайло Шпак — Дивізія «Галичина», Михайло Шпак — «Дуб», Іван Романишин (США), знаменитий ювелір — виготовив золоту писанку з оздобленням. Директор школи п.Пелешок.

Документи про Стежницю, які зберігаються у Львівському обласному історичному архіві, засвідчують про будівництво читальні і утворення українського товариства «Просвіта». Землю під будову читальні подарував Микола Пицик «Заболотників» — батько моєї мами, батько моїх тіток і вуйків, які походили з «Заболотникових». Будували читальню всією громадою. Першим головою «Просвіти» був бл.п.отець Панасевич.

Мені з дитинства і запам'яталася дерев'яна читальня, збудована біля церкви, при дорозі. Який це був політично-релігійний зв'язок: на горі Церква, а нижче церкви — читальня, а неподалік школа. Так було визначено розбудовою Нації: після Богослужень, а в цьому була потреба, люди сходилися в читальні і отримували необхідні настанови, інформацію різних часів, або завдання, яке треба було виконувати. Ще сьогодні є багато живих стежничан, які в читальні набиралися національної духовності. Ще сьогодні багато живих стежничан, які брали участь у хорових, драматичних та танцювальних гуртках. На фотографіях різних часів є дійсно активісти цієї надзвичайно важливої Української справи. (фото аматорський гурток). На одній з них напис «Драматичний гурток Стежниці». На фотографії такі молоді, такі юні, такі гарні наші стежницькі хлопці і дівчата, чоловіки і жінки, діти. Яким славним музикантом був Михайло Романишин «Слясьо», довгий час керував церковним і сільським хором с. Стежниця, а тут, в Україні — вигравав у Стрийському ресторані «Ромен». Довгі роки дякував у стежницькій церкві Михайло Матяшовський, диригували стежницьким хором Дябога і Гентіш. Славним музикантом був Іван Романишин-Кондраків, тут хочу ствердити одну істину. Звичайні собі діти, порядні українці, віруючі, з доброю поведінкою, але не перейняли татового фаху. А от його внук, син Миколи Романишина, Володимир, має подарований Богом Дар. Прекрасно співає і грає на різних музичних інструментах. Кажуть, що так передаються гени. Володимир Романишин та Ігор Осташ з «Домайдових» звеселили не одне українське весілля. Михайло Юрчак змолоду співак, музикант, церковний дяк, та ще й ветеринар, та все це самотужки, без освіти. Велику працю для виховання і молоді, і старшого покоління вклала славної пам'яті вчителька Євгенія Ільницька. Гляньте, пригляньтеся до фотографій, розпитайте старших, де тут на фотографіях хтось із вашої родини, а може і ви тут дівчиною або хлопцем. А які з голови до ніг вишивки: сукні, спідниці, запаски, блюзки, жіночі пояси, вишивані чоловічі сорочки, шаровари, козацькі шапки, чоловічі пояси. Мені запам'ятався на сцені стежницької читальні буют Тараса Шевченка, який вирізьбив сл.п. Михайло Черешньовський. Вже тоді, по його виконаних роботах односельчани пророкували йому велике майбутнє і славу. Доля водила його дорогами боротьби за Україну і завела його на чужину. Там він залишив після себе невмирущу славу, залишивши там українцям, таким як він, десятки, а може й сотні видатних робіт в різьбі, в бронзі, в статуях. Прийде час і Україна побачить шедеври і працю нашого крянина. Варто би його дочці Звениславі Ватаманюк, яка проживає у Львові, поставити питання перед урядом України про повернення в Україну творів свого батька-скульптора, адже його Америка не вчила — Америка взяла його Славу. Цілими родинами стежничани вчилися культури, релігії, співу, танців. І було це все потребою духовною, національною, адже після важкої праці в полі, чи вдома ця потреба вела їх до читальні. Той же Михайло Черешньовський «Бащин» - скульптор, а до нього старше покоління: Микола Шпак - «Максимів», Василь, Іван, Антін, — Пицики «Заболотники», Михайло Кріль, Василь Шпак - «Риянтів», Антін Заневич «Типів», Дмитро Романишин «Лучків» молодий тоді Володимир Ільницький, Губицький Петро «Казів», Михайло Юрчак і його син Михайло Юрчак. Та погляньте на збережені фотографії, яка радість на обличчях, яка доброта теплота у цих молодих і старших хлопців і дівчат.

Батьки забирали чи то до церкви, чи у читальню своїх дітей, а коли вони не мали такої змоги, то діти охоче йшли самі, щоб побачити виставу чи почути пісню. В селі були прекрасні самодіяльні актори. На жаль, вони залишилися тільки на фотографіях. І напевно, якби батьки обдарованих співаків і співачок мали можливість дати в науку, то було би що почути і побачити на великих сценах. А який гарний голос у Марії Старух, нині Федик, що живе у Самборі, чи у Катерини Шпак «Заневичкової» з Пициків. Не знаю, чи хтось ще вміє так багато пісень, які вона передала нашому поколінню. Під фотографіями записані прізвища тих, хто вчився і передавав навчене у виставах, піснях нашим Стежничанам і навколишнім українцям. І так з покоління в покоління старші вчилися, вчили і передавали своїм дітям, онукам українське слово, українську молитву, українську пісню і право та обов'язок розбу-

Довго не знаходилась фотографія Стежницької читальні «Просвіта». Цю фотографію зберегла Єва Осташ, по чоловікові Шумлянська. Похорон Антона Пицика, похоронна процесія йде повз читальню до церкви.

Стежничани у виставі.

Сидять I ряд від ліва — Антін Шпак «Кубів», Тех Микола, Іван Романишин «Лучків». II ряд від ліва — Петро Іванцик «Финів», Микола Шпак «Максимів» (режисер), Тетяна Пицик-Черешньовська «Заблотникова», Антін Заневчик «Типів», Стефа Іванцик «Финьова», Дмитро Іванцик «Финів», Василь Шпак «Ринятів». III ряд від ліва — Володимир Ільницький (США), поліціант — Михайло Кріль, в шапці — Михайло Юрчак, Михайло Губіцький «Казів».

довувати і захищати Україну. Саме з таких національних вогнищ виходили справжні патріоти, люди здорової моралі, міцної Родини, люди, які не завагалися покласти життя за друзів своїх. Якщо біля Стежницької церкви відбувалися релігійні дійства, то біля читальні, на Юрчаківій луці, відбувалися різні дійства для молоді, дітей і старших. Ще одне місце збирало чимало стежничан: це лука коло кооперативи, біля Романишинового Івана «Кулявого». Старші вели різні розмови, хлопці грали у відбиваний м'яч, по-теперішньому, у волейбол, старші наставники вицвічували молодих, навчали військової справи, дівчата у своїх гуртах вели тільки їм відомі і засекречені розмови. Це все була та велика школа, яку давала церква, родина, «Просвіта» і політичний Провід на розбудову Української Нації і Держави.

Читальні в Стежниці нема. Її знищив ворог у польській подобі. Залишилося освячене місце, а святе місце порожнім не буває. Буде в Стежниці читальня, і буде лунати і молитва, і українська пісня — така воля Божа.

Від ліва — Хомич Дмитро, Антін Черешнівський, Антін Заневчик, активні учасники національного відродження.
с.Стежниця. Фото 1940 року.

М.Шпак 1.03.1995 рік. Одеса-Куяльник

Ця дорога «позастебним» веде до сіл Березниці, Жерниці, Горянки, Лопінки, Бук, Тісну...

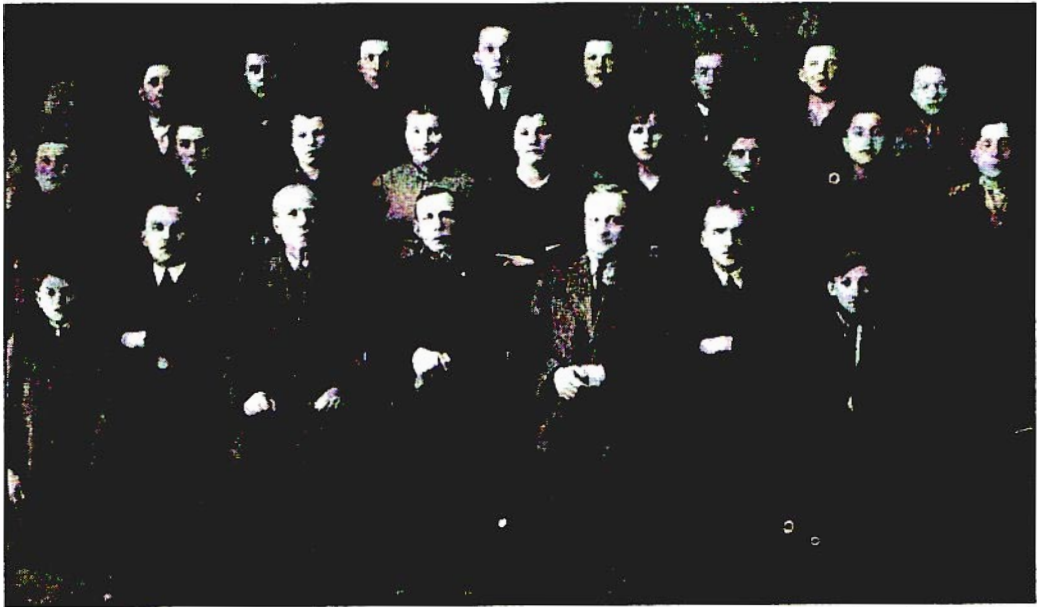
Колись були орні поля, тепер все заросло лісом. Наша баба з Пициків і дочками Марією Шпак, Оленою Опар, Тетяною Черешнівською копають бульбу «за верхом». З цієї фотографії мій друг Любомир Тишко подарував мені картину.

Учні старших і молодших класів в Українській Народній школі в м.Балигороді.
Різні їх шляхи і долі. Багато живе сьогодні в різних сторонах.
Фотографію зберіг у Стежниці Станіслав Зарічанський.

1-ий ряд — сидять зліва: Антін Матяшовський, Василь Шпак, Михайло Юрчак, мол.Дмитро Іваньчик, Михайло Кріль; 2-ий ряд — зліва: Анна Шпак, Микола Шпак (Максимів), Текля Пицик, Михайло Черешньовський (скульптор), Анна (Іваньчикова), Іван Пицик (стежницький дяк), Єва Осташ; 3-ій ряд — зліва: Єва Пицик, Микола Осташ, Іван (Фільотів), Петро Осташ, Стефанія Іваньчик, Антін Осташ, Антін Пицик, Петро Зарічанський, Михайло Черешньовський (Ясів), Катерина Іваньчик; 4-ий ряд — стоять зліва: Михайло Шпак і Михайло Юрчак. 1930-ті роки.

Молодь на хліборобському вишколі в м.Ліську. Верхній ряд від ліва – Михайло Шпак «Максимів», від права другий – Матвій Осташ «Іванциків». Другий ряд від права — Василь Старух.

Фото 13.03.1939 року.

ПІСНІ СТЕЖНИЧАН

Напевно, ці пісні і пару колядок, які тут подані, співали і співають в багатьох містах і селах України, зберегли їх українці і поза кордонами. Пісні співали скрізь: в церкві, в школі, в читальні, на весіллях, на святах, на народженнях і похоронах, в лісі, в полі, вдень і ввечері, в будні і свята, зимою і літом, весною і восени, над колісками, в хатах і на подвір'ях. Хтось як випив, співав голосніше.

Пісні співали дідо і баба, тато і мама, сестра і брати, куми з кумами, тітки з вуйками, стрижи і стрини, хлопці і дівчата, священики і дяки, вчителі і учні. Пісні народжувалися як і люди, але з різницею: люди вмирали, пісні залишаються вічними. Хоч в пам'яті людській і одно, і друге.

Не знаю, хто би міг сьогодні згадати найстарішу стежницьку пісню. Мабуть, таке неможливе. Бо то не вмируще. Я дуже хочу, щоби хтось по багатьох питаннях доповнив те, що тут описано. І варто було би ці пісні, їх мелодії записати на касету, розмножити і роздати стежницьким нащадкам. В нашому родинному колі співали всі — і «Заблотникові», і «Заневчики», і «Рянти», і «Дулітові», і «Черешнівські», і «Знадвориска». Співали розмаїті пісні і на весіллях, і на похоронах.

На початок надам перевагу нашій українській родинній пісні.

*Родимий краю, село родиме,
Вас я вітаю, місця любими,
Зелені ниви, ліси, могили
Щасливі з вами дні мені сплили.*

*І ти, хатино, стріхо старенька,
Мила родинно, нене рідненька.
Вас привітати душа бажає,
І потіхи в світі більше немає.*

*І ти, кринице, світку любові
Мила сестрице, вітай нас знову
Скажи ми правду, правду щирішу
Чи ще знайду я любов милішу.*

*Їжт і тепліше сонечко гріє,
Їжт зеленіше трава зеленіє,
Їри вас бажаю віку дожити,
В рідній землиці кості зложити.*

БУВАЙТЕ ЗДОРОВІ

*Бувайте здорові, стежницькї гори
Що по вас ходили, що по вас ходили
Мої босі ноги.*

*Ноги походили, руки поробили
Бувайте здорові, бувайте здорові
Стежницькї гори.*

*Пий коню воду
Їлий, коню, воду, пий,
Нап'єшся водиці,
Їїдеш до Стежниці,
Їлий коню воду, пий.*

Від ліва: Анна Шпак, Тетяна Черешнівська, керівник Дягобога, Катерина Семчик-Осташ, . Від права: Тетяна Матяшовська, Єва Осташ-Шумлянська, Єва Губіцька-Задарко, Стефа Іванцик, Анна Шпак, Марія Сушко-Баб'як, Марія Старух-Федик.

ІІІ ряд від ліва: Михайло Шпак, Антін Матяшовський, Матвій Шпак, Михайло Кріль, Антін Пичик, Василь Шпак, Михайло Черешньовський, Дмитро Осташ, Михайло Шпак, Михайло Шпак.

У верху зліва — Антін Шпак — батько автора.

ТИ ЗІРНИЧКО ВЕЧІРНЯ

Ти зірничко вечірня,
Чого ж ти ся міняєш,
Ти мій милий наймилий (2 р.)
А де ж ти ся збираєш.
Збираюся, моя мила,
В далеку дорогу
Начуй, начуй, мій миленький (2 р.)
Тую нічку зо мною.
Не одну я моя мила,
З тобою нічку ночував
А тоту ся нічку бою (2 р.)
Же бим з тобою не заспав.
Не заспиш мій миленький,
Я молода учую —
Перші півні заспівають,
А я тебе убуджу.
Перший когут заспівав,
Я молода устала
І помалу до ліжечка (2 р.)
За ручейку стискала.
Вставай, милий, вставай, горе,
Бо вже всі часи йдуть
Всі поїзди від'їзджають
Лем на тебе чекають.

В ЗЕЛЕНИМ ГАЮ

В зеленім гаю дирва рубаю
Аж до regimentу (2) + (2)
Тріски падають,
Падають велькі,
Падають мали,
Хот ми їх позбират (2) + (2)
Дівчатко шварне.
Позбирай тріски,
Накладь ми вогня,
Випер ми кошулю (2) + (2)
В п'ятницю дідня,
В п'ятницю випер,
В суботу спрасуй,
А в неділю рано
Милого прибер. (2) + (2)
В неділю рано,
Сонечко сходить,
А мій наймилий (2) + (2)
В жовнірах ходить.

ПАСЛА ТАНЬКА ВІВЦІ НА ГОРІ

Пасла Танька вівці на горі
Покусали Таньку комарі
Ой тихо, Танько, не заводь
Комарів до злості не приводь.

Бодай тя дівчино
 Із твійов паринов
 Ліпше бим ся виспав
 В лісі під ліщиною. (2 р.)
 В лісі під ліщинов
 Пташки заспівають,
 Під твійов перинов
 Блохи ня кусают. (2 р.).

НЕ ПОВІЧ ДІВЧИНО

Не повіч, дівчино, нікому
 Що я тя провадив додому
 Лиш повіч, дівчино, татові,
 Чехай ти колиску зготовит.
 Колиску, колиску з явора
 Колиску, колиску, з явора
 Колиску, колиску з явора
 Будеш си колисать бахора.

ЧОРНА ГОРА БУКОВИНА

Чорна гора Буковина (2 р.)
 Бувайме здорова моя мила (2 р.)
 Мене твої браття били,
 Щоби ми ся не любили.
 Мене твої сестри кляли,
 Щоби ми ся не кохали.
 Дайте мені ніж, відельце
 Чай си проб'ю свое серце.
 Серце проб'ю, душу згублю
 За тобою миленька,
 Бо тя люблю.

НА ЙОСАФАТОВІЙ ДОЛИНІ

Повіч же ми, зозулейко,
 Щось там в Польщі слухала,
 Чи там моя наймиліша
 Ой в огороді бувала (2 р.)
 Кукала я над горами,
 Кукала над лісами
 Не приїдеш, не приплинеш
 Ані ся там не дістанеш. (2 р.)
 Повіч же їм, зозулейко,
 Най за нами не плачут
 Ча Йосафатовій долині
 Ой там ся з нами зобачут. (2 р.)

Ой, летіла зозулейка
 Пай стала кукати,
 Сіла собі в темнім лісі
 Трохи відпочати.
 Зашуміло, задудніло,
 Я ся оглянула,
 Пайке м диво зобачила,
 Щом ся аж забула.
 Пам Свобода паньщиноньку
 Перед собов гнала
 Загнала і в дебри, ліси
 Щоби там пропала.
 А за нею пани бігли
 Стали і просити
 Верниже ся паньщинонько,
 Чема звідки жити.
 Панищина їм відповіла:
 Я вам нич не винна
 Сами с ти ня відправили
 Я вам була вірна.
 Ми не вміли молотити,
 Наші жінки жати
 Ми не знали, що так тяжко
 Ча хліб заробляти.

ПІДУ Я СИ ПІДУ

Піду я си піду
 Кадим не ходила
 Чайдю я си того (2 р.)
 Кого я любила.
 Кого я любила,
 Кого м зухабила
 А когом не знала
 Тому м ся дістала.

Я Є КОВАЛЬСЬКИЙ СИН

Я є ковальський син
 Збудую собі млин.
 Заберу ковадло
 І дівчину ладну
 Піду на войну з ним.
 Военко, военко що ти ми за пані,
 Що до тебе йдуть хлопці добираїні.
 Хлопці добираїні, хлопці мальовані
 Военко, военко, що ти за велика пані.

ДВА НОЖІ

Батяр я си батяр
Батяр ядовитий
Два ножі в кишені,
Револьвер набитий.

Фраїр'ю, фраїр'ю
Я тобі не вірю
Чи ня будеш любив
Як я ся встарію.

Можеш того знати
І того вірити,
Що я тя на старість
Че буду любити.

3 СПОГАДІВ 93 РІЧНОЇ ЄВИ ХОМИЧ з с.Олексичі, 1996 рік

Штирнадцятий рочок смутний на-
став

Першого серпня плач ся зачав,
В суботу рано я врано встав,
В неділю рано я ся прощав.

Прощай же жено, прощай з дїтьми,
Бо я на войну мушу іти.
Пішов на войну, на варту став,
Як стрілив канон аж засвістав.

Летіла куля понад гору
І ударила у грудь мою
А діти плачуть – тата нема
Хто ж нам дасть їсти, прийде зима.

А діти плачуть – тата нема
Хто нам посіє, як прийде весна.

СПІВАНОЧКИ МОЇ, ЛЮБЛЮ ВАС СПІВАТИ

Співаночки мої, люблю вас співати
Бо на другий рочок треба вас
лишати 2+2

І співам і плачу, тішуся, чим можу
Я в своїх розкошах забути не
можу. 2+2

Я ТИ ПОВІДАЛА В НЕДІЛЮ

Я ти повідала в неділю 2+2
Че ходь до корчмоньки з
кодельов. 2+2

Бо там тальяни танцюют 2+2
І ти куделечку зіпсуют.

А я куделечку до кута 2+2
Сама з тальян майкута.

А я з куделечкою до гаю
Сама з тальянми гуляю.

Ой не кашляй мій миленький,
не кашляй
Жеби мене коло тебе не знайшли.
Бо як мене коло тебе зачуют (2 р.)
Знімут з тебе той кабат ще й гуню.

ТИ ДІВЧИНО РОЗКОШНА

Ти дівчино розкошна,
Де ти така виросла,
Я виросла у саду,
Жеби м була молодов (2 р.)

Ти дівчино де ти їдеш
До комори по овес,
Че запирай за собою
Бо я їду за тобов.

ТЕЧЕ ВОДА З-ПІД ЯВОРА

Тече вода з-під явора каламутна
Фраер ми ся женат іншу собі
бере (2 р.)
Я не знов нич, я не знов нич.

Чай ся женит, най ся женит,
най пробує
А за рочок, за два, може за півтора
Вера Боже пожалує.

КЕД МИ ПРИЙШЛА КАРТА НАРОКОВАТЬ

Кед ми прийшла карта нарокова,
Став я музикантів запрошувать,
Мої музиканти заграйте ми чардаш
Чай я си погулям тод младий
час. (2 р.)

Стали музиканти чардаш грати,
Стали ми ся сльози з віч капати,
За мнов не заплаче ні отец, ні мати
Лиш за мною заплачут три
дівчата. (2 р.)

А перша заплаче, бо я її брат,
А друга заплаче, бо я її сват,
А третя заплаче, бо плакати мусит,
Бо вона від мене перстень носит. (2 р.)

ЗОЗУЛЕНЬКО! ДЕ СИМ БУЛА

Зозуленько де сим була (3 р.)
Щось так довго не ку, не кувала
Че ку, не кувала ку-ку-ку.

Я сиділа на високій скалі
На високій скалі
Позиралам чи не йдуть москалі
Чи не йдуть москалі ку-ку-ку.

Я москалів не дочкала
Че до, не дочкала
Г так собі за ку, закувала
За ку, закувала ку-ку-ку.

ТАМ НА ГОРІ КРУТА ВЕЖА

Там на горі крута вежа
Там тече бистра вода
Там, там, там дівчина
Чорно, чорно, брива
Хорошая, молода. (2 р.)

ДОБРЕ Я ЗРОБИВ

Добре я зробив,
Щом ся оженив
Жінка пішла до роботи,
Я ся положив.

Я ся положив під периночку,
Жінка пішла до роботи,
Я з коханочков.

ТАМ НА ГОРІ СНІГ БІЛЕНЬКИЙ

Там на горі сніг біленький,
Десь поїхав мій миленький,
Десь поїхав, тай не знаю –
Серце з жалю завмирає.
Приснився сон дивенький,
Що приїхав мій миленький,
А я встала засвітила,
Че ма того, щом любила. (2 р.)
Поки тебе не любила
Спокійненько в світі жила,
А тепер я гірко плачу
Поки тебе не побачу.

ЧОРНА ХМАРА З-ЗА МАДЯРА ВАЛИТЬСЯ

Чорна хмара з-за мадяра
валиться (2 р.)
Моя мила, гой, я, гой, я, моя мила
тра-ра-ра.
Моя мила сама вдома боїться.

Ой не бійся, моя мила, щось сама (2 р.)
Прійду до тя гой, я, прийду до
тя тра-ра-ра
Прійду до тя, переночую до рана.

ГОНВЕНД ІДЕ, БАНДА ТНЕ

Гонвенд іде, банда тне,
Капітан всіх вперед веде.
А дівчина дивується,
Що Гонвет так стройно іде.

Приспів:

Гей раз позір вправо глянь,
Там скачуть карі коні,
Там грають барабани
Тнуть шаблями, вправо та вліво,
Щоб серце не боліло, та гей.
Ей поглянь же на дорозі,
Та на дорозі – гей раз,
Лежить ворог на дорозі, та на дорозі,
гей раз.

Приспів: гей раз.....

ПРОЩАЙ СТЕЖНИЦЯ

Прощай, Стежниця
Прощай, кохана
Прощай, кохана
Прощай, серденько.
Прощай, прощай.

Ми тут не будем, завтра від'їдем
Прощай, Стежниця, прощай, прощай.

Подала Катерина Гаянт з с. Стежниця з
пам'яті, як молоді хлопці Василь Шпак,
Дмитро Іванчик, Антін Черешньовський
«Митриків» ішли до польського війська.

ПРОПАЛА ПОЛЬЩА

Пропала Польща, пропала навки
Вже і не поможуть французи, англіки.
Українські хлопці добре воювали,
Через густі ліси додому вертали.

А польські панове, грошей назбивали
Покупили авто в чужий край втікали.

А ти Трице Шміглій, як тобі
здається?
Сидиш в чужім краю, світ з тебе
сміється.
А ти, Трице Шміглій, було панувати
Було Україну добровільно дати.

Подала Єва Задарко-Губицька «Казьова»

Незчисленними є як українські пісні, так
і колядки. Цю старовинну коляду коляду-
вали на Різдвяні Сяята і на Щедрий Вечір.

КОЛЯДА

ПРИЙШЛИ ДО ТЕБЕ

Прийшли до тебе річні гості
чи чуєш?
Гей, чи чуєш?
Чи гороздонько,
Чи веселенько,
Чи з милим Богом ночуєш.
Прийшли сказати,
Пане господар, збудися
Гей, збудися
Бо у вертепі

Ісус маленький вродився.

Ідїть вітати Боже Дитятко
всі нині
Гей, всі нині
Його вродила
Пречиста Діва на сїні.
Ідїть всі разом
Низько до землі
приклякніте
Гей, приклякніте
І подарунки Христу
малому віддайте.

Прийшли ми гості колядникове
Бог нам дав
Гей Бог нам дав
Незаздрітьте нам панове браття
Даст і вам.

В вашій хатині
Дай Боже щастя родині
Гей родині
І колядоньку разом
співаймо
Всі нині.

ПРИЛЕТІЛИ СЕРЕД НОЧІ!

Прилетіли серед ночі,
Ангели із Неба
І співали цілу нічку
Весело, як треба:
Люлі-люлі, о Ісусе,
Люлі-люлі, Слава
І будили цілу нічку
Пастирів до рана.
Голосили, що на світі,
Сталася новина,
Діва в яслах
Днесь на сїні Народила Сина.
Се Дитятко всім Владика
Пастирі вітайте
І з поклоном до Вертепу
Скоро поспішайте.

Поспішім всі до Вертепу
Поклін Йому даймо
І весело, люлі-люлі
Йому заспіваймо.
Лю-лі, лю-лі, о Ісусе!
Люлі-люлі! Слава!
За щасливу тую нічку
Вічна Йому слава.

Молодше покоління стежничан продовжує національне відродження. Сьогодні в поважному віці Катерина Шпак, Катерина Пицик, Стефа Іванцик, Єва Осташ, Марія Старух, Марія Кріль, Анна Шпак, Марія Устянівська.

Хор в селі Стежниця. 1925 рік.
Справа стоїть: сьогодні 90-літня Катерина Шпак з дому Романишин.

Жіноче товариство членів Апостольської молитви. Посередині вчителька Стежницької школи п.Євгенія Ільницька, зліва від неї — о.Степан Граб.

Фотографія Стежницького жіноцтва-дівчат зроблена в м.Балигороді в 1939 році.

Від права перед жінкою в чорній хустці — моя Мама, а за тою жінкою — моя Хресна Мама — Катерина Пицик.

Березень, 1947 рік.

Учні НСШ N 4 міста Самбора з вчителями: вверху зліва Микита Магир, четверта від нього Фролова — вчителька рос.мови, сидить 4-а зліва Раїса Мойсеївна Цирфа, коло неї вище, вчителька хімії. Зліва направо сидять: Марися Мітек, Галіна Пук, Ольга Шумик, вчителька Катерина Шпак, Володимира Радванська. Стоять: 2-й ряд — Михайло Мелех, Антін Мельнарович, Осип Котловий, Стах Музика, Ярослав Кузьо, Анна Шпак, Марійка Гонца, Ольга Кузьо, Юркевич Ольга, Ольга Биць, Катерина Опар. Справа на ліво: Гайбура, Роман Капко, Цісик, вчителька, Ярослав Стрійвонс, Михайло Мендак, Михайло Шпак, Ярослав Дорош, Омелян Підуфалий. Тут нас багато — переселенців і ми здружилися назавжди.

ГОВІРКИ, ПРИКАЗКИ

Говірки, приказки, як і пісні, коляди народжувалися від людей. Напевно, в кожному українському селі чи у місцевості є обдаровані люди, які вміють «видавати» і передавати веселі, смішні, а часом і гострі говірки.

У нашому селі Стежниця славився такою «фільзофією» Василь Черешньовський. Ото був оповідач, а найбільше «причіпляв» кому-небудь з односельців, чи то жінкам, дівчатам, чи мужчинам, хлопцям якісь дивні «прізвиська». І так ті прізвиська прилипали до людини, що переходило воно з покоління в покоління.

Але і йому хтось «приліпив» прізвисько — «Ясів-сухий». Називали до них до Яся, а хоч він був звичайної будови, прозвали «сухим».

З приходом радянської влади, впродовж багатьох десятиліть пропаганди радянського способу життя, морального кодексу, атеїстичного опіуму в Україну завезено справжню лексиконну чуму: сквернословіє, матюки, причому названі багатоповерховими: найганебніші, найгідкіші, найбрутальніші...

Сьогодні ця московсько-азіатсько-большевицька чума часто, в будь-якому оточенні, від садка, школи, вузу, академії, в побуті, в цивілях і військових, дівчат і хлопців, жінок і мужчин, і що найганебніше, у дітей, є звичайним висловлюванням, доповненням до обмеженого лексикону.

Катастрофічно усе це підсилено наркоманією, алкоголем і проституцією. Як позбутися ганебної риси?

Починаймо кожен з себе! Це ж гріх! Присікаймо і караймо за таку поведінку. Отці духовні! Ідіть у садки, школи! Ідіть у сім'ї! Ви ж духовні Провідники.

Не ганьбім в минулому таку патріотично-духовну українську Націю.

Та колись страшним був прокльон: «Бодай тя шляк, або перун забив», або ще щось подібне. А сьогодні від будь-кого таке почуєш що «вуха в'януть». Зупинімося!

Жарти теж мають бути помірними.

Народні говірки, приказки «ходили» і «ходять» напевно по селах України, та серед українців, де вони проживають. Можливо, хтось подав би набагато більше гарніших, веселіших говірок, а я зібрав ось такі стежницькі:

1. Затявся, як Шкирдів кінь.
2. Зв'язав, як Ферцик бики.
3. Так ся дре (співає), як старі гачі.
4. Пропав, як Финьові ходаки.
5. Матвію! Падам, падам! На! Юж ем впала.
6. Яке їхало, таке здибало.
7. Тишишся, як біда цвячком.
8. Смотришся (дивишся), як Перун на жабу.
9. Всею знаєш: навіть де кіт обідат, і де ср... сидат.
10. Знаєш то, що кіт загребе.
11. Ще ся той не вродив, щоби всім догодив.
12. Говорила небіжка до самої смерті.
13. Яка власть, така й масть.
14. Як ся не хоче, гірше як не можеш.
15. Показуєш грушки на вербі.
16. Чого шкіриш зуби?
17. Що глухий не дочує, то й змислить.
18. Рухаєшся, як муха в мази.
19. Говориш, як мокре горить.
20. Раз козі смерть.
21. Пропав капчук і штири грейцарі (гаманець).
22. Так пролетіло життя, як би батою стрілив.
23. Крутишся як г... по калабані (воді).
24. З ким добре, а з тобою непорадна година.
25. З чужого коня посеред води злазь.

26. Виглядаєш, як пів д... з-за кряка.
27. Свиня міх дре, ще й квичить.
28. Перед чоловіком вкрадь і перед ним покладь.
29. Злізлися, як вуші до струпа.
30. З'їв вовк вівцю, най з'їсть і ягня.
31. Шкода худобу мучити. (про тих, кого не можна перекопати).
32. Чого ся киваєш, як жид.
33. Втопився в масляниці.
34. Кумо! Дай Боже біле! (як прали полотно)
- Міх перу.
- Де ваш газда?
- Кури го присрали.
35. Пропав, як вчорашний дим.
36. Несете, як жиди драбину.
37. Купит, як козу злупит.
38. Їжте, куме, хліб. Та добра і паска.
39. Не мели язиком.
40. Що робиш? Бздиньки продаю!
41. Ото сімейка!
- Старий зо старов!
- Янко із женов!
- Нас двос!
- Дітей трос!
- І хлопець оден!
42. Повів (сказав) — як з мотики стрілив.
43. Носишся, як курка з яйцем.
44. Крук крукові ока не видзьобає.
45. Кумо! Так мі неділенька зійшла, анемси їдну вош не забила.
46. Пишеш, як курка лабою.
47. Іване, вставай!
- Сонце в стайні, корови на полудне, а ти спиш недоєний.
48. Чуюся, як замоклий горіх.
49. Набрав, як баран на роги.
50. Гіркої ти долі хленнеш, як я ся перверну (вмру).
51. Киваєшся, як жид на коні.
52. Пропав, як крадені коні.
53. Будеш рідко ср..., як я ся мину.
54. Вовки зиму не з'їли.
55. Як си постелиш, так ся і виспиш.
56. Бог дає драбину вгору і в долину.
57. Не варта ані торби січки.
58. Всі люди всьо знають!
59. Куди спішиш? Ще з бучка впав і ще си сів.
60. Встань рано, поїдемо дідне (вдосвіта).
61. Іване!
- Як є, най ся пасе, а як нема, гонь домів.
62. Ганю! Нині неділенька!
- Звари червоний борщ, вибий до нього яйце, кинь лупу на дорогу, жеби люди, як будуть іти до церкви, виділи, як ми ся файно маємо.
63. Правда, як вош кашляє.
64. Пропав капчук і штири грейцари.
65. Як собі постелиш, так ся і виспиш
66. Малі діти не дають вночі спати, а великі – насвіті жити.
66. Вибрався як стрик на Великдень

БОЛЬШЕВИЦЬКІ ВИЗВОЛИТЕЛІ

Про цю трагедію, що сталася в с. Стежниця влітку 4 серпня 1944 року і принесла велике лихо в наше село, необхідно сказати. Чи можна було обійти це лихо? Тепер легко судити, давати поради, коментувати, притакувати, заперечувати, осуджувати або схвалювати. Йшла жорстока війна, яка котилася на Захід. Фашист на наших теренах не чинив опору, готовився до оборони. Рив окопи, тобто не він, а мирне стежницьке і з інших сіл населення. Днями і ночами попід наші ліси копалися шансі. Фашист відступив. Під Бродами поклали голови сотні молодого українського цвіту — військо Першої Української Дивізії «Галичина», в якому були і стежничани. Дала про себе чути руска партизанка... Озброєні, бородаті, косоокі, на малих конях, з незрозумілою для нас мовою, яку ми вперше почули. В нас ця банда дістала назву «шурки». В один із днів ця банда ранком зі сторони сіл Тискової та Радеви заїхала в наше село для чергового грабунку. Награбувавши харчів, яких і так мало було в родинях, награбувавши взуття, перин, подушок, грабіжники поверталися в ліс «Лопітників» на місце постою. Пролунав вистріл, з коня впав московський наїзник. Постріл месника був смертельний. Грабіжники переполошилися, вчинили крик, думали, що на них організована засідка-облава і в цьому страху і злості вчинили перший злочин: з хати Романишина Василя «Лучкового-Червака» вийшла неповнолітня дочка Єва і була вбита автоматною чергою большевицьким партизаном. До того ж, вони кинули гранату і перша хата згоріла вщент, бо ніхто в даній ситуації не наважився гасити. Загарбники наспіх відступили, забравши вбитого на коня і разом з собою для підтримки вбитого забрали Хомича Михайла «Хомич», Михайла Опара «Рогуна», Михайла Філя «Філь». Опара Михайла «Рогуна», який хотів втекти від большевиків, вони скосили чергами з автоматів і прикладами-кольбами добили його. Коли стежничани знайшли його в лісі, то його голова була страшенно порозбивана, понівечена. Філя Михайла «Фільового» бандити повісили за ноги в лісі, запалили під ним вогонь і катуючи допитували, де є бандерівці. Обгорілого, закатованого знайшли стежничани в лісі. Хомича Михайла «Хомичового» кати замордували теж в лісі. На цьому їх кровожадна оргія не закінчилася.

Але повернемося на мить до першочергової події. В ці дні в нашому с. Стежниця перебував з завданням вояк Проводу ОУН-УПА, який пройшов вишкіл у дивізії «Галичина». А завдання його було одне: готувати відважних хлопців до лав УПА та озброюватися, хоч вже в той час підібрані Проводом стежницькі хлопці пройшли вишкіл у дивізії Галичина та перебували в лавах УПА. В ту ніч на 4 серпня 1944 року представник Проводу з групою стежницьких хлопців, дехто з них і нині живий, ночували на стриху в одній з хат. Постійного місця ночівлі не дозволялося. Це був вишкільний і наказовий момент. Ранком, коли озброєні грабіжники заїхали в село, а хлопці, маючи на озброєнні один автомат і одну мисливську рушницю, не вступили в бій, бо це було би безглуздя. Ну застрілили б 3-5 большевиків... На стрілянину зрагували би загарбники і розстріляли би беззбройну, ще не сформовану, не навчену, не озброєну боївку, мабуть би зробили ще більшу мясарку. Такі припущення.

Побачивши явний грабїж, стежничанин Василь Черешньовський «Ясів Сухий», гнав ранком пасти коні, бачачи втікаючих грабіжників з награбованим, підбіг до хлопців і почав їх ганьбити, що вони не виступають на захист людей. Хотів вихопити з рук у Провідника автомат і сам йти розправитись з большевицькими партизанами, за вчинену кривду. Мабуть, під цим впливом Провідник влучно вистрілів тільки один раз і один злочинець впав з коня. Чому так! Чому тільки один постріл і один большевицький труп?! Їх, і вистрілів і трупів загарбників, повинно було бути більше. Якщо вже щось розпочали. І тому навколо цієї трагедії ще в далекому 1944 році і тепер на 51 році від тих днів, точилися різні думки, припущення, називалися неправдиві прізвиська стежницьких хлопців, що ніби то вони вбили руского партизана і накликали на село біду.

Відвідуючи наших стежничан у різних місцевостях, чую, що то зробив не наш земляк. Скільки я міг, стільки старався переконати їх, що це зробив не наш стажничанин. Мої переконання, мабуть, змінили думки окремих людей. Подальша доля члена Проводу поки що невідома. Може історія збройної боротьби України має дані і про нього.

Зазначу чи висловлю ствердження, що мусів він бути дуже відважним, щоб вчинити геройський Чин, стати один, зі зброєю в руках супроти численного ворога. Десь і його, в

той момент зачепила в ногу ворожа куля і він поранений добрався до Балигорода, а звідти пішов у відомий тільки йому напрям.

Він з честю виконав наказ Проводу, бо кожен український націоналіст, залишившись навіть один проти численного ворога, повинен вести боротьбу, що він і зробив. А для стежничан большевицькі партизани в той час готували криваву розправу.

Вчинивши в лісі переполох, большевицькі партизани зібрали свою банду і поїхали в с. Стежницю вершити суд над неозброєним населенням. З тяжких і сумних спогадів Петра Шпака «Заневчикового», його дружини Катерини з дому Пищик, Катерини Пищик з дому Хомич — «Николишиної», Дмитра Юрчака — «Проця», Михайла Черешньовського «Башинного», Івана Романишина «Лучкового» з США вдалося вирисувати ці події. Заїхавши в село з горішнього кінця, загарбники заявили, що спалять ціле село і всіх повбивають, якщо люди не видадуть бандерівців. Захисту не було — бандерівців в цих теренах не було. Люди, причуваючи біду, втекли до лісу, але багато не встигло, бо російські партизани оточили село... та про це пізніше. Приготувавши смолоскипи, а большевицька банда мала досвід спалення осель і вбивства людей, під шалену стрілянину почали підпалювати хати. Я бачив багато подій, а ця страшна подія з дитинства стоїть перед моїми очима. З-під лісу «За буковиною», в якій ми встигли втекти, нам було видно, як загарбники на конях заїхали з горішнього кінця села і, стріляючи, підпалювали хати. Про вбивства людей ми ще не знали. Звідти до нас доносилися людські крики, плачі, які напевно було чути аж до неба. Запаленим смолоскипом руский наїзник підїжджав до хати і підпалював чергову солом'яну стріху. Вогонь, як ядовита гадина, повз по стрісі, шораз більше шипів і вмиє вся хата перетворювалася у великий клуб диму з якого вихоплювався пекельний вогонь, руйнуючи хату, а з нею все, що в ній було: образи, постіль, одяг, збіжжя, худобу та всю домашню утвар. А коли падав спалений дах, валилися стіни, в догорянні нажитого, напрацьованого десятиліттям майна на згарищі залишалася ніч і виростав комин як німий свідок незнищенності, якій перемагав злобу і вогонь та засвідчував, що людський дух не переможний. Так від хати до хати йшла диявольська помста загарбника, який ціною людських жертв хотів завоювати світ. Що загубив московський загарбник на українській стежницькій землі, азійська столиця якого — Москва за більш як 2 тис. км від Стежниці. Горішній кінець села почав перетворюватися в згарище. Дим від спалених хат розстелявся над мовчазними полями і лісами, а в той час від куль московських загарбників вмирали в муках невинні стежничани. Порятунок не йшов. Караюча рука українського Месника платила ляхам і іншим загарбникам за вчинене зло на інших теренах. Стежничани, яким вдалося втекти в ліс, мовчки спостерігали, як почало гинути їхнє село. Хати горіли одна за одною:

Черешньовського Михайла «Башинного»;
Черешньовського Михайла «Хомичового»;
Хомичового Михайла «Хомичового»;
Гаянтового Василя «Коцура»;
Черешньовського Матвія «Романишина»;
Губицького Івана «Бойка»;
Хомича Василя «Дзьодика»;
Опара Матвія «Рогуна»;
Опара Петра «Рогуна»;
Шпака Івана «Кубувого»;
Губицького Дмитра «Казьового»;
Губицького Миколи «Казьового»;
Романишина Василя «Червака»;
Романишина Михайла «Лучкового»;
Хомича Матвія «Лучкового»;
Данила Василя «Лішканиного»;
Костика Матвія «Костикового»;
Сіканича Михайла «Джигового»;
Сіканича Антона «Джигового»;
Юрчака Прокопа «Проця»;
Черешньовського Миколи «Ясьового».

Можна подумати, що загарбники палили тільки спорожнілі хати та інші будівлі. Ні, дорогий читачу, не всі люди встигли втекти в ліс і багатьох на власному подвір'ї, на власній землі, спіткала смерть. Як згадано, першою жертвою стала молода, вродлива стежничанка Єва, яка в своїй хаті в боденці (масляниці) робила масло. Втікаючи від бандитів, був вбитий ОПАР Михайло «Рогун». Підвішений катами за ноги і над підпаленим вогнем був закатований ФІЛЬ Михайло «Філів». Озвірілі сп'янілі від крові, не бачачи спротиву і кари, більшовики йшли в кривавий танок. Впали вбиті ХОМИЧ Михайло «Хомичів»; РОМАНИШИН Іван «Григлів»; УСТЯНОВСЬКИЙ Онуфер, 1899 р.н. «Штевків».

Людина, якій в очі заглянула смерть, здатна на такі вимисли, що при звичайних обставинах не додумається.

ІВАНЦИК Іван «Финів» при загрозі смерті сховався на власному подвір'ї під велику дерев'яну бочку з-під капусти. Але допустився блуду. Почувши знайомі кроки свого теотя Юрчака Прокопа, запитався, чи нема бандитів на подвір'ї і саме в цей час з другої сторони хати підійшли палачі і почули голос з-під бочки. Напевно, перелякалися, що може під бочкою їхня смерть, перевернули бочку і чергами з автоматів посікли тіло, яке не встигло навіть піднятися. Тут же запалили і хату, залишивши живим Прокопа Юрчака.

Розстріляні в калюжі крові лежали:

БАБАК Михайло «Бабаків» — 1900 р.н.;

ОСТАШ Петро «Сахарів»;

ЗАВАЛЕНЬ Степан «Шпак» — 1922 р.н., син Антона;

юнак ГАЛЯНТ Михайло «Коцур», син Василя.

Цього юнака кати кинули у вогонь палаючої хати. В 1980 році я зі своїми дітьми Іринкою та Олегом їздив перший раз, після виселення, до рідного села Стежниця. Зайшов я до хати Василя Гальянта. До сьогодні перед моїми очима страшна картина: на ліжку сиділа каліка, подібна на людину, і, ричачи, підкидувалася на руках з задерними вверх ногами. Такий страшний танець. Я багато літ згадуючи цю каліку, цю батьківську долю, не міг залишитися важкого душевного тягару і страшною ненависті до ворога. Якийсь час я дорікав собі, чого я, та ще й з дітьми, заходив до тої хати. Хоч батько цього сина застерігав мене, що краще не заходити. Каліку цю народила мати, сина якої кати кинули в вогонь. Дивлячись на згорілу, обвуглену дитину, будучи вагітною, і народила таку істоту, яка довгими десятиліттями була її дитиною, була її тягарем, була живим свідком страшного більшовицького злочину.

УСТЯНІВСЬКИЙ ВАСИЛЬ «ОЛЕКСІВ» — 1899 року народження. Він жив набіля нашої церкви і читальні. Був якийсь момент, коли загарбники перестали палити село і Устянівський з лісу повернувся до своєї хати. Палії-бандити їхали з горішнього в нижній кінець села, щоб переконатися, чи не йде оборонна сила. Побачивши руских партизанів, Устянівський Василь почав втікати через потік в напрямку «Верховини» і гори «Верху» до лісу. Не добігши до лісу, впав на полі від ворожих куль. В цей день у нашому селі були невідомі люди. Часто їх називали втікачами. А втікали вони зі Східної Галичини від більшовицької чуми, шукаючої захисту десь на заході. Серед тих втікачів часто бували люди з Проводу ОУН-УПА, які виходили на завдання і зв'язки. Так було і на цей раз. Невідомі до сьогодні батько і син, родом ніби з Бучача, Тернопільської області, яких разом з стежничанами вбили московські загарбники на стежницькій українській землі. Ці невідомі українці-герої разом з стежничанами були поховані на цвинтарі в с.Стежниця. І напевно, ніхто і ніколи не дасть про них відомості і так, як багатьох стежничан, не знайде їх могил, бо природа зарівняла могили рівно з землею. Галаю Антону «Татарикові» судилося жити. Більшовицький партизан пустив чергу з автомата просто в рот, майже перетявши лице на двоє. Його вважали вбитим. Він скотився з берега в стежницьку річку і так лежачи непритомним, стікаючи кров'ю, опритомнів і вижив. Таким його знайшли в потоці через деякий час. Зшив хтось лице. Його рот став подібним на трубку, не до впізнання став перед тим гарний, порядний, енергійний стежничанин. Таким переїхав в Україну. Поселився на Тернопільщині. Не один раз приїжджав до нашої родини на Самбірщину і завжди, скільки вже раз з болем у душі односельчанин вже згадували про страшну стежницьку трагедію, ковтаючи біль, розятруючи тугу за рідним селом і його людьми. Більшовицькі злочинці вдалися і до знамого їм ремесла — гвалтування. Не було кому захистити тих жінок і дівчат,

які потрапили їм в руки. Але ніхто, ніколи не дорікав цим зганыбленим українським жінкам. Ніхто і ніколи в селі голосно не називав їх прізвищ. Так люди вміли берегти гірку тайну. Ховали загиблих всім селом, навіть по кількох в одну могилу, окремих, загорнутих в білу лляну тканину без домовин, бо у загиблих у більшості все згоріло і не було з чого всім зготовити домовини. Насипані були могили. Тепер на цвинтарі рівно. 50 літ ніхто не впорядковував могил на цвинтарі, ворожа влада, яка тепер на цих теренах, не пройнялася світовим гуманізмом до збереження Святинь-могил. Вірю, що йде час і є люди, які впорядкують і на стежницькому цвинтарі насиплять одну могилу і на граніті будуть висічені імена замордованих більшовиками Стежничан — 4 серпня 1944 року.

Дорогий читачу! Це теж ще не все.

Прийшла кара і на загарбника. Через два дні ранком з боку від Балигорода в село увійшла сила-силенна українського війська. Зазначу, що помстилися вони полякам за спалені села і вбитих українців. По дорозі зайшли в польський костел в Балигороді, а то була неділя і відправа... Біля української церкви в Балигороді поляки спорудили пам'ятник загиблим полякам. Українцям пам'ятника поки що немає на цих теренах. Дорогою села їхало військо на конях, на фірах і йшли пішки. По полі, з однієї і другої сторони дороги і ріки йшли теж ряди УПА. Трьома рядами. Серед війська були озброєні дівчата. Хто вони, з яких з'єднань, під чією командою? — ніхто тоді не знав. Але історія не знищена, як і українська Нація. По дорозі до війська приєднувалися хлопці, йшли на підмогу. Ми діти як діти сприймали це в міру свого розуміння, що всі йдуть бити москалів. Бій під «Лопінником» почався після обіду. В село доносилися звуки скорострілів, розриви гранат. Люди молилися за здобуття перемоги над ворогом і чекали вістей з поля бою. Наложив головою тоді не один москаль. Не виключено, що десь у московських архівах збереглися чийсь описи того бою і тільки недавно ми мали змогу вичитати спогади українських повстанців — учасників цих подій.

Але тоді щось там сталося. Котрийсь з командирів УПА щось не врахував і добре, що так обійшлося. З'єднання УПА величезною силою вночі відступили. Рускі партизани запросили на допомогу літаки, які під вечір скинули кілька бомб в лісі, але бомби їм теж не допомогли. Українські партизани, перетлумивши загарбників, відступили.

Очевидці твердять, що більшовикам вдалося перехитрити наших. Москалі, усвідомлюючи загибель, вдалися до хитрості, взяли біле капітуляційне полотнище і пішли в бойові порядки наших партизанів. Підійшли на дуже близьку віддаль, схопили з-за плечей автомати — чого не зауважили наші і тільки відчайдушна відвага, сміливість і вміння вести бої українським партизанам допомогли уникнути втрат і тому відступили: а за остатками московських партизан-згарбників простив слід. Більше їх ніхто не чув.

Такі події пережили стежничани, і такі і більші, гірші і страшніші, жорстокіші — пережили сотні українських сіл на цих теренах, сотні тисяч українців на українських землях, що тепер під Польщею і на теренах тепер незалежної України.

Чи наступить розплата?

Михайло ШПАК, м.Самбір, грудень 1994 року.

«ВИСУШИЛА СИЛИ ЧУЖИНА ПРОКЛЯТА»

Багато цікавих, різних добрих і трагічних подій відбувалося в нашому с. Стежниця. Різні долі випали їм. Сьогодні ці люди, про яких я зібрав невеликі відомості, котрі ще залишилися живими, оббивають пороги у так званих українських установах і по так званих українських урядовцях і не можуть віднайти захисту. Уряд України, по домовленості з Німеччиною, сплачує німецькими марками моральні, фізичні збитки тим особам, які сьогодні ще живуть в Україні, особам, яких в 1941 році німці примусово забрали до Німеччини на роботу. А от особи, яких німці забрали на роботу з теренів Польщі (мова йде про переселенців), в т.ч. і наші стежничани, не можуть поки що отримати ту, так звану, компенсацію. Бо закон гласить, що компенсація виплачується тільки тим особам, яких забирали тільки з України, чи пак, з соціалістичної республіки. Щось теперішній уряд ніби вирішив, що віддасть «дойче марки» і депортованим. В зібраних даних про тих стежничанах, про яких я перепитав, відсутні будуть і прізвища, і місця праці в Німеччині, і де ці люди тепер, чи живуть, чи десь по світах, чи спочивають вічним сном. В зібранні даних мені допомагали Катерина і Петро Заневчики-Шпак, Марія Кріль, яка проживає у Львові і має всі підтвердуючі документи з Німеччини, моя вуйчина Оленка Петрушка-Пищик «Козликова», яка декого «пам'ятає», Марія Галаянт Кунцьо «Горосьова», що тепер проживає в с.Озимина, Самбірського району. А сьогодні, 7 липня 1995 року, ці прізвища підтвердила п.Марія Галай по чоловікові Вікарчук, яка приїхала з Філадельфії, з США зі своїми дочками-близнятами Стефою і Марією до своєї сестри Стефи Галай, по чоловікові Калакуняк у с.Бронниця, Дрогобицького району. Я хотів би дуже, щоб хтось з наших стежничан доповнив цю складну сторінку історії про наших стежничан. Отже, в квітні 1941 року на село Стежницю, як і на сотні або тисячі сіл України, німець-фашист, загарбник дав «рознарядку». На наше село контингент в кількості більше як 70 осіб на роботу до Німеччини. Примусово поїхали і хлопці, і дівчата. Сьогодні ніби легко говорити, що «поїхали», а що робилося в серцях батьків, родини, односельчан. Уточнити ці прізвища ще доведеться, бо сьогодні цим жертвам, хто ще живий, минуло поза 70 років, а час стер в пам'яті події більше як 50-річної давності. Про той факт, що фашист забрав на роботу молодь із теренів тодішньої соціалістичної України, засвідчую фактом моєї зустрічі в с.Шевченкове, Жовтневого району, Миколаївської області з жителем цього села.

В це село я в лютому 1995 року, перебуваючи в Одесі, поїхав провідати тітку Стоянову Віру Дмитрівну, в якій жила моя покійна дружина Ліда, навчаючись там у середній школі. Я ночував у цього чоловіка. Він розповів мені цю жахливу історію. Був забраний в Німеччину на роботу, а з закінчення війни там же був призваний в ряди «советської красної армії». Закінчилась війна. Повернувся в рідне село. Але... НКВД «розкопало». Видав його односельчанин-донощик. І його як «врага народа», що працював на Німеччину, солдата «красной армії» засудили на 15 літ каторжних робіт. Відбув термін, повернувся в село і таким «врагом народа» залишився аж до проголошення Незалежності України. «Донощик» здох, не дочекавши вільної України. «Та сьогодні, продовжував оповідач, в нашому селі комунаки приватизовують землю сотнями гектарів, корейці у нашому селі вирощують цибулю, будують котеджі, купують дітям інститути, а я, «ворог народу», нікому і сьогодні не потрібний, а оскаржити на вчинені злочинства нема кому. В м.Миколаєві живе його покоління, інших поглядів, покоління, віддане Україні».

Подано список тих стежницьких хлопців і дівчат, яким було тоді по 18-20 літ, вивезених на примусові роботи в Німеччину:

1. Кріль Марія Миколаївна - «Крільова», 1918 р.н., прож. в м.Львові;
2. Петрушка-Пищик Олена Миколаївна, «Козликова», 5.02.1922 р.н., прож. в м.Самборі;
3. Петрушка Анна Петрівна, «Козликова», 1923 р.н., відомості від неї були з Австрії, м.Пат-галь, виїшла там заміж, чоловік Белінський Сенько, виїхали у Францію.
4. Сушко Єва Григорівна, 1919 р.н., похована в с.Брюховичі, біля Львова;
5. Осташ Микола Миколайович;
6. Дроздович Марія «Поручникова»;
7. Заричанська Єва Петрівна, 1916 р.н.;
8. Заричанська Олена Петрівна;

9. Заричанський Іван Михайлович;
10. Петрушка Євгенія Василівна;
11. Шпак Анна Василівна, «Риянтова», з сім'єю прож. в Астрії.
12. Шашкевич Катерина Онуфрійвна, 1919 р.н.;
13. Білий Михайло Антонович «Городників»;
14. Шкирда Михайло Матвійович;
15. Завалень Степан Антонович «Коцур»;
16. Завалень Марія Матвійвна «Горосьова», прож. в с.Озимина;
17. Осташ Микола Петрович «Сахарів»;
18. Осташ Катерина Петрівна «Сахарова»;
19. Хомич Михайло Миколайович «Сафатишин»;
20. Хомич Антін Миколайович «Сафатишин»;
21. Бабак Михайло Михайлович;
22. Хомич Онуфрій Миколайович «Сафатишин»;
23. Гишта Марія Миколаївна;
24. Галай Марія Антонівна «Татарова»;
25. Кавчак Анна Миколаївна;
26. Опар Катерина «Мандзякова»;
27. Опар Олена «Мандзякова»;
28. Черешньовська Катерина «Митрикова»;
29. Галай Катерина Матвійвна «Сюрова»;
30. Шкирда Матвій Васильович;
31. Шкирда Петро Даньків;
32. Завалень Михайло Матвійович «Коцур»;
33. Романишин Єва Матвійвна «Червакова»;
34. Шпак Антін Матвійович «Калинич»;
35. Романишин Марія;
36. Кавчак Михайло Михайлович;
37. Кашуба Марія Максимівна;
38. Кашуба Єва Максимівна;
39. Сіканець Василь Матвійович «Джигів»;
40. Романишин Михайло «Лучків», 1919 р.н.;
41. Хтось доповнить.....

Більше відомостей зібрати не вдалося. Можливо колись хтось добереться до архівів, то нащадки отримають більш ширшу інформацію. Зазначу лиш один штрих в цій історії. Молоді, гарні, вродливі, співучі, працьовиті українські хлопці і дівчата стали робочою силою для німецької нації і військової машини, працюючи на заводах, фабриках, у сільськогосподарських власників «баворів», часто під конвоємним наглядом — не голодували, були одягнені і мовчки тужили за рідною домівкою, спілкуючись лиш листами. Марія Галянт-Кунцьо, що живе в Озимині, зберегла фотографії тих часів. На них наша українська молодь, гуртом святкує Великодні свята в 1943 році в Австрії. Хто себе впізнає на фотографії? Які їх долі? Скільки їх ще живих? Хто сплатить їхнім батькам, родині, Україні моральний і фізичний борг? І основне, втрату Молодої Нації?

Михайло ШПАК, 17.03.1996 року, м.Самбір.

1. Білий Михайло Антонович «Городник»;
2. Шкирда Михайло Матвійович;
3. Завалень Стефан Антонович «Коцура»;
4. Завалень Марія Матвійвна «Горосьова»;
5. Осташ Микола Петрович «Сахарів»;
6. Осташ Катерина Петрівна «Сахарів»;
7. Хомич Михайло Миколайович «Сафатишин»;
8. Хомич Онуфрій Миколайович «Сафатишин»;
9. Бабак Михайло Михайлович;

10. Пишта Марія Миколаївна;
11. Галай Марія Антонівна;
12. Кавчак Анна Михайлівна;
13. Опар Катерина;
14. Опар Олена;
15. Черешньовська Катерина;
16. Галай Катерина Матвіївна;
17. Шкирда Матвій Васильович;
18. Шкирда Петро «Даньків»;
19. Завалень Михайло Матвійович;
20. Романишин Анна Матвіївна;
21. Шпак Антон Михайлович;
22. Романишин Марія;
23. Кавчак Михайло Михайлович;
24. Кашуба Марія Максимівна;
25. Кашуба Єва;
26. Шашкевич Катерина;

14.08.1975 року

Подала Марія Галаянт по чоловікові Кунцьо, проживає в с.Озимина, Самбірського району.

Мої сусіди, що їх забрали до Німеччини на роботу

1. Кріль Марія Миколаївна;
2. Сушко Єва Григорівна;
3. Осташ Микола Миколайович;
4. Поручникова Марія;
5. Заричанська Єва Петрівна;
6. Заричанська Оленка Петрівна;
7. Заричанський Іван Михайлович;
8. Петрушка Анна Антонівна;
9. Петрушка Геня Василівна;
10. Шашкевич Катерина Онуфрівна;
11. «Лучків» Михайло 1919 р.н.;
12. Сіканець Василь Матвійович.

Подала Марія Кріль, проживає у м.Львові, 1994 рік.

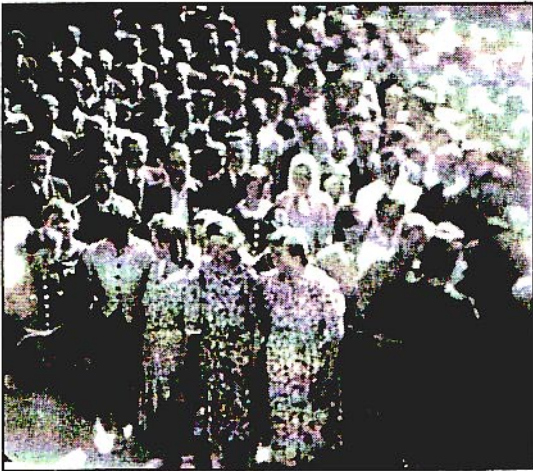
Тут є повторення прізвищ, але ці люди, подаючи мені списки, пам'ятають одні про одних.

**Українські хлопці в Берліні, 1943 рік.
Зліва другий — Антін «Росівчиків»,
третій — Микола Осташ.**

Великдень на чужині, 1943 рік

Австрія. Друга справа — Марія Завалень, 1944 рік.

Завалень Василь — зліва та Романишин Дмитро. «Забрала чужина проклята». Обидва спочили у Франції.

Фотографії з архіву Марії Завалень-Кунцьо

«ВОЄНКО, ВОЄНКО, ЩО ТИ МИ ЗА ПАНІ!..»

Війни завжди приносили людям біди. Як не важко було, але матеріальні біди можна було переносити. А людські втрати тяжчі. Йшла кривава, загарбницька війна 1941-1945 рр. Німецький фашист, грабуючи Україну, нищив українську націю: розстрілював, палив, вивозив людей до Німеччини на роботу, змушував старого і малого копати окопи для оборони. Російсько-большевицька армія наступала, в її рядах були і українці. До того, на наших теренах «урядувало» в день польське військо, а як вечоріло, польське військо втікало на більш укріплені терени, а ніч була для Української Повстанської Армії. Вона наводила величезний страх на шовіністичних поляків. Села горіли вдень і вночі. Вечоріло. Люди замовкли. Німіли. Навіть голосно не говорили. Не перекликувались. Не співали. В нашій церкві відправлялись Богослужіння.

Якщо вдень вітром заносило дим від опалених стебел селянських стріх, то надвечір полум'я підносилося до неба і показувало напрямок, де горіло село, де творився, або суд за злочини, або чинився злочин. Люди виходили з хат, молились і допитувалися один в одного — де горить. Діти, притулившись до старших, мовчки слухали і дивилися на небо, яке горіло: то спалахуючи полум'ям, то тм'яніючи. Здавалося, що цьому не буде кінця.

27 вересня 1944 року до нашого села вступили москалі. Їх азіатську жорстокість наше село відчуло: московські злочинці — партизани в 1944 р. спалили більше 20 хат і по-звірячому вбили десятки стежничан.

Перед очима подія майже 50-річної давності. Ми вийшли вранці з церкви. Я і сьогодні відчуваю погляд мовчазних стежничан після відправленої бл.п. отцем Михайлом Гащакком, Суплікації.

Бог його знає, хто були ці озброєні, зарослі солдати? Наступали вони з-за «Верха» і йшли від «Іванцикової верховини» (так називали зарослий яр, який тепер обріс навколо лісом) ішли, тримаючи зброю на грудях.

Підійшли на нашу луку, подвір'я. Ми не втікали і не боялись. Я говорю за нас, дітей. Не відаю, що діялось у серцях наших батьків. Може це були і українці зі сходу, яких примусово забрали до війська, може це були росіяни, які і не знали за що і проти кого воюють.

Мова була нам не зрозуміла. Їм ніхто не чинив опору, ніхто не стріляв. Якось зрозуміли, що вояки хочуть пити. Чи то мама, чи баба винесла горнець з молоком. Потім зайшло, заїхало, заскреготіло танками, машинами, фірами військо. Російсько-більшовицьке військо, яке хотіло загарбати як не цілий, то половину. Зайшло, ішло, і нищило. Окупувало нас недовго. Я і сам не зрозумів, чому я вже кілька літ описую з пам'яті, з розповідей, про те, що бачив з дитинства, що запам'ятав. Є описано і про ці складні дні і ночі, свята і будні. Маю в душі велику потребу говорити і говорити про те. Стільки переслухано розповідей. Наш, тепер там у Польщі край, такий рідний, дорогий, і такий недосяжний, далекий.

Невелике село, а такі добрі, милі, релігійні, патріотичні, співучі, працьовиті були люди. Скільки їх було, патріотів? Скільки їх віддало життя за Волю і Незалежність України?

Скільки невідомих могил? Скільки недоглянутих могил?

Скільки большевицько-польсько-фашистська система покалічила стежничан фізично, матеріально, духовно. Але ми е!

Ми, молодше покоління, прийняли естафету від старших. Вже і ми, старші, передаємо естафету молодшим, і віримо, що вже сьогодні наше найменше покоління не забуде про нашу прадідівську землю і наше село Стежницю.

Повернемося до подій осені 1944 року. Про ці події ще раз оповідав мені вуйко Петро Шпак «Заневчиків» в присутності цюці Катерини та Миросі. Я змусив його ще раз повернутися в ті далекі, складні воєнні роки. Треба було думкою пройтися з нижнього кінця села до горішнього. Зайти думкою на кожне подвір'я, до кожної хати, і ще раз зустрітися або з живими, або з мертвими односельчанами.

А я з дитинства, з розповідей незгірше знав село, бо мама моя походила з «Брийтарових», які живуть і сьогодні в Стежниці на початку села, а Опарові «Дулібові» тітка Оленка і вуйко Михайло жили в горішньому кінці села. Вже 4 жовтня 1944 року в Балигороді був організований польсько-російський військкомат, який очолив поляк Бараба. Почалася насильна мобілізація до російської армії. Тут я не знаходжу відповіді на одне дуже тяжке запитання? Чому? Чому усі ті люди, молодші і трохи старші чоловіки, масово не пішли в

УПА? Не було зброї? Треба було роззброювати німця, поляка, москаля. Не було наказу про-
воду ОУН? Наразі відповіді на це запитання нема. По списку викликали стежничан на комісію.
З Балигорода, з торбами-плечаками за плечима майже 60 чоловік відправили в с.Луково,
постригли, одягнули у форму і відмарширували в с.Хісну.

Трохи їх навчили володіти зброєю і 18 жовтня 1944 року через Жебряче, польську грани-
цю відправили на фронт, на Словаччину.

Ось тут був момент. Тисячі галичан були озброєні. Їх треба було повернути проти
більшовика і проти німця.

Пішли в атаку на фашиста. Багато з першої атаки втекло з російської армії і ховалися в
лісах. Багато загинуло і їх могили не відомі. Повернулися з війни інвалідами. І тепер є ще
живі, та, буває, одні про інших не знають.

Кого ж забрали на фронт? Рахунок йде з нижнього кінця Стежниці.

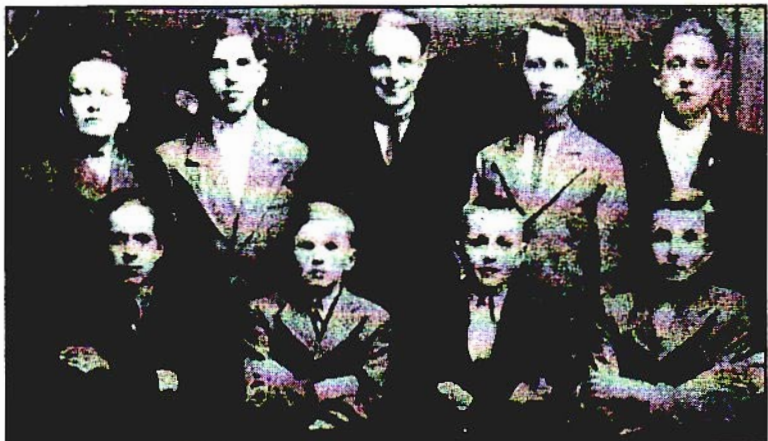
1. Зарічанський Михайло «Павлів»
2. Зарічанський Антін «Павлів» був ранений на Чехах
3. Данило Петро «Сабашів» пішов в УПА
4. Данило Іван Сабашів»
5. Кріль Михайло — проживав в Пустомитах, Львівщина
6. Шпак Михайло «Максимів» пішов у Дивізію «Галичина»
7. Остаж Дмитро — загинув
8. Матяшовський Михайло «Спідберєга» — загинув
9. Пищик Василь «Заблотників» 2 рази втівав — ловили, воював у штрафних батальйо-
нах і втік — похований в м.Самборі
10. Юрчак Михайло — мав 52 роки, а по закону брали до 50 —загинув
11. Шпак Антін «Риянтів — похований в Самборі (мій батько)
12. Іванчик Петро «Финів», похований в США
13. Іванчик Дмитро «(Финів), проживав у Польщі
14. Остаж Дмитро «Барналів»
15. Сушко Іван «Шпаків» — загинув
16. Тех Антін «Фільотів» — живе в с.Калинів, Львівщина
17. Галай Антін «Зваричів» — загинув
18. Сковронський Антін «Домайдів»
19. Олексович Антін «Теліга» — загинув
20. Данила Василь «Вовків» з с.Бистрого
21. Старух Василь — пішов в УПА
22. Романишин Микола «Никольо» — похований в с.Надиби, Львівщина
23. Кашуба Іван «Пристахів» — загинув
24. Кашуба Дмитро «Пристахів»
25. Опар Петро «Сивий» — загинув
26. Добрянський Василь «Сивий» — Польща
27. Пищик Микола «Лишків»
28. Сушко Антін «Форналів» — жив на Донбасі
29. Шведик Матвій «Гипіків» — Польща
30. Зарічанський Михайло «Француз» — загинув
31. Шпак Микола «Заневчиків» — загинув
32. Шпак Петро «Заневчиків» — інвалід, живе в м.Самборі
33. Шпак-Хомич Іван «Заневчиків» — похований в м.Самборі
34. Сушко Микола «Сушків» — похований в Америці
35. Шпак Михайло «Семків» — був в УПА, живе в Америці
36. Юрчак Дмитро «Проць» — живе в м.Самборі
37. Романишин Василь «Червак»
38. Губицький Дмитро «Казів»
39. Шпак Матвій «Кубів» — загинув
40. Шпак Антін «Кубусь» — був в УПА, похований в м.Самборі
41. Опар Василь «Боїв» — з села Яблінок
42. Опар Антін «Рогун» — загинув

43. Губицький Матвій «Бойчик», похований в м.Самборі
 44. Черешньовський Матвій «Романишин» — загинув в німецькому полоні, син живе в Рава-Руській
 45. Черешньовський Антін, був найкращий теноровий співак
 46. Черешньовський Михайло «Башин-Ясів» — скульптор, живе в США — був в УПА
 47. Черешньовський Микола «Хомичів» — живе в с.Махлінець, Жидачівського району, Львівщина
 48. Романишин Михайло «Григлів», похований в м.Долина, Івано-Франківщина
 49. Черешньовський Антін «Митриків» — живе в м.Самборі
 50. Опар Микола «Мандзяків» — загинув
 51. Сушко Антін «Фершик»
 52. Романишин Антін «Гишта»
 53. Хомич Петро «Николишин», похований в с.Гординя, Самбірського району
 54. Лавер Дмитро «Николишин» — родом з с.Терки, живе у Львові
 55. Галай Іван «Татарів» — інвалід, проживає в с.Бронниця, Дрогобицького району, Львівської області
 56. Романишин Антін «Гишта»
 57. Хомич Петро «Сафатишин» — загинув
 58. Петрушка Михайло «Козликів», похований в м.Самборі
 59. Русняк Володимир «Барналів»

Стоять зліва направо — Дмитро Юрчак, Михайло Шпак «Рянтів» — Дивізійник, Михайло Шпак «Максимів» — «Дивізійник», Михайло Іванчик — «Дивізійник», Василь Старух — вояка УПА, Осташ Микола «Сахарів» син Петра — дивізійник, Хомич Іван «Заневчиків», Черешньовський Михайло «Ясів сухий», Антін Шпак - вояка УПА.

Стежниця, 1940 рік

Стежничани — Дивізійники «Галичини».

1. Шпак Михайло «Максимів» — живе в Комарно, Львівської обл.
2. Шпак Михайло «Рянтowego Нуська» — живе в Америці
3. Шпак Михайло «Рянтowego Михайла» — похований в Америці
4. Романишин Матвій «Слясів» — загинув під Бродами, Львівської обл.
5. Осташ Михайло «Іванчиків» — с. Ясенів, Львівської області
6. Петрушка Михайло «Козликів» — похований в м. Самборі
7. Зарічанський Василь «Павлів» — живе в с. Никонковичі, Пустомитівського району
8. Тех Микола Петрович, вбили в Польщі
9. Осташ Микола Петрович, пропав безвісті

Стежничани — члени ОУН і вояки УПА

1. Черешньовський Михайло «Башин» — видатний скульптор, живе в Америці
 2. Черешньовська Анна «Тетяна» — загинула на Старосамбірщині, Львівська обл.
 3. Романишин Марія «Кондракова» «Ластівка» — живе в США.
 4. Романишин Марія — Кондракового Івана — живе в Америці
 5. Шпак Матвій-Володимир «Рянтів» «Кармелюк». Впав на Полі Бою
 6. Шпак Михайло «Семків-Пилипів» «Дуб» — живе в Америці
 7. Шашкевич Матвій «Рись» — живе в Америці
 8. Юрчак Іван «Юрчаків» «Довбуш» — Впав на Полі Бою
 9. Губицький Петро «Казів» — Впав на Полі Бою
 10. Данило Петро «Павлів» «Дружба» — похований на цвинтарі УПА — Америка
 11. Заневчик Михайло «Типів» — живе в Канаді
 12. Зарічанський Іван «Павлів» — загинув від поляків і похований в с. Усьці біля Кросна
 13. Черешньовський Іван «Башин», рідний брат скульптора Михайла — розстріляли фашисти в Сяноці. Останні слова: «Не переживайте, я нікого не видав.»
 14. Старух Василь «Старух» — Впав на Полі Бою
 15. Шпак Антін «Кубусь» — похований на цвинтарі в м. Самборі
 16. Білий Михайло «Завалень» — приїхав з Німеччини і пішов в УПА
 17. Сушко Антін «Росівчиків»
 18. Семчик Микола «Капітанів» — загинув
 19. Осташ Іван «Осташів» «Яструб»
 20. Осташ Матвій «Іванчиків».
 21. Романишин Іван, син Михайла, «Івась». Розстріляний поляками в Щеціні
- Описано у книжці «Закерзоння»

Я низько схиляю голову перед моїми дорогими Стежничанами, в пам'ять про мертвих, в пошані до живих і ненароджених за те, що ніхто не зрадив, не доносив на тих, хто брав збройну участь в боротьбі за українську Націю і Державу, на тих, хто був в Українських Січових Стрільцях захищаючи Карпатську Україну, хто був в ОУН-УПА та Дивізії «Галичина».

Бо, якщо би донесли до НКВД-КГБ, чи в якусь іншу большевицьку інстанцію, вже тут, в Україні, після виселення, то не одна стежницька родина опинилася б на Сибіру.

Але цього не сталося.

Загарбник — москаль-енкаведист не знав, хто пішов зі зброєю в руках на захист Батьківщини, і не можна все списувати на поляків, чи жидів, а були наші українські «стукачі», донощики, запроданці і вони в поколіннях покриті ганьбою і прокляті як зрадники України.

Вояка Української Дивізії «Галичина» Михайло Шпак

Стоять зліва направо Зарічанський, Кріль, Іванцик Микола. Сидять зліва направо: Матвій-Володимир Шпак «Кармелюк», Янтохів з м.Балигорода і Михайло Черешньовський «Ясів Зуб» у США. Цю фотографію передав Іван Романишин «Лучків-Червачок», США. с.Стежниця

Член ОУН-УПА, скульптор Михайло Черешньовський, бюст командира УПА, голови секретаріату УГВР Романа Шухевича «Тараса Чупринки», виготовлений М.Черешньовським. Зліва — Марія Романишин, справа — Анна Романишин, вояки УПА.

Вояки УПА біля хати Антона Шпака. Справа — Матвій-Володимир Шпак «Кармелюк» та двоє невідомих вояків УПА. 1943 рік, с. Стежниця
Фото з архіву Анни Шпак-Фістер з Австрії.

Впізнані і не впізнані вояки УПА — стежничани.
Стоять зліва направо: 2-й Романишин Іван «Григлів» «Івась», 3-й Михайло Шпак «Пилипів-Семків» — «Дуб»; 6-й Матвій Шашкевич «Рись»; 7-й Петро Данило «Павлів» — «Дружба», Білий Михайло, Янтохів.
Копію з архіву надіслав з США Іван Романишин «Лучків»

Надрайоновий Провідник СБ Матвій Шашкевич «Рись»
1946 рік, Закерзоння

Члени підпільної сітки ОУН Лемківського надрайону. Стоїть зліва: Анна Черешньовська — «Тетяна» (реф. УЧХ в 3-му районі, а від серпня 1947 — машиністка в Команді ТВ 24 та вістун УПА). Коло неї стоїть Надія Партикевич — «Марійка» (реф. УЧХ в 2-му районі). Клячуть (від ліва): Ярослава Філь — «Марта» (машиністка у Проводі Надрайону) та М.Р. — «Пчілка» (кущова реф. УЧХ у 2-му районі). Знімок з літа 1947 на Лемківщині.

Матвій Шашкевич «Рись» з дружиною
Січень, 1993 рік

Анна Черешньовська «Тетяна» і Михайло Шпак «Дуб»

Антін Заневчик з дружиною Славою Менкуш і подругою Марією на цвинтарі вояків УПА у США.

Володимир Сорокаліт «Дзюнек» — борець за Волю України, багатолітній політв'язень большевицьких таборів.

Голова Проводу ОУН п.Слава Стецько, від права — о.Степан Рисей, від ліва — о.Василь Савчин, та Степан Буденкевич з хором «Діброва». Художній керівник Роман Мрочко.

Фото Івана Славіка. 5 лютого 1994 р.

М.Шпак з друзями — делегатами конференції. Львів — Київ. 1996 рік

Відкриття пам'ятника — Провіднику ОУН-УПА Степану Бандері. Від ліва — Микола Петрущак, Михайло Зеленчук — Голова Братства ОУН-УПА, Володимир Васюта, Михайло Шпак.

19.10.1997 р. м.Борислав.

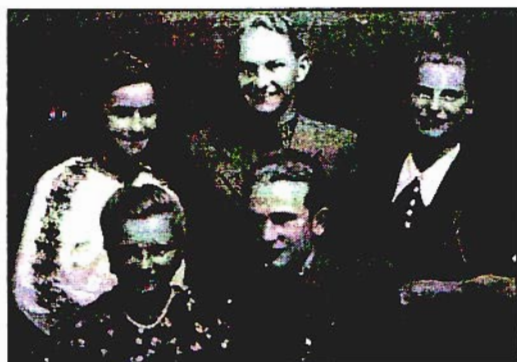

Важко ховати друзів: Володимира Сорокаліта, Юліана Фединишина, а тепер «Яра» — Ярослава Кобилецького.

Справа — два його сини Володимир і Олег та дочка Орися.

с.Мшана, 1996 рік

Крокують пластуни під орудою Матвія Шашкевича «Рись». США. 1993 рік

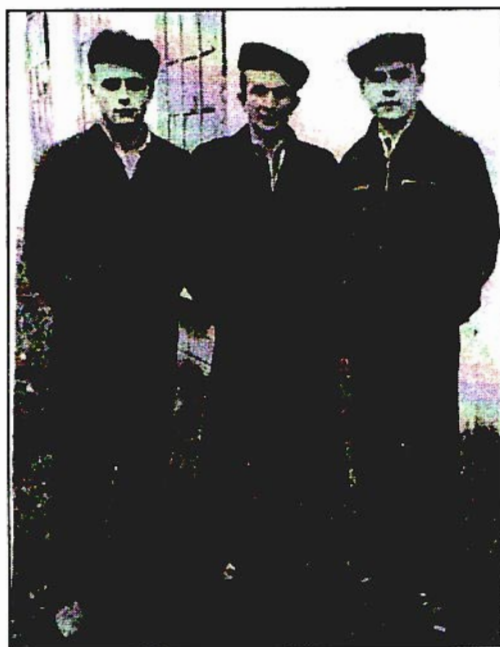
Шкільні друзі. Зліва Анна Черешньовська «Тетяна», за нею — Марія Шведик. Справа Марія Романишин-Воковийська «Ластівка»
Фото 1941 рік, м. Балигород.

Могили вояків УПА по світах. З архіву п.Єви Данило-Тех з Перемишля.

Мордовія, 1957 рік. п/я жх 385/7 — табір. Сидять зліва — Калапач Григорій і Анатолій. Стоять справа на ліво: Володимир Васюта, Басараба Ярослав та Юліян Фединишин з с.Крушельниця, Сколівського району.

Зліва — Володимир Скиба з с.Воютичі, Михайло Негід і Юліян Фединишин. Мордовія, 1960 рік.

Перезахоронення з Борині у с.Яблінки останків замордованих енкаведистами вояків УПА. Зліва — домовина «Рена».

Данило Кузьмінський, Павлик Шпак, Володимир Васюта, Михайло Шпак.

5 липня 1992 р., м.Бориня, Турківського району.

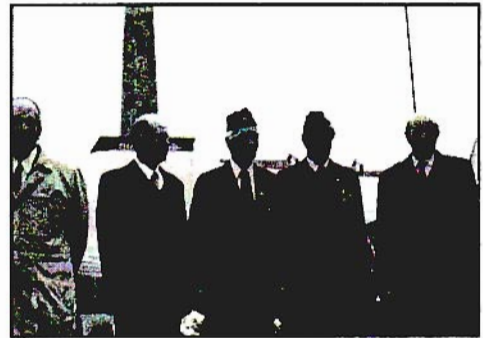

Пам'ятник загиблим воякам УПА відкривають народний депутат України п.Тарас Процев'ят та брат Григорія - «Ластівки». Портрет Анни Черешньовської «Тетяни», вписаної тут серед 15 загиблих Стежничан.

Загальний вигляд освячення пам'ятника загиблим борцям за Волю України на Закерзонні, воякам ОУН-УПА.

с.Калинів, 14 жовтня 1997 року

Від ліва — Федір Задарко, голова сільради Петро Матяшовський, «Дивізійники»-учасники боїв під Бродами Василь Зарічанський, Михайло Шпак/

Відкриття пам'ятного Знаку Борцям за волю України.

На цих плитах список і тих, хто боровся з ворогами на теренах Лемківщини.

Учасники урочистого освячення і відкриття

с. Калинів, 14 жовтня 1997 р.

Родина «Ластівки», справа – Марія Поточак

Справа на ліво: Осип Мельничук, Михайло Шпак, Микола Петрущак, «Дивізійник» Василь Зарічанський.

Від ліва — священники УГКЦ
о. Григорій Жук з с. Корналовичі,
о. Микола Стругуш з с. Береги, о.
декан Орест Михайлюк з м. Сам-
бора, о. протоієрей Тарас Федо-
рович з смт. Дубляни родовід з
с. Баньова, коло Перемишля,
о. Микола Волянський з с. Гор-
диня під час освячення пам'ят-
ника загиблим воякам УПА.

14 жовтня 1997 рік,
с. Калинів.

Фото Г. Хмелівського.

Стежничани і їх ро-
дини біля освяченого
пам'ятника загиблим
на Закерзонні воякам
ОУН-УПА. Від ліва на
другім плані вписано
15 загиблих стежни-
чан.

Біля пам'ятника.
Фото Григорія
Хмелівського.

З ШЕМАТИЗМУ БАЛИГОРОДСЬКИЙ ДЕКАНАТ

завід. декан: Григорович Володимир з Загочевю

1. Балигород, м-ко, ц.м. Успен. Пр. Богор. зб. 1829, відн. 1928-число душ 522, доч. Стежниця 1 1/2 км. (мешкає парох) ц.д. Перен. Моців св.о. Николая, зб. 1824, відн. 1930-число душ 915, прис. Бистре 5 км -число душ 168; Лубне 7 км — число душ 145 (всіх вірних 1750), Лат. 824 (парохія), жид. 990.

Пар. Гащак Михайло, р. 1899, рк. 1926, 1. 1938, бж.

Патрон: право поживає

Ст. Ліско 23, суд. вол., пч. Балигород 1 1/2, п. Ліско-Лукавиця 27

2. Береска, с.ц.м. Преобр. ГНІХ, зб. 1868, відн. 1920-1007, доч.-Середне Село 4, ц.м. Успен. Пр. Богор., зб. 1906-920; доч. Воля Матіяшова 2, капл. м. св. Великмч, Георгія, зб. 1098-300, доч. Березниця нижна 3, капл. м. Покр. Пр. Богор. зб. 1916-217 (Р.2444), Лат. 436 (костел в Сер. Селі), жид. 63.

Пар. Левицький Лаврентій, р. 1877, рк. 1902, і. 1928, ВК, вд.

Патр.: Станислав і Казимир Магудзінські в Березці

Ст. суд Ліско 13, пч. вол., тел. Гочев 6, з Ліско-Лукавиця 17.

3. Волковия, с.ц.д. св. Ап. Петра і Павла, зб. 1833, відн., 1906-373; доч. Завіз 2 1/2 ц.м. св. Параск. зб. 1875 і капл. м. Покр. Пр. Богор.-462; прис. Рибне. Гаків, Підліщини 2-294 (Р.1129). Лат. 395 (парох у Волкові), жид. 42.

Пар. Шамерський Іван, р. 1885, рк. 1912 і. 1921, ж.

Патр. Др. Адам Кох в Катовицях.

Ст. Ліско 28, суд Балигород 12, вол., пч., в т.в. місци, з. Ліско-Лукавиця 31

4. Горянка, с.ц. Параск., зб. 1838, відн. 1912-372; доч. Радева, 9, ц.д. св. Никол. зб. 1904, відн. 1937-280; Воля Горянська 3-268 920/. Лат. 100, жид. 42.

Завід. Добрянський Стефан, р. 1894, рк. 1923, бж.

Патр. Антін Глязер у Войславичах п. Теляж

Ст. Ліско 21, суд. Балигород 10, вол. пч. Волкович, 3, з. Ліско-Лукавиця 27 або Угерці 25.

5. Гочев, с.ц.м. Вознес ГНІХ, зб. 1905,-615, доч. Дзюрдзів 1 1/2 ц.м. Рожд. Пр. Богор. зб. 1899-565; Бахлява 1 1/2-312 (Р.1492), Лат. 250 (парохія в Гічві), жид. 41.

Пар. Комарчевський Теодозій, р. 1906 рк. 1932, 1, 1936, ж.

Патр. Август гр. Красіцкі в Ліску

Ст. суд. Ліско 7, вол. пч., тел. Юсо, з. Ліско-Лукавиця 10 1/2.

6. Жерниця вижна, с.ц.м. св. Василя В., зб. 1800, відн. 1936-1166; доч. Жерниця нижна 2, ц.м. св. Арх. Михайла, зб. 1843-368, доч. Березниця вижна 3 1/2 ц.д. св. о. Николая зб. 1830, відн. 1902-615, прис. Жерденка, 5, капл. м. Покр. П. Д. М., зб. 1906-214 /Р.2362/. Лат. 245 /капл. в Везезн./ жид. 52, бапт. 7.

Пар. Каламунецький Петро, р. 1871, рк. 1897, 1 1929, ж.

Патр: право поживає

Ст. Ліско 16, суд., пч. Балигород 6, вол. Гічва 11, з. Ліско-Лукавиця 22.

7. Зогочево, с.ц.м. св. Михайла, зб. 1934-726; доч. Новосілки 2, капл. м. св. Ап. Петра і Павла, зб. 1912-532 /Р.1258/, Лат 101, жид. 51.

Пар. Григорович Володимир, р. 1907, рк. 1932, і. 1936. бж.

Патр. Спадкоємиці по бл. п. Др. Романі Вітошинським в ліску.

Ст. Ліско 12, суд. пч., тел. Балигород, 6, вод. Гочев 6, з. Ліско-Лукав, 16.

8. Кальниця, с.ц.д. Преп. М. Параск, зб. 1871-580, доч. Суковате 2, ц.д. св. Арх. Михайла зб. 1826-479; доч. Кам'янки 5, ц.д. св. Вмч. Димитр. зб. 1854-354 /Р.1413/. Лат. 23, жид. 41.

Сам. сотр. Молодовець Микола, р. 1910 рк, 1933, бж

Ст., суд Ліско 24, вол., пч. Лукове 12 з. Загіре 24.

9. Мхава, с.ц.м. св. Михайла, зб. 1908, відн. 1929 і 1933, відпуст. капл. Преобр. ГНІХ зб. 1923, відн. 1937-476, доч. Ростокі дільні 4, ц.д. св. Михайла зб. 1830, відн. 1937-283; доч. Кельчова 4, ц.д. св. Мих. зб. 1837, відн. 1928 і 1936-224; доч. Тисівець 4, ц.д. Успен. Пр. Богор. зб. 1830, відн. 1929 і 1937-265 /Р.1248/. Лат. 401 /капл. в Мхаві/, жид. 40.

Пар. Мінкович Омелян, р. 1872, рк. 1896 і 1902, ж.

Патр. право поживає

Єпископ УГКЦ Коциловський освячує Місійний Хрест у м.Балигороді, Лиського повіту. 1937 р.

Ст.суд.Ліско 21, вол.Волкович 5 пч.Солина, 3.Ліско-Лукав,26.

11. Рябе, с.ц.д.Успен.Пр.Б., зб.1926-398, доч.Гічвиці 4, ц.д.Благовіщення Пресв.Богор. - 202 /Р.600/ Лат,10,ж.6 родин. Завід.доїздить з Яблінюк / дек.Тіснянсь/.

Патр: право починає

Ст.Ліско 30, суд.вол.пч.Балигород 6, з.Ліско-Лукав.34
Балигородський деканат числить гр.-кат. душ 16.234.

Стежничани біля Хреста

Церква в с. Лопінка, Лиського повіту відновлена родиною Іванусівих, видавців книжки «Церква в руйні». Ця Церква чекає своїх парафіян. На горі «Гирча» відновлена каплиця.

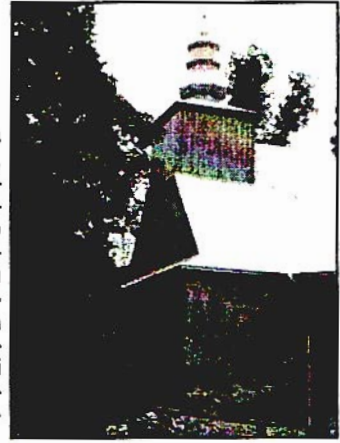

Фото М.Шпака, 2.06.1996 року

...А через 59 літ у 1996 році група стежничан різних поколінь і наших друзів з о.Миколою Куцем зробили обхід навколо Церкви і Місійного Хреста у м.Балигороді

Українська Катедра у Перемишлі. ...Йдемо до Храму, з якого знято куполу. Олег і Дзвонислава Ватаманюк, Володимир Васюта, Володимир Затварський...

Травень, 1996 р. Фото М.Шпака.

Я вірю в Бога. Віру передали мені мої батьки, навчивши мене з дитинства молитись, ходити до церкви, дотримуватися релігії, святкувати релігійні і українські національні свята. Навчили мене поважати і інші релігії. До цього опису я йшов аж до 19 листопада 1995 року, збираючи по крупинці матеріали.

ВПЛИВ РЕЛІГІЇ НА ВИХОВАННЯ

Боже! Допоможи мені, в оцю святую неділю листопадового сніжного дня, описати з зібраного, з розказаного людьми матеріалу описати про релігійне та політичне життя, а буде правдивіше: думками з стежничанами повернутися у ті давні і сьогоднішні часи.

Село Стежниця, Лиського повіту, тепер Польща, було засноване в 1498 році і у 1998 році будемо відзначати його 500-ліття. Стежниця була українським селом, як і тисячі українських сіл в Україні, була складовою частиною України, хоч в різні часи була під окупацією різних загарбників. Сьогодні с.Стежниця під Польщею. Є її назва. Вірю, що в Стежниці є незнищений український Дух. Стежницький Дух є по цілому Божому світі. Дерев'яна церква, а є вона на багатьох фотографіях, яка з благословення Божого була побудована в 1824 році, відновлена в 1930 році і красувалася на досить високому горбі і мала, і навіки буде мати назву Перенесення Мошів Св.Отця Николая. Спрощено люди називали Церква Николая, а престольний празник випадав і буде 22 травня з спрощеною назвою на «Никівки». Згори від церкви видно було наше містечко Балигород, горішній і нижній кінці нашого села. З однієї сторони території церква була глибока, звана «Олексовою» — «Верховиною» (наголос). А на західну і північну сторони ішли рівні орні поля аж до підніжжя громадських лісів «Під Бердами». Внизу, напроти церкви, були, тепер їх немає, Юрчакова, Олексова, Іванчикова, Заболотникова, Дякова хати. Тепер там побудовані нові хати, в них живуть поляки. Від церкви, коло дороги, стояла читальня. Від церкви і читальні на відстані 300 метрів ще і сьогодні стоїть уціліла школа і чекає, коли знову українські діти будуть в ній вчитися. Вона терпелива, сильна, вистояла в часи знищення. Дочекається свого часу. З центральної стежницької дороги є дорога до церкви повз читальню, а також стежки від дороги напроти Заболотникових-Пициків, де коло стежки під липою стояла студня. В 1992 році, коли ми, група стежничан, хто вперше, а хто вже бував, приїхали в Стежницю. Зупинились біля колишньої хати Пициків, де ми родинно найбільше збиралися, особливо діти, наша

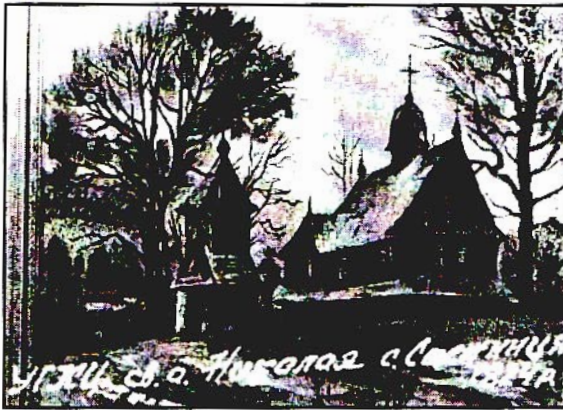
Перше Святе Причасття дітей у Стежниці. Володимир Пицик, Матвій Черешньовський, Михайло Шпак, Микола Юрчак, Іван Шпак, Іван Кріль, Катерина Шпак, Євгенія Черешньовська, Текля Шпак, Євгенія Шпак, Анна Романишин, Зося Семчик. Багатьох не впізнаєм!

титка Тетяна Черешнівська, яка сьогодні спочиває на Самбірському цвинтарі, підійшла на це місце і сказала, що тут була колиш студня. Ніхто не знає, які почуття, які спогади задзвеніли в її серці. Це була її остання зустріч з батьківською землею. З нижнього кінця до церкви вели стежки з дороги напроти хати Дроздович «Поручникових». Територія церкви була обгороджена дерев'яним, з штахетника, плотом. Вхід на територію церкви вів через дзвіницю. В дзвіниці висіли дзвони, на яких Матвій Дроздович, церковний паламар роками скликав людей на різні релігійні відправи. Де тепер ці дзвони? На подвір'ї церкви стояв Місійний хрест. Росли, цвіли гарні великі липи, в яких часто гніздилися чорні кавки. Були на цвинтарі упорядковані могили рідних, односельчан. Були і пам'ятни-

с.Калинів. Перше Святе Причастя. 1990 рік. Віталій, Олег, Тетяна Шпак-Попович-Матвійчук. Галя та Оксанка Петриняк.

Балигороді побудували собі стайні. Нехай Бог їм буде суддею, а рука Українського Месника покарає їх. В 1980 році я з своїми дітьми Іринкою і Олегом перший раз після виселення

Фотографія з картини самбірської художниці п.Віри Тарасенко.

поїхав автомашиною до с.Стежниця. Маю глибоку тугу за рідним краєм, і тоді, їдучи додому, я і сьогодні так називаю, думав, що доведеться йти пішки, щими рідними теренами, бо слези не дадуть дивитися. Але коли зупинився біля Балигородської церкви, яка має назву Успення Пресвятої Богородиці, збудованої в 1829 році, мурованої, покритої бляхою, то серце стиснув біль і жадова помсти: церква гине на очах — ні вікон, ні дверей, ринви поржавіли, дах з бляхи так само. В церкві поляки зробили склад з солі!!!, щоб скоріше розісти стіни. Поряд з церквою мурована дзвіниця. Де ви Стежницькі і Балигородські дзвони — озовіться! І прийдуть на ваш поклик люди старшого і молодшого покоління. Читальню, як і церкву, теж розібрали польські шовіністи. Вже кілька літ там, на наших теренах в Польщі, маємо український греко-католицький уряд. У місті Ярославі завдяки священнику Богдану Праху, батьки якого живуть в Новосілках коло Ліська, відремонтовано величну УГКЦ. Черга, його обов'язок і обітниця відремонтувати церкву в м.Балигороді. На цю справу у США було зібрано трохи коштів, про що ствердив, перебуваючи перший раз в Україні з США — Михайло Шпак, син Онуфера з дому «Риянтових». Віримо, що отець Прах візьме той тягар на себе і утвердить там, у Балигороді, і для Стежничан УГКЦ. На місці теперішньої стежницької плебанії, де проживали стежницькі священники, теперішні стежничани збудували костел. Чому так? Чому саме на місці української плебанії? Чому не на місці знищеної стежницької церкви? Видно побоялися кари Божої.

В тому ж 1992 році, коли велика група односельчан з Самбора та околиць приїхала до Стежниці і були на цвинтарі, хлопці з «Олексової Верховини» принесли на руках уцілілу

ки: хрести дерев'яні та з цементу. Сьогодні свідки захоронених: пам'ятник — Ангел на могилі Анто-на Пищика, споруджений стежницьким скульптором Петром Осташем, що проживав у Франції, пам'ятний хрест на могилі його тата Миколи Пищика та його невістки Ольги, дружини сина Василя. Ольга з дому Оринич-Йоган, родовід яких походить з села Новосілок, Ліського повіту. Є сьогодні повосенні пам'ятники Галлянтовим, Шумов'ятовим, Фільові, Іванцикові та ще декільком теперішнім стежничанам. На жаль, багатьох могил рідних стежничани вже ніколи не знайдуть, бо ворожа влада не зберегла і ці святині.

Стежницьку церкву після нашої депортації польське духовенство розібрало і з церкви в Балигородській церкві, яка має назву Успення Пресвятої Богородиці, збудованої в 1829 році, мурованої, покритої бляхою, то серце стиснув біль і жадова помсти: церква гине на очах — ні вікон, ні дверей, ринви поржавіли, дах з бляхи так само. В церкві поляки зробили склад з солі!!!, щоб скоріше розісти стіни. Поряд з церквою мурована дзвіниця. Де ви Стежницькі і Балигородські дзвони — озовіться! І прийдуть на ваш поклик люди старшого і молодшого покоління. Читальню, як і церкву, теж розібрали польські шовіністи. Вже кілька літ там, на наших теренах в Польщі, маємо український греко-католицький уряд. У місті Ярославі завдяки священнику Богдану Праху, батьки якого живуть в Новосілках коло Ліська, відремонтовано величну УГКЦ. Черга, його обов'язок і обітниця відремонтувати церкву в м.Балигороді. На цю справу у США було зібрано трохи коштів, про що ствердив, перебуваючи перший раз в Україні з США — Михайло Шпак, син Онуфера з дому «Риянтових». Віримо, що отець Прах візьме той тягар на себе і утвердить там, у Балигороді, і для Стежничан УГКЦ. На місці теперішньої стежницької плебанії, де проживали стежницькі священники, теперішні стежничани збудували костел. Чому так? Чому саме на місці української плебанії? Чому не на місці знищеної стежницької церкви? Видно побоялися кари Божої.

баню з розібраної церкви. Баня (куполів) на церкві було три. Баню злочинці кинули у той глибокий, зарослий яр, думаючи, що вже ніхто ніколи не прийде сюди. Але помилилися. Ми поставили баню на складене з фундаменту церкви каміння, відправили біля неї молебен і вона є сьогодні свідком життя Стежницької церкви. З нами були наші діти, онуки, старше покоління і стежничани. Ми руками відгребли зарослий фундамент з-під церкви. Ми руками відгребли сходи, якими стежничани проходили через дзвіницю до церкви. Ми молились і плакали. Ми співали і плакали. Ми віримо у відродження. Більшість односельчан вперше після виселення, тобто через 46 років, вступили на рідне подвір'я, на церковне подвір'я і на цвинтар, де покоїться прах родоvodu. Вперше після 46-річної розлуки прийшла на цвинтар до своєї матері стежничанка Ліда Пицик, дочка Василя Пицика «Заболотникова». Зворушлива була ця зустріч. 82-річний Дмитро Заричанський теж після довгої розлуки вперше зустрівся з своїм подвір'ям і хатою, до якої його не впустили «нові господарі». Тяжко і боляче було спостерігати його старечі сльози на рідному подвір'ї і коло хреста напроти хати. Ми були на відправі в новозбудованому костелі. Ми молились разом з поляками — кожен до Бога за своє. Тамешні стежничани, застрашені польським комуно-большевицьким урядом, не дуже радо хотіли з нами спілкуватися. Не пішли з нами і на цвинтар, щоб разом помолитись за спочиваючих там. Були там у Стежниці та повмирали: це Микола Шумовят і Петро Галянт — незламні українці, які не ходили до костела, а їздили за десятки кілометрів до Устрік, до Команьчі на Службу Божу в УГКЦ. Кілька разів чинив відправу на стежницькому цвинтарі о. Богдан Прах, який вкладає велику працю для відродження УГКЦ на наших там теренах.

Як засвідчує Шематизм, тут і подано з нього видрук: до Балигородського Деканату належало багато сіл і парафій, а саме: Береска, Волковия, Горянка, Гочев, Жерниця Вижня, Загочев'я, Кальниця, Мхава, Полянчик, Рябе. До Балигородського Деканату входило 16234 греко-католицькі душі.

Деканом був — Григорович Володимир з Загочев'я. Зазначу, що у виданій до 100-річчя книзі про українську Державну чоловічу гімназію в Перемишлі на сторінці 133 відзначено: Григорович Володимир, народжений 9.11.1907 року в Судовій Вишні. Матура, 1928 р., священник. Парох с.Загочев'я. В с.Стежниця, як і в тисячах українських селах формувалося і йшло людське життя. Народжувалися діти, їх хрестили у церквах, десь поодинокі у змішаних українсько-польських родинях — у костелах. Молодь зростала, брала шлюб, народжувалися нові родини, помирали і молоді, і старі, їх ховали на стежницькому цвинтарі.

Що то було за диво Різдвяні, Йорданські, Великодні свята. Неповторний Святий вечір. Господар, тато чи дід, з дітьми йде кормити худобу перед святою вечерею, а потім, несли сіно на стіл, символ постелі Новонародженого Ісуса, а діти — солону. Входили до хати і господар виголошував: «Святий вечір, добрий вечір, на щастя, на здоров'я, на той святий вечір», а йому всі, хто був в хаті відповідали: «Витайте, витайте»... Відтак всі милися в холодній воді, клякали разом молитися, а відтак сідали за так довгождану вечерю, особливо кутю. Горілки не пили, тлустого не їли, все було приготоване на оливі. Нікому під час вечері не дозволялося вставати. В кінці вечері хтось з дітей в'язав перевеслом всі ложки, щоб під час випасання не розходилась худоба. А потім колядували, особливо діти, що вчилися колядувати під час посту. А що було за диво — Йорданські свята. На ріці, ввечері, перед Йорданом, мужчини встановлювали з льоду Хрест Трішали морози. Хрест обливали водою.

Він закріплювався, а на Йордан люди йшли на ріку святити воду.

Всі з нетерпінням чекали ритуального моменту, коли починалося «Во Йордані крещасться Тобі Господи» і хто скоріше — одні наперед других набирали у прорубаній вздовж ріки ополонці у збанки, пляшки, відра освячену воду і знову, одні наперед других, бігли з водою до своїх осель, щоб Йорданською свяченою водою окропити їх. Кропили навколо хату, будівлі, худобу, кімнати. Коли сідали до столу їсти, то вперше треба було перехреститися, напитися свяченої води, а відтак братися за їду.

На Святий вечір їжа починалася з Проскури, а на Великдень — з Свяченого яйця.

А що то було за диво — під звуки дзвонів обхід з Святими Дарами навколо церкви! На Великдень церковно-релігійну пісню доповнювали дерев'яні саморобні калатала — звані «калатачки». Звук десятків калатачок розносився далеко по селу. Тих жінок, які багато

говорили, хотіли всіх переговорити, дразнили «калатачками». А Галіант Марію, що і дуже, і скоро, і довго говорила прозвали в селі «калатачкою». На Йорданські св'ята, ще на річці люди не встигли набрати свяченої води, вона енергійна, перша, горі берегом добігала до хати і вже бігала з кропилом і водою окроплюючи свою оселю. Тепер на цьому терені проживає її дочка Катерина, яка в оточенні поляків-зятів і невісток, рада нашій зустрічі. Гордістю і приємністю, радістю для односельчан було бачити в церкві стежничан вояків УПА, вояків Української Дивізії «Галичина», боївки УПА, а також тих вояків, які живі поверталися з кривавої фашистсько-російської бойни-війни. Пощастило нашому вуйкові Василю Пицику «Заболотниковому», якого москалі зловили, коли він залишив советське військо. Як йому вдалося впросити руских, а може то були українці конвоїри, що він з ними зайшов до Стежницької церкви, щоб помолитися. Не інакше, що Бог вислухав його молитву і він все-таки на третій раз втік з штрафного большевицького батальйону.

Не раз вуйко розповідав, як озброєні військові енкаведисти під погрозою розстрілу гнали їх «вперед за родину». Оглядатися не можна було, бо грозила куля енкаведиста в потилицю. Ой! Скільки то ще є згадувати доброго і поганого, веселого і сумного.

Не збереглося в моїй пам'яті те, як я перший раз пішов до церкви. Бо казали, що до Хресту несли мене нині живі Хресна Мама Катерина Пицик з дому Хомич «Николишина»,

Зліва сидять Іван Пицик, Іван Пицик «Ковалів», Іван Янківський, стрико командира УПА «Ластівки», Микола Семчик. Стоять зліва: Матвій Осташ, Марія Пицик-Матяшовська, Марія Янківська, Дарія і Михайло Черешньовські.

яка проживає в м.Самборі, та хресний тато Василь Шпак «Риянтів», що проживає в с.Гордия, Самбірського ра-йону. Церква була якихось 200 метрів від нашої хати і, напевно, до церкви я пішов дуже скоро. І тому так глибоко, так боляче перенешу її втрату. Це одна сторона, а друга сторона, вірю, бо так хочу і таких багато, щоб відродити втрачене, а якщо по великих мірках політики, то мусять бути повернені землі Лемківщини, Холмщини, Підляшшя, Надсяння і землі тимчасово під іншими державами повернуті до України. З малих років, найчастіше з Дмитром Шпаком, першим сусідом з Стежниці, помер і похований на цвинтарі в с.Хлопчиці, Самбірського району, де живуть його діти, дослугувували в церкві на релігійних відправах. І тому з дитинства знав на пам'ять Службу Божу, Молебен, Суплікацію,

Вечірні та інші відправи, а також багато релігійних пісень і коляд. Зазначу, що релігійна наука давалася і дається дітям не легко. В якійсь мірі це був обов'язок старших навчати молодших. Було, що і в школі на уроках за не послух горіла долоня від впеченої по руді священником або вчителем лінійки. А як був би поскаржився вдома, то батьки би ще добре доправили по одному місці. А якщо завинив вдома, то було й таке, що насипали на землю в хаті гороху і голими колінами клякали мовчки спокуюючи провину. Все, що знали вчителі, що знали батьки, старші передавали як науку дітям-молодшим.

Сьогодні я дозволю собі дати оцінку політично-релігійній темі, дійсності. Як би не старалися люди від'єднати одне від одного, але це не можливо, бо політика творилася і твориться з участю релігії і навпаки. Україна не є винятком. Як в релігії, так і в політиці є. були і будуть порядні священнослужителі і провідники. Від батьків, від родинного оточення, від старших я неодноразово вислуховував критичні оцінки якщо не осуд за негідну поведінку священників, які були на парафії у Стежниці. Про те, що вели добре релігійно-виховне життя, то добре, а про те, що при вчиненні тих чи інших релігійних обрядів-шлюбів, похоронів готові були останнє взяти — це не заперечний факт. Тепер люди дають добровільно. Є з чого. Правда, не всі. І призначені на парафію новітні священники дуже скоро чуються в достатку. Факт, що з релігійного священства вийшли патроїти, які через непохитність поплалися і свободою, і життям, але не зрадили.

Протягом останніх років я перепитав десятки стежничан різного віку про наших священників. З найчастіших розмов мого вуйка Петра Шпака «Заневчика», тітки Катерини з дому Пищик, вуйчини Катерини Пищик, з дому Хомич «Николишиних», Єви Задарко з дому Губицьких, Івана Галає з «Дякових», Заневчика Антона з дому «Типового», вуйка Антона Черешньовського, Михайла Черешньовського «Бациного» більш-менш вирисувалися релігійні постаті нашого села. З зустрічі, яку влаштували в жовтні 1993 Євген Пищик, запросивши до себе до хати старійшину Стежницьку: вуйка Петра Шпака, вуйка Антона Заневчика зі Львова, Михайла Черешньовського з Калинова та Дмитра Заричанського з с.Ралівка, збагатили і доповнили дані про стежницьких священників та окремі події. Лиш невідомо і до сьогодні, яка подальша доля спіткала їх, як відійшли вони з цього світу. На цій історичній зустрічі була сестра Катерина Петрушко і моя дружина Зоя. Чи ще колись зустрінуться ці старші поважні стежничани? Бог знає. Бо насправду, їх зустріч нас дуже стривожила і про неї складно описувати. Адже ж кожен з них прожив довге, наповнене радістю і смутком життя. Кожному з них сьогодні вже поза 80 літ.

Вважаю, що з Божою допомогою моє бажання сповнилося. Бо ця зустріч з нашою старійшиною дала нам інформацію, що всі стежницькі священники вчилися в Перемишльській чоловічій гімназії. А у мене у руках книжка, видана до 100-річчя Перемишльської гімназії, яку дав мені гімназист Данило Кузьмінський, і знаходжу прізвища бл.п. отців Малецького, Граба, Гащака та стежничанина Михайла Заневчика «Типового», який в даний час проживає в Канаді. Прізвища о.Панасевича в цій книжці немає. Подаю з книжки до 100-річчя Перемишльської гімназії дані про стежницьких священників. Те, що зберегла людська пам'ять, а в Стежниці говорили «пам'ять», в найстаршого стежницького покоління запам'ятали священника о.Малецького. Значачу, що в тих людей, кого я перепитав, ніхто не знав імені, звідки вони родом, хто їх батьки, де вони вчилися, звідки переїжджали, а лиш окремі штрихи. На сторінці 199 книжки про гімназію в Перемишлі написано: «Малецький Лев, нар.24.01.1919 р. Стежниця. Матура 1937 р. Син Онуфрія (священник) і Марії. Член УПА. Загинув в бою під Калушем». Скупі рядки для тих, хто розшукає його, а був він родом ніби з Медики. З повідомлення Дмитра Заричанського відомо, що на Львівському залізничному вокзалі працював хтось з родини Малецьких. Після о.Малецького на парафію до с.Стежниця був направлений о.Панасевич. Ця особистість доклала чимало зусиль до розвитку і утвердження релігії, культури, освіти стежничан. Як засвідчують архівні документи, подані тут, отець Панасевич довгий час був головою Стежницького «Просвіти». Навчання релігії у школі, в церкві, релігійні відправи, організації, підготовка і відзначення державних і релігійних свят, створення різних гуртків вело стежничан на вищий рівень, ніж в навколишніх селах. Збереглося кілька фотографій о.Панасевича з стежничанами. В селі в той час на плебанії жила монахиня Гася, яка допомагала вести релігійні та господарські справи. Після нашого виселення Дмитро Заричанський, той старший і поважний чоловік, може востаннє згодився в 1992 році з нами їхати автобусом до Стежниці, будучи інвалідом. Розпач його було важко слухати і бачити коло «Янкового» Хреста і на подвір'ю своєї хати, де спілкувався з Гасею, знає, що о.Панасевич знищений руками большевицьких злочинців, знає, що Гася носила о.Панасевичу передачу на Бригідки і що він був закопаний у Дрогобицькій катівні у вапняну яму, яку я бачив при розкопках, які проводили дрогобичани. Може відчуття привело мене до Дрогобича, коли відкрили в ямі цих людей. Я мовчки молився. Гася по виселенню з Стежниці жила в Трускавці і похована на цвинтарі в м.Стебнику Дрогобицького району, Львівської області.

Якщо можна так назвати, то о.Панасевич перейшов з Стежниці до Устрік, а о.Степан Граб з Устрік — до Стежниці. На 132 стор. книжки про «Перемишльську гімназію» записано: Граб Степан, 19.07.1895 року народж.Перемишль. Матура, 1923 р., священник, доктор теології. Парох в с.Устріках Долишніх, в м.Балигороді.

На нашій зустрічі доповнено, що о.Граб закінчив у Римі два докторати. Жив на полівстві. Чисто людська добра згадка, що у с.Бистрому (сусіднє від нас село) заличався до вчительки. У передвоєнний час отець Граб був у Перемишлі військовим капеланом. Про нього я зібрав трохи більші відомості. В 1944 році наш стежничанин Антін Сушко «Форналів» був скерований до м.Харкова на лікування. Потрапив до військового шпиталю, в якому працював лікарем, хто б ви подумали — о.Граб. Довідавшись, що Антін Сушко, 1911 року

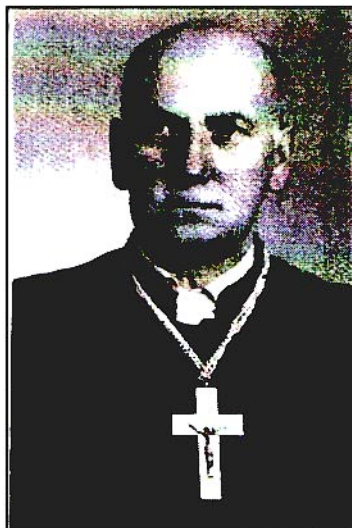
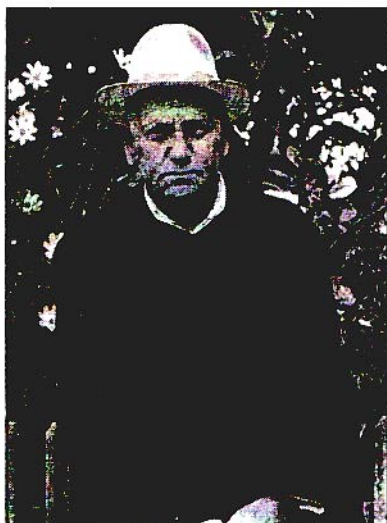
народження, з с.Стежниця, робить йому документи «фронтового інваліда» і відправляє до Стежниці. Колись хотіли довести, що з тих теренів люди були малоосвічені! Ті, що так говорили, то напевно, були темніші від нас. Де с.Стежниця, а де м.Харків: сільський мужчина відважився їхати до Харкова.

Але КДБ «работало». Видно, що вислідили і о.Граба, бо засудили на 8 років тюремного ув'язнення. І як мені прикро, що з о.Грабом відбував покарання Володимир «Дзюник» — Сорокаліта, родом з Комарнівщини. А на той звіт я вийшов, шукаючи о.Граба в Дрогобичі, Трускавці, Стебнику. В Стебнику я зустрівся з жителькою з Устрік, пані Футриковою, сестрою Антона Футрика, який живе в Самборі, а Богдана Футрика — тіткою. З початку зговорились на релігійні баталії, та хто до кого пристав, тобто до конфесії, і пані Футрикова, знаючи, що брат став православним, сказала тільки: «що він на старість зле думає і не хочу про нього згадувати». А про о.Граба розповіла, що після тюрми був на парафії у Стебнику, став інвалідом, бо відрізали ногу — похований на Стебницькому цвинтарі. Я багато разів зустрічався з Сорокалітом — «Дзюником» і напевно, якщо б зайшла мова, то він багато би доповнив до цієї історії. Дзюника і о.Граба як перевірених однодумців і патріотів звела доля ще раз разом, але вже на волі, у Стебницькій церкві. Розповіла мені очевидець цієї події Люба Петрина. «Дзюник» дізнався, що в Стебнику править о.Граб. Приїхав до Стебника, дочекався закінчення відправи Служби Божої, зайшов в Захристію, о.Граб молився. «Дзюник» привітався: «Слава Ісусу Христу». О.Граб не звертав уваги. «Дзюник» ще раз потворив: «Слава Ісусу Христу.» Отець ще не закінчив молитву, Дзюник будучи енергійним, не терпів чекання і випалив, нехай Бог простить йому за цей гріх, а може і інші, бо він був борцем, «Ти, Отче, будеш довго мовчати, чи ти не видиш, хто тут є.» О.Граб повернувся і оторопів від богохульства в церкві і від баченого. Він, як багато друзів, не думав, що «Дзюник», маючи кілька судимостей, виживе. Друзі в обіймах застогнали, висловлюючи радість зустрічі. Їх звело бажання жити і далі боротися.

Пишу, а переді мною родинна фотографія від друзів о.Граба зі Стебника, на якій о. Граб Степан, їх мати чи то батько Славко, брати Роман і Микола – то точно.

Фотографія 1931 року. Є о.Граб і на фотографіях стежничан. Похований на старому цвинтарі м.Стебника, Дрогобицького району. До його могили йти від дороги вгору і з лівої сторони приблизно в половині цвинтаря, третій ряд. Встановлений на могилі цементний хрест і на з нержавіючої сталі таблиці напис: «Тут покоїться прах о.Граба Степана. Вічна йому пам'ять».

Ми, будучи там, на цвинтарі помолились Богу за спокій душі стежницького священика Граба. З відходом зі Стежниці о.Граба призначений був у Стежницю священик з с.Ветлини

Священик УГКЦ Степан Граб

Справа наліво: о.Степан Граб, брат Ярослав, мама, брат Роман та Микола Граб.

Фото 1931 р. Збережено в родини в Стебнику.

обов'язок вкладалося все: ми мали вчитися, працювати, ходити до церкви, поважати і слухати старших. Так ми і чинили, поки не підросли. Потім нам здавалося, що ми вже дорослі, що нам вже можна щось робити самостійно. Отож, при Гащаку ми з Дмитром Шпаком надівали на себе церковне вбрання і стояли біля престолу цілу Службу Божу. Навчилися релігійних відправ, подавати священику кадило, тримати на руках Святе Євангеліє, брати участь в обході з Найсвятішими Тайнами і в церкві, і навколо церкви. Лише під час казання ми були вільними в Захристії. А під час відправи стояли виструнчені і не оглядалися, що можна було робити іншим хлопцям, які стояли посеред церкви. Скажу, що ніколи не відчували ми втоми. І навіть на думку не сходило, що тяжко, або не хочеться. Це був обов'язок. Нам було легко і ми слухали паламаря «Поручника», ми часто були на дзвиниці і вчилися дзвонити, але нам не йшло і не дзвонилося. А «Поручник» нам часто підправляв, причому навіть не зловився. Він вигравав на дзвонах, як скрипаль, чи інший музикант, на своїх інструментах. Ця мелодія і сьогодні дзвенить в моїх вухах так, як і дзвінки і черкітки на шнях татових коней, коли вони були взимку начеплені на кінські шиї. Ці дзвінки і черкітки, подібних яким не було в селі, наш дідо Шпак Іван «Риянтів» привіз з Гамєрки, а я позичив у Черхавське лісництво, де в той час лісничим був бл.п.Василь Баранецький, а потім їх слід загубився. Вони пішли і пропали. О.Гащак жив на плебанії. І окрім церковних справ, релігійних відправ навчав дітей в школі, дорослих — в церкві і в читальні «Просвіта», провадив власне господарство, бо, напевно, село не могло його повністю утримати. Я тільки потім зрозумів, що і церкві, і політиці, потрібні гроші. Адже потім стало відомо, яку величезну роботу у розбудові Української Греко-Католицької Церкви, Нації і Держави відіграв бл.п. Патріарх Андрей Шептицький та Йосиф Сліпий. В своїх неповних 8 років в Стебниці я багато довідався з релігії та освіти. Хочу висвітлити один штрих. На храмові свята, так вже заведено, запрошувалися і запрошуються священики з інших парафій. Мені чомусь найкраще запам'ятався священик з с.Яблїнок, Лїського повіту, о.Чайківський. Його тонкий теноровий голос я влізнав би будь-де, навіть і сьогодні. Хоч його давно нема в живих. Чому тут, у Самборі, після переселення його родина стала православною, а онук Мирон активним православним священиком. Хто їх змусив зректися УГКЦ і перейти в УПЦ-УАПЦ, УПЦ-КП, а почалося все з Р П Ц. До цієї теми додаю, що був в отця Гащака вислів, який на Самбірській історичній зустрічі виголосив Михайло Черешньовський «Башин»: «маш биць нічим, лепей биць леснічим.» Та ще й такий факт. Вже після так званої війни 1945 року совєтська окупаційна влада, яка вже з польською владою зайнялася політичним злочинним виселенням українців з споконвічних батьківських, українських земель змушувала о.Га-

о.Михайло Гащак. В книжці до 100-річчя Перемишльської гімназії на стор.126 записано: «Гащак Михайло, 5.10.1899 року народження, Хирів, тепер Старосамбірського району, Львівської області. Матура, 1923 р. священик, парох с.Хміля». Стежничани пам'ятають, що о.Гащак родом був з Хирова. Нам стежницьким дітям мого покоління, і запам'ятався о.Гащак, або просто священик. Це слово для нас було неосяжне, величне. Цій назві не можна було перечити, осуджувати. Ми, діти, мали один обов'язок: слухати старших. А в це слово, в цей

щака, лікаря з Балигорода Кузьмака та суддю Войтовича зайнятися «пропагандою» виселення стежничан, а також з інших сіл. Однак о.Гашак не дав згоду. А коли ми залишили Стежницю, польські фашисти познушалися над о.Гашаком: повісили йому на шию ручний кулемет, в обі руки дали відра з водою і так гнали його по селу, наводячи цим страх на тих стежничан, які ще там залишилися. Очевидці і архівні документи засвідчують, що о.Михайло Гашак замордований в польській тюрмі Явожно.

21 листопада 1995 року

До продовження цієї теми я повернуся. А сьогодні, в день свята Архистратига Михаїла, якось на душі і гірко і щось є радісне. Пішов на 7 год.ранку до церкви на Службу Божу, з дяками Степаном Бучком і Парашаком (помер в 1995 році) з с.Калинова, відспівали Службу Божу. Дяк Парашак змінив багатолітнього самбірського дяка Миколу Косяка. І Парашак в поважному віці до сьогодні дякує в нашій самбірській УГКЦ. У той складний для церкви час Парашак стверджував: «терпіння – і все стане на свої місця.» Так, громада УГКЦ дочекалася в наполегливій боротьбі повернення храму в Самборі. А хіба тільки чекала? З одних цих брудних комуно-большевицьких дій і їх виконавців супроти УГКЦ і в Самборі і на Самбірщині та по Україні, хтось опише величезну повість. В церкві людно. Службу Божу відправляє не благоугодний для самбірських священників о.Степан Рисей, якому дозволяють правити тільки о 7 год. ранку, а о.Богдан Добрянський сповідає людей. До сповіді багато людей, Михайлів з жінками, а я не передбачив і не здогадався, щоб взяти і Зою і Павлика, щоб разом висповідатися, прийняти Святе Причастя і, напевно, стало би легше на душі.

В проповіді о.Рисей торкнувся похорону священика-політв'язня о.Дмитерка, борця за утвердження УГКЦ, Нації і Держави. Отець Дмитерко багато літ правив у селі Волошиново, Старосамбірського району, де за доносом стукача був арештований та після відбуття каторги правив в Блажеві і Чукві. Гіркий випадок. Громада УПЦ-КП с.Чуква під орудою одного з о.Бухнів не дозволила занести тіло покійного та вчинити над ним останню храмову відправу чисельними священиками УГКЦ. Гірко і прикро, але прийшов на думку другий випадок. 8 січня 1995 року помер бл.п. декан Володимир Голод. Все-таки треба визнати, що був він видним релігійним Провідником і проповідником. Мав сильний голос і гарний спів. Нехай Бог простить йому вчинені гріхи. Я не таю злоби супроти нього, але він міг вчинити на Самбірщині спокій. Проте, видно тримали його на гачку відповідні органи, а він сам не міг обтрятися від цього бруду. І керівництво Самбірської парафії не дозволило занести тіло покійного до Самбірської церкви для проведення останньої відправи. Він у 1958 році хрестив мого сина Володю, хоронив мого тата в 1982 році, мою дружину Ліду в 1978 році, мою маму в 1986 році. І я пам'ятаю і бережу той момент. Отця Дмитерка відвезли на відправу у Блажівську церкву, а потім назад у с.Чукву. Похоронна процесія обійшла навколо замкненої церкви і схоронила його на Чуквівському цвинтарі. От такі то, брате, є справи.

22 листопада 1995 року

А що ж діялося з Стежницею з 12 травня 1946 року? Виселення. Село майже опустіло, оніміло, замовкло. З часом подали про себе вістку стежничани. З Тернопільщини, хто ще не зовсім з поламаним возом, а більшість пішки, на босо, і малі, і великі, з худобою, з торбою за плечима, з надією на повернення додому, стягувалися до польського кордону. Та, ба! Босі, спечені на сонці, обпорошені від ніг до голови, спрагли, виснажені, поверталися з Тернопільщини, з Донеччини, з Луганщини у Дрогобицьку тоді область. Так і розсипалися стежничани по різних селах Львівщини, Іванофранківщини. Та ця болуча тема — окремо.

Священик Гашак Михайло на сьогодні не відомо де спочиває.

На одному з політичних форумів у Києві виступав священик. Я зустрівся з ним. «О! Я сидів у Явожині з вашим священиком Михайлом Гашаком. Мені вдалося втекти, а де він — Бог святий знає». Український архів у Варшаві збирає матеріали про священиків-в'язнів. Є серед них і о.Гашак. Щоби пов'язати з цією темою, зазначу, що в книжці про Українську Державну чоловічу гімназію у Перемишлі на стор.155 є запис про ще одного односельчанина.

Михайло Заневчик «Типів» — «примітка автора» — 4.08.1901 року народження, с.Стеж-

ниця — матура 1922 р., фотограф у Шлеску. Тепер проживає з сім'єю в Канаді. Безперечно, що всі українці-хлопці і дівчата, більшість професури одні одних гартували до української справи. А вона була і буде збройною до остаточного виконання Декалогу. З тих описаних ситуацій треба ствердити, що священники мали великий вплив на українське, в якійсь мірі, бідне, в якійсь мірі, мало освічене населення, яке горіло бажанням до знань, до різновидної праці, щоб ростити нове, повноцінне українське покоління і на поклик визвольної сурми йшло, йде і завжди буде боронити свою українську землю, свою Націю, свою Державу.

24 грудня 1995 року

Політичне виселення і переселення українців з споконвічних земель в Україну — окрема тема. Тут же я продовжу в міру своєї обізнаності розповідь про релігійне життя в Україні і в Самборі. Нас, кілька родин з Стежниць, Зелені свята 1946 року «відзначали» в с.Вільшаник, Самбірського району. Ми, діти обмаїли хату, з якої виїхала польська родина до Польщі, залишивши мурашник блощиць, які загризали нас вночі. На свято пішли до Вільшаницької церкви. Перебувши Зелені свята, на другий день наша мама в розпачливому плачі змусила нас всіх виїхати з цього села, що тато і зробив. Ми переїхали до с.Корналовичі, через деякий час, а виявилось на довго, переїхали на передмістя Самбора, де вже отримали хати і поле Пицик Василь «Заболотників», Пицик Іван «Задвориска», Опар Михайло «Дулітів», Шпак Іван «Семків», Черешньовський Михайло «Митриків», Романишин Анна «Лучкова», Устянівський Михайло «Штевків», Хомич Михайло з Шпаком Петром «Заневчиком» і Шпак Катериною «Кондрачкою».

Прийшло на думку мені: а в яких я церквах був? Від дитинства, тобто від запам'ятання. Хоч в усіх церквах не був на Службі Божій, а все-таки бував на ритуалах хрестин, шлюбів, похоронів, на різних датах і відзначеннях в багатьох місцях. Перша церква для мене то була стежницька. А відтак, в м.Балигороді, в с.Мхава, с.Новосілки, Тисовці, Лопінці, Гічвицях, Колоніях, Ліську, костелі м.Балигорода. То було до часу виселення, а від так в м.Балигороді, коли вже церква не діяла, а руйнувалася, а нашої стежницької вже не було. В 1980 році я відвідав храм в м.Ченстохові на Святій Горі, де зберігається величезна українська ікона— Чудотворна Матері Божої, а від так у Варшаві, в Познані, Білому Борі, Слупську, Гданську, Сяноці, каплицю у Мхаві.

Бував і в костелах м.Самбора, один з них костел Бернардинів до знищення був дуже гарний. Заходив до храмів в Чехословаччині, Югославії, відвідав храми і мечеті Кавказу, Тбілісі, Мхцхеті, храми у Львові, Рудках, Старому Самборі, Турці, Мостиськах, Стрілках, Судовій Вишні, Комарно, Городку, с.Мшані, Миколаєві, Дрогобичі, Моршині, Трускавці, Бориславі, Роздолі, Немирові, Дашаві, Олексичах, Любені-Великому, Тернополі, Бережанах, Монастириськах, с.Слобідка Горішня, Рівному, Луцьку, Озерянах, Кам'янець-Подільську, Скалі-Подільській, Івано-Франківську, Ужгороді, Одесі, Хмельнику, Радехові, багатьох селах Самбірського району, а саме: Кульчиці, Воютичі, Ваневичі, Блажеві, Зворі, Сприні, Монастирці, Черхаві, Ралівці, Калинові, Дублянах, Гордині, Никловичах, Мігковичах, Ковиничах, Корничах, Верхівцях, Рогізно, Садковичах, Києві, Білій Церкві, Житомирі, Вінниці, Чернігові, Умані, Євпаторії, Москві, Ленінграді, у Прибалтиці. Бачив багатьох проповідників, слухав багатьох священнослужителів. Прочитав я якусь і релігійну книжку, Біблію, спілкувався з багатьма священнослужителями і Владиками, українцями, поляками, росіянами. Це і дало мені право на висловлення своєї позиції. В м.Самборі з 1946 року, а то було вже після руйнації і знищення УГКЦ, правили отці Коропецький, Кіц, потім вже Чаниш, потім Голод, Парашак, Петрушак. Через їх неподіл в окремих випадках і вплив на парафіян були конфлікти. Отці-брати Іван і Олександр Швеці і їх оточення — окрема політично-релігійна тема. Вимагає глибокого дослідження. Але із бачених фактів для них буде окрема сторінка історії.

Хоч з вулиці Дільної, де ми довгі роки родинно жили, до церкви близько 4 кілометрів, але обов'язком було в неділю і свята йти до церкви — і все. Причому, то не був примус. І так, як колись коло стежницької церкви, люди після закінчення відправи гуртувалися до родинного кола, віталися, обмінювалися побаченням, почутим, так і біля Самбірської церкви старші жінки і чоловіки, а з ними діти різного віку, радо чекали таких зустрічей,

Виступ Блаженнішого Кардинала Мирослава-Івана Любачівського на місці розпочатого будівництва Церкви, бо в Церкву Різдва Пресвятої Богородиці не пустили.

Зліва — священник УГКЦ Михайло Нисько-гуз — теперішній настоятель церкви у м.Червонограді. Справа — священник УГКЦ бл.п. Стефанишин, настоятель церкви у с.Чаплі.

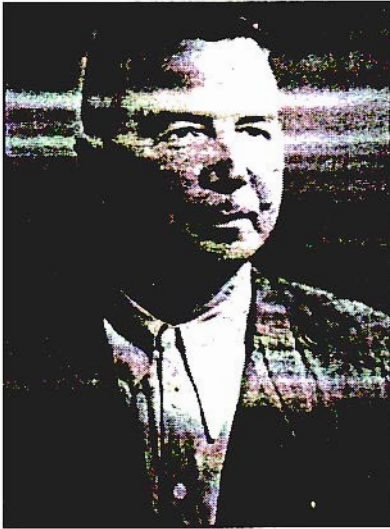
ли в 1998 р. В 50-тих роках в церковному хорі співали самбірчани брати Мудрі — гарні статечні голосисті чоловіки, Осип Шманько, пан Кончак, пан Осип Пик та багато інших. Мені було дуже приємно відчувати в хорі плече моїх вуйків Василя Пицика, Антона Черешньовського, а вуйко Іван Пицик багато років очолював церковний комітет. У цій церкві я вперше, будучи в 9 класі, відчитав Апостола.

Були молоді і вродливі, голосисті жінки і чоловіки, дівчата і хлопці. Багатьох з них зустрічаю і бачу в церкві і сьогодні. Священик о.Роман, будучи в підлітті, у 1966 році хрестив мою дочку Іринку, а в 1967 році — Олега. Отець Василь Петрушак хоронив і хрестив в сім'ях, що боялися партійно-бальшевицького терору. Отець Іван Швєць хрестив мою улюблену внучку Людочку, дочку моєї дочки Іринки. На цих хрестинах фотограф з родини Шкирдових, якийсь чудом засвітив плівку і ми бажаної фотографії так і не отримали. Отець Микола Куць в 1976 році освячував мою квартиру, а потім у каплиці давав перший шлюб моєму сину Олегу з Ольгою Голєць, а потім хрестив в нашій квартирі новонароджену Христинку. Священик Паращак давав мені з Зоєю в Дрогобицькій церкві шлюб. А потім хрестив в Самборі нашого сина Павлика, внучку Катрусю Берєську, Іринчину дочку Анну, яка народилася на Михайла. З теперішніми священиками з церкви з о.Василем Савчином, о.Богданом Добрянським, о.Степаном Рїсеєм, а відтак о.Іваном Гаваньом я неодноразово проводив релігійно-політичні ритуали: освячення могил українським Січовим Стрільцям, меморіальних таблиць, відзначення пам'яті Героїв, Свято Могил, перезахоронення, прийняття присяги і освячення Великодніх пасок у військових частинах, Рїздвяні ритуали, словом, люди поколіннями будуть пам'ятати про ці історичні події. А коли прийшов складний політично-релігійний час, мене хотіли зробити релігійним ворогом, обливаючи брудом, придумуючи таку брехню, що нормально мисляча людина на це не здатна.

особливо після переселення. А вже коли хтось приїжджав з інших теренів, то годі було їм розстатися. Одні одних радо запрошували до хати, де замість пиятик і обжирання починалися довгі, цікаві, повчальні, родинні, товариські розмови і жарти. Таку традицію ми перейняли від своїх батьків, родичів, односельчан. Роками, і тепер, після Служби Божої бодай на хвилину, але гуртуємося до купи родинно, щоб поділитися добрим словом чи жартом, навіть якщо десь хтось, десь когось і не дуже хоче бачити. Зазначу, що мав обов'язок, потребу і задоволення співати у церковному хорі ще у 50-х та 90-х роках. Тоді деригував хором пан Сопїтницький, дочка якого під псевдо УПА «Тетяна» стала зрадницею і десь безвісті пропала, а друга — Слава — вродлива, фігурова, живе своєю, не зовсім вдалою долею. Деригував церковним хором і Максиміліан Магурський, обдарований музикант і, як потім з'ясувалося, що і художник. Деригував хором і пан Оринич, родом з с.Новосїлки, тепер Польща, родинно пов'язаний з родиною Пициків з Стежниць. Деригував хором пан Денько, татів товариш, а чомусь згодом опинився в оточенні УПЦ. Деригував хором в час українського відродження пан Іван Скробало та Роман Мрочко, професійний деригент хорового, і народного, і релігійного співу. Сім'я пана Мрочка — він, дружина і син трагічно загинули

Бо до цієї брудної політики було залучено все партійно-кагебістське лахміття, яке розповсюджувало серед людей цей бруд. І не раз таки прикро було слухати, коли свої, навіть близькі люди, позбавлені з здорового глузду, зневірювалися, сумнівалися в мені: «а може то правда».

Хай їм Бог простить цей гріх, «дасть їм кращий розум, або той відніме», — так казали ще мої предки.

Отець Роман — підпільний священник УГКЦ, хрестив Іринку і Олега.

Хор церкви Різдва Пресв'ятої Богородиці. Від ліва другий — Василь Пицик, диригент хору Оринич, священник Володимир Голод, декан о.Чаниж, о.Йосиф Паращак, Іван Пицик — багаторічний голова церковного комітету, Шманько Осип.

Серед хористів Володимир і Михайло Мудрі, Федір Сорока, Боцик Іван, Кончак Михайло, Денько, Теплий, Ольга Білас, подружжя Канюків, подружжя Мосурів...

1960-1970 рр.

АРХІВНА ДОВІДКА

За документами архіву греко-католицької парохії в м. Самбір станом на 1909 рік (при зміні пароха Л.Щавинського Ф.Рабієм) належали такі будівлі:

1. Нова плебанія з 5 покоїв, парохіяльної канцелярії, передпокою і покою для слуг.
2. Дім вікарія з 4 покоїв і 2 кухонь.
3. Дяківка з 3 покоїв, коридору і кухні.

Підстава: ЦДІА України у Львові, ф.146,
оп.20, спр.1592, арк.137

Заступник директора архіву І.Сварник

А найбрудніше тепер в цій релігійно-політичній історії є нетактовна поведінка серед окремих священників УГКЦ. Від православних про непорозуміння ніхто не знає, від поляків

Олександр Швець від УПЦ оголосив голодування в кабінеті Михайла Шпака в Самбірській міській ратуші. 1992 рік. Палатки біля ратуші...
...А потім в ратуші був вчинений погром...

Так забарикадивували Самбірську Церкву від «чорної хмари» — тобто від греко-католиків. Може хтось впізнає свої речі?...

20 січня 1993 рік. На свято Івана Хрестителя. Зліва направо— о.Степан Рисей, о.декан Іван Гаваньо, настоятель Храму о.Василь Савчин з парафіянами м.Самбора.

Самбірська міліція «охороняє» Самбірську Церкву від «уніятів»

Віруючі с.Воютичі не пускають до Церкви віруючих с.Воютичі. Відправа Служби Божої під плотом Церкви.

Владика УГКЦ Василик біля пам'ятника Маркіяну Шашкевичу, 1989 рік

Квітень, 1991 рік. Освячення наріжного каменя під будову Храму УГКЦ в м.Самборі. В центрі — Владика Юліян Воронівський, о.Петрусь, о.Богдан Добрянський, о.декан Федюк та священники — учасники освячення.

Степан Рисей (зліва) і Богдан Осташ з родини Семчик

— теж, у баптистів — спокій і мир. А у нас? А ми? Нехай кожен, хто себе рахує віруючим, в тому числі і священники, запитає себе: Чого я їду до церкви? Що я сповідаю, що проповідую і що я чиню?

Не обминула політична релігія і Самбірщину. Українці не сподівалися, що так глибоко продумана релігійна ситуація тими силами, що не хочуть Самостійної України. Через колишні компартійні структури у всіх сферах життя запущено між нарід православне непорозуміння. І цей підготовлений науковий план пересварив, роз'єднав людей на покоління. Немаловажну роль зіграло політичне ліліпутство, вождизм, незнання і непередбачення наслідків впровадження на Галичині УАПЦ, а тим більше — РПЦ, УПЦ, УПЦ-КП.

В історії церкви це буде окремою великою болючою і трагічною темою. На початках 90-тих років дивним був якийсь перехід численної громади українців, окремої горстки стежничан до УАПЦ-УПЦ, які зеленого поняття не мали і не мають в історії релігії. Дивно, що діти не пішли по стопах своїх батьків.

Така ситуація неординарна: з одного гнізда одна дитина йде туди, а друга — сюди, ображаючи, повчаючи одне одного. Дивно, що і священники на такій ж дорозі. Але для отців духовних є певні матеріально-позиційні обставини. Кожна релігійна конфесія тягне до себе, а паства, як стадо, куди пастир — туди і вівці.

Вівці мої вівці!

Якраз у час відродження УГКЦ підготовлена політична релігія набирала активності. Скільки непотребу перстерпіли люди! Скільки зла вилито на людські голови! І все супроти України! І все це за гроші! Так, за гроші. Бо церква — це скарбниця, машина, що дає гроші для провідників-заробітчани. І рідко, але є серед них порядні, віддані релігії і Нації Проповідники. Я, маючи службове відношення до релігії, мав і маю можливість спілкуватися з багатьма священиками, єпископами та мирянами. І в багатьох випадках був на піднесенні і упадку від спілкування, чи вирішення релігійних проблем. В багатьох випадках ці рішення приймалися в присутності компартійно-кагебистських представників. А компартійна преса на шпальтах своїх непрофесійних газеток розпалювала ворожнечу. Таку брудну компартійну настанову виконували українські прислужники партії і КДБ. Отже, прикритим моментом є те, що віруючі і священники, відроджуючи УГКЦ в загрозливий час сьогодні окремі священники відсунуті в бік, а правлять ті, що їм було добре при РПЦ, а тепер ще краще.

Ось священника Миколая Куця не допустили до церковних відправ. Бояться, що він, якому не потрібні ніякі матеріальні блага, буде віддавати все зібране за релігійні відправи на розвиток Релігії і Нації, а такий компаньйон «їм» не потрібний. Зібравши таких як вони «віруючих» — не називаючи їх поіменно, чинили авантюри коло церкви. Коли на відправу до Самбора приїхав

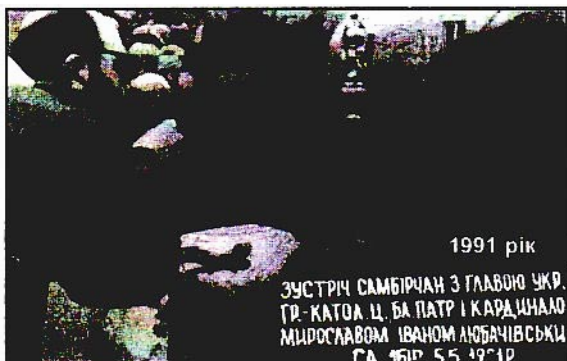

Єпископ Самбірсько-Дрогобицький Юліан Вороновський, був ганебний за всю історію Самбірської церкви бунт.

І вони, священнослужителі, проповідують слово Божє та любов до ближнього. Просто не хочу писати про деталі непорядності серед окремих священників різних конфесій, в яких позашлюбні діти, розваги, релігійні інтриги взяли верх над простою християнською мораллю.

А мають вони з кого і з чого брати приклад: за часів Козаччини та і докозацьку добу, за

Член УГВР, капелан УПА на Закерзонні бл.п.о.Іван Гриньох біля Самбірської Церкви в 1992 році. Зліва — Ярослав Припін, Любомир Тишко, Михайло Шлак, біля мене — Павлик Шлак, о.Гриньох, Микола Сенейко, Микола Петрущак, Богдан Ряпич, Іван Бац.

1991 рік

ЗУСТРІЧ САМБІРЧАН З ГЛОВОЮ УКР.
ГР. КАТОЛ. Ц. БА ПАТР І КАРДИАЛО
МИРОСЛАВОМ ІВАНОМ АНДРАЩІВСЬКИМ
РА. 4510 55 19'10

часів Українського Січового Стрільцтва, за часів визвольних змагань УПА священники благословили зброю, чинили в походах релігійні ритуали, хоронили друзів і самі клали голову в боротьбі за Волю і Незалежність України.

Наведу один приклад. Батько Данька Кузьмінського священник УГКЦ о. Дмитро був учнем Перемишльської Гімназії, мати — вчителька, їх син Данило — гімназист, вояка УПА, потрапив до тюрми. Батька як священника УГКЦ теж забрали до тюрми. Відбули оба незаслужену кару.

Син з батьком повернулися у Самбір з заслання. Але не зміг батько Данила о. Дмитро Кузьмінський перебувати тут, на так званій «світій волі». Заявив: «повертаюся туди, в Сибір, до своїх друзів, я не маю права їх залишити, я їм там потрібний.» І повернувся в Сибір. І там похований. Син не встиг на похорон батька, але там, в Сибірі — поставив на могилі батька пам'ятник. В тундрі серед тисяч могил, внук о. Дмитра Кузьмінського, майбутній професор Львівської сільськогосподарської академії Роман Кузьмінський не знайшов могили діда-патріота, борця. Ще не минув час і він мусить її віднайти.

Ось Вам, священники — фарисеї, приклад служіння Богові, Україні і Нації. Закінчуючи описувати цю коротку і складну релігійно-політичну тему, вірю, що тільки тоді, коли будемо мати Український патріотичний Уряд, поправиться і стане нормою релігійна наука.

Я тут поки що свідомо не описував багато відомих мені деталей з «життя священників», про їхню «працю» над формуванням оточення вірними віруючими — зовсім як в політиці — формуванням структури.

Я не описав людей, яких кадебістсько-партійні структури таки залучили до зради священників, які інформували їх про підпільні церкви, про проведення відправ на похоронах, на хрещеннях, на шлюбах.

о. Миколай Куць і самбірчани на Кальварії біля Перемишля. Червень, 1990 рік.

Я не написав про так званих «активістів», які руйнували церкви, руйнували каплиці, хрести, руйнували освіту і культуру. Видаючи на мою вимогу архівні документи, начальник КДБ, тепер СБУ п. І. Мостовий, вручаючи мені кілька паперів, а я запротестував, чому не віддають все про Івана Филипчика, так відповів: «А кому від того буде легше». Ще живі ті, хто до-

Сидять — Куб'як, Кваснікевич, Шпак. Стоять зліва направо — Галина Калновець, Шагала, Ярослава Шпак, Оксана Ричак, о. Куць, монахиня, Горба, монах, Людмила Паранчак, Ряпич, Іван Ричак

носив на нього, а росте нове покоління, і не буде від цього добра і користі.» Ні, панове! Ворогів ми повинні знати в обличчя і за їхні злочиння під ними повинна горіти земля і Дамоклів Меч висіти над їхніми головами аж до смерті, бо не спокутується.

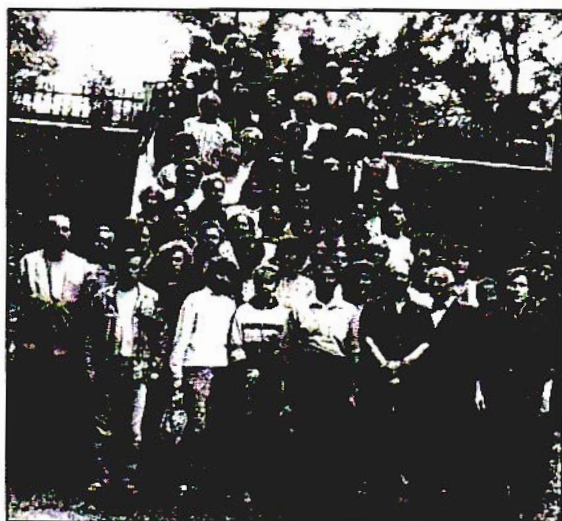
О.Іван Гаваньо, о.Микола Куць, о.Степан Рисей, о.Володимир Коркуна освячують Церкву при Самбірському шпиталі. 1996 рік.

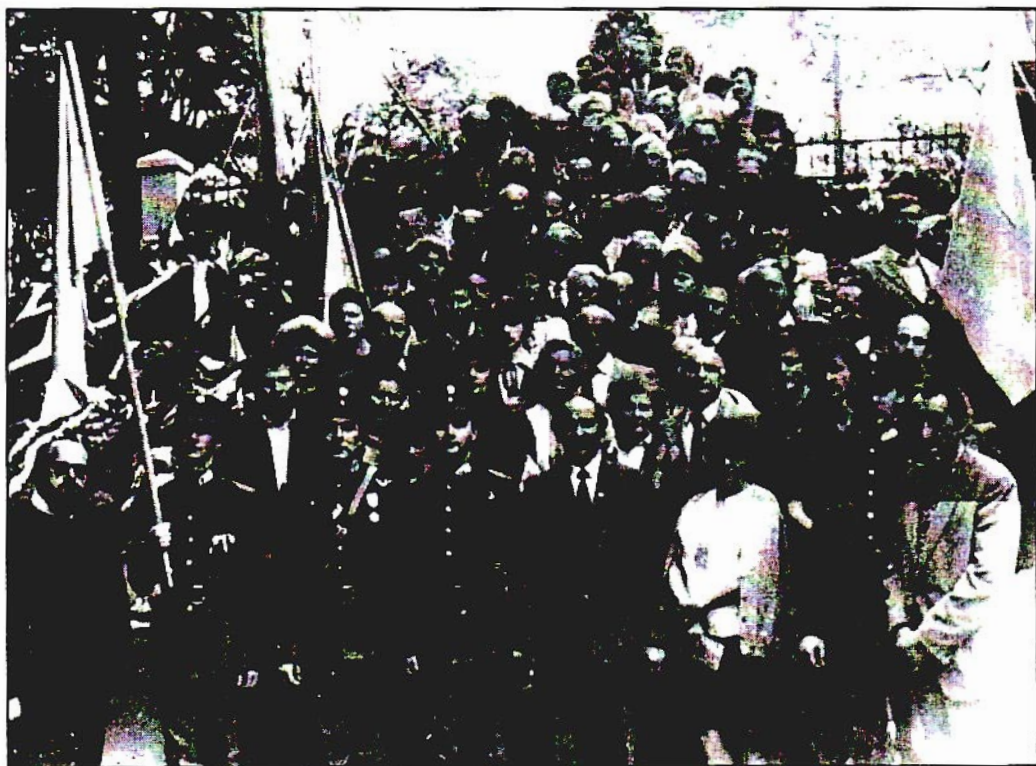
1991 рік. Самбірчани біля Церкви і могили Михайла Вербицького в с.Млини коло Перемишля. З нами наш о.Миколай Куць в центрі та В.Чорновіл з дружиною Атеною Пашко.

Самбірський хор Діброва біля освяченої могили УСС на Ужівському перевалі Турківського району.
1991 рік.

Самбірський хор «Діброва» в Пікуличах

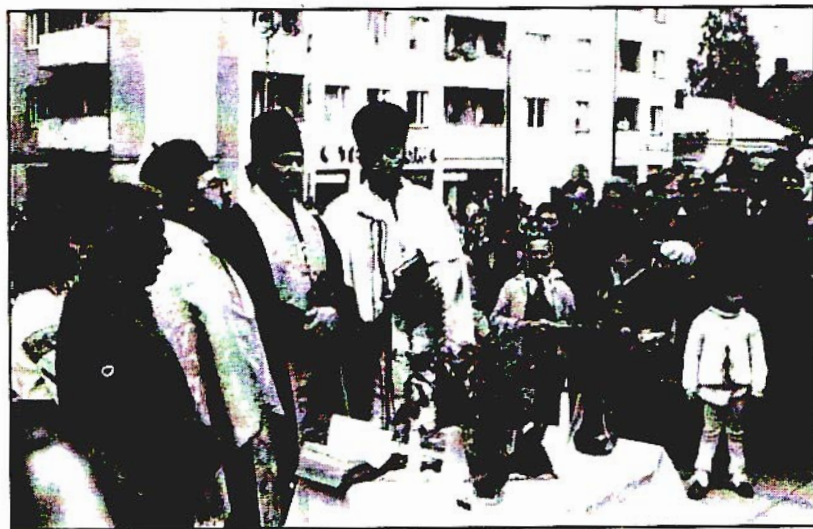
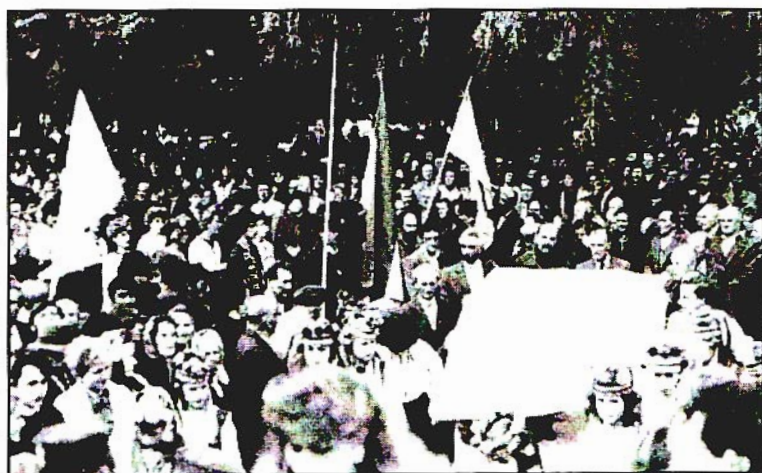

О.Миколай Куць, Віктор Морозов і самбірчани біля могили УСС в с.Пікуличах

1991 рік. В м.Перемишлі біля могили Уляни Кравченко. М.Шпак, К.Куб'як, В.Зелик, М.Боцуль, Б.Казан, Б.Торба, Б. Кваснікевич

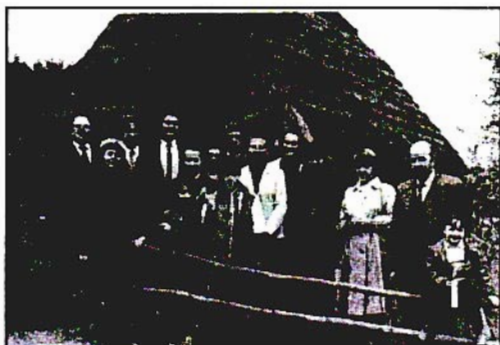
Тисячі людей освячений Прапор супроводжували до міської Ратуші. Несли прапор: К.Куб'як, Б.Ряпич, М.Шпак, К.Петрушко, Д.Кузьмінський, В.Тимчишин, Я.Пріпін, М.Петрущак, С.Будинкевич.

О.Миколай Куць, о.Межівник, о.Микола Бендза освячують синьо-жовтий прапор, який підняв 3 травня 1991 року бл.п.Бичек над Самбірською міською ратушею.

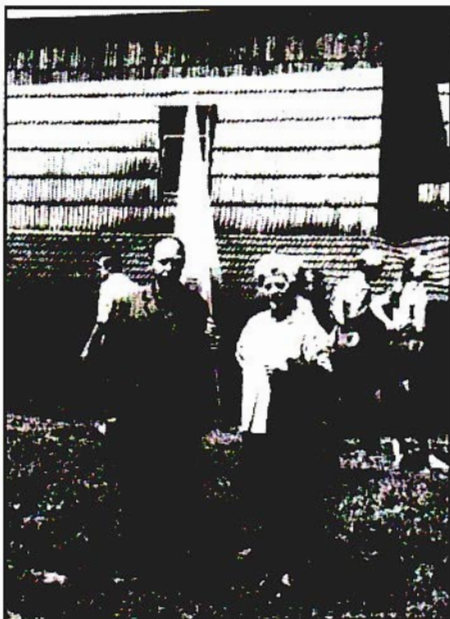

Ось що важить Національна ідея

Самбірчани у Львові на святі Обжинок у Шевченківському Гаї: Павлик Шпак, М.Шпак, Л.Проць, О.Скварко, З.Павлосюк, М.Кронжко, Маслови, О.Кахновець, І.Кахновець, О.Плахтій, К.Петрушко.

1989 рік

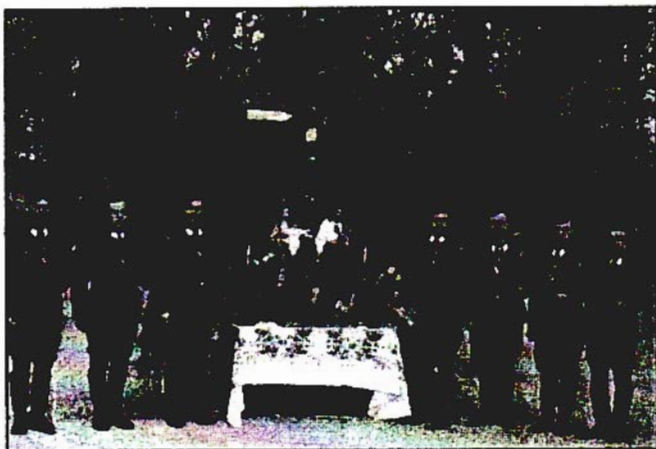

В Берестечку. Ярослав Миськів і Тетяна Черешнівська, 1989 рік

Самбірчани в с.Підлісся, Золочівського району. Садиба-музей Маркіяна Шашквича. 1988 рік

Почесна варта у Великодні свята біля Божого Гробу в Каплиці УГКЦ по вул.Івана Франка в м.Самборі. Зліва направо — Ігор Вацлавік, Володимир Головчак, Михайло Гавецький, Ігор Грицько, Тарас Шубак, Богдан Федак, Роман Петрушак. 1990 рік.

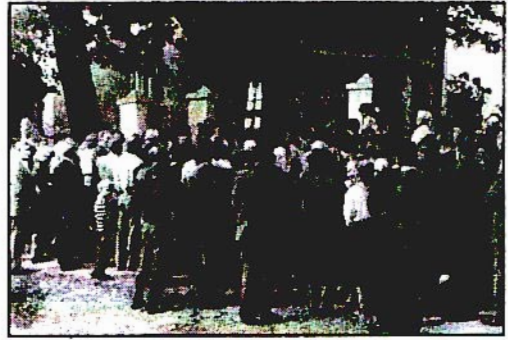
Бл.п. о. Гриньох, капелан УПА на Закарпатті з самбірчанами біля пам'ятного знаку УГВР в с.Сприня, Самбірського району. 1992 рік.

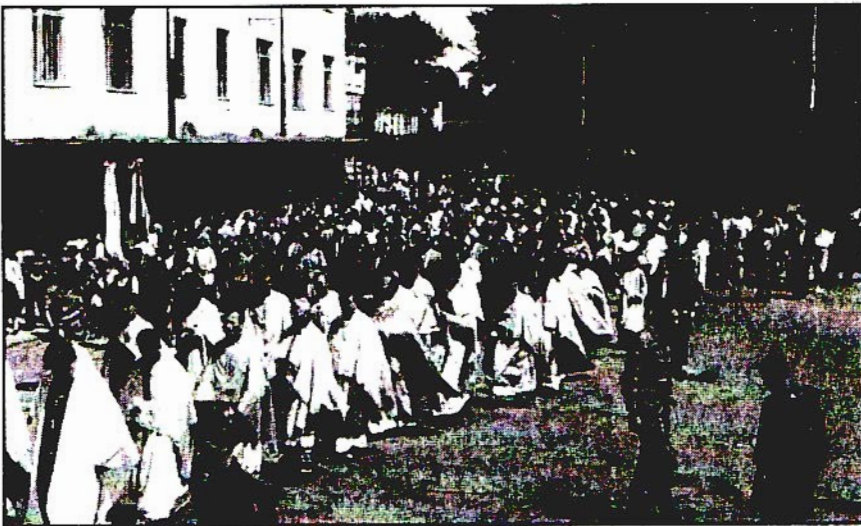
Жовтень, 1991 рік. Священики Миколай Куць, Микола Бенза та Степан Рибей освячують пам'ятник Лесю Курбасу, а А.Попик передає до підніжжя пам'ятника землю, привезену з Соловків.

«Церква у руїні». Виставка в Самбірському органному залі. Зліва направо: Петро Белз, Михайло Шпак, Володимир Саладяк, п. Олег Іванусів з дружиною Боженою і Володимир Серета.

До сьогодні (1998 рік) Громада УГКЦ с.Вотич відправляє Богослужіння під плотом Церкви.

Повернення Самбірської Чудотворної Ікони Божої Матері до Самбірської Церкви Різдва Пресвятої Богородиці.
1996 рік

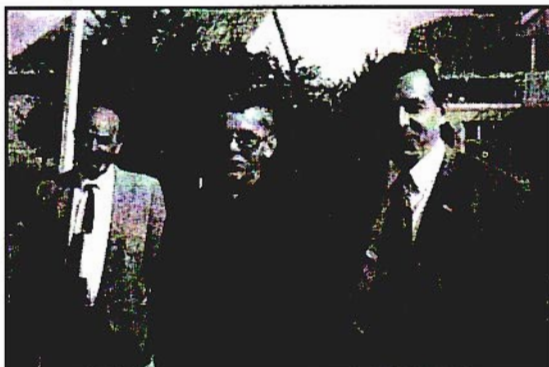
Священик Василь Савчин освячує вояків на службу до Збройних Сил України. Справа — Віра Антошак, військомом Іван Казан, М.Шпак і гість з США

Встановлено меморіальну таблицю до 400-річчя Берестейського єднання. Верхній ряд зліва направо: І. Скробало, І.Пукаляк, Василь Гоголь — скульптор, о.Декан Іван Гаваньо, Пукаляк, Ю.Луцишин,

Нижній ряд зліва направо—М.Матіїв, Ігор Пукаляк —скульптор, О.Володимир Коркуна, М.Строгуш і М.Шпак.
1996 рік

400-ліття Берестейської Унії у м.Рудках. О.Роман — політв'язень, депутат Верховної Ради України Тарас Процев'ят та Михайло Шпак
1997 рік

Священики Іван Гаваньо — декан і Василь Савчин на Йорданських Водах р.Дністра в м.Самборі. 19 січня 1996 року

ЦЕРКВА Є ОДНА, А В НІЙ — МИ

«Місце і роль мирян у житті УГКЦ» — такою була тема Собору. Священнослужителі з Польщі, Канади, Бразилії, Австрії, Аргентини та інших держав, а також світські особи вголосили ґрунтовні доповіді про обов'язки пастирів і мирян, а саме: «Церква є одна, а в ній ми», «Церква і світ», «Організація життя мирянських спільнот і рухів», «Сім'я та її завдання в ділянці християнізації народу».

Нові часи вимагають, щоб Церква ставала щораз більше тим, чим має бути за своєю суттю, тобто Живим Христом. Вселенська церква повинна дійово піклуватися хворими, вбогими та тими, що їх відкидає суспільство. Церкву творить не ієрархія, духовенство й богопосвячені особи, а весь народ Божий. Шлях церкви до третього тисячоліття веде через особисте навернення, а для цього потрібний добрий приклад добрих ієрархів, духовенства, монахів, монахинь і добрих мирян!

Основний моральний принцип Євангелія — це любов до Бога, до ближнього. А що ж насправді? Нехай кожен відповідає на цей іспит! Не завжди відповідає вимогам часу і тематика проповідей. Засоби спасіння — це Літургія, яка є плодом зустрічі зі Словом Божим. Потрібна також євангелізація, тобто проповідування Воскреслого Христа, бо тільки Він може змінити життя людини.

Треба допомогти людям утверджувати віру в своєму щоденному житті, створювати й організовувати осередки закритих реколекцій — місця тиші і молитви, катехизацію дорослих. «Бог бачить серця!»

Святійший Отець Папа Іван Павло II сказав: «Як Папа, я тепер розраховую на Вашу допомогу в розпізнанні, підтримці й узгодженні динамічної діяльності мирян у цілому світі, як також у наданні мені особисто і Апостольському Престолові інформації та висновків, особливо за посередництвом ваших зборів».

На Соборі обговорювалося питання військового капеланства.

В короткому описі з матеріалів Собору неможливо викласти ті великі завдання, обов'язки священнослужителів і віруючих. У дискусіях, виступах йшлося про складнощі релігійного життя, особливо в Україні. Як із зруйнованої духовно, фізично української молоді, старших розбудувати живу Церкву?.. Адже большевицький опіум впродовж десятиліть топтав наше національне і релігійне надбання через своїх яничарів, зробивши прицил на молодше і старше покоління. І цей злочин їм вдався, хоч цілковитого знищення Бог не допустив.

Сьогодні і священнослужителі всіх санів, і миряни від малого до великого, повернувшись лицем до Бога, до Церкви, повинні сповнити християнські обов'язки тут — на Землі.

Собор підготував ряд протокольних документів на Синод.

В роботі Собору взяв участь Преосвященний Владика папський Нунцій, який передав благословення Святійшого Отця.

*Михайло Шпак,
учасник Патріаршого Собору
УГКЦ у Львові.*

Єпископи і священники з багатьох країн світу на Храмовому празнику Успіння Пречистої Діви Марії у монастирі села Уніва Львівської області.

Посередині – Владика Самбірсько-Дрогобицької Єпархії Юліян Вороновський.

28 серпня 1998 року.
Фото В. Саквука

ДОКУМЕНТИ ЗАСВІДЧУЮТЬ...

САМБІРСЬКИЙ МІСЬКВИДІЛ УПРАВЛІННЯ
СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
ПО ЛЬВІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

№ 2/30-1605/6 від 14 жовтня 1993 року

Заступнику голови адміністрації,
голови Самбірського товариства
"Лемківщина"
Штану М.А.

м. Самбір

В зв'язку з тим, що рішення про виселення людей
приймалися відповідними міськвиконкоми і виконувалися праців-
никами органів внутрішніх справ рекомендовано для встановлення
додаткової інформації, на підставі якої розпочати у Львівській
області Управління СБ.

Справи на виселення з території області людей також
зв'язані з архівами Львівського УСБ.

Начальник Самбірського МС УСБ
по Львівській області
підполковник *Мотришко І.М.*

15 жовтня 1993 року.

Григоруканський І.С.
директор департаменту внутрішніх справ

Генеральному директору
Львівського УСБ
п. О. Чурдюкєву.

Про візді до міста Самбір нагороду ЛПВВ
будинку зрештою встановили червоні і сині лінійні
середом та Самбірській державній проєкції
вас допомогти, у даному проєкті встановити,
афірмації від вас 10 (десять) кубічних метрів
лише для виготовлення Новоспасу,
составу, різновидних ролі: по
образу, та виготовлення і інші
необхідних деталей, деталі, необхідних
при чиненні з'ясувати та інших
решетити ситуацію
будемо в вас приїжді вості.

Товариство "Лемківщина" складає об'єкту біографії україн-
ського письменника Богдана Антоновича, родовід якого по батьків-
ській лінії бере з села Чертеж біля Сянока (Польща).

Метричальні книги парафії с. Чертеж зберігає парох церкви
в Чертежі о.Константин Полянський, який в 1946 році був переселений
з Польщі і жив в Самборі. В 1947 році він, як не прийнявши прав-
славля, був виселений до Сибіру, а метричальні книги була в нього
включені органами, які здійснювали виселення.

Прошу Вашого сприяння в розшуку даних матеріалів для відпові-
дного вивчення.

Заст. голови адміністрації,
голови Самбірського товариства
"Лемківщина" *Штану М.А.*

Резольція недовільна! А на сибіру!

4.01.93

САМБІРСЬКИЙ МІСЬКВИДІЛ УПРАВЛІННЯ
СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
ПО ЛЬВІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

№ 2/30-1605/6 від 14 жовтня 1993 року

Начальнику Львівського обласного
УСБ

ш. Мотришко І.М.

Товариство "Лемківщина" складає об'єкту біографії україн-
ського письменника Богдана Антоновича, родовід якого по батьків-
ській лінії бере з села Чертеж біля Сянока (Польща).

Метричальні книги парафії с. Чертеж зберігає парох церкви
в Чертежі о.Константин Полянський, який в 1946 році був переселений
з Польщі і жив в Самборі. В 1947 році він, як не прийнявши прав-
славля, був виселений до Сибіру, а метричальні книги була в нього
включені органами, які здійснювали виселення.

Прошу Вашого сприяння в розшуку даних матеріалів для відпові-
дного вивчення.

Заст. голови адміністрації,
голови Самбірського товариства
"Лемківщина" *Штану М.А.*

Медведев Евгений

Методич. "Соба" № 3, 1950,
Тришля Издатель.

Автоматически дописки.
Методич. сообщают, что в Г. Бидва протом.
был единственный убитый Големский В.
Судя по рассказам из Големки, православная
Соба не признает, а признает, что ее убили
автоматом.

Методич. Тришля Издатель. 15 марта
1950. Велет чертить, с которми давец разговор
В разговор Големский Бидва свои бреш-
дякия брешы в которми брешы, да бреш
и вот они брешы в бреш и которми брешы
Коллекторы? - 15 март суржина в брешы а
теперя встала все бреша. Вретья а черту
а черту черт брешы, на которми брешы
на это которми брешы. Вел брешы брешы
на которми брешы брешы.
На отом разговор был турфирма
"Соба"

Зарывши. Тришля Издатель. Велет чертить
и вывезти его брешы от которми брешы
к Советской власти.
Верно от Г. Бидва Г. М. Б.
Капитана Издатель.

Док-Ламба 1876
№ пр. 1852.6

17.1. 1950.

Кирьяна

Выражаю Вам благодарность за помощь в
выявлении Големского Г. М. Б. пр. об.
в том же пр. Големский К. П.

В настоящее время не работая
Совсемно с которми брешы брешы.
1. Фрэнз Големский М. П.
2. Док-Ламба Издатель М. П.
3. Док-Ламба Издатель М. П.
Для более подробной информации от отом
Г. Големский в отом же брешы не которми
брешы и которми брешы брешы брешы.
В которми брешы брешы брешы
брешы брешы брешы брешы брешы
Полном Големским которми брешы брешы
о которми брешы Г. Големского и которми
Г. Големский которми брешы брешы брешы

Президент Корниловский (Иванов)
Секретарь Корниловский (Иванов)

Дивовий комітет
з перевикоронення танкист остилки
Патріарха Йосифа Ізидарія Святиця.

м. Львів

7 серпня 1992 р.

ЗАПРОШЕННЯ.

Вельмишановний *м. М. Штанк*

У зв'язку Заповіті Патріарха Української Греко-Католицької
Церкви Йосифа Ізидарія Святиця, який стосується у Бидлі в Римі 7-го
вересня 1984 року, висловлюю останні бажання:

... як воляючи на волі ніши Святиця Церква і Паш України
Народі занести мою домовину, в якій спочиваю, на рідну Українську
землю і поховати її у храмі Святиця Гора у Львові, біля гробовни
Слуги Божого Андрея".

Сьогодні Україна - незалежна держава, і заступили всі умови
для виконання волі святилі пам'яті Патріарха Йосифа. Ізидарія позустріч
Вашо останньому бажанню, Українська Греко-Католицька Церква
вирішила перенести Вашо прах до Львова на Солом'янську гору в дніх
27-30 серпня 1992 року.

Запрошуємо Вас взяти участь в церемонії

Заданельце думайте за Вашою згодою взяти участь у цих
урачованиях. На приїзд прошимо заявлятися для реєстрації на
адресу: м. Львів, вул. Винниченка, 10; (т. 72-55-21, 79-82-19).

В. Писарський
В. Писарський,
Голова комітету,
заступник глави
Львівської обласної
державної адміністрації

Stefan Kostyk
Вілвадж 5 Коп № 102
Вілкіша-кп, Лавора
Таран

Кардинал Микрослав Швак Лютовський,

Кардинале, виславлю Вам
ксеро йскри написаного до Вилдикі
Швака Мартиника в Теремишні
у справі об'єднання в Лавора.
Трошю Вас особисто щодо
Ви можете похитати в цій справі
для об'єднання українського народу
для великого катера Української
Греко-Католицької Церкви.

З повагою до Вас,
Стефан Костик

Львів, 1991. рр. 102

Серед хористів є стежничани

Евакуаційний АКТ
Картка евакуації

Лаврица Степан Клементьевич

С. Савченко Микола Федорович, Вал. Рибалько Вас. Іванович, Григор. Іванович

Савченко Микола Федорович

Дружбітський Ю. Олександрович

Лаврица Степан Клементьевич

ПІЛІМНЕ, Ш.К. ТІЛ ДІЯЛЬНОСТІ	Відомості до військ частин	Служба в 1939-1940	Назва міста

З родинної зустрічі Пициків - Шпаків. Самбір, 27 січня 1996 року.

До 50-річчя примусового виселення зі споконвічних українських земель

РОДИННЕ ДЕРЕВО

Ніхто з переселенців 1944-1946-1947-1953 років не вірив, що виселення на так довго і так далеко від батьківської землі. Польський уряд розпорядився по своєму і за безцінь полякам можна було взяти в будь-якому селі залишену українську хату і приналежне до неї поле, або необжите поле сусідів. Лиш кілька родин, які були в 1947 році акцією «Вісла» виселені на німецькі (тепер теж під Польщею) терени повернулися додому і один із наших новосельців розповідав нам, що за гуску можна було купити будь-який ґрунт. Так в нашому селі опинилося 27 польських родин.

Кілька стежницьких хат ще і сьогодні стоять пустками, очікуючи повернення своїх українських нащадків. Вживане тоді орне поле сьогодні заростає лісом. Влітку на необжитих полях зростають густі з розмаїтим цвітом трави, так і сохнуть не скошені. А скільки в них пахошів, кмину... А яке на наших теренах повітря, вода! Який чудовий і неповторний наш там край! Ліс був нам Покровом від різних загарбників. Був час, що здавався для людей пеклом: німецький фашизм ступив «кованим чоботом», заводив свої порядки — шалені контингенти, форшпани, облік худоби через кульчикування, «полювання» за патріотами. Так, першим німці закатували у м.Сяноці нашого односельчанина Івана Черешньовського, рідного брата Михайла Черешньовського — видатного скульптора-різьбяря. Багатьох не виловили. Іван Черешньовський був підпільником ОУН, а відтак організував стежничан в УПА і Дивізію «Галичина». Поляки чинили терор, грабїж, виселення. Російський партизанський загарбник, втративши в нашому селі свого командира, взявся спалити все село та спалив тільки 22 хати і закатував 22 односельчанина. Військо УПА не боялося ні одних, ні других, ні третїх загарбників і на смерть захищали своїх людей і терени.

Та все-таки, зговір російсько-польських загарбників розкидав Українську Націю по світах, і ця частина Нації зійшла, як добре зерно в полі, зійшла добрим сходом, щоб знову і знову зродити Українську Ниву. Налагодилися наші зв'язки з односельцями не тільки в Україні, але після падіння комуністичної завіси і з односельчанами, що оселилися в інших державах.

По волі Божій —одні вмирили, інші народжувалися. Родинне дерево росло і росте.

Війська УПА боялися і німці. В наше село надійшов наказ Проводу ОУН-УПА не здавати контингенти, тобто зерно, худобу на м'ясо, молоко та інші продукти. Це грозило жорстокою розправою. Та німці були змушені прийняти вимогу — дати УПА зброю.

Кровопралитна війна відкочувалася на Захід. Поверталися додому з фронту односельчан. Живі бачили смерть своїх односельчан на війні. Та новий загарбник — комуністсько-більшовицька система і їїні польсько-шовіістичні виконавці взяли на наших теренах за своє криваве ремесло — горіли села, гинули люди, з західних теренів Лемківщини вивозили українців. Знову пропозиція — всім селом перейти в ліси. А ліси у нас там Карпатські, неприступні, ласкаві.

Опустіло село, ні голосів, ні світла, ні гавкоту псів —затихло все... та соловейко не затих.

Село отаборилося під розлогими ялицями. Матрацами були заготовлені зелені ялицеві гілки. М'яко було на них, але і погода, Слава Богу, стояла по осінньому тепла, лагідна. Худоба паслася в лісі, давала молоко, на ватрах варилася їжа.

Ми, діти, розділяли тривогу і біль наших батьків, дідів, нам було не до сміху, жартів. Ми дітьми мужніли, ставали достроково дорослими та й, здавалося нам, що ми тут, у цих лісових дебрах, безпечні.

Але... Польський ворог вислідив нас, підійшовши з тієї сторони лісу, де того не чекали, з тої сторони, де зробили вояки УПА кінець нахабному генералу Свєрчєвському, який зухвало говорив, що не боїться лісів і що ніякої УПА тут нема... і виїшов з машини собі по смерть на наших теренах.

В той ранок в лісі розпачливо кричала соїйка, пташина передвіщала якусь біду — так говорили старші. Як сонце піднялося до полудня, променями освічуючи наш табір, почувлася страшна тріскотня, стрілянина, в якийсь момент здалося, що горить страшним полум'ям ліс, а лісова пожежа теж дуже страшна.

Все на мить завмерло. Наш тато крикнув: «Втікайте» і ми розбіглися у різні сторони, орієнтуючись в напрямках. Через недовгий час побачили наших односельчан з горішньої сторони села, які бігли нам на допомогу, не знаючи, що сталося та зрозумівши, зупинялися.

Польське військо оточило наш табір, змусили людей, кого захопили, збирати пожитки, погнали худобу наперед себе, погнали на шосейну дорогу, на виселення.

По дорозі впросили вояків, серед яких були Балигородські знайомі, і їх відпустили додому, а частину худоби все-таки пограбували. Про такі події є що оповідати і описувати... Ця жахлива історія знущання над українською Нацією не забувається і не забудеться ніколи, вона освячена Кров'ю і Пам'яттю загиблих. Ворог за це мусить відповісти.

Я зібрав багато матеріалу. Вірю, що закінчу опрацювання і зроблю спробу, з допомогою односельчан, а може хтось і з інших джерел, підтримас відрук зібраного та і вичитас в своєрідних мемуарах про себе або про своє навкілля.

В нашій мамі була велика родина, а в батька ще більша. Якщо рахувати нашого діда Шпака Івана «Рянтового», могилу якого на Стежницькому цвинтарі зрівняла природа, за перше покоління, то, щоб порахувати, а радше, описати, відшукати п'яте покоління, то родинне дерево ой родюче буде. У баби з дідом було 12 дітей. Недаром дідо кілька разів їздив до «Гамєрки» на заробітки і накупив чимало поля і сьогодні спадщиною нашою, запроданою москалем полякам, користуються безкоштовно. А уряд України досі не знає, що сталося з цими українськими споконвічними теренами і їх українцями.

Отже, татове родинне дерево: 8 синів, 4 дочки. Три татові брати і дві сестри в молодому віші померли.

Найстаршого брата тато не пам'ятав, бо той виїхав до «Гамєрки» і там залишилися поки що маловідома гілка — 3 мужчини III покоління без дальших відомостей поки що.

До татових братів і сестер долучилися, як і ми долучилися, одружуючись, такі прізвища: Пищиків, Фістерів, Лосиків, Свинобаїв, Кримерів, Пацаїв, Нагайських, Поповичів, Шашкевичів, Гурових, Матвійчуків, Шевчуків, Печериць, Семчиків, Бендзів, Юрчаків, Дорофєєвих, Кальницьких, Струсів, Чорних, Цуприків, Урамів, Федорків, Смолінських, Кунців, Рогових, Гидів, Онуфрієвих, Борисових, Савчаків, Павловських, безпосередньо

до татової гілки долучилися: Петрушко, Туницькі, Яциничі, Параньки, Стоянова, Павлюк, Соколова, Ревенко, Голесь, Береські, тобто 24 особи третього покоління, а четверте і п'яте покоління ще не підраховано. А є багато. Майже зі всіма бачився, бо цього хотів, і знаходив і жертвував свій час, бо це родинна кров і потреба.

І знову ці родинні паростки розкидані по багатьох світах, областях, районах, селах, містах. Хто їх збере на зустріч хоч раз?

У селах люди від малого до старого зналися. Це було щось постійне. А тепер настільки так звана міграція, або поселення змішали людей, що і не дуже знаються, не дуже хочуть знатися — чи в селах, чи у містах. Живе кожен своїми турботами.

Але родинні зв'язки, при всіх цих обставинах не перериваються. І знову людська пам'ять повертає людей до витоків родинного дерева і не завжди можна вчинити те, що дуже і дуже хочеш. Люди розкидані по різних теренах, може і за все життя ні разу не побачаться, а нам, жорстоко вигнаним з батьківських земель, не має ще і сьогодні можливості ступити на батьківську землю, помолитися на Родинних могилах, які зрівняні із землею.

Та віримо, що так все буде...

Газета «Самбірські вісті»,
Михайло ШПАК, Голова Товариства «Лемківщина»
Лютний, 1996 рік.

9 лютого 1946
1946. Лютий 12. № 70

Врахований лист
Karta ewakuacyjna 1946

Биллик Станіслав Шванович
С. Ровенки р-н ІІІЧО

Родився 12.12.1914

ПРІЗВИЩЕ, ІМ'Я, ПО БАТЬКОВИ	Дата народження	Положення
Биллик Станіслав Шванович	Жовтень 1914	
— " — — — — —	жовтень 1934	
— " — — — — —	1932	
— " — — — — —	листопад 1942	

Биллик Станіслав Шванович
Образован

Родився 12.12.1914

Висота: 180 см
Вага: 70 кг
Колір волосся: темне
Колір очей: темні

Професія: робітник

Місце проживання: ІІІЧО

Родовий історичний район: ІІІЧО

Місце народження: ІІІЧО

Місце проживання: ІІІЧО

ШАНОВНИЙ ОТЧЕ БОГДАНЕ!

11-13 червня 1992 року невелика група стежничан відвідала с. Стежницю, що коло Балигорода. Від нашого села залишилося 9 родин, пов'язаних з Стежницею. Прийняли нас добре, дві ночі частина людей ночувала в селі, частина — в Балигороді і частина — в селі Новосілки. Відвідали ми каплицю в Мхаві, церкву в м. Балигороді, цвинтар в с. Стежниця. Шкода, отче, що Вас не було з нами і ми не мали змоги разом відправити панахиду за похороненими на цвинтарі і померлими у світах стежничанами.

Тугу за всім втраченим відчували всі, хто їздив. Особливо запам'ятався вечір з 12 на 13 червня, де на «Казьовій» горі біля вогнища, багато переговорено, переспівано і поплакано разом з односельчанами. Дав би Бог, щоб ще здійснилися бажання: в 1993 році в липні-серпні поїхати в Стежницю, але в більшій кількості і старших людей, і молодших, та дітей. Знаємо, що складно, але просимо Вас, отче, організувати відновлення церкви в м. Балигороді.

Прошу мені написати, чи є можливість юридично оформити церкву для громади. Я, при потребі, буду писати у польські єпископати з вимогою повернення церкви в м. Балигороді, а Ви поінформуйте мене, що могли б допомогти заінтересовані люди у вирішенні цього питання, і, як справи з церквою в Балигороді і в інших місцях. Як йде ремонт церкви у Ярославі, там, де ми з Вами зустрілись і маємо на добру згадку фотографії.

Чи не плануєте приїхати до Самбора, була би добра нагода обговорити деякі проблеми.

Прошу передати мені свою адресу, телефон, щоб ми могли спілкуватись.

Зичу Вам здоров'я, щастя і добра, і сили у відбудові церков для українців у Вас, а буде церква, школа, буде народ і Україна.

До побачення.

З повагою Михайло Шпак

*Моя адреса: Львівська область, 292610,
м. Самбір, вул. Львівська 39, кв. 2.*

	Директору суданку асисто с. Булія Д.М.
Самбірське Товариство "Дзвони" пропонує накати приміщення залу 27 січня 1996 р. в 14.00 год. для проведення зборів.	
Відповідальні за оформлення залу покладені на себе.	
Голова Товариства "Дзвони"	

Редакції газети «Дзвони Лемківщини» в Тернополі.
До 50-ти річчя примусового виселення українців з споконвічних
українських земель, що тепер під Польщею.

12 травня 1996 року виповниться 50 років з дня жорстокої акції — примусового виселення моїх односельчан з села Стежниця, що коло Балигорода, Ліського повіту. Ранком порожні фіри з польським військом гнали у верхній кінець села і через недовгий час гнали вниз села — це нагадувало татарський ясир — люди з зв'язаними у веретні пожитками плакали на фірах — їх вивозили з рідного села, їх вивозили з споконвічних батьківських

українських теренів. Це було виконання рішення злочинної Москви — руками польських шовіністів очистити терени від українців. Залізнична станція Лукавиця була на віддалі 22 км. від села. На цій станції поляки під покровом ночі і стрілянини догравовували стежничан. Бо що можна було схопити з хати, коли виганяли? Більшість стежничан товарними поїздами, сім'ями, разом з худобою, довезені були у різні райони і села Тернопільської області. Під чуткою, що нам буде дозволено повернутися додому люди у вересні 1946 року пішки босі, возами, добиралися ближче до кордону, але міліція зупиняла їх і примушувала оселятися в різних селах. Так багато стежничан оселилося в Жидачівському, Стрийському, Дрогобицькому, Пустомитівському, Самбірському, Старосамбірському районах та різних містах України. Невелика частина стежничан залишилася в селі. Але і їх нагнала інша біда: сумнозвісною акцією «Вісла» залишки невиселених українців в Українську РСР, вивезено на німецькі території. Причому, було заздалегідь сплановано, щоб максимально родини та односельців розпорозити по цілій Польщі. Це був ще один злочин, бо ще сьогодні ці люди на польських теренах, під шаленим тиском заборони забули, що вони українці і забули свою мову.

Наші стежничани сьогодні розкидані і живуть по багатьох країнах світу: в Польщі, Австрії, Франції, Америці, Канаді, Африці, в областях: Миколаївській, Одеській, Луганській, Донецькій, Кіровоградській, Івано-Франківській, Тернопільській, Львівській, Дніпропетровській; в районах Стрийському с.Олексичі, с.Мертюки, Дрогобицькому, Пустомитівському, Жовківському, Старосамбірському — с.Надиби, Самбірському — с.Ралівка, с.Калинів, Озимина, Корналовичі, Гординя, Дубляни та інших невідомих теренах України і світу.

Так, російсько-польські шовіністи розправилися з більш як півтора мільйонною українською Нацією, розкидавши її по світу. Та якщо сплюндровано землю, то їм не вдалося знищити національний і родинний Дух. Люди, розселені по різних теренах, згуртувалися, включившись у всяку роботу: на полях, заводах, фабриках, установах. Невдовзі «визволитель» відібрав у власників землю, худобу, реманент і втягнув парід в рабський, безоплатний колгосп.

Окрема частина молоді, маючи елементарну економічну підтримку, пішли в школи, училища, вищі учбові заклади. З числа переселенців вийшли порядні робітники, працівники полів, інженери, вчителі, медики, професори, військові, священнослужителі і просто патріоти України.

Збігає час. Одні життєві складності змінюються іншими. Та не впав духом парід, сприяє розвалу імперського колишнього советського союзу. Вимагає від Уряду України оцінки і відшкодування за злочин. Вимагає права на поїздку на Батьківську землю, упорядкування зруйнованих, недоглянутих могил, відновлення уцілілих церков, читалень, шкіл та встановлення пам'ятних знаків і пам'ятників. Молодь прагне бачити цю землю, хоче знати правдиву історію. Стежничани різного покоління вже кілька разів організовано їздили у рідне село. В сльозах молилися на запусненому цвинтарі і на місці зруйнованої церкви. При Ватрі «на каззовому горбі» довго лунали українські пісні. Від поляків, які оселилися в нашому селі, ми не відчували ворожості.

І цього року на Храмовий празник св.Николая, який стежничани святкували 22 травня, плануємо zorganizувати поїздку стежничан і родинно з'єднаних людей різного віку, особливо, молоді, а також з інших сіл, відвідати рідну землю. Мусимо вирішити питання поїздки тих бажанючих, які не мають змоги оплатити за паспорти, а хочуть бодай раз поїхати додому.

Ми дуже хочемо організувати зустріч стежничан різного віку в м.Самборі, які проживають в Україні, а навіть і в інших державах. І це при бажанні, активності людей — є реальним.

27 січня 1996 року ми організували цікаву зустріч, зійшовшись на тім, що при зустрічі III, IV, V-го покоління нараховується понад 100 осіб. Ми визначились на родинній гілці нашої мами, яка походить з родини Пициків, з сільським прізвищем «Заболотникових». У мами було 6 сестер і 3 брати. Всіх їх було 11, але в молодому віці трос померло. Після одруження родина Пициків поповнилася прізвищами Батрухів (родина проживає в Польщі), Опарів, Шпаків, Черешнівських, Хомичів, Орничів. До гілки наших батьків, вуйків, тіток долучилися прізвища: Гучок, Абраменко, Секелик, Корінь, Гимон, Луць,

Судецька, Кухарчик, Гнатьок, Осюрак, Дедерчук, Пастух, Барна, Ковалик, Кахновець, Ричак, Мороз, Футрик, Улановська, Петрушко, Стоянова, Паранько, Кіцера. До нашого покоління долучилися Соколові, Туницькі, Мельниковичі, Яциничі, Буца, Дуда, Хомішак, Вихованський, Качмар, Терлецькі, Вархола, Ревенко, Голець, Нішега, Микита, Надала, Білоус.

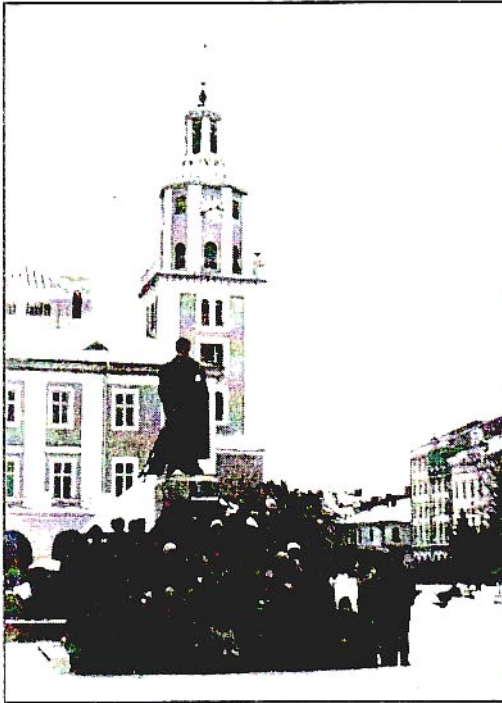
Зустріч була хвилюючою, цікавою, змістовною. Покоління одної родинної гілки не мало змоги так чисельно зустрітися, бо ні на весіллі, ні коло церков, ні на громадсько-політичних заходах, та врешті-решт, на похоронах не було такої нагоди.

Наймолодше IV-те покоління дітей винесло на сцену синьо-жовтий прапор. Ми разом помолились за тих, хто навечно спочиває, бо серед нас не було особи — від дитини і до старшого покоління, яке не понесло би втрат. Згодом виконали Гімн «Ще не вмерла Україна». Нашою метою було не тільки родинне знайомство, але й обмін досвідом в житті - обов'язок кожного з нас у цих складних життєвих буднях, бачення родинних стосунків. А поділитись було чим... Хвилюючими були розповіді старших про людей і події в Стежницьі, про війну і виселення, про добро і зло. Молодші радо ділилися за горнятком чаю, а трохи і не тільки чаю, своїми життєвими буднями.

Довго лунали Різдвяні колядки, стежницька рідна батьківська пісня. На добру згадку присутні, а їх було більше 70 чол., сфотографувалися, а зустріч знята на відеокамеру. Ми започаткували цей захід, і віримо, що молодь продовжить зустріч поколінь.

На зустрічі були різні за віком, різні за професією, різні за характером люди, але всіх їх єднав родинний Дух.

*Голова Товариства «Лемківщина» М.А.Шпак
Лютій, 1996 рік.*

Біля Тараса Шевченка і Самбірської ратуші сфотографувалися учасники родинної зустрічі.

27 січня 1996 року.

*«Родимий краю, село родиме,
Вас я витаю, місця любими,
Зелені ниви, ліси, могили
Щасливі з Вами дні мені сплили...»*

Слова цієї української народної пісні такі правдиві і так актуальні для тих людей, які примусом мусіли залишити свої села, оселі, церкви, школи, читальні, поля, ліси і святяга-святяги – могили своїх рідних і близьких.

Примусове виселення — депортація українців розпочалася в 1939 році, найбільш активним було виселення в 1944-1945-1946 рр., аж до 1953 р., а акцією «Вісла» в 1947р. уряд Польщі по наказу червоної Москви виселив рештки українців, які залишилися ще в окремих селах на західні-німецькі терени Польщі. Минуло 50 літ виселення. Не всі українці мали і мають можливість поїхати на батьківську землю, вклонитися опустілому подвір'ю, помолитися в церкві, яка перебудована на костел або знищена, помолитися на цвинтарі, на якому не можливо знайти могили рідних, бо час зрівняв їх з землею. Люди мріяли повернутися назад додому. Їхали і йшли пішки з Тернопільщини, Донеччини, Луганщини, тягнулися ближче до україно-польського кордону. Невелика кількість українців з західних теренів Польщі повернулася додому. Та доля переселенців була визначена урядами чужих держав. Багато людей так і не побачивло своєї рідної землі. Уряд тодішньої Української РСР не знав і не хотів знати про долю вигнаної української Нації. Сьогоднішній уряд шойно починає розбиратися, що сталося в ті далекі воєнні і повоєнні часи. Видані деякі інструкції, постанови стосовно переселення, про які мало хто знає.

Серед цих документів — право на спрощеній перетин кордону, в даному випадку, з України до Польщі по внутрішніх паспортах і списках, адже не кожен переселенець має змогу сьогодні оплатити закордонний паспорт. Я взяв на себе обов'язок і відповідальність організувати таку поїздку в Стежницю, Ліського повіту в день 50-річчя виселення — 12 травня 1946 року і поєднати з храмовим святом в нашому селі, яке святкувалося 22 травня на літнього Николая, оскільки церква збудована в 1924 році і мала назву Перенесення Мошай Св.Николая. На сьогодні з церкви залишилися лише кам'яні фундаменти — церква знищена польськими шовіністами. Мене не страхав збір підписів на дозвіл багатьох посадових осіб. Людей на поїздку записувалося багато, окремі з них по тих, чи інших причинах відмовлялися. Окрім стежничан, було багато бажаючих поїхати з нами по дорозі у різні села. Складність була ще і в тому, що стежничани, як і багато переселенців, живуть у різних областях, районах, містах і селах. Окрему групу в с.Смільник зорганізував член Товариства «Лемківщина» Федір Яхвак. Ми разом оформляли документи і визначилися разом їхати на 18-19 травня 1996 року, що ми і зреалізували. Хочу звідомити і запевнити тих, хто хоче зорганізувати такі групові поїздки переселенців у свої села по списках і внутрішніх паспортах, щоб не страхалися цих труднощів, вони під силу, і треба людей повезти додому, на рідну землю, що тепер під Польщею. Ми не раз були під чужими державами, але з Божою допомогою звільнялися від їхньої опіки! Бог добрий, і тепер допоможе!

Отже, складено списки двох груп, одна до с.Стежниця — 2 автобуси і кілька легкових машин з людьми, які їхали до Перемишля, Сянока, Беска, Великого Поля, Дубрівки, Ліська, Монастирня, Балігорода, Березниці та друга група — до с.Смільник, Репеді, Команчі, Волі Міхової, Радожичь, Бальниці, Рябе. Зазначу, що ніхто нас не підвів, всі щасливо повернулися додому. Можна собі тільки уявити, який стан був у людей — і старших, і молодших, коли вони після 50-ти літньої розлуки вступили на рідну землю. А серед присутніх були і самі переселенці, їх діти і онуки. Попікавтеся, редактори, в тих людей, розпитайте їх і опишіть. До поїздки ми отримали запрошення від української громади в Перемишля, головою якого є М.Сидор. Ми йому вдячні. В підписанні необхідних документів нам сприяли і підписували начальник Самбірської МВВС Яськович Т., ОВІРу — А.Карвацький, обласного управління міліції В.Івануса, голова Самбірської райдержадміністрації І.Харо, Дрогобицької — Б.Петрушак, голова Дрогобицького Товариства «Лемківщина» Е.Федоронько, заст.голови Львівської міської Ради Б.Білоус, начальник обласного ОВІР Б.І.Заверуха

та його служба, начальник управління по охороні Державного кордону генерал М.Йолтуховський та його служба і нарешті консул Польщі у Львові п.Т.Леонюк і його служба. Правда, тут було кілька запитань, чого їдемо, по що їдемо, що будемо робити і т.д., і все-таки я змушений був підписати в польському консульстві зобов'язання, що не будемо вчиняти політичних маніфестацій, походів, мітингів, встановлення пам'ятних знаків, підняття синьо-жовтих прапорів і т.і. З нами за нашим проханням поїхав о.Миколай Куць та наші друзі, які хотіли побачити цей чудовий і сплюндрований край. Ми виїхали з Самбора 17.05.1996 року о 12 год.ночі, а о 4 год 30 хв 18.05 ми вже були в Перемишлі. Я запропонував всім учасникам поїхати в с.Пікуличі і на могилі Українським Січовим Стрільцям ми всі разом відправили панахиду, а було нас більше 150 чоловік. Там ми поспівали стрілецьких пісень і всі разом сфотографувалися. Люди, які побували там вперше, почули, що це за місце в історії України. Від так з с.Пікуличі повернулися в м.Перемишль і всі зайшли до української Катедрі, в якій кілька віруючих поляків відправляли ранню відправу. Ми всі помолилися в Катедрі, а потім оглянули зруйнований до чиста Купол на Храмі. Він довго пік очі нашим недругам, в яких піднялася все-таки рука на руйнування Храму. А чи задумався хтось над тим, що за такі вчинки треба буде відповісти?! Адже польська громада на Самбірщині і в Україні має всі можливості для розвитку своєї нації. Від Катедр ми перейшли до теперішнього Храму, де українська громада відправляв відправи. О.Миколай Куць разом з настоятелем Храму Серця Ісусового о.Майковичем відправили ранню Службу Божу. З м.Перемишля ми поїхали по своїх селах. Люди не могли надивитися на чудові неповторні краєвиди, срібнолентний Сян, міста Сянік, Лисько. Ми їхали в напрямку с.Стежниця, в с.Мхава помолилися біля каплички, де на Спаса відбувався Відпуст, тобто храмове свято, на яке з'їжджалось багато українського люду з різних околиць. Зруйнованою стоїть церква в м.Балигороді, а неподалік на площі Ринок стоїть ще до сьогодні на постаменті російський танк «освободитель». Ми помолилися, обійшли з піснею довкола колись прекрасного українського Храму. Та віримо, що в недовгому часі в ньому будуть відбуватися українські релігійні відправи.

І ось нарешті ми в с.Стежниця. Люди розійшлися по своїх опустілих подвір'ях та окремих опустілих хатах. Стан душі важко описати. 18 травня, в день 50-ти річчя виселення нас з с.Стежниця, ми на місці зруйнованої церкви відправили Маївку, в 19 травня — співану Службу Божу і панахиду за всіх стажничан та українців, похованих по світу. Ми були на відправі у збудованому на плебанії костелі, а після відправи наші односельчани і поляки разом з нами були на нашій відправі, під час якої майорів синьо-жовтий прапор, якого с.Стежниця не бачила більше 50 літ. О.Миколай Куць, відправивши панахиду, покропив могили рідних та односельчан на стежницькому цвинтарі. Михайло Іванчик, з дитинства пам'ятаючи місце захоронення свого батька, якого большевицькі партизани в числі 22 стежничан знищили 2 серпня 1944 року, встановив на могилі хрест. Перед присутніми мали слово Михайло Шпак, багатолітній політв'язень Володимир Затварський, дочка відомого українського скульптора, уроженця с.Стежниця Михайла Черешньовського Звенислава Ватаманюк-Черешньовська, внук з родини Пищиків — Юрій Ричак та Мирон Батрух, родом з Пищиків, який з братом Іваном приїхав на зустріч з м.Слупська, віддаль до якого більше 800 км. Ми роз'яснили присутнім про ситуацію в Україні, наші взаємостосунки з Польщею і хто винен в тому, що сталося і як виправити цю ситуацію. Зустрічі і розлуки були важкими і радісними, чимало сліз впало знову на нашу рідну зранену землю. Крізь сльози разом з односельчанами проспівано чимало стежницьких пісень дитинства, війни і розлуки. Хоч в селі є кілька українських родин та польські сім'ї, які оселилися в нашому селі прийняли нас у свої домівки щиро і сердечно. В поїзді були і незадоволені, та ми мусіли терпеливо переносити деколи і образи. З розповідей людей з с.Смільника та інших сіл відрадно, що наші люди задоволені, що мали можливість побувати в рідних церквах, а тепер костелах, замаїти опустілі подвір'я, цвинтарі, бо десятки сіл на тих теренах повністю знищені, орні землі заросли густими лісами та все-таки, не знищений Український Дух — місце церкви, цвинтаря, подвір'я, саду біля колишньої хати. Не було серед наших українців Миколи Шумов'ята, Петра Галянта, на яких трималася Стежниця, є їхні нащадки, які були серед нас. За їх життя українські відправи на цьому місці чинив о.Богдан Прах, а наш приїзд зворушив затаїний український дух тамтешніх стежничан, а поляків змусить задуматися, що то таке.

З нами їздили водії автобусів Кунчик, Козьоринський, Ревть, Білинський, Куцалаба, за

що ми їм дуже вдячні.

Самбірське Товариство «Лемківщина» готове допомогти всім, хто захоче організувати поїздку в своє виселене село, і тим людям, кому по дорозі з групою людей, що їдуть на батьківську землю. Можливою є поїздка і по списку і по закордонних паспортах та з дітьми різного віку, які повинні мати свідоцтво про народження та фотографії.

Дорогі країни! Не відкладайте поїздки!

Їдьте додів! Допомоги не треба шукати, вона є. Вас чекає там рідна батьківська земля.

Я вдячний всім тим, хто терпеливо допомагав цій складній і так потрібній поїздки. Бо хто, як не ми?

Голова Самбірського Товариства «Лемківщина» М.ШПАК.

Далі подаю документи, які засвідчують місце народження переселенців на різних теренах, що тепер під Польщею, і документи, що засвідчують факт їхньої поїздки додому, на батьківську землю.

Стежничани біля Каплиці в с.Мхава, Ліського повіту, де відбувся Відпуст на Спаса. Травень, 1995 рік

Біля родинних могил

Священик Миколай Куць освячує могили на цвинтарі в с.Стежниця

На цвинтарі у с.Стежниця. Травень, 1996 рік.

ТОВАРИСТВО Український Народний Дім в Перемишлі

Знаменство "Український Народний Дім" в Перемишлі / Association "Український Народний Дім" in Peremyshli

Товариство Українців в м.Перемишлі, Республіка Польща
запрошує 45 громадян м.Самбери і Самбірського району, зреш-
тою сім'ї Смілянки, Волі Міхової, Радоміш Ліського повіту,
і їх рідних, виселених з 1946 р. для відвідин в травні
місяці 1996 року рідних місць народження та урочистий
вигляд рідних та односельців.

20 квітня 1996 року
в 9:30

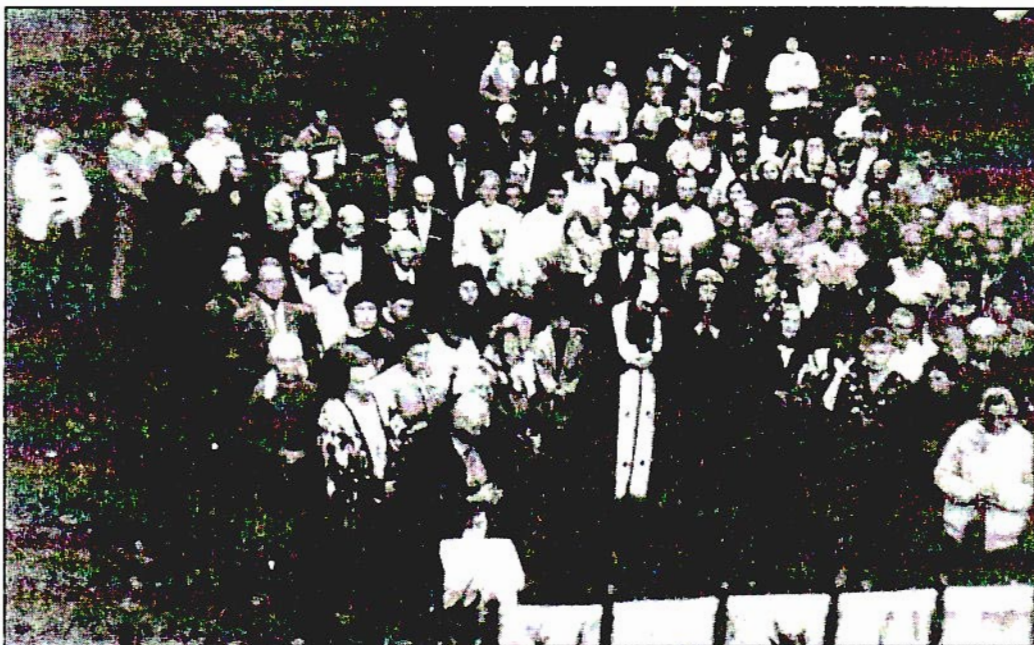
Голова Товариства
Українців
Республіки

Oleksandr H. Sidor

м.Колодзін 5, 37-700 Перемишль, Польща (Україна) * Тел. / Tel. (1-48) 19 78 80 29
район тел./район/ przevodniczy w/район/ районный телефон 731 577

Запрошення на по-
їздки на батьківські землі

На могилі УСС в с.Пікулічі біля Перемишля.

О.Миколай Куць відправляє Панахиду.

Тут переселенці з Стежниць, Смільника, Волі Міхової, Коман-чі, Прилук, Риботич, Реледь,
Радожич, Половців, Монастирця, Великополя, Нижніх Устрік, Сянока, Ліська, Балигорода
та народжені в Україні. Травень, 1996 рік.

10 05 96р.

Директору Самбірського АТМН-34608
п. ЛХВА Р.М.

В зв'язку з тим, що Самбірське Товариство "Лемківщина" організовує поїздку жителів м.Самбора та Самбірського району - переселенців з Польщі для відвідання рідних місць та укладання могил рідних просимо виділити 2 автобуси для поїздки в Республіку Польща, Лівський повіт, с.Стежниця.

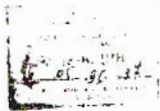
Маршрут поїздки - Самбір-Перемишль-Лівсько-Стежниця.

Віддаль маршруту - 200 км.

Вихід з Самбора 17.05.96 р. о 23.00, приїзд - 19.05. 204

Голова Товариства
"Лемківщина "

М.А.ШПАН

Заст. начальника УНЕС України
у Львівській області
п.І.І.ІВАНУСІ

Самбірське Товариство "Лемківщина" просить Вашого співробітництва і дозволу на поїздку групи людей з кількістю 10 осіб різного віку в с.Стежниця Лівського повіту, Республіка Польща. Серед цих людей уроженці даного села і члени їх родин, люди похилого віку, інваліди, не мають змоги оплатити за виїздомні паспорти, а хочуть відвідати рідні місця народження, місця вихід, місця поховань, а також для укладання могил рідних і односельчан. Відвізність цих людей виселені з с.Стежниця в 1946 році.

Перетини границі автобусом з України до Республіки Польща - через КПП Богдані 18 травня 1996 року, приїздом о 3 год.

Перетини границі з Республіки Польща в Україну - 18 травня 1996 року приїздом о 22 год.

До цього дозволу запрошена від Товариства українців в Польщі.

Керівником групи призначено ШПАН Наталія Орестівну.

Голова Львівської міської Ради
власником В.Курбидо

Голова Самбірського Товариства
"Лемківщина" М.Шпан

ПЕРЕПИСКА

на односторонній переїзд українсько-польського державного кордону в Польщу і в Україну

Громадянин(и) Шпан Наталія Орестівна
Місце народження 19.01.1934
Місце мешкання м.Самбір
Стежниця Лівський повіт 3317
(повна адреса)

Дозволено переїзд Польща

кордону до Україна, населений пункт:

до Самбір (привези речей/в)

Імена дітей, які супроводжують в літ

і батьками через кордон в літ

Носальова особа в літ

(номерки)

24.05.96
(місце і дата видачі)

Зам. начальника УМВС
України по Львівській області
п. І. В. Івануся

Самбірське товариство "Лемківщина" просить Вашого
сприяння і дозволу на поїздку групи людей в кількості
40 чоловік в села Смілянки, Воля Міхова, Радошчичі Шлон
повіту Республіки Польща.

Серед цих людей уроженці даних сіл і члени їх родин
люди похилого віку, малозабезпечені, які не мають змоги
оплатити закордонні паспорти, а хотять відвідати родні
місця народження, місця шкіль, церков, а також для утво-
рення могил рідних і односельців.

Більшість з цих людей виселені із сіл Смілянки, Во-
ля Міхова, Радошчичі в 1946 році.

Перетин границі з України до республіки Польща
18.05.1966 року о 15-тих 00.

Перетин границі з Польщі в Україну приблизно 21.05
о 22-тих годині.

До цього додаємо запрошення від українців з Польщі
список ім'янкваліток.

Керівником групи назначається п. Іван Федір Іванович

Голова Самбірського

Товариства

"Лемківщина"

І. І. Харо

І. А. Шпак

Заст. начальника УМВС України
у Львівській області
п. І. В. ІВАНУСЯ

Самбірське Товариство "Лемківщина" просить Вашого сприяння
і дозволу на поїздку групи людей в кількості 10 чол. різного ві-
ку в с. Стежниця Ліського повіту, Республіка Польща. Серед цих
людей уроженці даного села і члени їх родин, люди похилого віку,
малозабезпечені і не мають змоги оплатити за закордонні паспорти,
а хочуть відвідати родні місця народження, місця шкіль, місця
церков, а також для упорядкування могил рідних і односельців.
Більшість цих людей виселені з с. Стежниця в 1946 році.

Перетин границі автобусом з України до Республіки Польща -
через КПЛ Щегині 18 травня 1966 року, приблизно о 3 год.

Перетин границі з Республіки Польща в Україну -

19 травня 1966 року приблизно о 22 год.

До цього додаємо запрошення від Товариства українців
в Польщі.

Керівником групи призначено ШПАК Наталію Серестівну.

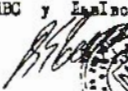
Голова Львівської міської Ради,
Івано-Франківську

В. Курб'їда

Голова Самбірського Товариства
"Лемківщина"

І. Іван

Подані тут списки засвідчують місце народження тих людей, яких депортували з 1944 року по 1953 рік. З ними їздило їх молодше покоління.

"ЗАТВЕРДЖЕНО" Нач. УПР та МР УМВС у Львівській обл.   "ЗАТВЕРДЖЕНО" Генеральний Командувач Республіки Польща Т.М. Мелник "ЗАТВЕРДЖЕНО" Нач. управління північно-західного напрямку Державного Комітету у справах ехорони Державного керівника М.М.Якутхувський

С П И С О К

громадян України, що виїжджають в Республіку Польща, виселених в 1946 році для відвідування родинних місць народження та могил рідних, ехоронених в с.Стежниця, М'ського повіту.

№ п/п	Прізвище, ім'я, по-батькові	Дата народження	Місце народження	Місце проживання по паспорту	Паспорт, серія, номер	Коли виданий паспорт	Ким виданий паспорт	Примітка
1.	Шпак Михайло Антонович	1.XI.1934 р.	Польща, с.Стежниця	вул.С.Бандери 39/1 м.Самбір	У-СГ 531993	Самбірським 4.09.1980р. МВБС		
2.	Шпак Праслава Антонівна	19.08.1936 р.	Самбір	вул.Стежницька 145-а м.Самбір	У-СГ 65938	15.03.1993 р. Самбірським МВБС		
3.	Ревенко Ірина Михайлівна	9.10.1966 р.	М'ський повіт	вул.Чайковського 9 кв.23	МВБС 07417	16.XI.1995 р. Самбір МВБС		
4.	Шпак Іван Михайлович	18.04.1983 р.	м.Самбір	вул.Бандери 39/1	свід.про народження 3.05.83 р.	Самбір	Відділ Загору м.Самбір	

С П И С О К

1	2	3	4	5	6	7	8
5.	Іванчик Михайло Іванович	28.10.1937 р.	Польща, с.Стежниця	вул.Шалковського 23	У-СГ 518493	26.12.1978р. Самбірським МВБС	
6.	Іванчик Роман Михайлович	25.07.1971р.	м.Самбір	вул.Шалковського 23	Х-СГ 500039	26.01.1988 р. Самбір МВБС	
7.	Головко Оксана Михайлівна	19.06.1966р.	с.Релівка Самбір.р-ну	вул.Залізнична 9/2	Х-СГ 706705	5.08.1987 р. Самбір МВБС	
8.	Губицький Михайло Іванович	15.07.1946 р.	Польща, с.Стежниця	вул.Клинівкв 23	IX-СГ 721901	20.08.1984 р. Самбір МВБС	
9.	Романишин Арслав Петрович	26.05.1933р.	с.Надоби, Старесамб.р-ну	вул.Шевченка 74/17	Ш-СГ 705559	20.02.1976 р. Старо-Самбір МВБС	
10.	Кухтик Ігор Миколайович	25.04.1960р.	м.Самбір	вул.Зудецька	У-СГ 57831	13.09.1976 р. Самбір МВБС	
11.	Задарко Ева Михайлівна	19.09.1924 р.	Польща, с.Стежниця	Самбірським р-н с.Калинів	У-СГ 586805	11.10.1979 р. Самбір МВБС	
12.	Матяшевська Катерина Михайлівна	20.01.1936 р.	Польща, с.Стежниця	Самбірським р-н с.Калинів	У-СГ 598452	23.10.1979 р. Самбір МВБС	
13.	Кульчицька Марія Миколаївна	3.04.1959 р.	с.Надоби, Самбір.р-н	с.Калинів Самбір.р-н	НА 075174	13.01.96 р. Самбір МВБС	

11 18 27 60, 3 - C 39

1	2	3	4	5	6	7	8	9
14.	Галай Ева Петрівна	20.04.1917 р.	Польща с.Стежниця	Самбір.р-н с.Калинів	УП - СГ 638998	14.03.80 р.	Самбір МВВС	
15.	Хархан Текля Петрівна	25.04.1926 р.	Польща с.Стежниця	Самбір.р-н с.Калинів	УП - СГ 532606	15.09.80 р.	Самбір МВВС	
16.	Заяць Мирослава Михайлівна	8.10.1962 р.	Самбір.р-н с.Калинів	Самбір.р-н с.Калинів	Х - СГ 615420	3.04.1986 р.	Самбір МВВС	
17.	Заяць Володимир Богданович	1.03.1987 р.	с.Калинів Самбір.р-н	Самбір.р-н с.Калинів	св.при народж. ІУ-СГ 268999	22.03.1987 р.	С/раде с.Корналовичі	
18.	Куць Микола Іосифович	25.05.1946 р.	Ст.Самбір. с.Буково	м.Самбір, вул.Коперника 21-С	Х - СГ 615144	11.06.1986 р.	Самбір МВВС	
19.	Затварський Богданмир Михайлович	9.11.1931 р.	Ст.Самбір. с.Стара Рода	м.Самбір, вул.Провізова 3/6	І - ВА 524874	26.07.1976 р.	Інтинським МВВС	
20.	Шпак Катерина Миколаївна	19.06.1916 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір, вул.Міредин 36-03	ІУ - СГ 740+25 210 рр	22.11.78 р.	Самбір МВВС	
21.	Ричак Дарія Іванович	4.07.1972 р.	Самбір.р-н вул.Міредин	Самбір.р-н вул.Міредин	18.06.96 18403618	27.02.1996 р.	Самбір МВВС	
22.	Секелик Ганна Михайлівна	28.04.1938 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір, вул.Середня 371	УП - СГ 749099	16.07.1980 р.	Самбір МВВС	
23.	Керім Дарія Михайлівна	22.08.1945 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір, вул.Середня 120	ІУ-СГ 605335	12.07.1978 р.	Самбір МВВС	

11 18 27 60, 4 -

1	2	3	4	5	6	7	8	9
24.	Гучак Марія Михайлівна	29.08.1929 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір, вул.Шевченка 44/31	ІУ - СГ 605333	12.07.1978 р.	Самбір. МВВС	
25.	Лукавська Мирослава Петрівна	7.12.1950 р.	м.Самбір	м.Самбір вул.В.Великого 40/19	ІХ - СГ 721788	3.08.1984 р.	Самбір МВВС	
26.	Лукавська Оксана Михайлівна	8.09.1964 р.	м.Самбір	м.Самбір В.Великого	св.народж. ІІ-СГ 383573	11.10.84 р.	Самбір ЗАГС	
27.	Лукавський Василь Михайлович	20.07.1986 р.	м.Самбір	м.Самбір В.Великого	св.народж. ІІ-СГ 470008	2.08.1986 р.	Самбір ЗАГС	
28.	Лукавська Ірина Михайлівна	20.07.1986 р.	м.Самбір	В.Великого	св.народж. ІІ-СГ 470007	2.08.1986 р.	Самбір Загс	
29.	Севодик Андрія Васильович	27.04.1970 р.	м.Самбір	м.Самбір вул.Середня 371	ХІ - СГ 557304	11.01.1989 р.	Самбір МВВС	
30.	Дедерчук Лідія Васиївна	1.05.1942 р.	Польща с.Стежниця	вул.Шкільна 6/11	І-ІІІ 747284	18.04.1989 р.	Самбір МВВС	
31.	Дедерчук Світлана Михайлівна	1.12.1974 р.	м.Самбір	вул.Шкільна 6/11	ХІ - СГ 715468	12.07.1991 р.	Самбір МВВС	
32.	Матковський Мирон Михайлович	7.10.1943 р.	Польща с.Стежниця	Самбір.р-н с.Стежниця	ІХ - СГ 659418	17.03.1993 р.	Самбір МВВС	
33.	Верхня Олександра Петрівна	24.08.1952 р.	Самбір.р-н с.Стежниця	Самбір.р-н вул.Міредин 370	19.05.96 18403618	16.06.1977 р.	Самбір МВВС	
34.	Пастушок Марія Григорівна	1929 р.	Польща с.Мензотиреш	м.Самбір.р-н с.Бісковичі	ІХ-СГ 597002	13.01.1983 р.	Самбір МВВС	
35.	Кіляк Тевдор Григорович	14.12.1931 р.	Польща с.Мензотиреш	Самбір.р-н с.Бісковичі	ІХ-СГ 643905	8.07.1983 р.	Самбір МВВС	
36.	Горасин Іванна Осипівна	2.02.1933 р.	Польща с.Мензотиреш	м.Самбір, Чацького 9	ІІ - СГ 523174	21.02.1977 р.	Самбір МВВС	

Ірина Андріївна		с.Молозці	вул.Комарова 19	656682					МВВС
38. Шпак Петро Іванович	23.03.1929 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір вул.Франка 29а/28	606728	I - СГ	10.05.76 р.			Самбір МВВС
39. Ричак Оксана Іванівна	1.08.1947 р.	м.Самбір	м.Самбір вул.Середня 351	604816	IУ - СГ	27.06.78 р.			Самбір МВВС
40. Топіна Ганна Миколаївна	5.10.1932 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір вул.Кобилянська 9/9	748328	Уш - СГ	1.12.81 р.			Самбір МВВС
41. Смерецька Оксана Дмитрівна	9.10.1930 р.	м.Самбір	вул.Перейсхавська 34 а		I - СГ	6.04.1976 р.			Самбір МВВС
42. Лмельська Текля Михайлівна	7.09.1925 р.	м.Самбір с.Стежниця	Польща вул.Середня 465	536452	УІ - СГ	27.07.1979 р.			Самбір МВВС
43. Шпак Петро Каткович	31.03.1911 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір вул.Середня 373	740443	IУ - СГ	22.11.78 р.			Самбір МВВС
44. Фуртик Наталія Петрівна	05.01.1945 р.	Польща с.Стежниця	м.Самбір Грушківська 150		П - СГ	17.05.1977 р.			Самбір МВВС
45. Фуртик Богдан Антонович	25.08.1942 р.	Польща с.Н.Устрики	м.Самбір Грушківська 88/89	884151	П - СГ	17.05.1977 р.			Самбір МВВС
46. Пищик Орест Васильович	11.12.1948 р.	м.Самбір	вул.Східна 188		УП - СГ	12.03.80 р.			Самбір МВВС
47. Герасим Орія Олександрович	4.09.1984 р.	м.Самбір	вул.Східна 307		ОВ.Насадж. СГ	383525	15.9.84 р.		Самбір МВВС

Голова Самбірської райдержадміністрації
Голова Товариства "Ленкішчина."

І.І.Харь
М.А.Шпак

Частини членівка УМОВ України
у Львівській області
пункт І.Б.

Другою бачення членівка Держадміністрація та Товариство "Ленкішчина" в освіті Варого сприяє і дозволює на поїздку групи людей в кількості 16 осіб різного віку в с.Стежниця Міського повіту, Республіки Польща. Серед них звільнені члени одного села і члени їх родин, люди похилого віку, інвалідизовані і не мають змоги оплатити за залізничні квитки, а також відвідати родинні місця на жоден день, а також місця червоної армії для урочайкування могил рідних і однокласників. Відкриття цих людей виконані в с.Стежниця в 1985 році.

Пероюте групи в їх віках до Республіки Польща - 18 чоловік 1986 року, дубльовано о 3 год.
Пероюте групи в Республіки Польща в Україні - 16 чоловік 1986 року, дубльовано о 22 год.

До цього додано заловлено від Товариства українців в Польщі. Керівником групи призначено Володимира Михайла Івановича.

Голова Другою бачення

Голова Товариства "Ленкішчина"

В.Петрушак

В.Людогорько

ЗАТВЕРДЖЕНО
Генеральний Комітет
Республіки Польща
Т.М.Левин

ЗАТВЕРДЖЕНО
Із управилих пілітично-західного
напрямку Державного Комітету у справах
зовнішніх зв'язків
М.М.Якушевський

СПИСОК

Імена громадян, де відзначено в Республіці Польщі, вношених в 1946 році для піддавання
родових реєстрів народження та мають рідних, захованих в с.Стежниця, Львівське повіту.

п/п	Прізвище і ім'я по-батькові	Дата народження	Місце народження	Місце проживання	Паспортні дані (серія та номер)	Дата видачі паспорту	Ким виданий паспорт	Ким виданий паспорт	Примітка
1.	Кунцьо Марія Матвійівна	26.XI.1926 р.	Польща с.Стежниця	Самбір, р-н с.М.Озимиця	II - CF 543195	28.I2.1976 р.	Самбір МВРС		
2.	Мурза Марія Николаївна	1.05.1925	Польща с.Стежниця	Самбір, р-н с.Калинів	У - CF 712061	6.06.1979 р.	Самбір МВРС		
3.	Кухтук Марія Михайлівна	28.03.1930	Польща с.Стежниця	м.Самбір вул.Дарвина	II - CF 73 572642	19.I2.1977 р.	Самбір МВРС		
4.	Огола Марія Антонівна	4.05.1929 р.	Польща с.Стежниця	Самбір, р-н с.Малиніз	У - CF 563209	19.II.1960 р.	Самбір МВРС		
5.	Брай Марія Михайлівна	6.I2.1919 р.	Польща с.Стежниця	Самбір, р-н с.Васильків	IV - CF 210 017382	20.04.1978 р.	Самбір МВРС		
6.	Антонюк Віра Павлівна	4.02.1948 р.	Україна Тернопільська обл. с.Керостятич Шухевичів	м.Самбір вул.Комарова	II - CF 62 04 198 06	20.04.1996 р.	Самбір МВРС		
7.	Антонюк Олег Володимирович	6.XI.1973р	м.Самбір	м.Самбір вул.Комарова	II - CF 62 04 198 06	25.06.1990 р.	Самбір МВРС		
8.	Петрушак Оresta Ільківна	4.01.1952 р.	Самбір, р-н с.Дубляни	м.Самбір вул.Комарова	II - CF 572624	16.I2.77р.	Самбір МВРС		
9.	Мельник Олга Валеріївна	3.05.1959р.	м.Самбір	м.Самбір вул.І.Франка	81/10 VIII-CF 8570293	30.09.80	Червоноармійським РВРС м.Львів		

2

п/п	Прізвище і ім'я по-батькові	Дата народження	Місце народження	Місце проживання	Паспортні дані (серія та номер)	Дата видачі паспорту	Ким виданий паспорт	Ким виданий паспорт	Примітка
10.	Мельниківна Катерина Ігорівна	22.04.81	м.Самбір	м.Самбір вул.І.Франка	св.пр.на-ІІ-СГ 464008	27.07.81р	Самбір ЗАГС		
11.	Мельникович Марта Ігорівна	29.10.86	м.Самбір	м.Самбір вул.І.Франка	св.пр.на-ІІ-СГ 8470025	14.11.86р	Самбір ЗАГС		
12.	Сенкевич Станіслав Андрійович	22.09.1927	Польща с.Полевці	м.Самбір вул.Комарова	У - CF 712283	12.06.79 р.	Самбір МВРС		
13.	Мацьків Любомир	25.01.1930	Польща Вєско	м.Самбір вул.Пашаєва	ІІ-СГ 748227	1.07.80р.	Самбір МВРС		
14.	Петрушак Олег Ростиславович	4.05.1982	Самбір	м.Самбір вул.Комарова	св.народж. II - CF 454665	26.05.82	Самбір ЗАГС		
15.	Щиба Марія Михайлівна	23.01.1934	Польща с.Стежниця	м.Самбір вул.Вєскова	ІХ-СГ 545830	24.12.1982	Самбір МВРС		
16.	Ольшанська Марія прославівна	3.05.1955	р.с.Дрогобич	Самбір, р-н с.Озимиця	св.народж. II - CF 600611	30.03.1979 р.	Дрогобич. РВРС		
17.	Ольшанська Оксана Василівна	28.05.1983р.	Самбір, р-н с.Озимиця	Самбір, р-н с.Озимиця	св.народж. II - CF 317929	8.06.1983 р.	Самбір ЗАГС		
18.	Шиба Володимир Бріданович	31.07.1985	р.м.Самбір	м.Самбір вул.Франка	св.народж. 81/10 III-CF 85 08 08	18.08.1985	Самбір ЗАГС		

Голова Самбірської райдержадміністрації

Голова Самбірського товариства "Землі Львівна"

Всього прослідковано 14 осіб
не прослідковано 6 осіб

18 05 96 С

19 05 96 М

МЕДУКА

МЕДУКА

М.А.Шпак

"ЗАТВЕРДЖУЮ"

Нач. УРП МР
Умис. Управління обл.
Земельних
Державних

"ЗАТВЕРДЖУЮ"

Генеральний Консул
Республіки Польща

Т.М.Лещук

"ЗАТВЕРДЖУЮ"

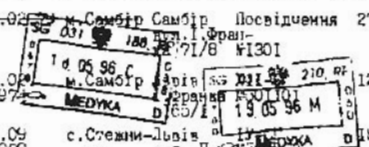
Нач. управління північно-західного
напряму Державного Комітету у справах
охорони Державного кордону

М.М.Йолтуховський

СПИСОК

Громадян України, які знаходяться в Республіці Польща, численних в 1946 році для відвідування родинних місць народження та могил рідних, захованих в с.Стежниця Кросненського воєводства.

№ п/п	Прізвище, ім'я, по-батькові	Дата народження	Місце народж.	Місце прописки (по паспорту)	Паспорт серія	Коли виданий паспорт	Ким виданий паспорт	Примітка
1.	Білинні Володимир Романович	28.02.1909	м. Самбір	Самбір	Посвідчення №1301	27.04.96р.	Франківський РВЛМУ Управління МВС України Галицький РВВС м. Львова	
2.	Шняк Наталія Орестівна	20.02.1927	м. Самбір	Львів	II-СГ №210	12.03.91р.	Галицький РВВС м. Львова	
3.	Малашняк Теодор Михайлівна	17.09.1909	с. Стежниця	Львів	II-СГ №1301	18.05.78р.	ВВС Пустомитівського р-н	
4.	Ткачик Олена Михайлівна	02.11.1926р.	с. Стежниця	Львів	II-СГ №533453	15.12.76р.	ВВС Шевченківського р-н	
5.	Ватаманак Орест Остапович	28.03.1942р.	м. Львів	Львів	II-СГ №06500	31.01.96р.	Франківський РВ УМВС	
6.	Ватаманак Звенислава Михайлівна	22.06.1944р.	с. Стежниця	Львів	II-СГ №065048	31.01.96р.	Франківський РВ УМВС	

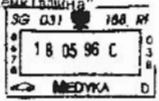
7.	Маланчук Ольга Михайлівна	04.08.1934р.	с. Стежниця	Львів	II-СГ №971327	20.12.88р.	Галицький РВВС м. Львова	
8.	Маланчук Володимир Діанович	02.02.1957р.	м. Львів	Львів	II-СГ №12104	23.06.1993	Галицький РВВС м. Львова	
9.	Ревць Катерина Михайлівна	7.10.1927	с. Стежниця	Львів	II-СГ №12104	23.06.1993	Галицький РВВС м. Львова	
10.	Смадицька Марія Іванівна	29.11.1918	Польща	Львів	II-СГ №12104	13.06.1979	Галицький РВВС м. Львова	
11.	Смадицька даїга Іванівна	29.11.1918	Польща	Львів	II-СГ №12104	13.06.1979	Галицький РВВС м. Львова	

Голова Львівської міської Ради, виконкому

Голова Самбірського Товариства "Лемківщина"

В.Кузьбіда

М.Шляк

ЧЛЕНТРЕБАТУМ
 Кач. УНР та МР
 УМВД Дніпропетровської області
 12.05.96

МІАТКРАДУМ
 Генеральний Консул
 Республіки Польща
 Т.В. Демчук

"ПАТРИОТ" МІА
 Вис. урядовими рішеннями
 поприкінку Державного Комітету у справах
 охорони Державного кордону
 Н.М. Фолтуховський

СПИСОК громадян України, що виставляють в Республіку Польщу, вуселених в 1946 році, для відлідування родинних місць нерозселення та місць рідних, захворілих в с. Степанівці, Кроснінського повісту

№/п	Прізвище, ім'я, по-батькові	Дата народж.	Місце народж.	Число прописки по місцевості	Паспорт серія, №	Коли видався паспорт	Ким виданий паспорт	Примітка
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	Завалень Юлодимир Васильович	12.06.1941р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. В. Яворського 46/79	УІ-СР 5105/4	14 липня 1979р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому	
2.	Завалень Петро Васильович	17.05.1941р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. Рухомельська, 171	ІІ-СР 6836/5	11 травня 1977р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому	
3.	Завалень Михайло Васильович	12.06.1941р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. Яворського, 172	ІІА 0519/5	6 листопада 1965 року	Дрогобичське міськвиконком у Львівській обл.	
4.	Хомич Петро Петрович	12.06.1936р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. Пушманська 19, ІІ/1, кв. 9	У-СР 5167/10	13 липня 1979р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому	
5.	Ковалів Євгенія Василівна	3.01.1945р.	с. Степанівці, Польща	с. Броніца	ІІІ-СР 5967/3	4 квітня 1977р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому	

- 2 -

1	2	3	4	5	6	7	8
6.	Калакуляк Єва Антонівна	18.10.1929р.	с. Степанівці, Польща	с. Броніца	ІУ-СР 6415/5	9 травня 1984р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського райвиконкому
7.	Корушаник Степанія Ярославівна	12.02.1960р.	с. Броніца, Дрогобичське міськвиконкому	м. Дрогобич вул. Самбірська 236/396	УІІ-СР 5265/6	6 травня 1980р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського райвиконкому
8.	Корушаник Леся Іванівна	13.02.1961р.	м. Дрогобич	м. Дрогобич вул. Самбірська	ІІ-СР 4421/4	19 березня 1981р.	Відділ ЗАГС Дрогобичського міського райвиконкому
9.	Галай Михайло Антонович	20.06.1938р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. Кингунська, 1/1	У-СР 6734/55	11 червня 1979р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому
10.	Галич Ірина Іванівна	19.05.1957р.	с. Броніца	с. Броніца	ІХ-СР 5602/22	13 листопада 1982р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому
11.	Бікарда Антон Антонович	15.01.1940р.	с. Степанівці	с. Броніца	ІІ-СР 7005/96	8 грудня 1976р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського райвиконкому
12.	Хомич Степанія Яосифівна	24.01.1956р.	с. І. Франка	с. Нагуєвичі	УІІ-НІ 6652/8	13 липня 1993р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому
13.	Вурик Федір Богданович	9.04.1972р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. Зрлика	ІІ-СР 5284/5	9.11.1988р.	Відділ внутрішніх справ м. Борислава
14.	Абрашкінова Катерина Миколаївна	3.11.1931р.	с. Степанівці, Польща	м. Дрогобич вул. Пушманська 19, ІІ/1, кв. 9	Х-СР 9725/7	13 лютого 1966р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського міського райвиконкому
15.	Хомич Михайло Петрович	26.02.1930р.	с. Степанівці, Польща	с. Броніца	УІ-СР 7222/8	2.06.1979р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського райвиконкому
16.	Васильєва Ірина Ярославівна	18.08.1967р.	с. Броніца	с. Броніца	Х-СР 7142/8	20.02.1988р.	Відділ внутрішніх справ Дрогобичського райвиконкому

Голова райдержадміністрації
 Голова Дрогобичського товариства "Лемківщина"

Петрушак
 Федоренко

Зам.начальника «ДС
України по Львівській області
П.О.Іванусі

Самбірське товариство "земляки" просить Вашого співробітництва і дозволу на поїздку групи людей в кількості 40 чоловік з села Смільники, Воля Міхова, Радошчя Мікошівського повіту Республіки Польща.

Серед цих людей уродженці даного с/л і члени їх родин, люди похилого віку, малозабезпечені, які не мають змоги оплатити закордонні паспорти, а хотять відвідати рідний місто народження, місце шлюб, нереш, а також для уберанку-вання своїх рідних і односельчан.

Вітність з цих людей вислані до с.л Смільник, Воля Міхова, Радошчя в 1940 році.

Перетини границь з України до республіки Польща 18.06.1996 року в 15-тих 00.

Перетини границь з Польщі в Україну приблизно 21.06.1996 в 12-тих 00 годин..

До цього додаємо запрошення від українців з Польщі та список змижданих.

Картами групи представляється Іхвал Федір Михайлович.

Голова Самб. республ.
райдержадміністрації
Голова Самбірського
товариства "земляки" П.О.Іванусі

1	2	3	4	5	6	7	8	9
11.	Іхвал Федір Михайлович	21.12.1922	с.Смільники Польща	м.Самбір в.Східна № 142	УІ-СГ № 678489	10.12.1979	Самбірським МВ ВС	
12.	Дунда Ева Степанівна	22.11.1937	с.Комича Польща	м.Самбір в.Мічурин № 77	ІУ-СГ № 740074	16.11.1978	Самбірським МВ ВС	
13.	Баран Тетяна Іванівна	12.06.1936	с.Воля Міхова Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	І-МІ № 728334	11.06.1977	Самбірським МВ ВС	
14.	Сохачук Василь Степанович	1937	с.Рябе Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	ІУ-СГ № 666776	26.09.1978	Самбірським МВ ВС	
15.	Баран Михайло Іванович	6.08.1940	с.Воля Міхова Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	Ш-СГ № 641867	5.01.1978	Самбірським МВ ВС	
16.	Дик Ольга Федорівна	30.04.1961	м.Самбір	м.Самбір Мічурин 77	Х-СГ № 661130	21.02.1987	Самбірським МВ ВС	
17.	Оспрак Марія Іванівна	8.01.1929	с.Воля Міхова Польща	м.Самбір добровольського № 437	УШ-СГ № 531583	27.03.1980	Самбірським МВ ВС	
18.	Андрейко Софія Степанівна	22.06.1926	с.Смільник Польща	м.Самбір в.Героїв Крут 9 кв.56	ІУ-СГ № 547684	26.04.1978	Самбірським МВ ВС	
19.	Хвостяк Катявія Васильович	6.02.1927	с.Смільник Польща	м.Самбір Середня 187	У-СГ № 713399	6.07.1979	Самбірським МВ ВС	
20.	Іхвал Дмитро Васильович	27.10.1924	с.Смільник Польща	м.Самбір в.Східна 106	УП-СГ № 749005	15.07.1980	Самбірським МВ ВС	
21.	Іхвал Євгенія Пиларівна	6.07.1929	с.Скешівка Старосамбірського району	м.Самбір Східна 106	УП-СГ № 749003	15.07.1980	Самбірським МВ ВС	
22.	Трусь Ганна Іванівна	20.08.1937	с.Воля Міхова Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	Х-СГ № 661117	24.09.1985	Самбірським МВ ВС	
23.	Трусь Михайло Сильвестрович	12.04.1931	с.Работичі Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	П-СГ № 648620	14.03.1987	Самбірським МВ ВС	

1	2	3	4	5	6	7	8	9
24.	Баб'як Петро Михайлович	10.04.1925	с.Решеть Польща	м.Самбір Добровольського № 141	X-СГ № 512528	30.05.1985	Самбірським МВ ВС	
25.	Мацейко Василь Олександрович	30.II.1909	с.Смільник Польща	м.Самбір Добровольського 245	У-СГ № 597162	13.02.1979	Самбірським МВ ВС	
26.	Мацейко Текля Степанівна	14.07.1921	с.Смільник Польща	м.Самбір Добровольського 245	У-СГ № 597164	13.02.1979	Самбірським МВ ВС	
27.	Сивак Микола Степанович	I.01.1930	с.Смільник Польща	м.Самбір Мічуріна 83	У-СГ № 519332	12.01.1979	Самбірським МВ ВС	
28.	Добринська Ева Василівна	1937	с.Смільник Польща	м.Самбір Добровольського 459	II-МД № 623418	15.07.1978	Самбірським МВ ВС Тернопільської обл.	
29.	Дунда Михайло Федорович	10.12.1967	м.Самбір	м.Самбір Радянська № 2 кв.11	IХ-СГ № 675479	15.02.1984	Самбірським МВ ВС	
30.	Ожич Іван Іванович	10.05.1933	с.Смільник Польща	м.Самбір Ів.Франка 100/4	III-СГ № 564310	22.12.1980	Самбірським МВ ВС	
31.	Сухко Текля Федорівна	15.09.1915	с.Смільник Польща	м.Самбір Добровольського 22	XI-СГ № 520209	24.X.1991	Самбірським МВ ВС	
32.	Плавучак Ганна Андріївна	4.07.1922	с.Радомичі Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	III-СГ № 572042	8.12.1977	Самбірським МВ ВС	
33.	Слодар Марія Мосилівна	14.II.1950	с.Бісковичі Самбірського	с.Бісковичі Самбірського	II-СГ № 643193	3.03.1977	Самбірським МВ ВС	
34.	Гоманек Карія Олександрівна	29.10.1922	с.Радомичі Польща	с.Бісковичі Самбірського	III-СГ № 569519	6.10.1977	Самбірським МВ ВС	
35.	Парацх Марія Іванівна	24.12.1954	с.Бісковичі Самбірського	с.Бісковичі Самбірського	IУ-СГ № 605033	6.06.1978	Самбірським МВ ВС	
36.	Парацх Ганна Олександрівна	18.04.1925	с.Радомичі Польща	с.Бісковичі Самбірського	II-СГ № 649715	15.04.1977	Самбірським МВ ВС	

1	2	3	4	5	6	7	8
37.	Гаргай Ганна Петрівна	15.07.1926	с.Команча Польща	с.Бісковичі Самбірського рн	III-СГ № 570434	27.10.1977	Самбірським МВ ВС
38.	Кавалічук Марія Федорівна	9.09.1959	м.Самбір	м.Самбір Ів.Франка 63/4	X-СГ № 641290	25.06.1985	Самбірським МВ ВС
39.	Перун Марія Михайлівна	3.04.1955	м.Самбір	м.Самбір Забржича 35	III-СГ № 710293	16.06.1980	Самбірським МВ ВС
40.	Новосельська Ірина Федорівна	22.06.1963	м.Самбір	м.Самбір Мічуріна 77	XI-СГ № 601753	29.05.1988	Самбірським МВ ВС
41.	Голець Тетяна Степанівна	31.12.1963	с.Смільник Польща	м.Самбір Луковича 35а/2	II-СГ № 535420	27.06.1979	Самбірським МВ ВС

Голова Самбірського райдержадміністрації
Голова Самбірського товариства "Демократи"

1.1.Харо
М.А.Шлак

№ 100/9777
 10.05.1996

Відділ державного архітектурно-будівельного нагляду
 Т.М. Сидоренко

№ 100/9777
 Про затвердження проекту плану, зведення в с.Стежничані, Волинської області, будівлі з метою відпочинку та оздоровлення громадян у с.Стежничані, Волинської області

Група житлових будівель з рекреаційною функцією, зведена в 1986 році, на місцевості, яка знаходиться на території с.Стежничані, Волинської області.

№ п/п	№ документа	Дата	Вид	Вид	Значення	Єдиний номер	Вид	Вид	Вид	Вид
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
2.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
3.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
4.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
5.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777

№ 100/9777
 10.05.1996

Відділ державного архітектурно-будівельного нагляду
 Т.М. Сидоренко

№ 100/9777
 Про затвердження проекту плану, зведення в с.Стежничані, Волинської області, будівлі з метою відпочинку та оздоровлення громадян у с.Стежничані, Волинської області

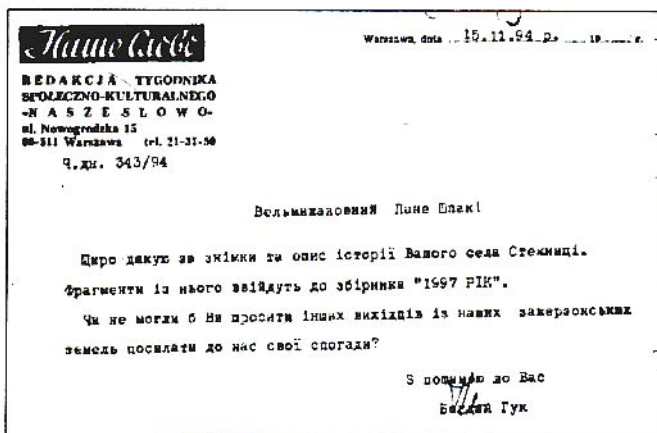
№ п/п	№ документа	Дата	Вид	Вид	Значення	Єдиний номер	Вид	Вид	Вид	Вид
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
2.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
3.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
4.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777
5.	№ 100/9777	10.05.1996	Висновок	Висновок	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777	100/9777

На цьому місці стояла церква. 18 травня 1996 року о. Куць відправив з нами Службу Богу.

Стежничани біля недоруйованої Церкви у м.Балигороді (тепер Польща). В центрі коло Місійного Хреста священик УГКЦ о.Миколай Куць. Від права друга - Єва Тех з Перемишля. 17 травня 1996 рік.

**ВИСОКОПОВАЖНІ ПАНІ!
ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПАНОВЕ!
ЛЕМКІВСЬКА СПІЛЬНОТО!**

Від тихого плеса Сріблолентого Сяну до бистроводного Попраду самобутня краса Лемківської пісні віддавна консолідувала Лемківську Спільноту. Національна пісня була психологічним панцером, духовним мірилом традиційної самобутності, що мобілізувала протистояння завойовницькій сваволі.

Автохтонна пісня з лемками мандрувала крутозломними шляхами депортаційного лихоліття і зуміла вплести лемківську вітку в лавровий вінок загальноукраїнської культури.

Лемківські скитальці! Ви — споконвічні мешканці пограничного терену, що з незапам'ятного часу мужньо стояли на стратегічній варті Карпатських Бескидів.

Це ваші Попередники, з Божої Волі, на ЗУЗ запалили Смолоскип, що віками спалахував Неопалимою Життєдавчістю Феніксового Попелу.

Це ваші Попередники в прадавньому Перемишлі вишколювали першими конфесійні кадри Золотоверхій Столиці, що задовго до Сакраментального Акту, Хрещення України.

Протягом тисячоліття лемківська хоробрість стримувала наїзди та асиміляційний тиск надвислянського агресора.

Не раз першим зупиняти доводилось мілітарні наскоки, щоби недоторканими залишалися географічні параметри Лемківської землі, на котру безутриму щоденно чатувала прокрустівська зухвалість підступного завойовника — тотальні погроми і денационалізаційна політика чужоземних заброд.

Дієписна Книга «Закерзонської Землі» — це трагічна правда багатосотлітньої Самооборони...

З виступу В. Затварського.

МИКОЛА ЧУДОТВОРЕЦЬ — Миколай Мірлікійський-Архієпископ міста Міри, — Лікійської Церковної Провінції в Малій Азії (Візантія — III-IV ст).

За традиційними переказами, загальновизнаний апологет (оборонець) духовної моралі і теологічної безкомпромісності, меценат знедолених. Опікун дітей. Канонізований Християнською Церквою (Західною і Східною).

В Україні Святомиколаївська тема була дуже популярна і щорічно влаштовувалася для дитячого дошкілля і початкових шкіл, педагогічними сценками напередодні 19 грудня, тобто вечером — 18 грудня. Та містерійна бутафорія Передсвятотиколаївського Вечора, дістала назву — Свято Дітвори.

Подібно Різдв'яному Вертепові, Святомиколаївські сценки в нашій літературі дотепно розроблені у Марійки Підгірянки та Іванки Блашкевич.

*Подав п. Володимир Затварський.
18.12. 1993 рік.*

На II Всесвітньому Форумі Українців в Києві. 1997 рік. Палац України. Зліва направо: Стефан Костик прож. в Японії, Тарас Процев'ят, депутат ВРУ, Михайло Шпак.

Стефан Костик, уродженець Перемищини, пройшов складний життєвий шлях. За участь його батька у збройній боротьбі з різними загарбниками, його, С.Костика «скерували» на край світа. Але п.Костик довів, що він українець і не впав духом. Він володіє вісьма мовами, є викладачем 3-х японських університетів. Живе Україною і батьківською Землею, яка під Польщею. Мріє повернутися на Українську Землю. Організує спорудження меморіальної таблиці капелану УПА на Закарпатті «Кадилі» —Василеві Шевчуку з встановленням і освяченням її на будинку Дрогобицького Педагогічного інституту.

Дрогобичі, після чого виїхав на парафію. Він прийняв цілебат і не мав власної родини. Коли український народ піднявся на збройну боротьбу проти окупантів, отець Василь покинув парафію і став курінним капеляном куреня УПА полковника Коника.

Слово священника в середовищі повстанців мало велике значення. Він благословляв віруючих християн на боротьбу з жорстокими ворогами, відправляв Служби Божі, сповідав і причащав месників, освячував місця постоїв, підтримував хворих, поранених і виснажених до краю воїнів, проводжав полеглих за волю України в останню дорогу. У рейді на захід, знесиленний залишився перепочити в Чехії. Тут по зрадницькому був переданий більшовицько-польській езекуційній групі. Його перевезли до м.Ряшева і після жорстоких катувань був розстріляний в 1948 році.

На прохання родини покійного о.Василя — «Кадिला», Відділ Товариства Вояків УПА в Клівленді зобов'язався допомогти придбати фонди на встановлення пам'ятника повстанському капеляну в м.Дрогобичі, де він відправляв першу Службу Божу. Тому звертаємося до всіх українців, котрим не байдужа доля пам'яті воїна ОУН-УПА, повстанського капеляна о.Василя Шевчука «Кадила», підтримати наше добре починання і допомогти своїми щедрими пожертвами на встановлення пам'ятника славному синові України.

*Часопис Українські злучені організації великого
Клівленду. Ч-4. Липень-серпень. 1997 рік*

Сестра «Кадила» Ірина Шевчук-Печериця дружина Матвія-Володимира Шпака «Кармелюка» з допомогою доброзичливих українських патріотів зорганізувала виготовлення меморіальної таблиці, яку 23 серпня 1998 року встановлено на будинку Дрогобицького педінституту, освячену священниками при чисельній громаді.

Мітрат з Лемківщини Степан Дзюбина, який в 1998 р. відсвяткував своє 60-річчя душпастирської праці, Степан Костик українець з Японії, Теодозій Старак з дружиною, голова Світової Федерації Лемків, біля Дзюбини — сестра «Кадила» Ірина Шевчук, Микола, Ірина, Надія Печериці, п. Зипінський, п. Марія Байко, самбірчани: Б.Ряпич, М.Петрущак, М.Милько, Є.Ковальчук, З.Павлосюк, від ліва сидить Василь Галаса - «Орлан», біля нього стоять Василь Кук - «Коваль» - після загибелі Р.Шухевича – головнокомандуючий УПА, М.Шпак, Ігор Шпак син Ірини і «Кармелюка». За Дзюбиною — Ярослав Сидор, голова Об'єднання Українців в Польщі.

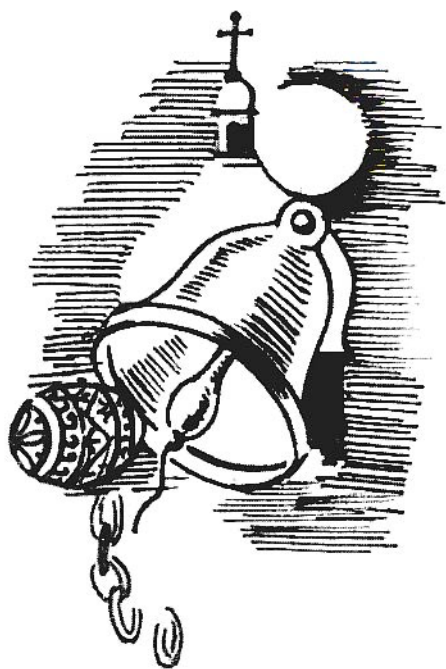

Біля освяченої таблиці. Мітрат Степан Дзюбина, зліва біля нього Ігор Шпак, справа Микола, Ірина, Надія зліва Ірина Печериці.

Колись судити будуть нас,
Один за нами, інші — проти нас.
Хтось може скаже за старим звичаєм,
На боротьбу був непригожий час.

Марко Боеслав.

«АНІ МИ НЕ СПАЛИ НІ В КАРТИ НЕ ГРАЛИ»...

ШПАКУ М.А.

В суботу о 9 год.ранку збір-конференція Української Гельсінської Спілки в Києві біля Політехнічного інституту, в корпусі, де був Установчий збір Руху. Початок Конференції о 10 год. ранку в Політехнічному інституті. Конференція триває тільки 1 день (суботу). Сьогодні збір біля Порохової вежі о 19 год. вечера.

І.Деркач. 1989 рік.

РЕЗОЛЮЦІЯ

громадського багатотисячного мітингу в місті Самборі
2 вересня 1989 року біля кінотеатру «Союз», організованого
Самбірською міською організацією НРУ за перебудову.

Багатотисячний мітинг 2 вересня 1989 року заслухав доповіді членів Самбірської міської організації НРУ за перебудову Михайла Шпака, Ярослава Припіна, Володимира Горницького, Мирослава Шубака, Петра Белза, Олексія Плахтія, Йосипа Кронжжа, Степана Шагали і першого секретаря МК КПУ Михайла Заброварного, голови виконкому Олександра Фетісова, заступника голови виконкому Івана Заяця Самбірської міської Ради народних депутатів та інших виступаючих, які взяли участь в обговоренні доповідей. Мітинг вважає, що проєкт Закону УРСР про вибори народних депутатів УРСР та місцевих Рад є недемократичним: не передбачає прямих і рівних виборів президента УРСР, голів місцевих Рад, депутатів Верховної Ради УРСР, обмежує права народу при висуненні кандидатів в народні депутати, забезпечує можливість бюрократичній апаратній верхівці вільно підбирати і просувати вигідних їй кандидатів, а потім з них сформувати Верховну Раду. Проєкт дає можливість бюрократичній апаратній верхівці формувати на свій розсуд центральну, окружні і дільничні виборчі комісії. За цим проєктом Закону виборчі комісії мають великі можливості впливати на підбір і реєстрацію кандидатів до народних депутатів, впливати на хід і результат виборів.

Закон дає можливість вибирати і бути обраними особам, що не проживають на Україні і не є громадянами УРСР.

Закон дає можливість пересувати великі військові частини в ці округи, де обираються потрібні особи.

Проєкт Закону не передбачає конкретного контролю за ходом виборів з сторони комісії конституційного нагляду, довірених осіб депутатів, громадських спостерігачів та представників засобів масової інформації від їх початку аж до підписання протоколу.

Проєкт Закону не передбачає конкретної відповідальності виборчих комісій та їх окремих членів за навмисний вплив на процес виборів та самовільну цілеспрямовану фальсифікацію результатів виборів.

Враховуючи вище сказане та досвід проведення виборів народних депутатів СРСР, досвід проведення з'їзду народних депутатів СРСР та сесії Верховної Ради СРСР,

Мітинг ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Проєкт Закону УРСР про вибори народних депутатів УРСР та місцевих Рад, опублікований в пресі 6 серпня 1989 року, відкликати.

2. Підтримати вимогу регіональної групи народних депутатів СРСР від України про публікацію альтернативних проєктів Закону УРСР про вибори народних депутатів УРСР та місцевих Рад, президента республіки та голів місцевих Рад.

Вимагаємо проведення всенародного республіканського референдуму по обговоренню і прийняттю нового Закону про вибори в УРСР.

3. Перенести існуючий пам'ятник Тарасу Шевченку з міського парку в західну частину центральної площі, біля фонтану, на місце, де громадськість спорудила йому фундамент.

Розпочати роботи по виготовленню проєкту, технічної документації на спорудження нового пам'ятника Тарасу Шевченку на місці нині існуючого фонтану. Розпочати збір коштів на спорудження цього пам'ятника.

4. Резолюція прийнята одногосно всіма учасниками мітингу.

Ведучі мітингу: М.А. Шпак, М.В. Шубак, О.П. Плахтій.

СКІПЕТР САМОСТІЙНОСТІ СРІБНОЇ ЗЕМЛІ. СВЯТО СВОБОДИ. (15.03.1939 року).

Не одне століття на геостічному просторі від Верховинських Бескидів до срібловодної Тиси — відгострюючи лезо Самооборонного Меча та Хліборобського Плуга — карпатоукраїнські автохтони зводили поєдинки з хижим наїзником. Повсякденно доводилось стримувати натиск смертоносного цинізму змідяризованого гунна.

Націократичний Скіпетр Володимира Великого в 981 році розпростер крила Державної Могутності над карпатоукраїнськими Бескидами і спалахнуло сяйво Соборницького Акту і на Срібній Землі... Та державне роздрібнення — занепад пріорітету Золотоверхої Столиці і Великокняжнього Монократизму плюс ворожі наїзди надовго відірвали південні схили Верховинських бескидів від матірнього континенту.

Тривали вперті агресивні атаки мадярського мікроімперіалізму — щоби непоступливо втриматися та назавжди засісти не тільки на південних схилах, — але й на північному підгір'ї Бескидів. З поляками спільно мадярські правителі претендували на Галицьку Корону. В 1282 році володареві Західноукраїнської Держави князю Леву Даниловичу вдалося поновно визволити Закарпаття.

Та азіато-монгольське лихоліття, що спричинило занепад державної могутності при кінцевому періоді Княжої Доби, принесло довготривале поневолення карпатоукраїнському автохтонові, ставлячи його перед загрозою біологічної загибелі.

З того часу висунута поза карпатський гребінь, Срібна Земля століттями побутувала майже непов'язаною з політичним життям Духовного материка.

Багатовікова неволя намагалася витопнати національну свідомість та державницьке мислення. Ворог розумів, що без національного міркування і духовної зрілості, людська постаць перестає бути автохтонною клітиною геостічного материка, а хіба що відокремленим атомом, що самітно бродить і безплідно асимілюється в чужому просторі.

Наприкінці чотирнадцятого віку намагався відновити карпатоукраїнську державність подільський князь Федір Коріятович. Вигнаний литовцями з Поділля в 1393 році, з сорокатисячима подолян Федір Коріятович подався на закарпатські терени. Там подоляни поселилися. Федір Коріятович визнав протекторат будапештського короля і дістав домінійне правління на Закарпатську Мукачівщину. Але з його смерті 1414 року мукачівська автономність була анульована.

Але карпатоукраїнські автохтони, хоч винесли нелегкий невільницький гніт та асиміляційний тиск, — повністю зберегли Національне Лице, Рідну Мову, Традиційну Самобутність, біоенетичну чистоту та праісторичне наймення...

Минали сторіччя... Срібна Земля була марсовим полем для мілітарних герців проімперських волоцюг — суміжних сусідів.

Досвітнім прологом Національного Відродження можна вважати прикінцеві десятиріччя XVIII століття. Перший промінь спалахнув несподівано, завдяки просвітницькій діяльності провідного капелана УКЦ Андрія Бачинського, що зумів зосередити та належно вишколити авангардну плеяду карпатоукраїнських діячів, що незабаром позаймали професорські катедри в Галичині і таким чином в дечому спричинилися до Культурологічного Поступу на Західноукраїнських Землях (ЗУЗ), ще до появи Дністрової Русалки.

На Слов'янський Конгрес — культурологічний форум недержавних народів піддавстрійського трону (з довгонепросипності розбуджених Весною Народів), що розпочався 31 травня 1848 року у чеській Празі, карпатоукраїнська делегатура демонстративно прибула з Синьо-жовтим Прапором. Це був досі безпрецедентний приклад в геральдичному літописі Самостійницької Думки новочасної доби — пальма першості. Мукачівська Дієцезія УКЦ заманіфестувала перед світом, хто вони такі — карпатоукраїнські автохтони.

Становище погіршилося в 1867 році, коли австрійська держава, конституційно перерформована, перейменована була на дуалістичну (двоєдину) Австроугорщину. Мадярський шовінізм підняв голову і з шаленою заповзятістю почав здійснювати на карпатоукраїнському терені денационалізаційну програму асиміляторської політики. Перші паростки Національного Відродження підступно знищувалися... Щойно двадцятий вік вирвав карпатоукраїнця з недержавного буття, повторно покликавши до Революційного Чину за Державну Самостійність.

Поновно спалахнув над Карпатськими Besкидами непогасаючий промінь Поранньої Зірки Державного Відродження.

Могутні Слова Соборницького Акту на Софійському Майдані 22 січня 1919 року найурочистіше залучали Срібну Землю карпатоукраїнських автохтонів до Материнського Лона.

Але трагічна драма Визвольних Змагань 1914-1921 рр. знову полишила нашому народові недержавне буття. За версальською системою — Сентерменським Трактатом 1919 року та за Тріановським договором 1920 року — карпатоукраїнські Землі на автономних правах віддано Чехословаччині. Але чехи того пункту трактату дотримуватись не мали наміру. Та часи мінялися. До кінця приближалось третє десятиріччя поточного віку. Підневільні народи вимагали державного статусу. Стоячи перед неминучістю катастрофи, празький сейм 23 вересня 1938 року признав федеративну перебудову республіки. А мюнхенська нарада (наприкінці вересня 1938 року) розвалила Чехословаччину, внесла корективи в політичну мапу. Судетський регіон віддано Німеччині. А карпатоукраїнці 8 жовтня декларували автономну державність.

Перше правління захопили мадярофіли з прем'єром Андрієм Бродієм, що повели політику за приєднання Карпато України до Мадярщини. Але не такою була тепер Карпатоукраїнська свідомість. В тямі жевріла ще жива Легенда Визвольного Чину УГА. Крайова ОУН на ЗУЗ проявила титанічні зусилля на врятування Державності Карпатоукраїнської Республіки. Патентованим гладіаторам та вірним слугам мадяронської політики вже не було місця на карпатоукраїнському терені. 20 жовтня 1938 року Прем'єрський Пост Карпатської України довірено доктору Августину Волошину. Була це державотворча Людина наделітарного профілю. Понадпартійна Людина з волюнтаристичними прикметами конфесійного Провідника та бездоганного політика. Августин Волошин в аналізі тогочасної дійсності докорінно збагнув, що Державна Самостійність повинна спиратися на духовну зрілість автохтонного Націоналізму. Того Націоналізму праджерелом котрого є перші прояви Традиційної Самосвідомості, що в Прологовому Прапочатку месницьким Мечем закликала боронити Рідну Хату та рільничний засяг хліборобського Плуга. Того Націоналізму, що видозмінюючи форму, незайманим залишився у генетичному кодї внутрішньої природи карпатоукраїнського мешканця, періодично кульмінуючи Вищою Свідомістю у безпрецедентності самопожертви чи трагічному фанатизмі Визвольного Чину.

Августин Волошин розумів переконливо, що Карпатоукраїнська Держава, цей геополітичний анклав у Верховинських Besкидах, суцільно затиснутий в суперімперські кліщі зоологічного шовінізму суміжних сусідів, може зберегти тільки мілітарна міць націоналістичної відчайдушності.

Під час Повстанчого Періоду Національної Революції видвигатися повинні вольові люди і не ті, в кого фахові дипломи з військових академій, а лише ті, в кого присутній бонапартистський хист. Тому покликано до державотворчого Чину Карпатську Січ — прологовий зародок Карпатоукраїнської Армії.

Допомогти зреалізувати цей державотворчий задум могла хіба що ОУН.

Тоталітарна тактика і революційний пафос Визвольного Підпілля УВО з 1929 посту- пово перебрала ОУН.

Революційний Чин і безпрецедентність самопожертви підняли престиж ОУН в глобаль-

ному масштабі. Від тепер вона не мала альтернативи і перебрала повноваження наделітарного Проводу та Суверенного Стратега Національної Революції.

Але 1938 рік був тоді найчорнішим періодом в Дієписі ОУН. В травні пекельна машина московської агентури підступно знищила Вождя.

Закордонний Провід Українських Націоналістів з полковником Андрієм Мельником щодо Карпатоукраїнської Держави дотримувався тактики пасивного спостерігача.

Провідний актив Крайової ОУН внаслідок вироку Варшавського процесу перебував у польських тюрмах...

І все-таки, Крайова ОУН приклала титанічні зусилля, щоби вберегти Карпатоукраїнську Державність.

Стараннями Крайової ОУН бойові загони Карпатської Січі почала поповнювати Галицька Молодь. ОУН спрямувала туди найвизначніших командирів. Серед них кадрових старшин Визвольного Підпілля УВО-ОУН Полковника Михайла Гузара та поручника Зенона Коссюка, що займали командні пости у Військовому Штабі Карпатської Січі. (Головна команда Карпатської Січі: Степан Росоха — комендант, полковник Михайло Гузар (Колодзинський) — комендант Штабу, Іван Роман, Іван Рогач, Дмитро Климуш, Зенон Косак).

Хоча капітулююча Прага признала федеративну перебудову, але у чехів не погасало прагнення вдержати Закарпаття на анексійному припоні.

Реорганізаційна тактика суспільного консолідування дала початок Військовим загонам Народної Самооборони — Карпатська Січ. При Військовому Штабі (Карпатської Січі) діяла також Жіноча Референтура. В критичні дні карпатоукраїнські дівчата з відчайдушною мужністю несли службу у Червоному Хресті та польовій пошті.

Недостача зброї — найдошкульніша проблема Карпатської Січі. Мілітарне питання найактуальнішим залишалося аж до трагічного березня 1939 року.

Протягом п'ятимісячного державного буття Карпатоукраїнської Республіки Карпатська Січ невідлучно стояла на мілітарній варті самооборонного плацдарму приграничної смуги, у підвищеній готовності до повсякденних сутичок з диверсійними загонами, безупину закидуваних чотиристоронніми сусідами, що гострили апетит на територіальний розподіл Карпатської України.

За злочинним рішенням т.зв. Віденського арбітражу 2 листопада 1938 року три повіті відірвано від Карпатоукраїни і передано мадярам. Державний терен Карпатської України зменшився до 11 тис. кв. км з півмільйонним населенням.

Кульмінувало напруження... Військова розвідка Карпатської Січі регулярно звітувала Головному Штабові, що на північному кордоні сконцентровані полки польських жовніврів, на півдні знову до наскоку готові мадярські гонведи, зі сходу зосереджені румунські гарнізони та диверсійні групи, а з заходу — вороже наставлене чеське військо.

Нелегко досягти гарантійну повність новоствореній Державі в міжнародній рівновазі на дипломатичній арені. Зухвалість Праги і підступність Варшави, ворожість Будапешту та віроломність Бухаресту, що непогамовно намагаються накинати контроль над внутрішнім буттям, спонукали Державне Правління прискорити вибори до Першого Сейму Карпатської України, що мали підтвердити довіру народу до Карпатоукраїнського Проводу.

Карпатоукраїнський плебісцит назначено було на 12 лютого 1939 року (випущено тоді Першу Марку Карпатоукраїнської Пошти).

Результати виборів — небувале диво — 94-відсотковий вигреш. Деякі населені пункти здобули 98% перемогу.

Наближався вечір 13 березня 1939 року. Мадяри переступили карпатоукраїнську границю неподалік Мукачєва — розпочався наступ.

Верховне Правління 14 березня 1939 року задекларувало Незалежність Карпатоукраїнської Держави. Карпатська Січ мала трансформуватися в Карпатоукраїнську Армію. Відкликнулася мобілізаційна сурма Карпатської Січі...

Ще більше інтенсивно мадярський наступ поновно розгорнувся 15 березня. На Карпатоукраїнські терени спрямовано гирла будапештських гармат, кулеметні дула випускали смертоносні черги по цивільному населенню, посипалися бомби...

Рівночасно чеське військо розстрілювало воїнів Карпатської Січі, що домагалися озброєння. За дотримання згоди не озброювати Карпатську Січ мадяри пообіцяли чеським займам безпечний відступ. Чеські панцирки намагалися втримати під скорострільним прицілом Карпатоукраїнський парламент та Військовий Штаб Карпатської Січі.

Важко було встояти воїнові Карпатської Січі з безамуніційним крісом супроти мадярського танка.

По полудні 15 березня, коли мадяри з відстані 8-ми км до Хусту проривалися, щоби зірвати найврочнішу мить Проголошення Акту Державної Самостійності, — карпатоукраїнська молодь і галицькі добровольці стали насмерть — на захист Карпатоукраїнської Столиці.

... Відлунювалась канонада... Ворог приближався. Десь неподалік про данину смерті нагадував речитатив кулеметної черги...

В таку пору в присутності Президента Августина Волошина та Сейму Карпатської України з парламентської трибуни пролунало Могутнє Слово акту Самостійності Карпатоукраїнської Держави...

А на Красному Полі, що недалеко Хусту, в той час завершувався прикінцевий акт Супероптимістичної Трагедії — станули на смерть найофірніші воїни самооборонного загону Карпатської Січі, ті, що запрягли Карпатській Україні не пишномовним словом, а буйністю крові... Це були Карпато-українські Термопіли...

Шістнадцятого березня північний кордон перейшло польське військо, але наступ відбито.

Карпатська Січ чинила спротив до вісімнадцятого березня, а потім почала партизанську війну, що тривала майже до середини квітня...

Продовжував шаленіти мадярський терор. В найтрагічнішому положенні були Галицькі Добровольці. Галичанам відмовляли на персональний захист, злегковаживши засади міжнародного права. Вони поставлені були поза законом і підлягали знищенню без попереднього слідства. А були вони, тобто галичани, політичним сумлінням і мілітарним хребтом Карпатоукраїнської Армії.

Мадярські гуни з рафінованою жорстокістю безпощадно знищували не тільки полонених вояків Карпатської Січі, вони розстріляли навіть дівчат з медичної служби Червоного Хреста.

О, гірка іронія історії... Сяйво Свободи маревом спалахнуло над Карпатськими бескидами і згасло в недержавній темряві... маючи згоду Третього Рейху і Третього Риму, на агресивний постімперський чотирикутник суміжних сусідів не захотів примиритися з наглядним фактом — появи на політичній мапі Карпатоукраїнської держави. Всі вони жалися Карпатоукраїнського п'єсмонту, що мав бути прологовим плацдармом для загальноукраїнського іродинтизму.

Деякі частини Карпатської Січі, відступаючи перед ворожою перевагою, перейшли румунський кордон. Після принизливих фізичних знущань, вони негайно були передані мадярській стороні.

В 1939 році 18-19 березня польські шовіністи розстріляли полонених воїнів — галицьких добровольців Карпатської Січі

- а) біля Верецького перевалу — 500 стрільців;
- б) коло Дуклянського перевалу — 90 стрільців.

Карпатоукраїнську Державу в 1939 році розтоптав мілітарний чобіт мадярського мікроімперіалізму. Подальша доля Карпатської України аналогічна долі решти Українських Земель.

В жовтні 1944 року в Карпатській Україні Хортистський режим був заміненений московською займанщиною. Карпатській Україні подарована була суздальська петля з векапєбістським зашморгом. Червона Москва у червні 1945 року влаштувала театралізований акт політизованого комедіянтства — так зване радянське воз'єднання — сурогат соборності — Східного Закарпаття з векапєбістською УРСР. Але для карпатоукраїнців це була хіба що соборницька неволя, чи соборницька тюрма за залізною заслоною. Західне Закарпаття — Пряшівську Лемківщину — москобольшевизм віддав в проімперський подарунок прокомуністичній Чехословаччині. Такими ж проімперськими подарунками були наділені: румунський васал, Південна Буковина і Придунайське Добружжя та польський сателіт — Західноукраїнське Закерзоння.

З 1945 року по Срібній Землі почали рейдувати партизанські загони УПА- «Захід».

Зокрема загальновідомі рейди повстанчого загону УПА Командира Прута та командира «Грегота».

(За територіальним поділом Визвольного Підпілля ОУН-УПА Срібна Земля входила в адміністративну структуру Карпатського краю і була тереном військового діяння УПА- «Захід»).

Плили десятиліття. Почергово приходили на векапєбістський трон червоні фараони. Денаціоналізаційну політику малярської моделі СРСР намагався замінити тотальним московізуванням. Нарешті знайшовся віртуозний архітектор — бездоганий автор Перебудовного Проекту і розвалив будову багатолітніх надбань московських царів. Повалив «Колосса на глиняних ногах». Не всі народи зуміли використати запропоновану можливість. Пильно приглянувшись до політичної кон'юктури, наполошені маревом нового Нюрбергу, малоросійські векапєбісти перефарбовуються негайно в синьо-жовтий колір... І ще раз хочуть заманути народ в... промосковську пастку...

Паперово задекларована серпневим актом 1991 року космополітична незалежність прокомуністичної моделі, на географічному просторі вчорашньої УРСР з запрограмованою зручністю прокрустівської підступності не тільки підфарбувала, але фактично підмінила Національну Самостійність. Псевдодержавна політика повністю спрямовується в промосковське русло большевицького бандократизму.

Бо загальновідомо, що КПУ завжди була промосковським прокрустом і гебістським сексотом, а КПЗУ — комінтернівським провокатором.

Зайво доказувати, що вчорашні функціонери ЦК, що незаймали місця в псевдоукраїнському люмпенпарламенті, це не ЧК.

Бо чого варті політичні правителі, що запрограмовано довірили Державницький Скіпетр і Соборницьку Діадену під захист проімперського мілітаризму російських багнетів?!

Бо чого варті політичні правителі, що боягузливо зрікаються Соборницької Корони, Матірних земель — що незацікавлені долею знедоленого народу і на поталу покинули генокровних співвітчизників Дочерних Земель — Зеленого і Сірого Клину?! Бо чого варті політичні правителі, що відмовилися репатріювати Скитальську Діаспору з прокрустівських резервацій Заполярної Тундри та Сибірської тайги, що зухвало заперечують натуральне право на автохтонне громадянство концтабірним політ'в'язням та полоненим бандерівцям?!

На геополітичній мапі Українських Земель червоними фарбами необхідно відзначити Закерзонський Край — Лемківщину, Холмщину, Надсяння, Підляшша, загальною площею майже 20 тисяч квадратних кілометрів, де від незапам'ятних часів проживали праукраїнські автохтони. На цих теренах проживало біля двох мільйонів українців. Внаслідок кровавих переселенських акцій здійснюваних московсько-польським режимом з 1940 по 1953 р.р. спільно з агентурними васалами Варшави, Праги було замордовано 82 тисячі закерзонських українців.

Облудливим є списування злочину депортації лиш на акцію «Вісла».

Акцією «Вісла» в 1947 році каральними органами було депортовано остатки українців (близько 150 тис.), що залишилися на своїх теренах до 1947 року. Їх депортували на західні німецькі землі, що їх поляки називають «Землі отзискане».

А в той же час з фатисфакційною насолодою рабської покори задовільняють примхи та чудернацькі вибрики чужинських заброд, свавільно завуальовують кримінальні злочини комунофашистських покидьків.

Хіба в праві носити вони наймення Національного Проводу?! Багатосотлітня неволя та антидержавна діяльність так званої Верховної Ради повинні напружити політичну пильність автохтонного мешканця Карпатських Бескидів і Наддніпрянського Степу — повинна перекопати, що в наші дні Червоночорний Штандарт Наделітарного Суперордену повинен неустанно лопотіти поруч Синьожовтого Прапора. Бо без Червоночорного Штандарту Державна Самостійність не зможе бути Духовним Сувереном та Націократичним Суб'єктом, ні на внутрішній площині Традиційної Самобутності, ані на міжнародній арені, а хіба що геополітичною калікою — хінським рікзею в проімперській колісній суміжних агресорів.

Ми не завойовували нікого. Ми не створювали Державу геометричною лінійкою за рахунок територіальних завоювань.

А ми з Самозахисною Відчайдушністю Лицарської Самопожертви повсякденно відстоювали наше місце під Сонячним променем Карпатських бескидів і Наддніпрянського Степу за Теократичним Правом автохтонного Примату.

Наш Самооборонний Меч завше підгострений, спрямовувався лише супроти тих хижих сусідів, що не хотіли співіснувати мирно поруч нас, на своєму геоетнічному просторі...

Доки засягнув, в незапам'ятні часи Хліборобський Плуг та Самооборонний Меч Прокраїнського автохтона, де з прадідівських могил продовжує відлунюватися заклічний голос наших Попередників, туди проходитьме прикордонна смуга і продовжуватиме діяти Націократичний Закон Державного Скіпетра та Соборницької Діадеми.

В короткому таким с фактографічний нарис понадтисячолітнього дієпису Срібної Землі, від Першого Володаря — Легендарного Лаборця до Першого Президента Карпатоукраїнської Республіки — Августина Волошина.

Постій, грудень 1994 рік.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Володимир Затварський, багатолітній політичний в'язень.

Після довгих літ поневірянь по большевицьких тюрмах і концтаборах зібралися в м.Самбір у домі Ольги Соколовської-Ряпич друзі і подруги. Здавалось, що воскресла Україна. 1989 рік. Перший ряд від ліва — Стефа Ряпич, Савера Бак, Богдан Ряпич, Микола Соколовський, Леся Романій, Оля і Віра Соколовські. Другий ряд від ліва: Анна Захар, Нуся Степанчак, Анна Андрушків, Осипа Жук, Надія Романій, Таня Бак, Оля Андрушків, Дарія Когут, Ольга Соколовська, Оля Головка, Марія Ряпич. Третій ряд від ліва: Володимир Васюта, Василь Когут, Данило Кузьмінський, Михайло Шпак, Михайло Вітер, Орест Стабрин, Матвій Залоза, Павло Колодницький, Володимир Скиба, Микола Романій. Кожна фотографія — це своєрідна, хоч і мініатюрна, але історія. Ми ставали один коло одного і щоденно працюючи вкладали по крупинці в розбудову України.

Рада громадсько-культурного Товариства ім.В.Кобільника в м.Самборі. Засноване в 1989 році. Фото — липень 1988 року.

Сидять зліва направо: Оксана Скварко — поетеса, Катерина Антонівна Петрушко — «Милосердя», Мирослав Васильович Шубак — заступник, Ярослав Михайлович Припін — голова, Михайло Антонович Шпак — заступник, Люба Іванівна Проць — поетеса, Йосип Йосипович Кронжко — голова секції «Екологія».

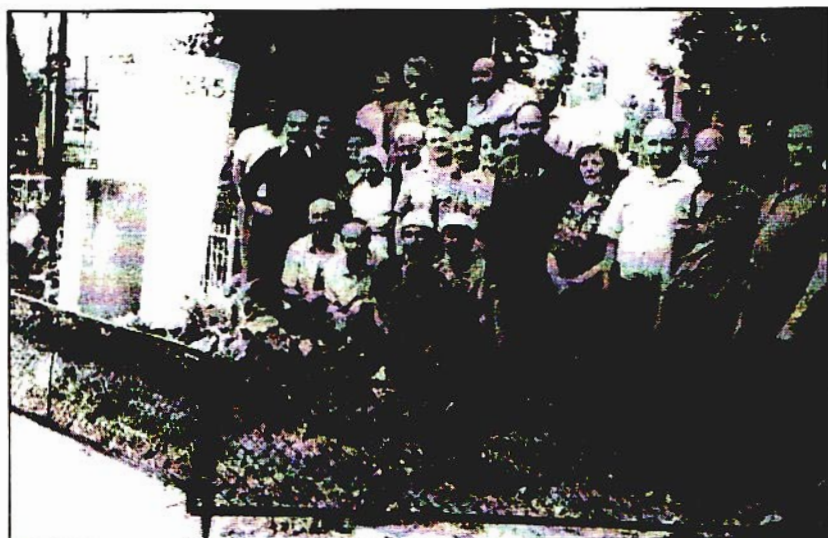
Стоять — перший ряд: Кость Григорович Кубяк — «Меморіал», Степан Михайлович Шагала — секретар, Іван Сайка, Петро Іванович Белз — скарбник, Володимир Дмитрович Тимчишин, Микола Сумарук, Михайло Васильович Ясінський.

Стоять — другий ряд: Володимир Орестович Горницький, Кирило Степанович Жук — член Гельсінської групи, Олексій Петрович Плахтій, Іван Андрій-

шин — член Гельсінської групи, Михайло Йосипович Боцұл, Юрій Ярославович Хорт. Нема: Миколи Якимовича Петруцака, Миколи Стеціва.

Поки що не досліджена історія...

Так виглядало захоронення Українських Січових Стрільців (УГА) на Самбірському цвинтарі. За описом редактора Самбірської газети 1940 років в «СВ» письменника Івана Филипчука, на цвинтарі захоронено близько 400 вояків. Самбірчани пам'ятають ці Могили. Хто віднайде прізвища загиблих?

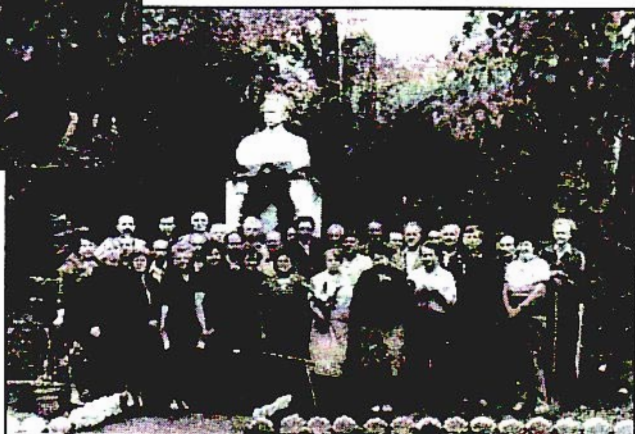
Впорядкування могил УСС і жертв большевицьких репресій на Самбірському цвинтарі. 1989 рік.

Верхній ряд: М.Ясінський, Б.Ряпич, М.Шпак, К.Куб'як, І.Боцұл. Зліва направо: В.Горницький, І.Горницька, О.Соколовська, О.Гейник, Мелько, Я.Миськів, К.Петрушко, І.Андрішин, К.Жук, М.Цодор.

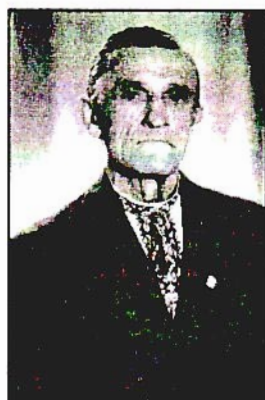

1989 рік. Самбірчани на упорядкуванні пам'ятника Івану Франку. Що тоді робили ті, хто його звідси переставив у друге місце.

Перший Вертеп у м.Самборі, 1989 рік.

Зустріч у м.Самборі засновників джазу «Не журись» з учасниками відновленого джазу.

Данило Кузьмінський.

В 1945-1946 рр. студенти Львівської політехніки Данило Кузьмінський (справа на ліво) Степан Місечко, Зеновій Павлик, Євген Постужинський заснували джаз «Не журись», а в м.Самборі М.Шпак організував в 1989 році зустріч засновників тодішнього і відновленого Віктором Морозовим джазу «Не журись». Нема на фотографії віртуоза-саксафоніста Миколи Вороняка, колишнього директора Тернопільського театру. Всі учасники джазу «Не журись» 1945-46 рр. депортовані, переселенці.

Похід на залишки комуняк на Турківщині.
1989 рік.

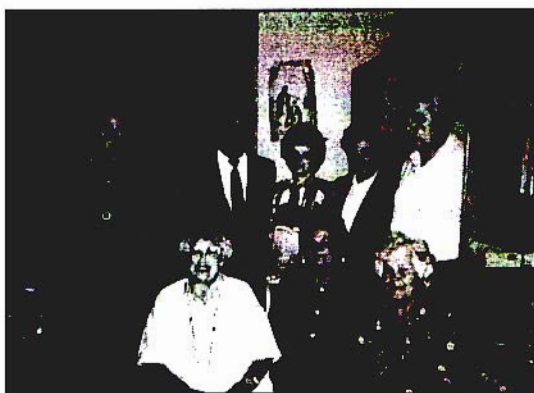
Зліва направо — Л.Тишко, М.Шпак, Я.Ку-
цан, Є.Татомир.

9 березня 1992 р. Покладання квітів до пам'ятника Т.Г.Шевченку. Слово має Зорян Попа-
дюк.

Освячення меморіальної таблиці Воло-
димиру Кобільнику, організатору і дирек-
тору музею «Бойківщина» в м.Самборі.

Зліва направо: Роман Байдала, Петро
Белз, Микола Петрушак, о.Володимир, Ка-
терина Петрушко, Михайло Шпак, Василь
Семчишин, п.Білас, п.Мисько, Дана Сем-
чишин, Роксолана Данчин. 1996 рік.

Дочка Володимира Кобільника п. Дарія
Прайс у Самбірській міській раді. 1993 р.

Від Самбірської міської Ради народних депутатів

Шановні самбірчани, біда, про яку вже кілька років говорили у цілому світі, сталася. До влади у конаючому СРСР, порушивши усі існуючі закони, прийшла імперська військова хунта.

За свободу, котра прийшла до нас, здається, так легко й безоплатно, за мрії наші про незалежну українську державу, доведеться платити.

Дорогі країяні! У цей важкий для України час мусимо згуртуватися, і всі як один стати на захист свободи і демократії, в обороні перших паростків незалежності нашого народу.

У разі насильницького усунення від влади демократично обраних у нашому краї Рад, Самбірська міська Рада народних депутатів звертається до населення міста і району орієнтуватися на створені на підприємствах, в організаціях та установах страйкові комітети і діяти згідно їх закликів та порад.

Шановний мешканцю Самбірщини!

Якщо ти сьогодні збережеш спокій, дисципліну, організованість, станеш при потребі у шеренги страйкуючих, завтра Ти станеш вільним.

Слава Україні!

З. Попадюк

Мітинг 19 серпня 1991 року о 19.00

ЗВЕРНЕННЯ

Львівської обласної Ради народних депутатів

Дорогі співвітчизники!

Сьогодні у Москві вночі здійснено антиконституційний державний переворот.

Від влади усунено президента СРСР М.С.Горбачова. Сформовано групу людей, яка назвала себе Держкомітетом з Надзвичайного стану.

Цією акцією проігноровано законну Верховну Раду як у Союзі, так і у Верховній Раді і уряди суверенних республік.

Звергаємо увагу на те, що антиконституційний переворот здійснено напередодні підписання Союзного Договору, текст навіть у запропонованому варіанті, що зберігає Союз, як унітарну державу, але з деякими ліберальними поступками, не влаштовує членів самозваної групи.

Рішуче засуджуємо антиконституційні дії та заяви групи учасників державного перевороту.

Україна — це республіка, яка послідовно і зважено, шляхом демократичних перетворень йде до свого державного суверенітету.

Ми прагнемо жити в мирі і дружбі з усіма народами світу, налагоджувати з ними взаємовигідні економічні та культурні стосунки. У нашій республіці зберігається стабільність, немає міжнаціональних конфліктів. Демократично обрана влада в нашому регіоні нормально виконує свої обов'язки перед народом. Це дає нам право заявити, що саме дії групи змовників, спрямовані на дестабілізацію становища, мають на меті зупинити процеси соціального і політичного оновлення в суспільстві, посягти страх, спровокувати реанімацію тотального режиму.

Заколотники намагаються переконати народи, що їхні наміри спрямовані на наведення громадського порядку, досягнення економічної стабільності, дисципліни праці. Насправді, цього прагнуть не вони, а представники демократичних сил України, Росії, усіх народів, що стали на шлях суверенітету, соціального і політичного поступу.

Авторитарними методами досягти соціального прогресу абсолютно неможливо. Тому висловлюємо протест проти насильницьких дій групи антиконституційного, державного перевороту.

Підтримуємо заходи Президента та уряду Росії щодо цієї події.

В ситуації, яка склалася, закликаємо населення Львівщини зберігати порядок, самодисципліну, не вдаватися до нерозважних вчинків, не піддаватися на провокації.

А при спробі насильницького усунення демократично обраної народом влади, відповіді масовими акціями громадянської непокори.

Сьогодні нам, як ніколи, потрібна згуртованість, єдність дій.

Дорогі співвітчизники!

Звертаємось до Вас, робітників, селян, інтелігенції, представників громадсько-політичних організацій, віруючих всіх конфесій, людей різних національностей, військовослужбовців, працівників правоохоронних органів.

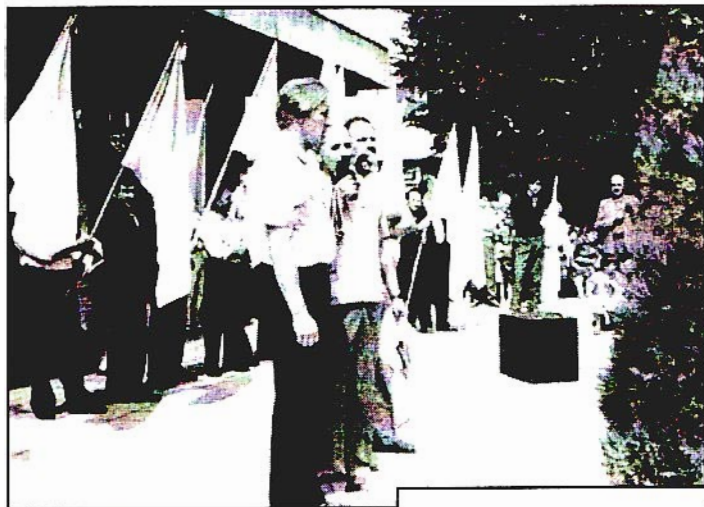
Ми всі — діти однієї землі і однієї долі.

Не даймо втягнути себе у вир міжособної війни.

Обласна Рада народних депутатів систематично буде інформувати Вас про розвиток подій та наші відповідні дії.

Віriamo — реакція не пройде, демократія переможе.

В. ЧОРНОВІЛ

Перший мітинг в місті Самборі відкрив 2 вересня 1989 року біля тодішнього кінотеатру «Союз», тепер «Кобзар» М.Шпак.

Біля нього М.Шубак та І.Сайка

Тодішня «влада» відключила електроенергію. Ця диверсія була передбачена.

САМБОРЬСЬКА МІСЬКА РАДА НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ
ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

24.10.90 Рок ІСЗ-90

м. Самбір

Про відключення в м. Самбір
електроенергії.

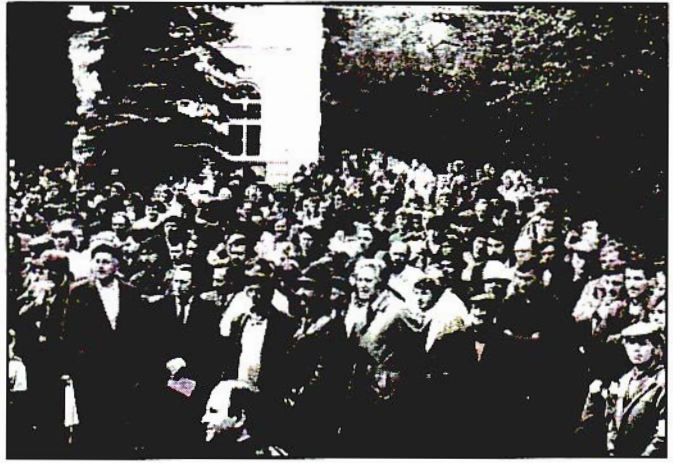
Відрахови засудження голови виконком Самбірської міської Ради народних депутатів Львівської області Іван Іванович Антонович в місті на 6^{ти} год вилучити Народного Народу герміном на 4 дні в об'єкт до 10.11.90 року включно.

Голова виконком

В.М. Чорновіл

Петлю кату заселили сл.п. Іван Андрєйшин та Ярослав Миськів 1991 рік. м.Самбір

Площа Ринок у м.Самборі зібрала тисячі людей, щоб злочинця Ульянова відправити на сміттєзвалище. Петро Белз, Остап Чаплик, Василь Кобоць, Михайло Шпак, Мирослав Шубак, Ігор Жигульський, Михайло Гнатківський, Дана Білоус, Роман Яджак...

Відкопано біля Самбірського медучилища 74 людські черепи. Тут, в цьому будинку «урядувала» НКВДистська більшовицька каральна військова частина. М.Шпак, Ярослав Миськів першими доторкнулися до людських черепів при розкопках. м.Самбір, 1990 рік.

На території теперішнього медучилища від 1945 р. перебувала військова частина КГБ. Ось — результат. Під час часткових розкопок території виявлено 74 скелети, серед них — дитячі черепи.

Самбірський народний ансамбль «Пролісок» в м.Батурині біля меморіальної таблиці на місці зруйнованої столиці гетьмана України Івана Мазепи. 1 грудня 1991р.

З ансамблем побували: директор школи П. Осорак, художній керівник Я. Навроцький, В. Павельчак, І. Матлак, Є.Осюрак, голова батьківського комітету М.Богуш, заступник голови самбірської міської ради М.Шпак, М.Стецьків, народний депутат України Р. Іваничук.

Учасники ансамблю: Я.Пиш, Л. Головач, В. Навроцький, Н.Петришак, Л. Вільха, Т.Пшинецька, І.Бичко, І.Горко, Т.Федак, О. Фляк, Н.Поліковська, Г.Федорова, О.Чижо, М.Дністрян, М.Кіт, Р.Філь, А.Меличин, А.Федак, Л.Черевата, Р.Проць, Г.Дрофеч.

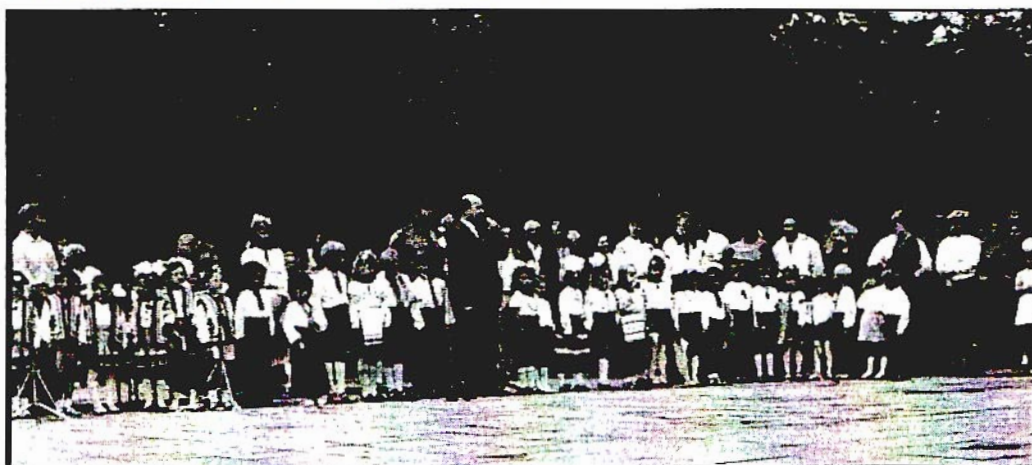

Народна хорова капела «Діброва» з м. Самбора, художній керівник і диригент Роман Мрочко (третій справа в шапочці), біля нього — письменник Роман Іваничук. Освячення Хреста і Могили на місці зруйнованої столиці гетьмана України Івана Мазепи.

Батурн, 1 грудня 1991р.

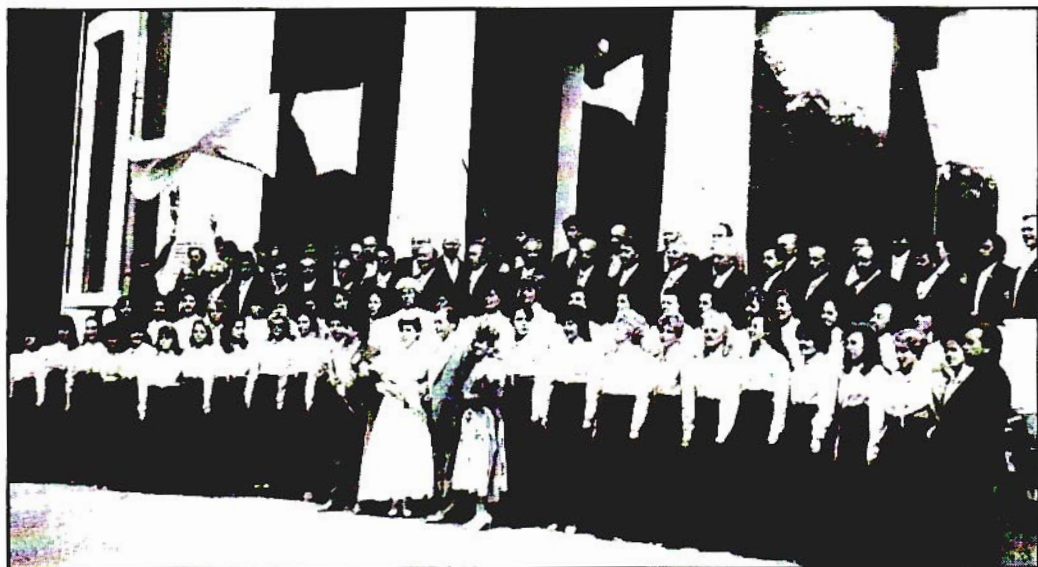
Відкриття військового параду. 1992 рік

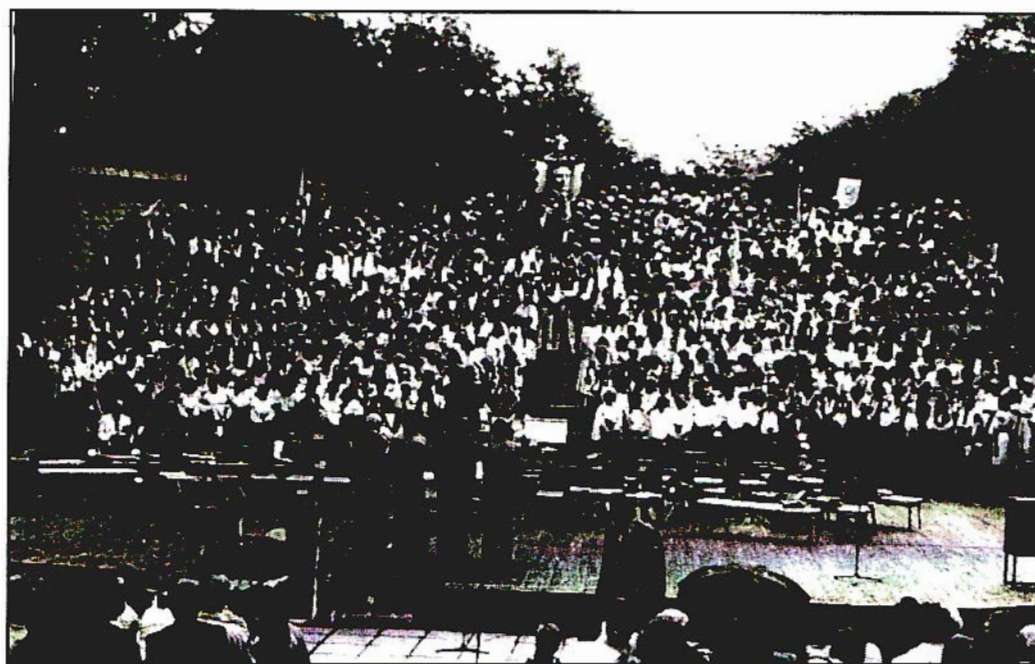
Був славний Лемківський хор в с. Нагірне, Самбірського району. Художній керівник і диригент п. Іван Скробало. «Як ся лемко вродив — жиди заплакали...»

Самбірська народна хорова капела «Діброва» та народний симфонічний оркестр в органному залі м.Самбора. Диригує заслужений працівник культури України директор Самбірського училища культури — п.Роман Паньків.

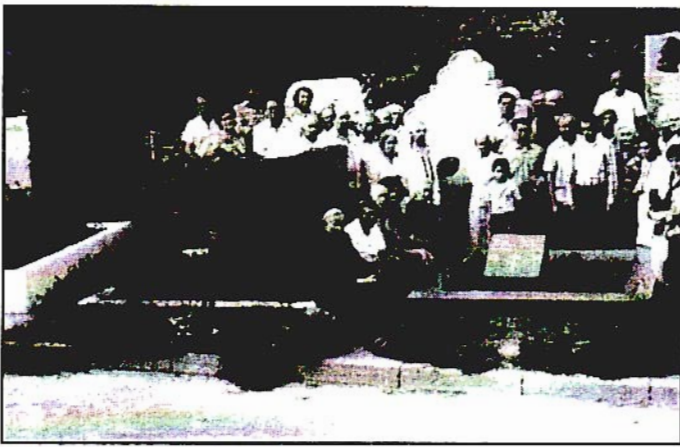
«Діброва» в Софіївському заповіднику, в м.Умані. 1991 рік

**Хор «Діброва» на співочому полі у Шевченківському Гаї з нагоди
125-річчя Миколи Лисенка.**

**Хор «Діброва» на Софіївській площі м.Києва «Ой, Богдане! Нерозумний сину!» Диригує
Роман Мрочко.**

На Байковому кладовищі
біля пам'ятника Іванові
Миколайчуку. Київ, 1992 рік

Був час, що на підприємствах примусово організовувались колективи художньої самодіяльності. Репертуар компартійні органи диктували. Але співучий український народ підтримував українську пісню. Хор Самбірської швейної фабрики під керівництвом Максиміліана Магурського. 1980 рік. Від ліва: директор фабрики — З.Трицецький, Гірняк, Кір, Кровніцький, Ганяк, Квітковський, М.Шлак, Колчак, Карп'як, Ципайло, Косар, Юрковський.

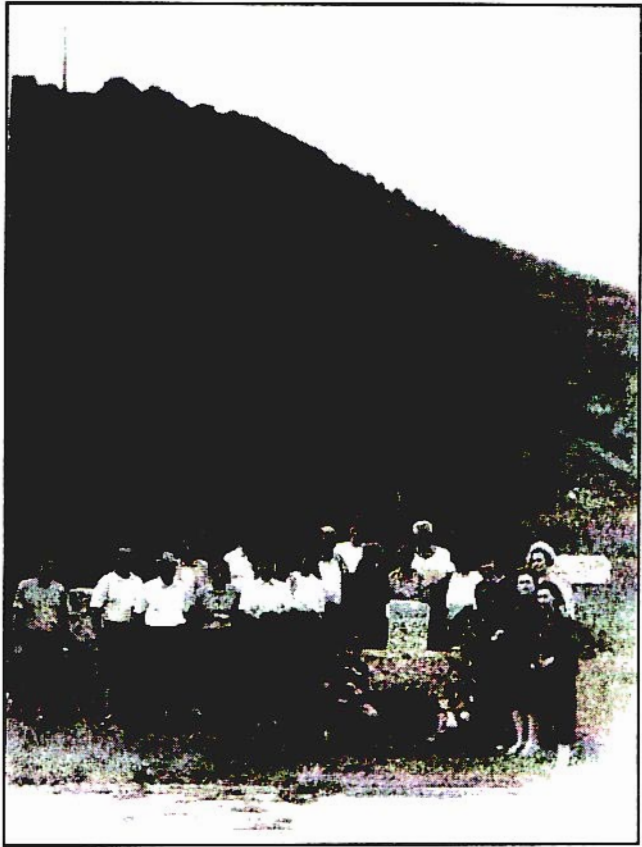

Чимало концертів дала у містах і селах України хорова капела «Діброва». В одній із поїздок в Софіївському заповіднику м.Умані, Черкаської області.

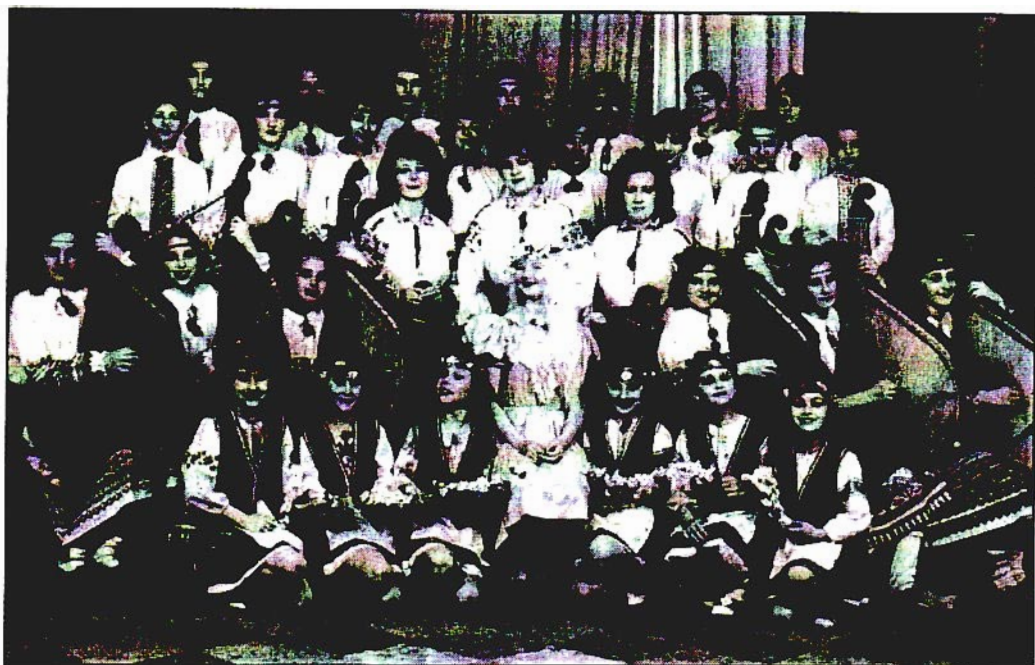

Відомий в Україні і за її межами народний ансамбль «Лада» під керівництвом Бориса Марченка.

Делегація з Самбора і Львова в поїздки на освячення корабля «Гетьман Сагайдачний». На козацькій Хортиці — Запоріжжя. Останки Кургану, Хрест і Синьожовтий прапор та надгробний пам'ятник воякам Запоріжцям.
2.06.1993 рік.

Хор с. Калинів. Керівник Дмитро Оршак (в центрі). Тут шість учасників родом з Стежниці.

Народний ансамбль бандуристів «Писанка» Самбірської музичної школи. Художній керівник Люба Зубко, (в центрі від ліва) та Оксана Маланяк — керівник танцювальної групи ансамблю «Колосочки». 1996 рік.

Самбірська Народна хорова капела «Червона Калина». У вишиваній блузці — концерт-мейстер п.І.Гринда, від права коло неї — художній керівник і диригент п.Ольга Городиська, родовід якої з Лемківщини, як і багатьох учасниць хору

Серед художніх колективів, які відродилися в часі Незалежності України, Самбірський муніципальний духовий оркестр під керівництвом Мирослава Гаврана. Тут професійні музиканти!... Репертуар: мелодії коляд, Великодних свят, українських і козацьких, Січових Стрільців, ОУА-УПА, дуже широкий репертуар українських мелодій і пісень.

У складі оркестрантів чимало тих, чії батьки, родичі, односельчани депортовані в 1944-46 рр. з теренів Лемківщини.

Тому тут і Лемківський репертуар.

У 1997 році оркестр брав участь у святі «Лемківська Ватра-97» у Ждині Горлицького повіту і мав неабиякий успіх.

Склад учасників духового оркестру м.Самбора, які брали участь у святкуванні ювілейної річниці «Лемківська Ватра-97»:

1. Скробало Іван
2. Мельнарович Генріх
3. Зиньчак Михайло
4. Іваник Андрій
5. Ярмоленко Володимир
6. Кінаш Ігор
7. Охович Роман
8. Ярмоленко Степан
9. Цуприк Микола
10. Палюх Станіслав
11. Плахотнік Володимир
12. Бобак Іван
13. Холодов Віктор
14. Савчук Євген
15. Олач Ігор
16. Галвіньш Артур
17. Каплун Володимир
18. Тима Роман
19. Прокіп Богдан
20. Куцак Ярослав
21. Денько Юрій
22. Серединський Володимир
23. Гавран Мирослав

Учасники оркестру біля пам'ятника Гетьману Сагайдачному в с. Кульчиці. 1998р.

На передньому плані – Олач Тетяна та Палиця Олег.

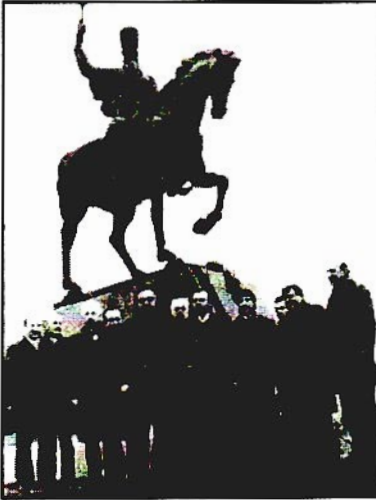

М.Шпак біля корабля «Гетьман Сагайдачний» у м.Керчі.

Освячення пам'ятника Гетьману Сагайдачному. Біля мікрофону генерал Володимир Хрустицький, справа від нього — Микола Горинь, Зорян Попадюк, зліва — З.Мазурик, Я.Кендзьор, Я.Кульчицький, Орест Чабан, М.Шпак, пані з Америки і Ю.Проданюк
11.10.1992 рік. с.Кульчиці, Самбірського району.

Біля пам'ятника Гетьману війська Запорізького Петру Конашевичу Сагайдачному у с.Кульчиці Самбірського району – від права на ліво: М.Шпак, І.Харо, І.Йордан. Заступник командира корабля Володимир Лещенко, П.Белз, Нестор Рочняк, Богдан Ладанай, С.Шагала, В.Кос, Р.Паславський

1992 рік

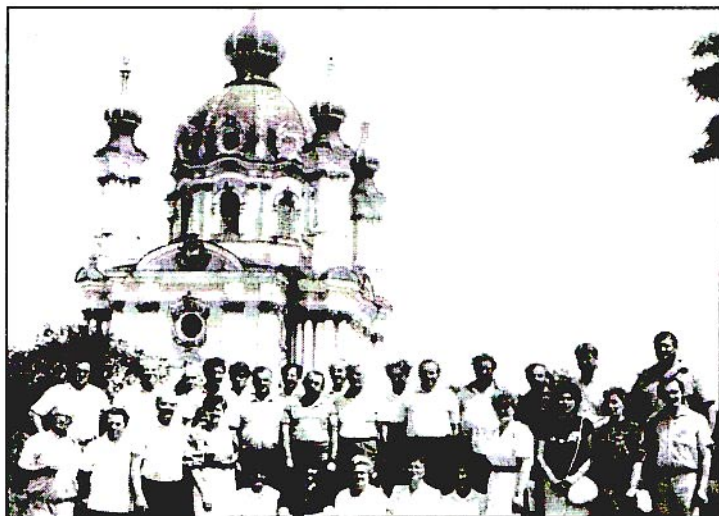
Парад війська у першу річницю Незалежності. Самбір 1992 рік.

На кораблі «Гетьман Сагайдачний» Від ліва: Гетьман Запоріжжя, перший заступник міністра Збройних сил України генерал І.Біжан, глава УПЦ-КП Філарет, командувач УЧФ Кожин, гетьман України генерал Мулява. За Філаретом — М.Шпак, за Кожиним — о.Карелін

Київ. Білі Андріївського Собору. 18-21 червня 1991 року. Делегація директорів шкіл Самбірщини Впізнавайтеся!

Народне тріо бандуристок з 1975 р. — Любомира Зубко зліва, Євгенія Наконечна та Оксана Маланяк. Фото В.Антощак

Ансамбль бандуристів організований в 1974 році при Самбірській музичній школі та дитяча танцювальна група «Колосочки». Керівники Любомира Зубко та Оксана Маланяк. Фото В.Антощак

Освячення Могили Борцям за Волю України у с.Черхава, Самбірського району.
16.06.1997 рік

СВЯТО УГВР

В середині липня 1944-го в Наддністрянському закутку Спринського густолісся титанічними зусиллями Збройного Підпілля ОУН-УПА до життя покликано Націократичний Парламент Визвольної Доби — УГВР.

Саме тоді в жахітливу пору геноцидної сваволі, коли завойовницькі заброди з доморослими каїнами від Закерзонського Засяння до передкавказької Кубанщини, влаштовували мордерчі кориди над нашою людністю, коли поруч ступали Стратегічна Самооборона і трагічна драма, — на Першому Великому Засновницькому Зборі Визвольний Прапор надпартійного монархізму ОУН передавала Президентові УГВР Кирилові Осьмаку, псевдо «Гіряк».

Бо кожний нарід, що прагне втримати автохтонну діадему мусить спромогтися на Самооборонний Щит і Мілітарний Меч.

Мусить мати Націократичну Фалангу — Наделітарний Авангард, що ціною Самопожертви несе відповідальність за Державне Майбуття. Але, щоби здійснити ту запрограмовану мету, Збройному Підпіллю ОУН-УПА необхідно було мобілізувати населення до Стратегічної Самооборони, вирвати його з-під чужого прапора і переконливо повести до Визвольного Походу.

Необхідно було негайно завершити формування надпартійного консолідуючого цен-

тру. Тоді до чину покликано УГВР — Українську Головну Визвольну Раду.

Перебравши повноваження надпартійного Проводу, УГВР на Визвольному Прапорі написала консолідуюче гасло:

ОДИН БОГ, ОДНА УКРАЇНА, ОДНА НАЦІЯ, ОДНА ОУН-УПА!

В результаті виникла Повстанча Держава з суверенними атрибутами військовоснізованого монархізму:

з Революційним парламентом — УГВР, конспіративною адміністрацією — ОУН та збройними Силами — УПА.

Понад десятиріччя Бандерівське Підземелля активно зводило нерівні поєдинки з комуністичним тоталітаризмом — мордерчними бандами червоної кавказіади.

Ось вони, декотрі Провідні Постаті з середовища УГВР, що супроводили Визвольний Корабель до Державницької Пристані в небезпечному фарватері, поміж червоною скіллою та коричневою харібною:

- 1) Кирило Осьмак- «Гіряк» — Президент УГВР;
- 2) Мудрий Василь — Віце-президент УГВР;
- 3) о.Іван Гриньох — Віце-президент УГВР;
- 4) Волошин Ростислав — секретар внутрішніх справ;
- 5) Шухевич Роман - «Тарас Чупринка» — Головний Командир УПА;
- 6) Лебедь Микола — секретар Закордонних справ.

Хай живе Бандерівський Прообраз Націократичної Самостійності, що знайшов підтвердження у Червеному Акті 1941 року та Державотворчій Платформі УГВР в 1944 !

*В.Затварський.
Багатолітній політ'язень
більшевицьких таборів.*

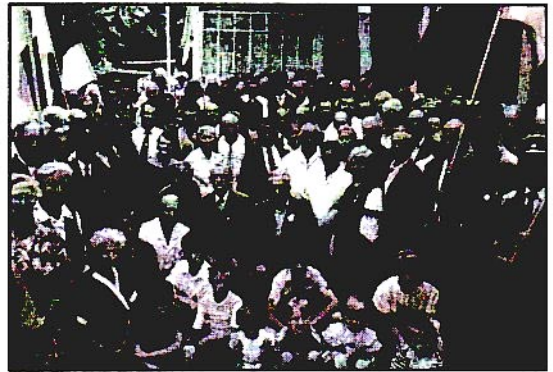
1991 рік. Відкриття пам'ятного Знаку УГВР с.Сприня, Самбірського району. Зліва: Мирослав Глубіш, Степан Хмара, Богдан Ряпич, Володимир Васюта, Михайло Вітер. Справа: Михайло Шпак, Зорян Попадюк, Юрій Проданюк, Данило Кузьмінський, Мирослав Шубак. У почесній варті — вояки збройних сил України та члени молодіжної організації «Січ».

Член Української Головної Визвольної Ради (УГВР) капелан УПА священник Гриньох та о.декан Самбірської парафії Гаваньо на місці утворення УГВР. с.Сприня, 1993 рік.

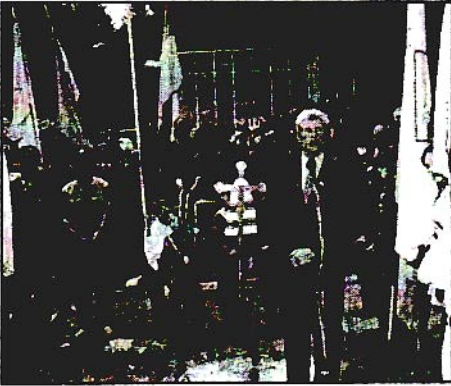

На 50-й річниці від утворення УГВР .
Справа на ліво: Іван Петрина, Володимир і Рома Васюти, Марія Гринишин, Євген Пицик, Оксана Ричак, Осип Голубець, Зоя Павлюк, Люба Петрина, Микола Кисилічак, Соня Пицик, Володимир Затварський, Михайло Вітер, Михайло Шпак.

52 річниця Української Головної Визвольної Ради (УГВР) с.Сприня, Самбірського району, Львівської області. 14 липня 1996 р.

54 річниця Української Головної Визвольної Ради (УГВР) с.Сприня, Самбірського району, Львівської області. 19 липня 1998 р.

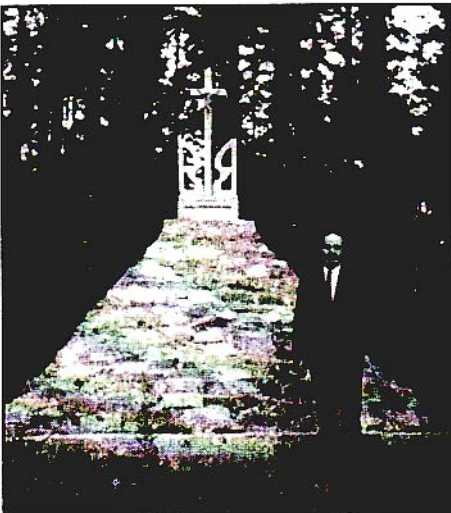
Виступає Народний депутат України Іван Білас.

Павлик і Михайло Шпаки в с.Угринів Старий, Калушського району біля пам'ятника Степану Бандері.

Михайло Шпак з сином Павликом і дружиною Зоєю біля пам'ятника Дмитру Клячківському «Климу Савуру», першому командирі УПА. м.Збараж, Тернопільської обл. 1996 р.

8.08.1996 рік. Гора «Буньковиця» біля Підбужа, Дрогобицького району. М.Шпак біля могили загиблим воїнам УПА в бою на горі «Діл» з німецькими окупантами. Фото Наталі Осьмак — дочки Президента УГВР.

Голові Дрогобицької
райдержадміністрації
Петрушаку Б.І.

11-15 липня 1944 року в с.Сприня, Самбірського району на лісничівці зібралися представники національно-визвольних сил на Великий Збір Української Головної Визвольної Ради.

Вони створили Президію — підпільний парламент і генеральний секретаріат — підпільний уряд. Головою парламенту — Президентом УГВР був обраний Кирило Осьмак — учасник визвольних змагань 1917-1920 роках, киянин, головою уряду — Генеральним секретарем — Роман Шухевич.

Німецько-радянський фронт швидко наближався і при переході в тил Червоної Армії у збройній сутичці Кирило Осьмак був поранений (23 серпня 1944 року). Доставлений в с.Дорожів, Дублянського району, на батьківщину «Перебийноса» — Дмитра Грицяя, на лікування.

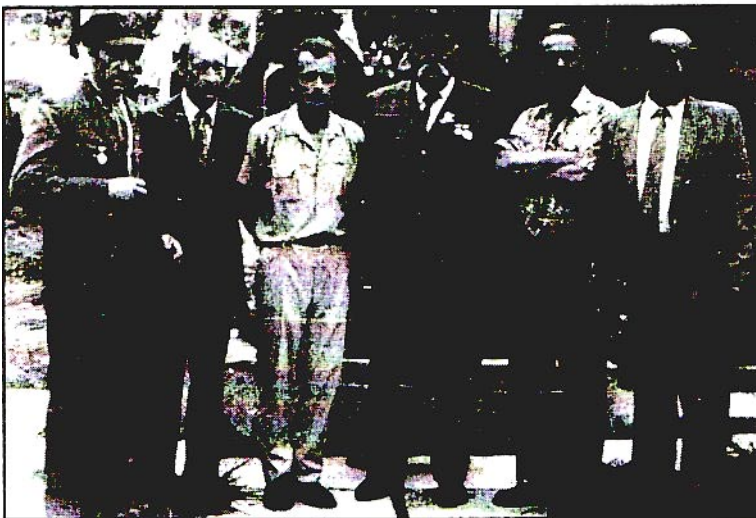
В 1944 році під час облави Кирило Осьмак був схоплений на подвір'ї хати Михайла Летнянчина, де переховувався. Ця хата і це обійстя — останні, де Кирило Осьмак перебував на волі. Далі — 4-ох річне слідство, 12 років Владімірського ізолятора і смерть в неволі (16 травня 1969 року).

На місці створення Української Головної Визвольної Ради у 1992 році встановлено пам'ятний знак для увічнення пам'яті про УГВР і її Президента та борців за волю України. Прохання, встановити меморіальний знак на хаті М.Летнянчина в с.Дорожів, яка ще збереглася.

Дочка Кирила Осьмака — Наталя Осьмак.

Відповідь прощу надіслати за адресою: Львівська область, м.Самбір, пл.Ринок, 1, кабінет 30.

Пан Петрушак ніякої відповіді не надіслав. На відзначенні 100-річчя від дня народження «Перебийноса» в с.Дорожеві п.Михайло Шпак зробив зауваження п.Петрушаку та замість того, щоб відреагувати на зауваження, він залишився ображений.

На 50-річчя від утворення УГВР зустрілись друзі по большевицьких таборах: Орест Стабрин, Михайло Вітер, Володимир Скиба, Дмитро Верхоляк, Володимир Васюта. Біля них М.Шпак.

11.08.1996 р. с.Жданівка, Дрогобицького району. Гора «Діл», місце вишколу старшин УПА, частина з яких впала на Полі Бою, захищаючи Постій. Дочка Президента УГВР Наталя Осьмак з чоловіком Степаном Громадським, Богдан Галуцук, Михайло Шпак. Фото Н.Осьмак.

13 липня 1997 р. 53 річниця УГВР с.Сприня. На передньому плані Львівська «Січ»

до друку

Слава Україні! Героям Слава!

**90 років від дня народження Дмитра Грицяя -
Пребийноса - начальника головного штабу УПА**

**Життя, покладене на вівтар
незалежності**

Дмитро Грицяя народився 1 квітня 1907 р. в селі Дорожів у селянській родині.

Ще будучи учнем української приватної гімназії ім. І. Франка у Дрогобичі, він належав до 18-го Пластового куреня ім. І.Франка і до тємної Української Військової Організації.

Після закінчення гімназії у 1928 р. Грицяя поступив на фізично-математичний факультет Львівського університету. Під час університетського навчання він відбув військову службу у польській армії й закінчив польську військову школу.

У травні 1932 р. Грицяя, як провідний член підпільної Організації Українських Націоналістів, перетівав пост висхідного референта Крайової Екзекутиви.

З липня 1934 р. до квітня 1936 р. Дмитро Грицяя - в'язень концентраційного табору в Березі Каргузькій.

В лютому 1939 р. Грицяя зайняв як військовий референт у складі Крайової Екзекутиви ОУН, що її організував новий крайовий провідник ОУН Микола Тураш. Того самого року знову потрапив до концтабору в Березі Каргузькій.

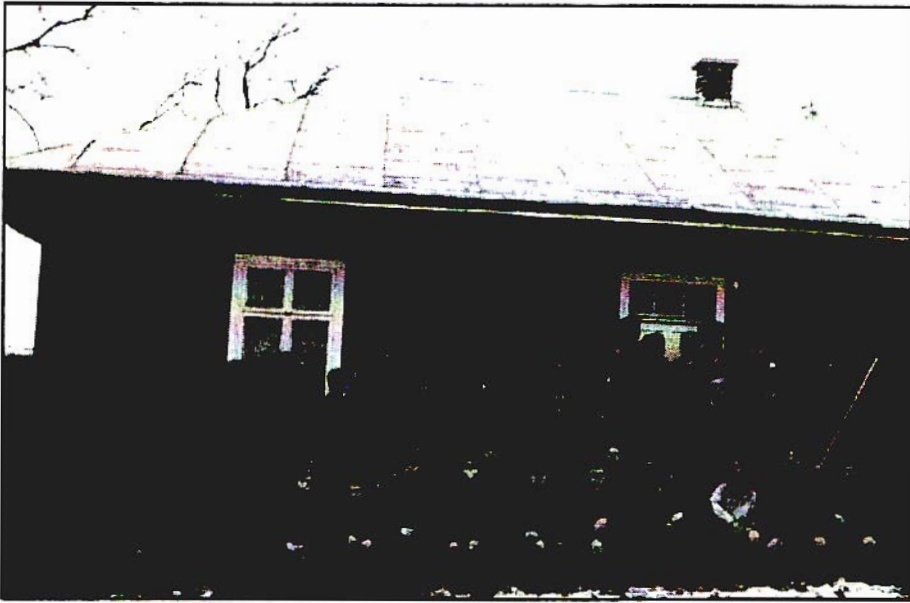
В 1940-1941 роках був членом революційного проводу ОУН, який очолював Степан Бандера. Другий великий збір ОУН, що відбувся в квітні 1941 р., забрав його членом Проводу ОУН. У пролоді ОУН він був військовим референтом і керівником Крайового Військового Штабу.

У грудні 1942 року Дмитро Грицяя скоплюють гестапці і ув'язнюють у Львівській тюрмі на Лопатого. За наказом Річмана Шульженка у вересні 1943 року спеціальна бойова його вириває з рух гестапо.

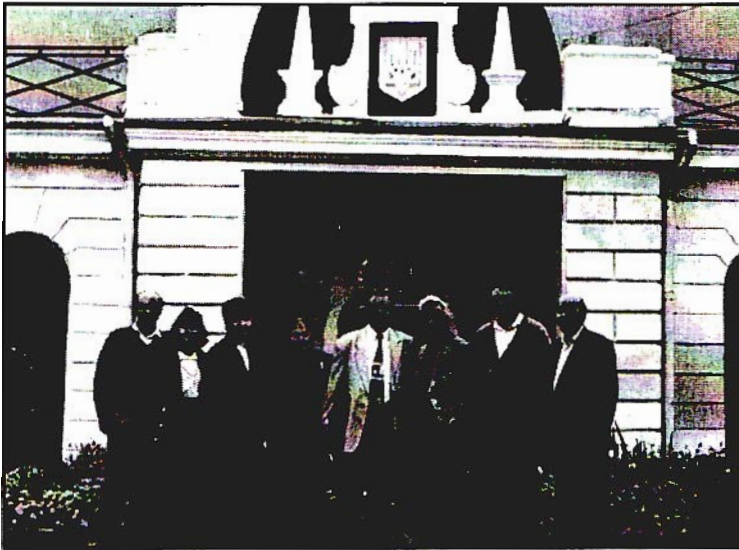
Після Третього Надзвичайного Збору ОУН у серпні 1943 р. Грицяя призначили шефом Головного Військового Штабу ОУН, який перейменовано на Головний Військовий Штаб УПА, а Постановою Української Головної Визвольної Ради (УГВР) від 9 листопада 1946 р. майора УПА Пребийноса (Дмитра Грицяя) підвищено до звання генерала.

Наприкінці 1945 р. УГВР вислав Грицяя і другого члена Проводу ОУН Майського з важливим дорученням за кордон. При спробі переходу чесько-німецького кордону обидва члени Головного Проводу ОУН - Грицяя і Майський разом з охоронцями потрапили у збройну сутичку з чеськими прикордонниками. Майський загинув на місці, а Грицяя перевезено до пражської тюрми де він загинув 22 грудня 1945 року смертю героя.

Пресслужба Конгресу Українських націоналістів.

Освячення меморіальної таблиці на будинку, де народився Дмитро Грицай «Перебийніс». 1997 рік. с.Дорожів, Дрогобицького району.

Багато спільного є в нас. Від ліва на право: Р.Іванчук —редактор Самбірської газети «ТБ плюс...», Галина Страшівська, Юрій Кміть, Ганна Мороз,Т.Процев'ят, Оксана Торчинович, Михайло Шпак — помічники консультанти народного депутата України Тараса Процев'ята, другий від ліва — Степан Ковальчук — член ГСПО «Тризуб» ім. Ст.Бандери. Біля Самбірської ратуші. Ф о Г.Хмелівського.1997 рік.

Головам сільрад

Виконком Самбірської міської Ради народних депутатів зобов'язує Вас взяти під особистий контроль і сприяти в роботі громадсько-політичним осередкам — Товариству української мови ім.Т.Г.Шевченка, осередку Руху, а якщо таких немає, то надати допомогу у їх створенні та забезпечити їх приміщенням.

До 15.07.1990 року просимо подати письмову інформацію у виконком.

Заст.голови виконкому

М.А.Шпак

Зам. голови Самбірського
міськвиконкому Шпаку М.А.
м.Самбір

Повідомляю, що по факту погроз у ваш адрес і конфлікту між членами громад УАПЦ і УКЦ, що мав місце 22.08.1991 року, у вашому кабінеті, в порушенні кримінальної справи, відмовлено по ст.6 п.2 КПК УРСР

**КАНДИДАТ У НАРОДНІ ДЕПУТАТИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР
ПО САМБІРСЬКОМУ ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 266**

**ШПАК
МИХАЙЛО АНТОНОВИЧ**

Народився 1934 року в с.Степанів Львівської області, Львівська область, Володимирський район. В 1949 році закінчив школу в с.Самбір. В 1961 році закінчив 10 класів, в 1964 році вступив до Київського Самбірського інституту. В 1968 році закінчив Київський державний університет імені Шевченка. В 1969 році вступив до Львівського державного університету імені Шевченка. В 1972 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1973 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1974 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1975 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1976 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1977 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1978 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1979 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1980 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1981 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1982 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1983 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1984 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1985 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1986 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1987 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1988 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1989 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1990 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1991 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1992 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1993 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1994 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1995 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1996 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1997 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1998 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 1999 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2000 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2001 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2002 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2003 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2004 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2005 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2006 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2007 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2008 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2009 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2010 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2011 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2012 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2013 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2014 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2015 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2016 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2017 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2018 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2019 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2020 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2021 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2022 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2023 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2024 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка. В 2025 році закінчив Львівський державний університет імені Шевченка.

*Начальник Самбірського МВВС
підполковник міліції М.Мазурак*

**КОМУ НЕ БІДУВАЄ ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ І ДЕРЖАВИ
ГОЛОСУЙТЕ ЗА КАНДИДАТІВ
ВІД КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ**

**МИРОСЛАВА СЕНИКА
НА ПОСАДУ ГОЛОВИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ**

**БУДИНКЕВИЧА СТЕПАНА
ТИШКА ЛЮБОМИРА
ФЕДАКА БОГДАНА
У ДЕПУТАТИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ**

**ШПАКА МИХАЙЛА
НА ПОСАДУ ГОЛОВИ САМБІРСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ**

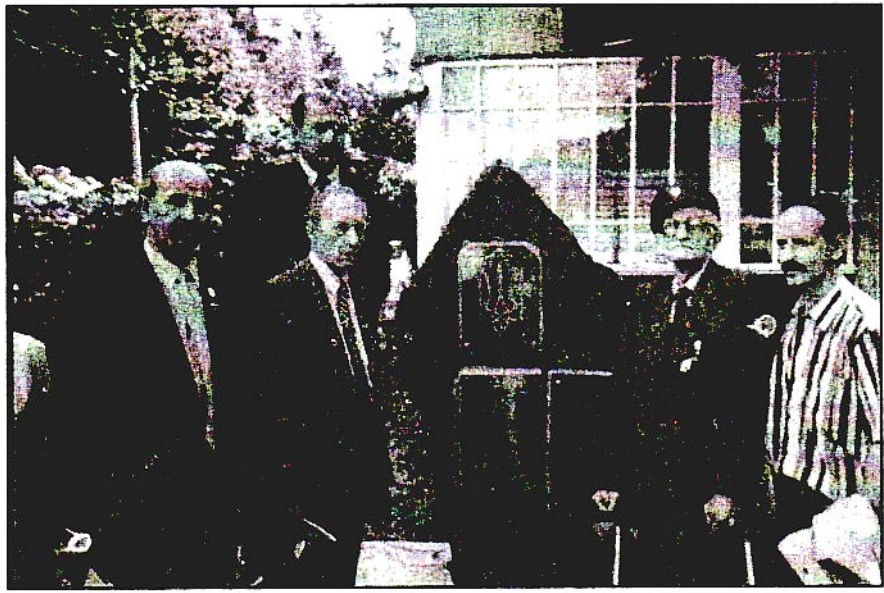
**ПАВЛИША БОГДАНА
НА ПОСАДУ ГОЛОВИ САМБІРСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ**

**КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ПІДТРИМУЄ КАНДИДАТІВ
В ДЕПУТАТИ ДО САМБІРСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ВІД ОКРУГІВ**

№1 Куделіч Марія	№8 Вільху Ігора
№2 Кухара Богдана	№9 Лукваля Олега
№3 Стуса Ярослава	№10 Федірко Василя
№7 Феніка Романа	№11 Роздольського Богдана
№15 Ухоча Святослава	

*Народний депутат України — Терес Процевей
Провід Конгресу Українських Націоналістів*

54-роковини УГВР. Від права— В.Шпак, Д.Кузьмійський. Від ліва— М.Шпак, М.Вітер, Б.Рубаха. Сприня 1998 рік.

Пані Филипчачко! Не сприйміть за образу від Михайла Шпака, за звертання до Вас. Я це роблю широко і, пишучи короткого листа, бачу Вас коло себе і ніби розмовляю з Вами.

Щиро, щиро дякую за подарунок — Вашу родинну книжку «За Сян». Для моєї сім'ї — це дорогоцінний подарунок. Зміст і цінність його передам своїм дітям і онукам.

Вірю, що будинок на вулиці Івана Филипчака в м.Самборі стане тим закладом, де покоління будуть черпати історію нашого народу і берегти пам'ять про, так собі позволю сказати, про свого земляка з Ліського повіту (моє село Стежниця коло Балигорода), видатну постать України — Івана Филипчака і тих українців, які стояли поряд з Вашим батьком. Десятки років я ходжу по цій вулиці, але, на жаль, не знав близько цього будинку, в якому жила така скромна і така велика українська сім'я. А тепер, як є можливість, не обходжу цей будинок, бо став він потребою життя. Всю свою змогу віддам, щоб задуми самбір'ян здійснилися.

Маю до Вас прохання.

Ми передали через пана Борецького Методія, реферанта молоді в головній управі Товариства «Бойківщина» 9 номері альманаху «Бойківщина», які видані були в Самборі в 1931-1939 рр. (NN 1,2,3,4,5,7,9,10,11) для передруку, але до сьогодні не маємо ніякої відповіді. Може б Ви якось в'яснили, яка ситуація з передруком і вплинули на вирішення. Громадськість Самбора буде Вам вдячна. Чекаємо Вас в Самборі.

Допобачення, пані Ірино!

З повагою до Вас Михайло Шпак.

P.S. Дуже придалися би нам в теперішній час копії історичного нариса «Самбірська гімназія» д-р.Юліяна Рабія, надрукованого в газеті «Америка-Філядельфія», та в номерах від 100 до 105 за 1967 рік та монографія «Княжий город Самбір» цього ж автора.

З правдивою пошаною Василь Семчишин

Адреса п.Методія Борецького
8202. Macarthur Rd. Wyndmoor PA. 19118.

Київ. Хрещатик. 1991 рік.

На вічевій площі біля кінотеатру «Кобзар» у м.Самборі.
Михайло Шпак

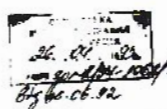
Автобуси з Самбірщини у м.Києві на Контрактовій площі

...А потім ОМОН під керівництвом тієї ж злочинної КПУ вчинив коло ВР криваве побоїще.
Київ, 1991р.

Цей українець відсунув би комуняк від влади, але була мала підтримка.
Степан Хмара перед судом у Києві. Його духовний наставник о.Лесів.

УКРАЇНА УПРАВЛІННЯ Служби Національної безпеки України по Львівській області	УКРАЇНА УПРАВЛЕННЯ Служби Національної безпеки України по Львівській області
№ 84/2019... 199 З.	№ П/2-211 Прям. № 1
Представнику Президента Сабірської міської державної адміністрації п.С.Попадку 292610, м.Сабір, пл.Рячак, 1, Львівської області	
На № 2/37-1062/1 від 30 червня 1992 року	
Повідомляємо, що в ніч з 8 на 9 січня 1948 року операційно-розшуковою групою в м.Сабірі, вул.Зацінтарна, 5 були вбиті учасники озброєного підпілля ОУН-УПА: Малацький Ярослав Іванович, псевдонім "Калоний"; Гавра Іван Іванович - "Нечай"; по псевдоніму "Лис", інших даних немає; Мушка Марія Михайлівна - "Улана"; Мушка Оксана Михайлівна.	
У вбитих було зброєю: 2 автомата, 4 пістолети системи "ТТ", дві гранати і різна націоналістична література. Інших даних на вказаних осіб не маємо.	
Заступник Голови СБ України - начальник управління <i>Горбатих</i>	В.Горбатих <i>В. Горбатих</i> <i>30.01.1992</i>

Освячення меморіальної таблиці на місці загибелі 8.01.1948 р. підпілля ОУН-УПА в м.Сабірі на вул.Зацінтарній (тепер вул. Володимира Великого). Зліва направо: Данило Кузьмінський, Іван Гранат, Ковальчук, Іван Микита, Богдан Ряпич, Орест Стабрин, Степан Скальський, М.Петрушак, Михайло Шпак

Штан І.

06.05.94р. 24/05.1946/1

Начальнику служби безпеки України
м.м. Мостовому І.І.

Начальнику Самбірського військового
відділу внутрішніх справ
м.м. Гончару В.Г.

На Самбірщині чимало місто шкоди глумління і знущань
встановлених націоналістичних пам'яток злочинів, стовпів, монументальних
указів.

Так, на вулиці Мам'юві біля міського парку знаменні монументальні
дошки і пам'ятники погромам пам'ятного значення.

На адміністративну територію, територію і в дній сільською,
таблиці неясні установами.

Крім того в м.Самбі, біля авто-приміт стовпів, згорілий
і погромами знається стовп, встановлений до 750 років м.Самбери.

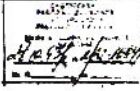
В місці в 2 км з траси біля міської розулі була підвально-
дерев'яна споруда кладовища.

Внаслідок знущань злочинців і посягань на державні інтереси.

Продотделу
Провідництво України

3. Поп-дні

№ 5 31 06
ДН 04 05 03

Начальнику Самбірського МБ УСБУ
по Львівській області
в.м.Мостовому І.І.

Самбірська районна державна адміністрація просить надіслати
вам інформацію про Репетиво Іван Івановича, 1919 року народження,
в селі Кочинка-Королівські, волость УМ, який загинув в с.Водичині
Самбірського району 27 серпня 1944 року.

Іродська Ірина сестра Кочинка-Королівські заготовила для
остановлення шкільному дитини.

Заст.глави адміністрації *Григорук М. Штан*

**САМБІРСЬКИЙ МІСЬКВИДДІЛ УПРАВЛІННЯ
СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
ПО ЛЬВІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ**

24.05.94р.

24.05.94р.
м. Самбі

Заступнику глави Самбірської районної
державної адміністрації
п. Штану І.І.

На № 2/20-1684/6 від 27 жовтня 1993 р.

В Самбірському МБ УСБУ крім того, на Репетиво Іван Івановича, 1918
року народження, мешкає в с.Кочинка-Королівські, районний член ОУН, в
1945 році загинув при проведенні військової операції, інших даних не
має.

Начальник Самбірського МБ УСБУ
по Львівській області *Штан І.І.*

22.06 94р. 24/05.1946/1

Начальнику СВУ
м.Мостовому І.І.

На мое прізвище 22.06.94р. надійшов погромувчий лист.
Прошу провести службове розслідування та надіслати мені
відповідь і оригінал листа.

Заступник глави адміністрації
Кандидат на посаду голови
Самбірської районної Ради *Штан І.І.* М. Штан

ДСМ
Прес. № 2

**САМБІРСЬКИЙ МІСЬКВИДДІЛ УПРАВЛІННЯ
СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
ПО ЛЬВІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ**

22 червня 1994 р.

Прокурору м. Самбора
старшому раднику юстиції Савалів В.Г.

Копія - гр. Ілляк М.А.

В зв'язку з тим, що аліменти проти поліцейських і трудових прав громадян не відомостях по компетенції органів СБУ (ст.112 ч.1 ККУ України) надіслані для відповідного реагування лист гр. Ілляк М.А.

Додаток: 1. Лист за реєстрацією № 307-М від 22.06.1994 р., на 1 аркуші.

2. Анонімний лист, на 1 аркуші.

Начальник Самбірського МВ УСБУ
по Львівській області

[Signature] Мостова І.І.

№ 23 * червня 1994 року.

**ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ
ПРОКУРАТУРА ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ**

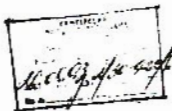
№ 23/94-ОД, № 124/94-ОД, № 1/94-ОД, № 1/94-ОД

Гр. Ілляк Миколай Іванович
02610, Львівська обл., м. Самбір,
вул. М. Грушевського, буд. 13, кв. 6

Повідомлюю, що Ваші заяви про реабілітацію батька Шугри Івана Карловича, 1896 року народження, засудженого акроном львівського трибуналу В-1 повітряної армії від 1 жовтня 1941 року до смерті, прокуратурою Львівської області розглянуті.

За виконавчим прокуратори області від 23 березня 1993 р., Указом Судової колегії в цивільних справах Львівського обласного суду від 2 квітня 1993 року, засуджений трибуналом Іван Карлович внаслідок обставин, які не були зазначені в акті судового посуду у складній ситуації німецько-радянської окупаційної влади в період з 1941 по 1944 роки, у зв'язності з тим, як Україна від 17 вересня 1941 року відрі реабілітаційного законодавства республіки на Україні на підставі Постанови Верховної Ради УРСР від 24 грудня 1991 року про реабілітацію Героїв України «Про реабілітацію героїв патріотичної боротьби в Україні» не підлягає реабілітації.

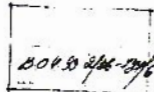
*Відомо, що батько Шугри Іван Карлович
був в 1939-1941, 1944-1945 роках в армії
в 1941-1944 роках в армії
Відомо, що батько Шугри Іван Карлович - герой.
Батько Шугри Іван Карлович*

Торонто - Канада
Світова Федерація Українських
Молодих Організацій

Шановні українці!
Довідались, що Вами видана книжка-альбом "Український народний обря".
В м. Самборі Львівської області відновлено товариство "Богданичівська" і в найближчий час буде відкрито музей "Богданичівська". Відкрито музей Лесь Курбасу. В плані відкриття музею Івану Філіпчуку.
Створено товариство "Лемківщина".
Звертаємо до Вас з проханням, якщо у Вас є така можливість, надіслати нам хоч би один екземпляр Вашого видання, для ознайомлення громадськості.
З повагою до Вас заступник глави держадміністрації, голова товариства "Лемківщина" Михайло Ілляк

Наша адреса: Україна
292610 м. Самбір
Львівської обл.
вул. Грушевського
М. Ілляк

до Головної Управи Товариства
"Богданичівська" в Америці

В червні 1991 року Самбірський міський комітет передав через Методія Горещкого 9 курортів "Літосис Богданичівська", які друкувались в 1931-1939 роках в м. Самборі. Передача була розповсюджена у Вас ці курортів.
12 серпня 1992 року Ви повідомили про те, що видання на передплату мають заявки, тому своїм листом від 30.08.92 р. в 2/30-1614/0 ми просили повернути їх нам, бо вони зазначені від приватних осіб.
За раз просимо зняти можливість передачі в Самбір ці 9 курортів.

Заст. глави держадміністрації *[Signature]* Ілляк

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА ВТ

10 марта 1945 года ВТ войск НКВД Дрогобычской области в г.Дрогобыче рассмотрев уголовное дело по обвинению:

Филипчака Ивана Филипповича, 1871 г.рождения, уроженца с.Лишня Лисковского района Дрогобычской области, украинца, служащего, беспартийного, с высшим образованием, вдового, ранее не судимого в преступлениях, предусмотренных ст. 54-1 «а» п.54-11 УК УССР

УСТАНОВИЛ:

Проживая на временно оккупированной немцами территории в г.Самборе и будучи враждебно настроен к Советскому Союзу, Филипчак в июле месяце 1941 г. добровольно принял участие в митинге, устроенном по случаю прихода в г.Самбор немецких оккупантов.

На указанном митинге Филипчак выступил с речью антисоветского содержания, в которой восхвалял немцев как «Освободителей украинского народа» и одновременно возводил клевету на Советское Правительство и Красную Армию.

Вскоре после прихода немцев в г.Самбор Филипчак был назначен ответственным редактором профашистской газеты «Самборские вести», в каковой должности проработал в течение 4-х месяцев, т.е. до конца 1941 года.

Будучи ответ.редактором указанной газеты, Филипчак систематически помещал в ней статьи, направленные против советского строя и, в частности, свои личные статьи националистического содержания, в которых доказывал историческую близость немцев и украинцев. Разделяя убеждения украинско-немецких националистов и будучи тесно связан с ними, Филипчак на протяжении 3-х лет хранил у себя националистическую литературу, а также личные фотографии руководителей «ОУН», изъятые у него при обыске и аресте.

На основании изложенного, Военный Трибунал признал Филипчака виновным в преступлениях, предусмотренных ст.ст.54-1 «а» и 54-11 МК УССР.

Руководствуясь ст.ст.296-297 УПК УССР и ст.45 УК УССР, Военный Трибунал —

ПРИГОВОРИЛ:

Филипчака Ивана Филипповича по совокупности совершенных им преступлений на основании ст.54-1 «а» УК УССР в соответствии со ст. 2-й Указа ПС СССР от 19 апреля 1943 года подвергнуть ссылке в каторжные работы сроком на 15 лет с последующим поражением его в политических правах сроком на 5 лет, с конфискацией лично принадлежащего ему имущества.

Срок наказания Филипчак считать с 4 ноября 1944 года. Приговор окончательный и кассационному обжалованию не подлежит.

Председательствующий — подпись

23 апреля 1955 года областной комиссией по пересмотру дел на лиц, осужденных за контрреволюционные преступления в Дрогобычской области дело по обвинению Филипчак Ивана Филипповича, осужденного 10.03.1945 г. ВТ в/МВД Дрогобычской области по ст.54-1 «а», 54-11 УК УССР, с применением Указа от 19.04.1943 г. на 15 лет лишения свободы, поражением прав на 5 лет и конфискацией имущества пересмотрено.

Мера наказания Филипчак М.Ф. снижена до 10 лет лишения свободы, из обвинения исключена ст.54-11 УК УССР и Указ от 19.04.1943 г.

В мае 1990 г. прокурор Львовской области в заключении по архивному уголовному делу постановил в реабилитации Филипчак И.Ф. отказать.

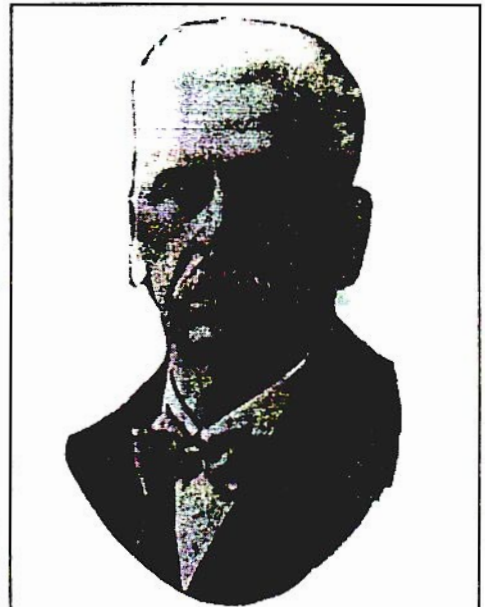
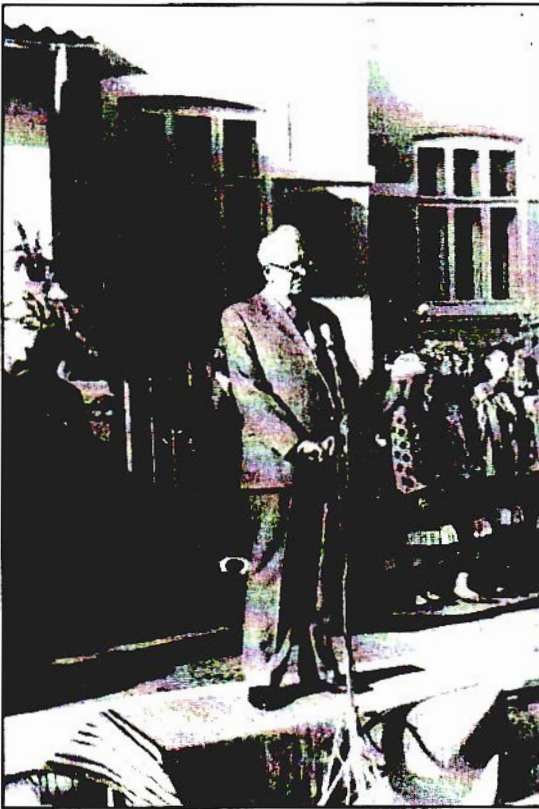
О решении сообщено Филипчак-Рзаевой Дарье Ивановне (адрес не указан).

Арестован 04.11.1944 г., содержался под стражей в тюрьме N1 г.Дрогобыча. В 1945 г. умер в ИТЛ (точное время и место не указано).

Дочь — Филипчак-Рзаева Дарья Ивановна, 1905 г.р., уроженка г.Самбора — в 1952 г. проживала в с.Кривчицы Винниковского района Львовской области — в 1956 г. проживала в г.Львове, ул.Даргомьшского,4, кв.6

Отримано від СБ м.Самбора 16.04.1992 р.

6 жовтня 1991 року на його власному будинку освячено меморіальну таблицю. Вулиця носить його ім'я. З словом виступас професор медицини, самбірчанин, сл.п. Юліян Децик. Зліва племінник Іван Филипчак.

27. 01. 1871 — 21. 10. 1945

Іван Филипчак. 1871-1945 рр.
Родом з села Лішня біля Сянока

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УКРАЇНИ

Самбірське педагогічне
училище ім. І. Філіпчука

3 - МІНІСТЕРСТВО 1987р.

№ 81

м. Самбір, вул. І. Філіпчука
Львівської області

Голові Всеукраїнської
спілки політв'язнів
п. ПРОВАУ

У місті Самборі жив і працював український письменник,
педагог, громадський діяч Іван Філіпчук.

Тут він багато років працював у Самбірській учительській
семінарії, був співасновником та директором Музею "Божківщина", в
1941 році був редактором газети "Самбірські вісті", в якій поміщав
матеріали про влочини енкаведистів у 1939-1941рр. Тут написав чудові
твори "За вчительським хлібом", "За Сян", "Кульчицький - герой Відня"
та інші, багато дослідницьких статей про розвиток освіти на Самбір-
щині, в західній Україні.

В 1944 році був заарештований. Спочатку перебував у Самбір-
ській тюрмі, через два тижні був переведений до Дрогобича, де був за-
суджений військовим трибуналом Вірського КВС Дрогобицької області по
ст. 54-1а, 54-1 Ж УРСР на 15 років позбавлення волі.

За неперевіреними даними з Дрогобича його повели до
Львова на "Бригідки", в пересильну тюрму, звідси в Омськ, а накінець
повели в тайгу біля міста Тайшет Іркутської області. 21 жовтня 1947
року він там помер. Похований на табірному цвинтарі.

Так відповів на запит дочки Івана Філіпчука Дарії началь-
ник табору Блохштейн.

Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від
17 квітня 1991 року "Про реабілітацію жертв політичних репресій
на Україні" із поверненням конфіскованого майна або його вартості.

Просимо допомогти у проведенні розшуку в могилі письмен-
ника для перепоховання в м. Самборі.

За дорученням колективів

Директор училища *Г. Д. Дайко* всьма.

Київ. 1992 рік. 50-річчя УПА. Зліва М.Шпак та односельчанка з США Анна Романишин з бойовими друзями та подругами

Місто Самбір. 1992 рік. 50-річчя УПА. Зліва Н.Рочняк, Лев Футала з США, З.Попадюк, С.Мельник, М.Шпак, о.С.Потюк

"ГОСПОДАРНИК"

2

ВІД ЧОРНОГО МОРЯ ДО СИНИХ КАРПАТ...

до 1992 з 1942

Замітка
Парк на 1 стор./

тато прощався. Запам'ятав вступ самбічан в Збройні Сили України. — Але про незалежність, сказав вона, проголосивий 24 березня 1991 року, це ніби казна на частині поліції України. Така жінка була без снігів спостерігати, як комендант вояк УПА, Імалда без однієї ноги Петро Геня відгородив сирому бойовому командирі Шашкову, з нею не бачився 45 років, а потім вони знову обнялися.

Тепло сприйняли в чатів поліції, з ними зустрілися й інші УПАЦ свідки з Бабього Ставля Поток і комендант Андрій Курас.

Після виступів на сцені сцени створили. Пароні учасники урочисто збори і князя Володимир, який вийшов від Русі православному, і казачого гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного, який боровся зі штурмом татар і шави і Савана воєводи УПА, і добрих Українців в територію, який, що символізує і її ролі повстання, і червонобілий прапорець. Все це супроводжувалося виступами символічного оркестру, а також хоровою "Діброва", "Червона калина", "Діброва". Під сумом цієї концертної програми була пісня "НайУкраїно" з вигукнами вивадаче учасники культури Іван Калас, Володимир в П

слова жодя, дину динеса, не її не зборили вольсь сусільсько-малочини кімляти і цювати. Закінчився урочисті дорах комендант Геня "Ще не мерла Україна", який співав разом з хоромом колективним месь нах Писаного в Лоприян почесного гостя, голову Президії Володимир-го братиця воєди УПА Л. Пела Суцалу, який приїхав з США, поділився своїми враженнями.

— Чи може бути більше райості після того, сказав він, як людина 45 років тому покидала рідну землю зі штурмом в руках, дочекався найбільшого чималу приїзду у вішну Україну на святкування 50-річчя незалежності незалежності держави. Коли жодя, про серце і про душу, то ще би я був патом, то ні би це патомно мовляти. Не дала, а в мене воєди і тому йому сказати, що радість менше ніж. До того що в Україні у сирому виступі з хорому І.П. Суцала залюбувався до сирому І.Т. і тому додати, що щиро бачо це часного рокою України в наслідок вольних сил і що бачо вона на рині з передовими державами.

Урочистості з нагоди Дня незалежності продовжувалися в місті. В парку культури і відпочинку відбувся концерт хорової та інструментальної музики.

Календарю митчів було вшановано пам'ять усіх українців, які загинули в різні роки за свободу і незалежність України.

ності змагали культури і військовий частини гарнізону. А в 19-й годині самбічанки зображає білі стінгатури "Кобзар" на віні, організовані під проводом районової організації Уру з нагоди першої річниці державності України. Але поговорили на цьому не станем про дуркальність, як критикували місцеву.

28 серпня, саме в день свята знову падає дощ. Але потім, адже за процесом повинні бути розпочаються вояк воєди УПА і перші гарнізони з військово-мисливської пісню, розповідь.

В 12-й годині бенфери сповістив про початок свята. Заступник президента Президії України М. Шпак привітав мисливців самбічан і гостів міста з першою річницею незалежності і над гоголю Речко залучив народну пісню. — Ох, мита за ментом камиється трома, яке укріпила вірність, та Аліна УПА. Такі пісні ввдари ветерани боротьби з гітлерівськими та сталинськими загрозниками. Кривою пройшли під червоно-чорним прапором Полтавської армії. А потім рота з розгодуши вояк Сиренської Української Армії і співають козацьких, старшинських і повстанських пісень. Самбічанки в тандім владують "Синьою вільною" і "Степаном пройшов слово свідчирі, які прийняли приїзду на вірність України. Після цього на площі відбувся концерт інструментальної музики і колективна музична спеціальна

ності змагали культури. Саме перші річницю незалежності України зробила. Немало сунули, до цієї нагоди річницю будуть відзначитися в різних країнах світовими та національними організаціями. Серпень повинен бути відзначений в нашу історію здатості старини. Тому динця, що мита називає вояк колектив "Кобзар" і вояк віні. Що б, мита в путі у "Кобзар" адреса до організації ССРП на провіді і вояк вішну Україну дотримова добула своєтність, то ми мита мита серпень, митчів не знавля. Динця в мита ступає так, хто смієть у "нагрозілі тайни" і хто відлі путч.

Ігор ТИВИЧКО

УРОЧИСТІ В ДУБЛІВІ

Урочисті з нагоди незалежності України відбулися в місті в сирому стадіоні. Відпочиваючи цього разу вояк віні в ділянку на повстанський і громо-каміні, в сирому лам-о-п-п-п, вурчавити, швидко динця. Вішну Україна, мита і згодом мита — сирому.

Після присутній виступили голова обласного комітету Рад незалежності депутат П. І. Рибан, член товариства "Прокляті М.Д. Червонобілий, колегія вояк-воєди ставили як концертні А. Анастасів Пученя, депутат обласної Ради народна депутатка поета Лева Проци, яка висловила митчів з нагоди урочистих незалежності вояк вішну, що вимовило слово незалежності обласним, державним прозо-

Господарник

газета асоціації промислових підприємств Самбірщини

Виходить
з 19 жовтня 1991 р.

№ 57/ 63/ ВІСТОРОК, 21 ЛЮТНЯ 1992 РОКУ

Ціна в роздріб
1 грн.

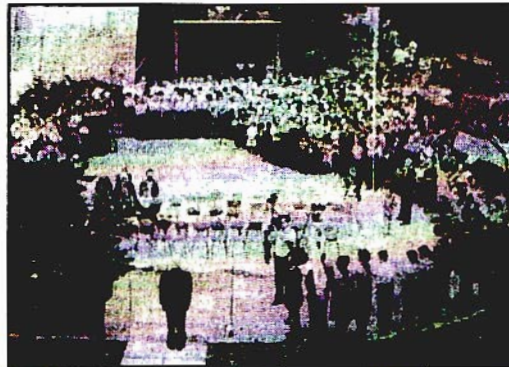
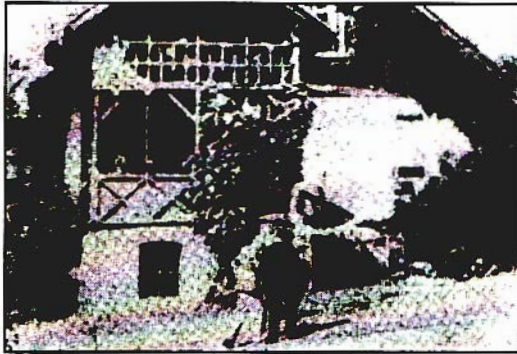
„ХОЧ СИНАМ, ЯК НЕ СОБІ...“

Чочусь ті слова з "Кемп-ста" Івана Франка спам-лю на дорозі після сніга з
підлоги відкриття пам'ятки

ФОТОРЕПОРТАЖ

50 ЛІТ

Так виглядало
відзначення 50-річчя
ОУН-УПА і 52-га річни-
ця УГВР в с.Сприня

В Україні продовжується збір підписів «Героям України — державне визнання».

Станом на 1-ше грудня цього року в Україні зібрано понад 530 тис. підписів за визнання ОУН-УПА, УГВР — борцями за волю України на державному рівні.

Самбірщина спромоглася здати лише трохи більше 5-ти тисяч підписів. Є незрозумілою очікувальна позиція окремих керівників різних організацій і підприємств, які ще не організували збір підписів.

Вимагаємо, шановний голову,

1. Офіційного прийняття рішення про визнання ОУН-УПА, УГВР на державному рівні воюючою стороною і направлення відповідного листа Президенту України Л.Кучмі та місцевій пресі.

2. Організувати продовження збору підписів-термін до 25.01.1997 року.

*Провід Самбірської Організації Конгресу.
16 грудня 1996 року.*

Відповіді не було.

Голові Самбірської
райдержадміністрації
п.І.Хару

В Україні продовжується збір підписів «Героям України — державне визнання».

Станом на 1-ше грудня цього року в Україні зібрано понад 530 тис. підписів за визнання ОУН-УПА, УГВР — борцями за волю України на державному рівні.

Самбірщина спромоглася здати лише трохи більше 5-ти тисяч підписів. Є незрозумілою, чогось очікувальною позиція окремих керівників різних організацій і підприємств, які ще не організували збір підписів.

Вимагаємо:

1. Від Вас, шановний голову, офіційного прийняття рішення про визнання ОУН-УПА, УГВР на державному рівні воюючою стороною і направлення відповідного листа Президенту України Л.Кучмі та місцевій пресі.

2. Організувати продовження збору підписів-термін до 25.01.1997 року.

*Провід Самбірської організації Конгресу
16 грудня 1996 року*

Пан І.Харо надіслав рішення сесії районної Ради.

САМБІРЬСКА РАЙОННА РАДА
X сесія II-го демократичного скликання

Рішення
від 28 березня 1997 року № 2
місто Самбір

"Про розгляд звернення Самбірської районної організації Конгресу Українських Націоналетів".

Розглянувши подання та заслухавши інформацію Самбірської районної організації Конгресу Українських націоналетів, Самбірської станції Всеукраїнського братства воїнів ОУН - УПА, матеріали, підготовлені інспектами райкому, врахувавши волю жителів району, які своїми підписами підтримали звернення до Президента України та Верховної Ради України за офіційне визнання ОУН - УПА - УГВР як борців за свободу і незалежність України з усіма належними податочними і юридичними наслідками, Самбірська районна рада вирішила:

1. Інформацію Самбірської районної організації Конгресу Українських націоналетів, Самбірської станції Всеукраїнського братства воїнів ОУН - УПА прийняти до відома.
2. Направити Засідання сесії районної ради, Верховній Раді України та Президенту України. Звернення доляється.
3. Просити Верховну Раду України та Президента України повернутися до розгляду цього питання і вирішити його у відповідності до історичної реальності.

Голова Самбірської районної ради

І. Харо

Відно: зав. зав. відділу

Відомо: зав. зав. відділу

ЗВЕРНЕННЯ

Президенту України
Верховній Раді України

від 28 березня 1997 року

місто Самбір

Наближається шоста річниця незалежності Української держави.

Однак єдина політична сила, яка протягом 20-50 років нашого сторіччя із зброєю в руках поборювала всіх окупантів, маючи своїм програмним гаслом «Здобудеш Українську державу, або згинеш в боротьбі за неї», до сьогодні офіційно не визнана Парламентом незалежної України.

Ця політична і мілітарна сила — це Організація Українських Націоналістів, Українська Повстанська Армія і Українська Головна Визвольна Рада, які відстоювали право Української нації на свободу і незалежність, але ще й до нині дискримінується у власній державі.

Небагато залишилося цих мужніх, але знедолених людей, які після припинення збройної боротьби пройшли через пекло сибірських тюрем та концтаборів. Сьогодні вони об'єднані у Всеукраїнське Братство Вояків ОУН-УПА імені генерала Шухевича- «Тараса Чупринки». Їх визнає весь світ. Це Товариство є членом світової Європейської Організації Комбатантів другої світової війни.

Сесія Самбірської районної ради звертається до Вас, пане Президенте та панове депутати Верховної Ради, з наполегливою вимогою на державному рівні визнати ОУН, УПА, УГВР та інші формування, які боролися за незалежність України. Вимагаємо, щоб люди, які брали участь у цій боротьбі, були офіційно вшановані як борці за свободу і незалежність України, як Вояки Свободи з усіма політичними і юридичними наслідками.

Це наше славне минуле, без якого немає правдивого майбутнього!

Слава Україні!

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА

На днях Самбірський територіальний центр соціальної допомоги самотнім і пристарілим громадянам отримав гуманітарну допомогу: 3 упакованих і спресованих, обв'язаних залізною стрічкою бунти вагою 150 кг. зі Львова. А до Львова цей вантаж надійшов з ... Швеції. При розпакуванні пакетів з'ясувалось, що там зношені, вживані, навіть дуже зношені випрані дитячі лахи на вік від 1 до 8-10 років, а саме штанята, сорочки, светрики, розпашонки, трусики, майки і навіть жіночі труси. На час першої бідності ці лахи згодяться для збіднілого і голодного дитинства. Але якщо би у нас, в Самборі чи в селах району, оголосити такий збір речей, а цей збір речей буде проводитися з січня 1996 року, то чимало людей принесли би, напевно, і кращі речі, які можна було би віддати і дітям, і дорослим, бо тільки на Самбірщині проживає 1492 багатодітні сім'ї, що мають 3-х і до 15 дітей та більше 2 тисяч самотніх, працевдатних громадян.

А якщо би сюди додати тих батьків, які проживають самі, без дітей, а їхні діти в інших містах, селах, областях, навіть в інших державах, і не завжди мають матеріальну можливість допомогти своїм батькам, то таких збіднілих людей в Україні мільйони.

І сьогодні проблемою із проблем у людей, як купити шматок хліба, сплатити за квартиру і послуги та відремонтувати взуття і одяг.

Була в попередні роки різна гуманітарна допомога з продуктів, медикаментів і обладнання. Про це засоби масової інформації в Україні широко інформували. А з отриманої в територіальному центрі можна собі лиш уявити, що про нас знають у інших державах, напевно, лиш тільки те, що ми тут зовсім, від народженого і до людей похилого віку, всі голодні і обдерті, босі, бо інакше вже такі речі не висилали б до нас, та і до того, напевно, представлення, що ми не здатні заробити на себе. Український нарід вмів і працював і отримував себе до того часу, поки владу не захопила злочинна совєцько-більшевицька партія, на яку нарід в поті віддав свою малооплачувану працю. Ця злочинна партія уряду і сьогодні у всіх владних структурах і у самих верхах влади, і ніхто інший, як вона довела нашу українську націю до такого матеріального і духовного зубожіння.

І до тих пір, поки ця банда буде при владі не будемо мати нормальної розбудови цивілізованої Української Держави. Ми будемо терпіти до певного часу !!! І треба, щоб держави світу знали про наші українські реалії, і, як хочуть нам допомогти, то не в такій образливій формі, хоч їм і збір, і відправка до нас гуманітарної допомоги обходиться теж не даром.

24 грудня 1996 року
М.А. Шпак

Редактору газети «Самбірські вісті» п.М.Сенейку

«Демократія» по-тернопільськи

Почалося з того, що попереднє керівництво Тернополя зняло з реєстрації Громадсько-спортивно-патріотичну організацію «Триzub» імені Степана Бандери, інкримінуючи їй військове формування.

Під цю ситуацію арештували двох керівників «Триzubа» — Івана Суту з Тернополя, та Євгена Поважного з Чорткова.

Перед тим у Чорткові міліція побила дітей з молодіжних організацій, а «Триzub» став на їх захист.

Теперішній голова Тернопільської облдержадміністрації п.Бойко Б., в своїй передвиборчій програмі «обіцяв» врегулювати взаємовідносини з політичними організаціями.

«Врегулювання» не забарилося — арештували члена «Триzubу» п.Філя. Судова тяганина переносилася з Тернополя до Хмельницька і навпаки, відкладена на невизначений період. На підтримку арештованих членів «Триzubа» до Тернополя з'їжджалися їх побратими з різних регіонів. Глава Тернопільської облдержадміністрації п.Боко Б., видає розпорядження не впускати приїжджих членів «Триzubа» на терени області.

В день святкування 900-річчя м.Теребовлі особливо працювали прикордонні пости ДАІ, ретельно перевіряючи, чи не їде на свято «Триzub». Верхньо-Дністровський Курінь, в якому були і самбірські хлопці, «в'їхав» на терени обложеного Тернопілля, стягнуті на «Свято Теребовлі» наряди міліції та «Беркута» працювали активно.

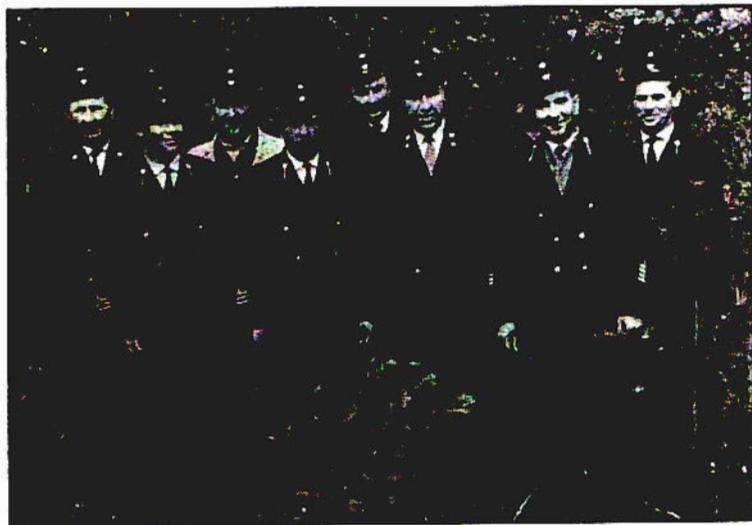
Загони «Триzubа» все-таки провели при підтримці чисельної громади свій збір на історичному місці — на території колишньої резиденції Українського Князівства-замку Князя Василька —правнука Ярослава Мудрого.

Хто є хто — відповідь дасть Українська Нація, бо майбутнє за Прапороносцями ідеї Золотого Триzubа.

М.Шпак,
член Окружного Проводу Конгресу

Липень, 1997 рік

Студентські роки в Львівському лісотехнічному інституті. 1953 рік. Від ліва — М.Шлак, С.Федак, Т.Ільчишин, С.Цигилик, С.Бідник, А.Петрушка

«Лісоводи» Самбірського лісгоспу.

Від ліва Микола Митник, Михайло Поточак, Орест Балабух, Ярослав Теплий, Григорій Баранецький, директор Костянтин Гафтанюк, головний лісничий Степан Цигилик, Роман Орлик.

1962 рік.

З домашнього архіву Юрія Поточака.

... Були і першочервоні демонстрації. Люба Локоцька-Лазарева, Стефа Сирник, Микола Митник, Микола Курінний, Степан Цигилик (справа).

Вересень, 1980 рік. 2-ий — Б.Матлак, Я.Костик, І.Зворецький, Л.Тишко. Стоять зліва направо: М.Міхович, З.Павласюк, В.Білас, М.Шпак, Л.Лазарева, Н.Юркевич, С.Скальський, І.Копистянська, А.Каменкова, Р.Денека, Л.Тишко.

Колектив Самбірського лісгоспзагу. В центрі — його колишній директор К.Гафтанюк. Сидять зліва направо: Я.Ференчак, Л.Павловський, М.Поточак, Ф.Ціж. Стоять зліва направо: Т.Бедрило, Я.Шак, Ксеня Ліхницька, І.Білас, Л.Проць, Д.Шманько, О.Балабух, Р.Копистянський, Р.Орлик, В.Баранецький, А.Каменкова, М.Митник, І.Хлібкевич, М.Шпак.

Урочисте відзначення Дня працівника лісу у Львівському оперному театрі. 1992 рік

Багатолітній головний бухгалтер Лев Барна (справа), уроченець с.Вороблик, Сяницького повіту, тепер Польща, біля нього племінниця Тетяна з Кам'янки-Дніпровської — Запоріжжя, Син Ярослав, сидять зправа на ліво—мати Левка п. Марія, та дружина Тетяна учасниця хору в Лігоспі. 1972 р.

З домашнього архіву Юрія Барни.

Семинар працівників Львівського обласного управління лісового господарства і лісозаготівель. Перемиський лісництво Бібрського ЛХЗ — жовтень, 1988 рік.

1-ий ряд від ліва: В.Башта, О.Фурдичко, В.Сірко, К.Гафтанюк — колишній начальник управління, Б. Стефанишин, С.Пономаренко. 2-ий ряд від ліва: Я.Тютюнник, М.Шпак, М.Атаманюк, М.Прохнюк, В.Велюра, М.Цуп, Я.Савчак, Я.Костик, Ф.Шпак.

Хор Самбірського лісгоспагу. Зліва —художній керівник Максимільян Магурський, в центрі — Дигдало, справа — Євген Татомир

Додому, додому, додому
Лечу я на крилах мов птах
Додому, дорідного додому
Скоріше, скоріше, скоріш...

ПОВЕРНЕННЯ НА ПРАДІДІВСЬКІ
ТА БАТЬКІВСЬКІ ЗЕМЛІ

Вперше нас багато в рідному селі Стежниця. Гімн «Ще не вмерла Україна». Тут Смирецькі, Осюраки, Павлосюки, Яциничі, Пицики, Лукавські, Гимони, Секелики, Параньки, Ричаки, Пастухи, Петрушки, Параньки і «Ряянтіві», «Заблотникові», «Дулітові», «Штевкові», «Слідберега». 1993 рік

Редактору газети «Дзвони Лемківщини»
у м.Тернополі

20 листопада 1994 року в м.Самборі в Народному Домі з ініціативи самбірських Товариств «Лемківщина» і «Надсяння» проведено відзначення 50-річчя депортації українців з Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Підляшшя, що тепер під Польшею.

На сцені велика афіша — «50-річчя примусового переселення українців з їх споконвічних українських земель», великий образ Самбірської Чудотворної Ікони Матері Божої з Ісусом Христом на руках, нахилений синьо-жовтий прапор з жалобною чорною стрічкою, запалені свічки скорботи.

Конференцію відкрив голова Самбірського Товариства «Лемківщина» Михайло Шпак. Отець-декан Іван Гаваньо разом з присутніми змовили молитву. Його родина також у числі депортованих, про що він згадав у короткому слові.

В робочій президії — голова Львівського Товариства «Лемківщина» п.Ілля Чулик, заступник голови Львівського Товариства «Надсяння» п.Зенон Бурій, голова Трускавського Товариства п.Володимир Овод, поет з Лемківщини п.Василь Хомик, голова самбірських Товариств «Надсяння» та «Лемківщина» п.Володимир Саладяк та М.Шпак. Всі названі виступили з рефератами.

Голова Спілки політ'язнів Микола Мишко виступив з промовою про боротьбу УПА в Закерзонні.

Із спогадами про цю сумну дату виступили п.Павло Дідич — голова профспілки держустанов, п.Петро Осюрак — директор середньої школи, п.Іван Скробало — завідуючий відділом культури, керівник церковного та чоловічого народного хору «Дзвін».

Із виголошеної Михайлом Шпаком доповіді дізнаємось, що на Самбірщині проживають переселенці 1945-1947 років з різних повітів і міст: Перемишля, Сянока, Ліська і Холма, Любачева і Балигорода, Кросна і Ясла, Нового Сонча і славної Криниці.

Більше 70 сіл і міст згадав промовник, а також назвав ряд знаних прізвищ переселенців, серед яких висококваліфіковані спеціалісти у промисловості, голови селянських спілок, директори ряду підприємств, середніх шкіл, головні спеціалісти медустанів, освіти, культури.

Не обійшлося без сліз при спогадах за втраченими рідними, землею, могилами, церквами.

Учасники відзначення 50-річчя депортації прийняли звернення до Президента Польщі п.Л.Валенси, Президента України п. Л.Кучми та Голови Верховної Ради п.О.Мороза.

Після конференції відбувся концерт-реквієм, в якому взяли участь відомі колективи: народний чоловічий хор «Дзвін», народна жіноча капела «Червона калина», дитячий ансамбль «Пролісок», тріо бандуристок, а також переселенці різних поколінь з числа глядачів, які виконали лемківські пісні.

Все дійство знято на відеокасету. Віримо, що і через 100 років буде кому згадати і передати поколінням тугу за знищеною українською землею і нескорений український нарід.

З повагою М.Шпак — голова Самбірського Товариства «Лемківщина».

ДНІ ПАМ'ЯТІ І СКОРОБИ	
ПРОГРАМА	
17:00-18:00	Вітання до учасників з боку Центрального управління міста Львова
8:00-10:00	Регістрація учасників
10:00-11:00	Відкриття «ДНІ ПАМ'ЯТІ І СКОРОБИ»
11:00-13:30	Панорама конференції «Меморіальні зустрічі»
13:30-14:00	Діалог з гостями та учасниками і Діалог з Діалогом
14:00-15:00	Середньовічне
15:00-16:00	Середньовічне зразкове, сподоби і класична музика
16:00-18:00	Вечір Пам'яті
Наступні дні пам'яті	
17:00-18:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями
18:00-19:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
19:00-20:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
20:00-21:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
21:00-22:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
22:00-23:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
23:00-24:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
24:00-25:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
25:00-26:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
26:00-27:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
27:00-28:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
28:00-29:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
29:00-30:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
30:00-31:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
31:00-32:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
32:00-33:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
33:00-34:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
34:00-35:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
35:00-36:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
36:00-37:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
37:00-38:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
38:00-39:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
39:00-40:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
40:00-41:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
41:00-42:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
42:00-43:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
43:00-44:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
44:00-45:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
45:00-46:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
46:00-47:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
47:00-48:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
48:00-49:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
49:00-50:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
50:00-51:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
51:00-52:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
52:00-53:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
53:00-54:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
54:00-55:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
55:00-56:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
56:00-57:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
57:00-58:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
58:00-59:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
59:00-60:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
60:00-61:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
61:00-62:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
62:00-63:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
63:00-64:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
64:00-65:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
65:00-66:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
66:00-67:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
67:00-68:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
68:00-69:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
69:00-70:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
70:00-71:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
71:00-72:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
72:00-73:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
73:00-74:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
74:00-75:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
75:00-76:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
76:00-77:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
77:00-78:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
78:00-79:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
79:00-80:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
80:00-81:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
81:00-82:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
82:00-83:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
83:00-84:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
84:00-85:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
85:00-86:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
86:00-87:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
87:00-88:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
88:00-89:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
89:00-90:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
90:00-91:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
91:00-92:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
92:00-93:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
93:00-94:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
94:00-95:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
95:00-96:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
96:00-97:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
97:00-98:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
98:00-99:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова
99:00-100:00	Панорама з гостями з Львова в гостях з гостями з Львова

ВСТУПНЕ СЛОВО ДО 50-ТИ РІЧЧЯ ДЕПОРТАЦІЇ

Всечесні отці, шановні країяни, пані і панове!

Трагедія 50-ти літньої давності! Примусовий виїзд з рідних сторін!

Але в глибині людських душ не проходить біль за втраченими людьми, землею, лісами, хатами і селами, українськими святинями — могилами, церквами, школами, народними домами, читальнями.

Ніхто, ніколи не зітре пам'ять про цю трагедію, яка спіткала нашу українську Націю на землях Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Підляшшя. Тепер — це Польща.

Сьогодні в задекларованій Незалежній Україні ми торкнемося цих болючих ран. Бо ніхто їх не загойть і ніхто ніколи не збере разом навіть ще живих — старше і новонароджене покоління в зруйнованих наших селах.

В пам'ять про ці великі втрати прошу духовних отців змовити молитву за тими, хто вічним сном спочиває на українських землях, які так тяжко несуть свій хрест, і за тих українців, які по всьому світу.

20 листопада 1994 року

**ДО 50-РІЧЧЯ ДЕПОРТАЦІЇ (ВИСЕЛЕННЯ) УКРАЇНЦІВ
ІЗ СПОКОНВІЧНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ — ЛЕМКІВЩИНИ,
НАДСЯННЯ, ХОЛМЩИНИ, ПІДЛЯШСЯ**

Українська Нація зродилася тоді, коли в її обороні впала перша капля української червоної крові на українську чорну землю.

Невмируща владарна воля Української Нації, що казала твоїм предкам завойовувати світ, водила їх під мурі Царгороду, поза Каспій та Віслу, здвигнула могутню Українську Державу, мечем і плугом зазначувала границі своєї владарності, в боротьбі проти орд сповняла історичну місію України, що проявлялася в державницьких чинах і творчих замірах Великих Гетьманів і Геніїв, що піднялися з руїн до нового революційного чину і державного будівництва, що посягає тепер владно понове життя і творить могутню епоху Українського Націоналізму і **наказує** тобі:

**ВСТАНЬ І БОРИТЬСЯ! СЛУХАЙ І ВІР! ЗДОБУВАЙ І ПЕРЕМАГАЙ!
ЩОБ УКРАЇНА БУЛА ЗНОВУ МОГУТНЯ ЯК КОЛИСЬ І ТВОРИЛА
НОВЕ ЖИТТЯ ПО ВЛАСНІЙ УПОДОБІ І ПО СВОЇЙ ВОЛІ!**

Прив'язання до мови, віри, звичаїв, до ідеалів предків, їх моральних, релігійних, політичних, економічних і соціальних догм, вистражданих і викутих в огні змагань і переказаних прадідами внукам — це прив'язання є фундаментом Нації.

Шановні країни! Всечесні отці, пані і панове!

Сьогодні ми не будемо робити екскурс в глибину історії Української Нації і теренів Лемківщини, Холмщини, Надсяння, Підляшся, що тепер під Польщею. І сьогодні вже не ставимо питання перегляду кордонів, але вимагаємо і будемо вимагати від ООН, Урядів України, Польщі засудження злочину, застосованого до українців, і вимогою прийняття відповідних рішень. До цих інстанцій направлено ряд резолюцій із зібрань українців об'єднаних у Світову Федерацію Лемківщини українців-переселенців, які тепер проживають на Львівщині, Тернопільщині, Франківщині, Волині та інших регіонах України, а також передано депутатські запити. Отже, кілька слів з історії.

Коли в липні 1656 року московський цар Олексій Михайлович поцікавився в Богдана Хмельницького, де має пролягати західна межа українських земель, то гетьман дав чітку відповідь: «Як за давніх князів руських — по Віслу і Угорську границу.» Ці українські землі належали до Галицько-Волинського князівства як Держави нашого народу. Саме там, за Бугом, 1253 року в Дорогочині папський легат коронував Данила Галицького на короля всієї Русі, визначаючи таким чином українську державність від імені Європи. Незважаючи на багатотисячний натиск різних урядів, українці продовжували зберігати своє єство на цих територіях і до першої світової війни і жили сподіваннями на об'єднання всіх українських земель в одній Державі. Спробу таку у 1944 році навіть робив Микита Хрущов не без участі своєї дружини, яка була родом з Холмщини, навіть звертався до Сталіна з пропозиціями, але Кремлівська більшовицька кліка проєкт приєднання земель до тодішньої УРСР відхилила, і Хрущов 9 вересня 1944 року з польським урядовцем Осубкою-Муравським підписує угоду про евакуацію українців з тих терен. Цим актом Українська земля знову розривалася на частини, а майже двохмільйонна українська Нація приречена на страшні, нелюдські вбивства, тортури, знущання і винищення. Пошади не було ні для дітей, ні для жінок, ні для старшого покоління. Знищувалося все, що мало відношення до українського. Горіли села, руйнувалися церкви, школи, народні дома, читальні, пам'ятники. Наш такий багатий, такий ладний край став руїною — без Чорнобиля. Зробив цю руїну Московсько-Польський фашистський терор людоджерів-завойовників. Ми пам'ятаємо, ми будемо пам'ятати, ми передамо цю пам'ять з покоління в покоління про винищений український нарід, про сплюндровану землю, про спалені села, церкви, школи, читальні, про знищені, зрівняні з землею могили наших предків.

Шановні країни. Повернемося на мить у той страшний, жорстокий час воєнного лихоліття, до виселення.

Різні автори подають різні числа і обставини того часу. Стан і міграція українського населення на теренах повоєнної Польщі вимагають досліджень, зокрема тепер, коли є вільний доступ до більшості архівів. Історія ще не сказала своє слово, але сьогодні є ще живі свідки цих страшних подій і їх можуть зрозуміти ті люди, які пройшли через це пекло.

Згідно з договором від 9 вересня 1944 року між Польським комітетом визволення народowego (юристи визначають, що у час незакінченої війни на теренах Польщі ще не був сформований уряд, а все диктувала вража Москва і цей комітет є юридично незаконний) і Урядом УРСР вже восени 1944 року, а точніше 15 жовтня почалося примусове виселення українців до УРСР, а поляків з теренів України добровільно до Польщі. Депортація в 1944 році і до першої половини 1945 року проводилася при допомозі польської поліції і служби безпеки, а потім до цих акцій були залучені дивізії і полки польського війська, під контролем і диктатом цієї ж Москви. Озброєне польське військо нападало і палило села, мордувало і грабувало невинних людей, на виселення давали незначний час на зібрання пожитків і конвоювали на залізничні збірні пункти, де люди сім'ями, з дітьми, з худобою тижнями вичікували товарних вагонів для виїзду в невідомість... Що можна було хопити на фіру за короткий момент? Якось легше було тим, хто мав господарські коні, фіри. А хто не мав? А скільки було повоєнних вдів, сиріт? На кого було їм вдатися? Жорстокий час, час втрати рідної землі, рідної хати на довгі роки з'єднував людей в єдину родину, хоч люди тут на Україні розсіялись по різних областях, районах, селах і довго розшукували одні одних, шукаються і сьогодні, але багато односельців не побачаться вже ніколи. І тому пам'ять повинна бути вічною.

Проти депортації українське населення боронилося різними способами. З сіл при Чехословацькому кордоні люди втікали до Чехословачії. Люди з сіл втікали в ліси, де на якийсь час сховалися від виселення. В обороні українського населення стала ОУН-УПА, загартована в боротьбі з німецьким фашизмом і большевицькими завойовниками, яка своєю відвагою, маневровістю доказала, що здатна захистити Українську Націю. І це відчув польський уряд і польське військо. Відплатні дії УПА зменшили польський терор проти українського населення. Історія описала боротьбу УПА на так званому Закарпатті. На відзначення 50-ліття депортації у м. Львові народний депутат України Іван Білас та професор Київського університету Володимир Сергієнко наводили дані з архівних документів про заздалегідь сплановані, жорстокі акції польських карних сил супроти українців.

«ВШИСТКО ПАЛІЦЬ І РЖОНЦЬ!»

Ось девіз мирного большевицького співіснування націй. Наша мета сьогодні — не сіяння ворожнечі між поляками і українцями. Але ми повинні пам'ятати, хто знищив наш край. У післявоєнний час стало модним слово Акція «Вісла». Акцією «Вісла» поляки закінчили виселення решти, близько двісті тисяч чоловік українського населення на західні, і не польські терени Польщі з метою повного роздрібнення українців, розселенням їх серед поляків, повне ополячення — і політично і релігійно. І тут знову політичний факт: поляки боялися, що як будуть на цих теренах проживати українці, то Сталін може ці терени приєднати до УРСР. Комає російсько-большевицька імперія. Відроджуються незалежні держави. Маємо і ми задекларовану Незалежну Україну. Та не маємо українського Уряду, який боронив би, турбувався про Українську Націю. Є сьогодні, хоч і незначний, поступ в поліпшенні стосунків України з Польщею. Сьогодні українці-переселенці заявляють державам світу про право на залишену там власність: землю, ліси, будівлі і інше напрацьоване

добро. Уряди — винні у цьому злочині повинні визнати українців-переселенців як депортованих з поверненням матеріальних втрат. На цих теренах залишилися українські Святині: могили предків — дідів, батьків, матерів, братів, сестер, родин. Цивілізований світ не знає знущань над могилами, большевицька система це зробила. І сьогодні багато депортованих українців не знайдуть родинних могил на теренах, що тепер під Польщею, не знайдуть могил своїх родин, які по Сибірах, большевицьких таборах.

На тих теренах: Лемківщині, Надсянні, Холмщині, Підляшші народилися видатні люди, які на весь світ прославили Україну. Серед них композитор Бортнянський, там похований Михайло Вербицький, письменник Ігор Антонич, Менцинський, брати Сухорські, Йосиф і Сельвестер Сембратовичі, митрополити УГКЦ Йосафат Коцеловський — списком Перемишльської єпархії, вчений, картограф, енциклопедист Володимир Кубійович, скульптор і різьбяр Михайло Черешнівський, видатний український письменник Іван Филипчак, який багато років проживав в м.Самборі. А про скількох видатних людей ми ще не знаємо!

Ми не претендуємо на українців вищого чи нижчого гатунку, тільки таких, якими в дійсності є.

З переселенців в Україні вийшли видатні робітники, хлібороби, інтелігенція, священики. Сьогодні в Уряді України два депутати Верховної Ради, корені яких з українців-переселенців. Це Микола Горбаль та Юрій Тима, родини яких живуть в м.Самборі. У середніх та вищих учбових закладах не тільки Львівщини, а й України працюють десятки наукових працівників-професорів. Серед них: члени обласного правління Товариства «Лемківщина» Ілля Чулик, Іван Щерба, Орест Чабан, Володимир Середа — голова обласного Товариства «Надсяння», пан Романюк — голова обласного Товариства «Холмщина», композитор Майчик Іван, поет Василь Хомик, сестри Байко, спів яких відомий в багатьох країнах світу. А скількох ми не знаємо?

На Самбірщині, в Самборі з початку виселення 1944-1945-1946 рр. проживають люди з різних повітів, міст та сіл, про що засвідчують евакуаційні листки, видані польським комітетом по виселенню: з Перемишля, Сянока, Лиська, Балигорода, Криниці, Холма, Ярославля, Кросна, Ясла, Устрік, Любачева та багато інших. З сіл Команчі, Солина, Завоза, Дубрівка Руська, Бірка, Бірча, Лішава, Негрибка, Ропенка, Германовичі, Зубенско, Біла Вода, Загір'я, Радошичі, Голбів, Бібрка, Пікуличі, Чертеж, Медика, Явора, Герова, Доровжі, Усте-Руське, Воля обланска, Колодовичі, Скальник, Манява, Ямна, Коровники, Стежниці, Бережниці, Жерниці, Лопінки, Лубного, Бистрого, Рябого, Гочева, Терепчі, Святкової, Вороблика, Бозок, Ліщевата, Ославиця, Свіржова, Прибишів, Смільник, Воля Міхова, Височани, Листівкова, Тилява, Поломна, Долиця, Прилуки, Чашин, Лукавиця, Городок, Їздибки, Перегримка, Бальниця, Лупків, Босько, Стефкова, СолинькаЮ Манів, Щербанівка та багатьох не названих тут місцевостей.

Ці люди, як і місцеві українці, стали подальшими жертвами репресій, стали колгоспними рабами, стали соціалістичними робітниками, але і показали свої здібності на колгоспних полях, на підприємствах, в освіті, культурі, медицині, торгівлі, у війську та різних сферах життя. Все-таки сьогодні варто назвати прізвища людей Самбора і Самбірщини, де і хто народився в Україні, але коріння їх з тих країв і працюють сьогодні на розбудову Української Незалежної Держави, це: директор заводу ДЕМЗ — Сенько Степан, начальник будівельної організації — Рапко Семен, директор хлібокомбінату — Надставний Микола, священик — Коркуна Володимир, директор заводу «Сигнал» — Сиглов Євген, директор заводу продтоварів — Щудлик Ярослав, директор друкарні — Зубаль Іван, начальник станції — Кріль Мирон, заступник начальника міліції — Кунцик Дмитро, начальник військторгу — Медвідь Ігор, директор середньої школи №3 — Осюрак Петро, Ралівської — Заяць Василь, Нагірнянської СШ — Палиця Іван, Дублянської СШ — Лаб'як Роман, Кульчицької СШ — Гандяк Іван, Бабинської СШ — Бобак Богдан, Бісковницької СШ — Рогач Микола, школи-інтернату — Палиця Ярослав, Ольга Городиська-керівник Народного хору «Червона калина», Самбірського педучилища директор — Мацковська Галина,

начальник Самбірської виправної колонії — Ключ Леонід, начальник міськсоцзабезу — Гринько Петро, начальник райдержстраху — Гвозда Дмитро, брат якого Іван Гвозда є головою світової Федерації лемків, заступник начальника податкової інспекції — Пищик Володимир, головний лікар стоматполіклініки — Гнатик Степан, заступник головного лікаря центральної райлікарні — Секелик Ігор. Лікарі: сім'я Саладяків, Феників, Кузьмовичів, В.Федишин, Коцюба Ірина, десятки вчителів, десятки службовців. Голови селянських спілок: с.Воцанці — Цапар Ярослав, с.Бережниця — Коркуна Орест, с.Чуква — Цуприк Степан, с.Калинів — Попович Павло, голова Самбірської райспоживспілки — Юрків Мирон, голова Рудківського СТ — Шведа Богдан, кореспонденти газет: Михальчак Іван, Гриньків Василь, фотокореспондент Віра Антошак. Головний інженер меблевого комбінату — Козак Богдан, директор керамзитового заводу — Козак Юрій, директор спецбази — Коземко Леонід.

Багатьох переселенців в Україні спіткала важка доля в большевицьких таборах. В 1944 році в м.Самборі по доносу заарештовано 75-літнього письменника Івана Филипчика. На судовому процесі письменник в останньому слові «подякував радянській владі за продовження віку», бо засудили його 75-літнього на 15 літ. І до сьогодні невідомо, як і про тисячі замордованих, де покоїться його прах. Ось і ще один архівний документ. Як і на Івана Филипчика большевицькі агенти КГБ на священника із с.Чертежа Полянського був зроблений донос і, як наслідок, Сибір. Це засвідчує, що і серед окремих людей, які називали себе українцями, були підлими зрадниками.

Шановні країяни!

Пам'ятаймо про ці страшні події!

Стаємо до боротьби за свій нарід!

Віriamo в сили свої і національні і виповнимо свій обов'язок!

Ми виписуємо на своєму прапорі ці слова: «Одна, єдина, нероздільна, вільна, Самостійна Україна від Карпат аж до Кавказу.»

І доки хоч на одному клаптику української землі панувати буде чужинець, доти всі покоління українців йтимуть на війну. Ми відродились з ґрунту наскрізь напоеного кров'ю наших предків, наша Нація ступила на новий шлях життя, ми виголошуємо, що візьмемо силою те, що нам належить.

Наша сила — в нас самих.

Наша сила — в нашому народі!

Наша сила — в нашій великій невмирущій революційній ідеї —Свободи!

Ширіть її! Ведіть її — до ПЕРЕМОГИ!

СЛАВА УКРАЇНІ!

*м.Самбір. 20 листопада 1994 р.
Михайло Шпак*

ЗВЕРНЕННЯ

до Президента України п.Леоніда Кучми,
до голови Верховної Ради України п.Олександра Мороза

20 листопада 1994 року громадськість Самбірщини, що у Львівській області, відзначила 50-ті річчя примусової депортації українців з їх споконвічних українських земель: Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Підляшшя. Тепер ця територія під Польщею.

Ми, учасники цієї трагедії українців світу, звертаємося до Вас з вимогою вирішити такі проблеми:

1. Дати політичну оцінку договору від 9 вересня 1944 року та акції «Вісла» про депортацію українського населення із їх споконвічних земель.

2. Визнати депортованими українців з тих теренів з забезпеченням їм всіх законних прав, з відшкодуванням їм матеріальних та моральних втрат.

3. По взаємній домовленості між Урядами Польщі і України розробити і забезпечити виконання для українців в Державі Польща — державної Програми відродження освіти, культури, релігії та організувати спрощений переїзд кордонів для переселенців і їх родин для відвідування рідних осель та впорядкування могил предків.

За дорученням громадськості:

Голова Самбірського Товариства «Лемківщина»
М.Шпак

Голова Самбірського Товариства «Надсяння»
Р.Саладяк

20 листопада 1994 року м.Самбір

Sambir's youth organization "UKRAINIAN YOUTH TO CHRIST"		Самбірська молодіжна організація "УКРАЇНЬСЬКА МОЛОДЬ ХРИСТОВІ"
Lviv Region/oblast 291610		Львівська область м. Самбір 291610

*Літа Ізиди Золотої.
Щавлює турбує прорада
Ми, Українська молодь Христові, приносимо світові
свій стог до Вісних судиць і хочемо розуміти чому
світ не розуміє виклик українців з їх давніх
земель. Визнаємо, ми свідомі того, що частка
нас повернула Україні її давніми землями.
Звернімо увагу на нас істориків і людей
історичної пам'яті наших країн (серед нас є
свідомі жиди, грецькі бачки).
Нам, молоді, хотіли переїхати роботу по
шкільному лемківській землі Закарпаття. Закар-
паттями історично нашими землями побачили
спити. Безогляда державство лемківців, етностів,
світливих квітучих для.
Зрештою високий інтелектуал і лемківці були
розумілими наших країн ми в розуміли
тільки Замислимо наше підтримати лемківців
кожного буття тільки жиди Лемківщини, Холмщи-
ни, Надсяння, Підляшшя.
Знаємо Вік. Зрештою справляємо і біганина України*

Голова Р. Кішак.

Звітна доповідь голови Самбірського Товариства «Лемківщина»

Шановні члени Товариства! Шановні краяни, пані і панове!

19 серпня 1989 року в м.Самборі було створено осередок Товариства «Лемківщина». Його головою було обрано Юрія Хорта.

27 вересня 1992 року були проведені звітно-виборні збори осередку, обрано раду в складі 15 чоловік:

Дідича Павла, Гвозду Дмитра, Мишка Миколу, Тібесву Параскевію, Скробала Івана, Осюрака Петра, Головчак Марію, Осюрака Михайла, Поліщук Юлію, Гринька Петра, Михальчака Івана, Рапка Семена, Сенька Степана, Гринька Василя. Шпака Михайла обрано головою ради Товариства.

Було обрано ревізійну комісію в складі трьох чоловік: Кузьмича Євгена — головою і членів: Вітика Василя і Хому Марію.

Заступниками голови ради обрано: Осюрака Михайла і Гриньківа Петра, секретарем і скарбником Павла Дідича.

При раді утворено дві секції: організаційну — головою обрано Осюрака Михайла, Гвозду Дмитра, Гринька Петра, Гриньківа Василя, Рапка Семена — членами секції. Культурно-освітню секцію — головою обрано Осюрака Петра, Поліщук Юлію, Скробала Івана, Головчак Марію, Михальчака Івана — членами.

На сьогодні в Товаристві нараховується 200 членів. Сума членських внесків мінялася в залежності від зарплати і росту цін.

На загальних зборах Товариства 3.10.1993 року було вирішено утворити з осередку самостійне Самбірське Товариство «Лемківщина». Був розроблений Статут і розпорядженням №962 від 16.11.1993 року Самбірської райдержадміністрації Товариство зареєстровано.

Відзначу, що на сьогодні Товариство має власну печатку. Метою і завданням Товариства є вивчення як минулого, так і сучасного життя українців, які століттями проживали на своїх українських землях і примусово від 1939 до 1947-1953 рр. були депортовані зі своїх земель.

Організація через зібрання, конференції, газети, радіо, телебачення доведення до широких мас правди про утворення лемківського краю, зродження на цих теренах української нації, її культури, освіти, релігії, мистецтва, ведення господарювання. Але, як з'ясувалося, українці з теренів Лемківщини, Холмщини, Надсяння, Любачівщини, як і українці в Україні — нарід живучий, войовничий і всебічно розвинутий.

На сьогодні в Україні створено сімнадцять Товариств. І якщо українці в розвинутих цивілізованих країнах світу мали можливість нормального життя і розвитку, то ми, переселенці, в колишньому советському союзі такої можливості не мали. І тільки в час так званої перебудови ми отримали можливість вільно заговорити і стати у боротьбі за відродження нашого краю, що тепер під Польщею. До часу перебудови питання депортації було уряду непотрібним, більше того, щоб люди не дізналися правди про злочини, вчинені супроти Нації на цих теренах.

З часу обрання ради і мене головою було складено план роботи, в якому заплановано проводити засідання ради, що регулярно і проводилися, загальні збори членів Товариства, які також проводилися, організація запису нових членів до Товариства та інші заходи.

На засідання ради Товариства виносилися різноманітні питання щодо роботи, до участі в конкретній роботі кожного члена ради, кожного члена і Товариства загалом, а саме:

— для членів Товариства і їх родин, дітей було організовано свято Святого Миколая.

Тут допомогу подарунками для бідних дітей не тільки членів Товариства, а й присутніх на цьому святі, надав директор заводу продтоварів Ярослав Щудлик;

— з цікавими рефератами про лемківський край виступав Василь Гриньків, а про видатних людей з наших теренів — Юрій Парашак;

— ділилися своїми враженнями від поїздок на «Ватру» — цей великий український збір у Польщі, учасники фестивалю Марія Головач, Євген Кузьмич та інші;

— учасником «Ватри-94» — був наш самбірський хоровий колектив «Дзвін».

У Самборі на запрошення Товариства виступав славний, знаний в Україні і за її межами хоровий колектив «Лемковина», в репертуарі якого понад 200 лемківських пісень та десятки виступів в Україні, і за кордоном.

Самбірчани мали можливість побачити у виконанні членів молодіжної секції Товариства під керівництвом сина Василя Хомика «Різдв'яний вертеп».

Товариство організувало відзначення в Самборі 60-річчя від Дня народження нашого землянина поета Василя Хомика.

За сценарієм Василя Хомика працівники Самбірського училища культури здійснили виставу «Побожна» Василя Стефаника за режисурою Марії Винарчик. Виконавцями були Таїсія Шубеляк, Володимир Воловець, Іван Хай. На слова віршів Василя Хомика, Богдан Торба та Борис Марченко склали декілька пісень, які на наших заходах виконували Ілля Чайка, учні училища культури та славне самбірське тріо бандуристок.

Участь самбірчан у роботі Всесвітнього Конгресу світової федерації лемків, який проводився у Львові, де самбірчани мали можливість зустрітися із своїми земляками з різних держав світу. Українська преса широко висвітлила позицію Світової Федерації Лемків та організації «Оборона лемківщини».

Члени ради і Товариства взяли участь у відзначенні 50-річчя депортації українців, що проводило Львівське правління Товариства «Лемківщина», «Надсяння», «Холмщина».

Багато самбірчан мали можливість і сьогодні беруть участь в богослужіннях у новозбудованій у Шевченківському Гаю міста Львова лемківській церкві.

Рада Товариства організувала для членів Товариства, виборців Самбірщини зустріч з кандидатом у депутати до Верховної Ради України Тарасом Процев'ятом, кандидатом від Товариства на депутата і голову міської Ради з Петром Осюраком, кандидатом в депутати до Самбірської міської Ради — Петром Гриньком та кандидатами в депутати до Самбірської районної Ради і на голову районної Ради — Михайлом Шпаком.

Наслідки виборів ви знаєте. Рада Товариства та багато членів Товариства і просто переселенцями з різних теренів організували відзначення 50-річчя депортації — примусового виселення українців з своїх споконвічних українських, історичних земель. Члени Товариства є членами багатьох громадсько-політичних організацій і ведуть активну роботу по розбудові української Нації і Держави, беруть участь у різних політичних заходах, а від ради делеговані члени для роботи в координаційній раді громадсько-політичних організацій Самбірщини.

Я, як голова і член обласного правління «Лемківщина» зобов'язаний і беру участь в засіданнях і роботі обласного правління Товариства, про що інформую Раду і її членство. І тут я хочу подякувати членам Львівського обласного правління пану Іллі Чулику, Василю Хомику, пану Ардану за активну підтримку нашого Товариства.

Члени ради займаються реалізацією літератури та газет, які видаються в Україні.

В газеті «Господарник» започатковано сторінку «Лемківське слово» і треба подякувати кореспондентам Івану Михальчаку, Василю Гриньківу — членам ради та Остапу Лешезі за їхню активну участь у зборі матеріалів і їх видруку.

Хочу відзначити, якщо в цивілізованих державах українці з наших теренів, що тепер під Польшею, зайняли відповідне місце і мали можливість для розвитку, популяризації наших українських традицій, мистецтва, культури, політично-військової боротьби, зібравши величезні матеріали з питань релігії «Церква в руїні», «Про боротьбу УПА « 21

том «Літопису УПА», двохтомник «Лемківщина», видають різноманітні журнали, газети, то ми в Україні маємо лише одну лемківську газету «Дзвони Лемківщини» та кілька невеликих видань: «Лемківщина в серці моїм» Володимира Барни, томи «Лемки» Івана Красовського і Дмитра Солинки, «Доля Лемківщини» Івана Оленича, перевидана у м. Львові, «Лемківщина в огні» Марії Остромири, в невеликій кількості видана «Мапа» Лемківщини і збірка Василя Хомика «Лемківська молитва».

Конгрес Світової Федерації Лемків відзначенням 50-річчя депортації, що проводилось на Львівщині, Тернопільщині, Івано-Франківщині, сколихнув нашу велику лемківську громаду і на цих форумах прийнято ряд важливих політичних документів, звернень до уряду і президентів України і Польщі. Винні у цих великих злочинах супроти нашої Нації і теренів советский союз і його злочинна КПСС конають і нехай згине навіки у прокляттях людей.

З приводу прийняття цих звернень до урядів організовано збір підписів людей-переселенців, щоб засвідчити поставлені до уряду вимоги, засвідчити, що ми є. І вимагаєм і будем вимагати справедливості.

На Самбірщині під документами підписалося більше 8 тисяч людей і тут я хочу подякувати Павлу Дідичу, Василю Вітику, Петру Гринькові і іншим членам Товариства, які проводять цю роботу.

Сьогодні я не можу обійти питання українсько-польських стосунків. Польські шовіністичні кола продовжують наругу над нашими українськими святинями. Так, при проведенні в місті Перемишлі — українській князівській столиці з'їзду українських випускників-гімназистів на одному з будинків Перемишля був ганебний напис «Україна ест велька курва і свіня».

В 1994 році був збещений пам'ятник воякам УПА, не кажучи вже про мордування десятків тисяч українців у воєнні лихоліття, знищення сотень церков, шкіл, Народних домів, пам'ятників та сотні українських сіл. Ми про це повинні пам'ятати, а в Україні, і в Самборі, владні структури сприяють у розвитку польської нації.

Шановні країни! Робота Товариства проводиться на добровільних засадах, на духовній потребі цих людей. Проведена Товариством робота вимагала затрат особистого часу, організаторської ініціативи.

Я хочу відзначити не примус, а потребу в цій роботі членів ради Павла Дідича, Петра Гринька, Миколи Мишка, Євгена Кузьмича, Михайла Осюрака, Марії Головачак, Дмитра Гвозди, Тібеєвої Параскевії, Вітика Василя, Поліщук Юлії. З особливою вдячністю хочу відзначити роботу члена ради Петра Осюрака, який ще в ті часи організував славний народний колектив «Пролісок», без якого не обходяться літературно-політичні заходи на Самбірщині.

Для широкої інформації питання «Лемківщини» від Вас, шановні країни, потрібна інформація, а Вам є про що оповідувати із стародавнього і сьогодишнього.

В доповіді до 50-річчя депортації я не згадав про лемківський хор, яким керував Іван Скробало. Цей хоровий колектив у ті антиукраїнські, комуністичні часи відроджував на наших теренах, тут, на Самбірщині, українську та ще і лемківську пісню. І цей колектив, хоч сьогодні не діє, заслуговує на ширшу шану, визнання, бо залишив в історії слід відродження лемківської культури і пісні.

Ми повинні мати у Самбірському музею «Бойківщина» відділ «Лемківщина» — місця там вистачає, і експонатів нашої історії теж. У публікації пана Остапа Лешеги, дописувача наших газет була інформація, що в 1936 році в Сяноці був створений музей «Лемківщина», експонати якого, правдоподібно, у Любачівському архіві.

Варто підняти питання про повернення в Україну робіт визначних митців-українців з інших держав, для прикладу, роботи видатного скульптора Михайла Черешньовського. З вдячністю хочу згадати директора Самбірської друкарні Івана Зубаля за підтримку нашого Товариства, а також членів ради Івана Сенька, Семена Рапка, Ганну Мацковську, Ігоря Медведя.

Шановні країни. Від нашої активності, вимогливості, пропагандистської роботи буде залежати відродження наших теренів, нашої історії, нашої лемківської громади. Чи відродиться наш край? Таке питання я задав старшому чоловікові родом з села Завадки, знищеного поляками.

«Відродиться — енергійно відповів чоловік — бо в селі Завадці в 1994 році мій родич, який був депортований на захід Польщі, поставив в нашому селі першу хату, а коло нього вже вибитий фундамент ще під одну хату односельчанина, який повертається в Завадку.»

Отже, будьмо оптимістами, будьмо активними в боротьбі. Я закликаю Вас до праці, а новоутворену раду — до організації праці. І нехай допоможе нам Бог.

Слава Україні!

М.Шпак, 4.06.1995 р.

Голові Самбірської міської Ради
народних депутатів
М.Коту

На теренах Польщі шовіністичні особи продовжують наругу над українськими святинами.

Так, у м.Перемишлі під час організованої зустрічі українців-випускників-гімназистів на одному з будинків був написаний вульгарний напис супроти України.

Сплюндровано збудований в 1994 році пам'ятник загиблим воякам УПА.

Бірчицька Гміна заборонила перезахоронення і встановлення пам'ятного знаку загиблим воякам УПА, останки яких позбирано в лісах.

На теренах Польщі гальмується будь-який розвиток української школи, культури, а в Україні, в т.ч. і в м.Самборі, польська громада має всі можливості для розвитку освіти, культури, релігії.

Самбірське Товариство «Лемківщина» вимагає від Вас звернутися з відповідним листом до владних структур Польщі з вимогою припинити профанацію над українськими святинами в Польщі і до встановлення нормальних відносин між поляками і українцями доброзичливого ставлення до українців не давати дозволу на будівництво закладу для польської громади біля музею «Бойківщина» в місті Самборі.

Прийнято на засіданні ради Самбірського Товариства «Лемківщина»

*М.Шпак,
Голова Самбірського Товариства «Лемківщина»*

Відповіді не було.

Директору Самбірського ДЕМЗу
п.Сеньку С.І.

Самбірське Товариство «Лемківщина» просить виділити автобус для поїздки делегатів у м.Львів 17 червня 1995 року на звітну обласну конференцію Товариства.

Автобус просимо подати на 8 год. ранку біля адмінбудинку.

*Голова Самбірського Товариства «Лемківщина»
М.Шпак*

В 1944 році каральні органи Польщі з участю представників радянського союзу розпочали виселення українців з етнічних земель Батьківщини, що тепер під Польщею, на територію тодішньої УРСР — у Тернопільську, Донецьку, Одеську, Івано-Франківську, Кіровоградську, Львівську та інші області.

Таким чином, протягом 1944-1945-1946-1947-1953 рр. виселено сотні тисяч українців. Під час цих операцій на Лемківщині спалено сотні сіл, знищено сотні церков, домів «Просвіта», шкіл, пам'ятників і, саме найзлочинніше — вчинено фізичне винищення українців.

Протягом тисячоліть українці на цих теренах мали у приватній власності будинки, землю, ліси, різноманітний господарський інвентар, хатнє майно, яке при примусовому вигнанні не було часу і дозволу «влади» забрати з собою. Все це перейшло у власність тодішнього польського уряду. При розселенні українців на території тодішньої УРСР, а також по території західної Польщі, українцям частково було наділено землю, яку уряд забрав у колгоспи та частково було надано житло.

Самбірська районна організація Товариства «Лемківщина» звертається до Вас з проханням:

1. У Верховній Раді України, з числа депутатів створити групу, яку міг би очолити депутат Ю.Тима, і внести у порядок денний роботи Верховної Ради питання виселення українців з Польщі. При цьому врахувати наступне:

— виселення українців розпочалося в 1944 році, а тепер фігурує тільки акція «Вісла» 1947 року. Акцією «Вісла» поляки виселяли тих українців, які ще залишилися.

2. Визнати насильно виселених українців з їх земель репресованими.

3. На міжурядових погодженнях надати право на повернення виселеним українцям на свої землі.

4. Надати можливість українцям, виселеним з рідної землі та членам їх родин, спрощений від'їзд на ці Терени.

Про хід вирішення питання просимо письмово повідомити Самбірське Товариство «Лемківщина».

*За дорученням: голова Самбірського
Товариства «Лемківщина»*

М.Шпак.

21.06.1994 рік

Парафіяни передмістя Самбора біля новозбудованої церкви св.Андрія (УГКЦ). Посередині - колишній декан Орест Михайлюк, о.Володимир Коркуна та теперішній настоятель церкви о.Флор Дашинич. Є тут і мої стежничани. Фото 1997 року.

ДО 50 РІЧЧЯ ПРИМУСОВОГО ВИСЕЛЕННЯ З СПОКОНВІЧНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ

Про один із антирелігійних випадків польсько-шовіністичного війська розповіла нам в 1993 році полька, дружина нашого стежничанина Станіслава Зарічанського «Франкового» Сташка п.Євгенія, коли наша група стежничан відвідала рідне село. Після виселення в 1946 році ті стежничани із села Стежниця, які залишилися, довго не могли усвідомити, що сталося. Чому в селі така пустка, така туга, така тиша, така розпач.

І ось випадок. Через село їхало три фіри, на яких були військові поляки. Їхали вони до Гор'янського лісу за дровами. Навпроти хати Шпака Петра «Заневчикового» на розлогій липі була невеличка капличка з фігуркою Матері Божої. Ще до війни він купив її у Лиську, а, будучи добрим столярем, встановив на дереві. Довгі роки Вона берегла наші оселі. У день виселення, видно, в цьому політичному пеклі і залишилася фігура Матері Божої у капличці. Така була воля Господня. Фігура Матері Божої чекала на своїх односельчан, навіть коли ворог зробив спробу її знищити.

Зупинивши фіру біля каплички, один з вояків, бандитів, якому запаморочилося в голові, викрикнув: «Юш тутай всней стаць не бендзеш» по-польськи, (вже тут більше стояти не будеш) і... вистрілив кілька разів у фігуру. Здргнулася Матір Божа від наруги і залишилася у капличці. Три фіри з вояками поїхали в ліс, а та, з якої стріляли, в лісі наїхала на міну і підірвалася злочинці. Селом з лісу поверталися дві фіри і ці, що залишилися живі, зупинилися біля каплички і про жахливу караючу подію розповіли цій жінці. Мабуть, ті, що залишилися живі, зрозуміли, яка велика Божа сила керує людством. Зарічанська взяла постріляну фігуру Матері Божої і берегла її аж до нашого приїзду і віддала її нам, стежничанам, а Мирося Шпак, по чоловіку Лукавська, перевезла її до Самбора, до її власників. Спочатку виникла думка віддати її, простріляну, в Самбірський музей «Бойківщина», але коли громада УГКЦ з передмістя м.Самбора взялася за будівництво в цьому районі церкви, якій дали назву і освятили іменем святого Андрія, то фігуру, яку дуже гарно відреставрував Любомир Тишко родом з с.Кошляки, Підволочиського району, Тернопільської області, а тепер художник музею «Бойківщина», її освятили і віддали в цей Храм. Будучи тут на Храмовому святі, я розповів чисельній громаді про цей випадок і просив Божу Матір, щоб вислухала наші молитви і просьбу, щоб вернулися ми з нею у відроджену українську Стежницю. Тепер ця фігура стоїть на Тетраподі як свідок злочину комуно-польської системи супроти Української Нації і її споконвічних Лемківських теренів.

Про цю подію я розповів парафіянам на першій відправі в Церкві Св.Андрія на передмістю Самбора в 1996 році

М. Шпак

Будівництво церкви
св.Андрія на передмістю
міста Самбора

Фігура Божої
Матері, про яку тут
описано. Фото
Г.Хмелівського.
1998 рік

Кажеші добродіі !

Прохання, з яким звертаюся до Вас, стосується депортації
в 1946 році українців з Польщі. 17 травня 1946 р. хиталим
с.Степанівка, Ільського повіту були записані "евакуаційні листи"
на зміста у Тернопільську та тодішню Аргентинську області.
Міжма родина залишалася в м.Самборі, тодішньої Аргентинської
області.

Самбірське Товариство "Іонківщина" просить Вас надіслати
нам копії "евакуаційних листів" або інші підтвердуючі ар-
хивні документи. Орієнтовно подане прізвища депортованих:
Шпак, Шпак, Червонозвський, Сушко, Губицький, Галка, Омар,
Калчук, Романюшин, Заричанський, Остап, Мрчак. Товариство
має адреси депортованих в Україні і бере на себе обов'яз-
ок розіслати ці документи по адресах.

Наша адреса :

292610 м.Самбір,

Львівська область

пл.Ринок 1

кабінет 30.

Шпак Михайло Антонович
Голова Самбірського Товариства
"Іонківщина".

*27.05.96, підписано
по варті за листом в Самбір*

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ
В РЕСПУБЛІЦІ ПОЛЬЩА

КОНСУЛЬСЬКИЙ ВІДДІЛ

00-580 Warszawa, Al. Szucha 7, tel/fax 625-24-53

AMBASADA UKRAINY
W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

WYDZIAŁ KONSULARNY

№ 5/854
23-05-96

м.Самбір,
Львівська область,
пл.Ринок 1, каб.30

М.А.Шпак

Шановний пан Шпак!

У відповідь на Ваш лист Консульський відділ Посольства
України в Республіці Польща люб'язно інформує, що для отримання
відповідних документів, які підтверджують факт переселення з
Польщі в Україну Вам необхідно звернутися до архівного відділу
Міністерства праці України (252801, м.Київ, вул.Пушкінська 28).

З повагою,

Зав.консульським відділом
Посольства України в РП

М.М.Брижаний
М.М.Брижаний

7-8 червня 1997 р. в Івано-Франківську відбувся 2-ий Всеукраїнський Конгрес Лемків, організований Колегією Товариства «Лемківщина» в Україні.

Делегатів з'їзду турбує теперішній стан споконвічної Української Землі, що опинилася під владою Польщі, відродження всього того, що потрібно українцям, збереження уцілілих цвинтарів, подекуди церков, каплиць, придорожніх Хрестів, відродження українських сіл.

В доповідях співголови Товариства «Лемківщина» — голови Ів.Франківського Товариства «Лемківщина» доцента п.С.Криницького та співдоповідях голови Львівського Товариства професора п.І.Щерби, Тернопільського — п.О.Венгриновича, дано ґрунтовний аналіз роботи Товариства в Україні.

Сьогодні Уряду України, Польщі, враховуючи постійну, тверду, вимогливу позицію світової спільноти Лемків, які опинилися за межами батьківської землі, внаслідок депортацій, змушені шукати підходу до вирішення цих питань. Йдеться про захист українців, де б вони не проживали. Підтвердженням цього є вітальний лист Конгресові від Уряду України.

На сьогодні українці в Польщі не можуть відкрито заявити, що вони українці — настільки жорстокому терору вони піддавалися у післявоєнний час. Уряд Польщі подбав, щоб в Україні поляки мали відремонтовані костели, мали свої школи, товариства. А на тих теренах ще і сьогодні руйнуються цвинтарі, по яких тракторами тягають ліс. З цього приводу делегати Конгресу надіслали листа Папі Римському.

В роботі Конгресу взяли участь народні депутати Верховної Ради України п.Т.Процев'ят, п.Р.Круцик з Івано-Франківська та представники облдержадміністрації, які належно посприяли в проведенні Конгресу.

Делегати Конгресу категорично вимагали від керівників Лемківських товариств вимогливості до Уряду України в питаннях вирішення спрощеного переїзду кордону на батьківську землю для впорядкування могил, відвідин родин, вирішення надання пільг депортованим, згідно прийнятого ВР України в 1996 році Закону.

В Україні є бажаючі, які хочуть повернутися на батьківську землю для постійного проживання. Але в жодному разі депортовані з цих теренів українці не погодяться на компенсацію або сплату за землю чи напрацьоване і залишене власне майно. У виступі нардепа п.Т.Процев'ята наголошувалося на підтримці окремих депутатів ВР України, позиції всестороннього захисту депортованих.

Делегати згадали і про те, що нардепи: п.Ю.Тима і п.М.Горбаль, родичі яких депортовані, надто пасивно спостерігають за цими рішеннями і відкрито не заявляють про вимоги депортованих. Конгрес прийняв резолюцію, яка буде скерована Урядам, та зміни і доповнення до Статуту і, як результат, утворено Всеукраїнське об'єднання Лемків.

8 червня делегати, окрім наради, мали можливість побути на концертах колективів художньої самодіяльності на Лемківську тематику. Самбірчину на цьому фестивалі представив відомий в Україні колектив «Пролісок» з СШ №3, який мав там неабиякий успіх. Завдяки голови Самбірської райдержадміністрації п.І.Хару, який організував автобус для поїздки в Івано-Франківськ.

В. Затварський, Т. Тершовчин, М.Шпак — делегати Конгресу

Шановні пані і панове! Шановні переселенці!

Сьогодні в Народному домі м.Самбора поєднано два відзначення – Свято Героїв та 50-річчя акції «Вісла».

Свято Героїв — українське національне свято, яке випадає на 23 травня і його відзначення зродилося у восний час. Та в історії України є багато ще не визначених національних свят: Свято Могил, Свято Зброї, Свято Моря.

Не визнано поки що на державному рівні боротьбу вояків ОУН-УПА. Сьогодні в ранг Героїв України можна зарахувати чимало видатних полководців, гетьманів, державних діячів.

За останнє століття в історію Героїв вписані імена Євгена Коновальця, Симона Петлюри, Степана Бандери, Романа Шухевича.

Як трагічна доля розпорядилася їх життями — відомо. Щодо питання примусового виселення, депортації українців з їх споконвічних земель, українських, батьківських земель та акції «Вісла» — інакше, як геноцидом, трагедією назвати не можна. І тут прослідковується загарбницька мета поділу територій: Москва-Німеччина-Польща.

Українців розкидано по світу, з 1946 року ці люди оселилися і на Самбірщині в багатьох селах, працюючи в полі, в школах, в медицині, на підприємствах і організаціях.

Важко сьогодні знаходити порозуміння, адже з часу депортації пройшло 50 років.

І ми, керівники відповідного рівня, будемо всіляко сприяти налагодженню нормальних, добросусідських стосунків з Польшею, в тому числі і поїздок наших краян на батьківські землі і упорядкування могил.

А такі відзначення ми повинні проводити тому, що від них повніше дізнаємося про історію нашої Держави, про долі видатних і рядових українців, а це зобов'язує нас прилучитися, працювати для того, щоб трагічні події не повторювалися.

М.Шпак, 25 травня 1997 р.

ВИСОКОПОВАЖНІ ПАНІ! ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПАНОВЕ! ЛЕМКІВСЬКА СПІЛЬНОТО!

Від тихого плеса Срібленолентого Сяну до бистроводного Попраду самобутня краса Лемківської пісні віддавна консолідувала Лемківську Спільноту. Національна пісня була психологічним панцером, духовним мірилом традиційної Самобутності, що мобілізувала протистояння завойовницькій сваволі.

Автохтонна пісня з лемками мандрувала крутозламними шляхами депортаційного лихоліття і зуміла вплести лемківську вітку в лавровий вінок загальноукраїнської культури.

Лемківські скитальці! Ви — споконвічні мешканці пограничного терену, що з незапам'ятного часу мужньо стояли на стратегічній варті Карпатських Бескидів.

Це наші Попередники, з Божої Волі, на ЗУЗ запалили Смолоскип, що віками спалахував Неопалимою Життєдавчістю Феніксового Попелу.

Це ваші Попередники в прадавньому Перемишлі вишколювали першими конфесійні кадри Золотоверхій Столиці, ще задовго до Сакраментального Акту, Хрещення України.

Протягом тисячоліття лемківська хоробрість стримувала наїзди та асиміляційний тиск надвислянського агресора.

Не раз першим зупиняти доводилось мілітарні наскоки, щоби недоторканими залишалися географічні параметри Лемківської землі, на котру безутриму щоденно чатувала прокрутівська зухвалість підступного завойовника — тотальні погроми і денационалізаційна політика чужоземних заброд. Дієписна Книга «Закерзонської Землі» — це трагічна правда багатосотлітньої Самооборони...

І те, що вчора боронити доводилось Лемківському Повстанцеві смертоносним залізом, — ви, — незмінне покоління Лемківської Спільноти наших днів — захищати мусите безкомпромісним Словом Автохтонного Сумління, що надійно закуто в неіржавіючий

панцир націократичної самосвідомості, щоби готовим бути на прийдешній поклик мобілізаційної Сурми, що покличе вас чи вашу зміну, до Визвольного Походу за повернення Закарпаття під Соборницький Скіпетр Державної Самостійності.

Нема потреби переконувати присутніх, що геноцидне лихоліття, депортаційного насилля на закарпатському просторі, — це найчорніший період дієпису.

Півстоліття тому над автохтонним населенням Закарпаття закружляла смертоносна тінь біологічної загибелі — смертоносна віхола фізичного знищення.

З реальності виходячи, на стратегічну самооборону Закарпатської Землі покликані були Залізні Когорти Визвольного Підпілля ОУН-УПА, — авангардні загони неподоланих лицарів з Вчорашньої Легенди, з котрими в безпрецедентності самопожертви, рівнятися могли хіба що тихоокеанські камікадзе Мікадо Гірохіто.

Але тоді наші сили були надмір нерівні, реляційні звітування атакуючого ворога подають співвідношення 1:150 на користь поляків... але ця цифра набагато зменшена, закарпатська драма була жакітливою.

Доволі часто самооборонні мережі ОУН чи навіть рейдуюча чота УПА, що вже була далеко в неповному складі, бо несла втрати у безперервних боях, раптово затиснута в мілітарні кліщі кількома дивізіями атакowanego ворога. І тоді співвідношення було не 1:150, а супроти одного повстанця стояли тисячі харциязк. Такої переваги не мали навіть прадавні перси під Термопілами, коли в 480 році перед Христом пішли на завоювання Античної Геллади. Трагічна драма на Лемківській землі — це були Закарпатські Термопіли, що лицарською заповязатістю та класичністю самопожертви не поступляться нічим Геленським Термопілам.

До речі, ми ще й досі не здвигнули Монумент Закарпатським Термопілам.

Прийде пора і Державна Самостійність нашого народу перестане бути задекларованою фіктивністю чи лакмусовим папірцем суперяничарської потолочі-каїнового поріддя суздальського молоха.

Прийде пора і Нюрнберська петля таки досягне комунофашистську гидоту з векапестського зоопарку — звироднілих нелюдів, що з садистським цинізмом влаштували мордерчі кориди над нашою людністю.

То ж хай Соборницький Скіпетр Націократичної самосвідомості до лету розгорта Могутні крила над сплюндрованим тереном — регіоном Метрополійного материка — Закарпатської землі. Бо прийде час, поновно спалахне непогасима, апотеоза Золотого Тризуба, поновно замайорять червоночорні Штандарти, що проторять дорогу Лемківській Спільноті до рідного порога.

Де Закарпатських Кітальців радісно вітатиме триумфальний гомін Катедральних Дзвонів прадавніх центрів Західноукраїнської Державності — Княжого Перемишля та Королівського Холма!

Самбірщина з часу її зродження, в усі часи дала Україні славному Когорту видатних постатей.

Топив і жорстоко нищив завойовник татарин і турок, і австріяк і поляк, фашист і москаль. Героїчною смертю вмирили борці за Волю України. Сьогодні хіба той, хто не хоче знати історію свого краю, є байдужий до історичних минулих і сьогоднішніх джерел, щоб не тільки знати, а проіннятися ними, возвеличити їх і разом з новим поколінням стати як буде треба, в збройному захисті Української Нації і Держави.

Вічна Слава Лемківським Когортам Визвольного підпілля ОУН-УПА!

Вічна Слава Лицарському чину Закарпатського Повстанця!

Хай вічною буде Пам'ять і Слава тим, хто віддав своє життя за Волю і Незалежність України.

Борітеся, поборіте, нам Бог помагас.

Слава Україні!

В. Затварський.

Державний архів
України

Згідно з повідомленням Служби безпеки України, в Україні, серед інших осіб, які брали участь у організації та проведенні акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України, є такі особи:

Одним з ініціаторів акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України є пан Іванко Іван Іванович, який брав участь у організації та проведенні акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України.

Одним з ініціаторів акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України є пан Іванко Іван Іванович, який брав участь у організації та проведенні акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України.

Сторони України та Польщі зобов'язані до взаємного розуміння з української і польської сторони та взаємного розуміння історичну правду боротьби за незалежність держави. Однією з сторін є Україна, іншою – Польща.

Головний офіс: м. Київ, вулиця Майдан Незалежності, 1.

Про більше відомості про цю справу можна дізнатися за адресою: 292610, Львівська обл., м. Самбір, вул. Рівної, 1, каб. 10.

За дорученням, голова Самбірського товариства "Наша Україна" П.Саладан

Державний архів
України

Згідно з повідомленням Служби безпеки України, в Україні, серед інших осіб, які брали участь у організації та проведенні акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України, є такі особи:

Одним з ініціаторів акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України є пан Іванко Іван Іванович, який брав участь у організації та проведенні акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України.

Одним з ініціаторів акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України є пан Іванко Іван Іванович, який брав участь у організації та проведенні акцій протесту проти втручання Радянської влади в справи незалежної України.

Сторони України та Польщі зобов'язані до взаємного розуміння з української і польської сторони та взаємного розуміння історичну правду боротьби за незалежність держави. Однією з сторін є Україна, іншою – Польща.

Головний офіс: м. Київ, вулиця Майдан Незалежності, 1.

Про більше відомості про цю справу можна дізнатися за адресою: 292610, Львівська обл., м. Самбір, вул. Рівної, 1, каб. 10.

За дорученням, голова Самбірського товариства "Наша Україна" П.Саладан

**МІНІСТЕРСТВО
ЗАКОРДОННИХ СПРАВ
УКРАЇНИ**

**MINISTRY
OF FOREIGN AFFAIRS
OF UKRAINE**

28204, м. Київ, Майдан Незалежності, 1
Тел.: (044) 223 11 00
Факс: (044) 223 11 78
E-mail: mfa@mfa.gov.ua

1, 01005 Київ, вул. Майдан Незалежності, 1, каб. 10

№ 292610, Львівська обл., м. Самбір, вул. Рівної, 1, каб. 10

Голова Самбірського товариства "Наша Україна" М.Пилипюк

Голова Самбірського товариства "Наша Україна" П.Саладан

Шановний панове М.Пилипюк і П.Саладан,

За дорученням Президента України на Ваш лист у справі громадянства Польщі, українця за походженням, 79-річного доктора Миколи Сиваченка МСЄ повідомляє, що справою д-ра М. Сиваченка з самого початку активно займається Посольство України в Республіці Польща. Протягом якого часу прокуратура, депутати Сейму, сенатори, керівні політичні партії та громадська організація Польщі та посередництвом нашого Посольства численний ряд людей-протестантів, зокрема, деякі з них - громадянські організації та окремі осіб з України, в т.ч. Народного руху України, Союзу письменників України (разом із Конгресом українських інтелектуалів, Всеукраїнським товариством "Просвіта", Інститутом літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України), товариства "Наша Україна" тощо.

12 грудня 1996 р. Посольство звернулося до прокурора Варшавського виховання Сая Лубуд, який тоді займався справою М.Сиваченка,

накласти санкцію цієї справи і встановити надію, що в двохсторонній і правовій Республіці Польща не буде доведено політичної розриву.

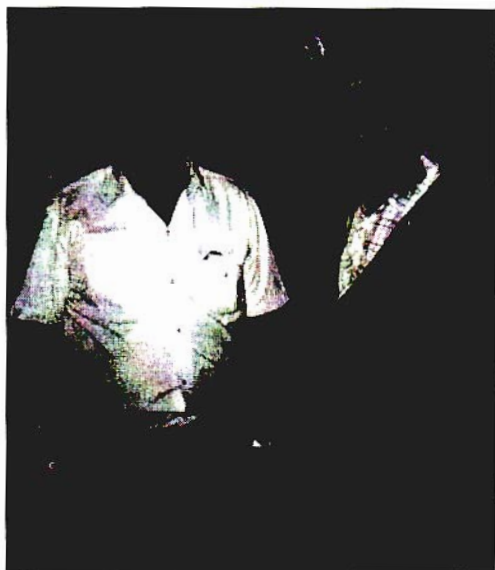
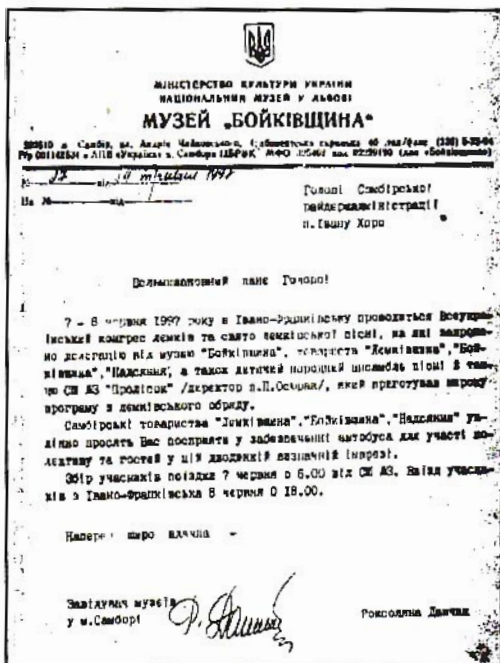
Крім цього листу були надіслані Генеральному прокурору РП, Голові Верховного Суду РП, Голові Касації справедливості і прав людини Сейму РП, Голові Кодексу прав людини і правоторядку Сенату РП, Ротмістру громадських справ РП.

У відповідь на лист Посольства Генеральний Прокурор РП (як і міністр справедливості) Лешек Кубицький, повідомив нас про можливість ортогонального правосуддя в РП, повідомив, що він перед винесенням судового вердикту не має права втручатися в цю справу, але водночас висловив сподівання, що районний суд Варшави врахує аргументи Посольства України в Республіці Польща.

Посольство України в Республіці Польща розглядає як відповідь на формальну відмовку і пропонує призначити в напрямку закриття справи М.Сиваченка.

З повагою

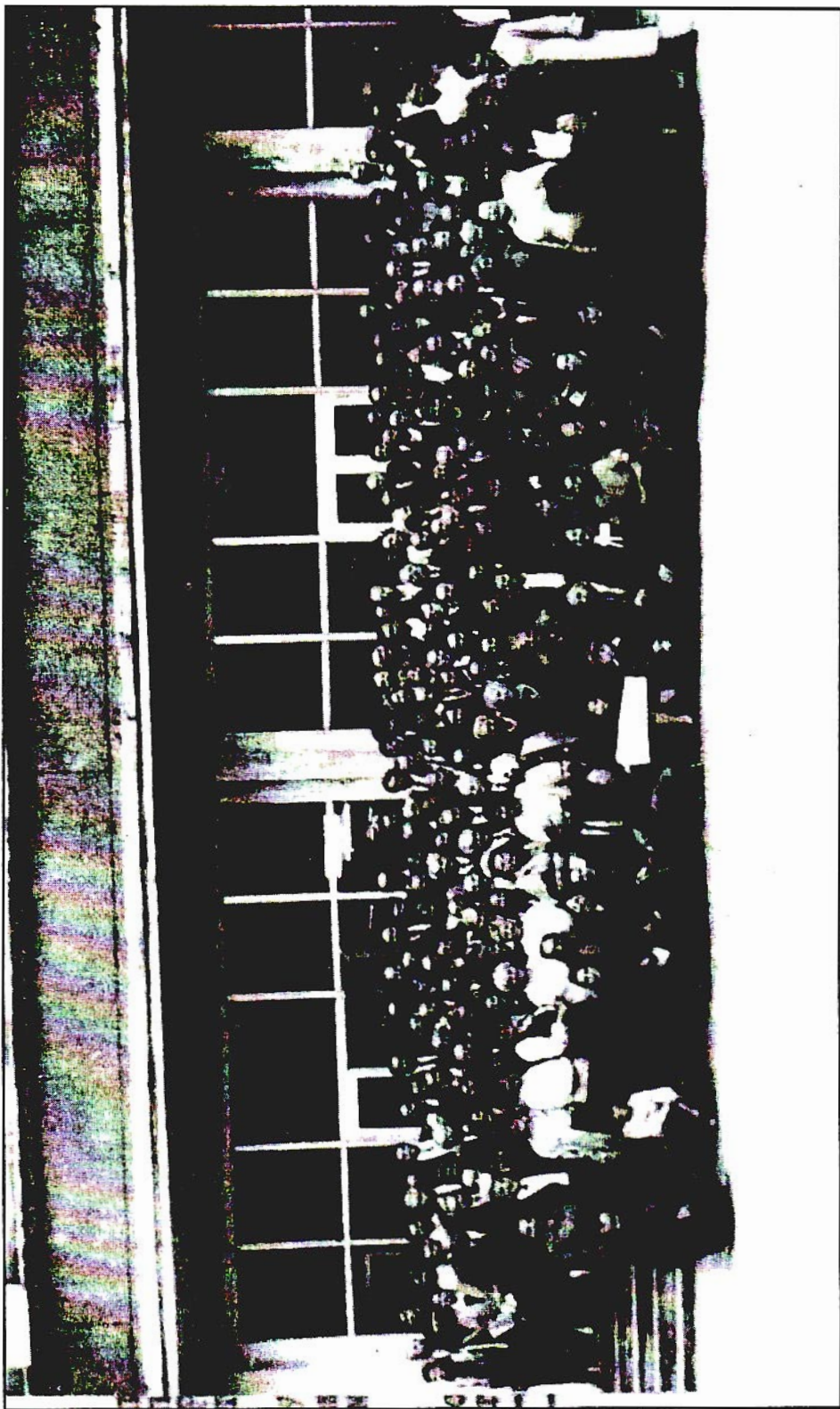
Завдання відділу з питань українського дисидентства національних меншин і культури В.І.Каченко

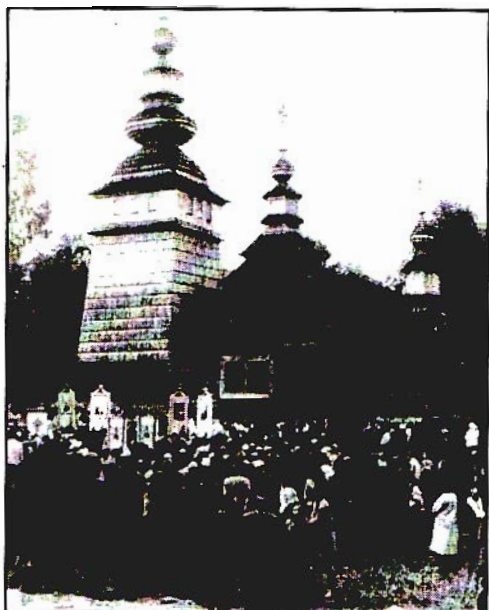
Ждиня. «Ватра-98». Справа - Українець - Лемко - Академік зі Словачки Микола Мушинка та М.Шпак.

Відкриття «Ватри-98». Посол від України в Польщі П.Сардарчук, голова Світової Федерації Українських лемківських Товариств Т.Старак, голова Івано-Франківського Товариства С.Криницький, Львівського Товариства М.Шпак, професор І.Щербя, делегати та представники польських урядів.

У Львівській політехніці зібралися делегати-лемки з багатьох країн світу на Світовий Конгрес. Є тут і самбірчани, і стежничани, тернопільчани і івано-Франківці, полтавчани і кияни.

Лемківська Церква у Шевченківському Гаю м.Львова. На передньому плані — Микола Мишко, справа — Марія Мелько.

Стрий. Біля пам'ятника Степану Бандери. Справа на ліво - Марія Савчин - «Марічка» -багатолітня підпільниця ОУН-УПА, та багатолітні політв'язні - Володимир Затварський та Ліна Сорока.

Президія II Світового Конгресу, Світової федерації українських лемківських Товариств. Зліва на право: Т.Старак, П.Польовий (Київ), Давидяк (Львів), Богдан (Словакія), В.Шлянта (Польща), М.Косів (ВРУ), Парубій (облрада), С.Криницький (Ів.Франківськ) Іван Щерба — голова Львівського Правління, М.Горбаль (ВРУ), Марія Дупляк (США) С.Венгринович (Тернопіль), В.Кікта (США), Я.Кендзьор (ВРУ), М.Френчко (Львів).

Серпень, 1997 рік, м.Львів

Делегати Конгресу. Впізнавайтесь!

1-ий Світовий Конгрес Лемків
2-ий справа — Іван Філь з с.Стежниця (тепер США) за ним — М.Шлак, Євгенія Осюрак з дому Опар, Петро Осюрак, Володимир Середа — голова Товариства «Надсяння», Петро Гринько, п.Слава Менкуш, Михайло Осюрак. 9.10.1993 р.

На Ватрі

«Ватру-97» у Ждині вітає п.Теодозій Старак, радник українського посольства у Варшаві. Перед хором — Василь Шлянта — голова об'єднання лемків у Польщі

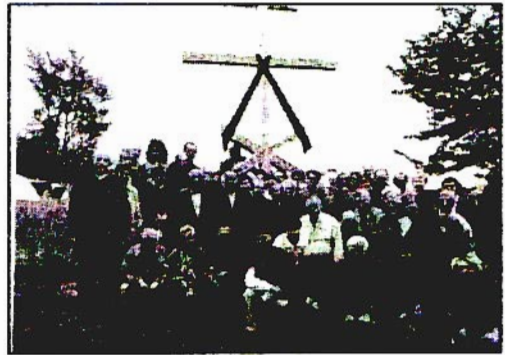

Перша фотографія на рідній батьківській землі. Такою групою з м.Самбора по представленому тут списку, 24 липня 1997 року ми виїхали на лемківську «Ватру-97» у м.Ждиню.
Фото М.Філя

Таким красним є
Беско, 1997 рік

Біля освяченого Пам'ятного Хреста до 50-річчя акції «Вісла». Священик УГКЦ Анатоль Дуда, єпископ Мартиняк, Мирослав Глубіш, Любомир Сікора, Чулик М., Богдан Каштелян, Орест Стабрин, М.Шпак. 1997 р.

На добру, але сумну згадку про
Лемківщину. 1997 р.

Повернення додому в м.Бірча. Не відомо,
скільки на цих теренах впало вояків ОУН-УПА в
обороні української землі, Лемківщини та її Нації

«Звідси починалося с.Тисова, дов-
жиною 7 км, тут була батьківська
хата...» — з сльозами на очах
розповідає п.Левицький. Зліва М.Су-
ханчак, М.Шпак, Левицький, М.Мишко,-
Б.Ряпич і Ольга Френко.

1997 рік.

**ОРГАНІЗАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
КОНГРЕС
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ**

Адреса: Україна, Київ, вул. Ярославська, 7, прим. 4,
для листування: 25201, Київ-101, 1-й кв. В-18,
тел.факс: 224-45-43

ВІТАННЯ

14 лютого, у святий свято Царяни Божої Матері, ми відзначаємо славний 55-річний ювілей створення Української (Листопадської) Армії.

Українська Повстанська Армія, зорганізована ОУН, своєю боротьбою від 1942 до кінця 50-х років виявила жваву прихильність мужливості і героїзму, здійснювала велику святу мету — звільнення українського народу життям державним життям на своїй землі. Ця боротьба, продовжена також у концтаборах, на рідній землі та поза межами України, мала закладений витяг на формування національної свідомості не лише українського, але й інших повстанців Москової імперії, поширення антиімперських і антикомуністичних настроїв. І результати — на рухавці багнатовісильної імперії. Саме боротьба ОУН-УПА була найважливішим чинником, який уможливив відродження Української Держави.

Щиро вшановуємо членів ОУН-УПА, колишніх підпільників і трудівників шпалти, всіх учасників національного визволення і рідної, усього українського народу!

Вічна слава і світла пам'ять героям ОУН-УПА, які у драматичній боротьбі проти нацистської Німеччини та більшовицького Росії відстоювали частку і гідність Української Нації, поклали своє життя у підмурок Української Самостійної Соборної Держави!

Шановні ветерани національно-визвольної боротьби!

Дорогі ветерани і друзі!

Серед випадків українських генерацій лиричеський інтерес до минулого і усвідомлення правдивої історії про священну боротьбу ОУН-УПА. Відкриваються нові імена героїв, відоміються і невідомі, встановлюються нові факти. Але національно-визвольна боротьба ОУН-УПА ще й досі не вистала владно в Україні.

Цього визнання вимагають сотні тисяч людей, які поставили свої піддані під загрозу життя до Президента і верховної Ради України. Цього визнання вимагають учасники II Всеукраїнського Форуму України, що зареєстровано в його основному документі. Цього визнання вимагають мільйони українських патріотів — і мешканців України, і ретрандани по світу, мільйони осередків людей на якій планеті, які змагаються за свободу і незалежність України. Цього визнання вимагають сотні тисяч людей, хто віддав своє життя за волю України.

Твердо обіцяємо Вам, що зробимо все, аби історична роль ОУН-УПА була визнана на державному рівні. Українська держава повинна належно вшанувати своїх героїв!

Ще раз вітасямо з славним ювілеєм!

Слава Україні!

Героїм слава!

Слава Стецько

Голова Проводу Організації Українських Націоналістів
Україна Конгресу Українських Націоналістів

8.10.97

Всукраїнське Братство ОУН-УПА

Відсл. центр: Рівненська обл. — Тернопільський
округ Конфедерації Карпатських Ветеранів

Високий Форум Свободної України!

До Вас звертається Всукраїнське Братство ОУН-УПА і всі учасники національно-визвольної боротьби 1940-50 років із шлю СЛОВОМ.

Історичні події свідчать нам так, що в тяжкий час для України, коли за багатовітні землі билась найбільша деспотія світу цього — П'ятер і Сталін, ми, сини і дочка України, за призивом Організації Українських Націоналістів, стали до збройної боротьби під сінно-жовтими прапорами за УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ.

Наша перша заповідь була: "Забудьте Українську Державу або згинете у боротьбі за неї", а наша нині — "Волі Народом — Волі Іванцям!"

Під шлю світлим для нас заповідям ми пройшли довгі роки боротьби проти жорстоких окупантів, довіри роки поневірянь у мучительній тунелі і землі, а востаннє рік Незалежності України, ми не маємо державного визнання ще й борці за Волю України і дивно у західних умовах. Наші друзі і побратими ще й дотепер харчуються в сибірах, долинах і доріжках, куди їх запроторили країна імперії, і не мають змоги повернутися на свої рідні землі.

Ми вимагаємо це великою історичною несправедливістю, тим більше, що колишній країна у зв. "світлобиту", давно уже остаточно розвалила цю проблему. Ми звертаємося до Вас, Брати і Сестри, піднести це питання на щомо високій Форумі у Виїх заповіді і розбудови Української Незалежної Держави.

Слава Україні!

Михайло Іванчук
голова ВЕ ОУН-УПА

Звернення Національного Фронту до виборців України

Український народ мав величезних жертв у боротьбі за свою свободу і незалежність.

Валем народові глибоку радість тому відновлено самостійну українську Державу. Проте за час, що минуло з цієї пори, Держава ще не встановилася українським заїстою. Більше того, пролягли космополітична олігархія і корупційна номенклатура на чолі не вилучили Україну із сфери глибокої економічної кризи, але й великий народ до межі фізичного виживання, а українську культуру — до повного занепаду.

Ми не маємо права дозволити квітній владі безжально грабувати національні багатства України та її багаторічний народ!

В ім'я пам'яті миттєвих, добра сучасників та процвітаючих майбутніх поколінь української нації викликаємо Вас, дорогі земляки, своєю твердою державотворчою позицією на виборах відстоювати незалежність української держави, право народу на повнокровне життя і розвиток.

Для того, щоб кардинально змінити ситуацію в політичній, економічній, соціальній та духовній сфері нашого життя, ми — Конгрес Українських Націоналістів, Українська Республіканська партія, Українська Консервативна Республіканська партія при підтримці депутатського об'єднання «Нація і держава», організацій Сільсько-фермерів України, товариства «Прогресив», Конгресу Українських Інтелігентів, «Меморіал», Всукраїнського товариства політичних і репресованих, Всукраїнського Братства воїнів ОУН-УПА, Всукраїнського педагогічного товариства ім.Г.Вандриша, Всукраїнського наукового і професійного товариства ім.М.Міхновського, «Ліги українських жінок» та інших громадських організацій — утворили виборчий блок «Національний Фронт».

Вступаче спробом відновлення комуністичних імперій та планової держави грабуванням народних багатств класно-номенклатурною олігархією «Національний Фронт» анулює тенденцію нашого шляху — шляху побудови Української Самостійної Соборної Держави, головними засадами якої є: встановлення законності і порядку, відновлення виробництва, зміцнення податків, малопомешна бюджету, підвищення доходів громадян, запровадження національного солідаризму в соціальному житті населення. Наша мета — добробут і соціальна загода для всіх громадян України.

Самодіяйте в кожну місць, кожного селі, шч підприємств і в установках збори прихильників «Національного Фронту», створюйте громадські комітети і групи свереження «Національному Фронту», встановте на контакт із діючими структурами «Національного Фронту», надіште нам доповідь у збірванні не менше 200 тис. підписів, необхідних для реєстрації списку «Національного Фронту» на одномандатному загальнодержавному окрузі, а також надальшій агітаційній роботі за кандидатами «Національного Фронту».

**Ми чинимо Волю держави! Ризик ми перемаємо!
З нами Бог і Україна!**

Львівське обласне відділення Українського фонду культури

Товариство „ЛЕМКИВЩИНА“

Українська Діалогівська 11, Львів 79001

Почтовый адрес: Ж. 79001 Львів, ул. Диалогівська 11

№ 9
3.0.1989

Міністром закордонних справ України
наказом Г. УДОВЕНКУ

252018 Київ Михайлівська площа, 1

1944-1947 роки були трагічною сторінкою для українців Польщі. Депортація 1944-1946 рр. в Україну фактично проводилася з застосуванням насильства та терору. Як наслідок біля 500 тисяч українців було переміщено в Україну.

Однією на цьому трагічному українців в Польщі не залишилися. На чолі були суспільства акція "Вісла" разом з конгресом Явожно (копійний місцевий муніципалітет), яка мала завершити очищення українських земель від її автохтонів. За цією акцією на західні та північні терени Польщі в основному були виселені ті, хто вважався чужим утієм депортантів в Україну. Це завдання Польщі в основному була вирішена - з батківських земель були вигнані дорослі діти і навіть змислі родили.

Слід зауважити, що всі ці антиукраїнські дії проводилися з відомої згоди Москви.

Сьогодні спокійні українські землі, з яких українці були виселені, частково лежать пусткою.

Про депортацію в Україну та акцію "Вісла" за радянських часів не можна було говорити ні в нас ні в Польщі. Щойно горбачовські часи та незалежність України стали трішки змінюватися, як деякими заговорили про події 50-річної давності.

Одні говорять про кривду в основному самі історія та їх наслідки в Україні, що об'єднується у суспільно-ромадські товариства "Лемківщина", "Надвісина" та "Холмщина". Ураж України несе мову про депортацію татар, маючи і не воле мови про депортацію українців ні в Україну ні на західні та північні землі Польщі.

Природним є, значною, бажання як депортантів українців в Україну так і виселених на західні та північні землі Польщі та їх нащадків відвідувати батківські землі, мити свої предки. Однією з можливостей таких відвідин є "Ватри" - свято української культури Лемківщини, що відбувається щорічно в кінці липня місяця в с. Ждіння на Лемківщині. З України на таке свято виїжджало разом з місцевими колективами понад 70 тисяч з дітьми осіб, в "Ватри" збирає до 15-20 тисяч осіб. Баченням, що з такою популярністю "Ватри" можна тільки радіти.

Слід також додати, що ірідні місцевих колективів з України, як професійних, так і самодіяльних різко підвищує мистецький рівень "Ватри", чим сприяє хоча б частковому відродженню згубленої самобутньої культури лемків, популяризації лемківської історії.

Ватри існує більше 10-ти років. З початком 1990 року в ній видіряє важливу роль Україна у викритті політичного русинства та лемківського сепаратизму, як фінансуються ворогами України силами.

З 1-го січня 1998 року в Україні вводиться єдиний український закордонний паспорт. Однак не нововведення різко обмежило можливість інших подорожувати на "Ватри", через високу вартість нового закордонного паспорта. Сумарна вартість такого паспорта складає 95 гривень. Враховуючи те, що депортантів українців - це в абсолютній більшості люди пенсійного віку, стає зрозумілим, що новий закордонний паспорт для них - недоступна розкіш.

З метою політичного та морального підтримки "Ватри-98", враховуючи наведені аргументи, від імені товариства "Лемківщина" в Україні просимо Вас, пане Міністр, максимально посприяти можливості пашот ПОВІДКИ на "Ватри" ЗА ВНУТРІШНЬМИ УКРАЇНСЬКИМИ ПАСПОРТАМИ. Всього в такій події братиме участь близько ВІСЬМОТ ОСТЕ- членів товариства "Лемківщина" Львівщини, Тернопільщини, Із-Франківщини, Чернівецьчини, Закарпаття, Подільщини та Києва. На таку кількість ми просимо дозволу на подорож в Республіку Польща на лемківську "Ватри - 98" за внутрішніми українськими паспортами.

Від імені товариства "Лемківщина" в Україні
Голова Львівського товариства "Лемківщина" *[Signature]* М. Шиня

Львівське обласне відділення Українського фонду культури

Товариство „ЛЕМКИВЩИНА“

Українська Діалогівська 11, Львів 79001

Почтовый адрес: Ж. 79001 Львів, ул. Диалогівська 11

№ 9
4 березня 1989

Львівське обласне відділення
Українського фонду культури

Запитання про земельні ділянки в с. Ждіння, Явожно, Батківщина, Надвісина, Польщина стосуються більше 2 років тому. Ці ділянки, які належали українцям, були відібрані польськими органами влади, а українці, які жили там, були виселені в Україну. Ці ділянки були відібрані польськими органами влади, а українці, які жили там, були виселені в Україну. Ці ділянки були відібрані польськими органами влади, а українці, які жили там, були виселені в Україну.

Слід зауважити, що всі ці антиукраїнські дії проводилися з відомої згоди Москви.

Сьогодні спокійні українські землі, з яких українці були виселені, частково лежать пусткою.

Про депортацію в Україну та акцію "Вісла" за радянських часів не можна було говорити ні в нас ні в Польщі. Щойно горбачовські часи та незалежність України стали трішки змінюватися, як деякими заговорили про події 50-річної давності.

Одні говорять про кривду в основному самі історія та їх наслідки в Україні, що об'єднується у суспільно-ромадські товариства "Лемківщина", "Надвісина" та "Холмщина". Ураж України несе мову про депортацію татар, маючи і не воле мови про депортацію українців ні в Україну ні на західні та північні землі Польщі.

Природним є, значною, бажання як депортантів українців в Україну так і виселених на західні та північні землі Польщі та їх нащадків відвідувати батківські землі, мити свої предки. Однією з можливостей таких відвідин є "Ватри" - свято української культури Лемківщини, що відбувається щорічно в кінці липня місяця в с. Ждіння на Лемківщині. З України на таке свято виїжджало разом з місцевими колективами понад 70 тисяч з дітьми осіб, в "Ватри" збирає до 15-20 тисяч осіб. Баченням, що з такою популярністю "Ватри" можна тільки радіти.

ЧОРНИЙ ЛІС

У 20-му томі Літопису Української Повстанської Армії записано: Андрусяк Василь «Грегіт», «Різуна», полковник, командир Тактичного Відділку 22, та перелік багатьох сторінок, багатьох томів, де описується про «Грегота-Різуна».

В томі 9 Літопису є Постанова Української Головної Визвольної Ради (УГВР):

про нагородження Хрестами Заслуги Вояків УПА та цивільних осіб — учасників української національно-визвольної революційної боротьби і про підвищення у військових ступенях вояків УПА.

1. За виявлені в боях мужність і героїзм, за видатні заслуги у керуванні боротьбою відділів УПА проти окупантів нагороджується:

ЗОЛОТИМ ХРЕСТОМ БОЙОВОЇ ЗАСЛУГИ І-ОЇ КЛЯСИ:

Полковника «Грегота»

ЗОЛОТИМ ХРЕСТОМ ЗАСЛУГИ:

«Стяга»

СРІБНИМ ХРЕСТОМ ЗАСЛУГИ:

«Зенона»

Такий, поданий тут штрих характеристики видатного командира «Грегота» - «Різуна», який від ворожої кулі впав на Полі Бою в Чорному лісі урочища «Глибоке» біля сіл Грабівка та Красне Калушського району, Івано-Франківської області.

8 червня 1998 року в день Зелених Свят і національного свята — Свята Могил з ініціативи Калушської Станиці Братства вояків ОУН-УПА та свідомих громадян України з навколишніх сіл священник УГКЦ о. Дмитро Верета та дякон-семінарист І. Франківської духовної семінарії Віктор Давидюк під спів благодійного хору при УПА під керівництвом Василя Ящишина відправили поминальну Панахиду.

Багатьом нашим політикам і священнослужителям варто би послухати виступ цього священника. Це справжній Повстанський Капелан сьогодні. Його молодший священнослужитель дякон Віктор з хвилюванням виголосив теж промову біля символічної могили видатного бойового Командира.

Голова Калушської станиці Братства вояків УПА Іван Кульчицький, Василь Безик повстанець з боївки «Грегота» - «Різуна» та Олекса Савчук розповіли про духовні та бойові риси командира, про обставини його загибелі. Досі невідомо, куди банда большевицьких загарбників заховала тіло Героя. Але Дух його невмирущий і десь витав він над нами. Вже кілька літ Самбірська Станиця Братства вояків УПА організує поїздки на могилу видатного командира. Так, з допомогою голови Самбірської районної ради п. І. Несторака, директора АТП п. І. Романяка невелика група самбірчан (бо були вільні місця в автобусі) здійснила цю поїздку. Ми широ вдячні і водію п. Я. Мацичку за те, що дорогою в Чорний ліс ми заїхали в с. Старий Угринів, де народився Степан Бандера, а повертаючись, заїхали до Гошівського монастиря, де у напрочуд гарно відновленому Храмі всі учасники поїздки взяли участь у відправі, мали можливість напитися Цілющої Води та в монаха-настоятеля Монастиря придбати на добру згадку церковні образки. Над могилою звучала українська Повстанська пісня.

М. Петрушак зложив командирі «Греготу» - «Різуну» Рапорт. Андрій Малик від Самбірських молодіжних організацій завірив, що патріотична молодь Самбірщини буде гідною зміною в розбудові і обороні Української Нації і Держави.

Жителька села Грабівки Олена Срібняк в пам'ять про командира виголосила власні вірші.

Миколі Мишку — голові Самбірської Співки політв'язнів, учаснику рейдів в Чорному лісі, випала надзвичайно відповідальна місія — опікуватися сім'єю «Грегота» - «Різуна». Хвилюючим був його спогад про Рейди бойових підрозділів «Грегота» - «Різуна», на теренах Лемківщини, де в жорстоких боях з большевицькими військами НКВС і польськими

шовіністами хоробро, ціною крові і життя боронили Українську Націю і споконвічну Українську Землю. Україна пам'ятає і вшановує пам'ять Героїв, свято Могили і тих, хто віддав своє життя за волю і незалежність України.

На закінчення присутні біля Могили Героя заспівали Гімн «Ще не вмерла Україна».

*М.Шпак, заступник голови
Окружного Проводу.*

Р.С. Чорний ліс — назва історична — мабуть, колись був густий, зелений, сильний, аж чорний ліс. Сьогодні в цьому вирубаному, знищеному лісовому масиві висихає тисячі молодих дерев і ніхто не порятує ситуацію.

До речі, була внесена пропозиція, щоб громадськість та політичні організації звернулися до голови Івано-Франківської облдержадміністрації, аби організувати будівництво дороги, що веде до могили «Грегота» - «Різуна».

10.06.1998 рік

с.Гравівка «Чорний ліс» Івано-Франківської області. Самбірчани біля символічної могили «Грегота» - «Різуна». 8 червня 1998 р. Фото М.Філя

При збиранні і опрацюванні матеріалів по родоводу родин, пов'язаних з Стежницею, я відвідав десятки стежницьких родин в Самборі, Львові, Львівських Дублянах, Стрию, Дрогобичі, Дашаві, Долині, на Івано-Франківщині, Комарно, Моршині, в селах Самбірського району: Калинові, Корналовичах, Дублянах, Гордині, в с.Надиби, Старосамбірського району, в с.Олексичі, Мертюки, Стрийського району, в с.Махлінець Жидачівського району, Бронія, Лужок Долішній Дрогобицького району, с.Твіржа Мостиського району, с.Кірово, Велико-Михайлівського району, м.Цебриково Одеської області.

Я написав і отримав десятки листів, з яких можна видати збірник. Зібрав десятки і десятки фотографій різних періодів, з різних обставин, де ще дітьми, молодими і старшими є Стежничани, люди з різних сторін, учасники боротьби і відродження України. Якщо не на одних, то на других, відшукаєте себе, ваших рідних і близьких людей. Відомості про решту Стежничан, розкиданих по світу, а найбільше на теренах Польщі, Америки, будемо збирати разом, через відвідування, листування, зустрічі.

Сьогодні є видано чимало фундаментальних, архівних документів, фундаментальних видань про руйнацію нашого Лемківського краю. Обов'язок Уряду України включити їх у програму навчання. Але це можливе і буде при справжньому Українському Уряді.

ДО СПИСКУ СТЕЖНИЧАН.

За цим списком живі і ненароджені стежничани, які народжувалися в цих хатах і відходили у вічність. З часу збору матеріалу про Стежницю і стежничан відійшло їх від нас назавжди дуже і дуже багато, старших і ще зовсім молодих. Тільки за останніх пару літ з 1996 року...

Померли: Михайло Устянівський «Штевків» (мав 93 роки), Петро Романишин «Кондраків» з с.Надиби, Тетяна Черешньовська з Пищиків, Василь Шпак з «Риянтів» з с.Корналовичі, Михайло Черешньовський, Антін Черешньовський, його дружина Тетяна, Михайло Черешньовський його дружина Світлана, Анна Хвостяк-Черешньовська «Метрикові» в м.Самборі, Михайло Шашкевич з с.Калинів, Марія Сушко-Баб'як з м.Самбора, Матвій Шпак «Пилипів», Михайло Шпак «Заневчиків», його дружина Тетяна з Дичків, Люба Шпак-Пацай, Іван Шпак з м.Старий Самбір, Володимир Пицик і його дружина Ярослава, Євгенія Кахновець і її мати Катерина (з Пищиків), Іван і Розалія Стиранки з с. Калинова.... Багато повмирало, що годі перечисляти.

У кожній стежницькій хаті жила своїм життям сім'я, з якої формувалися, формуються і будуть формуватися люди різних професій. Найпоширеніша — хліборобська, а також слюсарі, столярі, мулярі-робітники. Виростали: вчителі і службовці, лікарі і медсестри, інженери і військові, спеціалісти різних професій. Гордість України — стежничанин Михайло Черешньовський «Башин», видатний, знаний у світі скульптор-різьбяр. Іван Романишин «Лучків» — виготовив скарб, якому нема ціни у світі — золоту писанку з встановленням у її 2-ох половинках — дорогоцінних камелів: Софіївський Собор м.Києва, Собор Святого Юра у Львові.

В поданому тут життєписі стежницьких родин не можливо описати зробленого за час життя кожного стежничанина. Адже де тільки не працювали і не працюють люди!

В Стежниці, як і в цілому світі, були жидівські хати і їх родини. Що з ними сталося у воєнні часи, де вони — не відомо. Відзначу, що ніяких конфліктів між стежничанами і жидами не було. Жиди цілеспрямовано осідали в усіх селах, закладали свої крамниці-склепи, корчми, вміло торгували, давали товар на «борг», дотримуючись своєї жидівської моралі. За безцінь вони брали все: кури, гуси, яйця, масло, сир, молоко, збіжжя. Мали вони в своєму розпорядженні неабиякі землі і закладали фільварки — подібне щось до фермерської системи, скуповували все більше і більше земель. Тому, на протипагу жидівській торгівлі, активно розвивалася українська торгівля «Єдність», «Маслосоюз». Жидівським святом

була субота. З настанням вечора закривалися крамниці, припинялася робота і переодягнені, вони збиралися у свого рабіна на молитву і довго «вайкали» — вай, вай, вай. За чинену їм перешкоду, ми, діти, могли добре дістати від батьків.

Шановний читачу! Знайомлячись зі Стежницьким життєписом, вчитась про себе, а якщо й не знайдеш, то напиши чи видрукуй і надішли, щоб з твоїх доповнень видрукувати ще одне видання.

Тут на фотографіях обов'язково побачиш не тільки Стежничан в подіях, чи в родинах, але побачиш трохи політичних подій на Самбірщині і в Україні, в яких брали участь і наші стежничани, і їх або наші родини. Я не претендую на істину, але мене дуже ранило слово «небшик», «небошик». Адже ці близькі люди, які повмирали, залишаються в наших серцях, в нашій пам'яті, в нашому обов'язку сповняти для них, для нас обов'язкові ритуали: молитися за них, брати участь у церковних відправах за них, доглядати і освячувати їхні оселі-могили.

І тому-то ми живемо з ними, вони нам сняться, нам здається, що вони тимчасово відсутні. Не сприймаю, коли на могилах влаштовуються поминки з пиятикою, ставляться харчі, ялинки.

На Зелені Свята обмаюються хати, кімнати, будівлі, поля і обов'язково могили.

18 березня 1996 року

Пишу післямову або закінчення до зібраного матеріалу про мою родину Стежницю. Я з нею так зрісся, що думка про неї, мрія про її Волю, не залишає мене ні на хвилину. За цією мрією мої Стежничани, а також її нероздільні складові: люди, розкидані по світу, навіть і такі, що не знають, що їх родинні корені з Стежниці, може і такі, що їм байдуже, чия тепер Стежниця, але є і такі, які хочуть повернутися на рідні землі, там зруйнована Церква імені перенесення Мошів Святого Ніколая, зруйнована Читальня, школа, в якій «Склеп», там зруйновані, не упорядковані могили односельчан, та далеких наших предків, там орні поля, які заростають лісами і чагарниками; там самітні гори, ліси, потоки, опустілі хати, зарослі бурянами подвір'я, засипані криниці; там наш український край, який чекає на нас. Хіба ми, українська Нація, маємо право забути про це і залишитися байдужими до Стежниці, залишити її напоталу беззаконню.

Чому мене огорнули така любов, такий біль, така туга за цим краєм. Я в Україні. Є Незалежна Держава. Соборна? Ні! Самостійна? Ні! Історичними землями України користуються інші держави. Україною правлять — антидержавні сили від верху і до низу. Є ким захистити Державу? Побачим! Це по великій політиці.

А тут Стежниця!

Ще в Стежниці до виселення я побачив, як моїм батькам потрібні люди, потрібне спілкування, потрібне життя серед людей. Так було в багатьох сім'ях. Родина велика, в селі всі зналися, родичалися і задовольняли свою потребу в спілкуванні. Навіть у складний час війни, польських облав, часто з участю вояків з лісу — Бандерівців (при закритих, заслонених вікнах), жило спілкування. Кілька разів в такому оточенні я бачив нашого стежницького священика бл.п. Михайла Гащака, і чомусь я був переконаний, що він, священик, повинен тільки молитися, відправляти в церкві, хрестити дітей, хоронити мертвих.

Після виселення з Стежниці, на своїх батьках я відчув ще більшу потребу в зустрічах, спілкуванні, навіть це була не потреба, це було сенсом мого життя: людей розкидано по світах, і кожна зустріч з односельчанами та родиною, то були біль, туга і радість. Причому, мій тато був комунікабельним давався до розмов, до гурту, тягнувся не тільки до родини, але до всіх своїх знайомих. Він не ділив «на пана і Івана». Навпаки, до «Івана» була в нього більша шана і підтримка, бо так влаштовано життя, що не всі вмели, вміють і будуть вміти давати собі раду в житті. Я спостерігав, що тато дуже часто їздив будь-де відвідувати

своїх стежничан — у Львів, Стрий, Долину, Дашаву, Тернопільщину, не кажучи вже про навкілья Самбірщини. Тато при всякій можливості знайомив мене не тільки з стежничанами, а й іншими переселенцями, які живуть в Самборі і на Самбірщині. І це теж моє багатство, що знаю так багато переселенців, вони різні, але вони для мене як односельчани, яких вигнали з рідних осель і рідної землі. І тому використовую всіляку можливість як голова Товариства «Лемківщина», зібрати їх різних до гурту, на свято, на вечір. Ось так, вростаючи в наші українські, лемківські біль і трагедію, я не думав, що так глибоко зайду при зборі даних про стежничан. Щось, на мою думку, зібрав! А скільки ще треба вкласти часу в розшуки односельців: по Польщі, по Америках, Франції і т.д., та навіть, по Україні. Як склалися їхні долі? Хто вони, де, що роблять, ким стали, чого досягнули, чого хочуть, за що і кого віддали своє життя, працю, молодість! Напевно їх долі і по архівах! Хто розшукає, опише, видасть на світ Божий? Візьмись за це, юний стежничанине, або молода красуне, поки живі ще старші стежничани. Не заради слави, а заради того, щоб не розгубилися, не розчинилися поміж життям.

Так повинні вчинити переселенці з різних теренів, щоб залишити для поколінь оцю святу Правду родинного Дерева і походження.

Хто в цьому винен, що предки і нащадки не зберегли, не вберегли від клятих ворогів життєпис малого і великого. Хіба на закінченні 20-го століття ті ж вороги України не палять святинь: церкви, руйнують освячені Хрести, Шевченкову Хату, бібліотеки, могили, нищили людей. Прикро мені від одного: я десятки років працював у лісовій системі, сходив пішки ліси тодішнього Ново-Стрілищанського району, Стрийщини, Дрогобиччини, Самбірщини, Старосамбірщини, Мостиськ, Миколаєва, Городка. Ходив по ще живих слідах борців за Волю України — Бандерівців, але нарід був вже настільки застрашений, стомлений, зруйнований, що не хотів поділитися детальніше спогадами про події і людей. В 1947 році у нашій хаті кілька днів перебували — Анна Черешньовська «Тетяна», скривалася в лісах сіл Чижки, Біличі, Рогізно. Скільки в 1960 роках було ще живих людей, що можна було розпитати, записати. Все поки що кануло в невідомість і довго покоління будуть ще розшукувати одні одних.

В лісовій системі від навчання і в праці я зустрів вірних друзів, з якими відкрито, впродовж років спілкувалися.

Ще одна дуже важка і болюча тема увійшла в моє повсякденне життя — депортація, примусове виселення українців з наших споконвічних українських земель.

Від того часу минуло 50 літ. Рани не гояться! Чомусь в багатьох державних документах йде мова лиш про акцію «Вісла».

Акцією «Вісла» злочинна російсько-польська шовіністична система депортувала остатки (приблизно 150 тис) українців, які залишилися після акції депортації в 1946 році. А хіба так зване «вирівнювання» польсько-української границі — не та ж депортація. А виселення населення для Яворівського військового полігону, це та ж депортація. Ця сторінка історії тільки починає вивчатися і видаються на Світ Божий з архівів засекречені документи, які засвідчують злочин.

Уявимо собі на мить: якого би рівня духовності, розвитку, добробуту досягнула українська Нація, якщо б мала Соборну Самостійну Українську Державу. Чи нам, українцям, потрібна була би допомога будь-якої Європейської Держави. З нами б рахувався Світ. З нами дружив би Світ. Давно були б сформовані зв'язки з Світом!

До того ми повинні змагати!

Тому ми, українці, такі живучі, такі бунтівливі, такі нескорені — бо хочем бути вільними і будемо вільними. Хочемо мати Соборну Україну! І будемо мати Соборну Україну. За останніх 50 літ по державах Світу і в Україні зорганізовано суспільно-культурні громадські товариства: Світова Федерація Лемківських Товариств, Всеукраїнське об'єднання Лемків, в багатьох областях і районах України — Товариства Лемківщина, Холмщина, Надсяння, Любачівщина, які обороняли і обороняють цей український край і особливо ті терени, що

тепер під Польщею. Цими організаціями у Львові проведено 2 Світових Конгреси, у Тернополі і в Івано-Франківську — Всеукраїнські Конгреси Лемків, щороку у Ждині Горницького повіту проводиться Свято Лемківської культури «Ватра», в багатьох районах — відзначення 50-ліття депортації.

Але хто розділить біль і розпач тих людей, які приїжджаючи у свої спалені, сплюндровані села, не можуть знайти батьківського подвір'я, цвинтаря, місця, де була хата, церква, школа, читальня.

Ці люди Хрестом пануть на батьківській Землі, цілуючи рідну Землю!

Делегати Конгресів, форумів, конференцій протягом кількох років надіслали урядам України, Польщі, в ООН звернення з вимогами спільно розробити програму відродження Лемківського Краю.

«На всіх язиках все мовчить».

Ми змусимо Уряд України звернутися до Міжнародного Суду, щоб була дана політична оцінка депортації Лемків. Чисельні документи і фотографії засвідчують дійсність, з приводу депортації та поїздок людей на батьківські землі для упорядкування могил, зустрічей з родинами і засвідчення, що ми ЖИВИ.

Я завдячую нашим багатьом доброзичливцям, які морально розділяють з нами цей біль, тим, хто у фінансовій, соціальній скруті сприяє організації поїздок людей на «Ватри», на форуми, Конгреси, фестивалі, різні збори та бере участь в політичному житті Нації і України.

Ждиня, Ватра-98.
Зліва направо: М.Кос, В.Саладяк, П. Сало, Оксана Чулик з родиною, М.Косів, М. Байко, Євгенія і Петро Осюраки з дітьми, С.Криницький, М.Шлак.

На сцені співочий колектив з міста Києва.

Фото Ігоря Тиличка

Делегати III Великого Збору Конгресу Українських Націоналістів. М.Сеник, В.Михайлик, М.Магас, Т.Гентіш, Я.Сьвірк, Т.Рондзістий, М.Лосічко, Б.Федак з сином Олегом, Б.Лапицький, І.Живко, І.Білозір, І Губка, М.Шпак, В.Васюта.

Київ, 28.06.1998р.

Ждиня. Самбірчани і дрогобичани на лемківській «Ватрі-98».

ДОПОВІДЬ

ГОЛОВИ

*Львівського Крайового Товариства «Лемківщина»
до 10-х роковин Товариства*

Всечесні отці!
Дорогі краяни!
Пані і панове!

Відзначення десятиріччя Товариства проходить в період 8-ої річниці Незалежності України. Українська Нація зродилася тоді, коли в її обороні впала перша крапля української крові на українську чорну землю.

Сьогодні ми зробимо короткий екскурс в глибину української Нації і теренів Лемківщини, Холмщини, Надсяння, Підляшшя — теренів, що тепер під Польщею.

Коли в липні 1656 року московський Цар Олексій Михайлович поцікавився в Богдана Хмельницького, де має пролягати західна межа українських земель, гетьман дав чітку відповідь: «Як за давніх князів руських — по Віслу і Угорську границю».

Ці українські землі належали до Галицько-Волинського князівства як Держави нашого народу. Саме там, за Бугом, в 1253 році в м.Дорогочині Папський легат коронував Данила Галицького на короля всієї Русі, визначаючи таким чином Українську Державність від імені Європи.

Незважаючи на багатолітній натиск різних урядів і загарбників, українці на цих теренах продовжували зберігати своє єство і до першої світової війни жили сподіваннями на об'єднання всіх українських земель в одну Соборну Українську Державу. Створена в 1918 році Команчівська республіка заявила про об'єднання з Великою Україною. Організація Українських Націоналістів в 1941 році проголосила відновлення Незалежності Української держави. Спробу об'єднання робив в 1944 році Микита Хрущов, але в тому ж 1944 році з Польським тимчасовим урядом був підписаний договір про так званий добровільний обмін населенням. Ми в УРСР, а поляки з УРСР на наші терени.

До війни на цих теренах проживало близько 2 млн. українців. Що ж сталося з цим краєм і українською Нацією?

Починаючи з 1939 року, почалася політична депортація українських патріотичних родин під час військових дій російсько-німецької війни 1941-1945 рр. депортація почала набирати масового масштабу, а після закінчення цієї кривавої бойні в 1946 році почалося масове знищення українського населення сіл, міст, церков, шкіл, будинків «Просвіта» і всього, що називалося українським.

Російсько-німецько-польський фашизм задався ціллю — мордом і через депортацію знищити українців.

Впродовж багатьох післявоєнних років виконавці цього злочину обмежувалися назвою цього геноциду — акція «Вісла».

Ми стверджуємо, що акцією «Вісла» польсько-російські каральні органи виселили залишки уцілілих наших краян-українців (приблизно 150 тис.чоловік на західні німецькі терени, до яких німці на сьогоднішній день мають претензії. Фактично депортація закінчилася аж у 1953 році так званим вирівнюванням границь.

А хіба повне знищення десятків сіл для Яворівського військового полігону це не депортація? Цих людей радянська система порозкидувала по теренах тодішньої УРСР і ці ж люди, як і ми до сьогодні, добиваються справедливості, хоч би політичного осуду цього акту.

На захист українців від всіх цих поневолювачів стала безсмертна Українська Повстанська Армія.

На відкритті «Ватри-1997» наш краянин заявив: «Ми хіба що повинні впасти на коліна і просити пробачення у своєї землі, що не змогли її захистити».

Вшануймо пам'ять тих, хто віддав своє життя в боротьбі за Українську Націю і Державу. Наш нарід з цих споконвічних українських теренів розсіявся, як добре зерно, по багатьох країнах світу, а в тодішній УРСР напевно по всіх областях, і щоби не пропасти, зійшов добрим зерновим сходом увійшовши в складне життя української Нації в Україні.

Проходили десятиліття життя в розлуці з батьківською землею. Десь, хтось, колись поїхав провідати рідне село, або місце, де було село, батьківська хата, церква, школа. Заросли, зрівнялися з землею могили наших рідних і близьких. Сьогодні прикро бачити розриті могили на цвинтарях, влаштовані через цвинтар лісові дороги, склади з лісом. Заростають лісами необжиті подвір'я, села, поля. Час щораз більше відділив і віддаляє нас від батьківської української землі. Польський уряд залишився задоволений, що розширив свою територію. Наш, тодішній векапебістський уряд і так званий сьогоднішній уряд, не бере на себе захист української Нації, яка депортована з етнічних земель, не визнавши нас депортованими. Ми знаємо, як і наша Львівська влада посприяла поспішно віддати всі костели польській громаді, не поставивши найменшої умови перед польським урядом про повернення наших храмів. Прикро, що сьогоднішні українське церковне керівництво і в Польщі, і в Україні не бере активної участі у відродженні релігії і церков на наших теренах. Ми змусимо їх це робити. Нам відомо, як на могилах Січових Стрільців в Пікулічах біля Перемишля поляки влаштували сміттєзвалище, а на місці українського паломництва — Кальварії, на місці зруйнованого українського храму стоїть туалет. Нам відомо, як збезчестили поляки, ці цивілізовані християни, пам'ятні знаки борцям за волю України. До сьогодні не перезахоронені в м. Бірча вояки УПА, які загинули в боротьбі за нас з вами. «Заберіть собі в Україну і там захороніть», — таку масмо їхню відповідь. З відома Глави Вселенської церкви Іоана Павла Другого знятий з українського храму в Перемишлі купол, бо пік очі шовіністичним угрупованням поляків. А їм, полякам, теперішній уряд в Україні дозволив встановити пам'ятні знаки на Волині, в Харкові. Рекомендую перекопатися наочно, як будується на Личаківському цвинтарі у Львові монумент «обронцам Львова». В 1995 році українську школу в Перемишлі обписали антиукраїнськими гаслами, та й не тільки школу. Недавно у Львові стався прикрий випадок. Одну із польських шкіл облили фарбою. Товариство «Лемківщина» заявляє, що не причетне до цього випадку і засуджує цей факт. Нам вже російські енкаведистські «визволителі» наставили вічні пам'ятники з мільйонів заморених голодом, закатованих в тюрмах і сибірських концтаборах. Ми не за розсіювання ворожнечі ні політичної, ні релігійної, ні з поляками, ні з росіянами. Але мусимо захищатися від самовимирання, асиміляції, від загарбницької політики, від приниження нашої української Нації. Ми надіялися на дієвість наших депутатів у Верховній Раді, однак наше питання за цей весь час не поставлено навіть на порядок денний.

Тут, в Україні, ми час від часу слухали радіо з-за кордону про створення у вільних державах Товариств «Лемківщина», «Оборона Лемківщини», «Лемко-союз». Не всі ці організації були і є носіями української ідеї, а окремі з них є для України просто ворожими.

З початку розвалу радянської імперії, на жаль, вона ще сьогодні диктує свої умови, у Львові група українців-ентузіастів — 10 років тому створила суспільно-культурне Товариство Лемківщина. Опрацювала і 1 липня 1988 року затвердила Статут Товариства.

Хто ж вони — перші:

КОГУТ Петро — голова

КРАСОВСЬКИЙ Іван — заступник

ХОМИК Василь — секретар

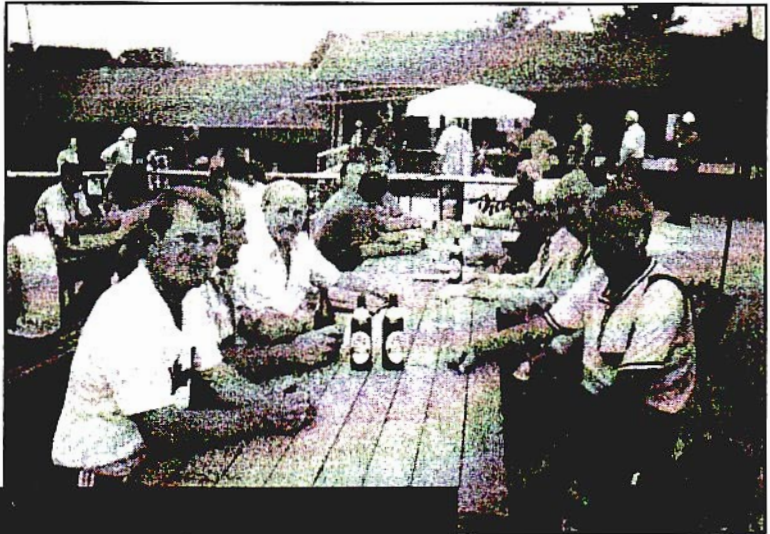
Всі троє народжені на Лемківщині. На цих перших установчих зборах з пропозиціями щодо роботи Товариства виступили: Емануїл Мисько — народний художник, письменник Роман Лубківський, Ігор Кудін, поет Ростислав Братунь, Борислав Рибак — колишній директор скансену — тепер це Шевченківський гай. Першою акцією Товариства — заявою про себе, виходом на політичну арену була участь в 1988 році у святкуванні м. Львова з влаштованою виставкою творів лемківських митців Дмитра Солинки — художника та

Ждиня. «Ватра-98» Зліва направо – Голова СФУЛТ п. Теодозій Старак, посол України в Польщі Петро Сардачук та М.Шпак

На Ватрі. Зліва – Володимир Шуркало, Болеслав Баволяк (з Полян), М.Шпак.

Справа – редактор самбірської газети «Голос Самбірщини» - Ігор Тиличко, Я.Свірк та Петро Трухановський.

Президія відзначення 10-річчя львівського крайового Товариства Лемківщина.

Зліва направо – проф. Орест Чабан, академік Микола Мушинка, голова Товариства М.Шпак, син Юліяна Тарновича – Олександр, проф. Марія Байко

різбярів Андрія Сухорського та Степана Кишака. Першими членами Правління були: Петро Когут, Іван Красовський, Василь Хомик, Петро Байса, Леся Бонковська, Іван Кушнір, Одрехівський Василь, Солинко Дмитро, Чулик Ілля, Швягла Ярослав, Сухорський Петро, Щерба Іван. Відразу ж почалася робота над розширенням сфери території діяльності Товариства. Перші загальні збори Товариства відбулися 1 квітня 1989 року з участю представників лемківських громад Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської, Закарпатської областей та міста Києва. Головою Ради обрано П.Когута, заступниками І.Красовського, І.Чулика. 20 травня 1990 року відбулися другі загальні збори Товариства. Головою Правління обрано п.Ореста Чабана, заступниками — Іллю Чулика, Дмитра Солинку, Василя Хомика. З 350 членів до 1990 року Товариство до кінця 1990 року нараховувало уже 800 членів. Сьогодні в Товаристві — близько 5 тис. членів, у Львівській організації — близько 1,5 тис. членів.

Дорогі Країни!

Ви є свідками, учасниками депортації, учасниками великої жертвовної, безоплатної праці за долю нашого краю, долю українців — скитальців, учасниками багатьох різноманітних заходів, які організувало і Львівське обласне Правління і осередки в районах і я не буду перераховувати все, що зроблено на користь відродження нашого Краю. Всі наші засідання, все, що проведено за 10 літ, оформлено протоколами і це увійде в історію. Отже, першим головою Правління був п.Петро Когут, другим — Орест Чабан, третім — Ілля Чулик, четвертим — Михайло Братишак, п'ятим — Іван Щерба.

Ви сьогодні будете мати можливість почути кожного з них.

Михайло Шпак є шостим головою майже рік. З самого початку Товариство поставило собі за мету збереження і розвиток культурних надбань лемків, ознайомлення з ними широким кіл громадськості.

Зміцнення творчих і культурних зв'язків з лемками в Україні, в діаспорі, та з тими, хто проживає на наших теренах.

Організація наукових конференцій, лекцій, виставок, фестивалів народної творчості, відзначення пам'ятних дат, організація вечорів, концертів як у Львові, так і в районах, і областях.

Серед чисельних заходів на Лемківську тематику слід відзначити найбільш масові і дієві:

— розширення Товариств у районах Львова, області та в інших областях;

— проведення I Конгресу Лемків в Україні, а цей захід велично проведено у м.Тернополі і організувало його Львівське і вже Тернопільське Правління, яке тоді очолював п.Володимир Барна, а багато літ очолював Тернопільське Товариство активний його керівник п.Олександр Венгринович, тепер Товариство очолює присутній тут п.Ігор Дуда.

— I Світовий Конгрес Світової Федерації Лемків, який вперше проведено в Україні у м.Львові — 1993 року. Це був виклик всьому світові, причетному до депортації.

Це була заява на весь світ, що ми вижили, живем і вимагаємо справедливості.

Участь у Конгресі прийняли представники Лемківських Товариств багатьох країн світу.

Товариство тоді очолював п.Орест Чабан.

Світову Федерацію Лемків очолював професор у США — п.Іван Гвозда.

Чимало праці в організацію і проведення Конгресу вклали члени Правління, голови, а зокрема п.Орест Чабан, Ілля Чулик, Мирослав Федоренко і інші.

II Конгрес Лемків в Україні, яке зорганізувало Івано-Франківське Товариство «Лемківщина» і його багатолітній голова п.Степан Криницький, член СФУЛТ, активіст і соліст Лемківського хорового колективу.

II Світовий Конгрес Світової Федерації Лемків проведено знову у Львові.

Головою Львівського Правління був професор п.Іван Дмитрович Щерба.

Про організацію більших чи менших заходів можна коротко сказати, що — проведено.

Але тим людям, хто бере на себе таку відповідальність тим, хто виконує те, чи інше доручення, коштує здоров'я, недоспаних ночей, відірваності від сім'ї, забирає дуже і дуже багато часу і жертвності, за що, в окремих випадках, від окремих людей, можна в «нагороду» отримати дорікання, претензії, незадоволення і таке інше.

Те ми теж навчилися робити!!!

На II СКУЛТ головою Світової Федерації було обрано відомого політика п.Теодозія Старака, людину, яка не мислить життя без Лемківщини і України.

Чимало добрих справ долучили до відродження нашого краю, до утвердження лемківської самобутності керівники і членство осередків Товариств у районах і містах Борислава, Дрогобича, Пустомит, Самбора, Золочева, Старого Самбора, а тепер зорганізованого Товариства у Буську, с.Красне та Стрия.

При проведенні Конгресів, конференцій, різних відзначень, в т.ч. «50-річчя депортації» — тодішньому Президенту Польщі п.Леху Валенсі і теперішньому Президенту п.Олександру Квасневському, колишньому Президенту України п.Леоніду Кравчуку і теперішньому Президенту п.Леоніду Кучмі від нашої чисельної лемківської громади в Україні були надіслані листи, звернення з вимогами про вирішення наших проблем, а саме про сприяння повернення на батьківські землі, про визнання нас депортованими, про спрощений переїзд кордону для відвідин батьківської землі і упорядкування могил рідних і близьких, про встановлення меморіальних таблиць і пам'ятних знаків.

Однак ми не отримали навіть відповіді, що наші звернення, вимоги отримані ідесь, колись, хтось буде розглядати. Такі ж листи були надіслані в Організацію Об'єднаних Націй. Відповіді — ніякої.

У наші міністерства, відомства їздили делегації від лемківських та і від інших Товариств. Однак все закінчувалось обіцянками.

Правда, на II Світовому Конгресі був присутній представник уряду України — колишній працівник Львівського обкому компартії. А їх у Міністерствах і відомствах повно і вони просто не хочуть займатися нашими питаннями. Отже, від нашого впливу теж залежить багато.

Діючою пам'яткою для численної лемківської громади є збудована у Львові у Шевченківському Гаї Лемківська Церква. Якої подяки варті ті люди, їх багато хто прилучився, організував будівництво на громадських засадах. Бог їх винагородить.

Одним і з політичних, впливових заходів відродження нашого Краю, утвердженням нашої самобутності є організація поїздок наших краян, особливо молоді, дітей на наші батьківські Землі. І ці поїздки ми зобов'язані організовувати постійно, круглорічно.

Бо хто, окрім нас, розділить нашу розпач, втрату і зустріч з батьківською землею, хатою — пустою або батьківським подвір'ям, зарослим лісом, бурянами, зустріч з могилами рідних на неупорядкованому цвинтарі.

Я був свідком, коли в 1997 році ми, добираючись на Ватру, заїхали у село Розстайне. Посивілі жінки, яких виселили з села молодими дівчатами, не могли знайти місця, де було їх село. Все заросло лісом, бурянами, і лиш по віднайдених придорожних Хрестах почали орієнтуватися, де було село, їхні хати.

На місці зруйнованих церкви і цвинтаря поляки випалюють вугілля.

Ось така історія нашого народу.

16-ий раз у Ждині Горляницького повіту проводиться фестиваль «Лемківської пісні — Ватра».

Наймасовішим виїздом на Ватру був 1993 рік — більше 1 тис.чоловік. Щорічна Ватра засвідчує незнищенність нашої української Нації і лемківської культури. Але спланована проти України економічна криза дала себе чути і нам. Сьогодні ми не маємо змоги заплатити за закордонний паспорт, ані за квиток чи на поїзд, чи на автобус і з цих причин виїзд бажаних на Ватру, а попри Ватру заїхати додому, є на сьогодні дуже складно.

Шановні друзі!

За цих 10 років роботи Товариства ми дали можливість широкій і нашій і українській громадськості взагалі, через газети, радіо, телебачення, велику видавничу справу ознайомитися з величезним історичним надбанням нашого краю до депортації і за 50 років життя тут тепер у незалежній Україні. Багата і щедра на людські мистецькі таланти наша Благословенна Лемківська Земля.

Упродовж століть у сотнях барвистих лемківських сіл працювали надзвичайно талановиті майстри каменярства (у с.Бортному), різьбярства (с.Вілька), ткацтва (Горличчина), народної вишивки, що прикрашало барвистий народний одяг, оформлення світлиць, церковного малярства та іконопису, народного хорового співу, збирацького сподвижництва пісенної та історичної культури.

На цій багатющій основі вже з початком 18, а особливо у 19 столітті, коли розпочали свою діяльність школи, а згодом будинки-читальні «Просвіта», Товариства «Просвіта» та ім.Качковського, з Лемківських сіл вийшли десятки талановитих дослідників народної культури, фольклору, етнографії, поетів і письменників.

Розпочали цю роботу на ниві церковного пробудження єпископ Йосиф та Сільвестр Сембратовичі, митрополит Йосафат Коциловський, Михайло Балудзянський, композитор Дмитро Бортнянський, Михайло Вербицький, що створив безсмертний Гімн «Ще не вмерла Україна», співак Менцинський Модест, — брати Сухорські, видатний скульптор, що його праці в США — Михайло Черешньовський, автор численних пам'ятників Т.Шевченку, Лесі Українці по Америці, видатний вчений, картограф, енциклопедист Володимир Кубійович.

З початку ХХ століття в українську поезію і прозу влилися Богдан Ігор Антонич, і настав час, окрім його вшанування вечорами — спорудити пам'ятник у Львові. Ціла когорта поетів оспівала красу і велич Лемків. Сьогодні пісенну та літературну справу Лемківщини принесли сподвижницькою працею такі прекрасні митці:

- талановиті майстри різьбярства Андрій Сухорський і його син Володимир;
- Андрій — автор пам'ятника Тарасу Шевченку у Львові;
- брати Василь і Іван Одрехівські та їх сини Володимир і Роман, автори численних пам'ятників Тарасу Шевченку, Івану Франку, Лесі Українці на Львівщині;
- Володимир Ріпецький, Петро Колик — автор пам'ятника Івану Підкові у Львові;
- художник різьбяр п.Осип Величко — наша старійшина —привітаймо його. Це автор численних портретів нашої історії —гетьманів, митців, видатних людей. Виставка творів п.Величка побувала і у м.Самборі.
- художник чисельних полотен пейзажів з Лемківщини Дмитро Солинко.
- композитор Іван Майчик;
- неперевершені Даниїла, Марія і Ніна — їх знає світ, як сестер Байко.
- молодий художник Андрій Хомик, що з успіхом виставляв свої роботи на Україні, в США і кожний рік на «Ватрі».

З великим успіхом у новітню поезію увійшли поети з Лемківщини, що стали недавно членами Спілки письменників в Україні Володимир Барна з Тернополя, Іван Павліха з Івано-Франківська, Роман Вархол з Львова.

З особливою теплою хочеться сказати про бунтівливого активіста нашої лемківської справи — поета, збирача лемківських здобутків п.Василя Хомика. Його шира, болюча лемківська поезія читається з сльозами. На його вірші покладено чимало музики, а сам Василь Хомик організував десятки вечорів-зустрічей з лемківською поезією, організував чимало свят на Лемківську тематику. Завдяки великому ентузіазму численних пропагандистів культури лемків на теренах Тернопільщини, Івано-Франківщини, Львівщини та м.Львова у численних осередках виникли аматорські хорові колективи, які несли і несуть самотньо, неповторну лемківську культуру у світ, які з роками здобули визнання не тільки в Україні, але і за її межами.

Парад з народних хорових колективів пропагували на багатьох поетичних і інших заходах, святах хорові колективи з Лошнева, Монастирськ, Жовтневого на Тернопільщині, колективи з Івано-Франківська і Калуша.

В попередні десятиріччя славився своєю лемківською самобутністю Самбірський народний хор «Лемківщина», яким керує п.Іван Скробало, при Самбірській СШ №3 — директор Петро Осюрак — десятиліття славить лемківщину народний танцювально-хоровий колектив «Пролісок» — керівник Ярослав Навроцький.

Славними і відомими є колективи Бориславської Лемківської «Студеньки» та його керівник Остап Сальва, головою Товариства п. Яніна Начас, Дрогобицької «Калиноньки» — керівник п.Кіцкало, головою Товариства п.Сьвірк.

А лемки з Пустомит взагалі чуються, як вдома: назвали хор «Радоциною», є вулиця Радоцина — це назва їхнього лемківського села, яке недалеко від Ждині. Товариство очолює п.Володимир Шуркало, а перед тим п.Барна Андрій.

Окремо хочу заслужено сказати за Львівську Народну Хорову капелу «Лемковина». Вона жвава і йде до свого 30-літнього ювілею. З неї і її учасників можна і треба написати історію. Її багатолітнім керівником був п.Іван Кушнір, а старостою п.Іван Сенько. Учасниками капели були молоді і старші, були родини. Капелу знають в Україні і за кордоном.

Немислимою є «Ватра» без хорової капели «Лемковина».

Сьогодні цей славний колектив очолює молодий, здібний керівник Роман Стефанко.

Ми виносимо подяку всім учасникам і керівникам «Лемковини» і рівно ж всім нашим художнім колективам.

Низький уклін Вам, друзі!!!

Після депортації, тут, в Україні, ті, хто мав можливість, пішли на навчання по школах, технікумах, інститутах, військових училищах і досягли неабияких висот, стали вченими, професорами, доцентами, митцями, керівниками різних рангів. Серед нас згадувані вже п.М. Байко — професор консерваторії, Іван Мойчик, Василь Хомик, Андрій Хомик, Орест Чабан, Ілля Чулик, Іван Дмитрович Щерба, Дмитро Солинко, Іван Красовський, Степан Криницький, Ганна Щерба, Іван Омелянович Щерба, Василь, Володимир, Роман Одрехівські, Емануїл Мисько, Лука Біганич, Петро Кулик, Андрій Тавпаш, Василь Антонів — професор в Москві, очолює Товариство «Лемковина», професор Львівського медінституту п.Масляк і багато не названих тут. Більшість перелічених людей — члени Правління. Кожен з них в більшій чи у меншій мірі працював, працює і буде жертвовно працювати на нашу українську та ще і Лемківську справу. А якими висококваліфікованими стали наші лемки, наші країни в системі освіти, культури, медицини, сільського господарства і промисловості.

До 50-річчя депортації в 1994 році я зібрав дані по переселеннях в Самборі і Самбірщині, і, як наслідок — керівники багатьох організацій і підприємств, спеціалісти різних галузей. Ми можемо ними гордитися всюди, по всій Україні, по світах.

Шановні країни!

Перед нами обов'язок — продовжувати почату нашими попередниками роботу по відродженню, по збереженню нашої землі, нашої Нації. Ми є її продовжувачі.

А для цього потрібно спільно працювати з СФУЛТ та з нашими спорідненими товариствами Холмщина, Надсяння, Любачівщина, з якими є повне порозуміння і складено договір про співпрацю. Ми повинні з Вами, через Ваші родини, знайомства, через адреси розширити наші Товариства у тих районах де ще нема, та у тих областях, а масмо Рівне, Волинь, Одеську обл., де теж нема Товариств і розбудити цих людей, залучити їх до праці. Хоч на Лемківську тематику є чимало видань, є газета «Дзвони Лемківщини», але правління і далі буде організовувати видавничу справу.

Незабаром вийде з передруку ілюстрована історія Лемківщини — Юліяна Тарновича. Невстановлена в Криниці меморіальна таблиця художнику Никифору Дровняку. У світі давно існує потужна компютерна система, однак питань Лемківщини там ще не закладе-

но. А треба це зробити. Настав час працювати над створенням кінофільму, є чимало касет, а саме основне, що є живі люди — свідки трагічних подій і учасники відродження. Чимало українців долучилися до видавництва наукових праць, архівних документів про цю трагедію. Серед них професор Київського університету Володимир Сергійчук та депутат Верховної Ради України Іван Білас.

Шановні друзі, дорогі країни!

Можна оповідати тут довго і конкретно про ту працю, що вклали за 10 літ члени Товариства, члени Правління, голови районних Товариств і їх членство, лемківське членство по різних державах.

Вся проведена робота оформлена десятками протоколів, і з них конче потрібно зробити видання для нас, для наших поколінь, для історії, щоби люди знали, що було з нами 52 літа тому, і як ми вижили з тої ситуації.

Я не перераховував всі ці, організовані на високому рівні, «Кермеші» в Бориславі, в Пустомитах, літературні і пісенні вечори, фестивалі, виставки наших обдарованих митців, дитячий пісенний фольклор, тема збройної боротьби від давніх історичних часів до безсмертної УПА, звітні і звітно-виборчі конференції, десятки і десятки запланованих і поза-чергових засідань Правління, участь у політичних заходах в Україні і в регіоні, участь в виборах, співпраця з різними громадсько-політичними організаціями, участь в різноманітних нарадах, участь членів правління, членів СФУЛТ, членів Президії всеукраїнського Товариства в нарадах форумах, як і Україні, так і за кордоном, або у тих країнах, де є наші країни — лемки, чисельні зустрічі з представниками урядів в Києві по областях, районах і селах.

І вся ця робота виконується: буде виконуватися безплатно, з особистої волі кожного, з обов'язку кожного. Нас ніхто не фінансує, навіть членські внески складно зібрати, складно продавати наші газети, видану літературу, а на все прошене працювати не легко. Критикувати набагато легше!

Ми будемо тепер вже об'єднано вимагати від урядів вирішити наші проблеми!

Ми будемо добиватися справедливості через Міжнародний Суд — бо це наша споконвічна Українська Земля, її захищали наші предки, гріхом буде, якщо ми її не захистимо.

Вона наша Українська Земля. Вона буде нашою!

На закінчення хочу висловити щире подяку, низько вклонитися тим людям, членам Львівського Правління, членам Товариства Лемківщина за ту безкорисну, жертвовну працю за утвердження, за збереження нашого лемківського краю, за його відродження. І рівно ж подяка тим, хто організував наше Свято і Вам усім за участь.

І нехай нам в цьому допомагає Бог.

Слава Україні!

М.Шпак,

м.Львів,

18 жовтня 1998 року.

ВІН ГАРНИЙ І БАГАТООБІЦЯЮЧИЙ

Позавчора у Львові лемки справили десятиліття свого суспільно-культурного об'єднання. Ювілейна академія відбулася в актовому залі Академії зооветеринарної медицини.

Поз'їжджалися гості з Америки, Канади, Словачії, багатьох західноукраїнських областей. Однак ніхто не прийшов з облдержадміністрації, його управління культури та обласної ради. Але поважне зібрання на це особливої уваги не звернуло, а голова правління «Лемківщини», самбірчанин Михайло Шпак приступив до виголошення доповіді. Вона була динамічною, наповненою цікавими фактами з визначенням конкретних завдань Товариства на найближчий період.

На основі доповіді і виступів учасників академії прийнято звернення до Президентів України і Польщі з ряду важливих питань на захист прав тих, які постраждали внаслідок горезвісної операції «Вісла».

З винятковою увагою вислухали присутні голову світової Федерації українських лемківських Товариств Теодозія Старака, автора альманаху «Церква в руїні» Олега Іванусіва (Канада), професора Миколу Мушинку зі Словакії.

«Лемківщину» вітали керівники об'єднань «Холмщина», «Любачівщина», «Надсяння» Йосип Романюк, Орест Ференц, Зеновій Бурій, а Дмитро Генік промовляв від Товариства «Гуцульщина».

Виступили три з п'яти попередніх голів нашого обласного об'єднання переселенців, чії спогади про проведену роботу ще більше підкреслили потрібність і значимість цієї громадської організації.

У ході святкування доволі вагомо «засвітилася» самбірська делегація. Від регіонального товариства «Бойківщина» ювілярів привітав Василь Семчишин, а громади депортованих з Надсяння «Отчий поріг» — Омелян Леськів. Зал зірвався оплесками, коли він процитував зі своєї нової книжки епізод, пов'язаний із п'ятирічним Петром Осюраком, який під час виселення кинув насильникам: «Я з Прибишева не ступлюся!» І вперто сів на межу, витираючи рукавом сорочечки сльози. Стримуючись від хвилювання, Петро Петрович як директор школи тепер поклонився повному лемками святочному залу.

Окрасою ювілею були самбірські художні колективи: муніципальний духовий оркестр (керівник М.Гавран, диригент І.Олач) та вокальний гурт народного ансамблю «Пролісок» середньої школи №3.

У супроводі оркестру солісти Іван Скробало (його, до речі, нагороджено ювілейною грамотою) та Степан Рибак виконали кілька лемківських пісень.

Дівчата з «Проліска» під керівництвом Ярослава Навроцького виконали три твори, опрацьовані у рідному творчому колективі. Їх співу дала добру оцінку народна артистка України, лемкиня Марія Байко.

Пасувало б подібний ювілейний захід провести й у Самборі, оскільки наша лемківська організація — одна з провідних на Львівщині.

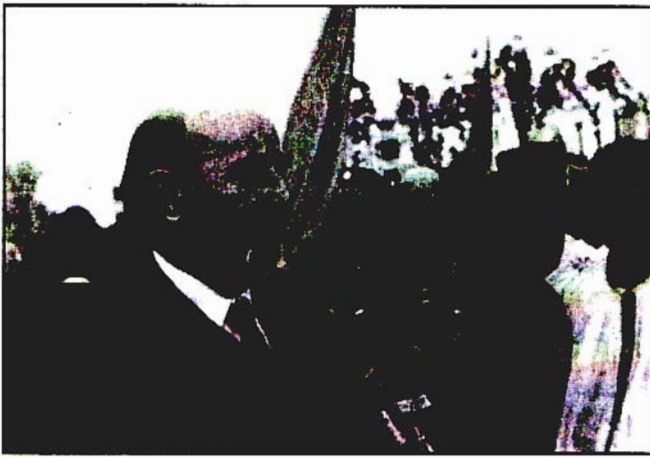
Омелян Леськів-Микола Миколайчук.

МІЙ ЖИТТЄПИС

У різних написаних і усних тлумаченнях по-різному називають цей Край: Лемківщина, Бойківщина, Посяння, Закерзоння, Бескиди.

Але в першу чергу — це споконвічний український Край. За всю історію цей край був під володінням різних загарбників, і Українська Нація завжди змагала до Незалежності і Соборності України.

Останніх трохи більше 50 літ ця українська земля під владою Польщі, і автохтонні (корінні) українці розростаються по цілому світі, і лиш поки що не обчислена горстка українців проживає на батьківській землі, під Польщею. Про правдивість насильного виселення-депортації українців з їх споконвічних, історичних українських земель на сьогодні частково здобуто архівні документи. Змова російсько-польсько-большевицьких шовіністів потопила в крові сотні тисяч українців на цих теренах. Архівні документи засвідчують, що полякам було запропоновано добровільний переїзд на терени своєї батьківщини Польщі і ті, хто хотів, виїхали на запропоновані їм терени, забравши з собою все, що можна було взяти.

До життєпису М.Шпак

за всі тяжко зароблені гроші скуповував землю, внаслідок чого мав свій ґрунт, тобто в одну і в другу сторону від хати, поле і було його 27 моргів. Морг складав 0,56 гектара.

Тепер кожен знає, що морг, то є дуже тяжкий і трагічний медичний заклад.

В кожній селянській родині діти з малих літ привчалися до складної, тяжкої селянської праці.

А наша Україна, в своїй історичній основі, є хліборобською. З часів колишньої радянської влади її хотіли зробити промисловою, індустріальною.

Що маємо на сьогодні, то відомо.

Отже, в селі працюють всі: від великого до малого. З дитинства ми пасли корови, вівці, кози, коні, кури, гуси. Ми, діти, не знали таких слів: не хочу, не буду. Ми знали: те що повів, сказав старший, то треба було робити. Як не на руках, то за руку, а потім самі ходили до церкви, до школи. У свята, неділі ми не працювали, але худобу треба було паси, або годувати в стайні. Якщо в полі було висушене сіно, або збіжжя, то перед дощем, часто бурями, його треба було зберегти і звезти до хати, де на стриху (бантах) складалося окремо збіжжя в снопах, окремо — сіно. Хлопці в більшості оволодівали чоловічими професіями: пасли коней, вміли їх спутати і зловити, навчалися запрягати, розпрягати, спорядити віз, плуг, борони, вміли різати ручною пилою і колоти дрова, управляти кінями при їзді, вміли добре їздити верхи на коні. А як хотілося пролетіти на коні птахом! А коли приганяли ранком коней з пасовиська, а якщо кінь був від бігу зволожений, то такий випадок не повторювався, бо мож було бути покараним, бо коні постійно працювали. Мене часто запитували, чому я не називаюся Дмитром, а Михайлом. Так захотіли моя мама і видно тато згодилися. Наш дідо був суворим, як господар у всьому. Баба була, нема таких слів, одна ласка і доброта. Несла свій хрест з молитвою на устах. За життя поховала п'ятеро дітей. Мій тато були добрі і суворі. Після смерті діда вся господарка і ґрунт перейшли татові з мамою. Мама наша була дуже доброю, релігійною. І тато, і мама мали дуже гарні голоси. Тато не раз казав, що може співати тиждень і не «сідає» голос. Обоє співали у сільському і церковному хорах.

Село було не велике, як казали, під 150 номерів, і було воно українським, кілька змішаних польських родин, кілька жидівських.

В селі — Церква, коло церкви читальня — «Просвіта», школа, українська крамниця.

Коло читальні — лука, тобто місце проведення всяких ігор, фестин, ігор з м'ячем, або називали бальюном.

До церкви було якихось 200 метрів. Через третю хату була 4-х класова школа. З 6 літ я пішов до школи і скоро вчителька сл.п.Євгенія Ільницька, навчила мене писати і читати.

Чи було дитинство?

Так було! У праці! Босоноге! В школі! В церкві! В читальні! На празниках в навколишніх селах і родинах. Але не довго. В 1941 році вибухнула війна. Ми, діти, сприймали всякі події так, як дорослі. Ми знали, що можна говорити голосно, тихо, а про що треба мовчати, коли нічого не питати?

Стрико Матвій пішов до української поліції. Горіло село, закатовані стежничани. Невдовзі стрико дав про себе знати з УПА. Разом з ним пішли його односельчани. Пішли добровольці до Української Дивізії «Галичина». Односельчан забрали до совєцької армії на фронт. Забрали і тата. Я залишився 10-літнім працездатним «мужчиною» на господарці. Невдовзі тато дав про себе чути з лісу, він зі зброєю пробрався через лінію фронту додому заріс, був дуже опухлим від голоду — не пішов воювати за совєцьку владу. В лісі зібралось чимало односельчан.

Вночі урядували бандерівці, вдень — поляки, насувалися москалі.

Я не раз носив їсти у ліс, до криївок.

Поряд з селом — містечко Балигород. Школа в Стежниці була закрита. Закінчилася війна. Повернулися з фронту інвалідами стежничани. В атаках на фронті за чужі інтереси віддали своє життя і стежничани. В лавах ОУН-УПА, в дивізії «Галичина» боролися за Україну найкращі молоді патріоти. Невідомо коли і де закатовані в тюрмах і поляками, і фашистами і більшовиками стежницькі патріоти.

1946 рік. Травень. Посіяно, посаджено. Неминуче виселення доходить до нас. Бо з глибини Лемківщини вже депортували українців. Прощання з тими, хто залишився і в селі, і в лісі, прощання з рідною землею, хатою, церквою, цвинтарем, школою, читальнею, з рідним селом і рідним навкіллям. Якби хтось міг виміряти ці страшні людські розпач, біль, тугу! Якби хтось міг зарадити цій трагедії! Ніхто не знав, що чекає наш нарід в совєцькій Україні? Ніхто не знав, що чекає нарід на західних німецьких теренах. Знали і спланували вороги Української Нації. Мій обов'язок висвітлити тут наступне. Наш односельчанин і родич, чоловік маминої сестри Тетяни Пицик, Антін Черешнівський був людиною Богом обдарованою, далекоглядною, не пішов в атаку за совєцьку владу, а пішов в ліс. Усвідомлюючи, що депортація не минула, восени 1945 році виїхав до м. Самбора і там на залізничній станції кілька місяців чергував, чекаючи ешелону з стежничанами. Аж приїхали. І все-таки йому вдалося хоч частково переконати родину по жінчиній і своїй стороні і висадитися у Самборі. А стежничани поїхали у призначену і записану у евакуаційних листах Тернопільську область. Може за життя ми не віддячили Антону Черешнівському за ту любов до родини, до Стежничан, за ту велику послугу, яку він нам вчинив, і ми залишилися в м. Самборі, знявши з нас ті поневіряння, які випали нашим односельчанам, які прибули на Тернопільщину у засушливий 1946 рік. Розгубивши по дорозі решту свого майна, босими, пішки повернулися у колишню Дрогобицьку область, шукаючи тут пристанища і з надією на повернення додому. Нехай Самбірська земля, Тобі, наш Родичу і Стежничанине, буде легкою, а наша молитва за Тебе — Широю.

Ми вивантажилися на залізничному тулику Болоню і табором, під відкритим небом, більше місяця, 18 родин жили на вул. Наддністрянській.

Наша Нація переносила поневіряння впродовж всієї історії. Хіба було легко за часів Козаччини, часів ЗУНР-УНР, часи війни, а тепер? Переживали і переживемо, бо ми, Нація незнищенна.

На Зелені Свята 1946 року нас, кілька родин, переїхало до порожніх хат у с. Вільшаник, коло Самбора, частина — до Чукви, до Калинова. Наша мама, маючи велику потребу у родинному спілкуванні, не захотіла ні одного дня бути у Вільшанику, і ми переїхали до с. Корналовичі, куди раніше переїхала від Бірчі наша стрина Ірина Шевчук, сестра капелана УПА «Кадила». Як її тато віднайшов — не знаю. Через деякий час ми переїхали на передмістя Самбора, там надовго і до тепер замешкали наші родини з Стежниці. Ми, сільські люди, не пристосовані були жити, а основне — заробляти на хліб і інше, в місті. Не передбачили, що

большевицька система змінить устрій життя. Там, вдома, що тепер під Польщею, залишилися орні землі, ліси, хати, різний зароблений інвентар. Живе українська пісня... «Чи бачиш, жита похилились, Ти сів, воно не твоє. Ти мучишся щодня, що хвилини, а ворог із того живе.» Нашою українською, багатющою власністю користується інша держава.

Зазначу тут, що цей незаконно вчинений насильницький геноцид супроти української Нації буде розглядати міжнародний суд!

Тут, у колишній, радянській Україні, не всім надали житло і землю. Ми на передмісті отримали польську хату і землю. І знову страшне пограбування власності Нації: поле забрали до колгоспу. Тепер ми, спадкоємці прадідівської, батьківської власності, не маємо права на землю. Один високодостойний урядовець, коли я ставив питання про власність спадщини, запитав: «А нащо Вам земля, що ви будете з нею робити? – Це моя власність, а що я з нею буду робити — це вже моя справа...»

І знову робота в полі — є хліб, є молоко, на свято щось трохи краще вдягнутися і взутися. Ми з сестрою Катериною пішли до школи №4 на передмісті Самбора. Молодший брат Володимир, підрісши, пішов теж до школи. Чи було дитинство? Було! В праці, в школі, в церкві. Працювали, допомагали батькам, як могли і ходили до школи. Ми з братом Володимиром закінчили по 10 класів, сестра Катерина — педагогічне училище і Дрогобицький педагогічний інститут. Наймолодша сестра Слава, яка народилася вже в Самборі, теж здобула середню спеціальну освіту.

Я закінчив Львівський лісотехнічний інститут, багато-багато літ працював у лісовій системі. Якийсь, здається, миттєвий час життя йшов ззовні ніби і не складно. Тривогою жили люди у післявоєнний час. Большевицький терор, приниження, їх злочинна ідеологія, давалися взнаки.

Пишучи цей короткий життєпис, а кожна людина, якби захотіла, могла би зібрати більше цікавішого, потрібнішого матеріалу, хочу ще раз ствердити, що горджуся своїми односельчанами — стежничанами, за те, що не було серед них зрадників, донощиків, бо не було родини, щоб десь, хтось не брав участі в боротьбі за Україну і ніхто на нікого не доніс!

В інституті жив цікавим, бурхливим студентським життям, набув багато-багато друзів з різних теренів, з якими довелося хоч не часто, але бачитись, спілкуватись.

У Львові зустрів я свою долю — потім дружину, вродливу Ліду Стоянову, яка закінчила Львівський Державний Університет, і після студій ми працювали обоє у с.Вибранівка, Ново-Стрілишанського тоді району, в с.Бориничах, а відтак переїхали у Самбір.

Попри це життя в родині були і похорони.

З нашої хати, з нашого найближчого родинного оточення відійшли назавжди баба Анна, стриго Матвій впав на Полі Бою, стриго Василь, синочок Ігорчик і внучка Оксанка — сестри Катерини, брат Володимир, тато, мама. В 1978 році після важкої хвороби померла моя дружина Ліда. Я залишився вдівцем з трьома дітьми: Володя — вчився у Львові в інституті, Іринка мала 12 років, Олег — 11. Було мені важко. Сьогодні пишу про це, як незабутній спомин. Ніби одна мить!

Зоя Павлівна Павлосюк, теперішня моя дружина, прийшла в наш дім з дочкою Оксаною. Разом з нею виховали Павла — найменшого нашого сина. Чи було все просто? Може той ствердити, кого така доля спіткала. Маємо 5 дітей і 8 онуків. Вже подорослішали наші діти, підрастають онуки, і ми ще хочемо жити нормальним життям. Не буду описувати про довгі, складні, часом небезпечні штрихи з свого життя. Мої справжні друзі і подруги бачили набагато більше. Зазначу, що втягнути мене до комсомолу, або до комуністичної партії нікому не вдалося. Я пройшов політичний гарт завдяки своїм багатьом справжнім політичним друзям і подругам.

Був головою Самбірської організації Гельсінської Спілки, головою Самбірської республіканської партії. Організовував створення Самбірського Товариства ім.В.Кобільника, молодіжних організацій «Січ», «Пласт», головував при створенні Самбірського Руху, «Просвіти», тепер член Конгресу Українських Націоналістів. Був учас-

ником багатьох українських світових політичних Конгресів і З'їздів. Підтримуючи ці організації, вважав своїм обов'язком і набутим політичним, релігійним досвідом, працювати в організації, яка довела здатність розбудови і захисту Української Нації і Держави, за якою минуле і майбутнє Соборної України. Працюючи кілька літ в урядових структурах Самбірщини, працював над заміною большевицької наочності у всіх структурах на нашу українську, національну, в тому числі і у військових частинах. Організовував спорудження пам'ятників та меморіальних таблиць українським історичним Постатям, впровадження національної освіти, відновлення і освячення могил Борцям за волю України, брав участь у розкопках жертв большевицького морду на території швидкої допомоги, медичного училищата перезахороненні сімдесяти чотирьох жертв. За час життя в Самборі об'їздив багато теренів України, бачив «обільні» брехливі урожаї цілини Казахстану, бував у Росії, був 2 дні в Чехії, 24 дні в Югославії, бував у Прибалтиці. Бачу трагедію Нації тепер — знищену, сплюндровану, заростаючу лісами нашу споконвічну українську землю, що тепер під Польщею.

Цій болючій темі і Розбудові Української Держави я присвятив цю книжку і своє життя.

30.04.1998 рік. М.Шпак.

Наймолодший нащадок родини Шпаків-Остапчик Шпак 19.02.1998 р.н.

Дідо і йому спрезентує книжку про Стежницю.

Тобі ОСТАПЧИКУ мій Заповіт: Як виростеш — продовжиш наш український родовід.

Михайло ШПАК.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК

Абраменко Петро, Катерина, Анатолій, Марія, Олег, Валерій і Ольга, Денис, Дмитро	9, 12, 175, 176
Агаркова Марія	27
Адамко Іван, Анна	20
Андраш Марія	81, 86
Андрейшин Іван	289
Андрей Шептицький - <i>Патріарх, Глава УГКЦ</i>	153, 162, 177, 236
Андрушків Анна, Оля	288
Андрушків Антін, Євгенія, Данило	70
Антоніч Ігор	155
Антонів Василь	372
Антошак Віра	303, 336
Баб'як Петро, Боеслав, Марко	281
Бабій Степан, Марта, Галя, Роман, Оксана, Ліда	97, 98
Бабкевич Петро, Орися, Павло, Мар'яна	89, 90
Баб'як Михайло, Марія, Віталій	8, 11, 93
Баволяк Болеслав	368
Баглай Степан, Марія, Тетяная, Оксана	32
Базелюк Марія	224
Байдала Роман	227, 360
Байко Даниїла, Марія, Ніна	280, 371
Бак Савера, Тетяна	288
Балабух Орест	327, 328, 329
Балдіс Ірина	142
Бандера Степан	77, 154, 158, 164
Бандера Ярослав, Люба, Тетяна	167, 168
Баранецький Василь	327, 328, 329
Барна Андрій	372
Барна Володимир	370, 371
Барна Лев, Марія, Тетяна, Ярослав, Юра	329
Барна Марія	36-39
Басараб Наталя	125
Басараб Ярослав	225
Басік Оксана	95
Баськович Леся, Володимир, Галя, Наталя, Марія	126
Батицький Казимир, Анна, Михайлина, Зігмунд	101
Батрух Володимир, Анна, Михайло, Ірина, Мирон, Міся, Ярослав, Зенек, Івась, Нуся	35, 37, 264
Батух Тадеуш, Софія, Мадгужатка	101
Бахнев Микола, Тамара, Віталік, Наталя, Роман, Саша, Оля, Андрій, Оленка	53
Бац Іван	243
Бац Ярослав, Ольга, Ігор, Віктор, Михайло, Ольга, Віталій, Ярослав, Лена, Вікторія, Михайло	41, 42
Бедрило Тимофій	328
Бегма Ірина	146
Безкровний Анатолій, Євгенія-Наталка: Ірина, Галя	178
Белз Петро	249, 282, 289
Бендза Марія	75, 76
Бендза Микола, <i>священик</i>	247, 249
Бентковський Кшистоф, Яніна, Анна	100
Береський Олег, Оксанка, Катруся-Юля, Володя	48, 49, 54-59, 239
Бичь Ольга	34
Бичек Іван	247

Бігун Сергій, Наталя, Андрій	171, 172
Бігуня Іван	316
Бідник Степан	327
Біжан Іван	303
Білас Валерія, Йосиф	328
Білас Іван	306, 334,
Білас Ольга	240
Білий Антін	12
Білик Станіслав, Анеля, Рома, Наталка, Любомир	113, 259
Білінський Михайло, Ігор	264, 303
Білозір Оксана	122
Білокрис Людмила	148, 154
Білоус Дана	294
Білоус Тарас, Наталя, Назар	103, 107
Блашкевич Іванка	278
Бобак Богдан	333
Богущ Михайло	294
Боднар Василь, Світлана, Ірина, Михайло	113
Болівін Льоніс, Марія	45-47
Бондаренко Юрій, Ірина, Володимир, Марія	127-136
Борецька Наталя	167, 168
Борецький Методій	312
Борисов Володимир, Оля, Валя, Сергій	48, 49, 65
Борисова Надія	93, 94
Боришкевич Ярослав, Марта, Геннадій, Наталка	96-98
Бортнянський Дмитро	371
Босак Катерина	71
Бошик Іван	240, 241
Боцуль Михайло	247, 289
Братичак Михайло	369
Британич Іван, Марія, Анатолій, Люба, Тарас	40
Бруд Єва	121, 122
Будинкевич Степан	224
Бужиш Михайло	8, 11
Булій Люба	260
Бурій Зеновій	331, 368
Бухній, <i>священик</i>	237
Буца Ярослав, Марія, Наталя, Михайлик	175, 176
Бучок Степан	237
Вархол Марія	112
Вархол Роман	370
Василенко Анна	67, 68
Василенко Христина	175, 176
Василик, <i>Єпископ УГКЦ</i>	242
Васильченко Юрій, Галя, Ілона, Ірина	112
Васюта Володимир	192, 224, 225,
.....	226, 364
Васюта Рома	306
Васькович Василь, Марія, Геннадій, Олег	96, 98
Ватаманюк Орест, Звенислава, Марічка, Тарас, Ліна, Ірина	146-165, 264
Вацлавик Ігор	248
Вашак Марія	138, 139
Велюра Володимир	329
Венгринович Олександр	369
Вербицький Михайло	371
Верета Дмитро, <i>священик</i>	359
Верхоляк Дмитро	306
Винарчик Марія	339
Винник Оксана	131, 339
Винницька Анна	110, 111
Висоцька Марія	303

Висоцький Осип, Марія, Наталя, Надія	87
Височанський Валерій, Рома, Роман, Віталік, Юля	113
Витак Галя	125
Вихованський Ігор, Оксана, Богдан, Марічка	175, 176
Віврик Анна	134
Вікарчук Михайло, Марія, Євстахій, Мирон, Маряна, Наталка, Оля, Віктор, Лариса, Єва	181, 214
Віктор Лариса	124
Вітак Іван, Галина, Андрій, Василь	71
Вітер Михайло	224, 288, 305, 307
Войдович Зеновій, Галя, Тая, Анна	45-47
Войтановський Зигмунд, Христина, Маріуш	101
Воловець Володимир	339
Волошин Августин , <i>священик</i>	284, 286, 287
Волошин Юліян, Марія	116
Волянський Микола, <i>священик</i>	227, 251
Воронівський Юліян, <i>Єпископ Дрогобицько-Самбірської єпархії</i>	242, 244
Вуковийський Михайло, Марія, Дарія, Оріся	89, 90
Габак Оленка, Наталя, Люба, Ігор	121-123
Гаваньо Іван, <i>священик</i>	239, 241, 245, 250, 306
Гавецький Михайло	248
Гавра Юліян "Квасний"	314
Галаса Василь "Орлан"	353
Гавран Мирослав	301
Галучак Богдан	308
Галушко Василь, Гануся: Тетяна, Сергійко	96, 97, 98
Гандяк Іван	303, 335
Ганяк Іван	298
Гася	234, 236, 237
Гафтанюк Костянтин	328, 329
Гащак Михайло - <i>священик с. Стежниця</i>	7, 10, 46, 50
Гвозда Іван, Дмитро	336, 338
Гвоздьов Микола, Люба: Микола, Світлана, Тетяна, Юрій	108, 109
Герасим Іванна	270
Гетьманець Петро	190
Гимон Марія-Ярослава	35, 37, 39
Гіль Ярослав, Леся, Оксана, Андрій	87
Гітлер	160
Гладинович Анна	113
Гладій Михайло	357
Глинська Леся	96-98
Глубіш Мирослав	306, 355
Гнатик Богдана	296, 297, 298
Гнатик Степан	336
Гнатківський Михайло	294
Гнатюк Уляна, Оксана,	52
Гоголь Василь	250
Годований Володимир	328
Голець Ольга	48-65
Головко Оля	249, 288
Головчак Володимир	248
Головчак Марія	339
Голод Володимир, <i>священик</i>	237, 240
Голубець Осип	306
Гонца Марія	207
Горак Роман	159
Горба Осип	244, 245, 246
Горбаль Микола	335, 353
Горбачов Михайло	292
Горин Михайло, Марія, Ігор, Марія, Андрій, Іван, Михайло, Оля,	

Оксана, Ігор	187
Горинь Микола	302
Гориш Павло, Марія, Ярослава, Михайло, Люба, Ірина, Володимир	167, 168
Горницький Володимир	289
Городиська Ольга	300
Гошовський Володимир, Ольга, Володимир, Соломія	112
Граб Славко, Роман, Микола	236
Граб Степан, <i>священник с.Стежниця</i>	194, 207, 235, 236
Грабовський Ігор, Галя, Андрій	33
Гранат Іван	314
Гриб Василь, Євгенія, Наталя	125
Гриб Надія	144
Григорович Володимир, <i>священник</i>	232
Гринда Ірина	300
Гринишин Ірина	180
Гринишин Петро, Марія	306
Гринчук Євген, Марія, Стефа, Микола, Анджела, Світлана	145
Гринько Петро	336, 337
Гриньох Іван, <i>священник</i> - капелан УПА	243, 305
Грицай Дмитро - «Перебийніс»	308, 309
Грицей Олександр, Андрій, Роман	170
Грицина Ольга	190
Грициняк Роман, Марічка, Павло	146
Гриців Іван	99
Гришко Ігор	248
Громадський Степан	308
Грубяк Михайло	276
Груча Оксана	102-109
Губіцький Іван, Катерина, Матвій, Анна, Марія, Антін, Стефа, Михайло, Марія, Володимир, Ірина, Ірина, Марта, Олег, Світлана	9, 12, 142
Губіцький Михайло, Марія, Михайло, Петро, Єва, Антін, Анна	9, 12, 124, 197, 211, 221
Губіцький Онуфер, Оленка, Микола, Михайло, Володимир	7, 10, 33
Губка Іван	311, 365
Гузар Михайло - полковник	285
Гук Богдан	278
Гундяк Іван	335
Гурак Катерина, Володимир, Ольга, Марко, Анна, Ірина, Богдан, Зоряна, Михайло, Хелена, Йоля, Мірек, Ганна, Юхим, Оля, Степан, Ірина	73, 74
Гуров Олександр, Надя	60-65
Гусак Ігор, Ольга, Наталя, Галя	142
Гучок Мирон, Марія, Маруся	175, 176
Гавел Ядвіга	100
Галай Антін, Анна, Надія, Іван, Марія, Єва, Михайло, Анна, Степан, Анна, Іван, Марія	9, 12, 181
Галай Василь, Анна, Марія, Іван, Ольга, Галина, Леся	7, 10, 34
Галай Матвій, Анна, Катерина, Степан, Михайло, Параскевія, Мирон, Марія, Марія, Марія, Петро, Марія, Степан, Стефа, Михайло, Василь, Оксана, Михайло, Марія, Матвій, Ольга, Зеновій, Ірина, Андрій, Володимир, Мирон, Мирослава, Наталя, Роман, Галя, Леся	180, 214
Галай Михайло, Марія, Катерина, Марія, Ярослав	20
Галай Петро, Емілія, Марія, Катерина, Єва, Антін, Текля	8, 11, 73, 74
Гаянт Василь, Текля, Петро, Марія: Божена, Рися, Беата, Рената, Маріуш ...	9, 12, 66, 182
Гаянт Михайло, Марія, Катерина, Михайло	7, 10, 13, 44
Ганзелес Антін, Оля, Марк, Михайло, Катерина, Петро, Мері Лу, Леся, Ричмен, Ерік, Кіті, Стефа, Крісін, Меланія, Олександра, Сементе, Марія	181, 214
Гида Михайло, Катерина, Марійка, Іван, Зеновія, Володимир, Люся	48
Глоговський Іван, Єва, Петро, Марія, Ганна, Катерина, Марія, Антін, Люцина, Христинна, Янек, Бронек	7, 10, 13, 18
Давидюк Віктор, <i>диякон</i>	359

Данило Петро “Дружба”	221, 225
Даниляк Ганна	145
Данчин Роксолана	291
Даців Володимир, Олександра, Тетяна, Оксана	45-47
Даців Йосиф	227
Дашинич Флор, <i>священник</i>	342
Дедерчук Михайло, Ліда, Світлана	35-39
Дементович Анатолій, Дарія, Оленка, Наталя	89-90
Демків Петро, Марія, Петро, Світлана, Петро, Орися, Світлана	125, 126
Демян Григорій	114
Денеска Рома	328
Дениско Петро, Ольга	41, 42
Денько Михайло	240
Деркач Ігор	282
Дешик Юліян	318
Дзюбина Стефан – <i>Мітрат УГКЦ</i>	280
Дзюбінська Анна	81-86
Дзяна Ганна, Михайло, Марія, Ольга, Текля, Катерина	125, 126
Дика Анна	110, 111
Дичко Текля	102, 109
Дідич Павло	338
Длябога	122
Дляк Василь, Ольга, Таня, Ярослав	93, 94
Дмитерко, <i>священник</i>	237
Дмитрик Мирон, Ганна, Петро, Люба, Ірина	187
Дмитрів Ірина	167, 168
Добровольський Іван, Марія, Надія, Ірина	91, 92
Добрянський Богдан, <i>священник декан УГКЦ</i>	237
Долик Орест, Надія, Юрій	73, 74
Долошицький Степан, Дарія, Андрій, Олег	173
Дорофєєва Люда	75, 76
Дорош Ярослав	207
Драб Василь, Анна, Михайло, Ліда, Андрій, Ольга, Ольга, Мирон, Лариса ...	142
Дрогобицький Мирон, Надія, Назар, Катерина	183
Дровняк Никифор	372
Дроздович Матвій, Марія, Стефа, Михайло, Ярослав	7, 10
Друшкін Юрій, Ольга, Тетяна, Вікторія	124
Дубчак Михайло, Люба, Олег, Тарас	73, 74
Дуда Анатолій, <i>священник</i>	355
Дуда Ігор	369
Дуда Михайло, Галя, Ярослав, Юрій	175, 176
Дума Василь, Катерина, Оксана	179
Думка Степан, Марія, Ігор, Ольга, Ігорчик, Василько, Володимир	45, 46, 47
Дунда Єва	275
Дупляк Марія	353
Жебчук Дмитро, Ольга, Марія, Анатолій	71
Жерелик Микола, Наталка	91, 92
Жигулівський Ігор	294
Жолобович Люба	167, 168
Жук Григорій, <i>священник</i>	227
Жук Кирило	280
Жук Осипа	288
Жура Ігор, Дарія, Максим	19
Заблоцька Анна	28, 31
Заброварний Михайло	282
Завалень Антін, Марія, Михайло, Катерина, Ірина, Надія	9, 12, 184
Завалень Марія, Михайло	121, 122
Завалень Матвій, Єва, Антін, Петро, Василь, Михайло, Анна, Катерина, Марія	9, 12, 184
Заверуха Богдан	263
Задарко Ольга	110, 111

Задарко Федір, Єва, Люба, Михайло, Лариса, Ігор, Ольга	124, 201, 226, 234, 256
Залоза Матвій	288
Замнеус Анна, Валерій, Євгенія, Саша, Надія	143
Заморський Максим, Анна	25
Заневчик Семен, Анна, Матвій, Анна, Михайло, Можена, Зеновій, Галина, Петро, Катерина, Михайло, Антін, Янка, Ярослав, Міла, Юрій, Маруся, п.Ярослава, Оленка, Єва	4, 8, 11, 120, 197, 221
Зарічанський Андрій, Марія, Михайло, Павліна, Станіслав, Євгенія, Софія, Христина, Андрій, Анна, Михайлина, Владислав	8, 11, 13, 101, 197
Зарічанський Петро, Катерина Анна, Михайло, Марія, Микола, Іван, Єва, Оленка, Василь, Віра, Дмитро, Катерина, Михайло, Марія, Анна, Марія, Михайло, Люба, Ігор, Орест, Ірина, Галя, Ігор, Дарія, Мар'яна, Анна, Наталя, Віра, Михайло, Микола, Анна, Галина, Ярослава, Оксана, Іра, Микола	7, 10, 20-23, 224
Затварський Володимир	116, 119, 193, 278, 306
Затварський Іван	119
Захар Анна	288
Заяць Василь	335
Заяць Іван	255, 282
Заяць Мирослава, Богдан	73, 74
Заяць Олеса	16
Заячківська Леся	96-98
Зворещький Іван	328
Зеленчук Михайло	224
Зелик Володимир	245, 247
Зенев'ят Казимира	101
Злидень Микола, Ольга, Світлана, Ольга, Микола, Оксана, Віталій, Андрій	140
Зубко Любомира	300, 302, 303
Іваничук Роман	294
Іванишин Василь	224
Іванкевич Ігор, Наталя, Оленка	184
Івануса Володимир	263
Іванусів Олександр	249
Іванцик Анна, Михайло	121, 123
Іванцик Антін, Анна, Дмитро, Йосиф, Катерина, Марта, Тереза, Річард, Стефа, Євгенія, Петро, Анна, Марта	8, 10, 70, 197, 206
Іванчук Мирон, Оріся, Володимир, Юрко	45-47
Іванчук Роман	3, 309
Ігнатович Володимир	116
Іздепська Люба	91, 92
Ільницька Євгенія, Володимир, Ірина, Ліда	8, 10, 193, 194, 197, 207, 256
Ільчишин Тарас	327
Ірлявський Іван	5
Йолтуховський Микола	264, 358
Йордан Іван	302
Йосиф Сліпий- <i>Кардинал УГКЦ</i>	236
Каваців Леся	89, 90
Кавчак Михайло, Анна, Михайло, Іван, Тамара, Ярослав, Марія, Єва, Катерина	9, 12, 179
Казан Іван	250
Калакуняк Ярослав, єва, Марія, Стефа, Марія	181, 214
Калапач Григорій	225
Калинич	215

Кальницький Любомир, Мирося, Світлана	75, 76
Канюк Михайло, Леся	95
Канюки - подружжя	240
Каплун Володимир	164
Карвацький Анатолій	263
Кардаш Володимир, Ірина, Оля	110, 111
Кардаш Михайло, Марія, Рома, Марта, Світлана	113
Карелін, <i>священик</i>	303
Кахновець Іван, Євгенія, Ярослав, Галя, Олег, Олеся, Соломія, Софія,	16, 17, 244, 245, 246, 248
Качмар Анна	175, 176
Качмарик Тетяна	102-109
Каштелян Богдан	355
Кваснєвський Олександр	370
Кваснікевич Богдан	244, 246
Кекляк Степан, Марія, Микола, Володимир, Марія	92
Кендзьор Ярослав	302
Кичура Петро, Марія, Галя, Оксана	92
Кишак Степан, Тереза	369
Кікта Володимир	353
Кілочко Леся, Іван, Ірина, Уляна	23
Кір	297
Кіт Ірина	190
Кіт Михайло	324, 358
Кіц, <i>священик</i>	238
Кіцера Олесь, Оксана, Олесь, Наталя, Рома	171, 172
Клюжева Світлана	171, 172
Клюс Леонід	336
Клячківський Дмитро - "Клим Савур" командир УПА "Волинь"	306
Кміть Юрій	309
Коб'ялко Юзик, Катерина, Юзик, Тадек, Ванда, Магда, Іван	81-86
Кобець Василь	294
Кобилецький Ярослав, Володимир, Олег, Оксана	224
Кобільник Володимир, Дарія-Прайс	291
Коблянська Ольга	117
Ковалик Леся	36-39
Коваль Володимир, Анна, Данка, Ліда, Мирослава, Анна, Наталя	8, 11, 99, 127
Коваль Іван, Люба, Наталя, Юра	170
Ковальчук Степан	249, 309
Ковінська Катерина	91, 92
Когут Василь, Дарія	288
Когут Петро	367
Когут Юрій, Ліда, Андрій	110, 111
Кожин Борис	303
Кожушник Іван, Стефа, Леся, Андрій	182
Козак Богдан	336
Козак Леся	244
Козак Пилип, Ярослава, Анна	139, 140
Козак Юрій	336
Коземко Леонід	336
Колодій Янка	120
Комаровський Павло, Тетяна, Михайло, Оріся, Михайло, Наталя, Василь, Євгенія, Галя, Анна, Ліля, Наталка	81-86
Коник - полковник УПА	279, 280
Коновалєць Євген	196
Конопка Федір, Анна, Ліля, Наталка	97, 98
Кончак Михайло	238, 239, 240
Копирка Петро, Єва, Степан, Леся, Наталя, Оксана, Ярослав, Надія, Оля, Петро	81-86
Копко Наталя	172
Кореновський Іван, Марія, Ігор, Оля, Василько, Наталка, Ігор	140

Корінь Іван, Дарія, Тарас, Анна, Ігор, Оксана	175, 176
Коріятович Федір	283
Коркуна Володимир, <i>священик</i>	245, 250
Коркуна Орест	335
Коропецький, <i>священик</i>	238
Корчан Люся	113
Корятович Федір	283
Кос В.	302
Кос Михайло	227
Косенко Анатолій, Марта, Марян, Іван	113
Косик Надія	110, 111
Косів Михайло, Марія, Василько, Анна	120, 353, 364
Костецька Іванка	170
Костик Матвій, Оленка, Михайло, Марія, Віра, Володимир, Люба, Ярослав	145
Костик Стефан	254, 279
Костик Ярослав	328
Костів Михайло	221, 303
Косяк Микола	237
Котик Петро, Оля, Дмитро	45-47
Котловий Осип	208
Коханий Богдан, Оля, Володимир, Ірина	166
Коциловський Йосафат - <i>Єпископ УГКЦ</i>	229
Кошуба Ірина	336
Коченаш Галя, Надія	88
Кравець Марія	190
Кравців Марія, Стефа	164
Кравченко Уляна	247
Кравчишин Богдан, Люба, Зоряна, Христина	168
Кравчук Леонід	370
Крайник Ілля, Анна, Олег, Тетяна, Вітя, Ілля, Галина	140
Красниця Сергій, Оксана, Богдан	87
Красовський Іван	340, 367
Кречух Василь, Галина	96, 98
Кривоніс Віктор, Анна, Оксана	127
Криворучко Марія, Назар, Юля	173
Крикуненко Ярослав, Ярослава, Олег, Володимир	138, 139
Кример Стефа	60, 63, 64
Криницька Люба	140
Криницький Степан	364, 369
Кріль Микола, Катерина, Михайло, Ганна, Марія, Василь, Марія, Матвій, Анна, Оленка, Іван, Розалія, Петро, Василь, Богдан, Анна	7, 10, 27, 197, 198, 199, 200
Кріль Мирон	335
Кронжко Йосип	289
Круцик Роман	345
Кубійович Володимир	338, 371
Кубяк Кость	244, 289
Кудельський Андрій, Марія, Андрій, Оленка	93, 94
Кудельський Степан, Анна, Андрій, Юлія	93, 94
Кузьо Микола	303
Кузьмак, лікар	237
Кузьмич Євген	338
Кузьмінський Данило	226, 234
Кузьмінський Дмитро, <i>священик</i>	244, 288, 289, 305
Кузьо Марія	87
Кузьо Ольга, Ярослав	207
Куйбіда Василь	267, 268, 273,
Кук Василь	280
Кульчицький Андрій, Марія, Ірина, Микола	88

Кульчицький Юрій	302
Кульчицький Ярослав	302
Кунцик	264
Кунцик Дмитро	334
Кунцьо Василь, Анна	27
Кунцьо Василь, Марія, Михайло, Марійка, Наталя, Василько, Володимир, Тетяна	48-65
Кунцьо Микола, Марія, Ігор, Мирослава, Наталя, Марія, Олена	184, 217
Купрієць Тетяна	140
Купчак Роман, Олена, Михайло, Ірина	120
Курбас Лесь	249
Курило Мирон, Світлана, Володимир, Марія	187
Курило Оріся	81-86
Курись Катерина, Роман, Олег, Оксана	20
Курінний Микола	355
Курлятович Ігор, Марія, Роман, Микола	81-86
Куртяк Василь, Марія, Ростислав, Ярина	171, 172
Куртяк Юзик, Ольга, Михайло, Наталя, Соломійка, Тарас, Наталя	171, 172
Кухтик Микола, Марія, Леся, Ігор, Оксана, Роман, Оля	95
Куцан Ярослав	291
Куцелаба	265
Куць Миколай, <i>священик</i>	146, 192, 229, 239, 244-248
Куч Стефанія	92
Кучма Леонід	370
Лабяк Осип	328
Лавер Дмитро, Марія, Єва, Євгенія-Наталка	178
Лаврик Антін, Анна, Степан, Наталка, Марія	167, 168
Ладанай Богдан	302
Лазарева Люба	326
Лаптура Михайло, Марія-Меланія, Ася, Олег	143
Лебедь Микола	305
Лебшак Данило, Марія, Володимир, Ірина, Марія	126-136
Левицький	355
Левченко Олена	28-31
Леонюк – консул Польщі	264
Лесів, <i>священик</i>	313
Леся Українка	156, 173
Летнянчин Михайло	307
Лешєга Олег	339
Лешенко Володимир	302
Лисович Іван, Анна, Володимир, Марія	93, 94
Лисович Ліля	141
Лихва Роман	267
Ліванівська Ганна	125
Лікун Марія, Василь, Михайло, Ігор, Надія, Михайло	91, 92
Ліпський Юрій, Надія, Маряна, Зоряна	87
Лірка Володимир, <i>священик</i>	291
Ліс Андрій, Станіслава, Анна, Григорій, Рената, Юлянта, Петро	101
Ломакін Дмитро, Леся, , Олександр	88
Лосик Анна	60, 61
Лось Збігнєв, Тереза, Моніка, Томаш, Роман, Беата, Ян, Казимира, Себастьян, Юстина	101
Лукавський Михайло, Мирослава, Оксана, Ірина, Василько	102-109
Луцан Олег, Марія, Наталя, Ігор	171, 172
Луцик Марія	185, 186
Луцишин Юліян	250
Луць Ірина	35-39
Луш Катерина	120
Любачівський Іван-Мирослав – <i>Кардинал, Глава УГКЦ</i>	239
Лях Марія	277

Лящук Олексій, Тетяна, Світлана	187
Магас Микола	224
Магир Микита	207
Магомета Василь, Катерина, Ганна	145
Магурський Максимілян	239, 298
Мазепа Іван	294
Мазяр Андрій, Наталя, Ліля	96-98
Майкович <i>священик</i>	264
Майчик Іван	335
Максимець Анна	164
Маланкевич Ярослав- "Квасний", Марія-"Рибка", Іван "Президент" - підпільники ОУН УПА в Самборі	314
Маланчук Юліян, Оля, Володимир, Галина, Юля, Леся	78-80
Маланяк Микола, Текля, Ігор, Галя, Уляна, Олесья	78-80
Маланяк Оксана	300, 302, 303
Малецький Іван, Марія, Роман, Галя, Мар'яна, Володимир, Лариса, Галя, Руслан, Михайло, Люба, Ігор, Наталя, Орест	
Малецький Лев, <i>священик</i>	234
Малик Андрій	359
Малиновський Григорій-"Лис"	314
Малкуш Володимир, Мирослава, Леся, Орися	121-123
Марко Марія	33
Маркович Олег, Наталка, Юрій	142
Мартиняк, <i>Єпископ</i>	355
Маруняк Стефа	170
Марушак Ірина	120
Марченко Борис	299
Масляк – професор	372
Матвійчук Андрій, Люба, Віталік, Олег, Тетяна	61-64,227,231
Матвійчук Ігор, Марія, Андрій	144
Матвійчук Оксана	71, 125
Матіїв Микола	250
Матушак Роман, Ліда	97,98
Матяшовська Анна, Катерина, Михайло, Ганя, Микола, Андрій, Марія, Леся, Василь	87
Матяшовський Василь, Надія, Микола	87
Матяшовський Михайло, Михайлина, Станіслава, Тереза, Христина, Ян, Казимира, Себастьян, Юстина	101
Матяшовський Михайло, Юлія, Іван, Антон, Текля, Микола, Петро, Мирон, Марія, Люба, Михайло, Олег, Юля, Тетяна, Олена, Уляна, Сергій, Наталя, Андрій, Орися, Михайло, Петро, Леся	7, 10, 28-31, 226
Мацейко Василь, Текля	276
Мащичко Марія	108
Мащичко Ярослав	359
Мацишин Ярослав, Наталя, Уляна, Володимир	102-109
Мацковська Галина	319, 335
Машок Орест	191
Мацьків Люба	28-31
Машак Марія	171, 172
Медвідь Ігор	335
Медяновський Михайло, Євгенія, Леся, Михайло, Володимир, Люба, Роман, Олег, Володимир, Ганна, Оксана, Леся, Андрій, Юрій	96-98
Межівник Михайло <i>священик</i>	302
Межівник Степан <i>священик</i>	247
Мелехова Ольга	40
Мельнарович Антон	207
Мельник Андрій	285
Мельник Анна, Марта	70
Мельник Михайло, Євгенія, Ліда, Леся, Ігор, Мар'яна	67-68
Мельник Степан	320

Мельникевич Ігор, Ольга, Квітана, Марта	35-39
Мельничук Осип	226
Менкуш Слава	120
Мента Базилій, Катерина, Яніна, Софія, Вітик, Броніслав, Чеслав, Станіслав, Франек, Уршуля, Гжесько, Гражина, Маріуш, Софія	18
Микита Іван	227, 360
Микита Ірина	175, 176
Микитяк Михайло, Оля, Роман, Оксана	45-47
Мироненко Люба	97
Миськів Ярослав	248
Миськів Ярослав, Світлана, Ліля, Роксолана	168
Мисько	291
Мисько Ігор, Люба, Микола, Юля	102-109
Митник Микола	327, 328
Михайлюк Орест, <i>священик</i>	227
Мицьо Андрій	139
Мицьо Петро	139
Мінько Марія	93
Мірлікійський Миколай, <i>священик</i>	278
Місечко Степан	290
Міхалік Василь, Анна, Янек, Богдан, Богдана, Петро, Євлінка	66
Міхович Марія	304, 328
Мончак Ірина	112
Мороз Анатолій, Леся, Оля	112
Мороз Ганна	309
Мороз Ганна	17
Морозов Віктор	246, 290
Мостовий Іван	252
Мосури – подружжя	240
Мрочек Тадеуш, Христина, Лукаш, Томаш	101
Мрочко Роман	239, 294-297
Мудрий Михайло, Володимир	240
Музика Марія «Уляна», Музика Оксана	314
Музика Стах	207
Мулява	303
Мурдза Іван, Марія, Леся, Михайло, Ярослав, Роман	24
Набатович Ігор	224
Навальківський Леонід, Дарія, Вікторія, Марія, Тарас, Антон, Марія	166
Навроцький Ярослав	294
Нагайська Люба	60
Надала Оксана	103-109
Надставний Микола	335
Наконечна Євгенія, Марта	119, 302, 303
Наконечний Василь, Ольга, Маряна	144
Наконечний Олекс, Анна, Тарас, Галя, Михайло, Олег, Надя	89, 90
Наливаний Йосиф, Оленка Ганна, Степан, Роман	20, 21
Начас Яніна	372
Неспляк Світлана	170
Несторак Ігор	244-246
Низькогуз Михайло, <i>священик</i>	239
Николин Леся	96
Нитенчук Андрій, Катерина, Андрій, Ярослава, Богдан, Марко, Юрій Добряна	167, 168
Нишета Юрій, Ірина, Володимир, Катерина	35, 39
Носов Володимир, Анна	71
Овод Володимир	331
Огар Ядвіга	72
Огуркова Тетяна	141
Олач Ігор, Тетяна	301
Оленич Марія	41, 42
Олесь Олександр – Олег Ольжич	90, 122

Олива Роман <i>священик</i>	250
Олійник Андрій, Надя	110, 111
Олійник Леся	144
Ольшевський Василь, Марія, Наталя, Оксана	181
Опар Михайло, Анна, Катерина, Марія	125
Опар Михайло, Оленка, Марія, Катерина, Анна, Євгенія, Дарія, Михайло	9, 12, 175, 176, 197, 206
Опар Петро, Анна, Михайло, Марія, Зеновій, Микола, Анна	8, 11
Опар Петро, Оленка, Анна, Михайло, Микола, Іра	81-86
Опар Петро, Текля, Михайло, Анна, Катерина, Марія, Єва, Антін	9, 12, 125
Орел Марія	145
Оринич – диригент	239, 240
Оринич Катерина, Єва	20
Оринич Ольга	35
Оришкевич Яромір	81-86
Оришак Стефанія	121- 123
Орлик Роман	327, 328
Оршак Дмитро, Олег	60, 299, 304
Осаволук Кузьма, Оріся, Наталя, Надія	73, 74
Остапюк Степан, Ганя, Надія, Михайло, Марія, Леся, Оля, Марія Павло, Світлана, Неля	187
Осташ Анна, Дмитро	41
Осташ Антін, Анна, Михайло, Катерина, Катерина, Марія, Микола, Анна, Ольга, Ярослав, Мирон, Марія, Галя, Дмитро, Наталя, Оксана, Ярослава, Наталя	7, 10, 41, 42, 220, 221
Осташ Богдан, <i>священик</i>	242
Осташ Дмитро, Дмитро, Катерина, Петро, Надія, Володимир, Олег, Наталя, Андрій	41, 42
Осташ Дмитро, Катерина, Володимир, Марія, Іван, Євген, Тамара	42, 45, 91
Осташ Дмитро, Марія, Марія, Ольга, Богдан, Василь	69
Осташ Матвій, Катерина, Ігор, Людмила, Наталя, Володимир, Богдан, Марія, Галя, Роман	41, 75, 199, 221, 222
Осташ Михайло, Марія, Василь, Олена, Михайло, Єва, Іван, Ірина, Марія, Михайло, Валя, Юля	7, 10, 32
Осташ Михайло, Оля, Оксана, Ігор, Володимир, Наталя, Мирон, Ярослав, Петро, Люба, Ірина, Леся	41
Осташ Стефа, Марта, Тереза, Річард, Анна, Дмитро	41
Остромира Марія	117, 118
Осюрак Оля	95
Осюрак Петро, Євгенія, Галя, Богдан, Світлана, Андрій, Оленка	175, 176
Осьмак Кирило "Гірняк", Наталя	294, 299, 302, 305, 306, 308
Охман Іван, Катерина, Янка, Владек, Сташек, Чеслав, Ядвіга, Рисек, Анна, Дорота, Станіслава, Януш, Роберт, Вітек, Йоанна, Петро, Єжик, Кася, Ізобеля, Ірина, Анна, Сільвія, Пшемисла	44
Охнич Іван	276
Охріменко Леонід	303, 322
Павлик Зеновій	290
Павлик Іван	96
Павлів Йосиф	252
Павловський Анатолій, Стефа, Микола, Алла	49-59
Павловський Леонід	318
Павлосюк Зоя	49-59, 328
Пазюк Іван, Марта, Роман, Леся, Ірина, Роман, Наталка	178
Пакуш Ольга	173
Палиця Іван	303, 335
Палиця Ярослав	335
Панасевич Дмитро, <i>священик</i>	193, 196, 234
Панчкк Мирослав	224

Панцарський Іван, Єва, Леся, Тарас, Дана, Юля, Назар, Левко, Леся, Мар'яна, Марія	87
Паньків Роман	244-246, 296
Паранчак Людмила	244-246
Паранько Ярослава, Юрій, Андрій, Ірина, Анна-Марія	49-59
Парашак Марія, Ганна	276
Парашак Йосиф, <i>священик</i>	239, 240
Паславський Микола, Зіна, Микола	171, 172
Паславський Роман	302
Пастух Софія	36, 38, 39, 400
Пацай Мирон, Люба, Оксана, Андрій, Леся	60-64
Пашкевич Ольга	106
Пелешок	195
Перевізник Степан, Софія, Богдан, Марія, Василь, Ольга, Олег, Наталка, Степан, Марія, Марта, Анна	96-98
Перкалюк Володимир, Світлана, Юля	189
Перун Марія	276
Перхун Ярослав, Ярослава, Олег	171, 172
Петрик Катерина, Петро, Євгенія	121, 123
Петрик Марія	188
Петрина Іван	306
Петрина Люба	306, 235
Петриняк Іван, Текля, Володимир, Люба, Олександра, Тетяна, Оксана	230, 231, 331
Петриняк Марія	93
Петриняк Оксана, Галя	231
Петрищак Ігор, Оксана	60
Петрович Василь, Анна, Люба, Світлана	168
Петрусь, <i>священик</i>	242
Петрушка Антін	327
Петрушка Марія, Петро, Марія, Михайло, Анна, Іван, Христина, Дарія, Богдан, Ольга, Юрій, Марія, Марія, Люба	7, 10, 19, 221
Петрушко Антін, Катерина, Ігорчик, Уляна, Наталя	48-59, 327
Петрушак Василь, <i>священик</i>	239
Петрушак Микола	224, 314, 359
Петрушак Роман	248
Печериця Микола, Ірина, Надія, Ірина	49-51, 280
Пик Осип	239
Пиртко Володимир	245, 246
Пищик Єва, Павло, Жан-Поль, Тереза, Моніка	96-98
Пищик Іван, Катерина, Євгенія, Оксана, Мирон, Левко, Ганя, Надя, Мирослава	7, 10, 16, 17, 34, 233
Пищик Іван, Текля, Марія, Анна, Єва, Катерина, Євгенія, Софія, Розалія, Ольга, Текля	8, 11, 91, 96- 98
Пищик Микола, Катерина: Єва, Олена, Анна, Василь, Марія, Катерина, Іван, Текля, Антін, Зеновій, Володимир, Микола, Ірина, Ліда, Євген, Орест, Ігор, Марія-Ярослава, Ірина, Ольга, Софія, Марія, Леся, Ірина, Ярослав, Олег, Оксана, Роман, Світлана, Наталя	7, 10, 14, 35- 39, 54, 197, 198, 201, 211, 232, 233
Пищик Василь, Леся, Руслана	96-98
Підгірянкa Марійка	278
Підуфалій Омелян	207
Пінкевич Павло, Марія	18
Плавушак Ганна	276
Плакса Володимир, Євгенія, Галя, Леся, Оля, Євген, Галя, Юля	112, 249
Плахтій Микола, Надя, Микола	110, 111
Плахтій Олексій	248, 282, 289

Поліщук Юлія	339
Поляк Ігор, Ася: Наталя	143
Полянський, <i>священик</i>	252-254
Пономаренко Святослав	329
Попадюк Зорян	248, 291
Попик Петро, Наталя	95
Попливський Віктор, Галя: Наталя, Марічка, Вероніка, Віталік	67,68
Попович Володимир, Євгенія: Ярослав, Люба	60-64
Попович Володимир, Марія, Ірина, Михайло	60
Попович Володимир, Марія: Михайло, Ірина, Оксана, Віктор, Марія, Віктор	81-86
Попович Михайло, Марія, Володимир, Марія, Ірина, Михайло, Ігор, Марія: Михайло, Ольга, Марія	60-64
Попович Павло	336
Постужинський Євген	290
Поточак Михайло, Марія	226, 327-329
Поточняк Галя, Петро	20
Потюк Степан, <i>священик</i>	320
Прах Богдан, <i>священик</i>	66, 232, 260, 264
Припін Ярослав	243, 289, 312
Прихощенко Микола, Орися	28-31
Пришляк Григорій	224
Проданюк Юрій	227
Протисова Тетяна	93-94
Прохоренко Павло, Галина, Роман, Тетяна	140
Процев'ят Тарас	226, 227, 250, 278, 306, 309
Проць Люба	248, 289
Пукаляк Ігор, Іван	250
Пустовіт Анатолій, Галя, Оля	140
Пуцило Тарас, Дана, Юля, Назар	87
Раб Катерина	138, 139
Радванська Володимира	207
Ревенко Анатолій, Іринка, Людочка, Анна-Михайлина	49-59, 239
Ревть Іван	264
Ревть Йосиф, Катерина, Мирон, Іванка, Володя, Олег, Ірина, Жанна, Софія	78-80
Репетило Іван	315
Рибалт Леся	24
Рибун Ярослав, Ірина, Роман Надія, Марія, Роман, Наталя	125
Рип'як Ярослав, Марія, Руслана, Роман	126
Рисей Степан, <i>священик</i>	224, 237, 241, 242
Ричак Іван, Оксана, Юрій	16, 17, 244- 246
Ричинський Андрій, Чеслава, Даруш, Сільвія	44
Рогач Микола	303, 335
Рогова Анна, Інна	48
Роман, <i>священик</i>	240
Романишин Анпа	220, 221
Романишин Антін, Анна, Михайло, Ольга, Дарія, Марія	9, 12, 173
Романишин Антін, Марія, Михайло, Катерина, Марія, Микола, Ольга, Леся, Володимир, Іван, Ольга, Ігор, Наталя	8, 11, 95
Романишин Василь, Анна, Стефа, Марія	9, 12, 127-136
Романишин Василь, Михайло, Ання, Антін, Михайло, Ольга Анна, Петро, Катерина, Ярослав, Марія, Василь, Наталка, Микола, Катерина, Михайло, Анатолій, Юля, Марійка, Марта, Михайло, Стефа, Марійка, Іван, Надія, Ірина, Володимир, Оксана, Василь, Оксана, Олег, Василько	8, 11, 91, 92
Романишин Іван «Лучків»	4, 6, 7, 127- 136, 195, 196

Романишин Іван, Марія, Ганна, Микола, Ірина, Ігор, Інна, Ірина, Богдан, Леся, Гая	8, 11, 89, 90,
Романишин Катерина	225
Романишин Катерина	102-109
Романишин Матвій, Катерина, Марія, Ярослав, Анна, Андрій, Віталій	125, 126
Романишин Микола, Катерина, Єва, Михайло, Марійка, Марія, Віктор, Гая	8, 11, 87
Романишин Михайло, Анна, Антін, Марія, Анна	9, 12, 168
Романишин Михайло, Анна, Матвій, Марія, Михайло, Анна, Роман, Ігор, Ірина, Дмитро, Надія, Степан, Орест, Євгенія, Анна	7, 10, 67, 68, 196, 201, 206,
Романишин Михайло, Марія, Анті, Стефа, Марта, Нід, Люба, Михайло, Антон, Іванка, Володимир, Олександр, Олександр, Андрій, Роман, Мирон, Марта, Віталій, Ярослав, Ольга	9, 12, 170
Романишин Онупфій, Анна, Михайло, Ольга, Дарія, Марія	9, 12, 173
Романишин Петро, Єва, Ірина, Володимир, Василь, Михайло, Василь, Ганна, Ігор, Леся	125
Романій Леся, Надія	288
Романків Василь, Ганна, Марія, Лена, Катерина, Емілія, Ігор, Василина, Валерій, Петро	140
Романюк Василь, Ганна, Марія, Олена Катерина, Емілія, Василина	145
Романюк Іосиф	375
Романяк Іван	359
Ропняк Осипа	140
Рочняк Нестор	302, 320
Рудницький Ярослав, Галина, Андрій	34
Румяшцев Сергій, Наталя, Віктор, Дмитро, Олександр	28-31
Русяк Володимир, Марія, Марія, Богдан	34, 69
Ряпич Богдан	243, 247, 288,
Ряпич Стефа, Марія	304-306, 360
Ряпич Леся	287
Савенков Володимир, Стефа, Наталя	174
Саврун Степан, Люба, Гая, Оксана	45-47
Савчак Роман, Ольга, Ігор, Люба	48-65
Савчак Ярослав	329
Савчин Василь, священик	224, 239, 241,
Савчин Марія "Марійка"	353
Савчин Микола, Катерина	145
Саловський Володимир	323
Сайка Іван	289
Сакук Володимир	246
Саладяк Володимир, Христина	245, 246
Саладяк Роман	331, 337
Салак Володимир	148
Сандак Марія	95
Сарахан Марія	81-86
Сасник Оля	140
Сверчевський Кароль, польський виконавець депортації	22
Свинобой Володимир, Марія	60, 61
Свідорська Уршуля	18
Секелик Василь, Анна, Андрій, Михайло, Ірина	175, 176
Секелик Ігор	336
Сембратович Іосиф, Сльвестр, <i>Списоки УГКЦ</i>	372
Семчук Осип, Анна, Михайло, Ольга, Гая, Оксана	41, 42
Семетівський Іван, Леся	71
Семків Олексій	304
Семчук Іван, Катерина, Євгенія, Данило, Богдан, Ганна	70
Семчук Микола, Катерина, Катерина, Софія, Станіслав	8, 11, 75, 76,

Семчик Михайло, Анна, Марія, Микола, Марія, Микола, Марта, Уляна, Оленка, Марія, Ігор, Люда, Василь, Марія, Олег, Люба, Микола, Михайло, Люба, Ігор, Галя, Людмила, Володимир, Мирон, Катерина, Текля, Оля	8, 11, 78-80, 221
Семчишак Василь, Марія, Ольга, Надія	93, 94
Семчишин Василь, Дана	291
Сенейко Микола	243
Сенейко Надія	85, 86
Сеник Мирослав	365
Сенчишин Іван, Анна, Марія, Галя	67, 68
Сенчишин Михайло, Надія, Руслан, Василь	93, 94
Сенюк Марія	143
Сеньків Стефанія	25
Сеньків Ярослав, Євгенія, Мирон, Леся, Олег, Ростислав	25, 26
Сенько Іван	372
Сенько Степан	335, 340
Сергієнко Володимир	334
Середа Володимир	249
Сивохіп	254
Сиглов Євген	335
Сидор Людмила	246
Сидор Мирослав	263, 266, 280
Сійчак Йосиф, Катерина, Марта, Іван, Ольга, Марія, Леся, Михайло, Леся, Роксолана, Володимир, Леся, Андрій, Оксана, Наталка, Марта, Олег, Оля, Ірина, Оксана	96-98
Сирник Стефа	327-329
Сівдорська Ірина	44
Сколець Владислав	316
Сіканець Антін, Михайло	13
Сікора Любомир	355
Скальський Степан	314, 328
Скварко Оксана	248, 289
Скиба Володимир	225, 288, 307
Скробало Іван	239, 250
Скробач Галя	16, 17
Слабчак Марія	28-31
Славів Іван	224
Слюсар Марія	276
Смерецький Іван, Оксана, Марія, Ганя	171, 172
Смолінська Марія, Жанна, Оля	48, 65
Сморуль Марек, Ядвіга, Єльжбета, Петрик, Лукаш	44
Соколов Микола, Світлана, Валя, Денис	140
Соколовська Микола, Ольга, Оля, Віра	288
Солинко Дмитро	369, 372
Соловійов Віталій, Оксана, Марія, Вікторія	41
Солтис Катерина	20
Солук Оксана	91, 92
Соляк Марія	45, 47
Солян Іван, Марія, Ігор, Галя, Галя, Іван, Юра, Олег	71
Сольн Генрік, Божена, Марцін, Магда, Мацек	182
Сопітницька Левка	117
Сорока Ліна	352, 353
Сорока Федір	240
Сорокаліт Володимир	224, 235
Соронович Микола, Люба, Любомир, Назар	67, 68
Сороцький Василь, Уляна	78-80
Сосяк Любомир	322
Спринський Роман	245
Стабрин Орест	288, 307

Старак Теодозій	280
Старух Михайло, Анна, Марія, Василь, Анна, Катерина	8, 11, 88, 196, 197, 198, 201, 206, 220
Стасів Михайло, Марія, Олеся, Іванка	97
Стах Станіслав, Софія	18
Сташко Василь, Стефа, Анна, Василь, Стефанія, Марія	127
Стебельський Богдан	165
Стебельський Степан "Хрін"	114
Степанчак Нуся	288
Степовик Дмитро	161
Стефанишин, <i>священик</i>	240
Стефанишин Богдан	329
Стецьків Микола	294
Стецько Слава	224
Стиранка Іван, Розалія, Мирон, Ігор, Наталка, Анна, Валерій, Юля, Марія, Андрій, Олег	33
Стоянова Віра	214
Стоянова Марія, Людмила	49, 50, 51
Страшівська Галя	207
Стрийвонс Ярослав	207
Стрілецький Павло, Людмила, Оксана, Неля	187
Строгуш Микола, <i>священик</i>	227
Строгуш Михайло	250
Струс Іван, Марія, Олег, Ольга, Іван	75, 76
Сумарук Микола	289
Сурмак Михайло, Надія: Володя, Ліля, Микола	187
Сута Іван	326
Сучак Мар'ян, Янка, Іван, Малгоська, Ренета, Дорота, Катерина, Рисек, Бернада, Артур, Ядвіга, Юля, Евеліна	44
Сушко Антін	234
Сушко Іван, Анна, Марія, Петро, Іван, Володимир, Надія, Мирон, Марія, Марія, Іван, Надія, Інна, Ярослав, Василь, Руслана, Анна, Ярослав, Володимир, Тетяна, Ірина, Анна, Текля, Іван, Степан, Анна, Марія, Василь, Тамара, Євгенія, Василь, Віталій, Іван, Василь, Ольга, Таня, Ярослав, Віталій, Юрій, Олександр, Оленка, Юлія	8, 11, 93, 94
Сушко Микола, Анна, Михайло, Марія, Мавій, Єва, Марія, Стефа	9, 12, 177
Сушко Микола, Єва, Анна, Катерина, Євгенія, Михайло, Стефанія, Роман, Світлана, Роман, Богдан, Євгенія, Анна, Андрій, Петро, Валентина, Оленка	7, 10, 25, 26
Сушко Онуфрій, Марія, Антін, Ганна, Марія, Михайло, Катерина, Іван, Марія, Галя, Володимир, Оксана, Віктор, Наталка, Божена, Галина	8, 11, 71
Сушко Петро, Єва, Ірина, Леся, Володимир, Ганна, Ігор, Світлана, Марія, Оксана, Роман	9, 12, 125
Тарасенко Віра	231
Тарасенко Микола, Марія, Андрій	93, 94
Тарасович Михайло, Марія	20-23
Тарнович Олександр	368
Тарнович Юліян	372
Татомир Євген	328, 329
Теплий	240
Теплий Ярослав	327, 328
Терлецька Марта	170
Терлецький Микола, Оксана, Оленка	35-39
Терпак Михайло, Текля, Іван, Степан, Анна, Марія, Іван, Раїса, Віталій, Андрій, Степан, Ольга, Олександр	93, 94
Тех Антін, Анна, Михайло, Марія, Зеновій, Микола, Анна	81, 86
Тех Михайло, Марія, Петро, Антін, Ядвіга, Михайло, Мирон, Володимир, Петро, Даниїла, Марія, Іван, Іван, Микола, Марія, Анна	8, 11, 72
Тех Петро, Єва, Анна, Майко, Катерина, Микола, Марія, Антін, Микола, Єва, Зенек, Володимир, Ірина	8, 11, 77

Тиличко Ігор	244-246, 302
Тима – Копчак – Петро – “Шум”	86
Тима Юрій	335, 342
Тимчишин Володимир	289
Тишко Любомир	197, 243
Тібесва Параскевія	338
Ткачик Марія	142
Ткачик Микола, Оленка, Дарія, Люба, Іван, Володимир, Настя, Галя, Віктор	78-80
Тонецький Михайло, Марія	78, 79
Торба Богдан	247
Торчанин Володимир, Тетяна, Володимир, Марія	102, 109
Торчинович Оксана	309
Торчиняк Мирон	303
Трищеський Зеновій	298
Трубич Любомир, Наталя, Марія	126
Трусь Михайло, Ганна	275
Туницький Володимир, Уляна, Ярослав	49, 53-55
Турчак Михайло, Розалія, Василь, Ірина, Наталка, Марія	97, 98
Турчак Михайло, Текля, Гануся, Ігор	97, 98
Тюпін Микола, Анна, Тетяна, Ігор, Оксана, Олег	102-109
Тютюнник Ярослав	329
Удовенко Ганнадій	357
Улановська Тамара	103-109
Урам Михайло, Єва: Анна, Іван, Катерина, Марія, Ольга, Стефа, Марія, Ірина, Світлана, Анна, Михайло, Тетяна, Ірина, Ігор	48, 49, 64, 65
Устянівський Василь, Анна, Марія, Катерина, Іван, Ольга, Володимир, Марія, Володимир, Анатолій, Тетяна, Анатолій, Рая, Світлана, Галя	7, 10, 24, 40, 206, 207, 212
Устянівський Михайло, Марія, Катерина, Марія, Анна, Матвій, Ірина, Ігор, Люба, Ярослав, Тетяна, Михайло, Катерина, Світлана, Ярослав, Оксана, Ірина, Надія, Антін, Світлана, Сергій, Надія	9, 12, 167, 168
Устянівський Онуфер, Ганна, Василь, Марія, Михайло	9, 12, 169
Федак Богдан	248
Федак Степан	327
Федик Ярослав, Марія, Ігор, Людмила, Наталка, Михайло, Іванка, Володимир, Марія	88, 122, 196
Фединишин Юліян	225
Федорів Марія	145
Федорів Павло, Леся, Богдан, Леся, Ігор, Василь, Галина, Мирослава	96-98
Федорів Петро, Надія, Андрій, Тетяна, Марта, Іван, Ліля	141
Федорко Василь, Анна, Мирон, Марійка, Ігор, Таня, Іван, Оля, Ігор	48-65
Федорович Тарас	227
Федоронько Євген	263
Федюк, <i>священик</i>	242
Феник Роман	244, 246
Ференц Микола, Наталя, Марія, Ірина	125
Фетісов Олександр	282
Фечак Анна	181
Филипчак Іван	316, 317, 318
Фідик Михайло, Анна, Марія, Галина	189
Філь Іван, Марія, Ася, Іван	185, 186
Філь Катерина	183
Філь Марія-Черешньовська	81-86
Філь Микола, Катерина, Катерина, Антін, Катерина, Михайло, Марія, Антін, Анна	9, 12, 185
Філарет, <i>Владика УПЦ-КП</i>	302, 303
Філь Микола, Марія, Петро, Леся	4, 185, 186
Філь Михайло	314
Філь Михайло, Микола	4

Фістер Георг, Анна, Ганс, Коті, Винар	32, 48, 51
Френчко Ольга	355
Френчко Юліян	353
Фурдичко Орест	252
Фург Роман, Марта, Маркіян, Оксана, Петро	70
Футала Лев	320
Футрик Богдан, Наталя, Андрій, Роман	102-109
Хававчак Михайло, Стефан, Галя, Наталка	142
Хай Іван	339
Ханас Мирон, Наталя, Роман	87
Харко Володимир, Ірина	178
Харо Іван	263, 268, 271, 275
Хархан Михайло, Текля, Надія, Оріся, Михайло, Люба, Олег, Тарас, Мирослава, Богдан	73, 74
Хвостяк Матвій	275
Хвостяк Степан, Анна, Роман, Ірина, Марта, Степан, Марія, Степан, Роман, Ірина, Марта	171, 172
Хлібкевич Ігор	328
Хмара Степан	305, 313
Хмелівський Григорій	227, 309, 343
Хома Іван, Марія, Люба	67, 68
Хомик Андрій	57
Хомик Василь	57, 339
Хомик Сергій, Марія, Світлана, Лариса, Ярослав	142
Хомич Василь, Анна, Марія, Анна, Ольга, Михайло, Осипа, Ярослав, Ярослава, Богдан, Маряна	9, 12, 140
Хомич Матвій, Анна, Мішель, Моніка, Анна	96, 98
Хомич Михайло, Іван, Марія, Зенек, Оксана, Іван, Ігор, Люба, Анна	102, 109, 220
Хомич Михайло, Марія, Катерина, Єва, Розалія, Оленка, Петро, Анна, Марта	9, 12, 178
Хомич Михайло, Софія: Марія, Ольга, Володимир, Надія, Марія, Ольга, Богдан, Ольга, Софійка, Христина, Микола, Роман, Михайло, Леся, Валентина, Василь, Іван, Оля, Василько	9, 12, 144
Хомич Надія	141
Хомич Ольга	180
Хомич Онуфер, Ганна, Михайло, Марія: Катерина, Ганна, Надія, Іван, Василь, Антін, Петро	9, 12, 141
Хомич Петро, Катерина, Михайло, Марія, Анна, Михайло, Володимир, Володимир, Софія, Світлана, Ігор, Наталка, Павло, Володимир, Михайло, Ірина, Андрій, Володимир, Володимир, Марія, Уляна, Світлана, Петро, Павліна, Михайло, Галя, Зіновій, Андрій, Ігор, Наталка, Павло, Володимир, Люба, Ігор, Марія, Дарія, Роман	9, 12, 189
Хомішак Світлана	175, 176
Хорт Юрій	289
Хром'як Іван, Леся, Марта, Христина	78-80
Хрустицький Володимир	302
Хрушов Микита	333
Цап Ольга	97
Цап Чеслав, Катерина	25
Цапар Ярослав	335, 336
Цвіренко Михайло, Ірина	81-86
Целюх Євгенія	81-86
Цибульська Ніна	187
Циган Володимир, Галя, Маряна, Василина, Микола	180
Циган Степан, Галя, Василь, Ярослав	42
Цигилик Степан	327, 328
Цимбалюк Христина	19
Цодор Микола	288
Цуп Микола	329
Цуприк Степан	335

Цуприк Ярослав, Надя, Петро, Наталя	75, 76
Чабан Ірина	89, 90
Чабан Орест	302, 335
Чабан Орест	302
Чайка Ілля	339
Чайківський Володимир,	236
Чайківський Мирон, <i>священик</i>	236
Чайківський Ігор	328
Чаниж, <i>священик</i>	240
Чаплик Остап	244-246, 293, 294
Черешньовська Анна - «Тетяна»	4, 113, 119, 195, 221, 225, 229
Черешньовський Антін, Тетяна, Оксана	4, 172, 197, 198
Черешньовський Василь, Марія, Михайло, Ірина, Софія, Євгенія, Стефа	8-11, 112, 220
Черешньовський Костянтин, Катерина, Михайло, Марія: Текля, Матвій, Петро, Анна, Михайло, Світлана, Зіна, Наталя, Михайло, Ольга, Марія, Ярослава,	9, 12, 171, 172
Черешньовський Матвій, Єва, Михайло, Оксана, Звенислава, Святослав, Катерина, Ганна, Богдан, Ірина, Іван	4, 9, 12, 146- 165, 221, 222
Черешньовський Матвій, Катерина, Михайло, Марія, Меланія, Ася, Олег, Мирослав, Марія, Анна	143
Черешньовський Микола, Текля, Анна, Матвій, Катерина, Петро, Ірина, Володимир, Руслан, Люся, Мар'яна, Любомир	8-11, 113
Черешньовський Михайло, Єва, Катерина, Оленка, Марія, Ярослав, Микола, Ганна: Мирон, Марія, Наталя, Євген, Олег, Михайло, Надія, Марія, Віра, Наталка, Антін, Ганна, Ярослав, Віра, Зеновій, Ганна, Любомир, Петро	9, 12, 145
Черешньовський Михайло, Єва, Марія, Дарія, Оля, Михайло, Ганна, Наталя, Оля	9, 12, 166, 201, 227, 236
Черешньовський Михайло, Марія, Ірина, Клим	185
Чернега Анатолій, Оксана, Олег, Ольга	42
Черхавський Михайло, Оксана, Іван, Василько	179
Чорний Петро, Галя, Ольга, Оксана	75, 76
Чорновіл Вячеслав	393
Чорновус Володимир	323
Чубик Оксана, Василь, Василько	91, 92
Чулик Іван, Євгенія	43
Чулик Ілля	335
Шагала	244
Шалат Марія	180
Шандрович Ігор	75, 76
Шашкевич Маркіян	242
Шашкевич Онуфрій, Анна, Оленка, Марія, Катерина, Текля, Єва, Матвій, Анна, Богдан, Христина, Михайло, Розалія, Марія, Зорян, Ярослава, Юрій, Ірина, Микола, Анна, Володимир, Марія, Роман, Петро, Марія, Василь	4, 8, 11, 81- 86, 221, 225
Шашкевич-Черешньовська Марія, Марія, Микола, Іван, Ірина	81-86
Швайлик Орест, Марія, Степан, Мирослава, Орест	170
Шведа Богдан	336
Шведик Іван, Катерина, Михайло, Володимир, Валентина, Юрій, Володимир, Анна, Анатолій, Ульяна, Стефа	9, 12, 174
Шведик Марко, Катерина, Михайло, Катерина, Марія, Євгенія, Розалія	8, 11, 100
Швець Іван, <i>священик</i>	239
Швець Олександр, <i>священик</i>	92, 139, 161,

Шевченко Тарас	239
Шевчук Василь, капелан УПА "Кадило"	196, 282, 371
Шевчук Ірина	279, 280
Шестакова Анна, Світлана	49, 280
Шийка Ольга	108, 109
Шийка Ольга	95
Широкий	254
Шкирда Антін, Анастасія, Ганна, Антін, Марія, Люба, Леся, Ігор, Марія, Іван, Марія	9, 12, 188
Шкирда Антін, Єва, Антін, Михайло, Микола, Матвій, Василь, Ганна, Єва, Ганя, Марія, Єва, Михайло, Ганя, Людмила, Антон, Микола, Марія, Матвій	9, 12, 187
Шкирда Марія, Михайло, Леся, Оля, Володимир, Наталя, Мирон, Ганна, Дмитрик, Петро, Люба, Ірина	187
Шкирда Микола, Тетяна, Ярослав, Софія, Ігор, Тетяна	9, 12, 187
Шлянта Василь	353
Шманько Дося	328
Шманько Осип	239, 240
Шманько Філько	117
Шпак Микола, Катерина, Марія, Михайло, Катерина, Роман, Іван, Анна, Люба, Роман, Оксана	7, 10, 24, 195, 199, 220, 221, 227
Шпак Іван, Анна (дідо і баба автора), Микола, Марійка, Михайло, Петро, Матвій-Володимир "Кармелюк", Катерина, Онуфер, Василь, Єва, Матвій, Ірина, Ігор, Люба, Ірина, Надя, Антін, Марія (батьки автора), Катерина, Михайло (автор), Людмила, Володимир, Іринка, Олег, Зоя, Павлик, Володимир, Ярослава, Оля, Юра, Наталя, Оля, Христинка, Остапчик	1-4, 7, 10, 32- 39, 48-59, 63, 65, 95, 98, 104-119, 140, 152, 171-176, 181, 182, 186, 197, 201, 206, 221, 226, 280, 302, 306-316, 328, 329, 331, 336, 341, 343, 350, 354, 355, 360, 364, 365, 373, 375, 378
Шпак Іван, Анна, Михайло, Павло, Мирон, Варвара, Матвій, Анна, Надя, Микола, Петро, Ольга, Ліда, Ірина, Микола, Анна, Ярослав, Ірина, Ярослав, Надя, Ігор, Надя	2, 4, 8, 11, 110, 111
Шпак Іван, Марія, Матвій, Анна, Антін, Ольга, Богдан, Галя, Леся, Руслан, Михайло, Катерина, Зеновій, Марія, Марта, Ігор, Оленка	9, 12, 14, 138, 139, 220, 221, 298
Шпак Матвій, Ганна, Микола, Катерина, Анна, Михайло, Анна, Петро, Катерина, Наталя, Орест, Тамара, Олег, Оксана, Вікторія, Наталя, Михайло, Текля, Люба, Наталя, Микола, Тетяна, Марійка	8, 11, 77, 196, 102-109, 206, 211, 219
Шпак Михайло, Анна, Анна, Микола, Марія, Василь, Анна, Михайло, Євгенія, Текля, Дмитро, Надія, Галя, Ігор, Оля, Оля, Дмитро, Оріся, Михайло, Оріся, Оксана, Володимир	7, 10, 46, 47, 197, 201, 220, 221, 233
Шпак Онуфер, Кароліна, Станіслав, Анна-Марія, Михайло, Мирон, Анна, Михайло, Михайлина, Люба, Степан, Петро, Стефа, Люба, Володимир, Мирон, Марія, Люба, Ганя, Володимир, Христіна, Олег, Володимир, Шура, Руслан, Марія	7, 10, 60-65, 221
Шпак Федір	329
Шубак Мирослав	206, 282, 289
Шубак Тарас	248
Шубеляк Таїсія	339
Шумлянський Петро, Єва, Володимир, Тетяна, Тарас, Марія	32
Шумовят Михайло, Анна, Микола, Анна: Марія, Катерина, Євгенія	7, 10, 66
Шургіт Марія, Ліда, Данута	185

Шухевич Роман – Тарас Чупринка	76, 100, 144
Щерба Анна	372
Щерба Іван Дмитрович	372
Щерба Іван Олексійович	353, 369
Щудлик Ярослав	339
Юзв'як	303
Юркевич Надія	328
Юрків Євген, Галя, Юля	112
Юрків Мирон	336
Юрчак Михайло, Зося: Мирося, Марія, Надія, Галя	75, 76
Юрчак Михайло, Марія, Михайло, Іван – “Довбуш”, Микола, Євгенія	7, 10, 43, 196
Юрчак Прокіп, Єва: Олена, Катерина, Михайло, Марія, Ганна, Дмитро, Ірина, Мирослава, Ірина	8, 11, 121- 123, 195, 211, 220
Яблонська Надія	67, 68
Яворів Ігор, Марія, Галя	67, 68
Яворська Галина	166
Яджак Роман	294
Якимець Михайло, Марія	181
Якимів Степан, Люба	225
Ялінська Анна	174
Ямельський Дмитро, Текля: Оксана, Марія	171
Янас	14
Янас Осип, Марія, Владислав, Яніна, Софія, Ядвіга, Іванка, Роман, Рената	100
Янківський Іван, Марія	233
Янко Наталка	71
Янковський Чеслав, Яніна	18
Яремко Ірина	49
Ясеницький Кипріян, <i>священик</i>	155, 192
Ясінський Михайло	289
Яськович Тарас	263
Яхвак Дмитро, Євгенія	275
Яхвак Федір	263
Яцила Дмитро, Марія, Михайло, Зіна, Маруся, Наталя, Ярослав, Наталя, Марта, Олег	168
Яцинич Роман, Наталя, Оксанка, Юля	49-59
Яцків Ольга	19

ГЕОГРАФІЧНИЙ ПОКАЗЧИК

А

Австрія	держав	4, 27, 32, 51
Алма-Ата	місто в Казахстані	40
Америка	держав США	4, 45, 74, 81, 95, 130, 146, 185, 196
Англія	держав	4
Андриївка	село у Львівській обл.	71
Аргентина	держав	19, 130
Архангельськ	місто в Росії	174
Афганістан	держав	28
Африка	континент	4, 48, 120, 122, 129

Б

Бабино	село у Львівській обл.	46, 91
Баварія	земля в Німеччині	158
Балаклій	місто у Харківській обл.	67
Балигород	місто тепер Польща	6, 10, 14, 77, 96, 100, 191, 232
Бальниця	село тепер Польща	263
Бандрів	село тепер Польща	102, 150
Баранівці	село у Львівській обл.	91
Бариш	село у Тернопільській обл.	181, 187
Батурин	місто у Черкаській обл.	294, 295
Бачина	село у Львівській обл.	116
Бельгія	держав	4, 20
Березка	село тепер Польща	13, 101, 232
Березниця	село тепер Польща	13, 138, 171
Березно	місто у Миколаївській обл.	167
Берестечко	село у Волинській обл.	249
Берестяни	село у Кіровоградській обл.	127
Бжозув	місто тепер Польща	14
Биків	село у Львівській обл.	16
Биличі	село у Львівській області	117
Бистре	село тепер Польща	13, 81, 112, 128
Бібрка	село тепер Польща	21
Біличі	село у Львівській області	115, 116
Болеків	місто у Івано-Франківській обл.	146
Бориничі	село у Львівській обл.	382
Бориня	місто у Львівській обл.	116, 227
Борислав	місто у Львівській обл.	36, 103, 225
Бориспіль	місто біля Києва	128
Бостон	місто в США	6
Босько	місто тепер Польща	75, 95, 182, 357
Бразилія	держав	130
Братковичі	село у Польщі	183
Броди	місто у Львівській обл.	23, 45, 67, 221
Брониця	село у Львівській обл.	127, 179, 181, 188, 189
Брошнів	місто в Івано-Франківській обл.	124
Брюховичі	місто у Львівській обл.	103
Бук	село тепер Польща	196
Буківець	село тепер Польща	101
Булахівка	село у Дніпропетровській обл.	24
Буньково	місто в Московській обл.	41
Буятія	автономна республіка Росії	29
Бусовисько	село у Львівській обл.	35
Буськ	місто у Львівській обл.	103
Бучач	місто у Тернопільській обл.	181, 187, 212
Б'ялогарт	місто у Польщі	20

В

Вальч	місто у Польщі	10
Ванява	село у Львівській обл.	20
Ваньовичі	село у Львівській обл.	41
Варшава	столиця Польщі	13, 18, 237
Васильків	село у Тернопільській обл.	177
Велика Білина	село у Львівській обл.	20
Велика Британія	Королівство	103
Велика Турка	село у Івано-Франківській обл.	140
Великомихайлівськ	місто в Одеській обл.	60
Вербівка	село у Львівській обл.	20
Верб'ятин	село у Тернопільській обл.	187
Веремінь	місто у Польщі	13
Верхомля Велика	село тепер Польща	82
Вибранівка	село у Львівській обл.	384
Вижняки	село у Львівській обл.	84
Викоти	село у Львівській обл.	49
Винники	місто біля Львова	33, 87
Височани	село тепер Польща	75, 168, 171, 175
Витків	село у Івано-Франківській обл.	126
Вишків	село в Івано-Франківській обл.	124
Вінпег	місто в Канаді	167
Вінниця	місто в Україні	41, 73
Вітебськ	місто в Білорусі	187
Вовче	село у Львівській обл.	93
Вовчинець	село у Івано-Франківській обл.	140
Волинь	область в Україні	49, 142, 167
Волковия	село тепер Польща	231
Володимир	місто в Росії	171
Волосате	село тепер Польща	67
Волошиново	село у Львівській обл.	237
Воля Горянська	село тепер Польща	44
Воля Матяшова	село тепер Польща	182
Воля Міхова	село тепер Польща	108, 171, 263
Вороблик	село тепер Польща	328
Вороніж	місто в Росії	25
Ворохта	місто у Івано-Франківській обл.	36
Воютичі	село у Львівській обл.	35, 81, 82, 93, 153, 242
Вроцлав	місто в Польщі	11, 81

Г

Гаденківці	село у Тернопільській обл.	96
Гайворон	місто у Кіровоградській обл.	127
Гамарня	село у Черкаській обл.	40
Гапківці	село тепер Польща	20
Герова	село тепер Польща	167
Гічвиці	село тепер Польща	18, 24, 49, 184
Глиняни	місто у Львівській обл.	78
Гомель	місто в Білорусі	140
Гордня	село у Львівській обл.	45, 121, 177, 178
Городенко	місто у Івано-Франківській обл.	125, 166
Городище	село у Львівській обл.	41
Городок	місто у Львівській обл.	60, 235
Гочев	село тепер Польща	232
Гошів	село у Івано-Франківській обл.	359
Гравівка	село у Івано-Франківській обл.	359, 360
Гуйта	село у Львівській обл.	179

Г

Гамбург	місто у Німеччині	187
Гантер	місто у США	149

Гданьск	місто у Польщі	185, 238
Горянка	село тепер Польща	14, 28, 60, 100, 108, 125, 128, 182,
Д		
Дашава	місто у Львівській обл.	96, 112, 143
Делевер	місто в Іспанії	181
Джезгонь	місто у Польщі	73
Димітрово	місто у Донецькій обл.	167
Дніпропетровськ	місто в Україні	40
Добрівляни	село у Львівській обл.	89
Добромиль	місто у Львівській обл.	19
Довге	село у Львівській обл.	127
Долина	місто у Івано-Франківській обл.	77, 113, 116, 146
Долобів	село у Львівській обл.	170
Доманівка	село у Миколаївській обл.	97
Донбас	вугільний басейн в Україні	169
Донецьк	місто в Україні	45, 71, 180, 188
Доровичі	село тепер Польща	81, 87, 88
Дорово	село тепер Польща	11, 12
Дорогочин	місто на Холмщині тепер Польща	330, 333
Дорожів	село у Львівській обл.	307, 309
Дрогобич	місто у Львівській обл.	10, 71, 175, 179, 181, 183
Дубляни	місто біля Львова	32, 121
Дуброво	село у Львівській обл.	67
Дудинці	село тепер Польща	120
Дуліби	село у Львівській обл.	48, 97
Е		
Еленвіл	місто у США	150
Ельблонк	місто у Польщі	73
Є		
Євпаторія	місто в Україні	238
Сланець	місто в Миколаївській обл.	112
Ж		
Жабінці	село у Львівській обл.	67, 69, 113
Жанин	селоу Івано-Франківській обл.	96
Жданівка	село у Львівській обл.	307
Ждиня	село тепер Польща	345, 351, 354, 355, 364, 365, 368
Жерниця	село тепер Польща	13, 14
Жидачів	місто у Львівській обл.	173, 177
Жирова	село у Львівській обл.	94, 180
Житомир	місто в Україні	103
Жовква	місто у Львівській обл.	121, 178
Жовтнева	місто у Миколаївській обл.	121
Журавно	місто у Львівській обл.	126
З		
Завадів	місто у Львівській обл.	20
Завидча	село у Львівській обл.	144
Завіз	село тепер Польща	171
Зав'язанці	село у Львівській обл.	168
Загірне	село у Львівській обл.	71, 97, 112, 125, 145
Загочев'я	село тепер Польща	144, 189
Загутин	село тепер Польща	66
Залужани	село у Львівській обл.	103
Збараж	місто у Тернопільській обл.	35, 306
Звір	село у Львівській обл.	142
Здолбунів	місто у Рівненській обл.	41
Золоте	місто у Луганській обл.	171
Золочів	місто у Львівській обл.	20, 41, 179

Зоротовичі	село у Львівській обл.	138
Зубенско	село тепер Польща	335
Зубрик	село тепер Польща	93
І		
Івано-Франківськ	місто в Україні	20, 69, 96, 140, 177
Івоніч	село тепер Польща	44
Іздебкі	село у Польщі	44
Іллічовськ	місто у Одеській обл.	174
Іркутськ	місто в Росії	21
Італія	держав	4
Й		
Йонкерс	місто у США	95
Йосиповичі	село у Львівській обл.	145
К		
Кавказ	гори в Азії	102, 238
Кагарлик	місто у Київській обл.	49
Калинів	село у Львівській обл.	24–34, 41–47, 60, 81, 110, 124, 166, 226, 227
Калинівк	село у Миколаївській обл.	32
Калуш	місто у Івано-Франківській обл.	90, 170, 234, 359
Кальниця	село тепер Польща	101, 232
Кам'янець Подільський	місто у Тернопільській обл.	238
Камре	місто у Франції	189
Кам'янка Бузька	місто у Львівській обл.	103
Канада	держав	4, 130, 183, 193, 239, 295
Капоси	село у Білорусі	187
Капфербер	місто в Австрії	32
Караганда	місто в Росії	71
Карнієри	село Франція	189
Керч	місто в Україні	302, 303
Киданці	село у Тернопільській обл.	34
Київ	столиця України	224, 297, 298, 303, 312, 313
Кишинів	столиця Молдови	120
Кишляки	село у Тернопільській обл.	343
Кіпецьке	село у Польщі	101
Кірово	село в Одеській обл.	60, 361
Кіровоград	місто в Україні	40, 127
Клівленд	місто в США	94
Княжолуки	село у Івано-Франківській обл.	140
Коблів	місто в Миколаївській обл.	167
Козева	місто у Тернопільській обл.	32
Колобжег	місто у Польщі	18, 20
Коломия	місто у Івано-Франківській обл.	78, 89, 146, 191
Колониці	село тепер Польща	13, 44, 48, 49, 181, 188, 237
Команча	село тепер Польща	275
Комарно	місто у Львівській обл.	24, 25, 40, 238
Комарово	село у Польщі	13
Комі-Сиктивкар	Автономна республіка	28
Комсомольськ	місто у Запорізькій обл.	185
Комсомольське	село у Миколаївській обл.	19
Конєво	село у Львівській обл.	93
Конотоп	місто у Кіровоградській обл.	144, 145
Контравєрс	село у Львівській обл.	89
Корналовичі	село у Львівській обл.	45, 60, 108, 138
Корчин	село у Львівській обл.	70
Котовськ	місто у Одеській області	53
Коцюбиньчики	село у Тернопільській обл.	34
Кошалін	місто у Польщі	101
Кошиці	місто у Словачії	167

Краків	місто тепер Польща	130, 150, 162, 179
Красне	село у Івано-Франківській обл.	359
Краснодар	місто в Росії	175
Красно-Іванівка	село у Дніпропетровській обл.	125
Кремінна	місто в Луганській обл.	49
Кречани	місто у Дніпропетровській обл.	125
Кривий Ріг	місто в Запорізькій обл.	45
Кривчиці	село у Львівській обл.	120, 318
Крижопіль	село у Вінницькій обл.	75
Криниця	місто тепер Польща	43, 113, 167, 184, 191, 372
Криниця	село в Івано-Франківській обл.	140
Кросів	село у Львівській обл.	70
Кросно	місто тепер Польща	182, 221
Кубань	бувша українська територія тепер Росія	28, 93
Кульчиці	село у Львівській обл.	19
Кунцово	село в Росії	19
Куп'яниці	село тепер Польща	81
Л		
Лаврів	село у Львівській обл.	82
Лани	село у Львівській обл.	173
Ланівці	село у Тернопільській обл.	187
Лановичі	село у Львівській обл.	102
Ланцут	місто у Польщі	101
Лемківщина	Українська територія тепер під Польщею	1-378
Липовець	село у Київській обл.	49
Лискова	село у Львівській обл.	141
Листків	село у Львівській обл.	145
Лівчиці	село у Львівській обл.	71, 125
Лігайтон	місто у США	90
Ліль	місто у Франції	70
Лінина Велика	місто у Львівській обл.	24
Ліпне	село в Росії	102
Лісневичі	село у Львівській обл.	20
Лісько	місто тепер Польща	6, 10, 16, 67, 100, 178, 182, 191
Лішня	село тепер Польща	317
Лішня	село у Львівській обл.	188
Лішава	село тепер Польща	335
Лішава Горішня	село тепер Польща	114
Ліщевата	село тепер Польща	335
Лобез	село у Польщі	70
Лопінка	село тепер Польща	9, 13, 173, 182
Лубне	село тепер Польща	13, 14, 121, 128
Луганськ	місто в Україні	49, 75, 93, 171
Луговино	село у Польщі	13
Лужок	село у Львівській обл.	127, 179, 181, 188, 189
Лукавиця	село у Львівській обл.	121, 227
Лупків	село тепер Польща	335
Луцьк	місто у Волинській обл.	175
Лучки	село тепер Польща	182
Любачів	місто тепер Польща	178
Любінь Великий	місто у Львівській обл.	110, 181
Люлевіце	село в Польщі	20
Ляшин	місто у Канаді	120
Львів	місто в Україні	17, 20, 24, 25, 41, 46, 49, 78, 79, 81, 87, 97, 108, 137, 146, 166, 172, 199

М

Максівка	місто в Луганській обл.	171
Максимовичі	село у Львівській обл.	33
Мала Озимица	село у Львівській обл.	188
Манів	село тепер Польща	335

Махлінець	село у Львівській обл.	71, 125, 143, 169, 173
Медика	село тепер Польща	234
Мединичі	місто у Львівській обл.	177
Менгесдорф-Пост-Сармін	місто в Австрії	27
Мертюки	село у Львівській обл.	67, 89, 112
Милошовичі	село у Львівській обл.	27
Мирополь	місто у Житомирській обл.	103
Мисліци	село у Польщі	73
Мисовці	село у Білорусі	181
Мисцова	село тепер Польща	28
Мичківці	село тепер Польща	114
Мінськ	столиця Білорусі	167
Містковичі	село у Львівській обл.	35
Михеті	колишня назва столиці Грузії	238
Молдова	державна	94
Монастирець	село у Львівській обл.	167
Монастириськ	місто у Тернопільській обл.	48
Мордовія	республіка в Росії	225
Моршин	місто у Львівській обл.	67, 89, 145
Москва	столиця Росії	60, 88, 103, 119, 127, 142, 211, 261, 287
Мостиськ	місто у Львівській обл.	167
Мохначка	село тепер Польща	81
Мукачево	місто на Закарпатті	285
Мурманськ	місто в Росії	49
Муроване	село у Львівській обл.	32
Мхава	село тепер Польща	10, 18, 44, 101, 265
Мшана	село у Львівській обл.	224, 238
Мюнхен	місто в Німеччині	154
Н		
Нагірне	село у Львівській обл.	295
Нагірне	село в Мостиському районі	167
Нагуевичі	село у Львівській обл.	274
Надиби	село у Львівській обл.	32, 81, 83, 84, 87, 91, 93, 94
Нанів	місто у Черкаській обл.	40
Наново	село тепер Польща	16, 17
Негрибка	село тепер Польща	335
Недільна	село у Львівській обл.	76
Никловичі	село у Львівській обл.	238
Німеччина	державна	4, 19, 67, 73, 179, 182, 214
Ніса	місто в Польщі	18
Новий Розділ	місто у Львівській обл.	97
Новий Санч	місто тепер Польща	82, 93
Новоград-Волинський	місто у Житомирській обл.	41, 60, 187
Ново-Пеково	місто у Луганській обл.	93
Новосілки	село тепер Польща	10, 14, 20, 35
Новосілки	село у Львівській обл.	71
Новояворівськ	місто у Львівській обл.	73
Ногінск	місто в Росії	41
Носовка	місто у Житомирській обл.	21
Нью-Йорк	місто в США	148, 153, 159, 185
О		
Обердан	місто в Німеччині	27
Обложниця	село у Львівській обл.	125
Оболонь	село у Івано-Франківській обл.	77, 113, 170
Одеса	місто в Україні	171
Ожеш-Сувальськ-Ольштин	Польща	81
Озеряни	село у Волинській обл.	238
Озимина	село у Львівській обл.	121, 181, 183, 184
Округле	село у Польщі	11, 81
Олександрівка	село у Миколаївській обл.	126

Олексичі	село у Львівській обл.	96, 141
Олеськ	місто у Львівській обл.	81
Ольштин	місто у Польщі	10, 11, 13, 77, 81
Орловськ	місто в Росії	102
Орявчик	село у Львівській обл.	167
Освенцем	концтабір у Польщі	28, 120
Острава	місто в Чехії	120
Острів	село у Львівській обл.	46
П		
П'яновичі	село у Львівській обл.	75
Папоротно	село тепер Польща	127
Париж	столиця Франції	20
Переволока	село у Тернопільській обл.	187
Пeregримка	село тепер Польща	335
Перемишляни	місто у Львівській обл.	329
Перемишль	місто тепер Польща	14, 72, 88, 187, 340
Пересаївка	село у Миколаївській обл.	121
Першотравневе	село у Одеській області	53
Пикуличі	село тепер Польща	246, 266
Пиняни	село у Львівській обл.	28
Підберезці	село у Львівській обл.	45
Підбуж	село у Львівській обл.	306
Підлісся	село у Львівській обл.	248
Піски	село у Львівській обл.	27
Пітсбург	місто у США	60, 108
Погірці	село у Львівській обл.	41, 97
Позина	село у Тернопільській обл.	27, 32
Полонка	село у Волинській обл.	54
Полтава	місто в Україні	113
Полянки	село тепер Польща	73, 172
Полянчик	село тепер Польща	282
Польща	державна	2, 4, 117, 182, 202
Порошна	село у Львівській обл.	20
Постолова	село тепер Польща	100
Потоки	село у Вінницькій обл.	127
Поточище	село у Івано-Франківській обл.	125
Прибишів	село тепер Польща	10, 95, 175
Пробіжне	село у Тернопільській обл.	19, 20, 32, 69, 78, 87, 91, 166, 169, 180
Пустомити	місто у Львівській обл.	20, 21, 120
Пшешстриці	село у Польщі	14
П'яски	село у Польщі	10, 80
П'ятигорськ	місто в Росії	175
Р		
Радева	село тепер Польща	9, 66, 99, 169
Радехів	місто у Львівській обл.	238
Радловичі	село у Львівській обл.	20, 121
Раково	село у Львівській обл.	142
Ременів	село у Львівській обл.	124
Реско	місто у Польщі	10 – 13, 70, 99, 146, 182
Рибне	село тепер Польща	177
Риботичі	село тепер Польща	275
Рим	столиця Італії	73, 286
Рівне	місто в Україні	20
Рогатин	місто у Івано-Франківській обл.	16
Рогізно	село у Львівській області	238
Рогіно	місто в Канаді	21
Рожнятів	місто у Івано-Франківській обл.	140
Роздільне	село у Львівській обл.	17
Ромни	місто у Сумській обл.	178
Ропенка	село тепер Польща	183, 335

Росія	держава	4, 28, 181, 183
Росохи	село у Львівській обл.	36
Ростов-Дон	місто в Росії	173
Ростоки	село тепер Польща	228
Руда	село у Львівській обл.	97
Рудки	місто у Львівській обл.	41, 175
Рябе	село тепер Польща	89, 263
Ряшів	місто тепер Польща	101
С		
Самбір	місто у Львівській обл.	1, 4, 10 - 13, 95
Санкт-Петербург	місто в Росії	238
Саранск	місто в Росії	124
Свіржова	село тепер Польща	335
Севастополь	портове місто в Україні	60
Северо-Донецьк	місто у Луганській обл.	93
Семенівка	село у Львівській обл.	20
Середне	село тепер Польща	16
Сибір	тюрма народів в Росії	21, 159, 170, 244
Сидорівка	село у Львівській обл.	67, 125, 173, 180
Синельніково	село у Дніпропетровській обл.	119, 170
Сихів	житловий район м.Львова	125
Сихів	село у Львівській обл.	125
Сірія	держава	470
Скала Подільська	місто у Тернопільській обл.	49, 65, 238
Скелівка	село у Львівській обл.	81
Сколе	місто у Львівській обл.	80, 189
Слобідка	село у Львівській обл.	67
Слобідка Горішня	село у Тернопільській обл.	48, 49
Словаччина	держава	120, 219
Слуцк	місто у Польщі	112, 238
Смільник	село тепер Польща	10, 41, 102, 172, 263
Согорів	село тепер Польща	173
Сокаль	місто у Львівській обл.	143
Соколе	село тепер Польща	95
Солина	село тепер Польща	180
Солинька	село тепер Польща	335
Солятичі	село у Львівській обл.	144, 180
Соснова	село у Польщі	12
Сочі	Чорноморське побережжя Кавказу	93
Сприня	село у Львівській обл.	19, 78, 187, 305, 306, 307, 308
Срібна Земля	назва Карпатської України	283, 287
Станкове	село у Львівській обл.	174
Стара Ропа	село у Львівській обл.	117
Стара Сіль	село у Львівській обл.	91
Старий Гератів	село у Польщі	81
Старий Самбір	місто у Львівській обл.	24, 76, 82, 118
Стеблів	село у Черкаській обл.	40
Стебник	місто у Львівській обл.	180, 189, 234, 235
Стежниця	село тепер Польща	1 - 378
Степове	село в Миколаївській обл.	41
Стефкова	село тепер Польща	335
Сторона	село у Львівській обл.	41
Страшевичі	село у Львівській обл.	167
Стрий	місто у Львівській обл.	32, 48, 89, 90, 97, 98
Стрільків	село у Львівській обл.	67
Стрільковичі	село у Львівській обл.	92
Стрільбичі	село у Львівській обл.	116
Струтень	село у Івано-Франківській обл.	140
Ступниця	село у Львівській обл.	20
Сувальськ	місто в Польщі	81

Суковате	село тепер Польща	45
Сулятичі	село у Львівській обл.	145
Суми	місто в Україні	178
Сургут	місто в Росії	40
Сусідовичі	село у Львівській обл.	91
Сухі Ріки	село тепер Польща	114
Сян	ріка	22
Сянік	місто тепер Польща	10, 66, 133, 180, 191
“Стривігор”	фірма	78
“Сян”	фірма	78

Т

Табінці	село у Тернопільській обл.	124
Тайшет	місто в Іркутській обл.	319
Тарнув	місто тепер Польща	18
Тбілісі	столиця Грузії	238
Твіржа	село у Львівській обл.	49
Терепча	село тепер Польща	173, 335
Терешанка	село у Житомирській обл.	61
Терка	село тепер Польща	178
Терлиця	село тепер Польща	120
Тернопіль	місто в Україні	10, 32
Тимофіївка	село у Миколаївській обл.	145
Тискова	село тепер Польща	7, 9, 14, 20
Тисова	село тепер Польща	355
Тисовець	село тепер Польща	238
Тихорецьк	місто на Кубані	93
Тісна	село тепер Польща	100
Тлусте	село у Івано-Франківській обл.	143
Товстенко	село у Тернопільській обл.	144
Торонто	місто у США	173
Трійця	село тепер Польща	124
Трой	місто в США	168
Трускавець	місто у Львівській обл.	35, 189
Тура	село у Івано-Франківській обл.	145
Турка	місто у Львівській обл.	36, 188, 238, 291
Тухолька	село у Львівській обл.	78, 189
Тюмень	місто в Росії	94

У

Угерське	село у Львівській обл.	67
Угринів Старий	село у Івано-Франківській обл. Село в якому народився Степан Бандера	306, 359
Україна	державна в центрі Європи	2–378
Умань	місто в Україні	296, 297
Унів	село у Львівській обл.	251
Урай	місто в Росії	94
Уренгой	місто в Росії	78
Усте	село тепер Польща	20
Устріки	місто тепер Польща	44, 103, 175, 234
Уфа	столиця Башкірії	181

Ф

Фалиш	село у Львівській обл.	174
Філадельфія	США	181
Фостовецька станиця	Кубань, тепер Росія	70
Франція	державна	4, 45, 70, 93, 96, 130, 187, 189

Х

Харків	місто в Україні	67, 140, 234
Херсон	місто в Україні	142, 143, 145
Хирів	місто у Львівській обл.	93

Хішна	село тепер Польща	219
Хлопчиші	село у Львівській обл.	46, 95
Хмельник	місто в Україні	238
Ходовичі	село у Львівській обл.	37
Холм	місто тепер Польща	2, 334
Холмшина	українська територія тепер Польща	2 – 378
Холодновідка	місто біля Львова	20
Хортиця	козацький Постій у Запоріжжі	299
Хуст	місто в Україні	286

Ц

Царинське	село тепер Польща	114
Цебриково	місто в Одеській обл.	60, 361

Ч

Чабанівка	село в Чехії	127
Чаплі	село у Львівській обл.	92
Часки	село у Польщі	12
Чашин	село тепер Польща	335
Ченстохов	місто в Польщі	238
Червоний Донець	село у Харківській обл.	67
Червоноград	місто у Львівській обл.	92, 187
Черкаси	місто в Україні	60
Чернівці	місто в Україні	35, 93
Чернігів	місто в Україні	89, 90
Чертеж	село тепер Польща	253, 335
Чесанів	село тепер Польща	178
Честеркаун	Філадельфія	181
Чехав	село у Львівській обл.	238, 304
Чехія	держав	4, 181
Чехословакія	держав	4, 43, 120, 181
Чистяково	село у Донецькій обл.	181
Чікаго	місто у США	18
Чорне	село тепер Польща	21
Чорнокунці Великі	село у Тернопільській обл.	20, 73, 81
Чортків	місто у Івано-Франківській обл.	67, 78, 167, 169, 178, 183, 326
Чуква	село у Львівській обл.	237
Чукотка	територія Росії	108

Ш

Шандровичі	село у Львівській обл.	188
Швеція	держав	325
Шльонск	місцевість у Польщі	44

Щ

Щавне	село тепер Польща	71
Щербанівка	село тепер Польща	335
Щецін	місто у Польщі	12, 99
Щирець	місто у Львівській обл.	21

Ю

Югославія	держав	238
-----------	--------	-----

Я

Яблінки	село тепер Польща	20, 100, 116
Явожно	концентраційний табір у Польщі	101, 237
Яворів	місто у Львівській обл.	73, 142
Яксманічі	село тепер Польща	78
Якутія-Саха	Автономна республіка	4, 49, 54, 180
Ялта	місто в Україні	140
Ялта	село тепер Польща	28, 73, 108, 335
Японія	держав	279, 280
Ярослав	місто тепер Польща	232, 260
Ясенів	село у Львівській обл.	221

ПОЯСНЕННЯ РІДКОВЖИВАНИХ СЛІВ

Автохтони	корінні мешканці
Анексія	відторгнення територій
Батяр	легковажний хлопець
Бахор	мала дитина
Блуд	помилка-в писанні, в поході — втрата орієнтації
Бонапартистський	провідні здібності
Варта	охорона
Вера Боже	однозначно, напевно
Відбиваний м'яч	волейбол
Відпуст	храмове, церковне свято
Віч	очі
Вкладка	членські внески
Волюнтаристичний	вольовий
ґачі	штани
Геоетнічне	земельний простір споконвічного мешкання
Герць	бій, поєдинок
Гонвенд	мадярський командир
Горі берегом	вверх по березі
Груники	невеликі земляні горбики
Ґрунт	приналежне власне господарське поле
Ґуни	предки маляр
Ґуня	довша куртка з соморобного сукна
Дідня	над ранком
Добирані	відбірні
Дуклянський перевал	гориста місцевість, що розділяє терен
Дяківка	будівля при церкві
Жовнір	вояк
Засяг	охоплення певної території
Захристія	бокове місце в церкві для перебування священників і прислуги
Зухабити	залишити, загубити
Йосафатова долина	місце, де відбудеться Суд Божий
Кабат	куртка одяга з саморібного сукна
Канон	гармата
Контингент	призначена здача різної продукції
Кошуля	сорочка
Кряк	корч, куш
Куделя	приспосіблення для пряжі льону, вовни
Лука	невелика рівна трав'яна площа, поляна
Мадярофіли	прихильники мадярського уряду
Майкут	танець, що починається вліво
Монократизм	одновладдя, політична солідарність
Морг	міра землі, що відповідає 0,56 га
Наделітарний	надпровідний, орденський, кращий з кращих
Наїздник	загарбник
Нароковать	повістка до війська
Небіжка	померла
Однострій	українське вишиване вбрання

Паламар	людина, що у церкві допомагає священику при відправах
Панцирка	бронемашина
Пафос	зверхність
Перевесло	скручений з соломи шнур яким вяжуть снопи
Плебанія	житло і будівлі для проживання священиків
Плеяда	група найкращих
Регимент	уряд
Скіпетр	атрибут влади
Сойка	птах
Срібна Земля	назва Карпатської України
Сяг	міра лісових дров, що відповідає і складочний метер
Таліяни	італійці
Тлусте	жирне
Трактат	договір
Фільварок	декілька будівель, земля, ліс що були у власності
Форшпан	обов'язкова умова праці, повинність
Фраєр	всезнайко
Цвічення	вишкіл
Чардаш	венгерський танець
Шварне	гарне, ладне

•

ПОЯСНЕННЯ СКОРОЧЕНЬ

АТП	автотранспортне підприємство
в/ч	військова частина
ВО	виробниче об'єднання
д	дорога
ЖЕК	житлово-експлуатаційна контора
ЗУЗ	Західно-українські землі
ЛДУ	Львівський державний університет
КДБ	комісаріат державної безпеки
м	місто
МП	мале підприємство
НКВД	Народний комісаріат внутрішніх справ
о.	отець, священник
ООН	Організація Об'єднаних Націй
ППС	автоматична зброя
ПТУ	професійно-технічне училище
р.	ріка
р.н.	рік народження
р.р.	роки
р-н	район
РТП	ремонтно-транспортне підприємство
с	село
СВ	газета «Самбірські вісті»
св.	святий
св.щ.	священик
Сл.п.	Славної пам'яті
смт	селище міського типу
СШ	середня школа
ТзОВ	Товариство з обмеженою відповідальністю (вид приватного підприємства)
тис. кв. км	тисяч квадратних кілометрів
УГА	Українська Галицька Армія
УГКЦ	Українська Греко-католицька Церква
УПА	Українська Повстанська Армія
УСС	Українські Січові Стрільці
УЧХ	Український Червоний Хрест
ЦРЛ	Центральна районна лікарня
ШП	газета «Шлях Перемоги»

ПОКАЗЧИК НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ НА КАРТІ

1-Б Андріївка	5-Б Буковець	4-Б Воля Петрова
6-В Арламів	6-Г Вагівці	6-Д Воля Рискова
5-Г Бабич	7-Г Валява	3-В Воля Цеклінська
5-Б БАЛИГОРОД	4-Г Ванівка	4-В Вороблик Королівський
4-В Балутянка	5-Б Ванкова	4-В Вороблик Шляхетський
5-А Бальниша	5-В Вара	6-Г Вуйковичі
6-В Бандрів	7-Г Великі Очі	6-Д Вяжівнища
2-Б Банища	5-Б Великополе	5-А Габківці
4-Б Барвінок	5-Б Веремін	6-Г Гавловичі
2-Б Бардлів	4-Б Вернеївка	5-Г Гадлі Склярські
7-Г Барич	1-Б Верховня вел.	2-Б Ганчова
6-Г Батичі	6-Г Ветлин Висоцко	4-Г Гвоздянка
5-Г Бахір	5-А Ветлина	6-В Германовичі
5-Г Бахорець	5-Б Виж	3-В Гирова
5-Б Бежмігова Дол.	7-Г Висатичі	6-А Гільське
5-Б Бельхівка	5-Д Вислік	5-Б Гічва
6-А Бенова	4-Б Вислок Вел.	5-Б Гічвиці
6-А Береги Гор.	4-Б Вислок Ниж.	2-В Гладишів
6-В Береги дол.	4-Б Вислочок	7-Г Глиниці
5-Б Бережниця Виж.	2-Б Висова	5-Г Глідно
5-Б Березка	5-Б Височани	5-В Гломча
6-А Березки	5-В Війське	5-В Голучків
5-Б Березниця Ниж.	6-В Військо	6-Д Гориці
6-В Берендовичі	7-Д Вілька Змиївська	5-Б Горішня
2-Б Берест	5-В Вільхівці	2-В ГОРЛИЦІ
2-Б Бллична	5-Б Вільхова	6-В Городок
6-В Бистре	3-Б Вільховець	6-В Горохівці
5-Б Бібрка	6-В Вільшани	5-Б Горянка
7-Д Бігалі	5-Б Вільшаниця	6-В Гошів
2-В Білянка	6-В Вітошинці	6-В Гошівник
5-В БІРЧА	5-В Вітрилів	3-Б Граб
4-Г Ближенка	6-Г Вовче	5-В Грабівка
2-Б Бліхнарка	2-Б Войкова	6-Г Грабовець
6-Г Бобрівка	6-В Войкова	2-В Грибів
6-Г Бовино	5-Б Волиця	6-В Грушова
2-В Богуша	5-Б Волковня	7-Г Грушовичі
3-В Боднарка	3-Б Воловець	5-Д Гряжка
4-Г Бонарівка	5-В Володж	6-В Гувники
6-Г Боратин	6-А Волосате	6-Г Гурецко
8-Б БОРИСЛАВ	4-В Волтушова	6-Г Гурко
6-В Бориславка	4-Б Воля Виж.	4-Б Дальова
3-В Боргне	7-Г Воля Глиницька	4-Б Дарів
4-В БОСЬКО	7-Г Воля Заліська	6-В Даровичі
5-В Брижава	4-Б Воля Зенкова	6-В Дашівка
6-В Брилинці	6-В Воля Корінецька	6-А Дверник
2-В Брунари Виж.	6-Г Воля Кривенька	6-В Дзвиняч дол.
6-Г Бужковичі	5-Б Воля Матяшова	5-Б Дзюрдзів
5-А Бук	5-А Воля Мігова	
5-В Буківці	4-Б Воля Ниж.	

- 5-Г **ДИНІВ**
7-Г Динковичі
6-Г Динковички
6-Г Дмитровичі
6-Г Добковичі
5-В Добра Шляхетська
6-В **ДОБРОМИЛЬ**
3-Б Довге
4-Б Довжиця
4-В Дожно
5-В Долина
3-В Дошниця
8-Б **ДРОГОБИЧ**
6-Г Дрогоїв
5-Г Дубецько
2-Б Дубне
5-В Дубрівка Руська
5-В Дудинці
5-Б Душатин
6-Г Душівці
3-Б **ЖДИНЯ**
1-Б Жегестів
5-Б Жерденька
5-Б Жерниця Вижня
5-Б Жерниця Нижня
5-А Жибраче
3-Б Жидівське
5-В Жогатин
6-В Жолобок
6-Г Жорухів
6-Г Журавиця
6-Г Заболоття
5-Б Забродя
5-В Завадка
5-Б Завадка Морохівська
4-Б Завадка Риманівська
5-Б Завіз
5-А Завій
4-Б Завої
5-Б **ЗАГРЯ**
5-Б Загутин
6-Г Задуброва
4-Г Залісся
6-Д Запалів
6-А Затварниця
5-Б Здвижем
4-Б Зиндранова
2-Б Злочке
7-Г Змисвиська
- 5-А Зубенсько
1-Б Зубрик
2-Б Ізби
5-В Іздебки
5-Г Ісканя
7-Г Калників
6-В Кальварія Паславська
5-А Кальниця
5-Б Камяне
4-Б Камянка
5-Б Камянки
5-Г Канчуга
4-Б Карликів
6-В Квашенина
2-Б Квятон Смерековець
5-Б Кельчава
6-Г Кінківці
5-В Кінське
2-В Климківка
6-В Клоковичі
6-В Княжиці
7-Г Кобильниця
7-Г Кобильниця Волоська
6-В Кожичкі
5-А Колониці
4-Б Команча
3-Б Конечна
6-В Конюша
6-В Конюшки
6-Г Конячів
6-В Кописно
7-Г Корениця
6-Г Коритники
6-В Корманичі
7-Д Коровиця Сама
6-В Коровники
1-В Королева Руська
4-Б Королик Волоський
4-Б Королик Польський
4-В **КОРОСНО**
6-В Коростенко
5-В Костаріців
3-В Котан
5-В Котів
6-В Крайна
1-Г **КРАКІВ**
6-Г Крамарівка
3-Б Крамна
6-В Красічин
- 4-Г Красна
5-В Кремяна
5-В Кречів
6-В Кречкова
5-Г Кречов
3-Б Крива
5-А Криве
6-А Криве
6-А Кривка
6-Г Кривча
2-Б **КРИНИЦЯ**
6-В Кругель Вел.
6-Г Кузеничі
5-В Кузьміна
5-Б Куляшне
2-В Кункова
6-В Купна
6-В Купятичі
1-В Лабова
6-Г Лази
5-В Липа
3-Б Липна
4-Б Липовець
6-В Липя
6-Г Лівці
6-В Лісковате
5-А Лісна
5-Б **ЛІСЬКО**
6-А Літовищі
5-В Лішава Гор.
5-В Лішава Дол.
5-В Лішавка
2-В Ліщини
6-В Ліщини
6-В Ліщовате
6-В Лобіжва
5-В Лодина
6-В Лодина
6-В Лодинка дол.
5-А Лопінка
2-В Лоше
2-Б Лошье
5-Г Лубна
5-А Луг
7-Д Лукавець
5-Б Лукове
4-А Лупків
6-В Лучичі
1-Б Любовня
6-Д Маковиско
2-В Маластів

- 6-В Малговичі
6-Г Малковичі
7-Г Малнів
5-В Малява
6-Д Манастир
5-Б Манастирець
5-А Манів
1-В Матєєва
2-В Мачина Вел.
6-Г Мачковичі
7-Г Медика
5-В Межибрід
5-Б Миків
1-Б Милик
6-Д Миротин
3-В Мисцова
6-В Михновець
5-Б Мичків
5-Б Мичківці
6-В Мільнів
7-Г **МЛИНИ**
6-В Молодовичі
5-Б Морохів
7-Г **МОСТИСЬКА**
2-Б Мохначка Виж.
2-Б Мохначка Ниж.
6-В Мочари
4-Б Мошанець
5-В Мриголод
2-Б Мушинка
5-Б Мхава
3-Б Мшана
7-Г Мякиш Старий
7-Д Мякуш Новий
5-Б Навосілки
4-Б Нагоряни
7-Г Накло
6-В Народній
6-В Негрибка
3-Б Незнаєва
6-Д Нелипковичі
8-Д **НЕМИРІВ**
7-А Ниж. Висоцьке
7-Г Ніновичі
7-Д Нова Гребля
2-Б Нове Село
1-В **НОВИЙ САНЧ**
6-В Новосілки Ду-
динські
6-В Новосілці
4-В Новосільці
- 5-В Обарим
4-В Одрехова
3-Б Ожинна
7-Д Опака
4-Г Опарівка
5-Б Орелець
6-Г Орхівці
5-Б Ославиця
6-В Острів
6-В Ошварова
5-Г Павлокома
6-В Паничів
2-В Пантна
5-В Пасова
2-Б Пелюхів
4-В Пельна
3-В Перегонина
3-В Перегримка
6-Г **ПЕРЕМИШЛЬ**
2-Б Перунка
4-Б Пилави
6-В Пікуличі
6-Д Повкині
2-Б Поворожник
7-Г Поздяч
6-Г Полнятичі
5-Б Полонна
6-В Поляна
2-Б Поляни
3-Б Поляни
4-Б Поляни
5-Б Полянчик
6-Г Порохник
5-Б Посада Ліська
6-В Посада Риботицька
5-Б Постолів
6-В Пральківці
5-Б Прелуки
4-Б Прибишів
2-В Прислоп
5-В Прусик
5-В Пяткова Руська
5-Г *р. Баричка*
2-В *р. Біла*
6-В *р. Вигор*
4-Б *р. Вислік*
4-Г *р. Вислік*
3-В *р. Вислюка*
6-А *р. Волосатий*
7-Д *р. Лобачівка*
4-В *р. Морава*
- 4-В *р. Пельня*
6-Г *р. Рокітниця*
2-В *р. Рола*
3-В *р. Ропа*
5-А *р. Солинка*
6-В *р. Стривігор*
5-В *р. Сян*
6-А *р. Сян*
6-Г *р. Сян*
4-Б *р. Сянічок*
2-В *р. Шєкова*
7-Г *р. Шкло*
4-В *р. Яселка*
1-В *р. Дудасць*
1-В *р. Камяниця*
1-Б *р. Попрал*
4-В *р. Стібниця*
6-Д Радава
5-Б Радева
6-Г **РАДИМНО**
3-Б Радоцина
4-Б Радошиці
6-В Райське
5-В Ракова
5-Б Ратнавиця
2-Б Регетів Виж.
5-Б Репідь
6-Г Рєпїл
6-В **РИБОТИЧІ**
2-В Рихвальд
6-В Рівня
6-В Рікшиці
2-Б Ріпки
4-Г Ріпник
6-Г Рожнітів
5-Г Розбір Округлий
3-В Роздільче
5-В Розпуття
5-В Розтока
2-Б Розтока Вел.
6-В Розубовичі
6-В Ропенка
6-В Росолін
3-Б Ростайне
5-Б Ростокі Дол.
5-В Рудавка
5-Б Руденка
8-В **РУДКИ**
6-Г Русельчиці
7-Г Руська
6-А Руське

- 5-Г Руське Село
5-Б Рябе
4-Г **РЯШІВ**
7-Б **САМБІР**
3-Б Свидник
3-В Свіржова Руська
6-Г Святе
3-В Святкова Вел.
3-Б Святкова Мала
5-В Селиська
7-В Селиська
5-В Семусова
6-В Серакішці
6-Г Середна
5-Б Середнє Вел.
5-Б Середнє Село
6-В Середниця
4-В Синява
8-Д Синявка
5-В Сівчина
6-В Сілець
6-В Сільча
2-Б Сінітниця
2-Б Сквiртнє
6-Г Скопiв
6-В Скороднє
6-В Сливниця
5-А Смерек
5-А Смильник
6-А Смильник
6-В Соколова Воля
5-Б Солина
5-А Солинка
2-Б Солотвини
6-Г Сосниця
2-Б Ставища
5-В Станкова
7-Б **СТАРИЙ САМБІР**
7-Г Старява
6-В Стебник
5-Б Стежниця
5-Б Стефкова
6-Б Стефкова
7-Г Стiбенєць
7-Г Стiбно
5-В Сторожі Вел.
6-В Стрвяжик
5-А Стубовиска
5-Б Студене
6-А Ступосяни
8-Г **СУДОВА ВИШНЯ**
- 5-Б Суковате
6-Г Сурмачiвка
4-Б Суровиця
4-Б Суровичі
7-Д Суха Воля
5-В **СЯНІК**
6-А Творильне
6-В Телешниця
6-В Телешниця Сянна
5-В Терепча
5-Б Терка
5-Б Тернава
4-Б Тернавка
5-Г Тернавка
6-Г Тернівці
4-Б Терстяна
2-Б Тилич
4-Б Тилява
6-Г Тиневичі
5-В Тирява Волоська
5-В Тирява Сильна
5-Б Тискова
6-В Тисова
5-Б Тисовець
3-Б Тиханя
6-Г Тичали
5-А **ТІСНА**
4-Б Токарня
7-Г Торки
6-В Трійця
6-Г Трійчичі
6-В Тростянець
5-Б Туринське
7-А **ТУРКА**
5-Б Угерці Мінеральні
6-Г Угорка
5-В Улюч
6-А **УСТРИКИ ГОР.**
6-В **УСТРИКИ ДОЛ.**
6-В Устянова
6-В Устянова дол.
2-В Устьє Руське
2-В Флоринка
6-В Фредрополь
7-Г Халупки Душiвські
6-Г Хирина
7-Б **ХИРІВ**
6-Г Хлопичі
6-А Хміль
6-В Холовичі
5-Б Хотин
- 7-Г Хотинець
6-В Хревт
6-А Царинське
2-В Чарна
5-Б Чашин
7-Г Чашки Довгі
4-Б Черемха
5-В Чертеж
2-Б Чергижнє
6-Д Четула
2-Б Чирна
4-Б Чистогорб
6-В Чорна
6-В Чорна дол.
3-Б Чорнє
4-В Чрноріки
4-Б Шкляри
1-Б Шляхтова
7-Д Шуткiв
1-Б Щавник
5-Б Щавник
5-А Щербанiвка
6-В Юречкова
5-В Юрiвці
5-А Яблiнки
4-В Яблониця Польська
5-В Яблониця Руська
1-Б Явiрки
4-Б Явiрник
5-В Явiрник Руський
5-А Яворець
8-Г **ЯВОРІВ**
7-В Яксманичi
6-В Ялове
6-В Ямна Гор.
6-В Ямна Дол.
5-Б Янкiвці
6-Г **ЯРОСЛАВ**
4-Б Ясел
6-В Ясiн
3-В **ЯСЛО**
2-Б Ястрибик

ЗМІСТ

1. СТЕЖНИЦЯ	1
2. Слово подяки	2
3. Слово до читача	3
4. Від автора	4
5. СТЕЖНИЦЯ І СТЕЖНИЧАНИ	5
6. Лист до Івана Романишина	6
7. Мапа села Стежниця	7
8. РОДИННЕ ДЕРЕВО ОДНОСЕЛЬЧАН	15
9. В родиннім краю	22
10. Земле моя	22
11. Вірш про Вольтера Свірчевського	22-23
12. У дні чудові «60»	57
13. В пам'ять Матвієві «Рись» Шашкевичу	83
14. Спогад про Україну	85
15. В день уродин Шашкевичу Матвію «Рись»	85
16. Присвячено рідній сестрі в день 55-річчя	85
17. Присвячено священнику	86
18. Ганна Черешньовська-»Тетяна»	114
19. В пошуках Ганни Черешньовської-»Тетяни»	116
20. Патріотизм—суть її життя	117
21. Стежницькі лемки	122
22. Стежниця	128
23. Від княжих часів аж до	132
24. Рідна моя мамо	133
25. Рідна земле	133
26. Золота писанка	135, 137
27. Прощальний лист Михайла Черешньовського	149
28. Спомин про людину, яка вивела нас в люди	150
29. Спогад про батька	153
30. Михайло Черешньовський	154
31. Скульптор Михайло Черешньовський у Болехові	159
32. «ОСЬ ТАКА ІСТОРІЯ НАШОГО НАРОДУ»	190
33. Звідомлення (звіт)	192
34. Стежницька читальня	196
35. Пісні стежничан	200
36. Говірки, приказки	208
37. Большевицькі визволителі	210
38. «Висушила сили чужина проклята»	214
39. «Воєнко. воєнко, шо ти ми за пані»	218
40. Стежничани - Дивізійники «Галичина»	221
41. Стежничани - члени ОУН і вояки УПА	221
42. З Шематизму. Балигородський деканат	228
43. Вплив релігії на виховання	230
44. Церква є одна, а в ній - ми	251
45. Документи засвідчують	252
46. Родинне дерево	257
47. «А НІ МИ НЕ СПАЛИ, НІ В КАРТИ НЕ ГРАЛИ»	281
48. Скіпетр самостійності Срібної землі. Свято свободи	283

49. Свято УГВР	304
50. Выписка из приговора ВТ	317
51. Звернення: Президенту України, Верховній Раді	325
52. Демократія по-тернопільськи	326
53. ПОВЕРНЕННЯ НА ПРАДІДІВСЬКІ ТА БАТЬКІВСЬКІ ЗЕМЛІ	330
54. До 50-річчя депортації	333
55. До 50-річчя примусового виселення	343
56. Чорний ліс	359
57. До списку стежничан	361
58. Доповідь	366
59. Він гарний і багатобіцяючий	373
60. Мій життєпис	374
61. Алфавітний показчик	379
62. Географічний показчик	400
63. Пояснення рідковживаних слів	411
64. Пояснення скорочень	413
65. Показчик населених пунктів на карті	414
66. Зміст	418

Михайло ШПАК

СТЕЖНИЦЯ

Історико-публіцистичний нарис

РЕДАКТОР

Роман ІВАНЧУК

КОРЕКТОР

Роман ІВАНЧУК

ХУДОЖНИК

Любомир ТИШКО

Комп'ютерний набір

Тетяна ЯХВАК

Технічний редактор

Юрій БАРИНА

Художній редактор

Юрій ПОТОЧАК

ФОТО

Віра АНТОЩАК

Іван СЛАВІК

Михайло ФІЛЬ

Григорій ХМЕЛІВСЬКИЙ

Ігор ТИЛИЧКО

Наталія ОСЬМАК

Використано світлинки

з сімейних архівів

Здаю до набору 01.03.1999р.
Підписано до друку 15.03.1999р.
Напір офсетний. Формат 70х100/16
Гарнітура Times New Roman Cyr.
Друк офсетний. Наклад 1000.

ТЗОВ "СОЛЯРИС"

292610, м.Самбір, вул.Козацька,6

Д

● КРАКІВ

Г

В

ДУНАЄЦЬ

НОВИЙ САНЧ

ГОРЛИЦІ

П

РОПА

ЯСЛО

КОРОСНО

КОРОЛЕВА РУСЬКА

БОГУША

БІЛЬЧАРЕВА

ФЛОРИКА

МАТЬЄВА

ЛАБОЛА

ГРИШІВ

БОЖИ

ДОЛИНИ

КОРА

КРИМКІВКА

ЕРУМАРИ ВІЖ.

ЧАРНА

УСТЬ РУСЬКЕ

ГЛАДІШІВ

ЛОШС

ЛІШНИ

ТУШОВА

НОВИЦА

ПАНІМА

БОЇТНЕ

СВЯТОВА ВЕЛ.

КОТАН

МІСЦОВА

ГІРОВА

БАЛ

КО

ЗАД

РИМА

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

КАМ'ЯН

Б

ВЕРХОБИЯ БЕЛ.

ЗУБРИК

ЩАДНАК

ЖЕГЕСТИВ

МИЛИХ

АНДРІЙКА

ІСТРЬБИК

ІПОЧКЕ

ВОЙКОВА

ДУБЧЕ

ЛЕГЮХІВ

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

НОВЕ СЕЛО

БЕРЕСТ

ВІПЕРУКА

ЧІРНА

БАНИЦЯ

МОХНАЧКА ВІЖ.

ІЗЕНІВ

МОХНАЧКА НИЖ.

ТИГІЧ

КРИНИЦЯ

СЕЛО

МУШИНСЬКА

ПОВОРОЖНИК

ВОЙКОВА

ДУБЧЕ

ЛЕГЮХІВ

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

ЛЮБОВНА

СМІТНИЦЯ

СВЯТОНА

СВІТІТНЕ

СТАВИША

ЧЕРТКІЖНЕ

ТАНЧОВА

РЕГЕТІВ ВІЖ.

РИПКИ

БІЛИЧНА

ВИСОВА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

ВІЗНАЧКА

СМЕРЕКОВЕЦЬ

КРИВА

ВОЛОВЕЦЬ

МЕЖНАСВА

СВЯТОВА МАЛА

КОРЧЕ

ДОБІЖЕ

РОСТАЛІЖЕ

ЖИДИНЬСЬКЕ

ВІЛЬХОВЕЦЬ

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

ТИЛЯВА

А

Ч Е Х О С Л О В А К І

1

2

3

